

תיקוני זהר

תיקוני זהר דף א/א

רבי שמעון אזל ליה וערק למדברא דלוד ואתגניז בחד מערתא הוא ורבי אלעזר בריה, אתרחיש ניסא נפק להון חד חרוב וחד מעיינא דמיא, אכלי מההוא חרוב ושתן מההוא מיא, והוה אליהו זכור לטוב אתי להון בכל יומא תרי זימני ואוליף לון, ולא ידע אינש בהו כו', בזהר חדש פרשת תבא כתוב שם:

ודא אתקרי תקוני הזהר דאינון שבעין אנפין לאורייתא דפריש רבי שמעון בר יוחאי במלת בראשית מסתרי אורייתא:

קום רבי שמעון אפתח מילין קמי שכינתא, פתח ואמר והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע וגומר, והמשכילים אלין רבי שמעון וחבריא, יזהירו כד אתכנשו למעבד האי חבורא, רשותא אתיהיב להון ולאליהו עמהון ולכל נשמתין דמתבתאן לנחתא בנייהו ולכל מלאכיא באתכסיא ובארח שכל:

ועלת על כלא יהיב רשו לכל שמהן קדישין ולכל הויין ולכל כנויין לגלאה לון רזין טמירין כל שם בדרגא דיליה, ורשותא יהיב לעשר ספירן לגלאה לון רזין טמירין דלא אתיהיב רשו לגלאה לון עד דייתי דרא דמלכא משיחא:

כזהר הרקיע דאיהו כליל כל גוון, זהר טמיר וגניז, זהר בהיר בשחקים, זהר זריק נצוצין ומבהיק כברק לעינין, זהר זהיר חוור כסיהרא, זהר זהיר סומקא כמאדים, זהר מבהיק כליל ירוקא כחמה, זהר ירוק ככוכב, זהר כליל חוור וסומק, זהר זהיר לכל עיבר כמאן דמחא בפטיש וזריק שביבין לכל סטרא, הכי מהאי זהר זהירין כמה נשמתין דאינון זהירין כלהו ברקיע:

נוסחא אחרינא תאנא והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע, דאיהו זהר טמיר וגניז דא כת"ר, זהר בהיר בשחקים דא חכמ"ה, זהר זריק נצוצין ומבהיק כברק לעינין דא בינ"ה, זהר חוור כסיהרא דא גדול"ה, זהר זהיר סומקא כמאדים דא גבור"ה, זהר מבהיק כליל ירוקא כחמה דא תפאר"ת, זהר ירוק ככוכב דא נצ"ח, זהר כליל אוכם וסומק דא הו"ד, זהר זהיר לכל עיבר כמאן דמחא בפטיש וזריק שביבין לכל סטר דא יסו"ד:

ואלין אינון נשמתין מאלין משכילים דאית בהון שכל לאשתמודעא ברזין דמאריהון, כלהו רשימין ומצויירין במלכותא דרקיעא ככוכביא דנהרין ברקיע, והיינו יזהירו כזהר הרקיע, מאי הרקיע דנהרין ביה (נ"א בך) (אוף אלין) נשמתין דמשכילים ככוכביא ברקיע הכי נהרין בכורסייא:

וכלהו פרחין מן רקיע, ודא צדיק חי עולמים דמניה פרחין נשמתין דצדיקיא ונהרין בסיהרא, ועלייהו כתיב (בראשית א') ויתן אתם אלקי"ם ברקיע השמים להאיר על הארץ:

ואיהו רקיע דאיהו לעיל מחיוון הדא הוא דכתיב (יחזקאל א') וממעל לרקיע אשר על ראשם, והפוך רקי"ע ותשכח ליה עיק"ר, ויסודא דמרכבתא (עלאה) דעליה קיימין חיוון וכורסיא דמרכבתא (עלאה), ועליה אתמר וצדיק יסוד עולם, על צדיק דלעילא:

תיקוני זהר דף א/ב

קיימא עלמא דאתכסיא, ועל צדיק דלתתא קיימא עלמא דאתגליא, והיינו מצדיקי הרבים, מההוא צדיקא (ס"א צדיקי) דעלמא תליין, מאי הרבים אלין דאתמר עלייהו הלכה כרבים דאינון מסטרא דאבהן, דלית רבים פחות מתלת, הלכה כרבים דא שכינתא:

ומתמן ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ, האי דאתמר בה והארץ הזום רגלי, דא שכינתא דאיהי כלילא מעשר ספירן, ומתמן אתקריאו ישראל מלכים צדיקים חוזים נביאים מארי תורה גבורים חסידים נבונים חכמים ראשי אלפי ישראל (הם):

ורשותא אתיהיב לון לאלין נשמתין דאתתרכו מאתרייהו בתר קודשא בריך הוא ושכינתיה, לקנא בהאי חבורא, דאתמר בה כצפור נודדת מן קנה כן איש נודד ממקומו, ולית צפור אלא שכינתא, דאיהי מתתרכא מאתרהא הדא הוא דכתיב (דברים כ"ב) שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך, את לרבות שכינתא תתאה, האם שכינתא עלאה, הדא הוא דכתיב (ישעיה נ') ובפשעכם שלחה אמכם, דתרוייהו אתתרכו מאתריהון, ובגין דא שלח תשלח תרין שלוחין חד מבית ראשון וחד מבית שני, לקיימא ביה אני י"י הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן שכינתא עלאה, ותהילתי לפסילים שכינתא תתאה, כן איש נודד ממקומו דא קודשא בריך הוא דאתמר ביה י"י איש מלחמה, דאתתרך אבתרייהו:

ועוד כן איש נודד ממקומו (מאן איהו), דא משה דכתיב (במדבר י"ב) והאיש משה ענו מאד, דאתתרך רוחיה אבתרייהו. ועוד כן איש נודד ממקומו מאן דאיהו איש צדיק דאזל נע ונד מאתריה בשכינתא (כשכינתא), דאתמר בה ולא מצאה היונה מנוח, דהכי אוקמוהו רבנן בזמנא דאתחרב בי מקדשא גזר על בתי הצדיקים דיחרבו, דאזלין כל חד נודד ממקומו, דדיו לעבד למהוי כרביה, ורזא דמלה נודד הוא ללחם איה אי"ה דמרחם עליה, אוף הכי אין מנהל לה וגומר, ובגין דא דיו לעבד למהוי כרביה, ולית לחם אלא אורייתא, האי גרם למארי תורה דאזלין מתתרכין:

זכאה איהו (נ"א זכאין אינון) מארי מתיבתא מארי מדרש מארי תורה, דגם צפור מצאה בית, בית דנשמעין ביה פתגמי אורייתא, דבאתר דאית תמן תורה דאיהו עמודא דאמצעיתא, גם צפור מצאה בית תמן, ובגין דא אוקמוהו רבנן כל בית שאין נשמעין בו דברי תורה לסוף תחרב, ואלין דנשמעין דברי תורה בהון אתקריאו ביצים אפרוחים בנים, ביצים מארי מקרא, אפרוחים מארי משנה, בנים מארי קבלה:

ועלייהו אתמר והאם רובצת על האפרוחים או על הביצים, שלח תשלח מנייהו, אבל על מארי קבלה אתמר לא תקח האם על הבנים, דלית סכלתנו לאשתמודע בשכינתא כאלין מארי קבלה, ואלין עבדין לה דירה ולקודשא בריך הוא ופרחין עמה, בכל אתר דאיהי פרכת כלהו מנדדין עמה בשליחותא דילה, אבל אפרוחי לית גדפין דלהון שלמין דפרחין בהון, דאינון פקודי דעשה, כל שכן ביצים, ובגין דא אתמר עלייהו לגבי אימא שלח תשלח את האם:

עד דאמר מלין אלין הא סבא אזדמן ליה ואמר, והא כתיב ואת הבנים תקח לך, אמר ליה סבא כל אתין לרבויי, ובגין דא לא אמר והבנים תקח לך, אלא ואת, (והא אוקמוה) לרבות אפרוחים, אבל לא אמר הבנים תקח לך, אמר ליה בריך אנת בוצינא קדישא דהכי הוא ודאי, ובנים אינון ודאי תחות אימא עלאה, חסידים גבורים מארי תורה חוזים נביאים צדיקים, חסידים מסטרא דחסד דרגא דאברהם, ואוקמוה עליה אין חסיד אלא המתחסד עם קונו, דעביד ליה קן דאיהו אכסניא דיליה, ודא שכינתא דאיהו:

תיקוני זהר דף ב/א

קן דיליה בית דיליה היכל דיליה מלון דיליה, ובארעא קדישא איהי יחודיה וביתה, ולא מלון ואכסניא, אלא כפום ההוא בר נש דתקין לה, ובגין דא יהיב מדת חסד לאברהם, גבורים מסטרא דגבורה דיהבין תוקפא למאריהון לכבוש עבד תחת רבו ושפחה תחות גבירתה בקשורא דתפלין, דמאן דלית ליה תפילין בשעת קריאת שמע, מסטרא דיליה שליט עבד ושפחה על עלמא, ובההוא שעתא רגזא שכינתא, הדא הוא דכתיב (משלי ל') תחת עבד כי ימלוך ושפחה כי תירש גבירתה:

ואוף הכי איהי רגזא יתיר על נבל כי ישבע לחם, דאתמר ביה לכו לחמו בלחמי, דאיהו קמצן נבל בממוניה נבל שמיה, דלאו איהו נדיב ולאו איהו מזרעא דאבהן דאתמר עלייהו נדיבי עמים נאספו, דהא קמצן איהו עני הדעת, בתר דלא עביד טיבו למארי תורה למהוי מחזיק בדייהו, ואורייתא בלא פקודיא לאו איהו תורת י"י:

מארי תורה מסטרא דעמודא דאמצעיתא, דביה חצות לילה הוה קם דוד לחברא ליה בשכינתא דאתקריאת לילה, ואיהו שומר מה מלילה, ליל ה', ליל שמורים הוא לי"י, ובגינה אתמר כל העוסק בתורה בלילה הקדוש ברוך הוא מושך עליו חוט של חסד ביום, שנאמר (תהלים מ"ב) יומם יצוה י"י חסדו ובלילה שירה עמי:

חוזים נביאים מסטרא דנצח והוד, דבהון כלילין תרין שמהן דאינון יאקדונק"י, דבהון תמניא אתוון, לקבל תמניא ספרי נביאים, ונביאים תרין הא עשר, לקבל עשר ספירן, לקבליה חזא יחזקאל עשר מראות. צדיקים מסטרא דצדיק, על כל אלין אתמר לא תקח האם על הבנים:

ועוד אלין דעסקין באורייתא לשמה, ונטרין פקודהא דאינון תרי"ג מצות דתליין משם יקו"ק כענבין באתכלא, כדי לייחדא בהון לשם ה' בשכינה, כבר נש דמתייחד עם בת זוגיה בכל אברין דיליה לאפקא זרעא מעליא, אתמר בהון לא תקח האם על הבנים, ואלין דלא משתדלי באורייתא לשמה, אתמר בהון שלח תשלח את האם, את לרבות שם ה' דאסתלק עמה מההוא בר נש:

ועוד אלין דאוקרין שבתות ויומין טבין, אתמר עלייהו לא תקח האם על הבנים, דעבדין עובדא דבנין עם שבת מלכתא, ועם קודשא בריך הוא דאיהו יום השבת, מאן דקיים ביה וכבדתו מעשות דרכיך, האי איהו כבד את אביך ואת אמך וגומר:

דתלת עלמין נינהו, תרין ירית בכבוד אב ואם, ותליתאה ירית באורייתא, דכליל לון בן י"ה, הדא הוא דכתיב (דברים ל') כי היא חייך ואורך ימיך, כי היא חייך בעולם הזה דא גן דלתתא, וארך ימיך דא עלמא דאתי עלמא אריכא, על האדמה אשר ה' אלקי"ך נותן לך עלמא שפלה:

ועוד אליו דקשרין לשכינתא עם קודשא בריך הוא בקשורא דתפילין, אתמר עלייהו לא תקח האם על הבנים, ואינון דלא קשרין לון כחדא, אתמר בהון שלח תשלח את האם, ועוד אליו דמייחדין לון כחדא, לעמודא דאמצעיתא ושכינתא תתאה בקריאת שמע, אתמר עלייהו לא תקח האם על הבנים, ואליו דלא מייחדין לון ביחודא דקריאת שמע, כתיב בהון שלח תשלח את האם, בכל אתר את לרבות, והכא לרבות חכמה עלאה אב האמונה דאיהי בינה, ועלה אתמר (בכל אתר) הכא לא תקח האם, שלח תשלח את האם, הדא הוא דכתיב (משלי ב') כי אם לבינה תקרא, ואיהי אורייתא דלעילא דאתמר בה ואל תטוש תורת אמך:

ועוד אליו דנטרין אות ברית בתחומיה, דאיהו שמונה ימים, ונטרי אות שבת בתחומיה, דאינון ה' מן יאקדונק"י, דבגינייהו אוקמוה מארי מתניתין, דלא אשתכח בר נש פחות מטרוייהו, כתיב לא תקח האם על הבנים, ואינון דלא אשתכחו בכל יומא בשתי אותות אלו דאינון אות תפילין ואות ברית:

תיקוני זהר דף ב/ב

מילה, ובשבת אות ברית ואות שבת, כתיב בהון שלח תשלח את האם:

ואי תמרון אמאי צריכין למהוי תרוייהו בכל בר נש בכל יומא, בגין דלא תשתכח שכינתא דאיהו יו"ד מן אדנ"י, יחידה בלא קודשא בריך הוא דאיהו יו"ד מן יקו"ק, וצריך בר נש דלא ישתכח בכל יומא פחות מטרוייהו, ואי לא עליה אתמר ונרגן מפריד אלוף, דאפריד אלופיה דעלמא משכינתא, נוקבא אתמר בה אות היא לעולם, דכורא ברית מלח עולם הוא, ובגין דא אות תפילין נוקבא, אות ברית דכורא, ורזא דמלה מ"י "עלה ל"נו ה"שמימה, בראשי תיבין מיל"ה ובסופי תיבין יקו"ק, בתפילין נוקבא הדא הוא דכתיב (שמות י"ג) והיה לאות על ידכה יד כהה:

ועל קן דצפורה דא אתמר, וסוכה תהיה לצל יומם וגומר, ואיהו לשון סכך שמסככת בה אימא על בניה, אפרוחים דילה תלת הדסים ותרי בדי ערבות ולולב, או ביצים דא אינון אתרוגין דכל חד שיעוריה בכביצה, ואליו דרשימין בהון כתיב עלייהו לא תקח האם על הבנים, דתלת הדסים רמיזין לתלת אבהן, תרי בדי ערבות לתרי נביאי קשוט, לולב צדיק כתמר יפרח, אתרוג רמיז לשיכינתא, סוכה רמיזא לאימא דמסככת עלייהו, הא אינון תמניא לקבל יאקדונק"י, דאיהו חושבן סוכ"ה כ"ו ה"ס, ואליו דלא נטלין אליו סימנין בידיהון כתיב בהון שלח תשלח את האם, דלא שריין אליו באליו תמניא, למהוי כלהו עשר ספירן בכל נענוע ונענוע דנענועי דלולב ומיניו, בכל פקודא ופקודא:

ועל האי צפור קא רמיזו רבנן בהגדה דבתרא, דרבה בר בר חנא דהוה אזיל בספינתא, וחזא לההיא צפורה דימא מטא עד קרסולוי, ומאן צפור הכא חד מאליון אפרוחי או מאינון ביצים, אפרוחים כגון פרחים דלאו אינון גמר פרי מתתא לעילא, או מבנים שית דאינון מעילא לתתא תחות אימא עלאה, דהא ביצים מסטרא דאימא תתאה אינון דאיהי ביצה, אפרוחים מסטרא דצדיק מתתא לעילא, אלא לא הוה אלא מאליון אפרוחי וצדיק שמייה עמודא חדא מארעא עד רקיעא, וימא מטי עד קרסולוי אליו נצח והוד, דאימא עלאה איהי ימא דאתפשטת לחמשין תרעין, עד קרסולוי דהוה עופא:

כגוונא דא יו"ד איהו עשר ה' חמש, עשר זמנין חמש אינון חמשין, עשר בכל ספירה מאלין חמש מחסד עד הוד, יסוד נטיל לון כלהו ואיקרי כ"ל כליל מאלין חמשין, וכורסיא דלתתא ים המלח כסא דין:

עוף דאיהו צפור דיליה איהו מטטרו"ן, עליה אתמר כי עוף השמים יוליך את הקול, קול דקריאת שמע דאיהו כליל שית יומין דחול ושליט עלייהו, ונטיל ההוא קול ופרח ביה עד עמודא דאמצעיתא, דאיהו קול ה' על המים, ולית מים אלא תורה, ואיהו קול ה' בהדר, עד שית קלין ואיהו שביעאה לון באימא:

ובעל כנפים יגיד דבר, דא צלותא, דמטי לה עד צדיק חי עלמין, כליל ח"י ברכאן, דאתמר בהון וברכות לראש צדיק חי העולמים, וצלותא איהו דבור דרכיבת עליה, ואיהו מרכבה לגבה ביומין דחול, ודא שכנתא ודא אדנ"י, קול רכיב בפומי דא יקו"ק, ורזא דדבור אדנ"י שפתי תפתח וגומר, ואיהו מרכבה לתרוייהו כגוונא דא יאקדונק"י, והכי סליק מלא"ך כחושבן תרין שמהן כחדא, ובגין דא אתקרי מלאך שר הפנים, דעל ידי שליחא דא מתייחדין בשית יומי דחול, אבל ביומא דשבתא לא סלקין תרין שמהן אלין, דאינון עמודא דאמצעיתא ושכינתיה, ולא מתייחדין על ידי שליח, אלא בצדיק חי עלמין, ועליה אתמר כי עוף השמים יוליך את הקול, קול:

תיקוני זהר דף ג/א

דקריאת שמע, ובעל כנפים יגיד דבר דבור דצלותא, ולא על ידי שליח, ובגין דא וצדיק יסוד עולם הוא כליל כלא, וביה מתייחדין תרין שמהן אלין, ועל תרין שמהן אלין אתמר אז ירננו עצי היער, ונענה מלאך מגו אשא משמיא ואמר, הן הן מעשה מרכבה, והווי מתקבצין מלאכי השרת כבמזמוטי חתן וכלה. אמר רעיא מהימנא בריך יהא בוצינא קדישא דאמר מלין אלין, לייחדא בהון קודשא בריך הוא ושכינתיה:

קום אליהו נביאה ליקרא דקודשא בריך הוא ושכינתיה, ויתערון עמך שאר נביאי, ועביד ליה קנא בהאי חבורא, ולכל משריין דאזלין מתתרכי בתר קודשא בריך הוא ושכינתיה, לחברא לון בהאי חבורא, לאשתכחא ביה נייחא לאלין משריין דנשמתין דאזלין מתתרכין משכינתא, דאיהי יחידאה איכה ישבה בדד, ולאשתכחא ביה נייחא למשריין דקודשא בריך הוא, דאתמר בהון הן אראלם צעקו חוצה מלאכי שלום מר יבכיון, ולית שלום אלא קודשא בריך הוא:

קום לחברא לון בהאי חבורא, דהא כד אית בישראל משכילים, מאלין דאתמר בהון והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע, דא דאתקרי ספר הזהר, דידעין למפלח למאריהון, ולאפקא אזכרות דשמהן דקודשא בריך הוא ושכינתיה בכוונה, ולחברא לון בקול דקריאת שמע, ובדבור דצלותא, דאינון תרין שמהן יאקדונק"י, דבהון כלילין כל הווי"ן וכנוי"ן ועשר ספירן:

כמה מלאכין דאינון חיוון דמרכבתא ושרפים ואופנים, וכל עשר כתות דכלילין בהון דמשמשין לעשר ספירות, כלהו ופניהם וכנפיהם פרודות לפומי, לקבל אלין אזכרות, דאינון יאקדונק"י, בין בקריאת שמע בין בצלותא בין בשירות ותשבחות והודאות, דבכל אזכרה דיפוק מפומי בכל אתר ובכל ממלל, צריך לכוונא דיבור באדנ"י קול ביקו"ק, ולייחדא לון כחדא, ביחודא דאיהו יחיד נעלם, דמחבר לון ומייחד לון כחדא, וביה צריך הכוונה, דלא תליא למימר ביה קול ודבור אלא מחשבתא:

כד נחית קודשא בריך הוא בקריאת שמע, אתמר בחיוון (נ"א בהון) ואשמע את קול כנפיהם, בעשר מיני הלולים, בשיר פשוט דאיהו י' כת"ר, כפול דאיהו י"ה חכמ"ה ובינ"ה, משולש ביק"ו דאיהו חס"ד גבור"ה תפאר"ת, מרובע ביקו"ק דאיהו נצ"ח הו"ד יסו"ד מלכו"ת, דנטרין צפרא קדישא ישראל בנייהו, וקראן בה לישראל דאיהו עמודא דאמצעיתא, והיינו שמע ישראל, הא נחית לגבה, צריך לקשרא ליה בהדה, ולייחדא לון ביחודא חדא בלא פירודא כלל, ובגין דא מאן דשח בנתיים עבירה היא בידו ההיא שיחה:

ואמאי קשרין ליה בהדה לא"ח עם ד', כלילא מארבע פרשיין, בגין דלא יהא פרח מינה, ואשתארת יחידה, איכה ישבה בדד, ובגין דא קשרין ליה בהדה בכמה קשורי דתפלי, בכמה קשורי דציצית, דלא יוזו מינה:

וכל קשר איהו מסטרא דאת י', ותרין קשרין אינון, דאינון קשר דרישא קשר דדרועא שמאלא, ואינון ה' מן יאקדונק"י, יקו"ק ארבע פרשיין דתפלי, וראו כל עמי הארץ כי שם ה' וכו', אדנ"י ארבע בתי דתפלי, אקי"ק אשר אקי"ק מלגאו דתפלי, בכ"א אזכרות דתפילין דרישא ובכ"א אזכרות דתפילין דיד, ודא אימא עלאה, תפלי דמארי עלמא קארינן ליה, תפילין על רישא דעמודא דאמצעיתא, (שמע ישראל) כסי ליה אימא בגדפהא דאינון רצועין דתפלי, וקשרין ליה ישראל בשכינתא תתאה בתפילין דיד, וליה אמרין שמע ישראל, ברא דסבא דסבין, ודא חכמה עלאה, ועל שמיה אתקרי עמודא דאמצעיתא ישראל, שיר א"ל, שיר משמאלא שיר דלויים, א"ל מימנא דכהניא, עמודא דאמצעיתא:

תיקוני זהר דף ג/ב

ישראל כליל תרוייהו, חכמה נחית בברכה דכהנא בימינא, וביה הרוצה להחכים ידריים, אימא נחית בקדושה דליואי משמאלא, וביה הרוצה להעשיר יצפין, עמודא דאמצעיתא קשורא דתרוייהו יחודא דתרוייהו:

אוף הכי יסוד חי עלמין, קשורא דעמודא דאמצעיתא ושכינתא תתאה, באן אתר בצלותא, דביה כלילן ח"י ברכאן, וביה מתייחדין תרין שמהן כחדא אינון יאקדונק"י, וחבורא דתרין שמהן צריכין בחשאי, ורזא דמלה בעמדם תרפנה כנפיהן, בעמדם ישראל בצלותא דעמידה חיוון תרפנה כנפיהם דלא למשמע בהון קלא, דתמן קול דממה דקה קדש הקדשים דאיהו בעמידה, בגין דתמן קאתא מלכא:

דהא ברוח גדולה וברעש ובאש, דאשתמעון בהון גדפי חיוון לא אתא מלכא, אלא בקול דממה דקה, דאיהי בתר רוח רעש אש, ואיהי רביעאה לון, ועלייהו אמר יחזקאל, וארא והנה רוח סערה באה מן הצפון, ענן גדול, ואש מתלקחת, הא אינון תלת, דרכיבין בהון תלת אתוון קו"ק, קול דממה דקה דא י' מן קוק"י, ואיהי י' מן אדנ"י, תמן קא אתא מלכא דאיהו יקו"ק. דכל הוי"ה דשליט ה' על ו' ה' על י' נוקבא איהי הוי"ה, כגון טפה דנוקבא כד שליט על טפה דדכורא בת איהי:

אתא אליהו וכל מארי מתיבתא, ואשתטחו קמיה ואמרו, סיני סיני מאן יכיל למימר מלין קמך, אלא בקול דממה דקה, דבפומך קא אתי מלכא, קום אליהו תקין לבושי מלכא ומטרוניתא, דאנת כהנא, תקין ליה לקודשא בריך הוא ארבע בגדי לבן, וארבע בגדי זהב למטרוניתא, דאתמר בה כל כבודה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה:

ארבע בגדי לבן כלהו רחמי בשמא דיקו"ק, ולית מאן דמחול (נ"א דמחיל) (נ"א דאחיל) בהון עריין אלא איהו, ארבע בגדי זהב כלהו דינא מסטרא דאדנ"י, ולית מאן דמחיל על עבודה זרה אלא איהו, דשלטאן שפחה באתר דגבירתה:

כשמיה כן כורסייה, כן לבושיה, ובאלין לבושין לא אתלבש עד כען מיומא דאתחרב בי מקדשא, דהא כתיב (ישעיה נ') אלביש שמים קדרות, ושכינתא אתמר בה אל תראוני שאני שחרחורת, בגין דאיהי בגלותא, וכורסיא דילה פגימא בחובין דישראל, דתמן נשמתין דישראל, ובגין דא זכאה איהו מאן דתקין לה כורסיא בצלותא דיליה, בפקודין דיליה, בתר דאיהו מתמן כורסיא פגים בגינייהו, ואסתלק שם יקו"ק מתמן, דאיהו לא שריא באתר פגים, הדא הוא דכתיב כל אשר בו מום לא יקרב, אוף הכי בנשמתא פגימא לא שרייא:

זכאה איהו מאן דאשלים נשמתיה, לשריא ביה שם יקו"ק, ועביד ליה כורסיא לגביה, וזכאה פומא דמתחבר בה קודשא בריך הוא עם שכינתיה דאיהו תורת ה', וזכאה איהו מאן דלביש מלכא ומטרוניתא בעשר ספירן דבריאיה, דכלילן בשם יאקדונק"י, כשמיה כן לבושויה:

ומאן דתקין ליה סוסיא, דאתמר בה לססתי ברכבי פרעה דמיתין רעיתי, דאיהי מרכבה דיליה, דביומי דשבתות ויומין טבין איהו לביש לבושי מלכותא, דאינון עשר ספירות דבריאיה, וביומי דחול לביש עשר כתות דמלאכיא, דמשמשי לון לעשר ספירן דבריאיה:

דעשר ספירות דאצילות מלכא בהון, איהו וגרמיה חד בהון, איהו וחיוו חד בהון, מה דלאו הכי בעשר ספירות דבריאיה, דלאו אינון וחייהון חד, לאו אינון וגרמיהון חד:

ועלת על כלא הוא נהיר (נ"א נחית) בעשר ספירות דאצילות, ובעשר ספירות דבריאיה, ונהיר בעשר כתות דמלאכיא, ובעשר גלגלי דרקיעא, ולא אשתני בכל אתר:

תיקוני זהר דף ד/א

קום יחזקאל נביאה, לגלאה אלין מראות קמי שכינתא, דאתמר בהון ודמות החיות מראיהן כגחלי אש, בנקודי אורייתא (ובנקודי) וטעמי דאורייתא, דעלייהו דאתון אתמר ודמות החיות, מראיהם כגחלי אש אלין אינון נקודין, בוערות כמראה הלפידים אלין טעמי, ובהון והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע, והמשכילים אלין אתון, יזהירו אלין נקודין דנהרין בהון, כזהר אלין טעמי:

ושכינתא כלילא מכלהו, עלה אתמר היא מתהלכת בין החיות, דאינון חיוון עלאין דנקודי דטעמי, וחיוון תתאין דנקודי דאתון, כגוונא דא ה, ואינון סגולת"א לעילא תלת חיוון עילאין, דרמיזין י"י' בראשי תיבין יהו"ה יהו"ה יהו"ה, ואינון יקו"ק מלך יקו"ק מלך יקו"ק ימלך, אנפי תלת חיוון עילאין, דאינון חס"ד גבור"ה תפאר"ת, ולתתא סגו"ל דאינון חיוון תתאין, אנפי נצ"ח יסו"ד והו"ד, דרמיזין ביברכ"ך ה' יא"ר ה' יש"א ה', נקודה דאמצעיתא חיה ששמה אדם כגוונא דא ה', היא מתהלכת בין החיות, דאינון תלת לעילא, ותלת לתתא, כגוונא דא ה':

איהי רביעאה לכל תלת, ושביעאה לשית. ורזא דתלת חיוון תתאין, עלייהו איהו קא רמיז ויהי בשלשים שנה, ועל נקודה דאמצעיתא קא רמיז ברביעי, דאיהי ארבע אנפי אדם, חכמה עלאה כ"ח מ"ה, דאתמר ביה דמות כמראה אדם עליו מלמעלה, וכלא ברזא דנקודי דאת ה':

בחמשה לחדש, דא את ה', דאיהי אלקי"ם, כנו"י לשם יקו"ק, ואיהי כורסיא, דהכי סליק הכס"א כחושבן אלקי"ם:

ואיהי כתר עליון, חמישאה לארבע חיוון עלאין, וחמישאה לארבע תתאין, ואיהי כורסיא למארי כלא, אדון על כלא, דאיהו טמיר וגניז:

ואי תימא דרזא דא חזא יחזקאל, לא הוה אלא דמות דאלין חיוון, ולא דחזא חיוון, אלא כמלכא דשלח שטר בחותמיה, ודיוקנא דמלכא רשימא על שעה מחותמיה. דבספירן דאצילות איהו דיוקנא דמלכא ממש, ובספירן דבריאה חותמא דמלכא, ובספירן דיצירה ובמלאכין דאינון חיוון ציורא דחותמא בשעה, ובגין דא אתמר במראות יחזקאל דמות כמראה אדם, ודמות החיות, ולא החיות ממש. למאן דכל יומי לא חזא מלכא, והוה בן כפר, ושאל בגיניה, ורשימין ליה על טבלא או על נייר דיוקניה:

(ואית נקודה דכל עלמא תליא תחותה, כגון שמשא לגבי תתאין, אתחזיא לבני נשא תחות רקיעא כנקודת קמ"ץ, ואיהו כמה זמנין רב מכל (אתוון) (נ"א ארעא), כל שכן נקודין דאורייתא, לגבי גובה דלהון, ואתחזיין לן נקודין, ע"כ):

ואני בתוך הגולה על נהר כבר, דא נהר דינור, נגיד ונפיק מן קדמוהי, אלף אלפין ישמשוניה, ורבוה רבוון (דמלאכיא) קדמוהי יקומון, דינא יתיב, וספירן פתיחו, דאינון תלת ספירן דנפתחין בראש השנה, וביה טבלין נשמתין בהאי נהר דינור, מזוהמתן דמזוהמין בעלמא שפלה, ודא מטטרו"ן, בדיוקנא דצדיק יסוד עלמא, דאיהי נהר דינור מסטרא דגבורה, נהר פלגיו מסטרא דחסד, פלגיו מים, והאי על נהר כבר, מאי כבר, דא מטטרו"ן, רכ"ב לעמודא דאמצעיתא, וירכב על כרוב ויעף, ואיהו רכב אש וסוסי אש, כליל שתין רבוא מרכבות, ומסטרא דצדיק חי עלמין הוא כליל י"ח רבוא מרכבות, והיינו רכב אלקי"ם רבותים אלפי שנאן, ואוקמוה מארי מתניתין תרי אלפי שאינן מתרין רבוא, דאינון כל רבוא עשרת אלפים, רבותים עשרים אלפים, תרי שאינן, אשתארו תמני:

תיקוני זהר דף ד/ב

סרי אלפי, דנחתין עם מטטרו"ן לקבלא י"ח ברכאן דצלותין דישראל, לסלקא לון קמי קודשא בריך הוא, ח"י עלמין, צדיק יסוד עולם, וברכות לראש צדיק:

ואני בתוך הגולה דא שכנינתא, נפתחו השמים, ה' רקיעי דיומא תניינא, ה' דהשמים, דבה רשימין (חיזו) (נ"א חיוון), דמקוריהון יו"ד ק"י וא"ו ק"י (נ"א יו"ד ה"א וא"ו ה"א), יקו"ק, ואראה מראות אלקי"ם, חמש אור דיומא קדמאה, לקבל ה' קדמאה, כלילא מחמש אור, דאיהו א א א פתוחי חת"ם קדש לה':

וכל א' אחזי אקי"ק, ונקודין אלין סלקין אלקי"ם, דבהון שבע נקודין, תלת לעילא תלת לתתא חל"ם באמצעיתא, וחד רקיעא תמינאה לון, דאתמר ביה ויתן אותם אלקי"ם ברקיע השמים:

ושבע נצוצי דנקודי א א א לקבל שבע כוכבי לכת, תלת מכאן ותלת מכאן חמ"ה באמצעיתיה, רביעאה לכל תלת, ושביעאה לשית, ואיהי בצורת חל"ם, באלין חמש וקמץ (הכהן) משם מלא

קמצו, קמ"ץ איהו י' (נ"א ה"), כד אתפתח בחמש נקודין איהו ה', חמש אצבעאן, דבהון אתפתח קומץ דאיהי י', לחמשין תרעין דחירו:

ואתוון י"ק כחושבן חל"ם דאיהו אמצעי, וחר"ק כחושבן ו"ק, ו' דרועא ה' כתף, קמ"ץ י"ד פרקין דאצבעאן, והאי איהו ויאמר כי י"ד על כס י"ק, ואינון רמיזין יקו"ק אלקינ"ו יקו"ק, ובחמש אצבעאן דיד שמאלא י"ד פרקין, רמיזין כוז"ו במוכס"ז כוז"ו, ואינון כ"ח, דאתמר עלייהו ועתה יגדל נא כ"ח ה', והכי סליק אי"ה או"ה כ"ח, דרמיזין בכסא כבוד מרום מראשון:

מיד דאסתלקו, וילכו בלא כח לפני רודף, ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, כל האומר אמן יהא שמיה רבא בכל כחו, קורעין לו גזר דינו של שבעים שנה, דאינון שבעין שנין, בתר אלף ומאתן שנין, דאתחרב בי מקדשא, ואית דחשיב לון משבוטל התמיד, בגין דבדרגא דיעקב תליא קץ דפורקנא, דדרגיה אמת, הדא הוא דכתיב (מיכה ז') תתן אמת ליעקב, דאיהו סימן אלף מאתים תשעים, ואית דאוסף ביה ב', קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת, לדעת בארץ דרכך, אוף הכי ארץ, אלף ר"ץ, מאתים ותשעים, לקיימא בהון אמ"ת מאר"ץ תצמח, כד יהון לבר כחושבן אר"ץ, אבל גזר דינם שבעים שנים:

דבר אחר, והמשכילים אינון נקודי, יזהירו דנהרין באתוון, דאינון נקודין עגולין, אתוון מרובעין, דבאתוון אתבריא ארבע חיוון דכורסיא, דאתמר עלייהו בענינא דיחזקאל, ודמות החיות מראיהם כגחלי אש, אלין אינון נקודי דאורייתא, דאינון תשעה, דבהון אתבריא תשעה גלגלי דכורסיא, כורסיא איהי עשיראה לתשעה גלגלים, דנהרין בהון עשר אתוון דאינון יו"ד ק"א וא"ו ק"א, ובהון אתבריא, וארבע אתוון דאינון יקו"ק, נהרין בארבע חיוון, ובהון אתבריא:

ושם יקו"ק איהו עמודא דאמצעיתא, אמת, ושכינתא תורת אמת, בה אתבריא כורסיא דאיהי אלקי"ם, והיינו בראשית ברא אלקי"ם, באורייתא דאיהי ראשית ברא כורסיא דאיהי אלקי"ם, דהכי סליק הכס"א לחושבן אלקי"ם:

ואית אורייתא דבריא, ואורייתא דאצילות, אורייתא דבריא, ה' קנני ראשית דרכו, ואורייתא דאצילות תורת ה' תמימה, ובה תמים תהיה עם ה' אלהי"ך, ומסטר אדלע על ישראל, בנים אתם לה', ומנא לן דאורייתא דאצילות איהי תורת ה' דתליא בשמיה, אלא הכי אוקמוה זה שמי לעלם, שמי עם י"ה שס"ה, זכרי עם ו"ה רמ"ח, תור"ה כחושבן אתווי תרי"א, ועם אנכי ולא יהיה:

תיקוני זהר דף ה/א

לך איהי תרי"ג. והיינו ב' דאתוספת בתורה, זאת התורה, אדם דא יו"ד ק"א וא"ו ק"א, ובגין דא כבוד חכמים ינחלו, ואוקמוהו רבנן דמתניתין אין כבוד אלא תורה, ואית כבוד נברא, ואית כבוד נאצל, מסטרא דאורייתא דבריא, אתמר בישראל כי לי בני ישראל עבדים, ומסטרא דאצילות, בנים אתם לה' וגומר, ולעילא על כלא עלת על כלא דלית אלהא עליה, ולא תחותיה, ולא לארבע סטרי עלמא, ואיהו ממלא כל עלמין, ואיהו אסחר:

(מכאן עד דף ו' עמוד ב' שורה ח' ואיהו אסחר נדפס בדפוס מנטובא הגה"ה שמצאתי בס"א):

ומקבל בה יסורין ומרעין ומכאובין בדחילו דמאריה, אהבה בסופה, כגוונא דאוקמוה מארי מתניתין, על אלין מארי קושיין ומחלוקות, את והב בסופה, ואוקמוה אהבה בסופה, דמה דהות לון שכינתא סוף דכל דרגין, קושיא ודין מסטרא דגבורה, אתחזרת לון אהבה מסטרא דימינא, אהבת חסד, ובגין דא כל המקיים את התורה מעוני, סופו לקיימה מעושר, והאי איהו אהבה בסופה, וכל מאן דלא מקיים לה מעושר, (לא) יקיימה מעוני:

דרגא חמישאה ביראת ה' אוקמוהו מארי מתניתין, כל הקודם יראתו לחכמתו חכמתו מתקיימת, וכל הקודם חכמתו ליראת חטאו אין חכמתו מתקיימת, דכל הקודם חכמתו ליראתו למה הוא דומה, למי שמסרו לו מפתחות הפנימיים, ולא מסרו לו מפתחות החיצוניים, במה יכנס:

ובארח רזא, אדנ"י תמן י' יראת ה', ואלין ארבע אתוון אינון מפתחות החיצוניים דילה, י' מן יקו"ק איהי חכמה, וארבע אתוון דהאי שמא אינון מפתחות הפנימיים, ובגין דא אקדימו בצלותא אדנ"י שפתי תפתח, ולבתר חתמין לה בשם יקו"ק, ברוך אתה יקו"ק מגן אברהם, ואוף הכי אקדים שב"א דאיהי יראה בשם יהוה, לאהבה דאיהי קמ"ץ רחמי, שב"א מסטרא דגבורה, כי באש ה' נשפט, קמ"ץ מימינא, וקמץ הכהן משם, בגין דמעלין בקדש ולא מורידין, ובגין דא אקדימו שס"ה לא תעשה דאינון דחילו, לרמ"ח פקודין דאינון רחימו, הדא הוא דכתיב (שמות ג), זה שמי לעלם וכו', שמי עם י"ק שס"ה, זכרי עם ו"ק רמ"ח:

דרגא שתיתאה ביראת ה', והיה אמונת עתך וכו', אמונת סדר זרעים, עתך סדר מועד, חסן סדר נשים, ישועות סדר נזיקין, חכמה סדר קדשים, ודעת סדר טהרות, אי איכא יראת ה' אין, ואי לא לא, וסימן זמ"ן נק"ט:

ואלין שית סדרי משנה בארח רזא, אינון מעמודא דאמצעיתא, דכליל שית סדרי מתניתין, ומאן דבעי לנטלא ליה בלא שכינתיה דאיהו יראת ה', עליה אתמר ונרגן מפריד אלוף. כאלו עביד קצוץ ופרוד בין קודשא בריך הוא ושכינתיה, ובגין דלא יעבדון פרודא, אף על גב דאוליף אדם שית סדרי משנה, ולא אקדים ליה יראת ה', דאיהי שכינתיה, קודשא בריך הוא לא שריא לגביה, ובגין דא אי איכא יראת ה' אין, ואי לא לא, כאילו לא הוה כלום בידיה:

אמונת איהי אימא עלאה מסטרא דחסד, דבה קריאת שמע דאיהי אמונה, ואיהי עתך מסטרא דגבורה, דביה אתמר ואל יבא בכל עת אל הקדש וגומר, חסן איהו מסטרא דעמודא דאמצעיתא, ישועות אתקריית מסטרא דנצח, וגם נצח ישראל לא ישקר ולא ינחם, חכמה איהי סדר קדשים דאיהו הוד, ודעת איהו יסוד דאיהו סדר טהרות:

ואית דיימא בהפוכא, מסטרא דשכינתא תתאה איהי אמונה, ומסטרא דצדיק דביה כלילן תרין שמהן אמ"ן, דאינון יאקדונק"י, ובצדיק עץ פרי עשה פרי:

תיקוני זהר דף ה/ב

למינו אשר זרעו בו על הארץ, ובגין דא אתקרי סדר זרעים:

עתך איהי מסטרא דהוד דאיהי סדר מועד, דביה אוכלין כל ארבע ותולין כל חמש ושורפין בתחלת שש, חסן איהו מסטרא דעמודא דאמצעיתא דביה סדר נשים, ישועות איהי סדר נזיקין מסטרא דגבורה, דתמן כל דינין נפקין למאן דעביד נזק לחבריה, חכמה אתקריאת מסטרא דחסד,

דבה הרוצה להחכים ידרים, ואיהי סדר קדשים, ועמיה נצח הדא היא דכתיב נעימות בימינך נצח, דעת דאיהו סדר טהרות, ואינון שית סדרי מתניתין, ברזא דלהט החרב המתהפכת, מרחמי לדינא ומדינא לרחמי:

דרגא שביעאה ביראת ה' (כל מאן דאית ביה יראת ה' אוקמוהו מארי מתניתין) דלית ליה חוסר, הדא הוא דכתיב יראו את ה' קדושו כי אין מחסור ליראיו, לא יהא מאינון דאתמר בהון וחושך מיושר אך למחסור, ולא יהא ליה חוסר באורייתא אם הוא מארי תורה, דבלאו אורייתא לית דחילו, כמה דאת אמר אין בור ירא חטא, וכגוונא דלית אורייתא בלא דחילו, אוף הכי לית דחילו בלא אורייתא, (ולא יהא חסרון בביתיה) (ס"א במשנתיה), לא יהא חסרון בנשמתייה, ולא יהא חסרון בעובדוי טבין, דלית חוסר ועניות כחוסר דאורייתא ופקודיא טבין, כמה דאוקמוהו מארי מתניתין, אין עני אלא מתורה ומן המצות, דגופא איהו עובדי ידוי דבר נש, לית חוסר סגי מניה בתר דלאו איהו עובדוי דקודשא בריך הוא, הדא הוא דכתיב (תהלים קכ"ז) אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו, ודא גרם דיתחרב בי מקדשא, דלא הוה עובדי ה':

דרגא תמינאה ביראת ה', למהוי ליה בשת אנפין, מאן דאית ליה בשת אנפין דלא למעבד עבירה דאתי לידיי בגין דחילו דקודשא בריך הוא, כאלו ביה אתברי עלמא, ובגין דא בראשי"ת יר"א בש"ת, הרי יראה עם בשת כלא חד, ומאן דלית ביה בשת אנפין, אוקמוהו מארי מתניתין בודאי שלא עמדו רגלי אבותיו על הר סיני:

והפוך בש"ת ותשכח שב"ת, והיינו בראשי"ת יר"א שב"ת, דלא תחלל ליה בפרהסיא, כבר נש דלאו ביה בשת אנפין, ווי ליה מאן דמחלל שבת מלכתא דאיהו קדש למעבד ליה חול, דאוקמוהו מארי מתניתין, כל המשתמש בתגא חלף, זה המשתמש במי ששונה הלכות, כל שכן בשבת מלכתא:

ועוד בושת פנים לגן עדן, עז פנים לגיהנם, אינון דעברין עבירה ביד רמה, ולית לון בשת אנפין מקודשא בריך הוא, דאתמר ביה משמים הביט ה' ראה את כל בני האדם, ואתמר ביה מלא כל הארץ כבודו, ואתמר ביה חפש כל חדרי בטן, רואה כליות ולב:

וענוה קטירא בדחילו, הדא הוא דכתיב (משלי כ"ב) עקב ענוה יראת ה', מאן דאית ביה יראת ה' אייתי ליה לידי ענוה דאיהי שכינתא עלאה, דיראת ה' עקב לגבה, ודא דרגא דמשה, דאתמר ביה והאיש משה ענו מאד, ובגין דאיהי יראה עקב לגבה, אוקמוהו מארי מתניתין, יראה מלה זוטרתיה היא לגבי משה:

דרגא תשיעאה ביראת ה', כל מאן דאית ביה יראת ה' יתהלל, וכי אית לבר נש לשבחא גרמיה, אלא איהו משובח קדם ה', הדא הוא דכתיב (משלי ל"א) שקר החן והבל היופי וגומר, דא דרא דחזקיהו, דביראת ה' קא אתי בר נש לקיימא תרי"ג מצות, כחושבן בירא"ת:

דרגא עשיראה ביראת ה', אית יראה ואית יראה, לאו כל אפיא שוין, אית יראה דדחיל בר נש לקודשא בריך הוא בגין דלא ילקה ליה ברצועה, דאתמר:

בה והארץ היתה תהו ובהו, מסטרא דאילנא טוב ורע, דאיהי ארעא ריקניא, שפחה בישא, כגוונא דחד מארבע אבות נזיקין דאיהו הבור, וכגוונא דבור דיוסף, דאוקמוהו עליה הברה, והבור רק וכו', הברה נוקבא בישא, בור דכורא, ובור בגין דאיהי מתמן, אוקמוהו עליה אין בור ירא חטא, בטר דלית ביה יראת ה':

מאן דאיהו דחיל מגו אורייתא דאיהי תפארת, דמניה נפקת, כגון דא איהי שקולה לגביה, ובגין דא אין כל יראה שוה, דהא יראת ה' היא מלכות דיליה, כלילא מכל פקודי אורייתא, בגין דאיהי יראה דנפקת מגו תורה דאיהי עמודא דאמצעיתא, דאיהי יקו"ק, דבגינה אוקמוהו מארי מתניתין, גדולה תורה שמביאה לאדם לידי מעשה, דאי בר נש לא ידע אורייתא ואגרא דפקודיא דילה, ועונשין דילה למאן דעבר על פקודיא, ומאן הוא דברא ליה וברא אורייתא, ומאן הוא דיהב לה לישראל, איך דחיל ליה ונטיר פקודי, ובגין דא אמר דוד לשלמה בנו (דברי הימים א' כ"ח) דע את אלה"י אביך ועבדהו:

דאי בר נש לא אשתמודע ההוא דיהב ליה אורייתא, ומני ליה לנטרא לה, איך דחיל מניה ועביד פקודי, ובגין דא אוקמוהו רבנן, ולא עם הארץ חסיד, ואין בור ירא חטא:

בגין דאורייתא דאיהי תרי"א מתריין דרגין אתייהיבת, מחסד וגבורה, דמתמן תריין פקודין אהבת חסד ודחילו דגבורה דאיהי יראה, דבהון אשתלימו תרי"ג פקודיא, ובגין דכל אורייתא ופקודהא מתריין סטריין אתייהיבת, אוקמוהו רבנן ולא עם הארץ חסיד, ואין בור ירא חטא:

ואי תימא הא חסד גבורה דמתמן מלכות איהי אהבה ויראה, איך אוקמוהו רבנן גדולה תורה שמביאה לאדם לידי מעשה, דמהכא משמע דכל הקודם יראתו לחכמתו חכמתו מתקיימת, אלא כלא קשוט, תפארת אתקרי אדם, כגוונא דיליה הוה אדם הראשון דלתתא, דאוקמוהו עליה דהוה ראשון למחשבה ואחרון למעשה, ובגין דא אוקמוהו רבנן, ישראל עלה במחשבה ליבראות, דאתמר עלייהו אדם אתם, אוף הכי תפארת דאיהו יקו"ק, איהו ראשון למחשבה דאיהי חכמה עלאה, ואחרון למעשה דאיהי י' מן אדנ"י, חכמה תתאה, יראת ה', מלכות דיליה:

ובגין דא אתמר בה אשה כי תזריע, אתתא אית לה לאקדמא בכל פקודיא, דאתמר בה אשה יראת ה' היא תתהלל, ובגין דא מצא אשה בקדמיתא, מצא טוב, דאתמר ביה טוב ה' לכל:

ואי אקדים לה בצלותא, כמה דאוקמוהו אדנ"י שפתי תפתח, מיד ויפק רצון מה', ובגין דא כוונה דאיהי מחשבה, צריך לאקדמה למצוה, ובגין דא שויאו רבנן כוון מחשבתא דצלותא בברכה קדמאה, דהכי אוקמוהו אם לא כוון בברכה ראשונה חוזר לראש, ובגין דא צריך לאקדמא יראה מסטרא דשכינתא, בין באורייתא, בין בפקודיא, אבל מסטרא דקודשא בריך הוא, צריך לאקדמא אורייתא ליראה בכל פקודיא, דיראה דאורייתא אית, דאתקרי נוקבא תורה שבעל פה:

דבגינה אתמר תמן אז ירננו עצי היער, ענה מלאך מן השמים ואמר הן הן מעשה מרכבה, מהאי א"ז תליין ע"ב שמהן דהיינו חסד, דביה צריך לאתקנא כורסיא למאריה, בכנפי מצוה, וישב עליו באמת, עשור אמת מ"ה יו"ד ק"א וא"ו ק"א, מוריד הט"ל לאנהרא לגבי ה"א:

דאיהו כליל תלת ברכאן קדמאין דצלותא, ותלת בתראין, ודא עשר ספירות בלי מה, דאינון לקבלייהו תריין שמהן יקו"ק אדנ"י, ותמניא אתוון, דאינון עשרה עשרה הכף בשקל הקדש, ודא כ' מן כתר, עשרה מן:

תיקוני זהר דף ו/ב

שכינתא תתאה אדנ"י, מתתא לעילא מן אנ"י עד אי"ן, עשרה מעילא לתתא מעמודא דאמצעיתא דאיהו יקו"ק, ובגין דא כ' כליל לון, ובקץ דפורקנא מדלג על ההרים דא מ"ה, ולית הרים אלא אבהן, דאינון מרכבתיה, אוף הכי מ"קפץ על ה"גבעות אינון אמהן, אקי"ק אדנ"י, בההוא זמנא אז ישיר משה וכו', וכלא אתקשר ואתכליל בח"י ברכאן דצלותא, דכלילן בח"י עלמין, הדא הוא דכתיב (משלי י') וברכות לראש צדיק:

ואית כבוד נברא כגוונא דכבוד נאצל, מסטרא דכבוד נברא אמרין ישראל לגבי אדון על כלא אם כעבדים, ומסטרא דכבוד נאצל אתמר בהון אם כבנים, איהו עלת על כלא לית אל"ה עליה, ולא תחותיה, ולא לארבע סטרין, איהו ממלא כל עלמין (עד כאן ההגה"ה שהתחיל מדף ה' ע"א בד"ה ומקבל בה):

ואיהו אסחר לכל סטרין, דלא מתפשטין יתיר מגבול דשוי לכל חד, ומדה דשוי לכל חד, וכלהו ברשו דיליה ברשות היחיד:

אדנ"י מרכבה ליקו"ק, ובה אתעטף, ואוף הכי יקו"ק אתעטף באקי"ק למברי עלמא, אבל שם יקו"ק איהו מרכבה למאריה לכתר עלאה, ובגין דא אין קדוש כה', עלת על כלא טמיר וגניז בכתר, ומניה אתפשט נהוריה על יקו"ק, דאיהי י' חכמה, ה' בינה, ו' כליל שית ספירן, ה' מלכות, והאי איהו אתפשטותיה מעילא לתתא, ואוף הכי אתפשט נהוריה על י' מן אדנ"י מתתא לעילא, עד אין סוף, דאתרמיז באדנ"י אי"ן, ובגין דא י' מן יאקדונק"י עשרה עשרה, הכף דא כ' מן כתר, ומאריה דכלא לית ביה ציור דאות ונקודה, הדא הוא דכתיב (ישעיה מ') ואל מי תדמיוני ואשוה, ואל מי תדמיון א"ל, ומה דמות תערכו לו:

איהו צייר בתרין אתוון תרין עלמין, באת י' צייר עלמא דאתי, ובאת ה' עלמא דין, הדא הוא דכתיב (שם כ"ו) כי בי"ה ה' צור עולמים:

ומקורין דכל שמהן אינון יו"ד ק"י וי"ו ק"י, יקו"ק, יו"ד ק"א וא"ו ק"א, יקו"ק, כל יו"ד איהי אחזי יקו"ק, כל א' אחזי אקי"ק לעילא, אדנ"י לתתא, הכא שם יקו"ק איהו בכנוייה חד, בגין דמניה אשתכח כנוייה, אבל מסטרא דעשר ספירן דבריא, לאו שם יקו"ק וכנוייה חד, הדא הוא דכתיב (שם מ"ג) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו וכו', הרי (דאית) ספירות אתקריאו בשם יקו"ק, ובשם אדנ"י, ואינון דאדנ"י אתבריאוו:

ובגין דא אית שמהן דמיין לחותמא דמלכא, דבהון אשתמודע דיוקנא דמלכא ומטרוניתא ציורא ממש, ואית שמהן דאינון כגוונא דרשימו דציורא דחותמא בשעוה, והכי דחילין מההוא רשימו כאילו הוה מלכא ממש, אבל אדון על כלא לית ליה מכל אלין ציורין כלל, הדא הוא דכתיב ואל מי תדמיון א"ל וכו':

ומסטרא דציורין דשעוה, חמא יחזקאל כל אלין מראות דחמא, ובגין דא אתמר בהון ודמות כמראה אדם, ולא מראה אדם ממש, כמראה חשמ"ל ולא חשמ"ל, כמראה אש בית לה סביב, הוא מראה דמות כבוד ה', ולא כבוד ה' ממש, אלא מראה ציור דיליה:

פתח ואמר יחזקאל נביאה, קום משינתך לגלאה הכא מראות דאתגליין לך, דכלהו לגבך בארץ סתים ובאתגליא, באתגליא ציורין, אבל בסתימו דעיינין דיוקנא דמלכא ומטרוניתא, כל שכן וכל שכן ההוא דלית ליה דיוקנא, דבגיניה אתמר האי קרא למאן דצייר ביה דיוקנא, (דברים כ"ז)

ארור האיש אשר יעשה פסל וכו', ושם בסתר, בסתרו של עולם, ואפילו מכל מה דבר נש יכיל לאסתכלא בעינא, ואפילו מכל דיוקנין דאחזי לנביאי:

צורת דיוקנא דכלילא מכמה נהורין, חד וממעל לרקיע אשר על ראשם כמראה אבן ספיר דמות כסא, דא אבן ספיר דמות כסא, ואיהו (כמעשה לבנת הספיר) לעילא כגוונא דא א' ותחת רגליו כמעשה לבנת:

תיקוני זהר דף ז/א

הספיר, כגוונא דא א' וכלא א', נקודה דא הוא כגון חל"ם לעילא כתר עליון, דרכיב על י"ק דאינון חכמה ובינה כחושבן חל"ם, ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר חיר"ק, ודא מלכות, והארץ הדום רגלי, איהו תחות ו"ה, דאיהו חושבון חר"ק, והכי סליק א' יקו"ק יו"י:

ועוד רקיע דא עמודא דאמצעיתא, דכליל שם יקו"ק, ואיהו כליל שית ספירן באמצעיתא, דעליה אתמר נטוי על ראשיהם מלמעלה, דעליה אתמר נוטה שמים כיריעה, כגוונא דא א' באמצע א', נוטה שמים לבדי, מאן נוטה ליה, עלת על כלא לבדו, יחידא בלא תניינא למעזר ליה:

תניינא, ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה דא איהו יוד הא ואו ה"א כליל תשע נקודין, ועשיראה שכינתא כלילא מכלהו, וכלא א', דלית אדם בלא א', וכלא איהו עמודא דאמצעיתא, איהו יקו"ק דכליל א', ואיהו שמא מפרש דכליל א' לאחזאה דאם רץ לבך שוב לאחור (נ"א לאחד):

תליתאה, כמראה אש בית לה סביב, ודא שכינתא, דהכי אוקמוהו רבנו, דנשמתינ דומין קדם שכינתא כנרות לפני האבוקה, ובגין דא כמראה אש בית לה, ואיהי בי שכינתא (בי כנישתא) דלעילא, א"ש נג"ה, כי ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים, ואיהי אש בית לה מסטרא דגבורה, דאיהי ב', יומא תניינא דאתברי ביה גיהנם, א' יומא קדמאה דאתברי ביה גן עדן, ודא חסד, עמודא דאמצעיתא כמראה אדם כליל תרוייהו, וא"ו לימינא אח"ד, ל"ב לשמאלא יו"ד ה"א ה"א (ל"ב לשמאלא י"ק יו"ד ה"א ה"א):

ממראה מתניו ולמעלה, וממראה מתניו ולמטה, אינון תרין שוקין, תרין נביאי קשוט, ואינון רביעאה וחמשאה לחסד, דמתמן בנינא דעלמא, הדא הוא דכתיב (תהלים פ"ט) עולם חסד יבנה, ה' עלאה אתפשטת עד הוד, חמשין תרעין, ובגין דא קא רמיז עלה, ראיתי כמראה אש בית לה, ובה שית מראות:

שביעאה, כמראה הקשת, הקשת דא צדיק יסוד עלמא, כמראה דילה לתתא מטטרו"ן, דא חזא יחזקאל, דאיהו כליל כל מראות:

חיזו תמינאה, כן מראה הנגה סביב, דא שכינתא תתאה, דאתמר בה נקבה תסובב גבר, ובגין דא כן מראה הנגה סביב, אש נגה:

תשיעאה, הוא מראה דמות כבוד ה', חכמה עלאה, דמות דילה חזא יחזקאל לתתא, ולא חכמה:

וכד מטא לדמות כתר דאיהו דרגא עשיראה, חזי מה כתיב ביה, ואראה ואפול על פני, דלא יכיל למסבל, ואם מראות דלתתא הכי, כל שכן וכל שכן מראות עלאין דספירות דבריא, כל שכן וכל שכן מראות דאצילות:

וברזא דאת א' תשכח חל"ם חיר"ק שור"ק כגוונא דא חלם ואיהו גלגל דאתהפך לשית סטרין לעילא ולתתא ולארבע סטרין, אתהפך לימינא וסהיד על עלת כלא דלית אל"ה אחרא לימינא דעלמא, אתהפך לשמאלא וסהיד עליה, והכי לכל סטרא סהיד על יחודיה, דלית אל"ה אחרא עילא ותתא ולארבע סטרין, האי איהו דאוקמוהו מארי מתניתין כדי שתמליכהו על השמים ועל הארץ ועל ארבע רוחות העולם:

ו' כליל תלת נקודין, עילא ותתא ואמצעיתא, דסהדין, ותלת סהדין תחותייהו לתתא, על עלת על כלא דאיהו ראשון ואחרון ומבלעדיו אין אלקי"ם, דאיהו כליל שית נקודין כחושבן ו', דסהדין על עלת על כלא, דלית אל"ה אחרא לשית סטרין אלא הוא, הא תשע נקודין דכלילין באת ו' מן א', ואת א' ביה אשתלימו לעשר, וביה כלהו אזלין לאתר חד, הא הכא רזא דבניינא דיחזקאל:

תיקוני זהר דף ז/ב

ברזא דנקודין. ועוד רזא נקודי צריך לאחזרא עלייהו, פתח בחושבן אותיותיו איהו יו"ד, וכתיב פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון, ואוקמוהו אל תקרי ידך אלא יודי"ך, ואינן ה' מן יאקדונק"י, ובאן אתר מתפתחין (ס"א מפתחין) ברקיעא דאיהו פתח, ואיהו מפתח כליל אקדונ"ק שית אתון באמצע ה', ותרין יודין עם רקיע דאיהו ו' סליק לחושבן יהוה:

קמ"ץ רקיע וניצוץ, אינן י"ו, איהו קומץ כל נקודין, דאינן שית סרי כחושבן שית סרי אנפין דחיוון, ובגין דא איהו קומץ כל נקודין, צרי איהו חושבן ו' ו', ותחות צדיק תרין נצוצין דאינן י' י', את שני המאורות הגדולים, ואינן ו' ו' י' י' סלקין ל"ב, ואינן ל"ב נתיבות פליאות חכמה, ונקודה תחות ר' מן צר"י דאיהי י' עשר ספירות, הרי מ"ב, ובגין דא צר"י, ביה צייר עלמין, וייצר תמן צר"י, ביה צייר אדם, הרי רזא דנקוד צרי מ"ב, ותלת אתון הרי מ"ה, כחושבן אדם:

שב"א אוף הכי את המאור הגדול לממשלת היום, ואת המאור הקטן וגומר, וביה רזא מ"ב, וביה רזא דאדם, כגוונא דא, חושבן שב"א ו', ותלת ניצוצות ורקיע י' י' ו' דחושבנהון ל"ו, הרי מ"ב, ותלת אתון שבא הרי מ"ה, ורזא דמלה ואמרו לי מה שמו מ"ה אומר אליהם, ונקוד שב"א נקוד בשם יקו"ק באורייתא:

סגל ח"י חושבניה, ואיהו ו' וו' מן ו'יסע ו'יבא ו'יט, ותלת נקודין י' י" איהו ח"ם, וארבע אתון מן סגו"ל ואיהו חמ"ד, ותיבה הא אינן חמ"ה, פני משה כפני חמה:

חלם חסר ו' חושבניה י"ה, ותלת ניצוצות י' י' י' הא אינן מ"ה, שמא מפרש יו"ד ק"א וא"ו ק"א, ועם תלת אתון ותיבה הא איהו מ"ט, כחושבן מ"ט אתון שמע ישראל וכו', ברוך שם כבוד וכו', ואוקמוהו רבנן דמתניתין, חמשים שערי בינה נבראו בעולם ונתנו למשה, חוץ מאחד, שנאמר ותחסרהו מעט מאלקי"ם, ולתתא במלאכים אינן מ"ט פנים טהור מן מטטרו"ן, דאיהו חל"ם במלאכים:

חיר"ק עם חושבן אתוון איהו א"ם, חירק חושבניה ו"ה, ותלת נצוצות י' י' י' תלתין, הא איהו א"ם:

שורק איהו חושבן אתווי ו', וחמש ניצוצות חמשין, הא נ"ו, תלת אתוון ותיבה הא אינון ס', סוד ה' ליראיו, וביה רנו ליעקב שמחה נוטריקון שר"ק:

דכל נקודי מחכמה עלאה מתפשטאן, תשעה עד מלכות, וטעמי מכתר עד מלכות, ושור"ק צדיק יסוד עלמא, ביה סוד שורק תניינא בתוספות ו' מ"ב:

ועוד קמ"ץ, אוקמוהו מארי דקדוק דאיהו תנועה גדולה, בגין דאיהו קדמאה דכלהו נקודין דספיראן, אף על גב דכלהו שמהן קדישין אתעבידו דא כסא לדא, כגון ברא דצריך למפלח לאבוי ולאמיה, ולמעבד לגרמיה לגבייהו כעבד, ושמש, וכרסיא, ומצב תחותייהו, הכי אינון ספירן דא לדא, ובגין דא אית נקודה מלכא, ואית נקודה עבדא לגביה, כגון שב"א דאיהו עבד לקמ"ץ, ורץ בשליחותיה ומזנב אחריו, אבל באתריה מלכא איהו:

ורזא דקמ"ץ, חושבן ק"מץ י"ד, ותלת ניצוצי ורקיעי נ', מ' דאיהו מלך, אינון רמיזין ארבע יודי"ן מן יו"ד ק"י וא"ו ק"י יו"ד ק"א וא"ו ק"א (נ"א ארבע יודי"ן מן יו"ד ה"י וי"ו ה"י), ולאן למגנא אתמר ביה מלך, דאיהו מלך גדול על כל מלכין:

פת"ח איהו מ"ב, חושבן פת"ח איהו כ', וניצוץ ותרין רקיעי וו"י, הא מ"ב, כ"י ב"י חשק ואפלטוהו, פתחו לי שערי צדק אבא במ וכו', ב"ם ארבעים ותרין, כי בי חשק ואפלטוהו, חש"ק חיר"ק שב"א קמ"ץ מן א"בגי ת"ץ, קמ"ץ קומץ:

תיקוני זהר דף ח/א

סתים באת יו"ד, פת"ח אתפתח ביה בחמש אצבען דאינון ה', וכמה רזין בנקודי, והאי (צ"ל איהו) אבא במ אודה י"ק, ופת"ח עליה אתמר פתחו לי וכו', זה השער לה':

מלאכין אית דמשמשין לאלין נקודין, ואינון אתוון, דאינון כסוסוון לנקודי, וטעמי מנהיגי לון, ואינון תנועות לגבייהו, כגון על פי ה' יחנו, ועל פי ה' יסעו, ואינון נקודין לגבי טעמי, כעאנא בתר רעיין דאנהיגין לון לכל סטרא, לסלקא ולנחתא עילא ותתא, ולאנהגא לון לכל סטרא לימינא ושמאלא לקמא ולאחורא:

וטעמי אינון נשמתין ונקודין רוחין, ואתוון נפשין, אלין מתנהגין בתר אלין, ואלין בתר אלין אתוון מתנהגי בתר נקודי, ונקודי בתר טעמי, כי גבוה מעל גבוה שומר, ועוד אתוון אינון אש, נקודי רוח, אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו, ואינון כמבועי מיא, דאתמר עלייהו המשלח מעינים בנחלים, ישקו כל חיתו שדי וגומר, אלין אתוון:

ואית דשוי לון לאתוון, מים אש רוח ועפר ארבע רגלין דכורסיא, נקודי אדם לשבת על הכסא, (נ"א מסטרא דאימא ההי"ן לעילא, מסטרא דברתא ההי"ן לתתא), מסטרא דאבא יודי"ן לעילא, מסטרא דברתא יודי"ן לתתא, מסטרא דבן ווי"ן לעילא, כגוונא דא וו"י, מסטרא דאבא ווי"ן לתתא, כגוונא דא יו"ו, ההי"ן דאימא כגוונא דא הה"ו הה"י, ההי"ן דברתא כגוונא דא יה"ה וה"ה, והכי בכל הוי"ה והוי"ה:

סטריין אינון ה"ה, ונקודה אלה"ם, והיינו נרתק דיליה, ובגין דא בינה נקודה אלה"ם, כגוונא דא יהוה כמה דאתמר:

והאי איהו דאוקמוהו מארי מתניתין, כל הקורא קריאת שמע, כאלו אוהז חרב פיפות בידו, והא אוקמוהו על מטתו, להגן מן המזיקין, אבל בקריאת שמע דצלותא, אדון המזיקין קשור, לית ליה רשו למברח, וזכאה איהו מאן דשחיט ליה בההוא זמנא, לקיים (בא להורגך) השכם להרגו בצלותא, דאתמר בה וישכם אברהם בבקר, כל שכן מאן דלא חשש ליקריה לשחטא יצריה ושנאיה, דלית שנאיה לחוד אלא שנאיה דקודשא בריך הוא, דבכל יומא תבע חובין דבנוי לשחטא לון:

ואוף הכי צריך לאעברא ליה משמיא וארעא, כגוונא דאעבריה משמשא וסיהרא, ואוף הכי צריך לאעברא ליה ולבת זוגיה מתריין כרסיין, הדא הוא דכתיב (ירמיה י"ז) כסא כבוד מרום מראשון, דתמן קודשא בריך הוא ושכינתיה בתריין כורסיין, ותמן קודשא בריך הוא ושכינתיה, כשמשא:

תיקוני זהר דף ט/א

וסיהרא, ועל שמיהו אתקרי כי שמש ומגן ה' אלקי"ם, ובההוא זמנא יתקיים ביה, לא יבא עוד שמשך וירחך לא יאסף:

והכי צריך לאעברא ליה משמאלא דקודשא בריך הוא דאיהי גבורה, דמתמן מצפון תפתח הרעה, ותמן ייתי למתבע חובין, מאלין דאתמר בהון בנים אתם לה' אלהיכ"ם:

מתמן ואילך אינון שרים, ועבדים, מסטרא דחיוון דכורסיא שרים וממנן, מסטרא דכוכביא דנהרין בשמיא וארעא עבדין, והאי איהו אם כבנים אם כעבדים, והאי איהו דצריך לאנפא ליה חרבא לשית סטריין, דאינון שמיא וארעא, שמשא וסיהרא, כסא דין וכסא רחמים, לאעברא סמא"ל ונח"ש מנייהו, דמסטרא דלהון שליט סמא"ל ובת זוגו:

וצריך לקשרא ליה ברצועין דתפלין, תרין בתרין קרנוי, וחד בדרועא, ולבתר ישחוט ליה בקריאת שמע, בגין דלא יתקריב לסטרא דגבורה, אבל מסטרא דספירן והווי"ת דלהון, אתמר לא יגורך רע, והזר הקרב יומת:

ועוד ה' דיד כהה, דאיהי יונה קדישא, מצפצפאן לה בנהא בכמה צפצופין, דזמירות שירות ותושבחות והודאות, עד דנחתין לה לגבייהו, הא נחתין לה לגבייהו קשרין לה ברצועה, דאיהי ו' שית תיבין דיחודא, והיינו רזא והיה לאות על ידכה, קשורא דתרוייהו דא י', ודא יחוד, ובגין דא בקשורא דתרוייהו, מאן דשח שיחה בינייהו, דאיהי שיחת חולין, עבירה היא בידו, דעבד בה פרודא בין ו"ק דאיהי עמודא דאמצעיתא ומלכותיה:

תפילין דרישיה דקודשא בריך הוא דאיהו ו', איהי ה' עלאה, אימא עלאה, עטרת תפארת, עלה אתמר פארך חבוש עליך, אלו תפילין שבראש, והאי איהו רזא דהוי"ה, דאתמר ביה הנה יד ה' הוי"ה וכו', ובגין דא אוקמוהו מארי דתלמודא ירושלמי, הוי"ת באמצע:

יד יקו"ק מימינא, דאתמר בה וירא ישראל את היד הגדולה מסטרא דחסד, יד רמה מסטרא דתפארת, דאתמר בה ובני ישראל יוצאים ביד רמה, יד חזקה באמצעיתא דאיהי יד יקו"ק הוי"ה,

למהוי רחמי מכל סטרא, דינא כבוש באמצעיתא, יד רמה עלה אתמר והי"ה ה' למלך על כל הארץ, ותלת זמנין י"ד אינון מ"ב אזכרות דתפלין דיד ותפלין דרישא:

י"ד שכינתא תתאה איהי היד הגדולה מימינא דחסד, דתמן חכמה, יד החזקה מסטרא דגבורה, דתמן בינה, יד רמה מסטרא דעמודא דאמצעיתא, מעוטר בכתר על רישיה, תפלי דמארי עלמא:

שיין של תפלין הלכה למשה מסיני, ש' דתלת ראשין, ש' דארבע ראשין, לקבל שבע הנערות הראויות לתת לה מבית המלך, ואינון בשחר שתיים לפניה ואחת לאחריה, ובערב שתיים לפניה ושתיים לאחריה, ולקבל אלין שבעה, אית שבעה רואי פני המלך היושבים ראשונה במלכות:

ותפארת איהו כבוש באת יו"ד, עם ה' תתאה, ונפשו קשורה בנפשו, ואיהו חבוש עם את י' מסטרא דה' עלאה, ובגין דא אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורין, דאיהו בגלות עם ישראל, הדא הוא דכתיב (ישעיה ס"ג) בכל צרתם לו צר בו', לא צר בא', בההוא זמנא דאיהו עם ישראל לא צר ודאי, ולית צר אלא יצר הרע, דהזר הקרב יומת:

ורזא דמלה כי בי חשק ואפלטוהו, כ"י ב"י בגמטריא מ"ב אזכרות דתפלי (דרישא ודרועא), אשגבהו כי ידע שמי, יקראני בקריאת שמע, ואענהו, הדא הוא דכתיב (ישעיה נ"ח) אז תקרא וה' יענה, יקו"ק בארבע בתי דתפלי דרישא, דאינון ארבע אתוון אהי"ה, וה' יענה יהו"ה בארבע בתי דתפלין דיד, דאינון אדנ"י, ואי תימא לאו אינון ביד אלא בית אחד חמישאה, יד כהה, הכי הוא ודאי דאיהי חמישאה:

תיקוני זהר דף ט/ב

ואיהי רביעאה, רביעאה ליק"ו יד כהה, יק"ו איהו אקי"ק, וסליק לחושבן כ"א, וארבע אתוון בכלל כ"ה, ה' מן יקו"ק רביעאה ליק"ו, וחמישאה לאקי"ק, דאיהו ארבע בתי, ואיהו בית חמישאה:

ועוד אקי"ק אדנ"י סלקי לחושבן אלקי"ם, דאיהו כללא דחמשה בתי תפלי, יקו"ק ארבע פרשיין, י' קדש לי ודא חכמה, ה' והיה כי יביאך ודא בינה, ואינון לימינא ושמאלא, דאינון חסד גבורה, ו' שמע ישראל תפארת, כליל שית תיבין דיחודא, ה' והיה אם שמע מלכות, שכינתא תתאה:

תלת רצועין נצח והוד ויסוד, יסוד רצועה דקשיר וא"ו עם ה', כי כל בשמים ובארץ, דאחיד בשמיא ובארעא, תרין רצועין נצח והוד, דאחידן בה' עלאה, והקרנים גבוהים, והאחת גבוהה מן השנית, אוף הכי תרין רצועין חד ארוכה וחד קצרה, קצרה עד החזה, ארוכה עד טבורא:

ואתפשטותא דה' עלאה עד הוד באת י' איהו, דאיהו קשר של תפלין דרישא, דאיהי ה' עלאה, סליקת לחמשיין, חמש זמנין עשר באת י', והיינו ה"י מן אלקי"ם, חמש זמנין ה' באת י' חמשיין, בחמש ספירן, יסוד כ"ל נטיל לון כלהו, וירית לון לכלה והיינו כ"ל כל"ה:

באת ה' תתאה קרן אחת, ורזא דמלה אוקמוהו רבנן, שור שהקריב אדם הראשון קרן אחת היתה לו במצחו, שנאמר (תהלים ס"ט) משור פר מקרן מפריס, מקרן חסר יו"ד כתיב, ודא רצועה דיד דתפלי דמארי עלמא:

כ' כתר דמארי עלמא, איהו שמיה תפלין דשוי, אבל כתר תפלין עליה, ורזא דמלה אין קדוש כה', כי אין בלתך, לית פקודא דלא אתכלילן ביה עשר ספירן:

ועיקר דתפלין משמאלא, ובגין כך נשבע ה' בימינו זו תורה, ובזרוע עזו אלו תפלין, ומסטרא דשמאלא ה' תפלין על ו', אימא על ברה, בגין דבה אתבני, הדא הוא דכתיב (משלי ג') כונן שמים בתבונה, י' אבא, תפלין על ברתא ה', דביה אתבניאת, הדא הוא דכתיב ה' בחכמה יסד ארץ, ודא הוא הוי"ה, ודא הוא רזא ארבע משמרות הוי"ה לילה:

ואית דאמרי הוי"ת באמצע, כגוונא דא יהה"ו, י' קדש לי, ה' ה' והיה כי יביאך והיה אם שמע, ו' שמע ישראל, קו"י"ק ו"י באמצעיתא, יהה"ו ה"ה באמצעיתא:

ובצרוף די"ב הוי"י"ן, אשתמודעו כלהו, ואלין אינון יקו"ק יקו"ק יקו"ק, דרמיזי בשם יו"ד ק"י וי"ו ק"י, האי שמא מקורא דאתוון, ומקורא דלהון בקראי בנקודי, יהו"ה (תהלים צ"ו) ישמחו השמים ותגל הארץ, מקורא דנקודי מן יקו, (ירמיה ט') יתהלל המתהלל השכל וידוע, יקו"ק (שמות כ"ו) ידותיו ולצלע המשכן השנית:

תלת ווי"ן בהאי שמא יו"ד ק"י וי"ו ק"י, וקו"ק וקו"ק ויק"ק, ונקודין דלהון (בראשית י"ב) ויראו אותה שרי פרעה וקו"ק, וקו"ק (דברים כ"ו) ו'דבש היום ה'זה י'קוק, ויק"ק (בראשית נ') ו'ירא י'ושב ה'ארץ ה'כנעני. קוק"י קו"ק קק"י"ו מקורא דלהון, הוה"י (אסתר ה') וכל זה אינו שוה לי, קו"ק (ויקרא כ"ז) המר ימירנו והיה הוא, קק"י"ו (בראשית מ"ט) עירה ולשרקה בני אתנו, קיק"ו קו"ק קקו"י, קיק"ו (תהלים ל"ד) ליקו"ק אתי ונרוממה שמו, קו"ק (שמות ט') הגה יד ה' הויה, קקו"י (דברים ו') וצדקה תהיה לנו כי:

וכל קראין דקא אתיין הוי"י"ן אלין בראשי אתוון, או בסופי אתוון, בין מן התורה בין מן הנביאים בין מן הכתובים, יכיל לנקדא לון בנקודייהו, אוף הכי כל הוי"י"ן דקא אתיין מתלת אתוון, נקודה דלהון בקראין, כגון יקו"ק מקורא דיליה (משלי ג') כי יקו"ק יהיה בכסלך ואית דנקיד לון מראשי תיבין להוי"ה דבסופי תיבין, (כגוונא דא כי יקו"ק יהיה יקו"ק), ואם הוי"ה בראשי תיבין נקודה דיליה בסופי תיבין. ואית נקודה ברזא אחרא:

תיקוני זהר דף י/א

כגוונא דא, יקו"ק מלך יקו"ק מלך יקו"ק ימלך, שמהן לעילא, נקודא דלהון כתיבין דתחותייהו:

ד' שמהן תליין מכל שמא ושמא, ועלייהו אתמר (ישעיה ו') וקרא זה לקביל י"ב אנפין דתלת חיון, אל זה י"ב גדפין דתלת חיון, ועל כלהו פני אדם ותפילין הוא פני אדם, ציצית פני חיון וגדפי חיון, ואוקמוהו רבנן שם בן י"ב כל היודעו והזהיר בו כל תפלותיו מתקבלות, ומקורו יוד קי ואו קי, כל י' אנפוי יקוק, א' (יחזקאל א) ודמות פניהם פני אדם, הכא בהאי שמא רזא דתפילין וציצית:

ת"ח כל הוי"ה דאיהי ה' על י' ה' על ו' נוקבא, כל הוי"ה דתרין ההי"ן כחדא באמצע אינון אחיות, כגוונ' דא יקק"ו, כל הוי"ה י"ו כחדא באמצע היו"ה (נ"א הוי"ה) אינון אחים, (דברים כה) כי ישבו אחים יחדו, תרין ההי"ן כחדא, (רות א) ותלכנה שתיהן, י"ו רחוקים דא מן דא או קרובים דא מן דא, עלייהו איתמר (ישעיה נז) שלום שלום לרחוק ולקרוב וגו', דהיינו קרבן עולה ויורד

יקק"ו, ה' דאיהי אימא עולה, סליקא לגבי י' היא העולה, ה' דאיהי ברתא נחיתת לגבי ו', וירד מעשות החטאת, על כן יעזב איש את אביו ואת אמו וגומר, והאי איהו קרבן עולה ויורד, חמש אשות סלקין, וחמש נחתין:

לית הוי"ה דלא אחזי על רזא עלאה, קוק"י כד נוקבין שלטין על דכורין, דינא אחזי בעלמא ומיתה ועוני, ודא איהו רזא דהפך משה שמיה וקטל למצרי, דאתמר ביה ואמרו לי מה שמו מה, ומשה הפך ליה כגוונא דא מה שמו מה לי הוה"י, ונקודה הוהי, מצרי דמזלזל בשמיה ואמר מה שמו, מה יכיל למעבד לי, לקטיל ליה ביה, ואם אתוון בסופי תיבות נקודין אינון מראשי תיבין:

תקונא ה', בראשית ב"ת ראש"י, אלה ראשי בית אבותם, בת עלה אוקמוהו מארי מתניתין, בת בתחלה סימן יפה לבנים, ואיהי י' מן אדנ"י, מרגלית יקרא כלילא מכל גוונין, דאת י' מן יקו"ק לא תפיס ביה גוון כלל, הדא הוא דכתיב (מלאכי ג') אני ה' לא שניתי, לא ישתני בשום גוון כלל, אלא נהיר מלגאו דגוונין, דשם יקו"ק כנשמתא בגופא דאיניש, או כשרגא בהיכלא:

ואת י' מן אדנ"י איהו ספיר, נטיל גוון תכלת ואוכם מסטרא דדינא, ונהיר ביה נהורא חוורא מסטרא דרחמי, ואיהו את י' מן אדנ"י, אודם מסטרא דגבורה, פטדה מסטרא דימינא, ברקת מסטרא דעמודא דאמצעיתא, איהו אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד, כלילן מי"ב גוונין, וכלהו משולשין באבהן, משולשין בכהנים לויים וישראלים, קדושה לך ישלשו:

כל אבן דגוון דילה חוור נטילת מחסד, ואיהי סגולה דיליה רחימו, ורזא דמלה ואהבת עולם אהבתיך על כן משכתיך חסד, אבנא סומקא נטילת מן גבורה, וסגולה דילה למהוי אימתו מוטלת על בריין דעלמא, אבנא כלילא מתרין גוונין חוור וסומק איהו מעמודא דאמצעיתא, ירוק כזהב מסטרא דאימא עלאה, דאיהי תשובה קו ירוק דאסחר כל עלמא:

ואית גוון פשוט כפול משולש מרובע, עד דסליק לעשרה גוונין, דנהירין בהון עשר אתוון, דאינון י' י"ק יק"ו יקו"ק, וסלקין אלין עשר לע"ב נהורין, דנהירין בע"ב גוונין:

חש"ק חל"ם שב"א קמ"ץ, אינון נקוד צבאו"ת, נצח והוד יסוד, וכלהו נהירין באבנא יקירא מלכות, כלילא מכל סגולות, שב"א גוון סומק דגבורה דנטיל מניה הוד, קמ"ץ גוון חוור, ולא צריך לארכא בהון דהא אתמרו לעילא:

ועוד תקונא ו', והמשכילים יזהירו אלין אינון דידעין רזא בפקודא תניינא במלת בראשית, דאיהי אהב"ה, דאיהי:

תיקוני זהר דף י/ב

לחושבן זעיר בראשית, במתקלא חדא סלקין (דא בדא, דא תליסר ודא תליסר), ודא אהבת חסד, דאיהי ע"ב בחושבן, לקבל שמא מפרש ויסע ויבא ויט, דביה וא"ו כחושבן אחד, דהיינו מאמר אחד דאיהו בראשית, דאוקמוהו עליה והלא במאמר אחד יכול להבראות, והאי איהו רחימוי דמאריה, מאן דמסר נפשיה באחד, ברחימוי דמאריה, ובגין דא ואהבת את ה' אלהי"ך, אפילו נוטל את נפשך, דאם חביב עליה נפשיה מגופא לכך נאמר ובכל נפשך, ואם חביב עליה גופיה מממוניה לכך נאמר בכל לבבך, ואם חביב עליה מממוניה מגופיה לכך נאמר בכל מאדך, במה דחביב עלך מסור ליה ברחימו דמארך בעת צרה:

ודא איהו נסיון דעתידין ישראל לאתנסאה בשבעין שנין דגלות בתראה, דעני חשוב כמת, וכאלו נטלין נפשיה, גופא ונפשא וממונא כלהו שקולין, במה דחביב עליה מסור ליה ברחימו דמאריה, ובההוא זמנא אתקשר במלת אהב"ה דאיהי בראשי"ת, וכאלו ביה ברא עלמא, ומאן דלא מסר נפשיה או גופיה או ממוניה ברחימו דמאריה בשעת השמד, כאלו אחזר עלמא לתהו ובהו, ובגין דא קרא סמיך ליה והארץ היתה תהו ובהו, ומאן דמסר נפשיה וגופיה וממוניה בשעת השמד ברחימו דמאריה, דא אתקרי רחימא דמאריה ודאי, ובההוא עלמא לית לעילא מניה:

ואהבת ה' איהי מלכות, כלילא מכל ספירן, ואיהי פקודא דקודשא בריך הוא בכל תרי"ג פקודין, ובגינה אתמר מדוע אתה עובר את מצות המלך, ואיהי בנין עלמא, שפחה בישא איהי חורבן עלמא, ובגין דא אתמר בה והארץ היתה תהו ובהו, ואיהי רצועה בידא דקודשא בריך הוא לאלקאה ביה חייביא:

ובגין דא מאן דרחים לקודשא בריך הוא מגו נפשיה או גופיה או ממוניה, דינטיר ליה קודשא בריך הוא, הא רחימו דיליה תלויה בההיא דיהיב ליה, ולא עקר רחימו (דיליה), דלאו איהו האי רחימו, דאם נטל ממוניה או גופיה (או נפשיה) כפר ביה, לאו איהו עקר רחימו, עד דמסר נפשיה ברחימו דמאריה, ואם כל תלת שקולין לגביה, ימסור לון כלהו על קדושת שמייה ברחימו, והאי איהו עקרא דרחימו, דאיהי אהבת ה' מלכות, דאיהי אהבת חסד, דיראה מסטרא דגבורה איהי, ומחסד איהי מלכות אהבת ה' כמה דאתמר, מגבורה איהי יראת ה':

ואורייתא דאיהי תרי"א מתרוייהו אתיהיב לישראל ודא עמודא דאמצעיתא, מסטריה אתקריאת מלכות תורת ה' (תמימה), ואיהי מצוה דיליה בכל תרי"ג פקודי דתליין משמיה, דאינון שמ"י עם י"ק שס"ה, זכר"י עם ו"ה רמ"ח, היא בצלמו כדמותו:

ועוד תקונא ז', והמשכילים יזהירו אלין דידיעין במלת בראשית פקודא תליתאה דאיהי ברית מילה, והיינו בראשית ברי"ת א"ש, וברית איהי י', ועם א"ש אתעביד אי"ש, ואוף הכי את ה' עם אש איהי נוקבא, ועל תרין אישות אתמר בקדמיתא כתנות אור, דבהון עקבו מכהה גלגל חמה:

והיינו בורא מאורי האש דאינון בהבדלה, י"ה מן איש ואשה, בתר דחאבו ויעש ה' אלקי"ם לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם, והיינו בורא מאורי האש (אשה), ודא עור של נחש, לאתדכאה במה דחאב, ובגין דא צדיקים דנטרי ברית שוב אינם חוזרים לעפרן, דאיהו עור משכא דחויא דאתברי מעפרא, דאתמר ביה ונחש עפר לחמו:

ובגין דא מאן דלא נטיר ברית אתדן בחבוט הקבר בההוא עפרא, ואלין אינון דגופא דלהון אינון לון קבר בחייהון, דדוחקין לון שעתא בכל יומא, ובמלאכה דלהון דאתבקע דמא בצפרניהון, ובגין דא תקינו לאחזאה צפרנים בהבדלה, דהוה אדם מלובש בכתנות צפרנים, דהו נהרין כענני כבוד:

תיקוני זהר דף יא/א

ואיהו בהבדלה מינייהו, וידעו כי ערומים הם מנייהו, בגופא ונשמתא ורוחא ונפשא, ערומים מכתנות אור, דאינון מאורי האש, ובגין דבשבת אתחזא לון באדלקת שרגא דשבת בתרין פתילות דאש, ובמוצאי שבת יתעברון מנייהו, תקינו למימר במוצאי שבת הבדלה באש:

ובגין דבשבת ויומין טבין מתלבשין נשמתין בכתנות אור, אמר הנביא על כן באורים כבדו ה', ואוקמוהו רבנן כבדוהו בכסות נקיה, מיד דאמר מלין אלין אשתתחו קמיה כלהו בני מתיבתא, דלית חדוה בינייהו כחדוה כד אתחדש בינייהו רזא דאורייתא:

ובגין דא מאן דנטיר ברית אש, קרי איש צדיק תמים, ואות י' דשדי איהי חוליא על צואר דש"ד יצר הרע, חוליא דשלשלאה, ובגין דא רשים שד"י בברית, ורשים במזוזה, דמזדעזעין כלהון מהאי שלשלאה, דאיהי אות שבת, אות ברית, אות יומין טבין, אות תפילין:

ומיד דאיהו תפיס ביה יצר הרע דאיהו ש"ד, נטיל בר נש חרבא דאתמר בה רוממות א"ל בגרונם, דאיהו י' רישא דחרבא, ו' גופא דחרבא, ה"ה תרי פפיות דילה, ושחיט ליה, ובגיניה אתמר הבא להרגך השכם להרגו בצלותא, דאתמר בה וישכם אברהם בבקר:

ועוד קריאת שמע איהי רומ"ח, כלילא משית תיבין דיחודא, ומרמ"ח תיבין עם ה' אלקיכ"ם אמת, והוא קירטא, והא אתמר חמש אבנין ה', דאתעבידו חד אבנא באת י', וקטל בה ליצר הרע, ובאן אתר איהי קירטא בתפילין, חוט דקלע דכריך ביד דא רצועה דיד, דאיהו כחוט דזרקא, ואיהי קריאת שמע, קשת דזריק חצים מסטרא דברוך שם כבוד מלכותו, וברכות לראש צדיק, דאיהו קשת הברית:

רומחא דא עמודא דאמצעיתא, בחמש אצבעאן דיד, דאיהי ה' תתאה, ואיהי לימינא דחסד, דרגא דאברהם דחושבניה רמ"ח, ועם ו' דעמודא דאמצעיתא אתעביד רומ"ח, קלע ה' עלאה לשמאלא, י' אבנא דקלע, י"ק דתפילין, וכלא י"ק עם שמ"י שס"ה, זכר"י עם ו"ה רמ"ח:

ומאן דאיהו נטיר י' בתמניא יומין דמילה, בתמניא אלפי תחום שבת, בתמניא פרשיין דתפלי, איהו נטיר מכל מזיקי דתחות ידא דיצר הרע, דאיהו ממנא על שתין רבוא, כל שכן מאן דקשיר ליה בשלשלאין וקטיל ליה:

ועוד ברית דתקיננו ליה מנא בעפרא, לשדיא לה בעפרא, ודם דאטיפין מניה, אתחשיב ליה כאלו עביד ליה עולה, וההוא עפרא לתקנא ביה מזבח אדמה, ודם דברית כאלו דבח עלה עלוון, הדא הוא דכתיב (שמות כ') מזבח אדמה תעשה לי וגומר, ושזיב ליה בההוא עפרא מחבוט הקבר, ובדם מילה שזיב ליה משחיטת מלאך המות:

ואם ההוא דקביל ברית איהו ממזר, ההוא עפרא תקין ליה לחויא, דאתמר ביה ונחש עפר לחמו, ואיהו מן האדמה אשר אררה ה', דאתמר בה ארורה האדמה, ואיהי עפרא מהאי דאתמר בה והארץ היתה תהו ובהו, דאתמר בה והארץ כבגד תבלה, עמיה יהא חולקיה, כאלו קשיר ליה למיעבד עולה לעבודה זרה, דההוא בן או בת אינון פסל ומסכה, ועל דא אתמר אשר יעשה פסל ומסכה, ואתמר ושם בסתר, בסתרו של עולם, ואמר כל העם אמן, דההוא בר מנחש הקדמוני איהו, דגרים מות לאדם ולאתתיה, דאתמר ביה ארור אתה מכל הבהמה וכו':

קליפה דערלה דכסי על י', אית לה תלת קליפי כגלדי בצלים דא על דא, ואינון קליפין דאגוזא, דאתמר עלייהו והארץ היתה תהו, דא קו ירוק קליפה קדמאה דאגוזא, ובהו אבנים מפולמות, דא קליפה תנינא דאגוזא קשה כאבן, וחשך קליפה תליתאה, ובהון:

אוקמוהו רבנן אין דורשין בעריות בשלשה, שלש שנים יהיה לכם ערלים, ולקבל מוחא איהו ובשנה הרביעית יהיה כל פריו קדש הלולים לה':

ובהון מסטרא דערלה ארבעה נכנסו לפרדס, שלשה אכלו מאלין קליפי ומתו, רביעאה אכל איבא וזרק קליפין וחי, כגוונא דא אתמר רבי מאיר רמון מצא, תוכו אכל קליפתו זרק:

וכגוונא דאלין קליפין, אינון קושיין דחפיין על הלכה, דאיהי מוחא מלגאו, ולית בר נש יכיל למיכל בנהמא דאורייתא, דאתמר בה עץ חיים היא, עד דזריק קושיין מהלכות, ואית הלכה דכל קושיין דילה אינון כאילנא, דקליפה דיליה וקנה דיליה ועציו ועלין ואיבא כלהון שוין למיכל, ועליה אתמר נרד וכרכום וכו', ובגין דא לאו כל קשיין שוין:

פקודא רביעאה במלת בראשית, דא אורייתא, דאתמר בה ה' קנני ראשית דרכו, ודא שכנתא תתאה, דאיהי ראשית לנבראים, ואיהי אחרית לחכמה עלאה, ובגינה אתמר מגיד מראשית אחרית:

כד אתנטילת מכתר אתקריאת עטרת תפארת, עטרה בראש כל צדיק, תגא דספר תורה, ובגינה אתמר כל המשתמש בתגא חלף, כד אתנטילת מהאי חכמה עלאה דהיא ראשית, אתקריאת על שמה, וכד אתנטילת מבינה אתקריאת על שמה תבונה:

וכד אתנטילת מחסד, אתקריאת תורה שבכתב דאתיהיבת מימינא, דכתיב (דברים ל"ג) מימינו אש דת למו, וכד אתנטילת מגבורה אתקריאת תורה שבעל פה, דהכי אוקמוהו מארי מתניתין, תורה שבעל פה מפי הגבורה ניתנה, ותמן גבורים עומדים בפרץ, ולא יכיל למיקם בה אלא גבור במלחמתה של תורה, גבור ביצרו:

וביומא תליתאה נחיתת לעמודא דאמצעייתא על ידי משה, הדא הוא דכתיב (שמות י"ט) ויהי ביום השלישי בהיות הבקר, בתרי לוחי אבנין, נצח והוד, הדא הוא דכתיב (שם ל"ב) כתובים משני עבריהם, ואינון תרין נביאי קשוט, ומסטרא דעמודא דאמצעייתא אתקריאו נביאי האמת, ושכינתא תורת אמת, הדא הוא דכתיב (מלאכי ב') תורת אמת היתה בפיהו, ואתקריאת מראה דנבואה, ורוח הקדש מסטרא דתרווייהו:

וביום השביעי ניתנה, דא צדיק יסוד עולם, ובדרגא דיליה מלכות מליל עמהון, והא אוקמוהו, ל' מלכין שמא לא יוכלו לדבר על פה אחד, נגע בבת, וכלל בה כל הי', ודא י' ב"ת אחת תחות ה' מן אלקי"ם, י' מן אדנ"י, י' מן שד"י, כלילא מכל כנויי"ן, ומכל הויי"ן, כגון קוק"י, או כוותיה, דיהא י' תחות ה', בכל שם דכנו"י והוי"ה איהי נוקבא:

ובגין דאורייתא מינה אתיהיבת, אמר למשה וראית את אחורי וכו', דלית נביא וחכם יכיל לעאלא לעילא פחות מן דא, ובגין דא אתקריאת מפתחות החיצוניים אנפין דילה, ואנפין דלגאו מפתחות הפנימיים, והא אתמר לעיל, דאם בר נש לית בידוי מפתחות החיצוניים במאי ייעול, ובגין דא אתמר בה, זה השער לה':

ובגין דלית השגה לנביא וחזוה וחכם פחות מינה, אמר הנביא כה אמר ה' אל יתהלל חכם בחכמתו וכו', כי אם בזאת יתהלל וכו', וידוע אותי, ובגין דא יעקב אוליף לה לבנוי, ויהיב לון קבלה מינה, הדא הוא דכתיב (בראשית מ"ט) וזאת אשר דבר להם אביהם, ודוד דהוה ליה קבלה מינה, אמר לגבה אם תחנה עלי מחנה וכו', רמיז לה בהאי תגא, וסליק מחשבתיה לגבה, ואמר לא יירא לבי וכו':

ואהרן דהוה ליה קבלה מינה, לא הוה עאל לפני ולפנים פחות מינה, הדא הוא דכתיב (ויקרא ט"ז) בזאת יבא אהרן אל הקדש, דהוה ידע דאיהי עקרא דכלא, דאיהי קרבן לה, עולה לה, אשה לה, וישראל דהוה לון קבלה מינה, לא בעו מקודשא בריך הוא משכונא אחרא:

תיקוני זהר דף יב/א

דיפדון לון בגינה מן גלותא, אלא זאת, הדא הוא דכתיב (ויקרא כ"ז) ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם וכו', ונביא אמר בגינה כד חזא בנבואתא דוחקא דישאל תקיפא, אמר זאת אישיב אל לבי וכו', וזאת ליהודה ויאמר:

איהי מרגלית כלילא מכל גוונין נהירין, דאינון נהירין מגרמיה, וסגולה דיליה בכל נקודין דאתוון וטעמי, בכל שם ושם, מסטרא דחל"ם, איהי סגולתא:

חלם מלא בוא"ו, סליק באתווי אקי"ק, ותלת ניצוצין יי"י' כחושבן יקו"ק, דאיהי כ"ו וארבע אתוון סליק לחושבן יקו"ק אקי"ק נ"א, ברזא יקו"ק די"י, וסגולה דיליה א"ל נא רפא נ"א לה, אנא ה' הושיעה נ"א, אקי"ק כ"א, כ' כתר, א' אין סוף, אין קדוש כה' וגומר:

וחול"ם סגולתיה לחלמא, דביה אתמר ויחלום והנה סלם מצב ארצה וכו', ועוד חול"ם מוחל עונות ישראל, חלם חסר איהו ה"י מן אלקי"ם, תלת ניצוצות ל' מן אלקי"ם, אשתאר א"ם, דאתמר בה כי אם לבינה תקרא, ולא צריך לארכא בנקודי, דהא אתאמרו:

דבר אחר והמשכילים, אלין דידיעי בפקודא חמישאה במלת בראשית, יר"א שב"ת, אזהרה דיליה דלא לחללא ברתא דמלכא בט"ל מלאכות, דאינון ארבעים מלאכות חסר א', לקבל ארבעים מלקיות חסר חז, רצועה לאלקאה איהי שפחה בישא, שעטנז, כלילא משור וחמור, דאמר יעקב ויהי לי שור וחמור, על כל דבר פשע על שור על חמור, דאין מלקין בשבת, דלא שלטא שפחה בישא על עלמא, ווי ליה למאן דאשליט לה על עלמא:

ובגין דא את שבתותי תשמרו, דא בת יחידה, דאיהי שמירה אחת לשבתות הרבה, בה תליין כל שמירתן דעשר ספירות, דאתקריאו שבתות הרבה, ושמרו בני ישראל את השבת, דא בת יחידה, דאיהי שמירה לישאל בכל שבת ושבת, ומאן דמחלל לה לאו איהו נטיר מקודשא בריך הוא, ולא עוד אלא דאתמר בה מחלליה מות יומת, מאן דאעיל ברשות דילה שפחה חללה זונה, דרשות דילה איהו תחום שבת, כגוונא דתחום וגבול דימא, דאתמר שמת חול גבול לים, ומאי ניהו והיה מספר בני ישראל כחול הים, ולית ים אלא אורייתא, (ושבת שקילא לכל אורייתא):

מאן דאעבר עלה כאלו חזר עלמא לתהו ובהו, ובגין דא קרא סמיך ליה, והארץ היתה תהו ובהו, דאיהו חול לים, כחוליא דשלשלאה לכלבא, מאן דאפיק ליה משלשלאה, גרים כמה נשוכין דיסורין דנשיך ליה, ובגיניה אמר דוד הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי, ודא סמא"ל, דאיהו תפיס בקולר, מסטרא דאלין דקשרין ליה באות דתפלין, ורצועה בקשר על דרועיה, וקשור בתרין רצועין על קרנוי, דאיהו שור מועד, ואיהו תפיס בקולר דשלשלאה דשבת:

ושכינתא שבת יחידה, איהי רשות דיחודא דעלמא, דאיהו גבהו עשר אתוון דשמא מפרש יו"ד ק"א וא"ו ק"א, ורחבו ארבעה יקו"ק, ענ"ג שבת בהפוכא נג"ע, מאן דאית ליה ולא מקיים ליה, אתהפך ליה לנג"ע צרעת, שפחה דחריבת ביתיה, ונתן את הבית את אבניו ואת עציו, ודא הוא

עניותא, דאיהו באתר דנגע צרעת, חזר בתשובתא וטהרו הכהן, דא מיכא"ל כהן גדול, ממנא תחות יד חסד:

ענ"ג איהו נ"הר יוצא מע"דן להשקות את הג"ן, דאיהו עדון נשמתין, ו' נהר דנפיק מעדן, מבין י"ק, ולית עדן אלא כתר עליון, דאיהו מופלא ומכוסה, ובגין דא אתמר בעדן עין לא ראתה אלקי"ם זולתך, להשקות את הגן דא ה' תתאה:

ארבעים מלקיות חסר חד כחושבן ט"ל, מאן דנטיר לה מנייהו, נחית ט"ל עליה, דאיהו יו"ד ק"א וא"ו, ט"ל להחיות המתים, (הדא הוא דכתיב כי טל אורות טליך, ומיד וארץ רפאים תפיל), ועליה אוקמוהו רבנן דמתניתין, כל העוסק בטל תורה טל תורה מחייהו, (וכל מי שאינו עוסק בתורה אין טל תורה מחייהו):

תיקוני זהר דף יב/ב

ועוד והמשכילים יזהירו, אלין דידיעין בפקודא שתיתאה דאתרמיזת במלת בראשית, בי"ת תמן, דאתמר עלה גם צפור מצאה בית, ודרור קן לה, והא ינוקין ידעין דדרור קן לה, ואתי דוד למימר ברוח קודשא, אלא דא מצות קן צפור, דאית ביה כמה רזין, ועליה אתמר גם צפור מצאה בית, דכתיב בגינה (ישעיה נ"ז) כי ביתי בית תפלה, דא בי כנישתא, ודרור קן לה דא בי מדרשא, אשר שתה אפרוחיה אלין מארי תורה, מארי משנה, מארי קבלה, דבגינהו לא זזה שכינתא מישראל:

בראשית ברא אלקי"ם, פתח רבי שמעון ואמר, והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע, (והמשכילים) אלין אתוון, דאינון לבושין דאורייתא, מרקמן מכל גוונא דנורא, חוור וסומק וירוק ואוכם, ומנהון אתפרשן לכמה גוונין:

וכלהו גוונין, אינון מרקמן במשכא דגופא דבר נש דאיהו בגנתא דעדן, ורקיעא באלין אתוון איהו מצוייר ומרוקם, בגין דבהון אתברי:

יזהירו אלין נקודין דנהרין באתוון, ובהון נהירין כוכביא ברקיעא בגנתא דעדן, וכלהו נהירין בעיינין דגופא בגנתא דעדן:

כזהר אלין טעמי אורייתא, דבהון מתנהגין אתוון ונקודי, ובההוא גופא דגנתא, כזהר דא נשמתא, דאיהי תנועה דאתוון ונקודי, דנהרין באנפין ובעיינין, ונפשא איהי כללא דאתוון, ואיהי שתופא דגופא, רוחא איהי כללא דנקודי דנהרין בעיינין:

קם סבא חד פתח ואמר, בוצינא קדישא, כמה חיילין נטרין לך בגנתא דעדן, כמה משריין דמלאכין מסתכלין ממשקופי רקיע בגינתא, בזמנא דתעול תמן, וכלהו מסתכלין בך, וגוונין דרקיעא בך יזהירו, בגין דבך נהרא שכינתא, דאיהי זהר הרקיע, וגן איהו סתים וחתים, עד דתיעול ביה שכינתא, הדא הוא דכתיב (שיר השירים ד') גן נעול אחותי כלה:

וגוונין לא נהרין ברקיעא עד דיעול תמן קודשא בריך הוא, ומיד דיעול תמן, אתמר בהון נפתחו השמים ואראה מראות אלקי"ם, מאי מראות אלא מ"ר או"ת, מר דאתמר ביה מלאכי שלום מר יבכיון, ואיהו אות בצבא דיליה, ליה מתפתחין רקיעין, וביה נהרין כל גוונין דלהון, וכען בוצינא

קדישא קום נהיר גוונין דרקייעא באתוון דאורייתא, ונהיר כוכביא בהון בנקודי, כזהר דא כורסיא יקרא, דכל נשמתין קדישין מתמן אתגזרו:

קם בוצינא קדישא, פתח כמלקדמין, ואמר והמשכילים יזהירו אלין אתוון, דכלהו כלילין באת ב' מן בראשית, ב' איהי בית, בי מקדשא, דתמן בה נהרין כל אתוון, ראשית נקודה בהיכליה, כגוונא דא ב, עלה אתמר כל כבודה בת מלך פנימה, תשע נקודין תליין מינה, (ואלין אינון דאתגליין ואינון ספירן דתליין מניה), ואיהי ספיר גזרתם עשירית לון:

ואלין אינון דנהרין באת ב' דאיהי בי מקדשא דלעילא, וספירים אתקריאו על שם השמים מספרים כבוד א"ל, ולבתר דאינון מספרים כבוד א"ל, אתקריאו עשר ספירות בלי מה, ונחית בהו יו"ד ק"א וא"ו ק"א לאנהרא בהון, דעל שמיה אתקריאו, וכלהו נהירין באתוון אלין ספירן, ואתוון די בהון אתבניאת דאיהי ב', כגוונא דא, ודא איהו רזא דמלה בחכמה יבנה בית:

וביתא דא אית ליה תלת גגין, ואינון תלת עמודין דסמכין לה, ואינון ו'ו'ו', עלייהו אתמר ווי העמודים וחשוקיהם כסף, תלת עמודים אלין תלת אבהן, דסמכין לביתא דאיהי שכינתא, וחשוקיהם אלין תרין סמכי קשוט, דאתמר בהון יכין ובעוז, ועלייהו ביתא קיימא, והבריה התיכון דא נקודה מלגאו, דסתים מלגאו, מבריה דא ו', אתפשטותא:

תיקוני זהר דף יג/א

דההיא נקודה דאיהי י', מבריה ודאי, מן הקצה דא ה' עלאה, אל הקצה דא ה' תתאה, קשורא דתלת עמודים דאינון ווי העמודים, דא ח"י עלמין, דכך אינון סלקין תלת ו'ו'ו' לחושבן ח"י, דאיהו צדיק יסוד עולם, ה"ה כד נטלין מעמודא דאמצעיתא דאתקרי הבריה התיכון, אתקריאו אינון בריחים על שמיה, הדא הוא דכתיב וחמשה בריחים לקרשי צלע המשכן וכו':

ותקונא דמשכנא הוה ציורא דעובדא דבראשית, וגנתא דעדן, ובאלין ציורין דנקודין, ורקימו דגוונין, דתמן המשכילים יזהירו, וכלא בראשית, ב' ראשית, בה והמשכילים יזהירו, כזהר דא אלקי"ם, והוא הכסא לחושבנא:

אדהכי הא סבא אתחזר כמלקדמין, ואמר בוצינא קדישא, חזור בך, עאלת לגנתא ואתבהילת לנפקא מתמן, ומתמן עאלת למשכנא דאיהו ציור דעובדא דבראשית, ונפקת מתמן, אית לך לאחזרא תמן, דהא כמה חיילין נטרין לך מעמא קדישא, למשמע מאן ציורין דתמן, דאינון כגוונא דדירין דשכינתא, דאתמר בהון ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, דודאי משכנא ומנרתא ומקדשא ומדבחא ופתורא, כולהו איהו דיוקנא דדירין דשכינתא לעילא ותתא:

מיד פתח רבי שמעון ואמר ויעשו כל חכם לב בעושי המלאכה וגומר, מאי כל חכם לב, ההוא דאיהו חכם בחכמה, ובל"ב נתיבות דילה, דאינון כלילין בשית יומי דבראשית, והיינו שש משזר, דאינון שית יומי דבראשית כלילין מעשר אמירן ול"ב שבילין, דאינון ל"ב זמנין אלקי"ם בעובדא דבראשית:

והמשכילים, בהון אשתמודעין אתוון, דאתמר בהון יודע היה בצלאל לצרף אותיות שבהם נבראו שמים וארץ, ואינון כ"ח אתוון, וארבע סרי אחרנין גניזין בהון, ואלין אינון כ"ח אתוון, בראשית ברא אלקי"ם את השמים ואת הארץ, ועלייהו אתמר כח מעשיו הגיד לעמו, ובגלותא אסתלק

האי כ"ח מנייהו, ואתמר בהון וילכו בלא כח לפני רודף, ובגין דא אמרין בקדיש ועתה יגדל נא כח ה', לקבל כ"ח אתוון אחרנין, דאית באלין שבע תיבין, דאינון יהא שמיה רבא מברך לעלם לעלמי עלמא, ודא איהו העונה אמן יהא שמיה רבא בכל כחו, י"ד אחרנין אינון יקו"ק אלקינ"ו יקו"ק, וסימן אור לארבעה עשר בודקין את החמץ לאור הנר, ובאלין י"ד אתוון אומאה, הדא הוא דכתיב (שמות י"ז) כי י"ד על כס י"ה:

קם סבא ואמר, בוצינא קדישא, בודאי אלין ארבע סרי דפורים אינון, בארבעה עשר בו ובחמשה עשר בו, דא י"ד י"ה, אבל סימנין דכ"ח אינון אור ארבעה עשר י"ד קדמאין דכ"ח, י"ד תניינין אינון בראשון בארבעה עשר יום וכו', ואינון י"ד פרקין די"ד ימינא, וי"ד שמאלא, וי"ד פרקין דגופא, ואינון תלת פרקין דדרועא ימינא, ותלת דדרועא שמאלא, ותלת דשוקא ימינא, ותלת דשוקא שמאלא, ותרין דגופא, ורזא דמלה ושלשה פונים ימה, ושלשה פונים נגבה וכו', וכלא דא כגוונא דדא, תקונא דגופא כתקונא דמשכנא, הא תלת זמנין ארבעה סרי, פורים בארבעה עשר בו, פסח אור לארבעה עשר, תליתאה בראשון בארבעה עשר יום, וסלקין למ"ב יומין, ודא איהו ויעשו כל חכם לב וכו':

ועשו ארון דא שבת, דמשכנא איהו שש משזר, כליל שית יומין דבראשית, דאינון תרין דרועין חסד וגבורה, וגוף עמודא דאמצעיתא, ותרין שוקין תרין נביאי קשוט, וצדיק אות ברית בינייהו, משכנא שכינתא תתאה כלילא מכלהו תקונין דגופא, צלע המשכן דא מטטרו"ן. שפחה דמטרוניתא עלה:

תיקוני זהר דף יג/ב

אתמר, עצם מעצמי, עצם השמים לטהר, ארון ודאי דא ל"ב, נור דליק, כליל ל"ב נתיבות, ואיהו שבת, וביה שכינתא עלאה, דאיהי תורת חכם, ובה לב מבין, ואיהו נשמה יתירה דשבת, ואיהו חירו דשבת, דבגינה לא שלטין מארי דגיהנם על עלמא, ומאי ניהו גיהנם בגופא, דא כבד, ואיהו מזבח הנחשת, לאעברא ליה מעלמא, וכבד ביה מרה גיהנם דאוקיד ביה:

כפרת הלב דא פרישו דסכת שלום, דאתמר בה הפורס סוכת שלום, מנרתא דא רישא, ושבעה נרותיה עליה, אינון תרין אודנין, ותרין עיינין, ותרין נוקבי חוטמא, ופומא, ומנרתא לימינא, ואתמר בה הרוצה להחכים ידרים, בגין דתמן מוחא ברישא, וחכמה (ברישא) (נ"א במוחא) שריא, וביה נהיר מנרתא, בגין דאיהו משחא, דאתמר ביה כשמן הטוב על הראש, כנפי ריאה, עלייהו אתמר והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה, סוככים בכנפיהם על הכפרת, דא כפרת הלב:

פתורא דא לבא, ואתמר ביה שלחן בצפון, ודא שכינתא תתאה, איהי מנרתא כד נטלא מימינא, ושריא עלה חכמה, ואתמר בה הרוצה להחכים ידרים, וכד נטלא משמאלא דאיהי גבורה, אתקריאת פתורא, ואתמר בה הרוצה להעשיר יצפין, ושריא עלה בינה, דאתמר בה ברכת ה' היא תעשיר, וכד נטלא מגופא דאיהו עמודא דאמצעיתא, אתקריאת משכנא כליל מתרוייהו:

כיור וכנו אינון תרין כולייין, ובהון שריין תרין סמכי קשוט, מוחא, עליה אתמר לפני אריה אל הימין, ותמן מנרתא דליק, לבא לפני שור מהשמאל, ותמן פתורא מתתקנא, בגין דלבא איהו לשמאלא, גופא עליה אתמר לפני נשר, ותמן משכנא מתתקנא, ושכינתא איהי דמות אחד לארבעתן, ואיהי ד' דאחד, ואיהי ד' אנפין דכל חיה:

בגין דבה ארבע אתוון נהירין דאינון יקו"ק, ואיהי דמות אדם, דאיהו יו"ד ק"א וא"ו ק"א, ועשר אתוון אלין אינון שעור קומה דגופא דא, דאיהו משכנא, ועלייהו (נ"א ועליה) אתמר עשר אמות ארך הקרש, ואמלא אותו רוח אלקי"ם, בחכמה בתבונה ובדעת ובכל מלאכה, בחכמה דא י', בתבונה דא ה', ובדעת דא ו', ובכל מלאכה דא ה':

דבר אחר, והמשכילים, אלין ארבע יסודין דגופא, יזהירו בהון ארבע חיוון, דאינון מזל אריה, מזל שור, מזל נשר, מזל אדם, דפרצופא דבר נש אשתמודעת בהון באנפוי דבר נש, ודא איהו הכרת פניהם ענתה בם, כזהר דא נשמתא, ומצדיקי הרבים באברין דגופא, יהון נהרין מזלייהו ככוכבים לעולם ועד:

דבר אחר, והמשכילים אלין ארבע סטרי עלמא, יזהירו אלין ארבע מלאכיא, דאינון מיכאל גבריא"ל (רפא"ל) נוריא"ל, כזהר דא כורסיא יקרא:

דבר אחר והמשכילים אלין שפון, דאתמר בהון ושפתותינו שבח, ובהון אחזה"ע בומ"ף גיכ"ק דטלנ"ת זסשר"ץ, דמשמשין בפומא בכ"ב אתוון, ובהון חתוך דבורא דצלותא לשבחא למלא, יזהירו אלין עיינין, דאתמר בהון ועיינינו מאירות כשמש וכירח, שבע גלדי עינא אינון, דנהרין בהון שבעה ככבי לכת, ושמשא וסיהרא, דאתמר בהון ועיינינו מאירות כשמש וכירח, הא תשעה, כגוונא דתשע נקודין דאורייתא, והא חמה ולבנה בכלל שבעה כוכביא אינון איך חשיב לון תוספת על שבע, אלא חמה איהי נוקבא לגבי שמשא, לבנה נוקבא לגבי ירח, ושמש וירח אינון נהרין לשבעה ככבי לכת, דאינון כשבע גלדי עינא, ושמשא וסיהרא הא תשעה, בת עין עשירית לון, כלה דכלילא מכלהו, כזהר הרקיע:

תיקוני זהר דף יד/א

דא אספקלריא דנהרא באנפוי דאדם, דמינה תליין אודנין ועיינין וחוטמא ופומא, דאינון מנהיגי גופא ואברין דליה, כגוונא דטעמי, דאינון מנהיגי אתוון ונקודי דאורייתא, כמה דשפון ושינין וחיך ולשון וגרון אינון משמשין לאתוון, הכי כגוונא דא כנפי עינא ועפעפי עינא ותלת גווי דעינא, אינון משמשין לעינא, וכלא אתקשר בחמש נקודין כגוונא דא אא א א, אתוון ונקודי חמש בגו חמש, ועלייהו אתמר ראשיכם שבטיכם זקניכם ושוטריכם כל איש ישראל הא חמשה, טפכם נשיכם וגרך אשר בקרב מחנך מחטב עצך עד שאב מימך הא חמש אחרנין, חמש לגו חמש, אלין ה"ה, ומנייהו אתייהבו עשר דברן דא י', וכל העם רואים את הקולות מסטרא דו':

דבר אחר והמשכילים, אלין מארי מקרא, יזהירו אלין מארי משנה, דאינון מארי מתניתין מ"ט אנפין טהור ומ"ט אנפין טמא, מ"ט אנפין טהור אינון מ"ט אתוון דפרשה דיחודא עלאה דאיהו שמע ישראל כ"ה אתוון, וכ"ד אתוון דפרשה תניינא דיחודא דאיהי ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, כ"ה אתוון עלייהו אתמר כה תאמר לבית יעקב, ובכ"ד אתוון דכלילין בהון כ"ד ספרים, דאינון כ"ד דשאיב מן ימא דאורייתא, אתמר בהון ותגיד לבני ישראל, ומאי ניהו דשאבין מניה האי כ"ד דאיהי שכינתא, כלילא מכ"ד ספרי דאורייתא, דא צדיק, דאיהו נהר דנפיק מעדן עלאה, בגין דנחית ביה ו', דאיהו בן י"ה:

ובגלותא אסתלק מניה, ואתמר ביה ונהר יחרב ויבש, יחרב בבית ראשון, ויבש בבית שני, ואיהו דך בכ"ד ספרים, ועם כל דא דאיהו חרב ויבש, אתמר ביה אל ישוב ד"ך נכלם, אל ישוב דך, דאיהו צדיק ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, ד"ך בשכינתא, דאיהי כ"ד אתוון דיחודא, עליה

אתמר והמלך שלמה ברוך, ועל אליו כ"ד אתון אתמר ושמתי כ"ד כ"ד שמשותיך וכו', האי עני
איהו ד"ך, ובת זוגיה דכ"ה, ואיהי(נ"א ואיהו) כד"ה על שכמה, כ"ד ה', דאיהי חמשה חומשי
תורה, ואינון ה' אצבעאן, דבהון אתמר ותמלא כד"ה ותעל:

ומאין שואבין, מכ"ה אתון, ורזא דמלה כ"ה תברכו את בני ישראל, את ודאי, במאי אתברכת
ואתמליאת, באת ו' דאיהו כליל שית תיבין דיחודא, דאינון שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד,
וביה אתעבידת אות:

כ"ה איהי אימא עלאה ימא דאורייתא, ו' נהר דנפיק מתמן, ומניה אתמליאת כ"ד דאיהי שכינתא
תתאה, ומנה אתשקיא בגלותא, מה דהוה בקדמיתא היא אתשקיא (מניה) (נ"א הוה מינה), ורזא
דמלה ותמהר ותורד כדה על ידה ותשקהו, ועלה אתמר ותאמר שמה אדוני, דאיהו אדון דילה,
ותכל להשקותו ותאמר גם לגמלי"ך אשאב, אליו רמ"ח תיבין דקריאת שמע, דאינון שקילין
לרמ"ח פקודין דאורייתא, דבהון גמול"י חלב ינקין, ועתיקי משדים, דאתמר בהון שני שדיך
כשני עפרים תאומי צביה, ואינון תרי לוחי אורייתא:

כ"ה איהי שכינתא עלאה, דבה נפקו ישראל ממצרים, כמה דאת אמר כה אמר ה' כחצות הלילה
וכו', איהי כ"ה אתון דיחודא דשחרית, וכ"ה אתון דיחודא דערבית, ושמתי כ"ד כ"ד שמשותיך,
דא שכינתא תתאה, דאיהי כ"ד אתון דיחודא קדמאה דשחרית, וכ"ד אתון דיחודא דערבית:

כ"ה כ"ד דשחרית אינון מ"ט אנפין, ואית מ"ט אנפין לתתא מסטרא דישראל זוטא דאיהו
מטטרו"ן, ואיהו מ"ט אנפין, ובהון יזהירו מארי משנה, דאיהי תניינא להלכה שפחה דיליה, בגין
כי מרדכי היהודי משנה למלך, כגוונא דא משנה:

תיקוני זהר דף יד/ב

משנה למלך, וביה יזהירו מארי מתניתא, כזהר הרקיע דא הלכה, דאיהי קבלה למשה מסיני,
וכמה עולימאן אית לה דאינון הלכות פסוקות, דאתמר בהון ועלמות אין מספר, ואיהי סלקא על
כלהו, הדא הוא דכתיב (משלי ל"א) ואת עלית על כלנה, ואיהי עם כלהו, כמה דאוקמוהו הלכה
כרבים:

ומצדיקי הרבים בה יהון ככוכבים לעולם ועד, ככוכבים ודאי דלית לון חושבנא, דכל כוכבא
וכוכבא אתקרי עלמא יחידא, ודא הוא ועלמות אין מספר, ואלין עלמות אל תקרי עלמות, אלא
עולמות, ובגין דצדיקיא אינון ככוכבים, וכל חד אית ליה כוכב, בגין דא אוקמוהו קדמאין, כל
צדיק וצדיק אית ליה עולם בפני עצמו, וכל מאן דזכה להלכה חד ירית עלמא חד, כל שכן מאן
דזכה למסכתא חדא, או לתרין, או לשתיין, דאתמר בהון ששים המה מלכות, דכל מסכתא
מטרוניתא איהי בגרמה, זכאה איהו מאן דירית לה בהאי עלמא, דהלכה עולימא דמטרוניתא,
דאיהי קבלה, זכאין אינון דמשתדלין בשכינתא דאיהי על כלהו בהלכה, לאפקא לה מן גלותא,
דאתמר בה ובפשעיכם שולחה אמכם, ולמיזל לה לגבי בעלה, למהוי לה קבלה בדרועוי, לקיים
בה שמאלו תחת לראשי וכו':

דבגלותא משנ"ה דאיהי מטטרו"ן שלטא, ואיהו משנה למלך, באתר דמטרוניתא יתבא משנה,
ודא איהו ושפחה כי תירש גבירתה, וביומוי דמשה לא שלטא שפחה אלא מטרוניתא, לבתר

דמית משה וירית יהושע דאיהו נער, באתר מלכותא שלטא שפחה, כמה דאת אמר אני שר צבא ה' עתה באתי:

והא אוקימנא, מטטרו"ן איהו מעשה מרכבה, ועליה אתמר אין דורשין במרכבה ביחיד, מאי ביחיד ביחידא דעלמא, אלא אם כן היה חכם ומבין מדעתו, חכם בחכמה ומבין בבינה ויודע בדעת, דאתמר בהון ואמלא אותו רוח אלקי"ם בחכמה בתבונה ובדעת בגין דאיהו משכנא דאתמלי בתלת דרגין אליו, ובכל מלאכה דא מעשה בראשית שכינתא תתאה, דאין דורשין לה בעובדא דבראשית בשנים, אלא ביחודא דעלמא, מרכב"ה דילה איהו מטטרו"ן גוף שכינתא:

ושכינתא איהי מ"ה יו"ד ק"א וא"ו ק"א אתקריאת, בגין דאיהי כללא דעשר ספירן, רכב דילה מטטרו"ן, עליה אתמר רכב אלקי"ם רבותים אלפי שנאן, מאי שנא"ן שור נשר אריה אדם, ודא איהו סוד מרכב"ה, רכב"ב מ"ה ודאי:

ומטטרו"ן איהו ארון, גופא לאורייתא דבכתב דאיהו עמודא דאמצעייתא, ואיהו שלחן, פתורא דשכינתא דאיהי ל"ב, דאתמר ביה ל"ב מבין, ואיהו לשמאלא, ובגין דא אמרו מארי מתניתין שלחן בצפון:

ואיהו מנורה נור דליק מסטרא דשכינתא, דאתמר בה נר ה', וצריך למהוי לימינא לקבלא משחא, ובגין דא מנורה בדרום, דא איהו מאנא לקבלא פתילה ומשחא ונהורא, פתילה שכינה, משחא דילה צדיק שמן כתית, נהורא דילה עמודא דאמצעייתא, כגוונא דא נפשא דאיהי שתופא דגופא איהי פתילה, רוח דא משחא, נהורא דא נשמתא, מאנא דא גופא, איהו עבד, ואיהו רכב לתלת סטרין אליו, דאינון קיטורא דיחודא חדא, דאינון נר ה' נשמת אדם:

והאי עבד איהו כנויא לכל שמהן, שנוי לכל שמהן, וביה מרכיבין כל אילנין עלאין מסטרא דטוב, מרכבות דסטרא דרע, עלייהו אתמר ולא בעריות בשלשה, מאי עריות סמא"ל ונחש, לא צריך למהוי בשלשה, דאינון משחי"ת א"ף וחימ"ה, למהוי תליתאה בינייהו, דלא מתקשרין בהון, אלא דיהון תרוייהו:

תיקוני זהר דף טו/א

בפרודא, ובגין דא אין דורשין בעריות בתלתא, ועובדא דבראשית בהפוכא, אין דורשין במעשה בראשית בשנים, דלא יעבדון פרודא, אלא ביחיד דאיהו יחודא חד, ובגין דא לא יאכל אדם תרי, ולא ישתה תרי:

ולא במרכבה ביחיד, בגין דיחיד לית ליה שתוף דאיהו מטטרו"ן, כגוונא דנשמתא דלית לה שתוף בגופא, ואמאי אמר אלא אם כן היה חכם ומבין מדעתו, הכא משמע דאית ליה מרכבה לעילא לקודשא בריך הוא. דאיהו מלאכה דיליה, ומאי איהי ההיא דאיהי כלילא מחכמה ובינה ודעת, דאינון יה"ו, מלאכה דתלת אתוון איהי ה' שכינתא תתאה, שלימו דתלת אתוון, עלה אתמר ותכל כל עבודת משכן וגומר, ואיהי ה' דיום הששי, ובגין דא אף על גב דאמרינן אין דורשין במרכבה ביחיד, חזר ואמר אלא אם כן היה חכם ומבין מדעתו, דודאי באליו תלת דורשין במרכבה ביחיד, ובלא אליו תלת לאו איהו יחודא דיליה, ודא איהו רזא, דאיהו קודשא בריך הוא לעילא חד בשכינתיה:

וכד איהו לתתא במטטרו"ן בלא שכינתיה, אשתני ביה (ס"א מניה), ובגין דא אמר אלישע אחר, שמא חס ושלום שתי רשויות יש, ובגין דא אמר אל תמירני בו, כי שמי בקרבן, בגין דמטטרו"ן איהו שני למלך, וכד איהי שכינתא בלא בעלה, אתקרי האי מלאך משנה לה, ואשתניאת דלא אשתמודעין בה חיילין, ומה דאיהי מטרוניתא, ובמאי היא מתכסיא, בההיא דאתקריאת אמה:

ודא הוא דאמר קרא (שמות כ"א) וכי ימכור איש את בתו לאמה, איש דא קודשא בריך הוא, בתו דא שכינתא, לאמה בת זוגיה דמטטרו"ן, דאיהי מיטטרו"ן בתוספת יו"ד, דשפחה בישא היא אמה דערב רב, ובגין דההיא שפחה בישא ובנהא לא אשתמודעין בה, איהי מתכסיא בעבדא דילה, כנשמתא בגופא:

ובגלותא קדמאה דלא חזרת למלכותהא ברתא דמלכא, ולא נפקת מההוא גופא, לא נפקת חפשית, ובגינהא אתמר בהון, עבדים היינו לפרעה במצרים בגין דהוון תחות רשו דההוא עבד, ובגין דא אמר פרעה בהאי אתר לא ידעתי את ה', וגם את ישראל לא אשלח, ובגין דא נפקו במנוסה, כעבדא דלית ליה כתב חירו וברח מרבוניה:

אבל בפורקנא בתראה לא נפקת ברתא, בהאי עבדא כשפחה, אלא בקודשא בריך הוא, בגין דאורייתא דאיהי חירו, איהי עמה בגלותא בתראה, דאיהי חירו דילה, מה דלא הוה הכי בגלותא קדמאה, דלא הוה לה ולבנהא אורייתא דאיהי חירו, דאורייתא ודאי איהי חירו, במלכותא דילה ביקרא דילה, הדא הוא דכתיב (משלי ג') יקרה היא מפנינים, ובגין דא לא תצא כצאת העבדים, ודא הוא דאמר כי לא בחפזון תצאו, ובמנוסה לא תלכו, כי הולך לפניכם ה', יקו"ק ודאי איהו יוקים לון מעפרא, ואיהו נהיר על אנפוי דישראל, וביה אשתמודעין כל עלמין דאינון זרע ברך ה':

ואתפשט קודשא בריך הוא מכל כנויין, ומרכבות דמטטרו"ן, דאינון כוז"ו במוכס"ז כוז"ו, מצפ"ץ, ואתמר ביה ולא יכנף עוד מוריד, והיו עיניך רואות את מוריד, בההיא זמנא, כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון, ואתפשט (נ"א כיון דמתפשט) ממרכבות דלתתא, ואתלבש במרכבה דיליה דאיהי אדנ"י, שם המרכבה דא יקו"ק, כנו"י דא אלקי"ם, דסליק לחושבן אקי"ק אדנ"י, ואיהו כנו"י דתרין שמהן אלין וביה אתכסיין:

אקי"ק איהו יק"ו ו' דאיהו כלילא (נ"א ואיהו כללא) דשית סטרין, דבהון חתים שית סטרין, ואינון יק"ו קו"י וק"י וי"ק קי"ו יו"ק, יק"ו נטיל ליה ימינא דאיהו חס"ד, וחתים ביה לחכמתא, וביה הרוצה להחכים ידרים:

תיקוני זהר דף טו/ב

קו"י נטיל לשמאלא דאיהו גבורה, וחתים ביה לעותרא, וביה הרוצה להעשיר יצפין, וק"י פנה למזרח, ונטיל ליה עמודא דאמצעייתא, וחתים ביה בני, וי"ק נטיל ליה ירכא ימינא, ואסתכל ביה לעילא, וחתים ביה חיי, קי"ו נטיל ליה ירכא שמאלא, ואסתכל לתתא, וחתים ביה מזוני, אסתכל לעילא לגבי חכמה, ואתקשר בירכא ימינא, וחתים ביה חיים, בגין דחכמה עליה אתמר והחכמה תחיה בעליה, אסתכל לעילא לגבי אימא עלאה, ואתקשר בירכא שמאלא, וחתים ביה מזוני, יו"ק פנה למערב בצדיק, דאיהו ערוב, דתמן מתערבין כל חיילין, ואתכליל בח"י אתוון, דאינון יק"ו קו"י וי"ק קי"ו יו"ק וק"י, אלין אינון י"ח אתוון, דבהון ח"י עלמין אתקרי, וצדיק בהון אתקרי ח"י עלמין:

כל הויו"ת אליו מאימא עלאה תליין, דאיהי חיים, וצדיק על שמיה אתקרי ח"י, חיות המככה על שמה אתקריאו, בגין דאיהי אימא עלאה חיים, כמה דאת אמר עץ חיים היא למחזיקים בה, ואיהי מרכבה לחכמה:

מלכות תמן ה', ובה אתקרי יקו"ק בשלימו, שבע זמנין אתקריאת בה, יקו"ק יקו"ק יקו"ק יקו"ק יקו"ק יקו"ק יקו"ק יקו"ק, ואית בהון כ"ח אתוון דאתמר בהון ועתה יגדל נא כ"ח ה', ובאלין שבע שמהן אתקריאת היא בת שבע, ועלייהו אתמר שבע ביום הללתיך:

י"ק תלתין ותרין זמנין בתלתין ותרין אלקי"ם, אינון ל"ב נתיבות חכמה א' עם י"ק אי"ה מקום כבודו:

והמשכילים אינון היכלין וצירין דגנתא דעדן, כלהו מצויירין ומרוקמין באתוון. ציורא דהיכלא גניזא דאיהי אנכ"י, דסליק לחשבון כס"א, ואיהו מצוייר בנקודין, דאינון כוכביא דנהרין ברקיעא ובהון מצויירין נשמתין ורוחין ונפשין דצדיקיא:

וציורא דיליה כגוונא דא איהי דיוקנא דקמ"ן, דאיהו ניצוץ ורקיע, ניצוץ איהו כוכב, ועליה אתמר דרך ככב מיעקב, רקיע וקם שבט מישראל, ניצוץ איהו ככב חמה דנהרא ברקיעא, עטרה על רישיה, לתתא אתפלג א' כגוונא דא א' סיהרא דתחות רקיע ותריויהו בציורא דא כד ייתי סמא"ל לאסתכלא בה לתתא אסתכלת לעילא, ואתכסיתא אנפאה מניה, והדרת אנפאה מניה לתתא, ואיהי אתרחקא מניה:

בההוא זמנא, תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו, באן ירחא, בירחא דאתכסיא ביה סיהרא, ומאן הוא דמכסי עליה יקו"ק, דכן סליק א' בחושבן, י' לעילא י' לתתא ו' באמצעיתא, ואיהו נטיר לה, הדא הוא דכתיב (ישעיה מ"ב) אני יקו"ק הוא שמי וכו'.

ב היכלא לנקודה, גג דילה איהו רקיע (נ"א יריעה), ואיהו פתח. עליה אתמר נוטה שמים כיריעה, ואיהו ו' דמכסי על נקודה עלאה ותתאה ואמצעיתא, כגוונא דא ו' (נ"א א) (נ"א ב):

צ תרין ניצוצות דאת צ' אינון צר"י, תרי ראשין דצ' אינון תרין דע':

ש אית לה תלת ראשין, ואינון סגו"ל, ואינון תלת נקודין שר"ק. ז' (נ"א ו') רישא דילה חל"ם חיר"ק שור"ק בו', קוצא מלגאו חיר"ק קוצא דאת ג', וכלא אתרמיז באת א', נקודה לעילא חל"ם נקודה לתתא חיר"ק באמצעיתא שור"ק כגוונא דא ו', ועוד תרין נקודין דאת א' אינון צר"י, ואינון שב"א, ואינון בדיוקנא אחרא א', כגון י' לעילא, ו' באמצעיתא, ד' לתתא, א' (נ"א ד) איהו קוצא לעילא, קוצא לתתא, קוצא באמצעיתא, ואיהו סגו"ל ואיהו שור"ק תלת נקודין, כלא איהו א', אתוון אחרנין היכלין וכסויין לאלין אתוון, וכלא איהו מרוקם:

תיקוני זהר דף טז/א

ומצוייר בכורסיא, ו' שית דרגין לכורסיא, ס' שתין גלגלי לכורסיא, דאתוון דאורייתא אתמר בהון אין מוקדם ומאוחר בתורה, אבל בכורסיא כלהו מתקנן כדקא יאות, ורזא דא לחכימי לבא אתמסר:

דבר אחר והמשכילים יזהירו, אלין אינון אתוון, דהוה לון שכל לאעלא קדם מלכא, כל חד על תקונוי, מסטרא דגבורה עאלו כלהו למפרע, בגין דאיהי דרועא שמאלא תשר"י, ודא איהו בראשי"ת ב"א תשר"י, בגין דבמדת הדין אתברי עלמא, ובגין דא עאלו למפרע, והא אוקמוהו דבימינא אתברי עלמא, וביה עאלו אתוון כסדרן, ורזא דמלה אמרתי עולם חסד יבנה, ובגין דא כד עאלו אתוון למפרע, ומנייהו כסדרן, לא בעא קודשא בריך הוא למברי בהון עלמא, עד דשתף לון בימינא ושמאלא וברא בהון עלמא:

נטל א"ב מכסדרן, ונטל תשר"ר מלמפרע, ושתף בהון אות י' מן שמיה, וברא בהון עלמא, בגין דיתקיים (בניינא) (נ"א בגיניה), ואינון אב"י תשר"ר, אב"י א"שר בידו נפש כל ח"י, ת' תורת ה' תמימה, ש' שבת, ר' ראשית חכמה יראת ה', ובכלהו לא בעא למתחל אלא באת ב', בגין דאיהו בנין אב, בניינא דעלמא, ובה שארי למתחל, בגין דבה עתיד למבני ירושלם, כמה דאת אמר בונה ירושלים ה', דאם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו, ובניינא דאורייתא ודעלמא באות ב' עתידה למבני, ועלה קיימא עלמא, ובההוא זמנא דאתבניאת כאלו בההוא זמנא יתברי עלמא ויתבני, ודא בראשית ברא אלקי"ם, אבל כד חרב בית ראשון כאלו הוה עלמא תהו ובהו, ודא איהו והארץ היתה תהו מיד דאתבניאת ויאמר אלקי"ם יהי אור, בגין דכל אתוון נהירין בה, ואף על גב דאור הוא א', אור דיליה דנהרא בה ב' בחמש נהורין דאינון ה' עלאה דשמא קדישא:

ג עמודא דסמיך ביתא, דאיהו גמילות חסדים טובים, איהו סמיך לד' דאיהי דל"ת, ובאן אתר סמיך לה בגלותא, א' סמיך ונהיר לב', ג' גמיל חסד עם ד', ובמאי, ג' איהי גלגל, ובה כל אתוון מתגלגלין בכמה גלילי דדהבא, הדא הוא דכתיב (שיר השירים ה') ידיו גלילי זהב ממולאים בתרשיש, מאי בתרשיש אלא בתרי שש, ואינון בתרין דרועין גדולה גבורה, דבהון שרי אורייתא בב', ובהון שית פרקין, דאינון ו' אתוון בראשית, דכלילן בעמודא דאמצעיתא דאיהו ו', ועליה אתמר וירא ראשית לו, לו לאת ו', כי שם חלקת מחוקק ספון:

ד דלת דביתא דירושלם, ו' עמודא דסמיך (לדלת) (נ"א לב'), ואיהי דלת דתרין תרעין, דאתמר בהון פתחו לי שערי צדק, ובגין דא אית לדל"ת תרין גגין, ואינון תרין דרועין, (בלא) (וכל אחד) ו' דאינון שית פרקין, איהי דלת, ודא איהו דלותי ולי יהושיע, ואת ד' איהי דרועא דאית ביה תרין אמין, ה' שלימו דתרין דרועין וגופא דאיהי כללא דלת אבהן, ו' יחודא שלימו דאת ד' דאיהי סיהרא:

כד נהיר בה אתמר בה והיה אור הלבנה כאור החמה, ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים, ודא שלימו דחמה וסיהרא דאינון ה"ה, בגין דאיהו ז' כליל י"ו, ובגין דא איהו זכור ושמור, זכור מסטרא דה' עלאה, שמור מסטרא דה' תתאה:

ח אית לה תלת גגין, ואינון ו' וו' דכלילן בח"י עלמין, ח' איהי מפשר חלמין טבין בט', והא אוקמוהו חלמא טבא מסטרא דאת ט, דאיהי סחור לה, כמה דאוקמוהו חלמא טבא חזית, ודאי מתמן קא אתיא, בגין דאת ט' איהי ספירה תשיעאה מעילא לתתא, ח' ספירה תמינאה מתתא לעילא, ח':

תיקוני זהר דף טז/ב

מסטרא דאת א', י' ספירה עשיראה, עשירית האיפה, כד נחית ח' לגבה אתעבידת ח"י, ואת י' כד סלקא בכ' אתקריאת כתר (עלאה), ועליה אתמר כתר יתנו לך, יקו"ק אלקינ"ו אבא ואימא,

מלאכים המוני מעלה אלין נשמתין דאינון מלאכים מסטרא דמלכות, יחד כלם קדושה לך ישלשו, קדושה ודאי איהי שכינתא, לך ישלשו אינון תלת אבהן דאינון קדוש קדוש קדוש, ה' צבאות מאי צבאות אלין תרין נביאי קשוט, מלא כל דא צדיק, הארץ כבודו דא שכינתא דאיהי קדושה, דעלה אתמר אין קדושה פחות מעשרה, ודא איהו כ' כתר:

ל', ויחלום והנה סלם מוצב ארצה דא שכינתא תתאה, וראשו מגיע השמימה דא שכינתא עלאה, והנה מלאכי אלקי"ם דא מ', עולים בל' ויורדים בנ', דאתמר בה איך נפלת משמים הלל בן שחר, אתמר ביה ויורדים בו:

אבל בס', בה סלקין, בגין דאיהי ס"נה, איהי ס"לם לסלקא בל', ע' בה מסתכל וביה מצפה, ורזא דמלה וכל עין לך תצפה, פ', בה וכל לשון לך תשבח, בזמנא דסליק לאתריה, וכי כען לא משבחין ליה כל לשון, לא, עד דיתקיים קרא (זכריה י"ד) והיה ה' למלך, למלך ודאי באת ל', ובההוא זמנא יתקיים כל פה וכל לשון יתנו (נ"א הוד והדר) הדר למלכותך:

צ' בההוא זמנא אתמר בה צדקה תרומם גוי, ולית צדקה אלא צלותא, הא אוקמוהו, ואיהי אימא עלאה דנחתא לגבי צדק ואתעבידת צדקה (צדיק), ואתכליל י"ה בתרווייהו בצדיק וצדקה, ק', בההוא זמנא יסלקון ליה קלין דצלותין קלין דאורייתא, ובההוא זמנא יהא הקול קול יעקב:

ר' ראשון לציון הנה הנם ולירושלים מבשר אתן. ש', בה שלום שלום לרחוק ולקרוב אמר ה' ורפאתיו, לרחוק שנתקרב, דקרוב קרוב (נ"א דרחוק רחוק) הוה. ת', בה תם עונך בת ציון, לא יוסיף להגלותך:

תיקוני זהר דף יז/א

הקדמה אחרת לתקוני הזהר:

בראשית ברא אלקי"ם וגומר, כתיב המשכילים יזהירו כוזה הרקיע וגומר, אלין אינון רבי שמעון בן יוחאי וחבריו, רבי אלעזר בריה, ורבי אבא, ורבי יוסי, ורבי חיא, ורבי יצחק, ושאר חבריא, דאזדהרו זהירו (נ"א דמזהירין) לעילא כוזה הרקיע, מאי כוזה, אלא כד עבדו האי חבורא, אסתכמו עליה לעילא, וקראו ליה ספר הזהר, ומצדיקי הרבים ביה יהון נפישין ככוכבים לעולם ועד, דלא אתחשיך נהורא דילהון לעלם ולעלמי עלמין, בההוא זמנא דאתחבר האי חבורא, רשותא אתיהיב לאליהו לאסכמא עמהון ביה, ולכל מארי מתיבתא דלעילא ותתא, וכל חיילין דמלאכין עלאין, ונשמתין עלאין, למהוי עמהון באסכמותא ורעותא כחדא:

פתח אליהו ואמר, רבון עלמין דאנת הוא חד ולא בחושבן, אנת הוא עלאה על כל עלאין, סתימא על כל סתימין, לית מחשבה תפיסא בכ' כלל, אנת הוא דאפיקת עשר תקונין, וקרינן לון עשר ספירן, לאנהגא בהון עלמין סתימין דלא אתגליין, ועלמין דאתגליין, ובהון אתכסיאת (נ"א אתכסייא) מבני נשא, ואנת הוא דקשיר לון, ומייחד לון, ובגין דאנת מלגאו, כל מאן דאפריש חד מן חבריה מאלין עשר, אתחשיב ליה כאלו אפריש בכ':

ואלין עשר ספירן אינון אזלין כסדרן, חד אריך, וחד קצר, וחד בינוני, ואנת הוא דאנהיג לון, ולית מאן דאנהיג לך, לא לעילא ולא לתתא ולא מכל סטרא, לבושין תקינת לון, דמנייהו פרחין נשמתין לבני (נ"א דבני) נשא, וכמה גופין תקינת לון, דאתקריאו גופא לגבי לבושין דמכסיין

עליהון, ואתקריאו בתקונא דא, חסד דרועא ימינא, גבורה דרועא שמאלא, תפארת גופא, נצח והוד תרין שוקין, ויסוד סיומא דגופא אות ברית קדש, מלכות פה תורה שבעל פה קרינן לה:

חכמה מוחא איהו מחשבה מלגאו, בינה לבא ובה הלב מבין, ועל אלין תרין כתיב הנסתרות לה' אלקינו, כתר עליון איהו כתר מלכות, ועליה אתמר מגיד מראשית אחרית, ואיהו קרקפתא דתפלי, (נ"א קרקפתא דלא מנח תפלי), מלגאו איהו יו"ד ק"א וא"ו ק"א, דאיהו ארח אצילות, איהו שקיו דאילנא בדרועוי וענפוי (נ"א ואנפוי), כמיא דאשקי לאילנא, ואתרבי בההוא שקיו:

רבון העולמים, אנת הוא עלת העלות, סבת הסבות, דאשקי לאילנא בההוא נביעו, וההוא נביעו איהו כנשמתא לגופא, דאיהו חיים לגופא, ובך לית דמיון ולית דיוקנא מכל מה דלגאו ולבר, ובראת שמיא וארעא, ואפיקת מנהון שמשא וסיהרא וכוכביא ומזלי, ובארעא אילנין ודשאין וגנתא דעדן (ועשבין) וחיוון ועופין ונונין ובני נשא, לאשתמודעא בהון עלאין, ואיך יתנהגון בהון עלאין ותתאין, ואיך אשתמודעאן מעלאי מתתאין, ולית דידיע בך כלל:

תיקוני זהר דף יז/ב

וני זהר דף יז ע"ב. ובר מנך לית יחידא (ס"א יחודא) בעלאי ותתאין, ואנת אשתמודע אדון על כלא, וכל ספירן כל חד אית ליה שם ידיע, ובהון אתקריאו מלאכיא, ואנת לית לך שם ידיע, דאנת הוא ממלא כל שמהן, ואנת הוא שלימו דכלהו, וכד אנת תסתלק מינהון, אשתארו כלהו שמהן כגופא בלא נשמתא:

אנת חכים ולא בחכמה ידיעא, אנת הוא מבין ולא מבינה ידיעא, לית לך אתר ידיעא אלא לאשתמודעא תוקפך וחילך לבני נשא, ולאחזאה לון איך אתנהיג עלמא בדינא וברחמי, דאינון צדק ומשפט, כפום עובדיהון דבני נשא, דין איהו גבורה, משפט עמודא דאמצעיתא, צדק מלכותא קדישא, מאזני צדק תרין סמכי קשוט, הין צדק אות ברית, כלא לאחזאה איך אתנהיג עלמא, אבל לאו דאית לך צדק ידיעא דאיהו דין, ולא משפט ידיעא דאיהו רחמי, ולא מכל אלין מדות כלל:

קום רבי שמעון ויתחדשון מלין על ירך, דהא רשותא אית לך (נ"א אתיהב לך) לגלאה רזין טמירין על ירך, מה דלא אתיהב רשו לגלאה לשום בר נש עד כען, קם רבי שמעון פתח ואמר, לך ה' הגדולה והגבורה וכו', עלאין שמעו אינון דמיכין דחברון, ורעיא מהימנא אתערו משנתכון, הקיצו ורננו שוכני עפר, אלין אינון צדיקיא דאינון מסטרא דההוא דאתמר בה אני ישנה ולבי ער, ולא אינון מתים, ובגין דא אתמר בהון הקיצו ורננו וכו', רעיא מהימנא, אנת ואבהן הקיצו ורננו לאתערותא דשכינתא, דאיהי ישנה בגלותא, דעד כען צדיקיא כלהו דמיכין ושינתא בחוריהן:

מיד יהיבת שכינתא (נ"א אתערון) תלת קלין לגבי רעיא מהימנא, ויימא ליה קום רעיא מהימנא, דהא עלך אתמר קול דודי דופק לגבאי בארבע אתוון דיליה, ויימא בהון, פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי, דהא תם עונך בת ציון, לא יוסיף להגלותך:

שראשי נמלא טל, מאי נמלא טל, אלא אמר קודשא בריך הוא, אנת חשיבת דמיומא דאתחרב בי מקדשא דעאלנא בביתא דילי, ועאלנא בישובא, לאו הכי, דלא אעלנא כל זמנא דאנת בגלותא, הרי לך סימנא שראשי נמלא טל, ה"א שכינתא בגלותא, שלימו דילה וחיים דילה איהו ט"ל, ודא

איהו יו"ד ה"א וא"ו, וה"א איהי שכינתא דלא מחושבן ט"ל, אלא יו"ד ק"א וא"ו, דסליקו אתוון לחשבן ט"ל, דאיהו מליא לשכינתא מנביעו דכל מקורין עלאין, מיד קם רעיא מהימנא, ואבהן קדישין עמיה, עד כאן רזא דיחודא, מכאן ואילך פרשתא קדמאה דסתר אורייתא:

פתח רבי שמעון ואמר, בראשית ברא אלהי"ם, סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם, סו"ד אלין אינון שבעין זמנין (ס"א אנפין), דאתפרש מלת בראשית בהאי פרשתא:

תקונא קדמאה:

בראשית, ב' ראשית, זה השער לה' צדיקים יבאו בו, דא איהו תרעא (נ"א יראה) דצדיקיא, דאית לון רשו לעאלא תמן, (ואחרנין) ודלאו אינון:

תיקוני זהר דף יח/א

צדיקיא, אתדחיין מתמן, בה רשימין ומצויירין ומתחקקין דיוקנין דעלאין ותתאין, ציורא דאדם רשימא תמן, ואיהו דמות אדם, רשימא דאריה תמן לימינא, ורשימא דשור לשמאלא, ורשימא דנשרא באמצעיתא, ורזא דמלה ודמות פניהם פני אדם, ופני אריה אל הימין לארבעתם וכו', (וארבע אנפין לארבעתם), לכל חייתא ארבע אנפין, אלין ארבע אתוון דשמא קדישא יקו"ק, דנהיר בהון, מלכא דכלהו חיוון דא אדם, דאיהו יו"ד ק"א וא"ו ק"א, דסליק בחושבן חד, דמות אדם דא שכינתא קדישא, דאיהי דיוקניה:

איהי חותם דיליה (דמות דיליה), ועלה אתמר שימני כחותם על לבך, דהכי אמרת שכינתא (נ"א אמרין ישראל בגלותא), אף על גב דאנת תסתלק לעילא (מעלמא), דיוקנד לא אתעדי מנאי לעלם, כההוא חותם דבההוא אתר דאתדבק ביה רשימו דמארי חותמא, לא אתעדי מניה דיוקנא דחותמא, לאשתמודעא ביה, ובגין כך אמרה כנסת ישראל (נ"א אמרי ישראל בגלותא), שימני כחותם על לבך, כרשימו דתפלין דיד דאינון לקבל לבא, כחותם על זרועך, כתפלין דרישא דאינון תליין רצועין לכל סטרין על לבא ודרועא, ובהון אינון רשימין דאינון עמיה דקודשא בריך הוא:

ועוד שימני כחותם, דא חותם דאות ברית קדש, והוא אות ברית שבת קדש וימים טובים:

כי עזה כמות אהבה, תקיפא איהי אפרשותא דקודשא בריך הוא ושכינתא מישראל, כפרישו דנשמתא ורוחא ונפשא מגופא, ותו כי עזה כמות אהבה, כד ישראל מייחדין שמא דקודשא בריך הוא ברחימו, ואמרי הבוחר בעמו ישראל באהבה, קשה כשאול קנאה דקודשא בריך הוא יקני עליהו, בזמנא דיפקון מן גלותא, דאיהו יהא בההוא זמנא קנא ונוקם ובעל חמה, רשפיה רשפי אש, בההוא זמנא יתער שמאלא בשלהובין דיליה, דאינון רשפי אש שלהבת י"ק, ויוקיד כמה היכלין דבתי עבודה זרה, ויטול נוקמין מעמלק, דאיהו אומי בתרין אתוון דשמא קדישא דאינון י"ק, לנטלא נוקמא מיניה, הדא הוא דכתיב (שמות י"ז) ויאמר כי יד על כס י"ק, ודא איהו רשפי אש שלהבת י"ק:

וישראל אמרין, רבון עלמא, אף על גב דאנא בגלותא מרחקא ממך, שימני כחותם על לבך, ולא יתעדי מינן דיוקנד, דאיהי חותם דילך, שכינתא דילך, דבגינה אנת הוית דכיר לן בגלותא, וחותמא דקודשא בריך הוא ודאי איהי שכינתא:

(בראשית ברא), 'ב' איהי ודאי, בה פתחת אוריתא בב', ודא בראשית ב' ראשית, 'ב' איהו ודאי, אוצרא דכלא, עלה אתמר יראת ה' היא אוצרו, (ודא תקונא תנינא):

(בראשית, זמנין סגיאין אינון באורייתא ראשית, וכל חד אתפרש באתריה, קדמאה איהו ה' קנני ראשית דרכו, ודא אורייתא, דאית בה טעמי ונקודי ואתוון, וכמה פקודין דעשה ולא תעשה, דכלהו תליין בשם יקו"ק, הדא הוא דכתיב (שמות ג') זה שמי לעלם וכו', שמ"י עם י"ק שס"ה, זכר"י עם ו"ק רמ"ח, שס"ה משמאלא מדחילו דגבורה אתיהיבו, פחד יצחק):

(תקונא תליתאה) תקונא תנינא:

בראשית, תמן ירא"ת, מה אשתאר מאינון אתוון, ש"ב, ורזא דמלה שב:

תיקוני זהר דף יח/ב

ביראת ה', ואם לית דחילו לית חכמה, כמה דאוקמוהו אם אין יראה אין חכמה, בגין דיראה היא אוצרא לחכמה, איהי גניזו דילה, איהי טמירו דילה, איהי ביתא דמלכא:

ודא תקונא תליתאה כגוונא דא, בראשית, רא"ש בי"ת, ורזא דמלה בחכמה יבנה בית, ומאן דבעי למחזי למלכא, לית ליה רשו למחזייה אלא בביתיה, ורזא דמלה חכמה לא אשתמודעא אלא בביתיה:

כגוונא דא עמודא דאמצעיתא דאיהו יקו"ק, לא אשתמודע לנביא וחווה אלא בהיכליה, דאיהו אדנ"י, ורזא דמלה וה' בהיכל קדשו, (ואיהי כן בקדש חזיתך, בקוד"ש בגימטריא בית), ואיהי כליא משבע היכלין, משבע ארעין, ועלייהו אמר דוד אתהלך לפני ה' בארצות החיים, ועמודא דאמצעיתא איהו כליל שבע רקיעין, ועלייהו אמר דוד השמים שמים לה', ולית ידיעא כלל במלכא ובמלבושיה ובתקוניה לבר נש בעלמא, עד דייעול לביתיה ולהיכליה, דאיהי ב', ועלה אתמר כי ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים:

ומאן דאיהו אדם בדיוקנא דעמודא דאמצעיתא, עליה נאמר אין תפלתו של אדם נשמעת אלא בבית הכנסת, והא אוקמוה מארי מתניתין, ומאן דנטר ברית, אתקרי איש תמים, ותמן בראשית, ברי"ת א"ש, דנטיר ליה מאשא דגיהנם, אבל מאן דאתעסק באורייתא ונטיר לה, אתקרי אדם, בדיוקנא דההוא דלעילא, הדא הוא דכתיב (ישעיה מ"ד) כתפארת אדם לשבת בית, תא חזי, כל מאן דנטיר אות ברית, דיוקניה רשים בשכינתא וצדיק, ומאן דאשתדל באורייתא, דיוקניה רשים בעמודא דאמצעיתא:

תקונא רביעאה:

בראשית, כתיב פתחו לי שערי צדק אבא במ אודה י"ק, פתחו לי דא אינון תרין עפעפי עינא, דאינון פתחין וסגרין, ועלייהו אתמר והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה, (כרובים) אלין תרין כרובי עינא, פורשי כנפים עפעפי עינא, ועוד פתחו לי שערי צדק אלין אינון תרין עיינין, בזמנא דאינון (נ"א דעיינין) מסתכלין בארץ מישור, אתמר בהון ופניהם איש אל אחיו, ובזמנא דלאו אינון מסתכלין בארץ מישור, הא נחש עקלתון תמן, עליה אתמר כי המות יפריד וגומר (נ"א והוא בין אחים יפריד):

תלת גווני עינא אינון תלת אבהן, דאתמר בהו אלה ראשי בית אבותם, בת עין דאיהי דקיקא זעירא, דא שכינתא דאשתתפת באבהן, ועלה אתמר שמרני כאישון בת עין, וכלא ברזא דבראשית, תמן ראש"י תמן ב"ת:

קם רבי שמעון על רגלוי ואמר, רבון עלמין אפתח עיני לאסתכלא בהון לעילא, אבא ב"ם בארבעים ותרין אתוון דשמא מפרש, למנדע כל את ואת על:

תיקוני זהר דף יט/א

תיקוניה, בראשית וכו', והארץ היתה תהו ובהו, ואינון אב"ג ית"ץ, קר"ע שט"ן, נג"ד יכ"ש, בט"ר צת"ג, חק"ב טנ"ע, יג"ל פז"ק, שק"ו צי"ת, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, כל את ואת אית ליה מאמר ואית ליה נתיב, עשר אמירן אינון, ול"ב שבילין, וכלהו תליין מן אי"ק, ודא איהו אבא במ אודה י"ק, אי"ה בחושבן אוד"ה י"ה, (י"ק חכמה ובינה, א' כתר עלאה), ואינון שבע ספירן כלילין בשבע שמהן:

וכלהו כלילת לון בת שבע, ולית ספירה מכלהו ספירן דיהא לה רשו לארקא ברכאן ולאשפעא לתתאין, אלא בבת שבע, בגין דאיהי קשורא דכלהו ספירן, דאי ספירן הוו מריקין לבר מינה הוה פרודא, ובגין דא לית רשו לארקא ספירא לשום אתר בר מינה, לגבי תתאין, ובגין דא אתמר בה אל יתהלל חכם בחכמתו וגומר, כי אם בזאת, בזאת יבא אהרן אל הקדש, דלית רשו לנביא וחכימא למנדע לעילא שום מדע אלא בה, ובגינה אתמר ומשה עלה אל האלקי"ם, ודוד בגינה אמר אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה, עד אמצא מקום לה, איהו שלימו דאדם, שלימו דיחודא, שלימו דשמא קדישא, שלימו דכל ספירה וספירה:

תקונא חמישאה:

בראשית, ב' ראשית, נקודה בהיכליה, והאי נקודה איהי מחשבה סתימא, אדהכי הא אליהו אזדמן לגביה דרבי שמעון, אמר ליה רבי רבי, והא ב' פתיחא איהי, אם כן במאי איהי מחשבה סתימא בה, אלא בריש הורמנותא דמלכא, בוצינא דקרדינותא, כד מדיד משיחא, האי נקודה, נפיק מינה קו, דסתים ניצוצא, ההוא מחשבה כגוונא דא מ'ם, בקדמיתא איהי מ"ם סתימא, וכד אתשפט קו דאיהי ו' מן המדה, איהי אתפתחת ואתעבדת ב', ודא בראשית ב' ראשית, נקודה בהיכליה:

וכד איהי מ' סתימא, איהי מ"ם רבתא מלמרכה המשרה, (ס"א למרב"ה בגימטריא עז"ר, או זר"ע, בההוא היכל זרע זרעין לתקונא דיליה, המשר"ה בגימטריא תקו"ן עם האותיות והמלה, ודא מם רבתי), ואתעבדת עזקא, ובגינה אתמר לגבי כלה, תהא לי מקודשת בטבעת זו מ', ועלה אתמר קוטר א בגולמא, נעוץ בעזקא, ואיהי לא חוור ולא סומק ולא אוכם ולא ירוק ולא גוון כלל, וכד אתפשטא לאנהרא, איהי עבידת גוונין (ס"א ז' גוונין) לאנהרא:

ורזא דמלה עוטה אור כשלמה וכו', כד איהי אור מעוטף ולא אתפשט, ואיהו סתים, אתקרי אור, אור סתים באת יו"ד, נקודה בהיכליה, כד אפיק י' מאו"ר, אתגליא או"ר, ודא איהו ויאמר אלהי"ם יהי אור, וחמש זמנין אור אינון בעובדא דבראשית, ואינון ה', ועלייהו אתמר מי מדד בשעלו מים, ודא דרועא ימינא, ואיהו גוון חוור, ושמים בזרת תכן, דא דרועא שמאלא, דאיהו גוון סומק, וכל בשליש עפר הארץ, דא גופא עמודא דאמצעיתא, ודא גוון ירוק, ושקל בפלס הרים:

תיקוני זהר דף יט/ב

וגבעות במאזנים, תרי סמכי קשוט, והאי ה' איהי אתפשטת לאנהרא בחמש גוונין, דאינון חמש זמנין אור, י' איהי מדה דילה, ה' עלאה חמש אור, ה' תתאה חמש גוונין דנהרין בהון חמש אור, וכד אתפשטת ה' עלאה לאנהרא בה' תתאה, בחמש גוונין דנהרין דילה, מיד אתפשט ו' לגבה, ודא איהו נוטה שמים כיריעה, דודאי כד איהי נהירא בגוונין דילה, אתמר בה וראיתיה לזכור ברית עולם, וראיתיה בתכשיטה, ככלה דמתקשטא לגבי בעלה, ומיד נוטה שמים כיריעה, דאתי בעלה לגבה:

ודא איהו רזא דקו המדה דאיהו ו', מההיא מדה דאיהי י', ולבתר דאיהי נטלא שמא קדישא, אתעבידת איהי מדה מתתא לעילא:

כמה דנקודה י' איהי מדה לעשר יריעון, כך איהי אמה מסטרא דאות ו', כלילא מעשר אמות, הדא הוא דכתיב (שמות כ"ו) עשר אמות אורך הקרש, ודא י', ואמה ה' עלאה, וחצי האמה ה' תתאה, ארך היריעה האחת דא ו', ואמאי אתקרי ה' תתאה חצי האמה, בגין דאתקרי מצה פרוסה לחם עוני:

והאי נקודה כד סלקא לגבי א' דאיהו אוירא סתים, אתקרי קמ"ץ, קומץ סתים, בגין וקמץ הכהן משם מלא קומצו, ואיהי מחשבה סתימא, מ' סתימא, מפתחא דילה מאי ניהו פת"ח, ודא ו', ואיהו נטוי כגוונא דא א', כד אתפריש מנקודה איהו רקיע פתוח ודאי:

נטוי על ראשי החיה דאיהי ניצוצא דקמ"ץ, הדא הוא דכתיב (יחזקאל א') ודמות על ראשי החיה רקיע, מאן חיה דא מלכות, דאיהי ניצוץ לתתא מן רקיע, כגוונא דא א' (נ"א מאן רקיע דא צדיק, והאי איהי חיה אשר תחת אלק"י ישראל, ראשי החיה דלתתא נצח והוד:

ואית חיה עלאה כגוונא דא א', ודא י' דאיהי עלאה דאיהי על הרקיע, ואיהי מחשבה עלאה, (והאי איהי אדנ"י, עטרת עלאה, איהי) כתר ברישא (דכלא) (נ"א דכלה), רקיע דילה ו' עלאה, והאי איהי עטרת תפארת, ראשין דילה תרין דרועין:

ואית (נ"א ואיהי) עטרה בראש אבא ואימא, ואיהי כתר עלאה ודאי, ורישין דילה לעילא אינון אבא ואימא, איהי י' בכל אתר, קוצא דילה לעילא, וגיו דילה באמצעיתא, וסופא דילה לתתא, כללא דאתוון דשמא מפרש:

רישא דילה לעילא ברזא דטעמי, וגיו דילה באמצעיתא ברזא דאתוון, גופא לתרווייהו, וקוצא דילה לתתא ברזא דנקודי, ולתתא איהי האי נקודא מים נוקבין, ולעילא מים דכורין, רקיע באמצעיתא כגוונא דא, עלה אתמר ויהי מבדיל בין מים למים:

והאי איהו מחלוקת שהיא לשם שמים, דאיהו סופה להתקיים, ולעאלא שלם ויחודא בתרווייהו, ולא מחלוקת דפרודא, כגון מחלוקת קרח ועדתו באהרן, ומחלוקת האי דאיהו לשם שמים, בגין דמים תתאין אינון בוכין ואמרין אנן בעיין למהוי קדם מלכא עלת העלות, ובען לסלקא לעילא, רקיע אפריש ביניהו, עד דעלת העלות שוי לון שוין, י' מסטרא דא, וי' מסטרא דא, ו' באמצעיתא, כגוונא דא יו"י דאיהי א', ואלין כלהו קרבין לעלת העלות, ורזא דמלה ויעש אלקי"ם את שני המאורות הגדולים, ואינון שוין, הדא הוא דכתיב (ישעיה ל') והיה אור הלבנה כאור החמה:

תא חזי קמ"ץ איהו סתים באת י' מכל סטרא, עילא ואמצעיתא ותתא, ודא קומץ סתים בתלת ספירן, פתיחו דיליה איהו בחמש אור, דאינון חמש אצבעאן עלאין, ואינון ה' עלאה,:

תיקוני זהר דף כ/א

חמש א א א א, דאינון אור אור אור אור, חמש זמנין, חמש נהורין דעובדא דבראשית, ונקודא דלהון א א א חמש דסלקין לעשר:

ורזא דמלה והנה אנחנו מאלמים וגומר, והנה קמה אלומתי וגם נצבה, דא א' בחל"ם, דאיהו לעילא מכל נקודין, בקומה זקיף, וביה אסתלק (נ"א אסתכל) יוסף בחלמא, וכן יעקב, הדא הוא דכתיב (בראשית כ"ח) ויחלם והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה, דא א' דאיהו ראש, והנה מלאכי אלקי"ם עולים ויורדים בו, אמרו מארי מתניתין, עולים תרי, ויורדים תרי, ואינון א א א א:

והאי את דאיהי אל"ף חל"ם דאיהי באמצעיתא, (כגוונא דא ו') איהי כתר עלאה דאסחר על רישא דעמודא דאמצעיתא, וכד שכינתא אסתלקת לגביה (ובגין דא והנה תסבנה אלמותיכם ותשתחוין לאלמתי) האי כתרא אתמר בה אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה, ואיהי אבנא דאתגזרת דלא בידין, הדא הוא דכתיב (דניאל ב') עד די התגזרת אבן די לא בידין וגומר, ובגין דלא אשכחן לה אתר מאן אתגזרא, שאלין מלאכיא קדישיא איה מקום כבודו להעריצו, ולא אשכחן לה אתר, עד דאמרין ברוך כבוד ה' ממקומו (נ"א אדהכי הא סבא לגביה ואמר רבי רבי האי בשכינתא תתאה דלית לה תמן אלא אצילותא, ודא הוא אתגזרת אבן, בגין דאיהי גזרת מלכין, ובה גזרין דינא רפיא, דא דין בתרא, וכתר מלכות אתקריאן ספירה דלית ספירה שלימה בר מינה לתתא):

והאי אבן איהי סגולת מלכים, איהי שיחת מלאכי השרת, שיחת חיוון ושרפים ואופנים, שיחת כל עלאין ותתאין, ידיעת שמשא וסיהרא בעתים, (ובה איהי אית) עת וזמן לכלא:

כל טעמי ונקודי ואתוון כלילין בה, קלא דבור ומחשבה, (ס"א ושיחה דנפקא מגו מחשבה) כלילין בה, איהי כתר תורה, וכתר כהונה, וכתר מלכות, ואיהי תגא בריש כל אתוון, כגוונא דא ש', ועל האי אבנא אמר רבי עקיבא לחברוי, כשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים:

ואיהי קוצא דכל אתוון, ב' כגוונא דא ד', קוץ דכל את ואת, שיעור קומה (נ"א דיליה) דילהון ו', מעילא לתתא ומתתא לעילא, ורזא דמלה ולמקצה השמים ועד קצה השמים, ורזא דא לך ה' הגדולה והגבורה והתפארת וגומר, לך ה' הממלכה דא מלכות, דאיהי בכלא:

ואיהו צפצוף עופין קדישין, דאתמר בהון כי עוף השמים יוליך את הקול, צפצופא דכל צפרין דאינון נשמתין קדישין, דמצפצפין בכמה צלותין, שיחת חיוון דאינון ת"ח, ובגינה אתמר ויצא יצחק לשוח בשדה וכו', ולית שיחה אלא צלותא:

ובגינה אתמר (תפלת ערבית רשות) תפלת שחרית חובה, (דאיהי רשות היחיד) תפלת ערבית רשות (הרבים דלית לה קביעותא) דאיהי רשו דלילה (נ"א כלילא) בפני עצמה, ובגין דא לית לה קביעות בלילא דדמיא לגלותא, (דאיהי רשות הרבים, דבה תרמוש כל חיתו יער, דאינון כל אור דעלמא דעאלו בה) אלא זמנין אשתכחת תמן וזמנין לא אשתכחת:

זכאה איהו מאן דפגע בה, כגון יעקב דאתמר ביה ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש, עד דאתא בעלה ונטיר לה, ובת תמן עמה, מתמן ואילך קבעוה חובה:

אבל בשבת איהי רשות היחיד, דאיהי ברשותא דבעלה, ולא כגוונא דליליא דהות יחידה ברשותא דילה, הדא הוא דכתיב איכה ישבה בדד:

ויעקב בגין דקריב לה לבעלה בפגיעה דיליה, ודאי עביד לה חובה, וכד אתא שמשא בשחרית, דאתמר ביה כי שמש ומגן ה' אלקי"ם, אתמר ביה ויזרח לו השמש, מתמן ואילך קשר לה עמיה, דאיהו קשר דתפלין דיד, קשיר לה עמיה דלא תזוז מניה לעלמין, מסטרא דשמאלא קשיר לה בתפלין דיד, דאינון בדרועא שמאלא, מסטרא דימינא שוי לה כתרא על רישיה, תפלין דרישא, והאי ביומא דאיהי קשירא עם:

תיקוני זהר דף כ/ב

בעלה, אתמר בה ישחרונני ואז ימצאונני, אבל בליליא דאיהי גלותא, דאיהי לבר מבעלה, ואיהי רשות בפני עצמה, אתמר בה אל תתודע לרשות, ובגין דא אמר דוד אם אתן שנת לעיני וגומר עד אמצא מקום לה':

עד כאן רזא דקמ"ץ, דאיהו רזא דמחשבה עלאה ותתאה (נ"א עילא ותתא), דאיהי נקודה ברשות בעלה דאיהו ו' רקיע, ופת"ח בלא נקודה רשו בפני עצמו, ונקודה בלא פת"ח רשו בפני עצמה, דכמה דאתוון אינון דכר ונוקבא, הכי נקודין אינון דכר ונוקבא, אבל אתוון אינהו לגבי נקודי כגון גופא לגבי רוחא, וכן נקודה בו', כגון חל"ם או חיר"ק או שור"ק, חל"ם לעילא מן ו' אתעביד ז', חיר"ק לתתא אתעביד זנב גימ"ל, שור"ק באמצעיתא קוצא דאת ד' קוצא באמצעיתא, וכלא חד, אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלקי"ם:

שב"א מאן איהו, כאשר יהיה האופן בתוך האופן, ואינון את המאור הגדול ואת המאור הקטן, ואינון גוף וברית, ולקבלייהו חמה ולבנה, דאינון לקבל אימא עלאה ותתאה:

והנה אופן אחד בארץ אצל החיות, דא נקודה דתחות סגו"ל נקודה דלתתא, אצל החיות דאינון צר"י, את שני המאורות הגדולים:

וכן איהו בתוך האופנים שור"ק, אופן חד לעילא ואופן חד לתתא, ואיהו עמודא דאמצעיתא בינייהו, והנה אופן אחד בארץ דא חיר"ק דאיהו לתתא, כל ניצוץ איהו י', וכל רקיע ו':

יהוה (שב"א חל"ם קמ"ץ), שב"א איהו דינא, קמ"ץ רחמי, שמאלא וימינא, דמתמן אורייתא אתייהיב דאיהו עמודא דאמצעיתא, ובזמנא דאינון שב"א קמ"ץ חל"ם, איהו רמוז כי בי חש"ק ואפלטוהו, רק באבותיך חשק ה':

מסטרא דא' דאיהו רזא יו"י דסליק יקו"ק, הוה קודשא בריך הוא הוא ושמיה לחוד בכתרא, קדם דאתברי עלמא, עד דסליק במחשבתיה למברי אדם, דאיהו י' ברישא דא', תגא לעילא, ולתתא נקודה, ובנקודי דאתוון אשתמודעאן כל ספירן, דתשע נקודי אינון, ובהון י"ד ניצוצין, ועלייהו אתמר ובני ישראל יוצאים ביד רמה, ואינון לקבל פרקין דחמש אצבעאן דאינון י"ד, ותרין רקיעין תמן, חד מן קמ"ץ וחד מן פת"ח, לקבל תרין קני דדרועי, וכל ניצוץ איהו פרק, ואיהו מדה, ורקיע אמה, וקנה, וקו המדה:

טעמי אינון מן כתר, ואינון ברישא דעמודא דאמצעיתא, נקודין מן מוחא, ואינון ברכאן על רישא דצדיק, כמה דאת אמר ברכות לראש צדיק, ואינון תלת טיפין דאתמשכו מן מוחא לגבי ברית מילה, אתוון מסטרא דאימא עלאה, וכלהו אתכלילן במלכותא, ונקודי לאתוון כנשמתא לגופא, דגופא איהו כסוס לרוכב, ואתוון אינון פתיחין לנקודי לקבלא לון, ועלייהו אתמר וכנפיהם פרודות מלמעלה, לקבלא עלייהו נקודי, ונקודי בכל אתר בת קול:

טעמי אינון מאני קרבא, רפ"ה איהו לעילא מאתוון, ועלייהו אתמר ודמות על ראשי החיה רקיע, כעין הקרח הנורא נטוי על ראשיהם מלמעלה, נטוי דא איהו רפ"ה, נטוי על ראשי חיוון, דאינון (יקו"ק ארבע) אתוון ודאי, דג"ש איהו מלגאו דאתוון, כגוונא דא יקו"ק, רפ"ה מלבר כגוונא דא יקו"ק, ואינון כמתג ורסן לאותיות, ובהון והחיות רצוא ושוב, רצוא בדג"ש, ושוב ברפ"ה:

תיקוני זהר דף כא/א

תקונא שתיתאה:

בראשית, קם רבי שמעון, פתח ואמר לאליהו, (נ"א אליהו) אליהו באומאה עלך במלכות קדישא, דאיהי נפילא בגלותא, טול רשותא דלא תזוז מינן, דהא שכינתא וחילהא נטרין לך, מלאכי השרת דאתמר בהון הן אראלם צעקו חוצה, (צווחין) לבר מהיכלין, לא אית (תמן) מאן דמקבל צלותין דישראל, כמה צפרין מצפצפין בצלותין לגבי אמהון, דאינון מקננן על ארעא, דנטרין לך, וכלהו אתקריאו צפרים, על שם קן צפור דאיהי אימא קדישא, דאתמר בה כי יקרא קן צפור לפניך, ועלה אתמר גם צפור מצאה בית, ודא ב' מבראשית, דאתמר בה בחכמה יבנה בית, ודרור קן לה דא אימא עלאה יובל, דאתמר בה וקראתם דרור בארץ, בזמנא דצפור מצאה בית דאיהי בי מקדשא, ואתבניאת ואתתקנת, מיד דרור דאיהי שכינתא עלאה, אשכח (נ"א אשכחתי) קן לה לעילא (נ"א מלעילא):

ומיד אשר שתה אפרוחיה, אלין שית בנין דילה, שית ספירן, דאינון ששת ימי המעשה, כלהו פרחין לגבה, בכמה חגין וזמנין ויומין טבין, ואפרוחים דאינון ישראל לתתא, כלהו פרחין עמה בגלותא, ובזמנא דאינון ביצים דלית לון גדפין בפקודין דעשה לפרחא, אתמר בה לא תקח האם על הבנים:

אי הכי מאי כי יקרא קן, אלא בזמנא דלית לה לשכינתא אתר לשריא תמן בקביעו, איהי אזלת במקרה, ודא איהו כל הקובע מקום לתפלתו וכו', כמה דנשמתין עבדין, הכי שריא שכינתא עמהון, נשמתא דאיהי קבועה בצלותא או באורייתא איהי אתר קבוע לשריא בה שכינתא, אבל נשמתא דלית לה קביעו בצלותא או באורייתא, אלא אי אזדמנת לה במקרה, הכי איהי שריא עלה במקרה, ודא איהו כי יקרא קן צפור לפניך וכו':

דודאי נשמתא (נ"א ההיא צלותא), איהי קן צפור (וכן ההיא נשמתא דב"נ אתקריאת קן צפור), וגופא קן דנשמתא, וכן נשמתין דאינון עולימן דילה, דאתקריאו בתולות אחריה רעותיה, יתבין בגופין דאינון קן דלהון בארץ מקרה, בזמנא דלאו אינון קבועין בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ודא איהו כי יקרא קן צפור לפניך:

ועוד קן צפור לעילא, איהו כורסיא, וקן דילה לתתא מטטרו"ן, ועליה אתמר ונקה לא ינקה, דתמן קן, ואיהו קנא ונוקם, בזמנא דלא אשכחתי קינא לשריא, בדרך, דא דאתמר בה מתו במדבר

בדרך בצאתם ממצרים, ועוד בדרך, דא קבורת רחל, דאיהי בפרשת אורחין, ועלה אתמר מי יתנני במדבר מלון ארחים, ואינון תרין משיחין, דמתמן קא עברין כד אתאן למפרק לישראל:

בכל עץ דא איהו עץ החיים, דאתמר ביה עץ חיים היא למחזיקים בה, ועליה אתמר כי האדם עץ השדה, ועוד בכל עץ דא צדיק דאיהו עץ פרי עשה פרי למינו, ודא יום השבת דתמן זוגא דשכינתא עם קודשא בריך הוא, ותמן אית לה (נ"א ליה) נייחא, ועליה אתמר והיה כעץ שתול על פלגי מים אשר פריו יתן בעתו, דא עתו דצדיק דאיהי ליל שבת, דצדיק מניה פרחין נשמתין חזתין בישראל ערב שבת דאתקריאו (נ"א על שם דא איתקריאו) פנים חדשות:

אפרוחים אלין תלמידי חכמים, דבגינהון שריא שכינתא על ישראל, או ביצים אלין אינון תינוקות של בית רבן, דבגינהון שריא שכינתא על ישראל, ואלין אינון מארי מקרא, ובזמנא דאינון עסקין באורייתא או במצוה דאינון קודשא בריך הוא ושכינתא, וגרמי לחברא לון כחדא, ירתין מתמן נשמתין, ואתקריאו בני דקודשא בריך הוא, בגין דמארי מקרא ומארי משנה אינון מגדפין:

תיקוני זהר דף כא/ב

דילה, ובגין דא והאם רובצת על האפרוחים או על הביצים, איהי רביעא עלייהו בארבע גדפין דילה, דאתמר בהון וארבע כנפים, יונקין (ס"א ינוקי) אנפי זוטרי, ואינון ארבע אנפין לכל חד וחד, ובהון אימא רביעא עלייהו, וזמנין איהי עלייהו, וזמנין אסתלקת מנייהו, אבל בנין דאינון מן מעוי, (נ"א דאתמר בהון המו מעי לו), בנין דרחימו דאינון מארי קבלה, אתמר בהון לא תקח האם על הבנים, דאימא לא זזה מנייהו לעלם:

דודאי קודשא בריך הוא איהו אורייתא, ושכינתא היא מצוה, זכאה מאן דמתעסק בהון לייחדא לון, וכן זכור ושמור אינון קודשא בריך הוא ושכינתיה, זכאה איהו מאן דמייחד לון ביום שבת, דאיהו יסוד, ברחימו ודחילו די"ה, דאינון אבא ואימא:

(זכור ושמור), אינון לקבל תפלין דרישא י', ותפלין דידא ה', דכר ונוקבא, וזכאה איהו מאן דמייחד לון בקריאת שמע בדחילו ורחימו, דבזמנא דישראל משתדלין באורייתא דבכתב ובאורייתא דבעל פה, ברחימו ודחילו, אתמר בהון לא תקח האם על הבנים, ובזמנא דלא משתדלין בהון ברחימו ודחילו, אתמר בהון שלח תשלח את האם:

בזמנא דישראל נטרין שבתא בזכור ושמור בדחילו ורחימו, אתמר בהון לא תקח האם על הבנים, ואם לאו כתיב בהון שלח תשלח וגומר, תרין תרוכין, ובזמנא דישראל מייחדין לקודשא בריך הוא בתפלין דיד ובתפלין דראש בדחילו ורחימו, אתמר בהון לא תקח האם על הבנים, ואם לאו שלח תשלח, ובזמנא דמקיימין מצות ברית מילה ואעברן מנייהו ערלה, ועבדין פריעה, בדחילו ורחימו, אתמר בהון לא תקח האם על הבנים, ואם לאו שלח תשלח את האם, בזמנא דמתייחדין בזווגיהון בקדושין ושבע ברכאן, דאינון יחודא דילהון בקדושא ובברכתא, אתמר בהון לא תקח האם על הבנים, ואם לאו שלח תשלח וכו':

ואינון ישראל בגלותא ברשותא אחרא, דכד לא מתייחדין בזווגיהו בקדושין ושבע ברכאן, דאינון יחודא דילהון בקדושה וברכה, באתר דקדושה שריא עלייהו מסאבא, ובאתר דברכה שריא עלייהו לטותא, ובאתר דיחודא שריא עלייהו פרודא, ודא גרים גלותא לשכינתא,

דאתתרכת מאתרהא ומקינהא דאיהי ירושלם, הדא הוא דכתיב (ישעיה נ') ובפשעייכם שלחה אמכם, תרין שלוחין שלח תשלח, חד מבית ראשון, וחד מבית שני:

ואי תימא דקודשא בריך הוא לאו אתתרך עמיה, (איהו שרי עמה) בגין דא אמר קרא (משלי כ"ז) כצפור נודדת מן קנה כן איש נודד ממקומו, בגין לנטרא לה בגלותא מרשו נוכראה, הדא הוא דכתיב (ישעיה מ"ב) אני ה' הוא שמי וכבודי לא אחר לא אתן וגומר, לאחר דא אל אחר, דא סמא"ל, לפסילים אלין ממנן דעל שבעין אומין:

ובגינה קודשא בריך הוא, איהו מלך אסור ברהטים, איהו אסור עמהון בתפלין דרישא, דאינון פאר דרישא, דתפלין דרישא אינון באתר דרהטי דמוחא, ודא איהו אסור ברהטים, ואיהו חבוש עמהון בתפלין דיד בקשר של יד, ודא הוא דכתיב (יחזקאל כ"ד) פארך חבוש עליך, ובגין דאיהו חבוש עמהון בגלותא, אתמר ביה אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורין, ושכינתא איהי בית האסורין דיליה, בגין רחימו דילה איהו אסור בה, ורזא דמלה צרור המור דודי לי בין שדי ילין:

ובגין דא מאן דבעי לאשגא למלכא, לית ליה רשו לאשגא ליה אלא בשכינתא, הדא הוא דכתיב (ירמיה ט') אל יתהלל וכו' כי אם בזאת וגומר, ואהרן כד עאל לקדש קודשין ביומא דכפורי, בה הוה עאל, דכתיב (ויקרא ט"ז) בזאת יבא אהרן אל הקדש, דאיהי עת לעשות לה', ומשה בגינה אתקיים בעלמא (נ"א עלמא דא בתר דמית), הדא הוא דכתיב (דברים ל"ג) וזאת הברכה אשר וגומר, ובה עביד עשר מכתשין לפרעה, הדא הוא דכתיב (שמות ט') ואולם בעבור זאת העמדתך, ויעקב בגין דהוה ידע דכל רעותא דמלכא בה, מני לבנוי עלה, דלא יעלון קדם מלכא אלא בה, וכל שאלתין דילהון בצלותין ובעותין למלכא דיהון בה, הדא הוא דכתיב (בראשית מ"ט) וזאת אשר דבר להם אביהם:

תיקוני זהר דף כב/א

וגומר, ודוד בגין דהוה ידע דכל רעותא וחילא ותוקפא דמלכא בה, אמר (תהלים כ"ז) אם תחנה וגומר, בזאת אני בוטח, דאתמר עלה ומלכותו בכל משלה, ומאן דלא שט לבו גם לזאת, עליה אתמר וכסיל לא יבין את זאת:

ובגין דא כד ישראל בעאן בעותין למלכא, אמרין לה אנה הלך דודך, דאתמר ביה ברח דודי, אנה פנה דודך ונבקשנו עמך, בכמה בקשות דצלותין ובעותין, דבגינך איהו נחית עלן, דלא זז מננא אלא בגין דלא נהגנא יקרא בך, דבגינך הוה אסיר עמנא כל שית יומין, הדא הוא דכתיב (יחזקאל מ"ו) יהיה סגור ששת ימי המעשה, וביום השבת יפתח וביום החדש יפתח, דהכי איהי שכינתא סתימא עמיה ביומא דחולא, כשושנה דאיהי אטימא, וביומא דשבתא וביומא דחדשא וביומין טבין אתפתחת, לקבלא ריחין ובוסמין, ולירתא נפשין וענוגין לבנייהו:

ווי לון לבני נשא, דקודשא בריך הוא אסיר עמהון בגלותא, ושכינתא אסירת עמהון, ואתמר בה אין חבוש מתיר את עצמו מבית האסורין, ופורקנא דילה דאיהי תשובה אימא עלאה, איהי תליא בידיהון, דחמשין תרעין דחירו עמה, לקבל חמשין זמנין דאדכר יציאת מצרים באורייתא, דא הוא ויפן כ"ה וכ"ה, באלין חמשין אתוון דמייחדין ליה בכל יומא פעמים שמע ישראל, דאית בהון כ"ה וכ"ה אתוון, וירא כי אין איש דאתער לה בגוייהו:

ואיהי משגיח מן החלונות, דאתמר בהון חלו נא פני א"ל ויחננו, לההיא דאתמר בה א"ל נא רפא נא לה, דאסוותא בידיה, דאיהו יד פשוטה לקבל שבים, וירא כי אין איש, ואיהי בעד החלון נשקפה, ותיבב בתרועה דאיהי יבבא, דאתמר בה ויפתח נח את חלון התיבה אשר עשה, ודא יום הכפורים דתיבת נח היא אימא עלאה, חלון דילה הוא עמודא דאמצעיתא, דביה אור, ותורה אור, ואיהו אור הגנוז:

ויפן כה וכה, מציין מן החרכים, אלו עשרת ימי תשובה, וירא כי אין איש, ועוד משגיח מן החלונות אלין חלונות דבי כנישתא, דאבא ובנוי אינון בבית (הכנסת) אסירן, ואיהו בכל יומא אשגחותיה עלייהו, ויהיב לון מזונא:

ויפן כה וכה, אם אית מאן דיתער בתיובתא לתברא בית (נ"א בה) אסורין דילהון, הדא הוא דכתיב (ישעיה מ"ט) לאמר לאסורים צאו, ולאשר בחשך הגלו, ויפן כה וכה וירא כי אין איש, אלא איש לדרכו פנו, בעסקין דילהון, באורחין דילהון, איש לבצעו מקצהו, בבצעא דהאי עלמא, לירתא האי עלמא, ולא אינון מסטרא דאלין דאתמר בהון, אנשי חיל, יראי אלקי"ם, אנשי אמת, שונאי בצע, אלא כלהו צווחין בצלותין ביומא דכפורי ככלבים, הב, הב לנא מזונא, וסליחה וכפרה וחיי, כתבנו לחיים, ואינון עזי נפש ככלבים, דאינון אומין דעלמא דצווחי לגביה ולית לון בשת אנפין, דלא אית מאן דקרא ליה בתיובתא, דיחזור שכינתיה לקודשא בריך הוא, דאיהי מרחקא מיניה, למהדר לגביה, ואדמיין לכלבים, דאתמר בהון ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, ואינון ערב רב, דכל חסד דעבדין לגרמייהו עבדין:

ועוד אינון שאלין מזונא וכסויה ועונה, דאיהי עונת זוגייהו, דאתמר בה שארה כסותה ועונתה לא יגרע, ולא אית מאן דשאל מזונא דאיהי תורה, שארה דשכינתא, ואיהי אימא עלאה, דאתמר בה ואל תטוש תורת אמך, כסותה:

תיקוני זהר דף כב/ב

דא כסויה דציצית, ועטיפו דיליה, ותפלין דיד, דאתמר בה תפלה לעני כי יעטף, ועונתה דא קריאת שמע בעונתה, דאם שלש אלה לא יעשה לה לשכינתא, ויצאה חנם אין כסף, לית ליה כסופא מן שכינתא, חציף איהו, ועוד אין כסף לא יהא ליה כסופא לעלמא דאתי:

והן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר, ובגין דא כי היא כסותה לבדה, דא גלגולא קדמאה, היא שמלתו לעורו, דא גלגולא תניינא, במה ישכב, דא גלגולא תליתאה, ואלין אינון תלת לבושין, דתלת כסויין, דתלת גוונין דעינא, דאינון לבושין לבת עין, דאיהי נשמתא:

ובאלין תלת אתמר שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך, ולקבל תלת גוונין (זמנין) אינון תלת גוונין דשרגא, דאתמר בהון וירא מלאך ה' אליו בלבת אש מתוך הסנה, וירא הא גוון חד, בלבת אש מתוך הסנה הא גוון תניינא, וירא והנה הסנה בוער באש הא תלתא, ואינון לקבל שלשה גוונין דעינא, בלבת אש דא בת עין, בההוא זמנא דיהון נהירין תלת גוונין דעינא, דאינון לקבל תלת גוונין דקשת, מיד וראיתיה לזכר ברית עולם, ובההוא זמנא כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון:

אור דעינא הוא עמודא דאמצעיתא, בת עין ביתא דילה, בההוא זמנא דיתפני עננא מן בת עינא, דאתמר בה סכתה בענן לך וגומר, דאיהי תבלול דעינא, דא רומי רבתא, שכינתא עלאה עתידה למימר לקודשא בריך הוא, למה תעמוד בחוץ, ואנכי פניתי הבית, אנכי דיציאת מצרים, ואף על

גב דאין חבוש מתיר עצמו (מבית האסורים), דאיהי שכינתא, דאיהי אסורה בגלותא, שכינתא עלאה יפרוק לה, הדא הוא דכתיב (רות ג') אם יגאלך טוב יגאל, ואם לא יחפץ לגאלך וגאלתיך אנכי, חי ה' שכבי עד הבקר, דאיהי ימינא פשוטה לקבל שבים, דלית מלתא דא תליא אלא בתיובתא, ימין עלאה דשכינתא:

בההוא זמנא שכינתא עלאה כנשר יעיר קנו, דאיהי ירושלם, ק"ן ו' על גוזליו ירחף, יפרוש כנפיו יקחהו ישאהו על אברתו, הדא הוא דכתיב (שמות י"ט) ואשא אתכם על כנפי נשרים ואביא אתכם אלי:

דבזמנא דשכינתא איהי בגלותא, אתמר בה ולא מצאה היונה מנוח וגומר, אלא בשבת ויומין טבין, ובההוא זמנא אתייחדת עם בעלה, וכמה נפשות יתרון קא נחתין עמה, לדיירא בישראל, הדא הוא דכתיב ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדרתם, זכאה איהו מאן דמתקן לה דירה נאה בלביה, וכלים נאים באיברים דיליה, ואשה נאה דאיהי נשמתיה, דבגינה שריא שכינתא עלאה דאיהי נשמת כל חי עליה, וקודשא בריך הוא איהו שבת בחד, וינפש בחד, בשכינתא עלאה איהו שבת עליהו, ובשכינתא תתאה איהו וינפש עליהו, ויהיב לון נפשאן יתרון:

דאינון בתולות אחריה רעותיה, דקא אתייאן עמה, וכמה מלאכים ממנן ומשמשין דילהון קא אתייאן עמהון, דאינון ע', דתליין מן זכור ושמור, ודא איהו ויכל"ו, כליל שבעין ותרון, ואתקריאו אלין נפשות אושפיזין, בגין דלא שרייאן בישראל אלא ביום השבת, וכד נפיק שבת כלהו חזרין לאתרייהו:

ונשמתין דאינון מסטרא דשכינתא עלאה אתקריאו אפרוחין, ונפשין מסטרא דשכינתא תתאה אקרון ביצים, ודא איהו רזא דהפורס סכת שלום עלינו, אימא עלאה דאיהי סכת שלום דמסכך עליהו, ושלום עמה, דאתמר ביה הנני נותן לו את בריתי שלום, ואית סוכה לתתא כ"ו ה"ס דאיהו יאקדונק"י, סוכת שלום, כו"ס, ת' דאיהו תפארת:

תיקוני זהר דף כג/א

בההוא זמנא יהון בנין ברשותא דקודשא בריך הוא, וקלא נפיק ויימא לא תקח האם על הבנים, מיד דנפיק זכור ושמור דשבת, וייתי ליליא דיומא קמא דשבתא, קלא תניינא נפיק שלח תשלח:

ותו כי יקרא קן צפור לפניך, דא סוכה דאיהי אימא עלאה, בכל עץ, הדא הוא דכתיב (ויקרא כ"ג) ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר, אפרוחים אלין שבעת ימי הסכות, או ביצים דבהון עבדין שבע הקפות, ורזא דמלה נקבה תסובב גבר, (ודא רזא והחזיקו שבע נשים באיש אחד, דא קודשא בריך הוא ושכינתא):

פרי עץ הדר אימא תתאה, עץ איהו לול"ב, (ל"ו ל"ב נתיבות), דאיהו אתרוג, וצריך לנענעא ביה לשית סטרין, ארבע רוחין ועילא ותתא, לאתערא עליה ו', ותלת נענועין לכל סטרא סלקין ח"י, וצריך ארבע זמנין ח"י, חד בנטילת לולב, וחד (נ"א ותריין) באנא ה', תריין אחרנין בהודו לה' תחלה וסוף, ובאלין נענועין אינון משפילין מעילא לתתא לשבעין ותריין אומין, ולבתר דנצחי לון אמרי אנ"י וה"ו הושיעה נא תריין זמנין, דאינון וא"ו מן וה"ו אנ"י וה"ו, מן ויס"ע ויב"א וי"ט, בההוא זמנא לא תקח האם על הבנים:

ביצים אינן מסטרא דאופנים, אפרוחים מסטרא דנער מטטרו"ן, בנים מסטרא דכורסא דאיהי סכת שלום, דאיהי קנא דשכינתא, דאימא עלאה מקננא בכורסא בתלת ספירן עלאין, עמודא דאמצעיתא כליל שית ספירן, מקננן במטטרו"ן, אימא תתאה מקננא באופן, דאתמר ביה והנה אופן אחד בארץ:

ועוד שכינתא מסטרא דכורסא אתקריאת נשר, ומסטרא דנער (נ"א דחיה) יונה, ומסטרא דאופן צפור, ושכינתא דמות אדם להנה:

ועוד שלח תשלח, תא חזי מלאכא אית דממנא על עופין, דאינן נפשין דאתקריאו צפרין, וסנדלפו"ן שמייה, ובזמנא דישראל מקיימי האי פקודא, ואזלת אימא מתתרכא, ובנין צווחין, איהו אולף זכו על עופין דיליה, ויימא לקודשא בריך הוא, והא כתיב בך ורחמיו על כל מעשיו, אמאי גזירת על האי עופא דאתתרכת מקינה, וכן מטטרו"ן אולף זכו על עופין דיליה, דאינן רוחין דפרחין בבני נשא, דמכורסא אינן נשמתין, ומהאי חיה רוחין, ומאופן נפשין, ואינן בבריאה יצירה עשייה:

בשבת ויומין טבין נחתין עליהו נשמתין ורוחין ונפשין בארץ אצילות, דאינן רוחא דקודשא מעשר ספירן, וכל ממנא אולף זכו על עופין דיליה, דאינן נשמתין דפרחין בבני נשא, ובזמנא דישראל מקיימין האי פקודא, כל ממנא אולף זכו על עופין דיליה, וקודשא בריך הוא מה עביד, כניש לכל חיילין דיליה, ויימא, וכי (נ"א הא) כל ממנא דעופי דלתתא אולף זכו על עופין דיליה דממנא עליהו, ולית בכו מאן דאולף זכו על בני דאינן ישראל, בני בכרי ישראל, ועל שכינתא דאיהי בגלותא, דקנא דילה דאיהי ירושלם חרבה, ובנוי בגלותא תחות יד אדונים קשין אומין דעלמא, ולית מאן דבעי עליהו רחמי, ויולף זכו עליהו, בההוא זמנא צווח קודשא בריך הוא ואמר, למעני למעני אעשה, ואעשה למען שמי, ובדא יתער רחמי על שכינתיה ועל בנוי דבגלותא:

קם רבי אלעזר ואמר, והא קדם דגלו ישראל ושכינתא, במאי הוו מקיימין שלוח הקן, אמר ליה רבי שמעון, ברי, בגין לאתערא רחמין על אינן נפשין ורוחין ונשמתין, דהוו אזלין בגלותא בגלגולא מתתרכין מגופיהון דאתחרבו, דעליהו אתמר דקודשא בריך הוא בונה עלמין הוה ומחריבן, דאשתארו חרבין גופיהון מנייהו, ומניעו דברכאן לעילא גרים ונהר יחרב ויבש, והכי אוקמוהו אתחרב בית ראשון והארץ היתה תהו ובהו:

תיקוני זהר דף כג/ב

אתחרב בית שני וחשך על פני תהום, ובגין אלין נשמתין דאתבריאן קדם דאתברי עלמא ולית לון גופין, בגין לאתערא רחמי עליהו, הוו מקיימי האי פקודא, אמר ליה, אבא, אם כן תלמיד חכם דאיהו מסטרא דמחשבה, דאתמר ביה ישראל עלה במחשבה ליבראות, האי אורייתא איהי בן לתלמיד חכם, אם כן אתתא דיליה אמאי צריכה יבום, דהא לא שוו אפרשותא מארי מתניתין לתלמיד חכם משאר בני נשא, אמר ליה, ברי, (איהי) ודאי צריכה יבום, לאלין נשמתין דאזלין ערטילאין משית יומי בראשית:

אמר ליה, והא כתיב לא יחליפנו ולא ימיר אותו וגומר, וכי האי אתתא דאיהי קדש קדשין, תהא קינא (נ"א תיקא) למאן דלאו איהו ממינה, דהא כתיב תוצא הארץ נפש חיה למינה, ולית לה הרכבה אלא ממינה, אמר ליה, בני, גלגולין אינן רזא דהרכבה, כגון מאן דמרכיב אילנא דלאו

איהו מיניה באילנא אחרא, כגון מאן דמרכיבין אילנין דא בדא, אבל עקרא דאם המר ימירנו, צריך דיהא קדש בקדש, דאילנא אית מסטרא דמסאבו דאיהו רע, ובגיניה אתמר לא ימיר אותו טוב ברע או רע בטוב, דהאי איהו רזא דצדיק ורע לו רשע וטוב לו, אבל אם המר ימירנו, והיה הוא ותמורתו יהיה קדש, ובדא מרכיבין קדש בקדש, ומקבלין דין מן דין, ורזא דמלא מקבילות הללאת, ומין במינו האי איהו צדיק וטוב לו, וכד ההיא נשמתא דאיהי קדש לא אשכחת מינה, אתמר בה ולא מצאה היונה מנוח לכף רגלה:

והכי רזא דקן צפור, דאתמר בה שלח תשלח את האם, ואזלא מנדדא מן קנה, והן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר, לקבל תלת שלוחים דיונה, וכד אשכחת אתר לשריא תמן, אתמר בה ולא יספה שוב אליו עוד, (מאי עוד), למיתי זמנא אחרא בהרכבה:

ובגין דא שלוח הקן בכל עופין קדישין איהו (ולא במסאבין), דאינון נשמתין דאזלין מתתרכין, לאתערא רחמי עלייהו, ומה כתיב בהו (תהלים פ"ד) גם צפור מצאה בית דא גלגולא קדמאה דאיהי נפש, ודרור קן לה דא גלגולא תניינא דרוחא, אשר שתי אפרוחיה דא גלגולא תליתאה דנשמתא, (בגלגולא דילה את מזבחותיך ה' צבאות), ובגין דא שלח תשלח לקבל נפש ורוח, את האם לרבות נשמתא, דאתמר בה ובפשעיתם שלחה אמכם, את האם, את אתא לרבות גלגולא תליתאה:

ובגין דא מאן דמקבלין אושפיזין, דאינון נשמתין יתירין, דאינון מרכיבין עלייהו בערב שבת, באנפין צהובין (בגופין נהירין) בחדוה בענוגא בהאי עלמא, כד נשמתא ורוחא ונפשא נפיק מן גופיה מהאי עלמא, הכי מקבלין לון בעלמא דאתי, ואתמר בהון גם צפור מצאה בית וכו', זכאה איהו מאן דמקבל אורחין ברעו שלים, כאילו מקבל אפי שכינתא, דבמדה דמדד בר נש בה מודדין ליה, אתא רבי אלעזר בריה ונשיק ידוי, ואשתתחו ליה כל חבריא, ואמרו ליה, אילו לא אתינא לעלמא אלא למשמע מלין אלין דיי:

אדהכי הא אליהו קא נחית מעילא, בכמה חיילין דנשמתין, וכמה מלאכיא סוחרניה, ושכינתא עלאה עטרה על כלהו, כתר בריש כל צדיק, בההוא זמנא קלא אתער באילנא דלעילא בנגונא, וכמה עופין דנשמתין שריין תמן בענפוי, הדא הוא דכתיב רבה אילנא ותקיף וכו', ויימא הכי, רבי רבי אנת הוא אילנא דרבה ותקיף באורייתא, בענפין דילך דאינון איברין קדישין, כמה עופין שריין תמן, דנשמתין קדישין כגוונא דלעילא, דאתמר ביה ובענפוהי ידורן צפרי שמיא, וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי:

תיקוני זהר דף כד/א

חבורא דילך, כד יתגלי לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגיניה וקראתם דרור בארץ וגומר:

פתח אליהו ואמר, כד נפיק שבתא ויומין טבין, וישראל אינון תחות ממשלה דסמא"ל ושבעין ממנן, ודחקין לישראל, קלא נפיק מן שמיא לגביה, ויימא הכי, יר"א בש"ת, ודא בראשית, יהא לך כסופא מן שמיא, ודא (בראשית):

תקונא שביעאה:

בראשית, יר"א בש"ת, ווי ליה לסמא"ל, כד קודשא בריך הוא ייתי למפרק לשכינתא ולישראל בנהא, ותבע מניה ומשבעין אומין וממנן דילהון, כל עאקו דעאקו לישראל בגלותא, בגין דקדם דגלו ישראל, גלי ליה קודשא בריך הוא, דהו עתידין ישראל למהוי תחות שעבודייהו, (למפק מתחות שעבודייהו), ואחזי ליה ולשבעין ממנן דתחות ידיה, אגרא דילהון אי הו אוקרין לישראל בגלותא, הדא הוא דכתיב (בראשית ל"ט) ויברך ה' את בית המצרי בגלל יוסף, ואיהו וממנן דיליה לא עבדין להון יקרא, אלא עבדין בהון ובשכינתא קלנא, דאמרין לון כל יומא איה אלהי"ך, ובגין דא קלא נפיק לגביה כל יומא מן שמיא, ואמר יר"א בש"ת, יהא לך כסופא מן שכינתא, יר"א שמים יהא לך כסופא מקודשא בריך הוא דאיהו שמים, הדא הוא דכתיב ואתה תשמע השמים, ודא (בראשית):

תקונא תמינאה:

בראשית, ש' שמי"ם, (יר"א שמי"ם), יר"א בי"ת דיליה, דאיהו רא"ש בי"ת, דחיל ליה בביתיה, (דא הוא בראשית), ואיהו וממנן דיליה לא דחילו מניה, וחריבו ביתיה בית ראשון ובית שני, ובגין דא וחפרה הלבנה דאיהי נחש אשת זנונים, ובושה החמה דאיהי גיהנם, דנחש אשת זנונים חריבת ביתא דשכינתא, וחמה דאיהי גיהנם סם המות אוקידת היכלא:

ובזמנא דקודשא בריך הוא בני לון כמלקדמין, דכתיב בונה ירושלים ה', בההוא זמנא וחפרה הלבנה ובושה החמה, אימתי, בזמנא דכי מלך ה' צבאות, דבנינא קדמאה אתעביד (נ"א אתבני) על ידי דבר נש, ובגין דא שליטו עלייהו, בגין דאם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו, ובגין דבנינא בתראה יהא על ידא דקודשא בריך הוא, יתקיים, ועל דא אמר קרא, (חגי ב') גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון:

ובההוא זמנא דיתבני בנינא על ידא דקודשא בריך הוא לעילא ותתא, אתמר בשכינתא עלאה ותתאה, והיה אור הלבנה כאור החמה, וחפרה הלבנה ובושה החמה, דאינון נוקבין דסמא"ל, ובגין דלא דחיל סמא"ל מן קודשא בריך הוא דאיהו שמים, ובת זוגיה לא דחילת משכינתיה דאיהי ארעיה, אתמר בהון, כי שמים כעשן נמלחו, והארץ כבגד תבלה, הוא סמא"ל ובת זוגיה:

תיקוני זהר דף כד/ב

תקונא תשיעאה:

בראשית, יר"א שבת, דאיהי שכינתא, דעלה אתמר מחלליה מות יומת, דעאלו אויבים בחלל דילה דאיהו קדש קדשים, ואתמר בהון את מקדש ה' טמא, חלל ממלכה ושריה, ושפחה עאלת באתר דגבירה, דאיהי נדה שפחה גויה זונה, וסאיבת אתרהא, דתמן הוה נייחא דשכינתא, וקלא הוה נחית ואמר, ירא שבת, ואיהי לא עבדת כך, אלא חלל ממלכה ושריה, וברחת שכינתא מתמן, בההוא זמנא שחקו על משבתיה, ואמרת שפחה, לאו האי כגוונא דעבדת שרי לשפחה דילה, הדא הוא דכתיב מפני שרי גברתי אנכי ברכת, אמר קודשא בריך הוא, ברתא דרשע חייבא, והא אף על גב דשרי תרכת לה, אנא רחימנא עלה ועל בנה, ואתון לא עבדתון הכי, אלא גרמתון (נ"א גמלתון) ביש תחות טב, אנא אומינא לאעברא מלכותא חייבא מעלמא, ולא יהא חדוה קדמי עד דיתאבדו מעלמא, ובההוא זמנא יהא חדוה קדמי, הדא הוא דכתיב (משלי י"ח) ובאבד רשעים רנה:

תקונא עשיראה:

בראשית, שי"ר תא"ב, והאי איהו שיר משובח מכל השירים, תאב מכל השירים, ועליה אתמר שיר השירים אשר לשלמה, למלך שהשלום שלו, הכי אוקמוהו, והאי שיר מתי יתער, בזמנא דיתאבדון סמא"ל וממנן דיליה חייביא מן עלמא, ובההוא זמנא (שיר) אז ישיר משה, אז שר לא כתיב אלא ישיר, והא אוקמוהו:

והאי שיר באז, סליק בפומא, (באן סליק בפומא שיר אל) אבל שיר איהו ודאי חכמת שלמה, בההוא זמנא ותרב חכמת שלמה, (דבההוא זמנא ומלאה הארץ דעה את ה' וכו'):

ומאן סליק לה לאתרה, דא משה, ורזא דמלה אז ישיר משה, באן סליק לה בתלשא, האי תגא דתלשא איהי י' ישיר, ותקום מן ה' דמשה (נ"א איהי י' שיר ו"ו תקום מן ה"ה דמשה) ושריא על רישא דו', ואתעבידת תגא ז', וסליק לה עד אתר דאתגזרת מתמן:

כד סלקא לגבי י' עלאה אתקריאת שיר זכר, וכד נחתא לגבי ה' אתקריאת שירה, הדא הוא דכתיב אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לה' וגומר, דעלה אתמר אבן מאסו הבונים וגומר, דאיהי אבנא די מחת לצלמא דעבודה זרה, בההיא זמנא דאתמחי צלמא דעבודה זרה דיוקנא בישא, אתמר בה ואבנא די מחת לצלמא הות לטור רב ומלאת כל ארעא, הדא הוא דכתיב (ישעיה ו') מלא כל הארץ כבודו, והכי סליקת עד דלא אשכחין לה אתר, ושאלין מלאכין בגינה איה מקום כבודו להעריצו, ולא אשכחין לה שיעורא, עד דאמרין ברוך כבוד ה' ממקומו, בגין דסלקא ליה עד אין סוף דאיהו י' רישא דא':

ובאן סליקת בעמודא דאמצעיתא דאיהו ו', עטרה על רישיה, כד סליקת עטרה על רישיה אתמר בה אשת חיל עטרת בעלה, וכד נחיתת תחותיה אתקריאת בת זוגיה יחודיה:

תיקוני זהר דף כה/א

איהו תגא לעילא, תגא דספר תורה, בגינה אתמר ודאשתמש בתגא חלף, ואיהי נקודה דקמ"ץ א' לתתא, כגוונא דא א' יחודיה, לעילא איהו כגוונא דא א' תגא על ספר תורה, לתתא כגוונא דא א' נקודה דאורייתא, ובגינה אתמר מגיד מראשית אחרית:

כד איהי חיה בינייהו, אומרים ממקומו יפן ברחמיו לעמו, כד אסתליקת מנייהו, שואלים איה מקום כבודו להעריצו, ובההוא זמנא דסלקא איהי כלהו חיוון תרפינה כנפיהם, ואימתי סלקא איהי לעילא, בעמדם ישראל בעמידה, הדא הוא דכתיב (יחזקאל א') בעמדם תרפינה כנפיהם, דסליקת עד אין סוף, למשאל מזונא מעלת העילות, וכד נחיתת נחיתת מליא מכל טבין, בההוא זימנא חיוון פתחין גדיפיהו לגבה, (נ"א לקבלא לה בחדוה), בכמה שירות ותושבחן:

ובאן אתר נחתת באת ו' דאיהי באמצעיתא דא' (נ"א עמודא דאמצעיתא), ביה קראן ליה שמע ישראל שי"ר א"ל, ובההוא זמנא דנחתת מה כתיב בחיוון ואשמע את קול כנפיהם:

קם אליהו ואמר רבי רבי חזור בך, בודאי כד איהי סליקת, כלהו חיוון מצפצפין לגבה בכמה שירין ותושבחן, ואיהי סלקא על כלהו עד אין סוף, הדא הוא דכתיב (משלי ל"א) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה:

עד דקראן לה ישראל לתת בקריאת שמע דתיחות לגבייהו, ובאן קראן לה בבן זוגה דאיהו ו', ישראל סבא, ואיהו שיר א"ל, שיר דיליה, דאם לא קראן לה ביה לא נחתא עלייהו:

ובהוא זמנא דנחיתת קשרין לה בתפלה דיד לתתא, דתהא קשורה עמיה, ורזא דמלה ונפשו קשורה בנפשו, וקשר דתרוייהו איהו שר"ק לתתא, ולעילא שלשל"ת תפלין על רישיה, ברזא דטעמי אתקריית תנועה, מסטרא דנקודה יחודא, וצריך לארכא לה בתנועה (נ"א בתרועה) דאיהו רביע עד אין סוף לעילא, וצריך לנחתא לה בחיר"ק עד אין תכלית, לאמלא לה על תתאין:

ובשור"ק צריך לייחדא לה בבעלה, ובחל"ם איהי תגא על רישיה, ובחיר"ק איהי כורסא תחותיה, ובשור"ק איהו יחודא לגביה, כגוונא דא ו', וכד איהי לעילא תגא על רישיה, ואיהי ברתא (נ"א נחתא) תחות רגלוי, ואיהי ביחודא דיליה בחיקיה, אתעבידת שר"ק קשורה דיליה, וכד בעי לתברא קליפין דאינון צלמים, בה אתקרי שב"א תב"ר, ובה שבר תשבר מצבותיהם:

אבל יחודא דילה בנקודת שור"ק ו' דאיהו יסוד ח"י עלמין, ח"י ברכאן דצלותא, בזמנא דאינון ביחודא חדא, צריכין ישראל למיקם בצלותא בחשאי, ורזא דמלה הביאו לה בחשאי, ובגין דא בעמדם ישראל בעמידה, לאתערא לגבה ח"י ברכאן בחשאי, לארקא לה ברכאן, אתמר בחיוון בעמדם תרפינה כנפיהם, דלא צריך למשמע גדפייהו (נ"א קלא), כגוונא דחנה דאתמר בה וקולה לא ישמע:

והכי צריכין ישראל לייחדא בבת זוגייהו בחשאי, בענוה באימה ברתת ובזיע בכסופא, כמה דאוקמוהו קדמאין כמי שכפאו שד, דאיהי שד מן שד"י, דבההוא זמנא אתעבר מתרעא, ודא רזא דמזווה, דאתמר בה וכתבתם על מזוזות ביתך, מזוזות כתיב זו מות, ואם הוא אשתמע קליה, מיד לפתח חטאת רובץ, ולא עוד אלא דאיהו זעיר במהימנותא, ולא למגנא אוקמוהו קדמאין כל המשמיע קולו בתפלתו הרי זה מקטני אמנה:

בההוא זמנא דמייחדא קודשא בריך הוא בשכינתיה, כלהו חיוון מקבלין דין מן דין ברכאן, וכלהו בקדושה, ובגין דא תקינו קדושין וברכאן לכלה, ולקבל ברכה וקדושה ויחוד דקודשא בריך הוא, הכי צריכין ישראל דיהא יחודא דילהון בקדושה וברכה, והכי כל מזונייהו בברכה וקדושה, ולית קדושה בפחות מעשרה דאיהי י':

תיקוני זהר דף כה/ב

ובגין דטבעת איהי י' כגוונא דא ס', בה אתקדשת כלה, וצריך לאעלא לה באצבעא דילה, דאיהו דיוקנא דאת ו', ואתעבידת ז', וצריך תרין סהדין דאינון לקבל ה' ה', וכד איהי טבעת ברישא דאצבעא אתעבידת ז', בההוא זמנא צריך לברכא לה בשבע ברכאן דירתא כלה:

ובההוא זמנא דמתייחדין ישקני מנשיקות פיהו, מאי נשיקות פיהו, תרין שפון דיליה ותרין דילה, אינון ארבע גדפין דחיוון, דאתמר בהון וארבע כנפים לאחת להם, וכד אתכלילין תרין אנפין דיליה ותרין דילה, וארבע דרועין דתרוייהו, אתמר בהון וארבעה פנים לאחת, וארבע כנפים לאחת להם, ואינון ארבע אנפין יקו"ק, ארבע גדפין אדנ"י, בחבורא חדא יאקדונק"י:

כד מתחברן אתוון אקרי חשמ"ל, חיות אש ממללן, זמנין חשות, זמנין ממללות, ובגינייהו אתמר גדול העונה אמן יותר מן המברך, בגין דמתחברין חתן וכלה, תמניא אתוון כחדא:

אינון ארבע חיוון אינון אדנ"י, ואינון אריה שור נשר אדם, אריה מקבל עליה י' במוחא, ובזמנא דאיהו בימינא דאתמר ביה ופני אריה אל הימין לארבעתם, הרוצה להחכים ידרים, שור לשמאלא לקבל לבא, ה' הבל דלבא, תמן ה' מצפון זהב יאתה, בההוא זמנא דאיהי ה' בלבא, הרוצה להעשיר יצפין:

י"ק דחילו ורחימו, אבא ואימא, דרועא ימינא ושמאלא, ויעב"ר חסד וגבורה, דסלקין לחושבן ע"ב תיבין, ורי"ו אתוון דע"ב שמהן, ודא רזא דויעב"ר עיבור, כלל תרוייהו:

ו' דא אורייתא דשריא בפומא, וברוחא דפומא פרחת על נשר, דנשר איהו חוטמא, תרין גדפוי דילה תרין שפוון, ועלה אתמר כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר, ודא עמודא דאמצעיתא, דחכמה ובינה אינון נסתרות במוחא ולבא ברחימו ודחילו, ואורייתא בלא דחילו ורחימו לא פרחת לעילא, (נ"א ובהאי נשר) וכתר ביה תליין בני חיי ומזוני, דאיהו מזלא דכולהו, ואיהו לא תליא במזלא, ובגין דא אוקמוהו בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא, אלא במזלא תליא מלתא, דחסד איהו זכותא:

ה' זעירא דמות אדם, בה אשתלים יקו"ק, והיא (ה') מלכותא קדישא, איהי מצוה, עשיית פקודין, דאיהי שריא ברמ"ח איברים, ותורה ומצוה עלייהו אתמר והנגלות לנו, ותורה ומצוה בלא דחילו ורחימו לא יכילת לסלקא ולמיקם קדם ה':

איהי כללא דכלא, ועל כלא אד"ם, יו"ד ק"א וא"ו ק"א, דא מחשבה, דסליק כלא עד אין סוף, במלכותא אשתלים כלא עילא ותתא:

ואיהי כלילא מארבע פרשיין דקריאת שמע, דאינון רמ"ח תיבין עם א"ל מלך נאמן, ובגין דלא יעבדון הפסקה תקינו למהדר שליחא דצבורא ה' אלקיכ"ם אמת, וכד ישראל אמרין שמע, ודאי (נ"א מארי) חיוון שמטין גדפיהו, באן אתר, בכנפי מצוה דאתמר בהון על ארבע כנפות כסותך אשר תכסה בה, דאיהו כגוונא דמעיל האפוד, דפעמונים ורמונים אינון לקבל חליין וקשרין, שולי המעיל אינון לקבל כנפי מצוה:

ואינון חמש קשרין, לקבל שמע ישראל ה' אלקינ"ו ה', דאינון לקבל חמש נימין דכנור דדוד דהוה מנגן מאליו, י"ג חליין כחושב"ן אח"ד, דקלא דנגונא סלקא באחד, ודא ח"י בין חליין וקשרין, לכל סטר, סלקין ע"ב, ודא איהו והוכן בחסד כסא, חסד ע"ב, כל מאן דאתעטף בעטופא דמצוה, כאלו אתקין כורסייה לקודשא בריך הוא, ואינון יאקדונק"י, לכל חד ארבע אנפין וארבע גדפין סלקין ס"ד, ותמניא אתוון יאקדונק"י, סלקין ע"ב, וכנפי מצוה:

תיקוני זהר דף כו/א

אולפין רזא, דאינון ח' חוטין לכל סטר, לקבל ארבע אנפין וארבע גדפין דכל חיה, ובחושבן זעיר דחנוך א"ו איהו שד"י, אז ישיר בכל אתר, ואמרו מארי מתניתין, כל מאן דפחית לא יפחות משבע, וכל מאן דאוסף לא יוסיף על י"ג, ואינון שבע לקבל שבע ימי בראשית, דרמיזין לשבע שמהן אבגית"ץ וכו', ועלייהו אתמר שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים שש כנפים לאחד, דבהון פרחת צלותא לעילא, ואינון תמן מ"ב, לקבל מ"ב אזכרות דאינון בתפלין דיד ותפלין דרישא, ועלייהו אתמר וראו כל עמי הארץ כי שם ה' וכו':

ואינן תכשיטין דכלה, תפלין דרישא עטרת זהב ברישא דכלה, ותפלין דיד טבעת דדרועא, הא כלה מתתקנא בתכשיטין דילה, צריך לקרא לחתן דילה, הדא הוא דכתיב שמע ישראל, והא אינן בחופה, צריכין עמא קדישא למיקם בעמידה קדמיהון, עם חזן, לברכא לון בשבע ברכאן, ולקדשא החתן לכלה בקדמיתא בקדושין, ובעמדם עמא קדישא וחזן לברכא לון, חיוון קדישין דהוּוּ מנגנין בגדפייהו תרפינה כנפיהן:

ש של תפלין דא אימא עלאה, עלה אתמר וראו כל עמי הארץ כי ש"ם יקו"ק נקרא עליך ויראו ממך, שי"ן סליק אתווי ש"ס, ה' דיד כהה שס"ה, ורמ"ח פקודין דכלילין ברמ"ח תיבין דקריאת שמע בארבע פרשיין, הא תרי"ג, עלייהו אתמר זה שמי לעלם וזה זכרי לדר דר, שמ"י עם י"ה שס"ה, זכר"י עם ו"ק רמ"ח, וכלא תרי"ג, אורייתא איהי שמא דקודשא בריך הוא:

ועוד ציצית איהי כורסיא, תפלין קודשא בריך הוא דנחית על כורסיא, דקראן ליה בקריאת שמע, הא קודשא בריך הוא יתיב על כורסיא, צריכין למיקם בגיניה בצלותא דעמידה, תלת חיילין דיליה אתיין בזמירות שירות ותושבחות:

בההוא זמנא דאיהו על כורסייה, מה אמרין א"ל מלך יושב על כסא רחמים ומתנהג בחסידות, האי תקונא איהו לגבי צדיקים גמורים, דמתקנין כורסיא לקודשא בריך הוא בציצית, ונחתין ליה בתפלין, וקיימין קדמוהי בצלותא, לבינוניים ציצית ותפלין אינן כשור לעול וכחמור למשאו, ובשבת אתמר בהון למען ינוח שורך וחמורך, לרשעים אינן קשורא לכל מקטריגין דילהון, דהכי אינן עשרה כתרין תתאין, דהא דא לקבל דא ברא קודשא בריך הוא, אבל כתרין תתאין אינן קליפין לגבי כתרין עלאין, דמתלבשין בהון עשר אתוון (בצלותא) (ס"א בגלותא), למהוי כפויין תחותי כתרין תתאין:

ובזמנא דצדיקיא מתקנין בכנפי מצוה ובתפלין, אתכפיין תחותייהו כתרין תתאין, (הא מלכא קא אתיא), בההוא זמנא יעול מלכא בהיכליה דאיהו אדנ"י, כגוונא דא יאקדונק"י, הא מלכא בהיכליה, מאן דבעי למשאל שאלתוי יעול, ובגין דא אדנ"י שפתי תפתח, בתלת קדמאין יסדר בר נש שבחוי, כעבדא דמסדר שבחוי קדם רביה, דאלין תלת כתבין כל זכוון, ותלת בתראין חתמין, ובגין דא צריך בר נש למעבד בהון כעבדא דמקבל פרס מרביה והלך ליה, דתמן איהי בית קבול חותמא דקשורא (נ"א דקשוט) ואיהי מלכותא קדישא:

באמצעות צריך למשאל, דתמן ו' ו', חד מארי כתיבה וחד מארי חתימה, ואינן ו' עלאה ו' תתאה, כלילין תרין עשר פרקין, תלת קדמאין רישא ותריין דרועין, תלת בתראין גופא ותריין שוקין, הא אתפטר ממלכא, בגין דא צריך למיהב (נ"א לאחזרא) תלת פסיען לאחזרא, ורזא דמלה ויאסוף רגליו אל המטה:

תיקוני זהר דף כו/ב

:

תקונא חד סר:

בראשית בר"א שי"ת, ומאי ניהו שית היכלין (לקבל שית יומי בראשית), אלקי"ם אימא עלאה עלייהו, דאיהי היכלא שביעאה, וכמה דאימא עלאה אפיקת שית, הכי אימא תתאה אפיקת שית

ומאי ניהו את השמים ואת הארץ, ואינון שית מאנין, דאתמר בהון כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ, והיכלין תתאין אינון מאנין להיכלין עלאין:

וכד ישראל הוו מצלאן, כל היכלין אלין הוו מתפתחן לגבייהו, וכען בגלותא אתמר בהון כל השערים ננעלו, ושכינתא לבר מהיכלה, וקודשא בריך הוא לבר מהיכליה, ומלאכיא דממנן על צלותין לבר מהיכליהו, הדא הוא דכתיב הן אראלם צעקו חוצה, ולא אית לון לצלותין אתר לאעלא, ודא איהו כל השערים ננעלו, אבל שערי דמעה לא ננעלו, ולית מאן דאפתח לון לאלין שערים, עד דייתי מארי דדמעה, דאתמר ביה ותפתח ותראהו את הילד והנה נער בכה, ולית היכלא מתפתחא אלא ביה, ודא איהו ותפתח, ותפתח ודאי (נ"א דאיתפתח האי) היכלא לגביה, (הדא הוא דכתיב אדנ"י שפתי תפתח), במאי אתפתח ליה בדמעה, הדא הוא דכתיב והנה נער בכה, ומיד ותחמל עליו:

ועוד ותפתח, כד ישראל פתחין בתיובתא בבכיה, מיד ותחמל עליו, ודא איהו בבכי יבואו, בזכות בכיה (נ"א דמעה) דיליה יתכנשון מן גלותא, (בכ"י ל"ב י' דמעה בת עין י' זעירא):

דאית היכלא דדמעה, דלית לה רשו למפתח אלא בדמעה, ואית היכלא דנגונא, דלית לה רשו למפתח אלא בנגונא, ובגין דא דוד מתקרב לההוא היכלא בנגונא, הדא הוא דכתיב (מלכים ב' ג') והיה כנגן המנגן, ואית היכלא דנהורא, דלא מתפתחא אלא לבר נש דהוה מתעסק בנהורא דאורייתא:

ואית היכלא דנבואה (נ"א דאהבה), דלא מתפתחא אלא לבר נש דהוה חכם גבור ועשיר, ואית היכלא דיראה, דאתקרי היכל היראה, דלא מתפתחא אלא למאן דאית ביה דחילו, ואית היכלא דעניים, דלא מתפתחא אלא לעניים דהוו מתעטפים קדם ה' בצלותא, (בעטופא דמצוה דציצית ותפלין) ועלייהו אתמר תפלה לעני כי יעטוף:

ואית תרעא דצדיקא, דלא מתפתחא אלא לצדיקא, הדא הוא דכתיב זה השער לה' צדיקים יבואו בו, והאי איהו תרעא דצדיק ח"י עלמין, דאתמר ביה ולא ראיתי צדיק נעזב וזרעו מבקש לחם, וכען בגלותא אתמר ביה הצדיק אבד, מאי אבד, אבד למטרוניתא, ואתמר ביה ונהר יחרב ויבש, יחרב בבית ראשון, ויבש בבית שני, ובגין דלית ליה מדיליה, עניין צווחין בח"י ברכאן דצלותא, לגבי ח"י עלמין, והא אסתלק מתמן נביעו וברכאן (נ"א דכל ברכאן), ולית מאן דיהיב לון, ותרעין אחרנין סתימין, ותרעא דצדיק חרבה ויבשה, כמה דעני חרב ויבש, ורזא דמלה יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה:

ולית תרעא פתיחא אלא תרעא דדמעה, ומאי איהי בית עין, דדמעה מינה נפקא, ועלה אתמר שמרני כאישון בת עין, ובה והנה נער בכה, לגבי קודשא בריך הוא, דירחם עליה בגלותא, הדא הוא דכתיב אתה תקום תרחם ציון, בגין דאיהי לבת אש דאתחזיא למשה בסנה, דכתיב וירא מלאך ה' אליו בלבת אש מתוך הסנה, איהי ב"ת מן בראשי"ת, ודא בראשית:

תיקוני זהר דף כז/א

תקונא תריסר:

בראשית מאמר קדמאה דכלא, כלילא מעשר אמירן, ואיהי ל"ב אלקי"ם דעובדא דבראשית, (ס"א דברית אש), ומסטרא דשמאלא אתייהיבת, דאיהי גבורה אשא סומקא, ובגין דא בלבת אש, ומשה הוה מסטרא דליואי מסטרא דיליה ממש, ואמאי אתגליא ליה בסנה, לאחזאה דהוות בדוחקא בין הקוצים, ועם כל דא והסנה איננו אכל, בגין שושנים דאינון בנהא, דאינון ישראל, דהוו עתידין למהוי בגלותא בין ערב רב דאינון קוצים, ודא איהו רזא כי אעשה כלה בכל הגוים אשר הדחתיך שמה, ואותך לא אעשה כלה:

אחזי ליה אגרא דכלה (נ"א דשכינתאה), דאיהי לבת אש בין הקוצים דאינון חייביא, כד דחקין לשכינתא וישראל, אגרא דילהון כלה, נפקא שכינתא כלה מביניהו, וייתי חתן בגינה, ודא איהו אגרא דכלה דוחקא, ויפרוק לון מן גלותא בגינה, ודוחקא דגלותא דערב רב לישראל ממחר לון פורקנא, ורפיון דילהון מעכב לון לישראל פורקנא, בגין דא אתחזי ליה למשה בלבת אש מתוך הסנה, מגו כובין:

כד אתקריב תמן למחזי עובדא דא, אמר ליה הקדוש ברוך הוא, אל תקרב הלום, של נעליך, הכא רמז דאתפשט מן גופא דיליה, דאיהו נעל, לגבי גופא אחרא דאתלבש כד אתקריב, ואית מאן דיימא דאיהו אתתיה, וכלא קשוט דא ודא:

וכן אחזי ליה דבי מקדשא דאיהי בניינא דבר נש דעתיך לאתחרכא, ויתבני זמנא אחרא על ידא דקודשא בריך הוא, הדא הוא דכתיב (דברים ל"ג) (מעונה אלקי"ם קדם, וכתיב (שמות ט"ו) מקדש ה' כוננו ידיך), גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון, בגין דאתמר בו ואני אהיה לה נאם ה' חומת אש סביב, אתמר בבי מקדשא בונה ירושלם ה':

ואתמר התם לגבי אדם ויבן ה' אלקי"ם את הצלע אשר לקח מן האדם, דא חכמה, ויביאה אל האדם, דא עמודא דאמצעיתא, דרגא דמשה, והאי צלע איהו ודאי כלת משה, ועלה אתמר וירא אליו מלאך ה' בלבת אש, דאיהי בת יחידה, דמנה נפיק נהורא דאורייתא:

כגוונא דא אתמר, ותפתח ותראהו את הילד, ותראהו דא שכינתא, דהוה בכי בגינה, מיד ותחמול עליו, ודא הוא בבכי יבאו ובתחנונים אובלים, בתחנונים ודאי, לקיימא וברחמים גדולים אקבצך:

בהאי זמנא כל חיוון יתערון בקלא, ועופין מצפצפין בשיר, לקבלא ברתא בחדוה בנגונא, לקבלא קדושין מהחתן, דאינון קדוש קדוש וכו', ולית קדושה פחות מעשרה, וקדושין אינון מסטרא דחכמה דאיהו י', קדש ישראל לה' ראשית תבואתה, ראשית ודאי, ומתברכין בשבע ברכאן מסטרא דאימא עלאה דאיהי ברכה, ועלה אתמר להניח ברכה אל ביתך, ושבע ברכאן אינון, בשחרית שתיים לפניה ואחת לאחריה, ובערבית שתיים לפניה שתיים לאחריה, ואינון שבע ספירן דכלילן בחתן וכלה, ודא איהו שמע ישראל וגומר, הא הכא קדושה וברכה ויחוד, בהווא זמנא אתער דוד בכינור דאיהו מנגן מאליו, בעשרה מיני ניגונין, קדמאה באשרי ודא בראשית:

תיקוני זהר דף כז/ב

תקונא תליסר בראשית תמן אשר"י, ודא איהו אשרי האיש, ואיהו אהי"ה אשר אהי"ה, רישא לכל רישין, ועלה אתמר ראשך עליך ככרמל ודא תפילין דרישא, ודלת ראשך כארגמן דא תפלין דיד, וביה משבחין לבת בהאי אשרי, הדא הוא דכתיב באשרי כי אשרוני בנות:

מאן זכי לאעלא תמן, אשר לא הלך בעצת רשעים, דאיהי עצה בישא מסטרא דעץ הדעת טוב ורע, ובדרך חטאים לא עמד, מאן דרך חטאים ההיא דאתמר בה כן דרך אשה מנאפת, אכלה ומחתה פיה וגומר, ובמושב לצים לא ישב, מאן מושב לצים, דא לילי"ת אימן דערב רב, דאיהי מטמאה כנדה במושבה, וכן ערב רב מטמאין במושבם לצדיקיא דיתבין בינייהו כנדה:

ומאן דאתדבק בהאי אשרי, דאיהו כתר אורייתא, אתמר ביה והיה כעץ שתול על פלגי מים, דא עץ חיים, דאתמר ביה ועלהו לא יבול, והאי תקונא קדמאה:

תנינא בשיר דא חכמה, שר י', ותלת יודי"ן אינון י' י' י', ואינון רישא וסופא ואמצעיתא דאת י', ואינון רמיזין בשמא סתים דאיהו יו"ד ק"י וא"ו ק"י, באלין תלת שבח דוד מלכא לברתא דמלכא, הדא הוא דכתיב (תהלים קכ"א) שיר למעלות, ל' מעלות אינון ודאי, אינון תלתין דרגין, דבהון ברתא סלקא לגבי אבא:

בחמש נימין דכנור, דאינון חמש אזכרות דאדכיר חמש זמנין ה' בהאי מזמור, חד עזרי מעם ה', ב' ה' שומרך, ג' ה' צלך, ד' ה' ישמרך מכל רע, ה' ישמר צאתך ובואך, ובהון מלכא אמר (נ"א אתא מלכא) לגבי כלה, צהלי קולך בת גלים, בת עשרה גלגלים, דסליק בהון יו"ד ק"א וא"ו ק"א, בעשרה מיני נגונין:

ובארבע חיוון דסליק (נ"א דאינון) יקו"ק (נ"א יוד הא ואו הא), בשיר פשוט, כפול, משולש, מרובע, דאיהו יקו"ק, דקולו סלקא כגלי ימא, וגלי ימא דלעילא אינון עשרה גלגלין, ועלייהו אתמר ידיו גלילי זהב ממולאים בתרשיש, בתרין דרועין דברתא:

ובהון שית פרקין, ואינון שית דרגין דכורסיא, שש מעלות לכסא, וכד סליק ו' בהון, יתערון לגביה לקבלא ליה שרפים בגדפייהו, הדא הוא דכתיב (ישעיה ו') שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים וגומר, ומאן דסליק על גדפייהו ופרח בהון איהו ו', כליל שית תיבין דיחודא שמע ישראל, ובגיניה אתמר כי עוף השמים וגומר:

וכד סלקא ברתא סלקא בתרין דרועין דאינון חסד וגבורה, דבהון שית פרקין דאיהו ו', ורזא דמלה שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני:

כד סלקא האי (נ"א בהאי כ"ע) שיר, סלקא בשית תיבין דאינון שמע ישראל וגומר, וכד נחתא, נחתא בשית, דאינון ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, ונגונא כד סליק סליק בשית, וכד מאיך מאיך בשית, ועלייהו אתמר שוקיו עמודי שש:

ועשרה גלגלין אינון י', דאינון לקבל עשר אצבעאן דבטשין בנגונא, חמש בחמש, ואינון ה"ה, דסלקין בי' בשית דרגין דאיהו ו', ביה סלקין ונחתין, ואיהו כגונא דסלם, דאתמר ביה והנה סלם מצב ארצה וגומר, והנה מלאכי אלקי"ם עלים וירדים בו, וכלא יקו"ק, יו"ד ק"א וא"ו ק"א, יד, ודוד מנגן ביד, ו' איהו גופא, גדפוי ה"ה, רישא דיליה י', ביה סליק קלא דנגונא:

ועוד ו' איהי מנרתא, ה' ה' שלשה קני מנורה מצדה האחת וגומר, ו' מנורה באמצע, נר על רישיה י', כד שריא באת ו' אתעביד ז', ורזא דמלה יאירו שבעת הנרות:

לקבל מנרתא דאיהו ו', ושית קני מנרתא דאינון ה' ה', שית ווי"ן, ורזא דמלה שבעה ושבעה מוצקות, עד דסלקין לי"ד, דאיהו יקו"ק יו"ד ק"א וא"ו ק"א, ודא איהו ודוד מנגן ביד, י"ד לקבל

י"ד, וסלקא ה' (זעירא) באת ו', ולבתר סליק ו' ב', שית זמנין עשר, עד דסליק לשתין, ואינון אתוון הדבקות בקריאת שמע, דבגינייהו אתמר כל המשים ריוח בין הדבקים מצננים:

תיקוני זהר דף כח/א

ליה גהינם, ושלמה עלייהו אמר הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים סביב לה, ואינון נטרין (נ"א נטלין) ערסיה, ולקבלייהו ששים המה מלכות, אלין דכורין, ואלין נוקבין, אלין דקריאת שמע דתקין משה דכורין, אלין דשלמה נוקבין, ואלין בית קבול לאלין, דרגין דשלמה אינון בית קבול דדרגין דמשה, וכד מתחברין כלא כאחד, שלמ"ה אתהפך למשה:

בתקונין דארבע אתוון אתקן שיר, ועלייהו אתמר והנה מלאכי אלקי"ם וגומר, סלקין תרין ואינון י"ק, ונחתין תרין ואינון ו"ק, וכן גלגלי ימא (נ"א יומא) סלקין בעשר, ואינון יו"ד ק"א וא"ו ק"א, וארבע חיוון, כד סלקא ברתא בשיר, נשרא נטיל י' בפומא ועל רישהא, ו' בגופא, ה"ה בגדפהא, אד"ם יו"ד ק"א וא"ו ק"א רכיב על כלא, ודמות פניהם פני אדם, דא סליק על כלא, ופני אריה אל הימין לארבעתם דא יקו"ק, ופני (נ"א והכי) שור, ופני (נ"א והכי) נשר, אינון מרכבה לשמא דיקו"ק, ואדם על כלא:

בזמנא דאיהי סלקא בכל אלין תקונין, איהו משבח לה, הדא הוא דכתיב כחוט השני שפתותיך ומדברך נאוה, הא תרין מיני נגונין דשבח דוד מלכא, באשרי בשיר:

תליתאה בברכה ודא שכינתא עלאה, ועלה אתמר ברכי נפשי את ה', מהאי אתייהיבת כבר נש נשמת חיים, דאתמר בה חמשה תקונין, מה הקדוש ברוך הוא זן כל עלמא, הכי נשמתא זנת כל גופא, מה הקדוש ברוך הוא רואה ואינו נראה, הכי נשמתא רואה ואינה נראית, מה הקדוש ברוך הוא יושב בחזרי חזרים, הכי נשמתא יושבת בחזרי חזרים, מה הקדוש ברוך הוא מלא כל העולם (נ"א הארץ כבודו) הכי נשמתא מלאה את כל הגוף, מה הקדוש ברוך הוא דן את כל העולם, הכי נשמתא דנה את גופא, ורזא דנשמתא דאיהי שוה לקודשא בריך הוא, דא בינה, מ"י, ועלה אתמר ואל מי תדמיוני ואשוה, אל מי ודאי, והא אוקמוהו מארי מתניתין, חמשה דברים אלין, חמשה ודאי, בגין דאינון מסטרא דה' עלאה:

ואינון כלהו תקונין בלב, כמה דאוקמוהו מארי מתניתין הלב מבין, הלב רואה, הלב שומע, הא תלת, ה' איהי חמש, (הבל) ורוחא דפומא דסליק בה קלא ואמירה ודבורא דא ו', ערקין דלבא אינון כחיילין בתר מלכהון, ורזא דמלה אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו, הכי מתנהגין ערקין דלבא לגבי רוחא (כגוונא דעלאין) הרי לך רוח בלב, דנפיק מאזן שמאלא דלבא, ואיהו הוה רוח צפונית דבטש בכנור דדוד, ובהאי רוחא הוה בטש בחמש נימין דכנור, דאינון חמש כנפי ריאה, ובקנה סליק קול ללבא, ואיהו אש אוכלה, מאודנא ימינא דלבא דאיהי כלפי כבד, ומניה נפיק דבור, הדא הוא דכתיב (ירמיה כ"ג) הלא כה דברי כאש, ואי לאו כנפי ריאה דנשבין על לבא, הוה אוקיד כל גופא, מחשבה בלבא ודא י', דה' ה' אינון אמירה ודבורא, ו' קלא כליל כלא:

רביעאה במזמור, ודא הוא דרועא ימינא, הדא הוא דכתיב (תהלים צ"ח) מזמור שירו לה' שיר חדש כי נפלאות עשה הושיעה לו ימינו, ועלה אתמר הושיעה ימינך, ואיהו בגלותא עם שכינתא, ואיהו תמיך לה, ורזא דמלה וזרוע ה' על מי נגלתה, וביה אומאה דפורקנא, הדא הוא דכתיב נשבע ה' בימינו ובזרוע עזו, ועוד חי ה' שכבי עד הבקר:

ואמאי אתקרי זרוע ה', בגין דכף היד ביה י', (ס"א יו"ד) חמש אצבעאן ה', קנה דימינא דאיהו דרועא ו', כתף ביה ה', ודא עמודא דאמצעייתא דאתקשר בימינא, לאקמא ביה שכינתא בגלותא, ומשה דאיהו דיוקנא דעמודא דאמצעייתא, אתמר ביה מוליך לימין משה זרוע תפארתו, ואיהו בוקע מיא דאורייתא לגבי זרע אברהם דאיהו ימינא, למהוי ליה שם עולם:

תיקוני זהר דף כח/ב

ואתקשר בה' דאברהם, דאיהו חמשה חומשי תורה, ובה אשתלים משה, ומיד דאשתלים אתגליא עליה ימינא, ודא הוא וזרוע ה' על מי נגלתה:

חמשהא בנגון, (דאיהי ג"ן דתליין) בגין דהאי ניגון סליק מניה כמה נגינות, עולימן מסטרא דשמאלא, דמתמן רוח צפון הוה נחתא בכנור דוד והוה מנגן מאליו, הדא הוא דכתיב (מלכים ב' ג') והיה כנגן המנגן וגומר:

ומתמן רעמין נפקין, הדא הוא דכתיב (איוב כ"ו) ורעם גבורותיו מי יתבונן, ומתמן רעה התרועעה הארץ בתרועעה, מסטרא דמטה כלפי חסד, מוט התמוטטה ארץ בתקיעה, פור התפוררה ארץ בשברים, בההוא זמנא תלת אבהן מתקשרין בגבורה, ואתעבידו בה תרועה שברים תקיעה, ובהון רעה התרועעה וגומר, ודא יהא בסוף יומיא, וכל אתין אלין בארעא דישראל יהון, בגין דתמן חברון דאבהן תמן קבורים:

שתיתאה הללויה הללויה ודא ה"ו, עליה אתמר ליל שמורים הוא לה', ודא איהו עמודא דאמצעייתא, ורזא דמלה השמיעו הללו, ואמרו הושע ה' את עמך את שארית ישראל, לקיים קרא (מיכה ו') כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות:

ורזא דמלה מ'ה ש'היה ה'וא ש'היה, וביה מ'מכון ש'בתו ה'שגיה, בגין דאיהו דיוקנא דעמודא דאמצעייתא, בההוא זמנא אתקיים רזא דמתניתין דאמר אוכלין כל ארבע, ותולין כל חמש דהיינו אלף חמשה, ושורפין בתחלת שש דאיהו אלף שתיתאה:

ובגין דלא יפרישו בין שש דאיהו עמודא דאמצעייתא, ובין שבע דאיהי בת זוגיה, צריך לבערא שאור וחמץ דאינון ערב רב, דלא יתחזיין בין שש דאיהו ו', ובין שבע דאתמר בה שבע ביום הללתיך, בגין דערב רב אפרישו בין שש לשבע במתן תורה, כמה דאת אמר (שמות ל"ב) וירא העם כי בשש משה, ואוקמוהו בשש, באלין שית שעתין עבדו ית עגלא, ואפרישו בין ו"ק דאינון שש לשבע, הכי יפריש לון קודשא בריך הוא בין שש לשבע:

דבגינייהו הוות מצה פרוסה לחם עני עני ודאי, ובההוא זמנא תהא שלימה כגוונא דחברתה דאיהי מצה שלימה, הדא הוא דכתיב (ישעיה ל') והיה אור הלבנה כאור החמה, ואמאי הוות מצה פרוסה, בגין דאסתלק מנה ו' רגל דילה למהוי לה מצוה, ומצה פרוסה אשתארת ד', ובגין דא מצה פרוסה ד', מצה שלימה ה', ובגין דא אמרין הלל גמור והלל שאינו גמור בפסח, לקבל מצה שלימה ומצה פרוסה:

ואמרין מרור, על שם ו' דאתפרש מן ה', ודא גרים לון דוימררו את חיהם, איהו מרור ואיהו מרה, הדא הוא דכתיב (רות א') קראן לי מרה כי המר שד"י לי, בעבודה קשה בקשיא, בחמר בקל וחמר, בין אומין דעלמא:

ומאן גרים דא, י' מן שדי רשימו דברית, דיהיב משה בערב רב, בגין דא נחית משה מדרגיה, הדא הוא דכתיב (שמות ל"ב) לך רד כי שחת עמך, עמך ולא עמי, ועל ידיה עתידה שכינתא לייחדא עם קודשא בריך הוא, בגין דאיהו אפריש לון, צריך לייחדא לון, לתקנא במה דחאב, קמו כלהו חבריא ונשקו ליה, ואמרו אי לא אתינא לעלמא אלא למשמע דא די:

שביעאה בנצוח דאיהו נצח ישראל, ועליה אתמר וגם נצח ישראל לא ישקר, ועליה אתמר למנצח על אילת השחר, למנצח על השמינית, מאן שמינית הוד, ואיהו נצח עליה:

תמינאה, בהודאה, וביה הוה משבח דוד הודו לה', ודא הוד ודאי, למנצח הודו, בהון רמיזין נצח והוד, ואינן נסין, וביה שבח משה אז, הדא הוא דכתיב אז ישיר משה, בגין דאיהו הוד דיהיב למשה, אז תקרא וה' יענה, ואיהו (נ"א ואינן) תמינא יומין דמילה, ובתריה ברית דאיהו יסוד צדיקא דעלמא, וביה אתגליא י':

תיקוני זהר דף כט/א

דמילה, עשיראה לעשר ספירן, ואיהו הוד תמינא יומי דחנוכה, לארבעה ועשרין יומין, דאינן ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, ומיד דעלה זית טרף בפיה, שריא כ"ה על ישראל בכ"ה בכסלו, ואלין אינן כ"ה אתון דיחודא, דאינן שמע ישראל וגומר, ודא איהו חנוכ"ה חנ"ו כ"ה:

אבל נצח אתמר ביה, ותנח התיבה בחדש השביעי, בגין דנצח ביה רמיז נח צדיק, וביה והמים גברו מאד, כד לא נטרין ישראל ברית מילה מתגברין אומין דעלמא (דאינן המים הזדונים) וכד נטרין ליה אתמר בהון והמים היו הלוך וחסור, עד החדש העשירי דא י' דמילה, דאיהי מלכות, עשיראה לעשר ספירן, (ודא איהו את קשתי נתתי בענן דאיהו ברית):

ויעקב בהיא (נ"א בהאי) ירכא אתמר ביה והוא צולע על ירכו, דפרח מניה י', ואשתאר עקב, ורזא דמלה הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב, כד אשתלימת סוכה בירך דילה, אתמר ביעקב ויבא יעקב שלם, ויעקב ודאי איהו דיוקנא דעמודא דאמצעייתא מסטרא דלבר, והא משה תמן הוה, אלא מסטרא דלגאו הוה, דא מגופא, ודא מנשמתא, ובגין דא תרין ירכין דעמודא דאמצעייתא (שלים) אינן נצח והוד:

ומתי יהיה עמודא דאמצעייתא שלים, כד אתחבר בשכינתא, הדא הוא דכתיב ויעקב נסע סכתה ויבן לו בית, הדא הוא דכתיב ויבן ה' אלקי"ם את הצלע, בההוא זמנא דאתחבר עמה, ויבא יעקב שלם, בההוא זמנא תהא סוכה שלימתא, כ"ו ה"ס, יאקדונק"י:

קם רבי אלעזר ואמר, אבא אבא, אמאי אתמר ביומא קדמאה דסכות, (ויקרא כ"ג) ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר, אמר ליה ברי מאני קרבא בימינא נטלין לון, ובאלין מאני קרבא אינן ישראל רשימין דנצחין דינא, מתל למלכא דהוה ליה דינא וקרבא בשבעין אומין, ולא הוה ידעין מאן נצח דינא, ושאלין ליה מאן נצח דינא אמר תסתכלון באלין דרשימין במאני קרבא בידיהו, ותנדעון מאן נצח דינא, ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר דא אתרוג, דאיהי שכינתא, לבא, דאיהו עקרא דכל אברין דגופא, דאינן תלת הדסים, ולולב, ותרי בדי ערבה, לבא באמצעייתא, ואברין סחור סחור ליה, ובגין דא אתרוג דא שכינתא, והכי אוקמוה מארי מתניתין, אי נטלה בוכנתו (נ"א פטמתו), ואי עלה חזזית על רובו, פסול, בגין דאיהו דמי לשכינתא, דאתמר בה כלך יפה רעיתי ומום אין בך:

אדהכי הא רעיא מהימנא קא אתי, בכמה עאנין ותורין ואמרין, וחוטרא בידיה, סליק עיניה למגדלא, ואתא חד בר נש עולימא צדיק שמיה, דהוה יתיב על מגדלא, קשתא בידוי, והוה זריק חצים לגבי חויא, ודא איהו פזר גדול, וחויא לא הוה חשיב לון:

וקשתא איהו לישנא דפומא, אגוזא דקשתא פומא, חוט השני (דא שפה) (נ"א דשפה) חוט של קשת (נ"א חסד), דביה הוה צדיק זריק חצין, דאינון מלולין דצלותא, לגבי חויא, וחויא לא הוה חשיב לון, ולא בגין חלישו דצדיק ח"י עלמין, אלא בגין חלישו דההוא דזריק לון דאיהו צדיק דלתתא מניה (נ"א צדיק בר מיניה), כד לאו איהו שלים, ובגין דא לא חשיב לון:

עד דאתא רעיא מהימנא, ונטיל חץ חד וזריק לגביה, דא בתר דא בצלותיה, (הה"ד) עד יפלא חץ כבדו דחויא, דאיהו סמא"ל אל אחר, דתמן יסודיה ועקריה, ובגין דא הכבד כועס, במאי כועס במרה, דאיהי דבוקה ביה, ודא סם המות נוקבא דיליה, זנבא דיליה יותרת הכבד, יותרת אתקריאת, דבתר דעבידת נאופין יהיבת שיוורין לבעלה, וזנבא איהי שפחה (נ"א שליחא) דיליה, במרה כעיס, ובזנבא קטיל, מרה איהי פרצוף דיליה, יותרת זנב דיליה, כגוונא דאדם, דעביד ליה פרצוף ולבתר זנב, דהאי אדם רע אתקרי, ודא כגוונא דדא, דא אדם (הראשון) דאתנטיל מאילנא דחיי, ודא אדם דאתנטיל מאילנא דמותא:

לבתר דיפלא חץ כבדו, זרע יורה כחץ לגבי כלה, יו"ד זרע דאתמשך מניה ודא ז', ואתמר בה לשלח לי למטרה, ודא בית עין, בית קבול לזרע דאיהו ז' ודאי, מאי מטרה, דא ירח בן יומו, סיהרא קדישא, מטרה איהי ודאי לבת עין, נקודה זעירא (ס"א נהורא זעירא) מלגיו, לגבה הוא שלח חצים ברחימו דעיינין, מטרה ודאי שכינתא, דאיהי אגינת על ישראל מחויא בישא סמא"ל, ולמאן:

תיקוני זהר דף ל/א

דאיהי אגינת עליה, אתמר ביה לא תירא מפחד לילה מחץ יעוף יומם, באברתו יסך לך, דא אבר מן החי, צדיק, ותחת כנפיו תחסה, אינון ה"ה, דאת ז' איהו אברתו כלול י"ו, גופא דיליה ו', רישא דיליה י', גדפוי ה"ה, ובגין דא ותחת כנפיו תחסה צנה וסוחרה אמתו, צנה וסוחרה שכינתא עלאה ותתאה, אמתו דא עמודא דאמצעייתא, רישא דיליה חכמה עלאה, צדיק איהו בצלמו כדמותו, זכאה איהו מאן דנטיר ברית מילה, ואורייתא דאיהו עמודא דאמצעייתא, דתרווייהו מגינין עליה, חד בעלמא דא, וחד בעלמא דאתי:

תקונא ארביסר:

בראשית, עלה אתמר ראשית בכורי אדמתך תביא בית ה' אלקי"ך, לא תבשל גדי בחלב אמו, תא חזי חכמה עלאה עלה אתמר קדש לי כל בכור, דכל בכורים על שמה אתקריאו, ושכינתא מתמן אתקריאת בכורה, חכמה ודאי עלה אתמר וראשית כל בכורי כל, וברא בוכרא דילה קדמאה דכלא דא ו' עמודא דאמצעייתא:

בכורי אדמתך תרי סמכי קשוט, מאי אדמתך שכינתא תתאה, ואינון כל בכורי כל מסטרא דצדיק דאיהו כל, ושכינתא איהי ארעא דביה גדלין וצמחין אלנין, דעלה אתמר צמח צדיק, דאיהו עץ פרי, אילנא רבא ותקיף עמודא דאמצעייתא, עשבין ודשאין דאינון תלמידי חכמים מתמן צמחין בגן, בגין דאיהי אורייתא דבעל פה:

ומאן אשקי ורוי (נ"א ורבי) בה אלנין ועשבין ודשאין, מעין גנים, דאיהי חכמה ראשית כל בכורי כל, ומאין נפקא מעינא דמיא, מבית ה', הדא הוא דכתיב (יואל ד') ומעין מבית ה' יצא, ובגין דא ראשית בכורי אדמתך תביא בית ה' אלקי"ך, וכן ראשית דעאני ואמרי, וראשית גז צאנך תתן לו:

וסמיך ליה לראשית בכורי אדמתך וכו' לא תבשל גדי בחלב אמו, מאי האי לגבי האי, קם רבי שמעון על רגלוי, פתח בקלא סגיא ואמר, אליהו אליהו נחית הכא ברשותא דמארך, ואנהיר עינוי דאלין סבין בהאי מלה, דלא יתון למיכל בשר בחלב:

אדהכי הא אליהו קא נחית ולא אתעכב, אמר בוצינא קדישא, והא רזא דא ודאי איהו רזא דלא תחרוש בשור ובחמור יחדיו, כד בוכרא דאיהו ישראל עמודא דאמצעייתא, לא אתיין ליה לבית ה', חלב אתערב בבשרא, וגרמין לאתערבא שור בחמור, ודא איהו כלאים מין דלאו במיניה:

אמר רבי שמעון, אליהו אליהו, והא שור איהו מסטרא דדכיו, וחמור מסטרא דמסאבו, דא איהו כלאים טב וביש, אבל חלב איהו מסטרא דדכיו, ובשרא מסטרא דדכיו, אמר ליה ודאי הכי הוא, אבל האי רזא אשתמודעא בקרא דא, (בראשית א') תוצא הארץ נפש חיה למינה, דאף על גב דאינון מסטרא דדכיו, כלהו אינון דכר ונוקבא, ואינון זוגין, ומאן דנטיל ממה דלאו איהו מיניה, ההוא בר דאתרכיב מתרוייהו, עליה אתמר לא תבשל גדי בחלב אמו:

אמר בוצינא קדישא בודאי כען איהו מלה בדוכתהא, ודא איהו ברירא דמלה, ודא איהו, מלאתך ודמעך לא תאחר, כמה דאת אמר שמא יקדמנו אחר ברחמי, חובא דא דערב בר נש טפה בוכרא בזווגא נדה שפחה גויה זונה, דא גרים דנטיל אחר בת זוגיה, ואיהו מדה לקבל מדה:

תיקוני זהר דף ל/ב

ובגין דא ראשית בכורי אדמתך תביא בית ה' אלקי"ך, לא תבשל גדי בחלב אמו, דההוא בר איהו ערבוביא דנפיק כלאים, מאתתא דלאו מיניה, דאיהי כנגדו, ובגין דא זכה עזר, בת זוגיה דאיהי עזר ליה באורייתא בפקודא בדחילו וברחיומו, עזר לו בעלמא דין, ובעלמא דאתי, ואם לאו, אחרא דלאו איהו מיניה, איהי כנגדו, לאובדא ליה מתרין עלמין, וכל דא גרים ליה בגין דלא נטיר טפה קדמאה לבת זוגיה:

ועם כל דא אם חזר בתיובתא, עליה אתמר ושב ורפא לו, ויהיב לו בת זוגיה, דאתמר בה רפאות תהי לשרך, ואיהי דיוקנא דאורייתא, דאיהי אסוותא ואיהי חיים, הדא הוא דכתיב עץ חיים היא למחזיקים בה, ואתתיה איהי בדיוקנהא, הדא הוא דכתיב ראה חיים עם אשה אשר אהבת, אורייתא איהי טוב, הדא הוא דכתיב כי לקח טוב נתתי לכם, ואתתיה איהי בדיוקנהא, הדא הוא דכתיב מצא אשה מצא טוב, סוף סוף עשר מלין אתמר בהאי, ועשר בהאי, והא אוקמוה חברייא:

תקונא חמיסר:

בראשית דא ישראל, הדא הוא דכתיב (ירמיה ב') קדש ישראל לה' ראשית תבואתה, ראשית בלא ערבוביא אחרא, ומאן דאיהו קדש לא הוה ליה הרכבה ממינא אחרא, ובגין דאיהו קדש, לית ליה הרכבה, דצריך ביה נטירו לגבי בת זוגיה דאיהי ה', ובגין דא ראשית תבואת"ה, לית

ביה פגימו, הדא הוא דכתיב ויעקב איש תם, לית ביה פסולת, (צריך למהוי נטיר) איבא דא למלכא אתחזי, ובגין דא כל אוכליו יאשמו רעה תבא אליהם נאם ה':

דדא איהו עץ החיים, דאיבא דיליה סם חיים בת זוגיה, נטירא ליה בעלמא דין ובעלמא דאתי, עלה אתמר ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם, גם לרבות בת זוגיה, סם חיים דיליה, ואיהו נטיר ליה בעלמא דין ובעלמא דאתי, ומאן דבעי לנטלא בת זוגיה, כגון אוריה דאקדים לדוד, אתמר ביה כל אוכליו יאשמו רעה תבא אליהם נאם ה':

דבת זוגיה דצדיק איהו מצה שמורה, לגבי מצה שלמה עשירה, ומאן גרים דא למהוי בת זוגיה מצה שמורה לגביה, בגין דנטר טיפה דיליה, ומאן דפגים טיפה דיליה, איתקרי בת זוגיה מצה פרוסה לחם עני, ורזא דמלה כל מאן דמזלזל בנהמא, או בפירורין דנהמא, דאינון טפין בכזית (ס"א דאית בהון כזית), עניות קא רדיף אבתריה, אלא צריך לנטרא טפין דיליה, דלא יזריק לון באתר דלא אצטריך, ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין, אוקירו לנשייכו בגין דתתעתרו, ואוקירו דילהון לנטרא טפה קדמאה, דלא יעביד בה פסולת:

דפסולת דאברהם ויצחק, גרים לאומה דעשו וישמעאל דישתעבדון בבניהון בגלותא, ונסיונא דילהון באשא וסכינא, שזיב לון משרפה והרג דילהון:

יעקב בגין דלא הוה ביה פסולת, אתמר בזרעיה בגלותא, וישכן ישראל בטח בדד עין יעקב, אתמר הכא בטח בדד, ואתמר התם ביה במפקנו דגלותא ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר, לא אתערבון בכנוי ערבוביא דגיורים, ובגין דא אין מקבלים גרים לימות המשיח, דעליהו דזרעא יעקב אתמר, גפן ממצרים תסיע, מה גפן לא מקבלא הרכבה ממין אחרא, כן זרעיה הוו נטרין אות ברית, ולא מקבלין הרכבה ממין אחרא, וכל מאן דנטיר אות ברית זכי למלכו.:

תיקוני זהר דף לא/א

כגוונא דיוסף, וישאל בגין דנטרין ברית זכו למלכותא, ואתמר בהון כל ישראל בני מלכים, ומשה בגין דנטר אות ברית, אתמר ביה ויהי בישורון מלך, זכאה איהו מאן דנטר ברית:

תקונא שיתסר:

בראשית דא חלה, הדא הוא דכתיב (במדבר ט"ו) ראשית עריסותיכם חלה תרימו תרומה (לה'), והא אוקמוהו דאדם חלתו של עולם הוה, ומנלן דחלה איהו ראשית, דקרא אוכח הדא הוא דכתיב ראשית עריסותיכם חלה תרימו תרומה (לה'), מאי חלה, אלא שבעה מינין אינון, חטה ושעורה וגפן ותאנה ורמון ארץ זית שמן ודבש, דהוא דבש תמרים:

חטה אילנא איהו דאכל מניה אדם קדמאה, ואיהו לא אפיק מתמן חלה, ובגין דא לא חל ביה ה', ושריא ביה ח' ט', וגרים ליה מותא:

וחלה איהי שכינתא, כלילא משבעה מינין אליון, ובה חב אדם קדמאה, טפה דא י', עסה צריך לאפקא מינה חלה, ומיד חל על ההיא טפה, ויהיב ליה זרע כליל מתרוייהו דאיהו ו', ורזא דמלה ה"א לכם זרע:

ובגין דא חלה ודאי איהי פקודא דאתמני לאתתא, דבגינה מת אדם דאיהו חלתו של עולם, צריכה איהי לאפרשא חלה, ולאפקא לה מעסתה, דאיהי טפה דילה, להחזירה על אדם:

איהי אטפת (נ"א דעכה) שרגא דילה, דאתמר ביה נר ה' נשמת אדם, צריכה לאוקדא ליה בליל שבת, באתערו דשלהובין דאשא דרחימו לגבי בעלה, ורזה דמלה מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה, ואתערו דחמימותא דליל שבת, מאתתיה צריכה ברחימו ודחילו, ודא איהו אשה כי תזריע וילדה זכר:

איהי שפיכת דמים דאדם, אזדריקת דמה, ועל (כל) דא צריכה לנטרא ליה מדם נדה, ובגין דא על תלת מלין אלין נשים זהירות, בנדה ובחלה ובהדלקת הנר, עד כאן רזה דחטה, דמתמן חלה, חט"ה איהו רזא דעשרין ותרין אתוון דאורייתא:

תקונא שיבסר:

בראשית, עלה אתמר ראשית מעשר דגנך, ודא מלכות דאיהו מעשר, ואיהי עשירית לעשר ספירות, ובגינה מעשרין, ומוץ ותבן דאינון לבושין דחטה, בהאי עלמא פטורין ממעשר, ומאן דבעי לאפקא מעשר מחטה, בעי לנקייה מן מוץ ותבן דאינון ח"ט, ואשתארת איהי ה' נקיה, בההוא זמנא יהא זריק בה טפה דאיהי יו"ד (ו"ד):

וכוונא דא בזווגא דבר נש, צריך לנקאה טפה מחט"א דאיהו יצר הרע, למהוי זרעא נקיה בה', הדא הוא דכתיב ה"א לכם זרע:

אבל בעלמא דאתי חטה איהי נקיה, איהי ולבושה, ואיהי עשרין ותרין אתוון דאורייתא, ובגין דא בהמוציא, בעל הבית צריך לדקדק בה', למהוי איהי נקיה בלא פסולת, ותרין עשורין אינון, דאמר קרא (דברים י"ד) עשר תעשר, אמאי, אלא בגין לקשרא לה בתרין דרועין, דאינון כהן לוי, דאינון מעשר ראשון ללוי, מעשר מן המעשר לכהן, דכל ספירן סלקין לעשר (בשכינתא), עד דסלקין למאה, ואיהי אתעבידת תרומה לכלהו מאה, ובגין דא שיעור:

תיקוני זהר דף לא/ב

תרומה תרי ממאה, לקבל תרין לוחין דאורייתא, דאיהי תורה דאתייהבת בארבעין יומין, ודא איהו תור"ה מ', ובה אתעבידו ספירן כלהו עשרונים, תלת אבהן תלת עשרונין, תרי נביאי קשוט אינון עשרון עשרון:

תקונא תמני סרי:

בראשית (ברא אלקים) בר"א שי"ת, אינון שית דרגין דנבואה, דאתמר בהון שוקיו עמודי שש, וכמה דאינון שית לתתא, הכי אינון שית לעילא, ואינון שית סלקין לשתין, באן אתר, ביסו"ד ח"י עלמין, אשתאר י"ד מן יסו"ד, דא שכינתא תתאה, כלילא מארבע סרי פרקין די, דאינון בחמש אצבען, ואינון יקו"ק יו"ד ק"א וא"ו ק"א, ארבע סרי אתוון דקודשא בריך הוא, דכלילן בה, ודא איהו וביד הנביאים אדמה:

ס"ו מן יסוד, אינון לקבל שית דרגין דכורסיא, דאתמר ביה שש מעלות לכסא, ואת ו' סליק בי' דאיהי עטרה דברית לשתי, שית זמנין עשר, וסלקין לשתי לקבל שתי גלגלין דסחרין לכורסיא, וכורסיא תמן שכינתא:

דאיהי דמיון ומראה דכלא, דמיון הא דאתמר וביד הנביאים אדמה, ועלה אתמר ותמונת ה' יביט, על שם דכל פרצופין דנביאי בה אינון רשימין, אתקרי דמיון, ועל שם דכל נהורין דלעילא מינה, בה אתחזיין אתקריאת מראה, הדא הוא דכתיב (במדבר י"ב) ה' במראה אליו אתודע, בסתימו דעיינין, אתקריאת מראה בחלום, ורזא דמלה אני ישנה ולבי ער, ובפתיחו דעיינין איהו מראה בהקיץ, ותרין ממנן תמן, חד סגרו"ן, וחד פתחו"ן, ומטטרו"ן דאתקרי בשם תרוייהו, ממנא על תרין מפתחין אלין:

מסטרא דעמודא דאמצעייתא איהי שכינתא מראה בהקיץ, ומשה בסטריה, דכתיב ביה פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות, ותמונת ה' יביט:

מסטרא דצדיק, דאיהו אור הגנוז לצדיקים לעלמא דאתי (נ"א לעתיד לבא), אתקריאת מראה בחלום, והוא דאתחזיא בה, מסטרא דגופא, איהו יקו"ק עמודא דאמצעייתא, דאתנטיל מתרין סטרין, ואיהו רכיב על ארבע חיוון דאינון פני אדם פני אריה פני שור פני נשר, יו"ד ק"א וא"ו ק"א אתקרי מלגאו דגופא, ואיהו אדם לשבת על הכסא:

למאן דאיהו אדם אתחזיא ליה בדמות אדם, למאן דאיהו בשאר חיוון אתחזיא ליה בדמות חיוון דכורסיא, לכל חד כפום חיליה, ואל יתהלל המתהלל השכל ליה, אלא בשכינתיה, דלא יכיל לאשגא ליה שום נביא וחזוהי אלא בשכינתא, ואית אדם לעילא מאדם, מסטרא דחכמה, כ"ח מ"ה ודאי, ואתמר ביה חכם עדיף מנביא:

קם רבי שמעון וכלהו חבריא, ואמר רעיא מהימנא, רבן דכל נביאי, קום אתער משנתך, דאנת איהו בכל נביאי כגוונא דשמשא, דסיהרא וכוכביא מניה נהרין, ולית לון נהורא מסטרא אחרא, ובזמנא דאנת תתכנישת מעלמא, אתמר בהון יחשכו ככבי נשפו, קום אנהיר נהורין (נ"א נהורך):

ולא עוד, אלא בזמנא דאנת אתכניש מן עלמא, ביתא דנבואה, דאתמר בה לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא, איהי סתימא, קום אפתח לה, דאיהי ביתא עלאה גניזא, דכל גניזין דלעילא סתימין (נ"א חתימין) דמלכא עלאה תמן, ואנת הוית כבן בית, בן דההוא ביתא, בי"ת, ב' אימא:

תיקוני זהר דף לב/א

עלאה, י' חכמה אבא, ת' תפארת, בן בית דלעילא, ואנת הוית בדיוקניה, דבההוא בית לא הוה רשו לנביא וחזוהי לאעלא תמן אלא ברשו, ואנת הוית עאל בלא רשו, כברא דמלכא דלית תמן תרעא סתימא ליה:

ולא עוד, אלא דנביאי אחרנין, לא הוו עאלין למחמי למלכא, אלא בשעתין ידיעאן, וביומין ידיעאן, כגוונא דאשכחנא באהרן דהוה עלאה מכלהו, דאתמר ביה ואל יבא בכל עת אל הקדש, אלא בזאת יבא אהרן אל הקדש, כל שכן אחרנין, ואנת בכל שעתא ושעתא, ובכל יומא דאנת בעי הוית עייל למחזי למלכא:

ולא עוד, אלא כל נביאיא, הוּו חזיין נבואה דילהון באברין דמלכא, כל חד וחד באבר ידיעא ולא יתיר, מנהון ברישא דמלכא, מנהון בנימין דרישא, דאינון כוכביא ומזלי דלית לון חושבנא, מנהון בעיינין, מנהון באודנין, מנהון באנפין, מנהון בחוטמא, מנהון בפומא מנהון בצואר, מנהון בידים, מנהון בקומה דאיהו גופא, מנהון בשוקין, מנהון באות ברית, מנהון בלבושין דמלכא, דלא הוה לון רשו לאסתכלא יתיר:

אבל משה בכל (אבר, ובכל) אתר הוה משיג נבואה דיליה, ובכל אבר ואבר איהי הות נחתא לגביה, מה דלא הוה הכי לשאר כל נביאיא, דכל חד סליק לאבר דיליה, דנשמתייה הוה אצילות מההוא אבר, וההוא אבר הוה ליה אבוי:

וברתא דמלכא איהי היכלא דכל אבר ואבר, מצוה דכל אבר ואבר, אדנ"י איהו כחושבן היכ"ל, ובגין דא (נ"א ובגינהא) אתמר אדנ"י שפתי תפתח, יקו"ק איהו בכל אבר ואבר, אדנ"י היכל, (יקו"ק בכל אבר ואבר) ואיהי נבואה דכל אבר ואבר, מראה דכל אבר ואבר אתקרי, וכל אבר ואבר אית ליה (נ"א אתקרי) ספירה ידיעא, היכלא דכלהו שכינתא תתאה אדנ"י, וכמה ממנן טורי תרעין אינון להיכלא, דלא יעלון תמן נביאיא אלא ברשו:

קום רעיא מהימנא, קום אפתח היכלא, דהא כמה מארי דנבואה אינון דפקין לתרעין דהיכלא, ואמרין אדנ"י שפתי תפתח, ואיהי סתימא לגבייהו, עד דאנת תיתי תמן איהי לא אתפתחת, למלכא דהו צריכין ליה עבדוי ואפרכסוי וממנן ושלטני ארעא למחזי עמיה, כל חד כפום צרכוי, וכל חד כפום שלטנותיה, וכל חד כפום עסקוי, מה עבד מלכא, שוי כלא בידא דמטרוניתא, ואמר כל מאן דבעי למשאל שאלתוי, ייתי למטרוניתא, דאיהי בית דילי בית י' (נ"א בת י'), היכל דילי, והאי איהו אל יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי, כי אם בזאת:

בההוא זמנא דפקין כלהו לפתחא, דתמן סגרו"ן דסגיר, ותמן פתחו"ן דפתח, מיד ייתי רעיא מהימנא, ויימא אדנ"י שפתי תפתח, קמ"ץ פת"ח, דא סגיר ודא פתח, תרין תרעין (נ"א שפון) (נ"א שבא) שערי צדק, עלייהו אתמר פתחו לי שערי צדק:

מלגאו איהי סגולת"א, סגו"ל איהו בעלה, ואיהי סגולת"א, עטרה על רישיה, חל"ם עליה אתמר אבוא במ אודה י"ק, אבו"א איהי עשר, דאיהי נקודת חל"ם, וביה:

תיקוני זהר דף לב/ב

אודה י"ק דאיהו כתר על כלהו, זה דא צרי, ואינון תרי סמכי קשוט, צדיקים יבאו בו, דא צדיק דאיהו אות ברית, בתרוייהו, איהו חיר"ק תחות צר"י, ואיהו שור"ק, קשורא דתרוייהו, (שור"ק באת ו' קשורא דדכר ונוקבא), ובגין דא אודך כי עניתני ותהי לי לישועה, דא שכינתא, דאיהו מסטרא דצדיק שור"ק לגבי בעלה, קשורה דיליה:

ואיהי חר"ק תחות צר"י, תר"י סמכי קשוט, ואיהו סגו"ל תחות תרין דרועין, ואיהי חל"ם לעילא בכתר, ובגין דא אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה, כלהו אמרין מאת ה' היתה זאת היא נפלאות בעינינו, בזמנא דאיהי לראש פנה אתקריאת רישא, ועלה אתמר ראשך עליך ככרמל:

כד סליקת לגבי מלכא, כמה מלאכין וכמה נשמתין סלקין עמה, דאינון נימין דילה, דתליין מינה כענבין באתכלא, וכמה מלאכין ונשמתין נהרין קדמהא דאתקריאו עיני ה', ועליהו אתמר כי עיניו על דרכי איש, וכמה פקודין סלקין קדמהא, דאתקריאת בכלהו מצות ה' ברה מאירת עינים:

וכמה מלאכין סלקין עמה, דאתקריאו אזני ה', דממנן על קלין דצלותין, ועל שיחת בני האדם, למשמע צלותין, וכמה מלאכין סלקין עמה דאתקריאו פני ה', דאתמר בהון ודמות פניהם פני אדם וגומר, נהרין בכמה גוונין, וכמה מלאכין סלקין עמה דאתקריאו רוחין ואשין, דאתמר בהון עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש לווהט (ס"א אינון), דממנאן על ריחא ותננא דקרבנין, ואינון מארי דחוטמא:

וכמה מארי דקלין ודבורין דפומא סלקין עמה, דאתמר בהון כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר, וכמה מארי דצוארי סלקין עמה, דתמן קנה ושט, דממנן על קרבנין וצלותין (ס"א דצלותין), דאתמר בהון את קרבני לחמי לאשי, ואלין אתקריאו אשי"ם, וכמה מלאכין סלקין עמה דאתקריאו מארי דידין, דאתמר בהון וידי אדם מתחת כנפיהם, וכמה מארי דגופא סלקין עמה דאתמר בהון וגויתו כתרשיש, וכמה מארי דברית סלקין עמה דאתמר בהון כמראה הקשת, ואינון מארי דאותות, וכמה מארי דרגלין סלקין עמה דאתמר בהון ורגליהם רגל ישרה:

וכד איהו בהיכלהא, כלהו נביאי סלקין תמן, ודפקין לתרעא ואמרין אדנ"י שפתי תפתח, תלת קדמאין דצלותא אינון מסדרין שאלתין על נפשא, לאעאלא בהון קדם עלת העלות, דתמן חיי נפשא, אמצעיות ממנן על שאלתין למשאל בעותהון על צרכי גופא, תלת בתראין מקבלין תיובתא דכל שאלתין מן מלכא:

ולעילא מכלהו יד כותבת, ולתתא מכלהו יד חותמת, הדא הוא דכתיב (איוב ל"ז) וביד כל אדם יחתום, יד כותבת אורייתא דבכתב דאיהי לימינא, יד חותמת אורייתא דבעל פה דאיהי לשמאלא, אורייתא דבכתב דאיהי לימינא עליה אתמר ובני ישראל יוצאים ביד רמה, ודא עמודא דאמצעיתא, דאיהו אורייתא דאתייהיב מימינא דתמן חכמה:

אורייתא דבעל פה דתמן שכינתא תתאה, פה אתקריאת מסטרא דצדיק, דהכי סליק פ"ה לחושבן מיל"ה, דאיהו כל פה, ובגין דא וביד כל אדם יחתום, ואיהי לשמאלא, דתמן איהי אימא עלאה, דאתמר בה חתמנו לחיים, וצדיק על שמה אתקרי ספר חיים:

תיקוני זהר דף לג/א

כמה דאמרינון ובספר חיים וגומר, הא אתפתחת היכלא, הא קא אתיין נביאי מארי דרגלין דקא דפקין לתרעא, ואמרין לההוא דסגיר היכלא, סגרו"ן ואתקרי אדנ"י שמיה כשם רביה, אמרין ליה אדנ"י שפתי תפתח, אפתח תרעין דהיכלא, בההוא זמנא עאלין נטורי תרעא למלכא, ואמרי ליה, רבון עלמין הא מארי דרגלין דפקין לתרעא, דאינון שלוחי מצוה, דקיימין בעמידה דצלותא קדמך:

בההוא זמנא יהב לון רשו לאעלא, מטרוניתא דאיהי מצוה דמלכא אפטרופוסא דכל פקודין, אולפת זכו קדם מלכא בגינייהו, ויימא ליה רבון עלמא, הא אלין דקיימין קדמך בצלותין, צריך למיהב לון שאלתין דילהון, בההוא זמנא קלא נפיק לגבי מארי דרגלין, ואמר בן אדם עמוד על רגליך ואדבר אתך, מליל עמי מה שאלתך באמצעות דצלותין, ויתיהיב לך בבתראין, מטרוניתא

קבלת שאלתו, וצריך למיהב תלת פסיעאן לאחורא, דלא יתחזר כתפוי לגבי מלכא, אלין נפקין וסגרו"ן סגר תרעא אבתרייהו:

הא מארי דאותות קא דפקין לפתחא, ואמרין אדנ"י שפתי תפתח, תפתח דא פתחו"ן, ואלין אינון מארי דח"י ברכאן דצלותא, מסטרא דח"י עלמין, דמייחדין לקודשא בריך הוא ושכינתיה תמן, דצדיק תשיעאה איהו מעילא לתתא ומתתא לעילא, תשע נקודין תשע טעמי, ועלייהו אתמר ויתן אותם אלקי"ם ברקיע השמים, ודא צדיק דביה כל נקודין, להאיר על הארץ דא שכינתא, דאיהי כלילא מכל אתוון:

מיד מארי שאלתין דפקין לתרעא, כמה נטורי תרעא עאלין קדם מלכא, ויימרון רבון עלמא, הא מארי צדיקא מארי דצלותין דמברכין לך בח"י ברכאן, בעון לאעלא קמך, מיד מני למפתח לון, ולמהב שאלתו, ואלין אינון מארי דאותות, מסטרא דאלין דאתמר בהון והיו לאותות ולמועדים ולימים ושנים, ואלין אינון דסגדין על ברכהון בח"י עלמין, (כל) בח"י ברכאן לגבי שכינתא:

אלין נפקין הא מארי דקומה דפקין לפתחא, דאינון כרעין וסגדין למלכא בצלותין, כמה דאמרו כל הכורע כורע בברוך, וכל הזוקף זוקף בשם, כורע לגבי אדנ"י בצדיק, דאתמר ביה והמלך שלמה ברוך, וזוקף לגבי יקו"ק, לחברא לון תרוייהו כגוונא דא יאקדונק"י:

ועל כלהו אוליפת שכינתא זכו, ואינון כד סלקין לעילא נשמתהון, כמה חיוון מקבלין לון על גדפייהו, וסלקין לון עד תרעא דהיכלא דמלכא, מיד דאלין דפקין לפתחא, אולפין זכו קדם מלכא בגינייהו, ומני מלכא למפתח לון, ואלין אינון דממללין קדם מלכא בחשאי, ושאלין מניה בעותהון בחשאי, יחידים קדם מלכא, ומלכא יהיב לון שאלתין דילהון:

מיד הא מטרוניתא אחידת בהון, ואוליפת זכו בגינייהו קדם דיפקון מן היכלא, ואמרת רבון עלמין, אלין אינון דהוו מכסיין לי בעטופא דמצוה דציצית, בחמש קשרין ותלת עשר חוליין לכל סטר, ובתלתין ותרין ענפי מצוה, מיד מני קודשא בריך הוא למלאכין דמרכבתא דלעילא, לנטלא לון בגדפייהו, ולפרחא בהון מאתר לאתר, ולכסאה עליהון מכל מזיקין ומלאכי חבלה:

הא אלין נפקין, והא אחרנין דפקין לתרעא, מיד עאלין נטורי תרעין, ואמרין רבון עלמא, הא מארי ידין דקשרין תפלה של יד על דרועייהו שמאלא בצלותא, ותפילין על רישא, קא עאלין, ואלין אינון דיהבין דורונא לך בימינא, דאיהי צדקה, צ' תשעים אמנים, ד' ארבע קדושות, ק' מאה ברכאן, ה' חמשה חומשי אורייתא, מיד מני למפתח לון, בההוא:

תיקוני זהר דף לג/ב

זמנא, וידי אדם נפקין, דאינון גדולה גבורה, ומקבלין דורונא דילהון, הדא הוא דכתיב וידי אדם מתחת כנפיהם, מאי אדם, ההוא דאתמר ביה כתפארת אדם, ומקבלין מנייהו דורונא ויהבין ליה למלכא, ואם דורונא לאו איהו כדקא יאות, לכלבא אתמסר, ודחיין שאלתו (ס"א לון) לבר, דאית דלא פתחין לון תרעין, ואתמר בהון בחוץ תעמד, וממלל מלכא בהון מלבר, ויהיב לון שאלתו מלבר, ואזלין לון:

דלאו כלהו עאלין לבי מלכא, אלא אלין מארי דביתא, דאתמר בהון ילדים אשר אין בהם כל מום, לא בצלותהון, ולא בנשמתהון, וטובי מראה בכל עובדיהון, ומשכילים בכל חכמה, ושפירן

למחזי, דעלייהו אתמר הראיני את מראיך השמיעיני את קולך, כי קולך ערב ומראך נאווה, ויודעי דעת ומביני מדע, דידיעין בחכמה ובתבונה ודעת, דאין דורשין במעשה בראשית, אלא אם הוא חכם בחכמה ומבין בבינה ויודע בדעת, ואשר כח בהם, דא שכינתא עלאה, דאיהי כ"ח אתוון דעובדא דבראשית, לעמוד בכלהו בעמידה דצלותא, אלין יעלוך להיכלא דמלכא, דאינון צדיקים גמורים:

בינוניים יהיב לון שאלתין דילהון מלבר, ולא עאלין לגאון, רשיעיא אדחיין מתמן, ולא יהיב לון שאלתין דילהון, אלא עלייהו אתמר מי בקש זאת מידכם רמס חצרי, ואלין אינון רשיעיא, דהוון מבזין למלכא בצלותהון, דמנחן למשמע צלותא, ופסקין לה על שיחה בטלה:

אלין נפקין, הא אחרנין עאלין, אינון מארי דצוואר, דהוון מברכין לקודשא בריך הוא על מאכלין ומשתיין דקרבינן, דאמרין בכל יומא צו את בני ישראל, ואמרת אליהם את קרבני לחמי לאשי ריח ניחוחי, דהוון מקרבין לקודשא בריך הוא ושכינתיה, בכמה קרבנין דצלותין, ואלין אינון דמהניין בענג שבת, ומברכין לקודשא בריך הוא קודשא בריך הוא, יהיב לון שאלתין דילהון, ולאחרנין דהוון אכלין בלא צלותא אתדחיין מתמן, ויהיבין לון בידא דכמה מלאכי חבלה דאינון מזיקין:

הא אלין נפקין, הא מארי דקלין ודבורין בזמירות ותושבחות והודאות דצלותא דפקין, ומארי דקלין דקראן לקודשא בריך הוא בקריאת שמע, שמע ישראל תרין זמנין ביומא ערב ובקר:

אדהכי הא מארי דרגלין קא דפקין לפתחא, מארי דעמידה דצלותא, דאתמר בהון ואשר כח בהם לעמוד בהיכל המלך, המלך סתם דא קודשא בריך הוא, היכל המלך דא אדנ"י, דאתמר ביה אדנ"י שפתי תפתח, אדנ"י סליק לחושבן היכל, ואתמר וה' בהיכל קדשו הס מפניו כל הארץ:

זכאה איהו מאן דזכי לאעלאה להיכליה דקודשא בריך הוא, למחזי למלכא ומטרוניתא, זכאה פומא (דאיהי היכל יקו"ק), דשריא ביה צלותא דאיהי אדנ"י, דאמרין לה אדנ"י שפתי תפתח, וזכאין שפוון דאינון תרעין דהיכלא, כגוונא דאלין דאתמר בהון פתחו לי שערי צדק, דכד פומיה פתח בצלותא בשכינתא, וה' יענה מיד, הדא הוא דכתיב (ישעיה נ"ח) אז תקרא וה' יענה, א"ז תמניא אתוון יקו"ק אקי"ק, וה' יענה הוא ובית דינו, ודא יקו"ק אדנ"י יאקדונק"י, לקבל תמניא אתוון, אלין אינון (אתוון) (ס"א חיוון) דחשמ"ל, דאינון חיוון דאשא, פעם חשות ופעם ממללות, בצלותא מיושב ממללות, בצלותא דמעומד חשות, (נ"א כן שייך וכד בר נש מצלי שבדף לד):

ותא חזי, אם בר נש סליק במחשבתייה בצלותא דיליה לשכינתא, או בכל פקודא ופקודא דעביד (נ"א ות"ח בצלותא דסליקת שכינתא או בכל פקודא דסליקת שכינתא), מיד דדפיק לפתחא דהיכלא דמלכא, נביא או חוזה או חכם או צדיק או חסיד, מיד דקרא לה לתרעא, אם שכינתא סליקת תמן, יקו"ק יענה מיד, ולא אמתין לעבד וממנא דאפתח ליה, אלא איהו ממש אפתח ליה, מחביבו ורחימו דאית ליה לגבה כחתן לגבי כלה, ואם שכינתא לא סליקת בהווא צלותא או פקודא, לא חשיב ליה קודשא בריך הוא למפתח ליה היכליה, ואפילו על ידי שלוחא:

תיקוני זהר דף לד/א

ולאו איהו כדאי למיעאל להיכלא דמלכא, ועליה אתמר בחוץ תעמוד, ומלבר יהבין ליה בעותיה, על ידי שלוחא או ממנא, ואי לא סליק צלותיה כדקא יאות, דחייך ליה לבר, וסגרין תרעין באנפוי, ועליה אתמר אז יקראנני ולא אענה ישחרנני ולא ימצאנני:

והכי כד קראן ישראל כל חד וחד לקודשא בריך הוא, בקריאת שמע או בצלותא או בכל פקודא, אם שכינתא לאו איהי תמן לא נחית תמן, הדא הוא דכתיב (שמות כ') בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך, ותרגם אנקלוס בכל אתר דאשרי שכינתי תמן וגומר, דכד בר נש סליק שכינתא בפקודין דיליה לגבי קודשא בריך הוא, קודשא בריך הוא נחית עליה בגינה, ובגין דא אמר הנביא, אל יתהלל וגומר, כי אם בזאת והא אוקמוהו:

(והכי כד בר נש סליק שכינתא בצלותא דיליה לגבי קודשא בריך הוא, קודשא בריך הוא נחית לקבל צלותיה, ושכינתיה אקדימת), (נ"א והכי כד בר נש נחית לקודשא בריך הוא בצלותיה לגבי שכינתא, מיד שכינתא אקדימת) לאפתחא ליה, הדא הוא דכתיב (בראשית כ"ד) ויהי הוא טרם כלה לדבר, והנה רבקה יצאת, ודא איהו רזא דאוקמוה מארי מתניתין, אם שגורה תפלתי בפני יודע אני שהוא מקובל, ואם לאו יודע אני שהוא מטורף, וטורפין לו צלותיה באנפוי, ובגין דא ויהי הוא טרם כלה לדבר, ולמלא בצלותיה בשם יקו"ק, מיד שכינתא נפקת לגביה (ס"א לקבליה) ובגינה נחתת שכינתא לרגלוי, הדא הוא דכתיב (תהלים פ"ה) צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו:

וכד שכינתא איהי עומדת על ישראל, וישראל אינון רגלין דקמת עלייהו בגלותא, קודשא בריך הוא משבח לה בהון, מה יפו פעמיך בנעלים וגומר, ועוד מה יפו פעמיך, כד ישראל הוּוּ מקיימין שלוש פעמים בשנה, ועוד מה יפו פעמיך בנעלים, בזמנא דעמדו ישראל על טורא דסיני, דעלייהו אתמר ועמדו רגליו ביום ההוא, ועוד מה יפו פעמיך בנעלים, כד קיימין בראש השנה ביומא דדינא בצלותא, קודשא בריך הוא בגינהו עומד מכסא דין ויושב על כסא רחמים, בזמנא דאינון קיימין בשכינתא בגלותא, וסבלין עלייהו כמה דינין וכמה יסורין, דאמרין כי עליך הורגנו כל היום נחשבנו כצאן טבחה:

וכד בר נש מצלי, צריך בקדמיתא לנחתא קודשא בריך הוא דאיהו יקו"ק בקריאת שמע, וליה אמרין שמע ישראל, בכל שבתות ויומין טובין, בגין דיומין דחול תרעא דהיכלא פנימאה איהי סתימא, הדא הוא דכתיב (יחזקאל מ"ו) כה אמר ה' אלקי"ם שער החצר הפנימית הפנה קדים יהיה סגור ששת ימי המעשה, ואמאי בגין דמטטרו"ן שליט עלייהו, וביום השבת דייתי בעלה יפתח, וכן ביום החדש יפתח, ובגין דא, כד נחית בר נש יקו"ק בקריאת שמע, צריך לנחתא ליה באדנ"י, דאיהו בפומיה, ובגין דא אדנ"י שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך:

דתלת צלותין אינון בשבת, ורביעאה צלותא דמוסף, צלותא דערבית אתה קדשת, ודא שכינתא תתאה, דאיהי מסטרא דשמאלא, דתמן ליואי, דאתמר בהון וקדשת את הלויים, צלותא דשחרית ישמח משה במתנת חלקו, ודא נשמת כל חי, דאיהי אימא עילאה, עלה אתמר אם תשכבון בין שפתים, אל תקרי אם אלא אם, דעלה אתמר וישכב במקום ההוא, באתר דיש כ"ב אתוון דאורייתא שכיבת תמן, זכאה איהי פומא, דאורייתא דהיא שעתא שכיבת תמן:

צלותא תליתאה אתה אחד ושמך אחד, דא יקו"ק עמודא דאמצעיתא דאחיד בתרוייהו, ואינון נשמה יתירה ורוח יתירה ונפש יתירה, נפש יתירה בערב שבת, אתה קדשת נשמה יתירה, נשמת כל חי, דאתמר בה ישמח משה במתנת חלקו, רוח יתירה אתה אחד ושמך אחד, זכאה איהו מאן דאפתח פומוי בתלת צלותין, לקבלא לון:

תיקוני זהר דף לד/ב

בשבת, תפלת מוסף דא צדיק, דכליל כלהו צלותין, וביה אמרין בצלותא דמוסף כתר יתנו לך ה' אלקינ"ו, וכתר איהו כתר עליון, ה' אלקינ"ו אבא ואמא, קדוש קדוש קדוש תלת אבהן, ה' צבאו"ת ברית מילה ותרין ירכי קשוט, מלא כל הארץ כבודו דא שכינתא:

זכאין שפוון דאינון תרעין דהיכלא, לקבלא בהון צלותין אלין, ובגין דא אדנ"י שפתי תפתח, פתחו לי שערי צדק, דכד בר נש אפתח פומוי בצלותא בשכינתיה, מיד אז תקרא וה' יענה, הוא ובית דינו, א"ז תמניא אתוון דאינון יקו"ק אקי"ק, אבא ואימא, וה' יענה מיד הוא ובית דינו יקו"ק אדנ"י:

כד אינון באבא ובאימא, לימינא ושמאלא, כל חד איהו שם בפני עצמו, וכד אינון בכתר עליון אינון ביחודא חדא, כגוונא דא יאקקו"ק, בחסד וגבורה אינון יקו"ק אקי"ק, ענפין מתפרדין לימינא ושמאלא, בעמודא דאמצעיתא אינון תרוייהו ביחודא חדא, והכי אינון ענפין מתפרדין בנצח והוד, יקו"ק לימינא אקי"ק לשמאלא, בצדיק מתייחדים, הא הכא רזא דאילנא, דאתפשטן ענפוי מעילא, ומתייחדין בשרשוי לתתא, ודא עץ החיים:

עץ הדעת טוב, דלית ביה רע, מתתא לעילא, כגוונא דא, אדנ"י שכינתא תתאה, יקו"ק עמודא דאמצעיתא, ואינון בתרין ירכין ענפין מתפרדין לימינא ושמאלא, והכי בתרין דרועין מתפרדין ענפין לימינא ולשמאלא, בצדיק אינון ביחודא חדא יאקדונק"י, ודא רזא דחשמ"ל, חיוון דאשא ממלך, כל הכורע כורע בברוך, דאיהי יאקדונק"י, וכל הזוקף זוקף בשם, בתרין שמהן ודא יקו"ק אקי"ק:

ובהון הוה משבח שכינתא בשיר השירים מתתא לעילא, הדא הוא דכתיב (שיר השירים ז') מה יפו פעמך בנעלים בת נדיב, חמוקי ירכיך כמו חללים מעשה ידי אמן, שררך אגן הסהר, שני שדיך, צוארך, ראשך, הא הכא מתתא לעילא:

והיא משבחת לקודשא בריך הוא מעילא לתתא, ראשו כתם פז, עיניו, לחיו, שפתותיו, ידיו, שוקיו, זכאה איהו מאן דסליק צלותא בכל אתר ואתר (נ"א בכל אבר ואבר) בתקונא דא (נ"א חזור לעיל ת"ח אם בר נש סליק):

תא חזי יקו"ק אדנ"י איהו קודשא בריך הוא ושכינתיה, בתרין שוקין יקו"ק לימינא אדנ"י לשמאלא, ואינון אספקלריא המאירה ואספקלריא שאינה מאירה, בצדיק תרוייהו חד יאקדונק"י, והכי בתרין דרועין יקו"ק לימינא אדנ"י לשמאלא, בעמודא דאמצעיתא יאקדונק"י תרוייהו ביחודא חדא, בסוד אמן, ובגין דא גדול העונה אמן יותר מן המברך, הא איהו מתתא לעילא:

מעילא לתתא יקו"ק אקי"ק תרוייהו חד בכתר עליון, כגוונא דא יאקקו"ק, בחכמה ובינה יקו"ק אקי"ק, בתרין דרועין יקו"ק אקי"ק, בעמודא דאמצעיתא תרוייהו כחדא, בנצח והוד יקו"ק אקי"ק דא לימינא ודא לשמאלא, בצדיק תרוייהו ביחודא כחדא, וכן במלכות תרוייהו ביחודא חדא כגוונא דא יקו"ק אדנ"י, ובה מתחברין יקו"ק אקי"ק, ובגין דא איהי קרית ארבע, חבורא דארבע שמהן, דאינון בארבע פרשיין דתפלין דיד, ובארבע בתי דתפלין דרישא:

וכד נביא הוה סליק לעילא, ודפיק לתרעא, אי הוה סליק בשכינתא, הוה פתח ליה מיד, והוה אמר ליה בן אדם עמוד על רגליך ואזכר אתך, דאנת הוא דהוית סביל לשכינתא בצלותא בעמידה, עמוד על רגליך, דאתמר בהון וכף רגליהם ככף רגל עגל, עגולים כנקודים דאינון מנהיגים לאתוון, ומסטרא דאתוון אינון מרובעין, הדא הוא דכתיב על ארבעת רבעיהן בלכתם ילכו, ועוד על ארבעת רבעיהם, אינון:

תיקוני זהר דף לה/א

ארבע קדושות דאומר בר נש בכל יומא, ועוד עמוד על רגלך בקדמאין, ומה שאלתך עד חצי המלכות באמצעיות, ותעש בבתראין, דתמן איהו בר נש כעבד המקבל פרס מרבו והולך לו, אליו נפקין דיהיב לון מלכא בעותהון, הא אחרנין קא דפקי לתרעא, מארי דברית מילה, ואמרי אדנ"י שפתי תפתח:

זכאין אינון ישראל דאינון רגלין דשכינתא, דקמת עלייהו בצלותא בעמידה, דאיהי ודאי עלייהו תפלה מעומד, וקמת עלייהו בגלותא, ובמאי קמת עלייהו, בגין דנחתין לגבה יקו"ק, דעליה אתמר כל הזוקף זוקף בשם, דביה צריך בר נש לזקפא לשכינתא, ואלין דלא זקפין לה בשם יקו"ק בצלותהון, או בפקודין דאורייתא (נ"א דלהון), איהי צווחת עלייהו, נתנני ה' בידי לא אוכל קום, דסמיכו דילה איהו בתרין דרועין דאינון חסד וגבורה, ועמידה דילה בתרין שוקין דאינון נצח והוד, וזקיפו דילה בגופא דאיהו עמודא דאמצעיתא, יקו"ק שמיה, ובגין דא כל הזוקף זוקף בשם, ויחודא דילה בצדיק, ובגין דא באלין דלא יכילת למיקם בהון בצלותא, ולית לה סמיכו ולא זקיפו בהון בגלותא, אתעציבת בהון, ורזא דמלה בן חכם ישמח אב, ובן כסיל תוגת אמו, ובגיניה ויתעצב אל לבו, (ואמאי אל לבו, אם דא בן כסיל איהו תוגת אמו), ואמאי כולי האי לאמיה ולא לאבוהי:

אלא דא רזא עלאה איהו, פקודין דעשה אינון מימינא דתמן חכמה, כמה דאוקמוהו מארי מתניתין הרוצה להחכים ידרים, ופקודין דלא תעשה אינון משמאלא דתמן אימא עלאה, דבהון אדנ"י ש'מעא אדנ"י ס'לחה אדנ"י ה'קשיבה ועשה אל תאחר, ביום הכפורים, וכד לא חזרין בתיובתא אינון דעברין על לא תעשה דאינון משמאלא, אתמר עלייהו ובן כסיל תוגת אמו, בגין דתמן אימא לשמאלא, ולבא איהו לשמאלא, (ורזא דמלה) ובגין דא ויתעצב אל לבו:

ותרין הוי"ת אינון לימינא ולשמאלא, כגוונא דא יקק"ו יוק"ק, י' לימינא וביה ה' בחכמה יסד ארץ, אב עם ברתא, ה' עלאה עם ברא דאיהו ו', תפלין על רישיה, הדא הוא דכתיב (ישעיה ס"ב) ובזרוע עוזו אלו תפלין דרישא, דבכל אתר דאת ה' על ו' איהי אימא:

ודא רזא דקרבת עולה ויורד, דסליק ה' לגבי י', ונחת ה' לגבי ו', ואם לאו האי הוי"ה יקק"ו, דאתרמיז בהאי קרא (ירמיה ט') כי אם בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי, לא הווי ידעין בני נשא קרבן עולה ויורד, (דכד לא הוה בר נש קריב את ה' עם י', ה' עם ו', ומאן עולה ויורד, מאן הוה ידע מאי ניהי ה' דאיהי ברתא (נ"א אימא), דאית ליה לסלקא לה לגבי אבא, וה' דאיהי אימא לנחתא לה לגבי ברא) (נ"א וכד חזא בר נש דאת ה' איהי עם י', וה' עם ו', מאי עולה ויורד, מאן הוה ידע מאי ניהי ה' דאיהי אימא, דאית לה לסלקא לה לגבי אבא, או ה' דאיהי ברתא לנחתא לה לגבי ברא), אלא בגין האי הוי"ה דאיהי יקק"ו, דה' דאיהי על ו' איהי אימא עלאה, ובה אשתמע ה' תתאה דאיהי תחות י' דאיהי ברתא, ודא רזא דקרבתא, דצריך לסלקא ה' לגבי י', ולנחתא ה' לגבי ו':

יוק"ק י' איהי לימינא חכמה, ו' תורה שבכתב, מימינו אש דת למו, והאי איהו דאמרין מוח הבן דאתמשך ממוח האב, ה' עלאה לשמאלא, ומתמן אתייהיבת אורייתא שבעל פה, דאיהי ה' תתאה:

זכאין אינון ישראל דידעין רזין עלאין בהויו"ת, דבהון סלקין צלותין בהבלים דפומהון, ונחתין אינון חיילין בהון כדקא יאות, דכד בר נש סליק שכינתיה בצלותיה, קודשא בריך הוא נחית עליה, הדא הוא דכתיב (שמות כ') בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך, זכאין אינון ישראל דאינון רגלין לשכינתא, למיקם עמה בין בריוח בין בעאקו, דכד אינון בדינא:

תיקוני זהר דף לה/ב

ביומא דדינא דאיהי ראש השנה, איהי קמת עמהון לדינא, דקיימין לה בצלותהון, דעלייהו אתמר בהתהלכך תנחה אותך, בשכבך תשמור עליך, והקיצות היא תשיחך, דבכל אתר דקיימין ישראל בכל פקודא ופקודא לשכינתא, איהי קיימת בגינייהו בכל דוחקא וצער, בין בארחא בין בישובא בין בימא, ודא איהו בהתהלכך במדברא תנחה אותך, הדא הוא דכתיב (תהלים פ"ה) צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו, בשכבך בישובא תשמור עליך, והקיצות למיחת (ס"א למיזל) בימא היא תשיחך, ועוד בהתהלכך בהאי עלמא תנחה אותך, בשכבך בקבר תשמור עליך, והקיצות בתחיית המתים היא תשיחך:

הא אלין נפקין, והא אחרנין קא דפקין לפתחא, ואינון מארי רגלין, מסטרא דרגלין דקודשא בריך הוא, דאתמר בהון ועמדו רגליו ביום ההוא, ועלייהו אתמר כשש מאות אלף רגלי הגברים לבד מטף, אלין נפקין הא אחרנין עאלין, מסטרא דאלין דאתמר בהון ורגליהם רגל ישרה, רגלין בעגולא אינון רגל ישרה, ואית רגלין אחרנין מרובעין דאופנים, דאתמר בהון על ארבעת רבעיהן בלכתם ילכו, דבהון והחיות רצוא ושוב כמראה הבזק, ואינון רגלין בעגולא, אינון כנקודין לאתוון, דאינון רגלין ברבועא:

ונביא דאיהו מסטרא דילהון, תמן הוה סליק רוחיה, ומתמן הוה שמע כל מה דהוה ליה למשמע, הדא הוא דכתיב (יחזקאל ב') ויאמר אלי בן אדם עמוד על רגליך ואדבר אותך, ועוד ותבא בי רוח כאשר דבר אלי ותעמדני על רגלי, ואשמע את מדבר אלי, ותשאני רוח ואשמע אחרי וגומר, בגין דדרגין אינון מסטרא דשכינתא, דאתמר בה וראית את אחורי, אמר ואשמע אחרי:

מאי קול רעש גדול, דאית רעש ואית רעש, אית רעש דאתמר ביה לא ברעש ה', דלא ייתי תמן קודשא בריך הוא, ואית רעש דייתי תמן, אלא רע"ש בהפוכא ער"ש, כמה דאתמר ה' יסעדנו על ערש דוי, ודא איהו כל משכבו הפכת בחליו, דאתהפך רע"ש לער"ש, ומאי ניהו ער"ש, אלא איהו עש"ר בהפוך אתוון, ודא שכינתא דאיהי כללא דעשר ספירן, דעלה אתמר אין קדושה בפחות מעשרה:

דאיהי שריא לרישא דחולה, ובגינה ה' יסעדנו, ובמאי על ערש דוי, על שכינתיה ודאי, ואם שכינתא לאו תמן, רוח סערה תמן, דאסעיר גופיה דבר נש, דכתיב ביה והאניה חשבה להשבר, דאיהי גופא דספינה, כד לית שכינתא סמיכת לה, רוח סערה מהפך לה ותבר לה, ובזמנא דשכינתא סמיכת לה, מיד קלא נפיק בן אדם עמוד על רגליך, וקאים ממרעא דיליה, ונפיק מדינא, שלים בגופיה שלים בממוניה:

הא אלין נפקין, הא אחרנין דפקין לפתחא, ואמרין אדנ"י שפתי תפתח, ואינון דסמיכין לשכינתא בכמה רגלין דמועדים ויומין טבין, וכד אלין עאלין, קודשא בריך הוא משבח לה בהון, מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב, דאלין אינון דאתמר בהון שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך, (ואפיקנא פעמיך מן פעמים, ונעלים אלין נעילת הפסח ונעילת עצרת ונעילת חג, חמוקי ירכיך אלין אינון), (נ"א ואפיקנא נעליך מן רגלים), אמר קודשא בריך הוא, כמה את שפירא באלין נעלים דאנון נעילת פסח ונעילת עצרת ונעילת חג:

חמוקי ירכיך, אלין אינון מסטרא דתרי ירכי קשוט, דאתמר בהון שוקיו עמודי שש, ואינון שית דרגין דנבואה) מסטרא דאת ו' דאיהו צדיק, עמוד דסמיך לון, ואיהו שית לקבל שש מעלות לכסא, וסליק באת י' לששים, כגוונא דששים ושית גלגלים דסחרין לכורסיא, ואינון ס"ו מן יסו"ד, והא אוקמוהו, אשתאר י"ד, ביה וביד הנביאים אדמה, ודא שכינתא יד חותמת מסטרא צדיק, יד כותבת מסטרא:

תיקוני זהר דף לו/א

דעמודא דאמצעייתא, איהי תמונת כל, ובגין דא וביד הנביאים אדמה, הא אלין נפקין, הא אחרנין קא דפקין לפתחא, ואמרין אדנ"י שפתי תפתח, ואינון מארי דאות, דאיהו ח"י עלמין, דמצלין בח"י ברכאן דצלותין, דמקרבין בהון קרבנא לקודשא בריך הוא, דחשיבא לקבל שבעה פרים ושבעה אלים, ולקבל שתי תורים או שני בני יונה, דמסטרא דהאי אות אמר למשה וזה לך האות, ואיהו כליל תרי עשר מזלות, ושבעה ככבי לכת, מסטרא דקדושה, דאיהי בת שבע, ומסטרא דו' ו' דאיהו ו' עלאה ו' תתאה, ועלייהו אתמר ומאותות השמים אל תחתו, כי יחתו הגוים מהמה:

ה"א אינון שית ככבי לכת, ה' כוכבא שביעאה ו"ו תרין עשר מזלות, דכל מזל אתקרי אות, ואיהו ממנא על כל שעתא מתרין עשר שעתין, כל נביא אית ליה מזליה ושעתיה, וכפום ההוא מזל, וכפום פעולה דיליה, הכי אתגליא ליה אות מן ו"ו, דתרין עשר מזלות ממנן על תרין עשר שעתין, ועל תרין עשר ירחין:

ואלין מזלות מתמן הוו ירתין תרין עשר שבטין נשמתין דילהון, ואית מסטרא אחרא תרין עשר, דאתמר בהון שנים עשר נשיאים לאמתם, דאינון אתקריאו טל"ה שו"ר תאומי"ם סרט"ן וגומר, דא כגוונא דדא עבד קודשא בריך הוא:

שית מזלות אינון מעילא לתתא מחסד ועד יסוד, ושית מתתא לעילא מיסוד ועד חסד, מסטרא דמלכות אתקריאו שבעה ככבי לכת, משכינתא עד חסד, וכפום פעולה דהיא ספירה הכי אתגליא אות, אות מסטרא דחסד איהו רחמי, אות מסטרא דגבורה איהו דינא, ואחזי על קטולא דחייביא, ושפיכו דדמא, ואחזי בצדיקיא דם דבעירן, למיכל בחזרה וענג דמאכלין בחתן וכלה, ובשפיכו דדמא דקרבנין, הזא הוא דכתיב (שמות כ') וזבחת עליו את עלתיך וכו', ועלייהו אתמר איזהו מקומן של זבחים שחיתתן בצפון, ועוד אחזי בצדיקיא דם ברית, דאתמר בה ואומר לך בדמיך חיי ואומר לך בדמיך חיי:

מסטרא דעמודא דאמצעייתא איהו אות תלוי ארוך, אם זכוון עובדין דעלמא מטה כלפי חסד, ואם לאו כלפי דינא, והכי אינון תלת אחרנין כגוונא דא, ולחכימיא ברמיזא:

הא אלין נפקין, הא אחרנין דפקין לפתחא מסטרא דקשת, דאיהו אוף הכי אות ברית, דאתמר ביה כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם, כן מראה הנגה סביב, הוא מראה דמות כבוד ה', ואראה ואפל על פני, ואשמע קול מדבר, ואמאי הוא נפיל על אנפוי, בגין דאסיר לאסתכלא בקשת, אמר רבי אלעזר, אבא ואמאי אסיר לאסתכלא בקשת, אמר ליה רבי שמעון, ברי בגין אינון קליפין דמתלבשין ביה ודאינון ביה, דאינון רוח סערה ענן גדול ואש מתלקחת ונגה לו סביב, ודא איהו דחזא יחזקאל עליו השלום, דאמר וארא ונהגה רוח סערה באה מן הצפון, דא קו תהו קליפא ירוקא דאגוזא קו ירוק, ענן גדול קליפה תניינא חוורא דאגוזא, ודא בהו, ואש מתלקחת קליפה תליתאה דאגוזא ודא חשך, ונוגה לו סביב דא קליפה רביעאה דאגוזא, דאיהי אתאחדא במוחא, ומתוכם כעין החשמל דא מוחא דאגוזא, ודא יאקדונק"י, וברי עד דאלין קליפין דאגוזא מתעברין ומתתברין, בתקיעה ושברים ותרועה, דבהון שברים שבר תשבר מצבותיהם, דאינון קליפין דאגוזא, ובתרועה תרועם בשבט ברזל, ובתקיעה והוקע אותם לה', דאלין גרמו דותקע כף ירך יעקב בגיד הנשה, דאיהו צדיק, ואתפרש מינה שכינתא, ואיהי בגלותא, ואתדבק באתרהא קליפה (אחרא) דערלה, דאפריד בין צדיק ושכינתא, על כן לא:

תיקוני זהר דף לו/ב

יאכלו בני ישראל את גיד הנשה, עד דאתעברת האי קליפה מתמן, וברי כל זמנא דאלין קליפין לא מתעברין מקשת, לא יהא קשת בגונוי נהירין, וסימנא דא יהא בידך, עד דתחזי קשתא בגוונא נהירין לא תצפי לרגלי דמשיחא, ומיד דיהא נהיר בגוונין נהירין, מיד וראיתיה לזכור ברית עולם, ומיד אתגליא ההוא דאתמר ביה וזה לך האות כי אנכי שלחתיך, לקיימא ביה כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, בההוא זמנא אתגליא מ"ה ש"היה ה"ו ו"א שיהיה:

הא אלין נפקין, אחרנין דפקין לפתחא, ואמרינן אדנ"י שפתי תפתח, ואינון מארי דקומה, מסטרא דאימא עלאה אתקריאת שכינתא בטן, הדא הוא דכתיב (איוב ל"ח) מבטן מי יצא הקרח, כעין הקרח הנורא, גוף דילה עמודא דאמצעיתא, בטן עליה אתמר בטנך ערמת חטים:

שררך אגן הסהר אל יחסר המזג וגומר, שררך דא ציון, דאיהו טבור עלמא, נקודה דמינה הושתת העולם, לארבע סטרין דאינון מזרח ומערב צפון ודרום, ולקבלייהו, רישא למזרח, גופא למערב, דרועין לדרום, רגלין לצפון, אות ברית נקודה באמצעיתא, כגוונא דטבור, אגן הסהר, דא נקודה דסיהרא כגוונא דא כ', והיא ראשית נקודה באת ב', בת קול איהי ודאי, כללא דנקודין ואתוון:

ואיהי פתוחה כלפי צדיקיא וחסדיא וחכימא מארי דאורייתא, ופתוחה לגבי נביאיא, ולגבי נטרי ברית, וכל אינון דתליין בספירן, דאינון שמא קדישא דקודשא בריך הוא, ואיהי סתימא מסטרא אחרא כלפי רשיעיא, דבזמנא דאתיין לאסתכלא בה, חזרת אנפין לאחורא מנייהו, כגוונא דא כ':

ובגין דיעקב דאיהו דיוקניה חקוקה בסיהרא תמן, אתמר ביה לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל, ה' אלקי"ו עמו ותרועת מלך בו, ועל אינון דזרעא דיעקב אתמר, וישכן ישראל בטח בדד עין יעקב, אתמר הכא בדד, ואתמר התם באתר אחרא ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר, דא יהא ביומוי דמלכא משיחא, דלא יהא פסולת בישראל, אלא ה' בדד ינחנו, ומאן פסולת אינון גרים, ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, דאין מקבלים גרים לימות המשיח:

ובההוא זמנא מתפשטא סיהרא מאלין קליפין חשוכין, ומתחדשא בלבושין שפירין, והאי איהו חדושה דסיהרא, הדא הוא דכתיב ותסר בגדי אלמנותה מעליה, ואתמר בה תתחדש כנשר

נעורייכי, ומיד דאיהי מתחדשא, מיד אתקיים קרא דנבואה בישראל, (יחזקאל י"א) ואת רוחי אתן בקרבכם וגומר, ונתתי בכם לב חדש, ורוח חדשה אתן בקרבכם וגומר, ונבאו בניכם ובנותיכם:

הא אלין נפקין, הא מארי דקומה קא דפקין לפתחא, דאיהו קומה דגופא דמלכא, דאתמר ביה וגוייתו כתרשיש, והאי איהו דאתקרי שמים, דביה אתפתחין חמש נהורין, הדא הוא דכתיב (שם א') נפתחו השמים ואראה מראות אלקי"ם, ואינון חמש נהורין דאינון ה' ספרי דאורייתא, בגין דאיהו ו' וביה אתפתחין חמש נהורין דאת ה', דסלקין לחמשין תרעין דחירו:

ובזמנא דאלין דפקין לפתחא, ואמריין אדנ"י שפתי תפתח, אתפתחת לון תרעא דהיכלא בכמה נהורין מרקמן, נהרין מכל גוונין דעלמא, ובזמנא דאלין עאלין להיכלא, שכינתא אוליפת זכו עלייהו, ואמרת רבון עלמא, הא אלין מארי דקומה דקא סגדין בצלותא לגבך ארבע זמנין, בתלת קדמאין תרי, ובתלת בתראין תרי, לקבל ארבע אתוון דילך, וזקפין ארבע זקיפות בהון לארבע אתוון דילי דאינון אדנ"י, לסלקא ארבע דאינון:

תיקוני זהר דף לז/א

אדנ"י, בארבע דאינון יקו"ק, וצריך למכרע בכלהו, בח"י חולייין, דאינון לקבל תמני סרי ברכאן, דכלילין בח"י עלמין, ודא איהו דתקיננו מארי מתניתין, עד דיתפקקו כל חוליות שבשדרה, ושדרה איהו לולב, אם נפרצו עליו פסול, כגוונא דא צריך דלא יפסיק בתמני סרי ברכאן דצלותא, דאינון לקבל ח"י נענועין דלולב:

כמה דאוקמוהו מארי מתניתין, אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק, בגין דח"י עלמין איהו דאחיד בין יקו"ק אדנ"י, כגוונא דא יאקדונק"י, דסליק לחושבן אמ"ן, ובגין דא אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק, כשהוא כורע בברוך, ומה דאתמר אבל עקרב פוסק, בגין דהא אוקמוהו וחי בהם ולא שימות בהם:

ועוד כל הכורע כורע בברוך, הא אוקמוהו דצריך לכלול ביה עשר ספירן, דאינון יו"ד ק"א וא"ו ק"א, דאינון כ' מן ברוך כתר, ר' ראשית חכמה, ב' תרין ההי"ן שכינתא עלאה ותתאה, ו' שית ספירן, הא עשר, ובגיניה אתמר וברוך א"ל עליון וגומר, ויתן לו מעשר מכל, יוסף בגין דזכה לצדיק ח"י עלמין, דביה צריך למסגד בכל ספירן לגבי שכינתא, זכה להאי חלמא, הדא הוא דכתיב והנה השמש והירח וגומר, ונביא דסליק להאי דרגא, שמשא וסיהרא וכוכביא ומזלי, כלהו יהבין ביה נביעו בנשמתיה, ורוח דנבואה לאתנבאה מכלהו, והאי איהו משתחוים לי, דמכלהו נחית ליה נבואה, ומכלהו אתכלילת נשמתיה, והאי איהו אגרא דאלין מארי דקומה:

הא אלין נפקין, הא אחרנין דפקין לפתחא, ואינון מארי דרועין, ואמריין אדנ"י שפתי תפתח, מיד עאלין נטורי תרעין, ואמריין רבון עלמא הא מארי דדרועין קא דפקין לפתחא, קלא נפיק ויימא, הא אינון מארי דדרועין בקשורא דתפלין, ובעטיפו דמצוה, דאתמר בהון וישימו על שכם שניהם, כגוונא דשם ויפת, דאתמר בהון ויקח שם ויפת את השמלה וגומר, וערות אביהם לא ראו, ערוה, איהי מסטרא דחם, ודא איהו יצר הרע, דמחמם גופיה לדבר ערוה (נ"א עבירה), וגלי עריין בעלמא, דאיהו מסטרא דנחש הקדמוני, דאתמר ביה ארור אתה מכל הבהמה, ובגין דהאי איהו מסטרוי, אמר ארור כנען וגומר:

ועוד אליו אינו מארי מתנו, דעבדין גמילות חסדים עם שכינתא דאיה עניא, דאינון פתוח תפתח, נתן תתן, הענק תעניק וכו', עשרה אינון, והא אוקמוהו חבריא מארי מתניתין, ואליו אינון ידי נדיבים מסטרא דאבהן, דאתמר בהון נדיבי עמים וגומר, ידן פתיחן בותרנותא לגבי עניין, דאינון צדיק וצדק, דגמלין עמהון בגלותא גמילות חסדים, באורייתא דאתייהבת מימינא ומשמאלא, הדא הוא דכתיב יומם יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי, אורייתא דכתב ואורייתא דבעל פה, דמתרוייהו אתייהבו, הדא הוא דכתיב (דברים ל"ג) מימינו אש דת למו:

ועוד רבון עלמא, קבל דורונא דילהון, דאיהי מתנה טובה דסלקא עלייהו, דאתמר בה מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה, אליו אינון דהו עבדין צדקה עמה, דאיהי צ' תשעין אמנים, ד' ארבע קדושות, ק' מאה ברכאן, ה' חמשה חומשי תורה, מיד וידי אדם דאינון חסד וגבורה, הו נפקין מאדם דאיהו עמודא דאמצעיתא, לקבלא דורונא דילהון, ויהבין ליה למלכא, דאליו דלא עבדין גמילות חסדים עם שכינתיה בגלותא, ואינון קמצנין לגבה, דורונא דלהון לכלבא אתמסר, ודורונא דשכינתא צריך למעבד בגינה מההוא חביב דאית ליה:

תיקוני זהר דף לז/ב

כמה דאוקמוהו מארי מתניתין, ואהבת את ה' וגומר, בההוא דאיהו חביב עלך, בההוא זמנא כמה חיוון פתחין ידייהו, דאתמר בהון וידי אדם מתחת כנפיהם, יהבי דורונא לנשמתא דההוא בר נש, מכמה מתנו טבין, מכמה דרגין דנבואה, ועל כלהו יהיבת ליה שכינתא מתנו, דאתמר בה ישמח משה במתנת חלקו, בגין דמתת אלקי"ם היא, וההוא דאתמר ביה פותח את ידך וכו', יהיב ליה כמה מתנו טבין, ופרנסה לנשמתיה ולגופיה, וכלהו דעאלין, כד נפקין מבי מלכא, יהבין תלת פסיען לאחורא, דלא חזרין כתפייהו לגבי קודשא בריך הוא, דלית דורונא חביבא קדם קודשא בריך הוא כדורונא דשכינתא:

זכאין אינון דרועין דסלקין לה לגביה, תפילין על ידייהו ועל רישייהו, זכאין אינון רגלין וגופא וידין וכל אבר ואבר, דביה סליק דורונא לקודשא בריך הוא, דלית דורונא חביבא קדם קודשא בריך הוא כדורונא דשכינתא, זכאה איהו אבר דעביד ביה מצוה לקודשא בריך הוא, דבגינה נחית קודשא בריך הוא לשריא בכל אבר דיליה, ועל האי בר נש מכריזין לעילא, הבו יקר לדיוקנא דמלכא, (כאן חסר והוא בתיקונים זהר חדש דף כה ע"ג):

בריש הורמנו דמלכא, בוצינא דקרדינותא, לא חוור ולא סומק ולא ירוק ולא אוכם כלל, והאי בוצינא איהי קו המדה, דאיהו אתלבש באוירא, וכד איהי באוירא איהי סתימא ולא אתחזיא כלל, וכד אתפשטת לאתגליא, נפיק מהאי אוירא נקודה חדא, ומה דאשתאר איהו אור, והאי איהו אור קדמאה דעובדא דבראשית, הדא הוא דכתיב ויאמר אלקי"ם יהי אור, יהי י' אויר, ורזא דא לחכימי לבא אתמסר:

והאי נקודה בתר דאתפשט מהאי אור, אתלבשת בגוונין ארבע, בהיכלא עלאה, ומאי איהי (נ"א ניהי) ב' ועלה אתמר בחכמה יבנה בית, ורזא דהאי נקודה איהי מדיד חמש גוונין, ועלייהו אתמר מי מדד בשעלו מים ודא א', ושמים בזרת תכן ודא א', וכל בשליש עפר הארץ ודא א', ושקל בפלס הרים ודא א', וגבעות במאזנים ודא א', דא סליק באוירא, ודא אזיל לצפונא, ודא לדרומא, הדא הוא דכתיב הולך אל דרום וסובב אל צפון, תרין אחרנין סובב סובב לגבי מזרח ומערב, דאינון כלהו נקודי כגלי ימא, דא סליק ודא נחית:

ואינן כחוטא חוורא דעינא, דאיהו אסחר עינא, וכחוטא ירוקא ואוכמא וסומקא ותכלא, אלין גלגלין כלהו סחרין לההוא נקודה, ואיהי מדה לכלהו, איהי בארבע, וסלקא בעשר, ורזא דמלה יקו"ק יו"ד ק"א וא"ו ק"א, אלין אינן ארבע גוונין דסלקין בעשר, ואינן כלהו להביות אשיות, ועליהון אתמר כי ה' אלקיך אש אכלה הוא, שבע אינן מהאי עשר, ואינן לקבל שבעה רקיעין, ואינן שבע ספיראן, ובין כל חד וחד חמש מאה שנין, והכי פותיא דכל רקיעא ורקיעא חמש מאה שנין עד דסלקין כלא למדה ידיעא דאיהי נקודה חדא, לחושבן ידיעא, והכי איהו רזא דחושבנא כגוונא דא מ' תשע נקודין אינן לכל סטר, דאתכלילן בנקודה דחלל דילה, ובגינה אתמר מחלליה מות יומת וכו':

קם ההוא סבא ואמר ליה, רבי רבי באומאה עלך בהאי נקודה טמירא עלאה, נחית (נ"א חות) הכא לגלאה רזא טמירא, ולא ליקרא דילי עבידנא, אלא ליקרא דשכינתא, לאחזאה יקרא דהאי נקודא טמירא גניזא, דאתמר בה ונעלמה מעיני כל חי, ועלה אתמר נתיב לא ידעו עיט וגומר, אדהכי הא רבי סליק לעילא באוירא, לנטלא רשו מההיא נקודה דאיהי גניזא תמן, והא קא נחית בעמודא דאשא דאיהי הבל דפומא, דביה:

תיקוני זהר דף לח/א

חיוון רצין ושבין, הדא הוא דכתיב והחיות רצוא ושוב וגומר, ואמר בראשית תמן ב"ת:

תקונא תשסרי:

בראשית תמן ב"ת, והאי בת נקודה סתימא באוירא, עלה אתמר שמרני כאישון בת עין, איהי ודאי גניזא באור, ובה אתעביד אור, ובגינה אתמר וירא מלאך ה' אליו בלבת אש מתוך הסנה, חמש זמנין אדכיר סנה, וחמש זמנין אור אינן לקבלייהו בעובדא דבראשית, ואינן יהי אור, ויהי אור, את האור כי טוב, ויבדל אלקי"ם בין האור, ויקרא אלקי"ם לאור:

ואינן חמש תקונין דמדה, דאינן לקבלייהו א א א א, ועלייהו אתמר מי מדד בשעלו מים דא חסד, ושמים בזרת תכן מאי זרת דא גבורה, וכל בשליש דא עמודא דאמצעיתא דאיהו תליתאי, ושקל בפלס הרים דא נצח, וגבעות במאזנים דא הוד, ואינן ברזא דאת ה', דהאי נקודה מדיד בהון ה' נקודין:

דאיהי י' דנפיק מגו אוירא דכיא, דאיהו כתר עלאה, ובגין דאלין חמש מדידין אינן ברזא דה' עלאה, איהו אזיל בהון חמש מאה שנין בין כל חד וחד, ורזא דמלה עץ החיים מהלך חמש מאות שנה, ובין כל חד וחד חמש מאות שנה, ובעובי דכל חד וחד חמש מאות שנה, דכלהו סלקין במתקלא דחמש חמש לכל סטרא:

ורזא דמלה ועשית בריחים עצי שטים חמשה לקרשי צלע המשכן האחד, וחמשה בריחים לקרשי צלע המשכן השנית, וחמשה בריחים לקרשי צלע המשכן לירכתים ימה, לירכתים אינן ירכי קשוט, ימה, מאי ימה דא שכינתא עלאה, ההוא דאתמר ביה ודמות על ראשי החיה רקיע:

ואיהו דאוקמוהו אין בין מים העליונים למים התחתונים אלא כמלא נימא, והאי נימא עליה אתמר אין מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלא נימא, ובה קודשא בריך הוא מדקדק עם צדיקא אפילו כחוט השערה, והאי חוט איהו חוט דסחיר לאות ברית מילה, וברית איהי נימא, ווי לון מאן

דאפריש אות ברית בין מים למים, ומנע זרעא מניה, דאחזר עלמא לתהו ובהו, ורזא דמלה לא תהו בראה לשבת יצרה, ודאי מים עליונים אורייתא דבכתב, מים תחתונים אורייתא דבעל פה, נימא דאיהו בין תרוייהו דא יסוד, דאיהו רזא דאורייתא, ואיהו יסודא ועקרא דתרוייהו:

ומאן דמנע רזא דעקרא דתרי תורות, כאלו אהדר עלמא לתהו ובהו, ואלין אינון דאמרינן דלא אורייתא אלא כפשטה, ולית בה רזא אחרא, ואינון דו פרצופין, איהו ג"ן סדרים דאתמר בה גן נעול אחותי כלה, גן נעול מסטרא דם' סתומה, ו' איהו נעול בשית יומי דשבוע, הדא הוא דכתיב (יחזקאל מ"ו) יהיה סגור ששת ימי המעשה, וביום השבת יפתח, ובשבת בגין דלא תהא כנועל דלת בפני לווין, דאתמר בהו לוו עלי ואני פורע, איהי פתיחא לגביהו דאינון נשמתין יתירין:

ובאלין דלא מלווין לה ולא אוסיפין לשבתות ולימים טובים, איהי סתימא להון, ובגין דא כל המוסיף מוסיפין ליה, ודא תוספת נשמתא יתירא, ואיהי תוספת רוחא דקדושה, וכל הגורע גורעין ליה ההיא נשמה יתירה, ואשתאר עני, ואם הוא חכם אסתלק מיניה חכמתיה, ואם הוא עשיר בממונא אסתלק מניה, ואשתאר עני יבש, כמה דאיהו:

תיקוני זהר דף לח/ב

מנע מלעילא נשמתא יתירה דאיהו נשמת כל חי, ואשתאר יום השבת עני ושכינתא יבשה, הכי אתמנע ברכאן מניה, ואיהו מדה כנגד מדה, וכל מאן דאוסיף בשבת, אז וכגנה זרועיה תצמיח, אוף הכי נמי אצמיח טובא דיליה, ומאן זרועיה דשכינתא לעילא, אינון נשמות יתירות דזרעין מניה, ויחדון לון לישראל לתתא מזיו כבודה:

ובזמנא דההיא מ' סתימא אתפתחת, לא אתפתחת אלא בפיוסא, כמה דאת אמר פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי שראשי נמלא טל, והאי פיוסא לגבי ו' דאיהו מפתחא דסתים לה, ובגין דא פתחי לי ביומא קדמאה, למאן לאת י' דאיהי נקודה דקמ"ץ, כד אתפתחת אתפתחת בפת"ח דאיהו ו', כד סתים סתים בקמ"ץ, ואיהו י"ו טפה זרע דאתמשך מניה:

ובגין דא פתחי לי ביומא קדמאה לאת י' דאיהי נקודה דקמ"ץ, אחותי ביומא תניינא, רעיתי ביומא תליתאה, דאיהו רעיא מהימנא, יונתי ביומא רביעאה, תמתי ביומא חמישאה, תם עונך בת ציון, שראשי ביומא שתיתאה, דאתמר וישתחו ישראל על ראש המטה דאיהו יום הששי, נמלא טל ביומא שביעאה, דא טפה י' ודאי, ודא נקודה דאת ב':

ובגין דא זווגא דתלמידי חכמים משבת לשבת, לירתא ההיא טפה דאיהי חכמה, ט"ל תורה לבנייהו, ולא למגנא אוקמוהו זכרונם לברכה, כל העוסק בטל תורה טל תורה מחייהו:

גל נעול גל איהו כמו גלגל, איהו רמיז דביה מעין חתום דאיהי י', ומיד השקו הצאן דאינון אברין קדישין, דאתמר בהון ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם, כלהו רועים, ומשה על כלהון, דכתיב (שמות ב') וישב על הבאר, וכתיב (תהלים צ') תפלה למשה איש האלקים וכו', איהו שלטנותיה בשבעה רקיעין:

צדיק איהי רקיע דפליג בין מיא למיא, בין ים עלאה דאיהי אימא עלאה, ובין ים תתאה דאיהי אימא תתאה, ועליה אתמר אין בין מים עליונים למים התחתונים אלא כמלא נימא, כמה

דאוקמוהו מארי מתניתין, והאי נימא איהו צדיק, ולא למגנא אוקמוהו קדמאין, דקודשא בריך הוא מדקדק עם הצדיקים אפילו כחוט השערה:

ולית נימא ונימא דשערה דעתיקא קדישא דלא נפקא ממבועא עלאה, והאי נימא איהו ו', מבועא דיליה י', דסלקא באוירא עד אין סוף ונחתא עד אין תכלית:

ואיהי עשר, ובגינה אתמר עשר אמות ארך הקרש, אמו"ת אינון מאו"ת בהפוכא, ואמה וחצי האמה רחב הקרש האחד, דא רזא דשעור קומה, דאיהו אזיל על ק"ו המדה, מאי ק"ו דא את ו', דאיהו מדה לכל שעורא דגופא:

איהו מדה בין עינא לעינא, ועלה אתמר אצבע אלקי"ם היא, איהו שעורא דאורכא דחוטמא ואיהו שעורא דכל אצבעא ואצבעא ושעורא בין אצבעא לאצבעא ו' (נ"א י):

י' איהי מדה דשפה, ומדה דכל עינא ועינא בעגולא, ומדה דפן ופן דאנפין, ומדה דקמ"ץ סתים, וכד אתפתח קמ"ץ אתפתח בחמש אצבעין ברזא דה', דבהון האי ק"ו אזיל ה' מאה שנין:

וכד (ס"א ו' כד) נחית לתתא לגבי צדיק אתקרי שיעור, וכד סליק לעילא לגבי אימא עלאה אתקרי קומה, ורזא דמלה וימדו בעמר דא שכינתא עלאה, דאיהי עומר לגללת, דאיהי גלגלתא דרישא, ושכינתא תתאה איהי ספירת העומר, דבה מני שבע יומין דאינון שבע שבתות, דאית בהון ארבעין ותרין יומין דשיתא דכל שבוע, ושבע:

תיקוני זהר דף לט/א

שבתות הא מ"ט (נ"א דמטטרוון), דאינון מ"ט אנפין טהור, שמע ישראל ה' אלקינ"ו ה' אחד, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, דבהון אתדכיא שכינתא תתאה לגבי בעלה, במקוה דילה, (האי) דאיהו מקוה ישראל ה', ואיהו שיעור קומה, דהכי אינון אתוון דמקוה קומה, ואינון ס' סתימא ברזא דא, תשע נקודין לכל סטר, בנקודה דאמצעיתא אשתלימו לארבעים סאין, איהו שעורא דמקוה, דביה אתדכיא אתתא לבעלה:

וקדם דאתדכיא, צריך למנאה שבעה יומין דדכיו, לאשלמא בהון מ"ט פנים דכיו דאורייתא, ובהון אתחברת אורייתא דבכתב ואורייתא דבעל פה ביומא דשבועות, דאינון דו פרצופין דאדם, וחבורא דתרוייהו רח"ם, דאיהו רמ"ח פקודין דעשה, ורזא דמלה קדש לי כל בכור פטר כל רחם, בהאי חבורא דשבועות מתקרבין כל פקודין דעשה, כעצמים בבטן המלאה:

ובהוא זמנא, כל אינון אברין מקבלין על ידי צנורין דא מן דא, הדא הוא דכתיב (שמות כ"ו) מקבילות הללאת אשה אל אחתה (נ"א אחת אל אחת), וכד אינון מקבלין, כל ספיראן מקבלין דא מן דא, ומלאכין לתתא מקבלין דין מן דין, כמה דאת אמר ומקבלין דין מן דין, וכל חד וחד יהיב רשו לחבריה, לאעלא בתחומא דחבריה, כמה דאת אמר ונותנין רשות זה לזה:

ומאן גרים דא, ישראל כד מקבלין דא מן דא, בין באורייתא בין בממונא, גרמין לקבלא לעילא דא מן דא, ולאשפעא דא לדא, וכלא על ידי צנורין, הדא הוא דכתיב (תהלים מ"ב) תהום אל תהום קורא לקול צנורין וגומר, ומאי אמרי דא לדא, אבע מימך קול שני ריעים אני שומע:

ואינן לקבלייהו תרי שפון דאתקרון אפיקי מים, ומאן נינהו נצח והוד, דאתקרון שקתות המים, ותרוייהו אתשקיין על ידא דצנורא דאיהו עמודא דאמצעייתא דכליל כלא, ואיהו ברית דכלילין ביה כל אברין דגופא, כל צנורין אינן אתשקיין מן את ו', דאיהו נהר דנגיד ונפיק מעדן, ואיהו צנור דנפיק ממעינא דמיא דאיהו י', ומניה אתפשטא ה' דאיהו ים עלאה:

ותא חזי תשע נקודין אינן מן קמ"ץ עד שור"ק, וכלהו אתקריאו צנורין ומבועין לאתון, דאינן כלילין בקרקע דאיהי שכינתא תתאה, דאתקריאת ג"ן, כלילא מתלת וחמשין סדרין דאורייתא, ועלה אתמר גן נעול אחתי כלה, גל נעול מעין חתום, חתום ודאי, בגין דאיהי בתולה ואיש לא ידעה, ואיהי חכמת שלמה, דעלה אתמר ותרב חכמת שלמה, אתרבייתא מכל שקיו דכל ספירה וספירה, על ידא דההוא צנורא דאיהו ו', עד דמטיאת לההוא מבועא עלאה דאיהי י', עלאה חכמת כל בני קדם, ובההוא זמנא אתעבידת איהי תגא ברישא דאת ו':

ותא חזי, שכינתא תתאה כד איהי אתשקיא מן נקודין, אתקרי חר"ק חל"ם שור"ק, למאן לההוא צנור דאיהו ו', דכליל שית צנורין, דכלהון משית אתון, דאינן אבגית"ץ וכו', שית צנורין אינן דתליין מניה, ואיהו כליל שית אחרנין, וכלהו סלקין למ"ב, אתקריאת חר"ק חל"ם שור"ק דההוא צנור, כגוונא דא ו':

והכי אתקריאת לגבי י', והכי לגבי ה', ורזא דמלה אני ראשון ואני אחרון וכו', ולזמנין איהי עטרה על רישא דאת ו', כגוונא דא א' ורזא דמלה נוטה שמים כיריעה, ודא רזא דרישא דאת א', ולזמנין נחית תחותי כגוונא דא א' קמ"ץ, כד סלקא על רישא אתקריאת תגא זרק"א, בההוא זמנא אתמר בה אשת חיל עטרת בעלה, ואתקריאת חל"ם, וכד נחתת תחותיה אתקריאת חיר"ק, ואיהי:

תיקוני זהר דף לט/ב

לח"ם, דהכי איהו חל"ם בהפוך אתון לח"ם, ודא איהו לחם אבירים אכל איש, דאתמר ביה ה' איש מלחמה, מסטרא דחכמה אתקריאת חל"ם, ומסטרא דעמודא דאמצעייתא אתקרי שור"ק, כמה דאת אמר ואנכי נטעתיך שור"ק כלה זרע אמת, ההוא דאתמר ביה תתן אמת ליעקב, מסטרא דיליה אתקריאת חר"ק, ובהפוך אתון חק"ר, ובגינה אתמר החקר אלק"י תמצא, ואיהי קרח הנורא, דאיהו שמא תליתאה דצלותא, דאתמר ביה הא"ל הגדול הגבור והנורא, הנורא איהו עמודא דאמצעייתא:

ושור"ק איהו טמיר וגניז, מסטרא דצדיק דאיהו ברית, אור גנוז דאיהו ר"ז כחושבן אור, כמה דאוקמוהו מארי מתניתין, אור זרוע לצדיק, ודא הוא אור הגנוז לצדיקיא, דחמש אור דלעילא מיניה כלהון אינן באתגליא:

ומאי ניהו תלת אור סגו"ל, ותרין אור שב"א, כד סלקא על גדפיהו דתרין נקודין דאינן שב"א, אתעבידת שור"ק, ורזא דמלה סמכוני באשישות, וכד נחתת איהי תחות צר"י אתעבידת סגו"ל, ועלייהו אתמר רפדוני בתפוחים, ומאי ניהו אלין אשישות, אינן תרי אשות, דאינן איש ואשה, אשא חוורא, ואשא סומקא, דתמן אב ואם, דאינן י"ק, ואינן אנפי דינא ואנפי דרחמי:

אמאי בעאת לאסתמכא תמן, בגין דאינן תרין גוונין דשושנה, חוור וסומק, רחמי ודינא, דאינן חסד וגבורה, ותמן ריחא דשושנה, ודא איהו עמודא דאמצעייתא, ובגין דארחת ביה, אמרת

סמכוני באשישות, וביה אתעבידת סגו"ל, כד נחתא רפדוני בתפוחים, אלין אינון תרי סמכי קשוט, דאינון חוור וסומק, ובגין דארחת באת ו' דאיהי בברית, אמרת רפדוני בתפוחים:

וכד אתחברת ביה אתעבידת סגו"ל, מה דהוו צר"י אתעביד צייר, הדא הוא דכתיב וייצר ה' אלקי"ם את האדם עפר מן האדמה וגומר, ויצמח ה' אלקי"ם מן האדמה כל עץ נחמד למראה וגומר, דא צדיק איהו עץ פרי עושה פרי למינו, ובהאי אתר איהו רחימו דילה בחבורא ויחודא דבעלה, ובגין דא אמרת כי חולת אהבה אני:

וכד ישראל חאבין בברית מילה, אתפסיק נבועי דנקודין מאתוון, דכלילן בשכינתא תתאה, ואשתארת (בהון) יבשה, בההוא זמנא מה כתיב בשור"ק חיר"ק, שרקו ויחרקו שן אמרו בלענו, קמ"ץ פת"ח דא סגיר ודא פתח, אלין תרין אינון דסגרין ופתחין מבועין דאינון נקודין, לגבי אתוון, ואת ו' כד איהו נטוי על רישי (נ"א אתוון) חיוון עלאין אתקרי רפ"ה, וכד איהו במציעו דאתוון אתקרי דג"ש, אתוון אלין אינון חיוון, דאתמר בהון והחיות רצוא ושוב, רצוא בדג"ש ושוב ברפ"ה:

כתרין דאתוון דאינון תליין במחשבה, דאינון כגוונא (נ"א הני טעמי תליין במחשבה, אתוון בעובדא דתמן, נקודין תליין בדבור אתוון בעובדא, שבע זיינין אינון כגוונא דא ש' ש', כן איהו ז' שביעאה לא צריכין תגין כגוונא) דתגין, נקודין תליין בדבורא, אתוון תליין בעובדא, שבע זיינין אינון כגוונא דא ה' ה', י"ו איהו ז', לא צריכין תגין, דאינון אתוון אתקרון תגין כגוונא דא יהו"ה:

תגין תליין במחשבה דלכא ומוחא, נקודין בדבורא דפומא, אתוון בעובדא דאברין, ולאלין (נ"א ומאלין) נקודין וטעמי ואתוון, עביד ההוא סתים וגניז כורסיא טמירא עלאה, ועליה אתמר אתה ה' לעולם תשב וכו', מאי אתה, ההוא דאתמר ביה ה' אלקי"י אתה ארוממך, בההוא דאתמר ביה רום ידיהו נשא, ובגין דא אתמר למי נושאין כפים לרום השמים, הדא הוא דכתיב רום ידיהו נשא, ומאי ניהו יו"ד ק"א וא"ו ק"א, דאיהו חכמה כ"ח מ"ה, ועליה אתמר:

תיקוני זהר דף מ/א

כ"ח מ"עשיו ה"גיד לעמו, והאי איהו כ"ח פרקין דידין דמלכא עלאה, דאינון כוז"ו במוכס"ז כוז"ו, כנויין דיחודא עלאה, דאיהו יקו"ק אלהינ"ו יקו"ק, ובגין דאסתלק האי חילא מישראל, אתמר בהון וילכו בלא כח לפני רודף:

יו"ד ק"א וא"ו ק"א, אינון עשר אצבעאן, דאתמר בהון ידיו גלילי זהב, דבהון כ"ח פרקין, דאינון כ"ח אתוון דעובדא דבראשית, ובגין דא ה' אלה"י אתה, ומאי אתה, ההוא דאתמר ביה נכון כסאך מאז מעולם אתה, ומאי נכון, דא נאמן יושב ונאמן עומד באמצע, הדא הוא דכתיב (ישעיה מ"ד) כתפארת אדם לשבת בית, ומאי מאז, אלא ההוא דאתמר ביה אז תקרא וה' יענה, ומאי א"ז אלין תמניא אתוון דאינון יאקדונק"י דסלקין לחושבן אמ"ן:

ודא איהו העונה אמן בכל כחו, בההוא כ"ח, ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, העונה אמן בכל כחו קורעין לו גזר דינו של שבעים שנה, ובגיניה אתמר נכון כסאך מאז מעולם אתה, וביה אתה ה' לעולם תשב, אתה ההוא דאתמר ביה אבינו מלכנו אבינו אתה, ומאי ניהו אבינו אב הרחמן:

ואיהו כליל כל אתון דאורייתא, ומאי ניהו אורייתא דבכתב עמודא דאמצעיתא, ועליה אתמר ברוך אתה, וכד ישראל קיימין בעמידה דצלותא, איהו יתיב על כורסיא, ובגיניה אתמר בההוא זמנא אתה ה' לעולם תשב כסאך לדור ודור, ומאי ניהו לדור ודור, אלא ההוא דאתמר ביה דור הולך ודור בא והארץ לעולם עומדת, ולית דור פחות מששים רבוא, ומאי ניהו משה דשקיל לשתיין רבוא מישראל, ודרגא דיליה אספקלריא דנהרא, (נ"א שייך אחר זה ותוסף ללדת שבדף ק):

בזאת יבא אהרן אל הקדש, תא חזי אין אדם מפיק רצונו מה' אלא בזאת, דעלה אתמר מצא אשה מצא טוב ויפק רצון מה', ודא היא עת לעשות לה', וכמה עתות יש, ועלייהו אתמר ואל יבא בכל עת, ושלמה אמר עת לשחוק וכו', דאינון כ"ח עת, ועל דא קודשא בריך הוא אמר ואל יבא בכל עת אל הקדש, דאיהו קדש ישראל לה':

וכד שכינתא דאתקריאת זאת עם ישראל, כמה דאת אמר ואף גם זאת בהיותם וכו', מאי אינון אמרין לה אנה הלך דודך היפה בנשים, אנה פנה דודך ונבקשנו עמך, בכמה תחנונים וצלותין, בציצית ובתפלין, בשבתות וביומין טבין, דעלייהו אתמר ביני ובין בני ישראל אות היא לעולם, אות ברית מילה, אות דשבת ויומין טבין, ואות דתפילין:

עלה אתמר על זאת יתפלל כל חסיד אליך לעת מצא, מצא אשה מצא טוב ויפק רצון מה', ויעקב בריך לבנוי בזאת, הדא הוא דכתיב וזאת אשר דבר להם אביהם, ודוד בזאת הפיק רצונו מה' כשנלחם עם אויביו, כמה דאת אמר אם תחנה עלי מחנה וכו', בזאת אני בוטח, והנביא כשראה את ישראל בגלות, לא ראה להם מנוחה אלא בעבור זאת, (ופורקנא דישאל לא ייתי אלא בזאת), הדא הוא דכתיב זאת אשיב אל לבי על כן אוחיל, ויהודה לא אתבריך אלא בזאת, הדא הוא דכתיב וזאת ליהודה, ומשה לא בריך ית ישראל אלא בזאת וזאת הברכה, ומי שלא שת לבו גם לזאת, עליה כתיב איש בער לא ידע וכסיל לא יבין את זאת:

וכיון שהאדם בה יפיק רצונו, ובה משיג השם, שזהו סוד על זאת יתפלל כל חסיד, על זאת ודאי, לשם ה' שהוא על זאת, למה תקנו בשחרית למדה ידועה, וכן במנחה למדה ידועה, וכן בערבית למדה ידועה, וכן בשבת למדה ידועה, וכן ביום טוב למדה ידועה, וכן בעשרת ימי תשובה למדה ידועה, אלא מה שאמר על זאת, הוא מורה שהוי"ה הוא על כל ספירה:

תיקוני זהר דף מ/ב

וספירה, כמו שאמר דוד לך ה' הגדולה והגבורה וגומר, ואין לך פעולה בתחתונים אלא על ידי מלכות, שנאמר בה ומלכותו בכל משלה, אבל בזמן שצריך קודשא בריך הוא להצדיק לצדיק, ולעשות עמו צדקה שהיא מלכות, עם התחתונים, נכללים בו כל הספירות, ונקראין צדיקים על שמו, ה' נקרא על שמו צדיק, שנאמר צדיק ה' בכל דרכיו, ומרחם על בריותיו בצדקה, אין צדקה אלא תפלה, צ' אמנים, ד' קדושות, ק' ברכות, ה' חמשה חומשי תורה, וזהו צדקה תרומם גוי, ועליו נאמר לאברהם ויחשבה לו צדקה, וכשהוא רוצה בה נאמר בה וילבש צדקה כשריין:

מצד ה' היא צדקה, ומצד י' היא כובע על ראש צדיק אות ברית, עטרה בראש כל צדיק, ומצד ו' נאמר בה ארוכה מארץ מדה, מצד ה' עליונה ורחבה מני ים:

וכשרוצה הקדוש ברוך הוא להמשיך נבואה, כל הספירות כלולים בהם, ונקראים נביאים, ומלכות היא דמיון כלם, שנאמר וביד הנביאים אדמה, כמו שאמר הנביא ודברתי על הנביאים וגומר, שהיא כמו האספקלריא שכל הפנים נראין בה, כן כל הספירות מראין בה כחם ודמיונם וצורתם, לכל נביא כפי השגתו למעלה, וכמו כן למטה היא מתלבשת בכסא הכבוד, ובכל המלאכים, והאופנים וחיות הקדש, ובכל הרקיעים, והכסאות שבהם, והמלאכים התלויים מהם, שיש מלאכים גבוהים עליהם, שנאמר כי גבוה מעל גבוה שומר וגבוהים עליהם, וכן בכל כוכב ומזל, כמה שכתוב ומלכותו בכל משלה, וזהו וביד הנביאים אדמה, ולכל אחד נדמה כפי כחו שהיא נשמתו, והבן אמן בכל כחו:

יהו"ה הוא בכתר, שהיה קודם שנברא העולם הוא ושמו לבד בכתר, כשברא העולם במדת ראשית ירד עליו, ולא היה חסר מלמעלה, וכן בכל ספירה, כמדליק נר מנר ואינו חסר מן הראשונה ולא מחברתה, עד אין סוף ואין תכלית:

ומי שמכיר אותו בזאת, כמו שמכיר אותו בעליונים ובתחתונים, בעבור שהיא כלולה מהעליונים, ואינה יחוד וקשר כלם, והיא מתלבשת בתחתונים, ועל זה אמר הנביא אל יתהלל המתהלל כי אם בזאת, היא אתקריאת נבואה מסטרא דנביאיא, חכמה מסטרא דחכימיא, דכל ספירן אתקריאו חכמים:

וכ"ח אתוון אינון לכל עובדא דבראשית, וכלהון אינון בין לכתובה בין לכל מלה דיתעביד בידין, דעובדא דכ"ח פרקין אינון בעשר אצבעאן, ודא איהו רזא מהכח אל הפועל, וכלא בחכמה, ורזא דמלה כלם בחכמה עשית:

אית חכמ"ה מסטרא דאתוון, ואית חכמה מסטרא דנקודין, דאתוון אינון בת קול, ובהון רזא דבורא לדרשא ולכל מלה דתליא בדרשא, תגין אינון למחשבה, ואינון ברזא דהאי קרא (שמות ל"א) לחשוב מחשבות וכו', וכלהון תליין בשכינתא תתאה, ואינה כללא דכלהון:

וברזא דא תשכח טעמין ונקודין ואתוון, והכי בכל את ואת, ורזא דמלה ש' תלת תגין לעילא כמו זיינין דספר תורה, בה רשימין (ס"א רמיזין) כתרין ונקודין ואתוון, והכי בכל את ואת, ש' שבת הגדול בינה, שבת הקטן מלכות, ב' תרין דרועין גדולה גבורה, ת' תפארת, ביה שקיל שבת לכל אורייתא, תלת כתרין דש תלת ספירן עלאין, וכלהו כלילן בתיובתא דאינה שכינתא עלאה, ועלה אתמר תפלת כל פה:

והא עמודא דאמצעייתא אתקרי תפלת כל פה, אלא (כל) איהו ב"ן י"ק מן בינ"ה, ואיהו עמודא דאמצעייתא, איהו ממוצע בתלת אתוון דאינון יק"ו, דאתכלילן בבינה, ואיהו ממוצע כגופא בין תרין דרועין, ואיהו:

תיקוני זהר דף מא/א

אות בצדיק, דאיהו כליל בא"ת, דאיהו שכינתא תתאה כלילא מא' ועד ת', ואיהו כליל תלת ברכאן דצלוחא קדמאין, ותלת בתראין, ואיהו כליל תרין ו'ו' דאתמר בהון אל שני קצותיו וחבר, דאינון (נ"א ואינון) י"ב ברכאן דצלוחא דאתקריאו אמצעיות, וכלהו ח"י ברכאן דאתכלילן בה' דאינון תלת ווי"ן, (נ"א דאתמר בהון יו"ד ה"א וא"ו ה"א), דאיהו דו פרצופין, ודא איהו שעור קומה, דאתמר ביה עשר אמות אורך הקרש, במאי סלקת לעשר באת י':

קם סבא חד פתח ואמר, ודאי ה' אית בה תלת ווי"ן, דאינון ח"י ברכאן, כגוונא דא ה', דאתמר בהון וברכות לראש צדיק, מאי ראש צדיק דא עמודא דאמצעייתא, דביה שריין ח"י ברכאן דה' עלאה, ומניה אתמיכו לה' זעירא על ידא דצדיק, ובגין דא גוף וברית חשבינן חד:

ו' דאיהו במציעות ה"ה, איהו שעור קומה, ואיהו אמה, וסליק (נ"א דסליק) באת י' לעשר אמות, דאתמר ביה עשר אמות ארך הקרש, ואמה וחצי האמה רחב הקרש האחד, דא ו' י', דאיהו ברזא דז', דכל תגין ביה אתקריאו:

שתי כתפת חברת דא כתף עלאה וכתף תתאה, דאינון ימינא ושמאלא, ואינון ה"ה, אל שני קצותיו אינון ו"ו, ובהון אתעביד ה"ה בחבורא, ובגין דא אל שני קצותיו וחבר:

בכל אתר אמה איהו ו', ובגין דא איהי בת ששה טפחים, וחצי האמה דא י', דתרין יודי"ן אינון שעורא דאמה, ואות י' שעורא דילה ג' טפחים, ודא ג', ועשר אמות דא איהו שעורא דגופא דבר נש, לקבל עשרה דברים דאתמר בכוס של ברכה, ולא אשתאר בזמנא דא אלא ארבע (נ"א דאסתלק ו' ואשתאר ד' מן דו פרצופין, ושעורא דכלא ו', באת י' סליק לעשר), כמה דאוקמוה:

וכלהו רמיזי בגופא כגוונא דא, בדרועא ימינא תרין אמין מן פרקא לפרקא, וכן בדרועא שמאלא תרין, הא ארבע, וכן בתרין שוקין ארבע הא תמינא, ובגופא תרין הא עשר, דא איהו עשר אמות ארך הקרש, הקש"ר איהו בהפוך אתוון, בין קשר לקשר:

וחמשה בריחים לקרשי צלע המשכן האחד, אינון חמש אצבעאן דיד ימין, וחמשה בריחים לקרשי צלע המשכן השנית חמש אצבעאן דיד שמאל, ואינון חמש אצבעאן כלהו מדה לבריחים, ואינון מי מדד בשעלו מים וגומר, והא אוקמוהו, ואינון א א א א חמש נקודין אלין, דאינון קמ"ץ צר"י חל"ם חיר"ק שר"ק, אינון ברזא דאלקי"ם, דהכי סליק בחושבן, ורזא דאלקי"ם מלא י"ק, ודא איהו (נ"א יה"ו) בינה ודאי:

והכי ברזא ה' אלפי"ן כלילין בה' תתאה, ואלין אתוון אינון תלת נשמה רוח ונפש, ה' זעירא גופא בית קבול דכלהו, פתילה (ס"א פתיל ה') דאתאחדן ביה תלת גוונין דשרגא, דאיהו נר ה' נשמת אדם, זית מזתים דא צדיק, דאתמר ביה שמן זית זך, כתית דכתיש כתישא באינון אתין (ס"א זיתין) דאינון אברי גופא, ודא ברית מילה, לגבי שכינתא דאתקריאת גד:

ורזא דמלה והמן כזרע גד הוא, בההוא יו"ד אתעבידת גיד, ואמאי אתקריאת גד, בגין דאיהי כלילא משבע ספיראן דסלקין לחושבן גד, ואמאי אתקריאת מן, בגין דכלא לא ידעו מה הוא, דנחית לון קודשא בריך הוא מן דאיהו כזרע גד חוור, ועינו כעין הבדלח, דאיהו חוור מסטרא דימינא, וטעמו כצפיחית בדבש מסטרא דשמאלא, מה הוא, כליל מעשר אתוון דאינון:

תיקוני זהר דף מא/ב

יו"ד ק"א וא"ו ק"א, ודא מנא דאורייתא, וסליק לחשבן מ"ה, ולא ידעו מ"ה הוא:

וערב רב שאילו בשרא ויהיב לון, ומה כתיב (במדבר י"א) הבשר עודנו בין שניהם טרם יכרת ואף ה' כו', והאי בשר הא אוקמוהו מארי מתניתין בבשר היורד מן השמים, דא מנא דאכלו ערב רב, ועם כל דא אמרו עלה אין דבר טמא (ס"א רע) יורד מן השמים:

ורזא דהאי בשר מאי ניהו, אלא כמה דאת אמר בשגם הוא בשר, ורזא דא לחכימי לבא אתמסר, והאי בש"ר בהפוכא שב"ר, ועליה אתמר שבר רעבון בתיכם, אם זכו בשר קדש, דאתמר ביה ומבשרי אחזה אלו"ה, ואם לא נטרין בהאי בש"ר, אות ברי"ת, אתהפך לון בשב"ר:

(ס"א מצתאי) ותא חזי כל שמא דאיהי מן תרין אתוון כגון כי בי"ה ה' צור עולמים תליא מן חכמה, ומן תלת אתוון תליין מן בינה, ומן ארבע תליין מן שכינתא תתאה, ומן חמש תליין בחמש ספירן, ומן שית תליין מן צדיק, ומן שבע ותשע ביה, מן עשר בשכינתא תתאה, דאיהי עשירית האיפה סלת, ובה מעשרין, ובגין דאיהי כלילא מעשר, אתמר בה אין שכינה שורה בפחות מעשרה (כאן חסר):

זרק"א האי תגא איהי י', וחוטא דילה ו', והא אוקמוהו כורכין את שמע עם ואהבת את ולא הו מפיסקין, בגין דאת י' איהי אבנא מרגליתא קדישא יקרא, קירטא איהי שפה, כלילא מחמש תקונין דאינון אחזה"ע בומ"ף וגומר, ודא ה' זעירא, חמש אבנין דקירטא דא ה' עלאה, דאינון שמע ישראל ה' אלקינו ה', אתעבידו ה' אבנין אחד:

כריכו דכולהו ו' דאיהו כליל שית תיבין דיחודא, דאינון שמע ישראל ה' אלקינו ו' אחד, ובההוא כריכו צריך לסחרא קירטא ולארכא בה, האי אבנא כלילא מחמש, (נ"א מעשר), עד דסליק לה עד אין סוף, ורזא דמלה למען יאריך ימים על ממלכתו:

כד האי אבנא בעאת למעבד דינא בעמלק, או בסטרין אחרנין, וכן בחייבין, נטלא (ס"א ינקא) מגבורה, ואתכלילן בה כל ספיראן, ואתקריאו בה כלהו גבורות, וכד בעאת למעבד חנא וחסדא בעלמא, נטלא מחסד, וכלהו ספירן אתכלילין בה ואיתקריאו חסדים, וכד בעאת לרחמא על עלמא, נטלא מעמודא דאמצעיתא, וכלהו ספירן אתכלילן בה, ואתקריאו רחמי:

והאי י' איהי בכל סטרא, אם כן במאי אשתמודעת כד נטלא מאבהן, אלא בנקודה, כד איהי נקידא מסטרא דקמ"ץ נטלא מחסד, וכד איהי נקידא מסטרא דשב"א נטלא מגבורה, וכד נקידא מחל"ם איהי מסטרא דעמודא דאמצעיתא, דתלת נקודין אלין אינון מיא ואשא ורוחא (כאן חסר והוא בתקו"ח דף כד ע"ג):

ויאמר אי הבל אחיך, תא חזי תרין אתוון אלין דאסתלקו מניה, דבהון חב, גרמו ליה מיתה, א' אמון מופלא ומכוסה, י' מחשבה, אמר ליה רבי אלעזר אבא, והא כמה מחשבין אינון, שכינתא תתאה אתקרי מחשבה, חכמה עלאה אתקרי מחשבה, ולעילא לעילא מחשבה, ולעילא מכלהו מחשבה, דלית לעילא מנה, והיא סתימא דכל סתימין, עלאה דכל עלאין, אי תימא דסליק מחשבתיא דאדם תמן, לא, דהא אתמר ביה ואירא כי ערום אנכי ואחבא, דהאי ערום אחזי דאתפשט מלבושיה, ובגין דא אתמר באבא ואחבא, ובברא ויסתר משה:

אמר ליה ברי בכלא חאב, במחשבה דאיהי לבושא למחשבה סתימא, ובמחשבה סתימא, ודא הוה מיתה דיליה, דאסתלק מחשבה סתימא דכל סתימין מניה, דאיהו ח"י החיים, דבאתר דאיהו תמן לית מיתה תמן, וחאב במחשבה סתימא ואשתאר:

תיקוני זהר דף מב/א

ערום מינה, מכל מה דלעילא מן אימא עלאה דאיהי תשובה חאב, ואסתלקו מניה, ואי לאו דקמת עמיה תשובה וגלת עמיה, הוה אתאביד מכל וכל, ובגין דא (תהלים ק"ל) אם עונות תשמר י"ק ה' מי יעמוד, מי יעמוד ודאי, ובגין דא ובפשעיתכם שלחה אמכם, הווא דאתמר בה שלח תשלח את האם, את לאסגאה שכינתא תתאה עמה:

אימא עלאה קמת באדם, ואימא תתאה בהבל, דחובא דאדם רב הוה מדהבל, ובגין דא ברי א"י מן אקי"ק, איהו א"י דחב ביה הבל, ואסתלקו ואשתארת ה"ה, ובגין דא א"י הבל אחיך, ואיהו א"י מן אדנ"י, ואשתאר ד"ן מן אדנ"י, חובא דאדם גרם דאסתלק י"ו מן יקו"ק, ואשתאר ה"ה:

אמר ליה אבא והא י"ו הוה ליה למהוי, מאי ו"י, אמר ליה ברי ודאי דא רזא דחב במחשבה עלאה, דאסתלק י' מן א', ואשתארת ו"י, בגין דאסתלק מתמן עלת העלות דאיהו מחשבה סתימא באת י' מן א', דלית יחודא (ס"א מחשבה) בר מניה, והכא רזא דלא אתגליא עד השתא, ודא איהו כי ידע שמי יקראינו ואענהו, שם י', דלית לעילא מניה כלל, אלא ההוא דברא כלא, ולית מאן דברא ליה, דאית בורא דאתברי, כגון מיא דאיהו ברא לעשבים וגדל לון ואיהו אתברי, אבל האי ברא ולא אתברי, איהו דלית אלק"י לעילא מניה:

אמר ליה אבא מאי או"י הו"י, אמר ליה ברי האי איהו כד אסתלק א' מן אקי"ק, עם י"ו מן יקו"ק, אתעביד או"י, אמר ליה, אי הכי האי א' דתמן ו"י לעילא מן א' מן אקי"ק איהו, ומכל שמהן, אמר ליה ברי אית א' דאיהי בדיוקנא דא יו"ד, י' לעילא ו' באמצע ד' לתתא, ודא א' מן אקי"ק א' מן אדנ"י, אבל האי א' סופה כתחלתה ותחלתה כסופה, ובה אמר עלת העלות אני ראשון ואני אחרון, ובאת ו' דאמצעיתא ומבלעדי אין אלקי"ם:

אמר ליה הא ודאי אתגליא לי מה דלא ידענא עד השתא, ולא עתיד לאתגליא עד יומין דייתי מלכא משיחא, אמר ליה אי הכי אשתמודע דאית אדם קדמון לכל קדומים, ואית אדם אחרא, אמר ליה ברי הכי הוא ודאי, אדם דברא ליה עלת העלות בדיוקנא דיליה סתים וגניז, האי גרם דאסתלק עלת העלות, אדם תניינא חאב במחשבה, ואדם תליתאה חאב במעשה, דתלת אדם אינון, אדם דבריא, אדם דיצירה, אדם דעשיה, דלאו כל חובין שוין:

אמר ליה ברי עם כל דא הוה ה' קיימא קמיה דאדם, בתר דאתו ערב רב ועבדו ית עגלא, גרמו דאסתלק ה' לגבי ו"י, ואתעביד הו"י, ומאן גרם דא, הוי גוי חוטא, ואשתארת ה' בתראה יחידה, הדא הוא דכתיב איכה ישבה בדד, דבקדמיתא ותלכנה שתיהן ה"ה, לבתר אסתלקת ה' עלאה, אשתארת ה' תתאה בתראה יחידה, בתר דאתערבו טוב עם רע, מה דאפריש קודשא בריך הוא, הדא הוא דכתיב ויבדל אלקי"ם בין האור ובין החשך, גרמו דגלת שכינתא ואתערבת בין אומין דעלמא, (ס"א בין אומין דעלמא ובנהא עמה) ומנטרא לון (ס"א לנטרא לה) בגלותא, בההוא זמנא נחית קודשא בריך הוא בכל אתווי דאסתלקו בגלותא, הדא הוא דכתיב (ישעיה מ"ב) אני ה' הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן כו':

תיקוני זהר דף מב/ב

תקונא עשרין:

בראשית ברא אלקי"ם, אלקי"ם מ"י אל"ה, עליה אתמר שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אל"ה:

תקונא חד ועשרין:

בראשית, נחתין תמן תרין סבין, ואמרין אתעסקנא במה דהויתון (נ"א דהוינא), ואנן לא הוינן (נ"א ולא הוינן), ודא ב' תרין ראשית:

הא סבא עלאה קא נחית בינייהו, אמר הא אנן חד, ותלת הוינן וכען אנן, חד אלקי"ם ודאי מ"י ברא אלה, מ"י ברא באלין תלת, ואיהי רביעאה, ושביעאה, (ס"א ותמשאה), וס"א ותשיעאה):

בראשית אינון שית סבין, ומאן נינהו את השמים, ואת הארץ, הא אינון שבעה ותלת גניזין עלייהו:

באלין שבע סבין ובת שבת יחידה לקבלייהו שבעה ובגין דא הא אנן שבעה שבועות), חד עולימא הוה מזנב אבתרייהו, ואלין סבין אערעו בבוצינא קדישא וחברוי, אמרו ליה רבי רבי, אנת וחברך אשכחתון חד עולימא דאיהו בארזא מזנב אבתרייכו:

אמר לון, אערענא במשיריין סגיאין דהוו קא אתיין מקרבא דחויא, ואינון משיריין דמלאכין דנחתין מזרון לקבלא צלותין, מסטרא דחמשין אתוון דמייחדין ישראל בכל יומא, דבהון וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים, דמלאכין דנחתין לאגחא קרבא, דקא ממנן על צלותין, כלהו הוה נחתין בתוקפא דגבורה, כד נצחין לחויא, וכמה חילין דיליה דקא רדפין אבתרייהו, בכמה חובין דישראל, ואינון מארי צלותין, ומסתכלין בשם יהו"ה דאיהי בינה, דנחתא עלייהו בתוקפא דגבורה, כלהו נפלין מקיומיהו, ואתקיים בהו סוס ורוכבו רמה בים, דא ים חמשין שערי בינה, חמשין אתוון דקריאת שמע:

אמרו ליה ולחבריא הוה לכו לעיינא לאסתכלא בתר ההוא דמזנב בתר צלותין דאינון חלשין, ולית לון רשו לסלקא עם אחרנין ולפרחא עמהון לעילא, ובגין אינון צלותין חלשין אתמר ויזנב בך כל הנחשלים אחרך, דנער קטן נוהג בם:

דאלין עשר סלקין ביו"ד ק"י וא"ו ק"י, וכל חד אית ליה צלותיה, ואם חסר חד מנייהו אפילו בתראה, לא סליק צלותא דיליה עמיה, בגין דאיהו עניא, ולית ליה רשו לסלקא צלותיה עם אחרנין, כלהו צלותין מתעכבן לסלקא, עד דההיא צלותא דעניא סליקת, ובגין דא תפלה לעני כי יעטוף, דכלהו מתעטפין בגינה, עד דאיהי סלקא עמהון, דלית פרודא בה מנייהו:

וצלותא דעני איהי שכינתא, מאן עני דא צדיק, והאי צלותא אתקריאת עקב לגבי צלותין אחרנין, ובגינה אתמר אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק, אף על גב דסחיר לה להאי נקודה דאיהי קוצא דאת ד', בכמה חובין לאולפא קטיגוריא על בנוי דשכינתא, לא יפסיק לההיא נקודה, דאם יפסיק, בגינה אסתלק קוצא מן ד' מן אחד, ואשתאר אחר, דאיהו נחש כרוך בעקבו, דבגין חויא לא יפסיק, ולא אסתלק קוצא דאת ד' מן אחד, אבל בגין עקרב אסתלק, ואיהו פוסק, וברח מניה, הדא הוא דכתיב (בראשית ל"ט) ויעזוב בגדו בידה וינס ויצא החוצה:

אדהכי הא עולימא דקא אזדמן לגבייהו, מחמר אחר בעירן, אמר לון מהו ויעזב בגדו בידה, אלא עקרב איהי עקר ב', דעקרת ביתא דשכינתא, ודא איהו בגדו דחויא דעבודה זרה, כד חויא אתיא לאתחברא עם גוף אדם ישן, דאמרת שכבה עמי, חצופה זונה, אתמר באות ברית וינס ויצא החוצה:

(כ"י נ"א ובגין דא אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק, אף על גב דסתיר לה לההיא נקודה דאת ד' לא יפסיק, דאי יפסיק בגיניה אסתלק קוצא מן ד' דאחד ואשתאר אחר דאיהו נחש כרוך בגין דחויא לא יפסיק ולא אסתלק, ואיהו פוסק וברחת מניה, אבל עקרב יפסיק, כמה דעבד יוסף צדיקא הדא הוא דכתיב וינח בגדו אצלה וינס וכו'. אדהכי הא עולימא קא אזדמן לגבייהו מחמר בתר בעירן, אמר לון מאי וינח בגדו אצלה וכו', אלא עקרב עקר ב', דעקר ביתא דשכינתא, כד בעיא לאתחברא עם צדיקא צריך לאפסקא מניה, ולא יתהני מיניה ואפילו:

תיקוני זהר דף מג/א

ממשכא דיליה, לך לך אמרינן לנזירא סחור סחור לכרמא לא תקרב הדא הוא דכתיב וינח בגדו אצלה, משכא דיצר הרע, ודא בגדו דחויא עבודה זרה, כד איהו קא אתיא לאתחברא עם צדיקא ואמרה שכבה עמי חצופה זונה, אתמר באות ברית וינס ויצא החוצה):

אמרו ליה מאן אנת, אמר לון אנא איהו ברא דנונא חדא, דשט בימא רברבא, ובלע כל נונין דימא ואפיק להון חיים לבר, ולזמנין איהו נפיק ביבשתא, לקיימא ביה וידגו לרוב בקרב הארץ, תוהו, אמרו ליה, בתר דלית רעותך לגלאה מאן אנת וברא דמאן אנת, מאן איהו (נ"א מאי איהו) אתר דדוכתך, אמר לון אתר דדוכתי איהו מגדלא חדא דפרח באוירא, תוהו:

אמרו ליה לא תימא לן מידי (ס"א מלי), מאי איהו אבוך, אמר לון אבא דילי איהו חד נונא רברבא, דכד צחי, אפתח פומיה ובלע מיא דימא, ועד שבעין (ס"א שבעה) שנין לא הדר ימא לתוקפיה, ורזא דמלה (איוב מ') יבטח כי יגיח ירדן אל פיהו, ואיהו בלע כל כך מן ימא, ואתון לא אשתאבתון מניה אלא כד חד, דאיהו כ"ד ספרי דאורייתא, איך לא אשתמודעתון ביה:

בההוא זמנא אדכר רבי אלעזר ואמר ודאי אנת איהו ברא דרב המנונא סבא, חדו ביה, ואמרו בודאי אי אנת הוית בהאי עלמא, הוינן קא נחתין מסוסוון דילן, והוינן אנן מחמרין בתר בעירך:

אמר לון, ההוא חויא דאתון מגיחין קרבא ביה איך אשתזבתון מניה, דאיהו בלע וקטיל, ולא עוד אלא דאיהו קטיל לאדם קדמאה, ולכל דרין דקא אתיין אבתריה, וברתא איהי על מגדלא דפרח באוירא, ומכריזין בכל יומא ברקיעא, דכל מאן דקטיל להאי חויא, דיהבין ליה לאנתו בת מלך פנימאה ממשבצות זהב לבושה, והאי זהב איהו ז' ימי בראשית, ה' חמש אור, ב' איהי ב' מן בראשית, עלה אתמר יפה כלבנה, תורה שבעל פה קראן לה במתיבתא:

ובגין דא כרוזא כריז, כמה גברין, כמה מארי תריסין, אתכנשו בבי מדרשא, לאגחא קרבא עם חויא בגינה, וכמה תריסין אתעבידו פסקות בגינה דברתא דמלכא, ויפן כה וכה וירא כי אין איש, לית בהון דקטיל לחויא, עד דייתי ההוא דאתמר ביה ויפן כה וכה ויך את המצרי, ובגין דא אתמר עד כי יבא שיל"ה, שיל"ה מש"ה, דאיהי מורשה דיליה, ובגין דא בגיניה אתמר ביה עד כי יבא שיל"ה, דיליה (נ"א דילה) ודאי, איהו קטיל לחוייא:

ול"ו יקה"ת עמי"ם, בגין דאיהו בן יצהר בן קה"ת בן עמרם, בן עמא רמא, דאתמר ביה ובני רחביה רבו למעלה, וקטיל לחויא, וחיליה בימא וביבשתא וברקיעא, וכמה מארי קרבין אגחו עמיה קרבא על ימא, כמה דאת אמר שם אניות יהלכון בימא דאורייתא, דאינון אניות עיינין דמסתכלין באורייתא, וכמה אניות מנייהו אתברו ונפלו בימא:

עד דייתי מורשה דילה, וקרע ימא דאורייתא, וסוס ורוכבו רמה בים, דאיהו חויה ובת זוגיה, דאיהי סוסיא דיליה, ואיהו אעבר עלה לישראל דלא טבעין בה, הדא הוא דכתיב ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים:

בקדמיתא בימא בההוא חמר, בפורקנא בתרייתא כלא בימא דאורייתא, מטה דיליה דקרע ביה ימא דא קולמוס, בגין דעליה אתגליא זרוע ה', דאתמר ביה וזרוע ה' על מי נגלתה:

בההוא זמנא דאתעבר ההוא חויה בישא מן ימא, שליט חויה קדישא, ובההוא זמנא (שם רמש ואין מספר חיות קטנות עם גדולות), אזלין אניות בהבטחה בימא דלא טבעין, דהא רוח סערה אתעבר שלטנותיה מן ימא דאורייתא, ובההוא זמנא שם רמש ואין מספר וגומר, שם אניות יהלכון לויתן זה יצרת לשחק בו, ויהי חדי עמהון, הדא הוא דכתיב (תהלים מ"ח) שיתו לבכם לחילה וגומר, לחולה כתיב, וכלם אליך ישברון לתת אכלם בעתו, (דאינון עתותי דאורייתא כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה קבעת עתים לתורה) דאיהו עתו דצדיק, תתן להם ילקוטון דא מנא, דאתמר ביה (שמות ט"ז) ששת ימים תלקטוהו וגומר, מסטרא דעמודא דאמצעיתא דאיהו כליל שית סטרין, לויתן לעילא דא צדיק, דאיהו כדג:

תיקוני זהר דף מג/ב

קטן על כף ימא, נחש בריח, דא ההוא דאתמר ביה והבריח התיכון בתוך הקרשים, ודא עמודא דאמצעיתא דאתקרי תיכון, בגין דאיהו עמודא דאמצעיתא, תרין גדפוי ימינא ושמאלא, דמתמן אורייתא אתיהיבת, תרין קשקשוי תרין סמכי קשוט, שכינתא עלאה איהי ימא, שכינתא תתאה איהי דרך אניה בלב ים, דאיהו ל"ב אלקי"ם דעובדא דבראשית, שם רמש ואין מספר, כמה דאת אמר ועלמות אין מספר וכו', ואינון הלכות פסוקות, דאינון בתולות אחריה רעותיה דשכינתא:

חיות קטנות אלין אתוון דאדנ"י, עם גדולות אינון אתוון דיקו"ק, דאינון מרכבות דקודשא בריך הוא ושכינתיה, אתו כלהו חבריא לנשקא ליה, פרח ולא חזו ליה ולא מידי:

פתח רבי אלעזר ואמר, אבא, והא שבע ימים אינון, וים עלאה איהו על כלהו, ועלייהו אתמר כי שפע ימים ינקו, למאן אינון יונקים, אמר ליה ברי שבעה בשבעה אינון מוצקות, והכי אינון רקיעים שבעה בשבעה, והכי אינון טורין שבעה בשבעה, והכי אינון ארעין שבעה בשבעה, ישובין שבעה בשבעה, וראשין דלהון תרין, ורזא דמלה שנים שנים שבעה בשבעה, וכלהו זכר ונקבה, ולעילא חד גניז וטמיר, והכי אינון שבע כורסיין שבעה בשבעה, שבע היכלין שבעה בשבעה, והכי ממנן אינון שבעה בשבעה:

לויתן דימא דא צדיק, רישא דאיהו עמודא דאמצעיתא, מטי עד ימא שביעאה דאיהי רישא דכלהו, ותריין גדפוי ותריין קשקשין בארבע ימים שעורייהו, שיעור דזנבא דחויה מטי עד ימא שביעאה בתראה, דאיהי כלילא שבע ימים, דעליה אתמר שבע ביום הללתיך:

אמר רבי שמעון, ברי, הא מארי תריסין קא נחתין מלעילא, מלובשין שריין, קשתותיהון קשתי אש, ורומחיהון אשא, וסייפיהון להבה, כלהו מארי עיינין, בוודאי הא מארי תריסין בבי מדרשא, ואלין בהון יתערון לאגחא קרבא לעילא:

ולא עוד אלא דהא נונא רברבא קא אתיא, רב המנונא סבא, ודאי בכמה נונין חיילין קדישין דתלמידי חכמים, דמתרבין בימא, כען צריך לפרשא לון רשת, למיהוי ברשות דילן, ולמארי תריסין מאני קרבא, כען צריך לאתקנא בקירטא באבנין דקירטא, בקשתא בגירין דקשתא, ברומחא, בסייפא, החזק מגן וצנה, דאית מארי תריסין דאינון מגיחין בסוסוון, ואית אחרנין דאינון רגלין, דעליהו אתמר במפקנותא דגלותא דמצראי, כשש מאות אלף רגלי וגומר:

קם רבי שמעון פתח ואמר, שמעו הרים את ריב ה', מאן ריב דא שכינתא, דאיהי ריב ה', דאיהי רבי רב, בגין בנהא, איהי ריב ברבי ורבן ורבא, ריב ודאי בכלהו תנאים ואמוראים, דאיהי מריבת בהון בשית סדרי משנה, בגין בעלה דאיהו עמודא דאמצעיתא, כליל שית סדרין:

ועליהו אתמר או יחזק במעוזי, יעשה שלום לי, שלום יעשה לי, תרי שלמי, חד בעמודא דאמצעיתא, וחד בצדיק, דעליהו אתמר שלום שלום לרחוק ולקרוב, דבגלותא אתמר בעמודא דאמצעיתא מרחוק ה' נראה לי, צדיק קרוב לה, ובגיניה אתמר טוב שכן קרוב מאח רחוק:

ובגין דא שמעו הרים אלין אבהן, את ריב ה' דא שכינתא, דאיהי ריב עם אבהן, בגין דמרחקין לה מבעלה, דאינון אתקריאו אמוראים, והאיתנים מוסדי ארץ אלין אינון תנאים, ואלין תנאים איתני"ם בהפוך:

תיקוני זהר דף מד/א

אתוון, ואינון נצח והוד (צדיקים) איתני עולם, והא אית"ן בהפוך אתוון תני"א דמסייע ליה בגלותא, ועלה אתמר איתן מושבך ושים בסלע קנך:

והאי סלע (אתמר בה דלא נפיק אלא טפין טפין דמיא דאורייתא באלין פסקות ובגין ויך משה את הסלע במטהו פעמים דא גרים ד) לא נפיק מיניה אלא טפין טפין זעיר שם זעיר שם, וכמה מחלוקות על אלין טפין, ומאן גרים דא, המורים, דאתמר בהון כל המורה הלכה בפני רבו חייב מיתה, ובגין דא שמעו נא המורים, ובגיניהו ויך משה את הסלע במטהו פעמים, דאם לא דמחא בה לא הוון טרחין ישראל ותנאים ואמוראין באורייתא דבעל פה דאיהי סלע, אלא אתמר בו ודברתם אל הסלע ונתן מימיו בלא טורח, ויהיה מתקיים בהון ולא ילמדו עוד וגומר, והוה נפיק מיא בלא קשיא ומחלוקת ופסק, בגין דשכינתא דאתמר בה הלא כה דברי כאש נאם ה' הוה שרי בפומיהון דישראל, דאיהי אורייתא דבעל פה, דאיהי סלע ע"ל ס', דאינון שתין מסכתות, דהכי איהו סל"ע על ס':

דשכינתא הוה נח על טנרא, דבכל אתר דבעי קודשא בריך הוא למעבד נס, שכינתא אקדמת לההוא אתר, וכיון דשכינתא הוה תמן, לא הוה ליה למחאה בסלע, דקלנא הוות לשכינתא דהות תמן דלא הוה ליה חילא למיהב מיא, ודא איהו על אשר לא קדשתם אותי, יען לא האמנתם בי להקדישני, ובגין דא אסתלק שכינתא מן הסלע, דאיהי י' מן מיטטרו"ן, ואשתאר מיטטרו"ן יבשה, ורזא דמלה יקוון המים מתחת השמים אל מקום אחד וגומר, אחד איהי מלכות, ותראה היבשה דא סלע מיטטרו"ן, דבגיניה אתמר ויקח אחת מצלעותיו ויסגור בשר תחתנה, מאי בשר, ההוא דאתמר ביה בשגם הוא בשר, ועד דנחית לה לא עלה הסלע ולא יהיב מימיו:

ובתר דאסתלק האי מבועא מתמן, שליטת מרה באתרהא, הדא הוא דכתיב (שמות ט"ו) ויבאו מרתה, ורזא דמלה וימררו את חייהם בעבודה קשה וגומר, דא קושיא, בחמר דא קל וחמר, והא אוקמוהו:

והכי הווי ישראל עד דאחזי לון עץ, הדא הוא דכתיב (שם ט"ו) ויורהו ה' עץ וישלך אל המים וימתקו המים, ודא עץ החיים, דאתרבי על ההוא מבועא דאיהי שכינתא, י' מבועא דאשקי לאילנא דאיהו ו', והאי עץ מהלך חמש מאות שנה דאינון ה', וימתקו המים דא ה' בתראה, דאתמר בה קראן לי מרה, דשכינתא תתאה איהי מעין גנים דלית ליה פסק, טפה דאתמשכא מן מוחא, וכמה טפין אתמשכאן מניה, דאינון בתולת אחריה רעותיה:

קרקפתא איהי סלע, ומבועא מלגאו דא מוחא, על אלין טפין אתמר, אשרי הגבר אשר מלא את אשפתו מהם וגומר, את אויבים בשער, דאיהו תרעא דצדיק אות ברית קדש, דעלה אתמר זה השער לה' צדיקים יבאו בו:

ועוד שמעו הרים את ריב ה', אלין תלת יודי"ן, והאיתנים מוסדי ארץ אלין תלת ווי"ן, דכלהו אתרמיזו בויסע ויבא ויט:

קום אלעזר ונטיל קירטא דאיהי שכינתא (ואקיף לה תגא), וזריק מנה איהי אבן טפה קדישא, דעלה אתמר ואד יעלה מן הארץ, (ובגין דא):

תיקוני זהר דף מד/ב

אסתלקת עזקא מן א', לקבלא עלה אבן יקרא דאיהי טפה, ומיד והשקה את כל פני האדמה, כד סליקת, סליקת באימא, דאיהו א' מן אדנ"י אקי"ק, ועל מאן סליקת, על עמודא דאמצעייתא דאיהי ו', דאיהי כריכא ביה כעזקא באצבעא, וסליקת בד' מן אדנ"י, דאינון תרין דרועין ותריין שוקין, עד דסליק לאת י' דאיהי אבא חכמה י' עלאה, בגין דמתמן אתנטילת, הדא הוא דכתיב (משלי ג') ה' בחכמה יסד ארץ, ונטילת נביעו ושקיו מניה לעילא, בקוצא דיליה לעילא, ובאמצעייתא, ובקוצא דיליה לתתא, וכד נחיתת, נחיתת כלילא מתלת טפין, בההוא זמנא אתמר בה הולך סגולת"א:

ואתקריאת י"י בתלת יודי"ן, י' עלאה איהי על רישא דא', דאיהי כתר עליון על כל עלאין, ולבתר נחיתת באמצעייתא ונטלא מתמן (בעמודא דאמצעייתא) (נ"א באמצע), ולבתר נחיתת לתתא באתרהא י' דאיהי לתתא מן א':

קם עולימא בתר טולא, אמר רבי רבי הא טפה קא נחתא, טול קשת בידך, דאיהו כגוונא דאצבעא ועזקא ביה, טול ליה ודרך (ס"א וזרקה) ליה לגבה, דקבילת לה עליה, דהא כד סליקת מתתא לעילא על רישא דאת ו' איהו כרומחא ו', אתארכת ביה כשרביטא דככבא, וכד סליקת לעילא שריא עלה י' ואתעבידת ז', ודאי תגא על רישא דספר תורה, כיון דנחתת, צריך למדרך קשת לגבה דאיהו צדיק, ומניה נחיתת ואזדריקת באתרהא:

וחרבא דאיהי (דהאי) טפה איהי חתיכת לה לתלת טפין, בגין דאזילת סגולתא, דכד נחיתת עלה הוה י', ולבתר חתיכת לה לתלת, למהוי תגא ועטרה ברישא דתלת אבהן, דתהא כתר תורה וכתר כהונה וכתר מלכות, ודא רזא דש' תלת תגין עלה:

דרישא דחרבא איהי י', גופא דחרבא ו', תרין פיפיות דילה ה"ה, נרתקא דילה אדנ"י, (וחרבא יקו"ק), וכד איהי יקו"ק בר משכינתיה, איהו דין דחתיך מכל סטרא, כד עאל בנרתקה אתעביד רחמי ולא חתיך דינין, ורזא דחרבא בנרתקה, יאקדונק"י הכי ודאי:

ובזמנא דיקו"ק בר משכינתיה, אתמר ביה כי ה' אלקי"ך אש אכלה הוא, דנטיל מגבורה לאוקדא עלמא, י' אתעביד גחלת, ו' שלהובא דגחלת, ה"ה חד חמש גוונין, תניינא חמש נהורין נהרין בהון, ובזמנא דה' עלאה אסתלקת מה' תתאה, איהי אמרה אל תראוני שאני שחרחרת, ובזמנא דאיהי נהרא בגוונהא, אתמר בה וראיתיה לזכר ברית עולם, קמו תנאים ואמוראים דלעילא, ואמרו רבי רבי כמה תקיפא קירטא דילך, די סליקת לה עד אין סוף, ונחיתת לה עד אין תכלית:

פתח כמלקדמין ואמר, שמעו הרים את ריב ה', אמר לון אבהן אבהן טורין רברבין, שמעו, דהאי אבן דאתגזרת מאלין טורין דלכון, דאיהי כתרא ברישא דכלהו, והאיתנים דאיהי כתרא על כלהו, איהי סליקת ריב עלייכו, בגין בעלה, דאיהי מבועא סתימא כסלע, עד דייתי בעלה לא יתבא מימיו, דהא לישנין אינון כפטישין דמחאן בההוא סלע, ולית חד מינייהו דאפיק מינה נביעו, בר מבעלה דידע לאמשכא לה:

פתח רבי שמעון ואמר, זכאה איהו מאן דמצלי וידע לסלקא רעותיה לעילא, דהא פימיו אפיק שמעון, ואצבעוי כתבין רזין, וכד סלקין שמעון:

תיקוני זהר דף מה/א

מפומיו, כמה עופין פתחין גדפייהו לעילא לקבלא לון, וכמה חיוון דמרכבתא, כלהו מזדמנין לגבייהו לנטלא לון, כל שכן אם שכינתא שריא בצלותיה, ואסתלקת לקודשא בריך הוא, ורזא דמלה אם תשכבון בין שפתים, אל תקרא אם אלא אם, זכאה איהו מאן דסליק לה בצלותיה דמצלי בשפווי לעילא לגבי בעלה:

בצלותא דשחרית סלקא בשמא דאתקרי א"ל, הא"ל הגדול ודאי, בצלותא דמנחה סליקת בשמא דאתקרי אלקי"ם, בצלותא דערבית סליקת בשמא דאתקרי יקו"ק, ורזא דמלה א"ל אלקי"ם ה' דבר ויקרא ארץ:

ואמרו מארי מתניתין, דצריך בר נש בצלותיה לשהות שעה אחת קדם דמצלי, ושעה אחת לבתר דמצלי, ורזא דמלה דישהא בצלותיה שעתא חדא, בגין דאתמר והאיש משתאה לה מחריש, ההוא דאתמר ביה ה' איש מלחמה, ולבתר דשהא ליה בר נש וצלי, אם שגורה תפלתו בפיו בודאי אתקבל צלותיה:

ורזא דמלה בר נש צריך למהא ואתתא לאקדמא, כמה דאת אמר אשה כי תזריע וילדה זכר, (ורזא דמלה אשה מזרעת תחלה יולדת זכר, ועוד שבשפלנו זכר לנו, ורזא דמלה שבשפלותו של אדם זכור יזכרנו לטובה):

ועוד אם שגורה תפלתו בפיו, איהו רזא ויהי הוא טרם כלה לדבר והנה רבקה יוצאת, ורזא דמלה והיה טרם יקראו ואני אענה, עוד הם מדברים ואני אשמע, זכאה איהו מאן דלא מעכב מטרוניתא לסלקא למלכא, דכל מאן דאיהו צלותיה שגורה בפיו בלא עכובא, ההוא ממהר מטרוניתא למלכא, ווי לון לבני נשא דאינון אטימין לבא ועיינין, דלא משתדלין למנדע ביקרא דמאריהון

לרצוויי ליה בשכינתיה, בכמה תחנונים ופיוסים, לנחתא ליה לגבי שכינתא, כל שכן לאתערא ביה רחימו לגבה, כמה דתקיננו הבוחר בעמו ישראל באהבה:

וכד קיימין קדמיה, צריך למיקם קדמיה בדחילו, זכאין אינון ישראל דידעין לפייסא למאריהון כדקא יאות, ולחברא בפיימיהו בצלותהון תרין שמהן אלין דאינון יאקדונק"י, דבההוא זמנא א"ז תקרא וה' יענה, וה' הוא ובית דינו, ודא שכינתא (נ"א ודא חכמתא עלאה ושכינתא) (נ"א חכמה) עלאה ותתאה, ודא איהו רזא אם תשכבון בין שפתים, דאיהי קרבנא דקודשא בריך הוא, דודאי שכינתא איהי קרבנא דיליה, ובגין דא תקיננו צלותא בקרבנא:

היא העולה, העולה ודאי, זכאה איהו מאן דסליק לה לגביה כדקא יאות, דאיהו שאיל בגינה מי זאת עולה, עולה ודאי, מן המדבר מן המדבר ודאי, דפימוי חשיב קודשא בריך הוא כטורא דסיני, ובגין דא מי זאת עולה מן המדבר וגומר:

מקטרת מר דא צלותא דשחרית דתקון אברהם דהוא מר, ועוד מקוטרת מר, צרור המר דודי לי, ודא נצח דסליק לה בימינא, הדא הוא דכתיב (תהלים ט"ז) נעימות בימינך נצח, ולבונה דא הוד, דסליק לה בגבורה, מכל אבקת רוכל דא צדיק, דסליק לה בעמודא דאמצעיתא, ואם לא סלקא שכינתא בצלותיה, קרבנא לקודשא בריך הוא, הא כלבא קא נחית למיכל קרבנא דיליה, ווי ליה טב ליה דלא אתברי בעלמא, ועליה אתמר גם בלא דעת נפש לא טוב:

וכד סלקא שכינתא בצלותיה, כמה חיוון ומרכבתא וגלגלי דכורסיא, כלהו יתערוך לגבה בנגונא בחדוה, וכלהו גדפיהו פתיחן לקבלא לה, והא אוקמוהו ופניהם וכנפיהם פרודות מלמעלה:

וכד סלקא סלקא כיונה, וכד נחתת נחתת כנשרא, דאיהי מטרוניתא, דלא דחילת מכל עופין דעלמא, ונחתא בכמה מזונין לבנהא, הדא הוא דכתיב (דברים ל"ב) כנשר יעיר קנו על גוזליו ירחף:

תיקוני זהר דף מה/ב

מאן גוזליו, אלין אינון ישראל, דאינון כגוזליא מצפצפין לה בכמה צפצופין דצלותא, ונחתת לגביהו, לכל חד נחתא ליה מזונא כדקא יאות ליה, למאן נחתא מזונא דאורייתא דאיהו מזונא דנשמתא, למאן נחתא מזונא דגופא, לכל חד כפום רעותיה:

דבר אחר אם תשכבון, דא אימא עלאה, דאיהי צלותא דשבת, דצריכין שפוון לקבלא לה בערב שבת, דאיהי נשמת כל חי, איהי נחתא על ראש צדיק דאיהו יום השביעי, לשון למודים קרינן ליה, ואיהי שריא עליה בין תרין שפוון דאינון נצח והוד:

ושבת איהו פה, דאתפתחא בערב שבת לקבלא לה בהאי צלותא דשבת, דהא צלותא דשבת אתקריאת קבלה, ומינה מקבלין כל ספיראן דין מן דין, ובה צלותא דבר נש מקובלת קדם ה', ואיהי צלותא דעשרת ימי תשובה, ואיהי ה' עלאה, דתקיננו בה חמש צלותין ביומא דכפורי:

אבל שבת איהי שכינתא תתאה, כלילא מתלת אבהן, דאינון תלת ענפין דש' דשב"ת, ב"ת יחידה איהי נקודה בחלל דילה, ואיהי חג דכל (נ"א דכליל כל) יומין טבין, עלה אתמר היושב על חוג הארץ:

אבל נשמתא יתירה בשבת וביומין טבין ובכל מוספין, איהי אימא עלאה, תוספת רוח הקודש, צלותא דשית יומין דחול תלת זמנין בכל יומא, איהי שכינתא תתאה, כללא דתמני סרי צלותין, תלת זמנין ביומא, סלקין בשית יומין ח"י, ועל שמיה אתקרי תפלת כל פ"ה, ביומין דחול אייתי לה מזונא על ידי שליח, אבל בשבת ויומין טבין אייתי לה מזונא על ידי דקודשא בריך הוא, ווי לאתתא דאתפרנסת על ידי שליחא, והא אוקמוהו ביונה, דאמר והנה עלה זית טרף בפיה, ואמאי עלה זית, אלא אמרת יונה, רבון עלמין, תהא מזונא דילי מסורה בידך ותהא מרירא כזית, ולא תהא מתוקה ומסורה ביד שליח, ושליח בהאי אתר דא מטטרו"ן, ועוד שכינתא אתקריאת צלותא דפסחא מסטרא דימינא, צלותא דראש השנה מסטרא דשמאלא, צלותא דשבועות מסטרא דעמודא דאמצעיתא, יקו"ק איהי בכל אתר לקבלא לה, (ולתקוני מאני קרבא):

דבר אחר שמעו הרים את ריב ה', מאן ריב ה' ומאן הרים, ריב ה' דא שכינתא, הרים אלן אבהן, ריב איהי קטטה ומחלקת לקודשא בריך הוא, על בנהא דאינון בגלותא, ובזמנא דלאו אינון בגלותא, איהי ריב לגביה על אינון מסכנין דאזלין מתתרכין מאתרייהו, בגין דירחם עלייהו, וקרא אוכח, הדא הוא דכתיב (ישעיה כ"ז) או יחזק במעוזי, יעשה שלום לי, שלום יעשה לי, תרי שלמי, חד עם שכינתא דאיהי ריב לגביה על מסכנא, ומאן איהו מסכנא דעבדת ריב בגיניה, דא מסכנא דאיהו מסטרא דצדיק, וכל שכן כד צדיק דאיהו חרב ויבש בתמני סרי ברכאן דצלותא, וצווחין לגבי קודשא בריך הוא, ואתמר לגבייהו אז יקראונני ולא אענה:

וכמה דשכינתא תתאה איהי ריב על צדיק דאיהו ח"י עלמין, חרב ויבש, (חרב מבי מקדשא ויבש מנסכים ועולות), הכי איהו ריב שכינתא עלאה בגיניה עם קודשא בריך הוא, ועלייהו אתמר דברי ריבות בשעריך, ובזמנא דתרוייהו אינון ריבות בגיניה עם קודשא בריך הוא, קודשא בריך הוא צווח לגבי ישראל לתתא, או יחזק במעוזי, יעשה שלום לי, שלום יעשה לי, תרי שלומים, לקבל תרי ריבות, וקשיא איהי לה מכלא, אפרשותא דקודשא בריך הוא מינה, ודא איהו מחלוקת לשם שמים:

וכד נפילת, נפילת לרגלוי, הדא הוא דכתיב (רות ג') ותגל מרגלותיו ותשכב, ואתנפלת קדמיה בנפילת אפים, בגין צדיק דאיהו ח"י עלמין עני בגלותא, וצדיק כד איהו לבר מאתריה אתמר ביה נשקו בר פן יאנף, ושכינתא כד איהי לבר מאתרהא אתקריאת ברייתא, איהו בר ואיהי ברייתא:

תיקוני זהר דף מו/א

דשבת דאתוסף לעני דאיהו צדיק, יום השבת ודאי, דלית ליה מדיליה אלא נשמתא יתירה דאתוסף לגביה בגין שכינתא, אתקרי איהו מוסף שבת, ובההוא זמנא אתקריאת איהי תוספתא, מסטרא דיום השבת כמה תוספות נחתין עמה לתלמידי חכמים, דאתקריאו נשמות יתירות, הדא הוא דכתיב נשמת כל חי תברך את שמך ה' אלקינו'ו וכו', ואלין (אינון) דמתוספאן לעמא קדישא בערב שבת ירתין לון תלמידי חכמים ביומין דחול, ובהון אתעביד חול קדש, ואלין אינון תוספות דקא נחתין מתוספתא:

דודאי שכינתא איהי תקונא דגופא דקודשא בריך הוא, איהי ברייתא כד אתמר בה ותגל מרגלותיו, ואיהי תוספתא מסטרא דח"י עלמין, דאיהו מוסף שבת, ואיהי משנה מסטרא דגופא, משנה תורה ודאי, ואיהי התקפא מסטרא דדרועא ימינא דמלכא, הדא הוא דכתיב (שמות ט"ו) ימינך ה' נאדרי בכח, בכח תרגום בתוקפא, הצרכה איהי מסטרא דשמאלא, ובדרועא שמאלא אחיד בה, ובדרועא ימינא אתקף בה, ויימא קומי שבי ירושלים:

ועוד מסטרא דימינא אייהי תוקפא לבר נש, ומסטרא דשמאלא יהיב לון צרכיהון בארעא מדברא, שאלה אייהי בפימא דמלכא, הדא הוא דכתיב (דברים ל"ב) שאל אביך, ותיובתא לגביה הדא הוא דכתיב ויגדך, ובה בר נש שואל כענין ומשיב כהלכה:

שמעתתא אייהי בלבא דתמן מחשבה, תיקו אייהי כד אסתלק מלכא מינה, הדא הוא דכתיב (תהלים ל"ט) נאלמתי דומיה החשתי מטוב, ובה צלותא בחשאי, וכד אייהי תיקו אתמר בה אז יקראונני ולא אענה:

כד שריא בה יקו"ק אתקריאת הגדה, בההוא זמנא אז תקרא וה' יענה, שטה אתקריאת כד לא יהא קושיא ומחלוקת, הדא הוא דכתיב (ישעיה מ') כל גיא ינשא וכל הר וגבעה ישפלו, והיה העקוב למישור, פסק אתקריאת מכמה גוונין, אית בני נשא דמשתדלין באורייתא דבעל פה לשמה, ואינן בעלי אומנות לגבה, אית דפסקין בה אבנין כטורין וסלעין תקיפין, ולבתר דפסקין לון מתקנין לון בכמה פרוקין, ועלייהו אתמר אבנים שלמות תבנה, ועבדין בהון כמה בנינין למלכא ולמטרוניתא לדיירא בינייהו:

ואית פסקות דאינן לבושין דמטרוניתא, וחתכין לון לכמה סטרין, ולבתר מתקנין לון בכמה פרוקין, לאתחזאה בהון מטרוניתא קדם מלכא, בההוא זמנא וראיתיה לזכור ברית עולם, ואלין אינן לבושין דכהנא, דאינן ארבע בגדי לבן וארבע בגדי זהב, ואית פסקות מאלין מארי תריסין דקא אתיין לבי מדרשא, דפסקין וחתכין בהון בלישנהון, דאינן כרומחין וסייפין, ואלין אינן פרשיין ותקיפין, כמגיחין קרבא בימא וביבשתא, דאינן אורייתא דבכתב ואורייתא דבעל פה:

זכאין אינן אם מלכא בינייהו דאיהו עמודא דאמצעיתא, כליל תרין תורות דאינן תורה שבכתב ותורה שבעל פה, דאתייהבו מימינא ומשמאלא, דביה נצחין קרבא, ווי לון לאלין דיעלון לאגחא קרבא בתרין תורות בלא מלכא, דעלייהו אתמר אין אמר ואין דברים בלי נשמע קולם, כל בעלי אומניות משתכחין בתורה שבעל פה, ואיהי מלגאו, הדא הוא דכתיב (תהלים מ"ה) כל כבודה בת מלך פנימה:

איהי הלכה דמלכא, כד אייהי אזלת גביה בתרין שוקין דאינן תרי סמכי קשוט, וכד סליקת בגופא בתרין דרועוי דמלכא אתקריאת קבלה, וכד נשיקת ליה בפימיה אתקריאת אורייתא דבעל פה, בההוא זמנא דסלקא לפימא דמלכא, מיד יתקיים ברעיא מהימנא פה אל פה אדבר בו, כד קמת על רגלהא בגלותא בתרא, אתקריאת הלכה למשה מסיני, וכד שריא בדרועוי:

תיקוני זהר דף מו/ב

דמלכא, אתקריאת קבלה למשה מסיני, וכד שריא בפימא דמלכא מיד פה אל פה אדבר בו, וכד אייהי מרחקא הלכה ממשה, שכינתא אייהי ריב לה' לתתא, וכד לאו אייהי בדרועוי קבלה, אייהי ריב לעילא:

ובגין דא שמעו הרים את ריב ה', אלין תלת אבהן, מאי ריב דלהון, דא שכינתא, ובהפוך אתון רי"ב איהו רב"י, דאיהו רבי מארץ ישראל, ועמיה אייהי שכינתא ריב, והאיתנים אלין תרי תנאי, איתני"ם בהפוך אתון תנאי"ם, מוסדי ארץ אלין צדיק וצדק:

דבר אחר שמעו הרים, מאן הרים אלין תלת נקודין דאינון סגו"ל, והאתנים אלין תרין נקודין דאינון צר"י, ועוד שמעו הרים מאן הרים אלין תלת נקודין תניינין דאינון שור"ק, ואיתנים אינון תרין נקודין תניינין דאינון שב"א:

מאי ריב ה' דא חיר"ק, ריב ה' לעילא חול"ם, ריב ה' לתתא חיר"ק, תרי ריבות אינון על שור"ק, דאיהו (חד) צדיק קשורא דתרוייהו, (עמודא דאמצעיתא) כד איהו מתרחק מנייהו איהו ריב, וכד מתקשר בין תרוייהו איהו רבי, ואיהו שלום, ואיהו קשר, הדא הוא דכתיב ונפשו קשורה בנפשו:

ועוד תרי ריבות אינון, חד צדיק, וחד עמודא דאמצעיתא, (ואמאי) חד איהו ריב בין אבא ואימא, דאינון קמ"ץ ופת"ח, דא עמודא דאמצעיתא איהו ריב בינייהו, (נ"א דאינון ריב בין או"א דאינון, קמ"ץ ופת"ח, ואמאי אינון ריב בינייהו), בגין שכנתא דלית לה מזונא בגלותא, בגין דתרעא איהו פת"ח, דאתמר ביה פותח את ידך ומשביע לכל חי, דאיהו י' חכמה, קמ"ץ סתום, עליה אתמר פותח את ידך ומשביע לכל חי, ודא חי עלמין, (דאיהו כליל ח"י ברכאן), איהו חרב ויבש בצלותא דאיהו שכנתא, ובגין דא איהו צלותא יבשה, בגינייהו איהו ריב בין אבא ואימא:

וכד אתפתח איהו קמ"ץ בפת"ח דאיהו תרעא דיליה, עמודא דאמצעיתא נחית מלא, ומהלך חמש מאה שנין, עד דמטו לח"י עלמין דאיהו כליל ח"י ברכאן, ואתמלא מנייהו, ומניה אתשקיא לשכנתא דאיהו צלותא, ומאי דהוה יבשה קרא ליה ארץ, הדא הוא דכתיב ויקרא אלהי"ם ליבשה ארץ, למיעבד פרין ואיבין, דאינון ארעא קדישא דישאל ליתתא, הדא הוא דכתיב ויאמר אלקי"ם תדשא הארץ דשא:

ועמודא דאמצעיתא כד סליק לאבא ואימא לנחתא מזונא מתמן, קליה סלקא על כל אינון נחלין ומבועין, וכד נחתא קליה נחתא על כל אינון נחלין ומבועין דאורייתא, הדא הוא דכתיב (תהלים צ"ג) נשאו נהרות ה', נשאו נהרות קולם, נשאו נהרות אלין אינון תרין נקודין דאינון צר"י, מאן איהו דסליק על גבייהו בתרין דרועין, דא חול"ם, וביה אתעבידו סגולת"א, ומאן איהו דנחית תחותיהו בתרין שוקין, דא חיר"ק, וביה אתעבידו סגו"ל:

בההוא זמנא נשאו נהרות קולם, דאיהו קול יעקב, קול השופר, ולאן סלקין ליה לגבי אבא ואימא, וכד נחית נחית בתרין נקודין דאינון שב"א תרי ירכי קשוט, הדא הוא דכתיב ישאו נהרות דכים, כגון על כתף ישאו:

(ואבא נחית) בצדיק, דאיהו שור"ק בנקודת (חיר"ק) חדא, כי שם חלקת מחוקק ספון, קשורא דתרין ירכין דקשוט, דאיהו דכים, דך ים, ד"ך דכליל כ"ד אתוון דיחודא תניינא, עליה אתמר אל ישוב דך נכלם, ד"ך איהו בכ"ד ספרים דאורייתא, ושכנתא וכד"ה על שכמה, וכד צדיק איהו מלא מעמודא דאמצעיתא, דאתמר ביה ותמלא כדה ותעל:

סליקת האי נקודה דאינון חד על תרין, דאינון שור"ק על תרין דאינון שב"א, ואתעבידו שור"ק, בתר דאיהו מליא מסטרא דיליה ומסטרא דעמודא דאמצעיתא, אתמר בשכנתא ותמלא כדה ותעל, ותורד כדה מעל שכמה, כל הכורע כורע בברוך, ותמלא כדה ותעל, כל הזוקף זוקף בשם, סליקת ודאי מגלותא לגבי בעלה, בהאי שעתא:

איהי אמרת לגבי צדיק, ותאמר שמה אדוני, וגם גמליך אשקה, דאינון גמולי מחלב, ועוד חול"ם אתקרי עמודא דאמצעייתא לגבי מוחא, וחיר"ק לגבי לבא, שור"ק אתקרי בקשורא דתרוייהו, ועוד חול"ם אתקרי בכל סטרא דימינא, הדא הוא דכתיב (ויקרא ב') על כל קרבנך תקריב מלח, וחיר"ק אתקרי בכל סטרא דשמאלא, ואיהו שור"ק קשורא דתרוייהו, ועוד חל"ם אתקרי באימא עלאה, יום הכפורים דאיהו עשור, וביה יהא מוח"ל וסולח חובין דעמיה, וחיר"ק אתמר באימא תתאה, וביה חור"ק עליו שניו על סמא"ל, דאשתעביד בבנוי דשכינתא בגלותא:

דבר אחר נשאו נהרות קולם, דא תרין זמנין דמייחדין ישראל לקודשא בריך הוא, וסלקין ליה ביה קלא ערב ובקר וצהרים, דאינון ימינא ושמאלא, בתרוייהו סלקין קלא דאיהו עמודא דאמצעייתא, לגבי מאן סלקאן ליה לגבי אימא עלאה, דאיהו כ"ה בימינא וכ"ה בשמאלא ערב ובקר, ואינון חמשין תרעין דבינה, קראן ליה בהון, דנחית לגבי צדיק וצדק:

דאיהו ד"ך בשוקא ימינא, ואיהי כדה על שכמה בשוקא שמאלא, דאינון תרי סמכי קשוט, ובגין דא ישאו נהרות דכים, ד"ך י"ם, ואיהו ד"ך בכ"ד אתוון דברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד דערבית, ואיהו ד"ך בכ"ד אתוון דשחרית, ורזא דמלה ושמת י כ"דכ"ד שמשותיך, ואיהי כד"ה בתרוייהו, ואל ישוב ד"ך נכלם:

וצריך דלא אשתמע קלא בההוא דך, אלא ישאו נהרות, נשאו לא כתיב אלא ישאו, בגין על כתף ישאו, בההיא זמנא ותמלא כדה ותעל, ותאמר שמה אדוני וגם לגמליך אשקה, אלין אינון רמ"ח תיבין דארבע פרשיין דיחודא דקריאת שמע, דבכלהו אינון רמ"ח אברים דכלילן בברית דאיהו צדיק, כלהו אתשקיין על ידי שכינתא, דאיהו כ"ד י"ם:

כ"ד ספרין דאורייתא ודאי, אינון כ"ד דאתמלי מן ימא עלאה דאורייתא, דאיהי כלילא דחמשין אתוון דיחודא, דאינון כ"ה וכ"ה, דמייחדין בהון לקודשא בריך הוא תרין זמנין, וכד סליק י"ם חמשין, דא איהו ישאו נהרות דכים, בהפוך אתוון דך איהו כד, ודך איהו צדיק בהאי כד, בגין דאיהי תבירא, בגלותא שכינתא דאיהי כד, עליה אתמר לב נשבר ונדכה אלקי"ם לא תבוזה, צדיק איהו דך במיא דאורייתא:

ואיהו כתיב במשחא דאורייתא, הדא הוא דכתיב שמן כתיב, אימתי, בזמנא דאסתלק ו' מן ה', ואשתארת ד', דלת ודאי, ובגין דא שמן כתיב רביעית ההין, רביעית ה"א ודאי, דאתחזרת דל"ת, וההוא כתיב איהו ו' זעירא, שלימו דה', ועליה אתמר ביני ובין בני ישראל אות היא לעולם, אות ה' ודאי, ובגין דא אתקריאת ה' על שמיה, יום הששי, ה"א דששי:

מקולות מים רבים, אלין שבע (קלין) שמהן, דמתפלגין לשבעה נהרות, וכלהון מתפלגין בההוא נהר דנפיק מעדן, ואינון בהבו לה', שבע אינון דאזלין על שבע שמהן, דאינון אבגית"ץ וכו', ואינון שבע ספירן, קול ה' על המים דא חס"ד ואיהו אבגית"ץ, דמתמן מיא דאורייתא, קול ה' בכח דא קר"ע שט"ן ודא גבור"ה, קול ה' בהדר דא נג"ד יכ"ש ודא תפאר"ת, כסאו כשמ"ש נגד"י, וביה אתמר למשה נגד כל עמך אעשה נפלאות, קול ה' שובר ארזים דא בט"ר צת"ג ודא נצ"ח, קול ה' חוצב להבות אש דא חק"ב טנ"ע ודא הו"ד, קול ה' יחיל מדבר דא יג"ל פז"ק דאיהו יסו"ד, הר סיני, קול ה' יחולל אילות דא שק"ו צי"ת ודא מלכו"ת, דעלה אתמר למנצח על אילת השחר, ודא איהו מקולות מים רבים:

אדירים משברי ים, אלין טעמי דאורייתא, דאתמר בהו כל משבריך וגליך עלי עברו, ואלין אינון זרק"א מק"ף שופר הולך סגולת"א:

תיקוני זהר דף מז/ב

זרק"א, קו דיוקנא דאת ו', רישא דיליה י', תלת גלגלים (נ"א אית) סלקין ביה בימא דאורייתא, ואינון סגו"ל (נ"א סגולתא), וכל גלגל סליק לעשר גלגלים לעילא, והאופנים ינשאו לעומתם, ולזמנא דינשאו האופנים לעומתם, מיד נשאו נהרות ה', תרין נקודין דאינון סגולת"א סלקין לההיא נקודא חדא על גדפוי, ואתעבידו י"ה, ודא איהו נשאו נהרות ה', אינון תרי נקודין דא', י' לעילא וי' לתתא, סלקין ו' על (גדפוי) גדפין, ולאן סלקין, אלא חושבנא דלהון לחושבן שמא דיקו"ק, וכד סלקין לה על גדפייהו, לקבלא עלייהו עלת העילות, דנחית על גבייהו:

ועוד זרק"א איהו יפה נוף משוש כל הארץ, איהו ז', יום השביעי, ודא צדיק, ואיהו ענפא מגופא דאילנא, דאיהו עמודא דאמצעיתא, הר ציון ירכתי צפון דא נקודא חדא י' (נ"א א) זעירא אות הברית, ועלה אתמר נשאו נהרות ה', ומאי ניהו ירכתי צפון, דסלקין לה לגביה דיקו"ק דאיהו בעלה, וכד סלקין לה לגביה אתקריאת ההיא נקודה קרית מלך רב:

בההוא זמנא דסלקת ההוא נקודה בתרין ירכי, מקבלין לה תרין דרועין, דאינון תרי נהרות עלאין, וסלקין לה בעמודא דאמצעיתא, ודא איהו נשאו נהרות קולם, תרין ירכין אזלין לה לגבי בעלה, ותרין דרועין אינון מקבלין לה לגבי בעלה, ובגין דא תרין נהרות אתמר בהון נשאו נהרות ה', ותרין תניינין ישאו נהרות:

ועוד אתמר בה סליקו ונחיתו, כגוונא דא, כד סלקין לה לגבי עמודא דאמצעיתא אתמר ביה נשאו נהרות קולם, אבל כד נחתין לה לגבי צדיק אתמר ביה ישאו נהרות דכים, ומה דהוה סגולה לעילא כגוונא דא כד נחתא לגבי צדיק אתעבידת סגו"ל כגוונא דא ובגין דא מה דהות לעילא אתנטלת (נ"א אתחזרת) לתתא, ובגין דא אתקריאת בצדיק דכים:

ובה מים התחזונים בכאן, בגין דאינון תרעין דדמעה, ועלייהו אתמר שערי דמעה לא ננעלו, ובגין דאיהי דמעה דילהון, דכים ודאי, וצדיק בה ד"ך י"ם, והא אוקמוהו אל ישוב דך נכלם, וביה אל דמעתי אל תחרש, ועלה אתמר צעקת בני ישראל באה אלי:

תנועה דסליק לה לגבי בעלה דא רבי"ע, ובההוא זמנא אתקרי זק"ף גדו"ל, ואיהי אתקריאת קרית מלך רב, ובאן איהו זקפא לגביה, בתרין נהרות, דאתמר בהון ימינך ה' נאדרי בכח ימינך ה' תרעץ אויב, ועלייהו אתמר נעימות בימינך נצח, מאי בימינך דא גדולה, בההוא זמנא אתקרי זק"ף גדו"ל, וכד נחתת בצדיק אתקריאת זקף קט"ן, ומאי איהו תנועה דקא נחית לה, דא תבי"ר, רבי"ע לימינא, ארך אפים על בינונים, וביה איהו מארי"ך, תבי"ר לשמאלא, תבירו דחייביא, חד סליק בתקיע"ה ומאריך בה, וחד נחית לה בשברי"ם, שלשל"ת דא תרוע"ה, קשורא דתרוייהו, דיוקנא דשור"ק דלתתא, בשלשל"ת סלקא, בשור"ק נחתא, האי איהו סלם (נ"א חלם) דסלקא לעילא, והאי איהו סלם (נ"א חירק) דנחתא לתתא, והיינו דרג"א תר"י טעמ"י:

וענויא דשכינתא אף על גב דאיהי בתלת סטרין, בתקיע"ה דאיהי דינא רפיא רפ"ה, ובשברי"ם דאיהו דינא קשיא דג"ש גבורה, לית לה ענויא כענויא דבעלה דאיהו תרוע"ה, שלשל"ת, ורזא דמלה אין קול ענות גבורה דא שברי"ם, ואין קול ענות חלושה דא תקיע"ה, אלא קול ענות אנכי שומע דא תרוע"ה, דסלקא בענויא דא בתר דא כתרועה, ובגין דא אשרי העם יודעי תרועה, אף על גב דשכינתא איהי בענויא מימינא ומשמאלא, לית ענויא כענויא דבעלה, תרוע"ה דאיהי תורה שבעין אנפין, ואיהי תרועה דיליה, ובגין דא:

תיקוני זהר דף מח/א

אשרי העם יודעי תרועה. דבר אחר קול ענות אנכי שומע, דא איהו ענויא דאנכי שומע, דאיהי צווחת בכל יומא למעלה, היא ובנהא, וקראן ליה תרין זמנין ערב ובקר שמע ישראל, וכל בר נש דאית ליה ענוי משכינתא, דאיהי עניא בגלותא, רחיקא מן בעלה, וקרא ליה בכל יומא שמע ישראל, דיהא נחית לגבה, ודאי עליה אתמר קול ענות אנכי שומע, קול דענויא דהאי עניא אנכי שמע:

קם אחד בקירטא ודא שכינתא תתאה, וחד בקשתא דא ברית צדיק, עליה אתמר שופ"ר הול"ך פז"ר גדו"ל, גירין דילה אינון צדיקים דישאל דקבילו ברית, דבזכותיה נפקין מגלותא, ורזא דמלה הא להם זרע, דאינון טפין דא זרק"א:

קמו תנאין ואמוראין דלעילא ובריכו ליה, ואמרו מטרה (נ"א עטרה) תהא אגינת עלך מחצים בגלותא, עלך אתמר לא תירא מפחד לילה מחץ יעוף יומם, וקשתא וחצא דסטרא דקדושה יגן עלך, ותחת כנפיו תחסה צנה וסחרה אמתו, צנה דא שכינתא תתאה, וסחרה דא שכינתא עלאה, אמתו דא עמודא דאמצעיתא:

קם איהו ואמר תנאין תנאין משנה תהא בעזרייכו, ולא תשתניאו מרחמי לדינא, הלכה אזלת לימינא דילכו, לאתגברא בה על שנאיכו, קבלה תתקבל צלותכו, ברייתא אפיקת לכו ולבנייכו מגלותא, ומשעבודא ודינא דההוא דממנא על גלותא על בנייכו, מיד דבריך לון סליק לאתריה:

קם רבי שמעון בקדמיתא פתח ואמר, תנא תנא אסתמר לך, דהא קירטא לגבך, ודא שכינתא, ובה אזדריקו תלת אבנין, דאינון תלת טפין דמוחא עלאין, דאינון י"ל, ואתכלילו בחכמה בתבונה ובדעת:

אמר ליה רבי שים בסלע קנך, דהא קשתא לגבך דאיהו אות הברית, אסתמר מגירין דיליה, דאינון תלת ו'ו', דסלקין ח"י בחושבן, ודא ח"י עלמין:

קם תנא תניינא ואמר ליה, הא תניא דמסייע לך, ברומחא דאיהו כלילא מארבע פרשיין, ודא ו' דאיהו עמודא דאמצעיתא, כליל שית תיבין דיחודא, ורמ"ח תיבין דאתמר ביה ושים בסלע קנך:

דהא קרני פרה לגבך, דאינון תרין נביאי קשוט, עלייהו אתמר אצמיח קרן לדוד, ומצמיח קרן ישועה סטרא דשכינתא אתקרי קרני פרה, מסטרא דשור וקרני ראם קרניו, ואינון משיח ראשון ושני י' ו', בית ראשון ושני ה"ה:

ושכינתא נטלא פורפירא מאשא סומקא ואצטבעת בה, ואתקריאת סומקא פרה אדומה תמימה, אדומה ודאי מסטרא דגבורה, תמימה מסטרא דההוא דאתמר ביה התהלך לפני והיה תמים, אשר אין בה מום מסטרא דיעקב דלית ביה פסולת, דאתמר ביה ויעקב איש תם, יעקב דלעילא, ובדיוקניה יעקב דלתתא, אשר לא עלה עליה עול, משעבודא דגלותא, בגין דאיהי שכינתא עלאה אתקריאת, ולא עוד אלא דאיהי אתקריאת שבת, דאיהי אסור במלאכה, בגין דאתקריאת חרות:

ושלמה בגינה אמר אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני, בגין פרה אדומה דאיהי מטהרת את הטמא ומטמאה את הטהור דאתעסק בה, ורזא דמלה מי יתן טהור מטמא לא אחד, מטהרת את הטמא מסטרא דימינא, דכהנא מסטרא דימינא אתקרי איש טהור, בגין דלסטרא (נ"א דסטרא) דימינא

איהי מיא דאורייתא, אף על גב דיהא טמא אתדכי בה, ומטמאת את הטהור דא גבורה, דלסטרא סמא"ל דנפל מקדושתיה, ומה דהוה טהור סאיב ליה, בגין דשליט:

תיקוני זהר דף מח/ב

על חיילין דמסאבו, וכהנא דאיהו טהור כד הוה משתדל לקרבא ליה לעזאזל, הוה מטהר לישראל מכל חובין דילהון, כמה דאת אמר כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם וכו', ואיהו דהוה טהור הוה מתטמא בההוא עזאזל, והכי למי נדה הוה כהנא מטהר לה, ואיהו הוה מסתאב עד עדן רמשא דהוה מתדכי:

ועוד מטהרת את הטמא, כד נולד משה אתמר ביה לגבי בת פרעה ותרא אותו כי טוב הוא, דחמאת עמיה שכינתיה, ומיד דנגעה איהי ביה אתדכיא ואתסיאת מצרעתא דילה, ומשה אתדבקת ביה צרעת, כמה דאת אמר והנה ידו מצורעת כשלג, דבההיא זמנא דנגעה ביה בת פרעה, פרכת שכינתא מניה, ובגין דא כד בעא לאתקרבא לגבה בסנה, אמרה ליה אל תקרב הלום של נעליך מעל רגליך, עד דיתפשט מההוא גופא דנגעת ביה בת פרעה, תמן אחזי ליה, דגופא דבר נש בהאי עלמא, איהו צרעת ממשכא דחוייא:

לבתר דאתפשט מניה, והדר לגנתא דעדן, אתלבש בגופא קדישא דיליה, ודא איהו והנה שבה כבשרו, והכי אתלבש משה בה, ודא איהו והנה שבה כבשרו, כקדמיתא דאתמר ביה עצם מעצמי ובשר מבשרי, ובגין דא אמר ליה של נעלך מעל רגליך, דא גופא דהוה ליה כנעל, ההוא דנגעה ביה בת פרעה, ואתלבש באחרא, ובההוא זמנא אהדרת עליה שכינתא:

ובגין דא אתחזי (נ"א אחזי) ליה באתין דעבד באת קדמאה, ואמר ליה הבא נא ירך בחיקך וכו', ואמאי בחיקך, הכא רמיז משוכבת חיקך שמור פתחי פיך, והנה מצורעת כשלג, ולבתר אחזי ליה דאתדכי באורייתא, הדא הוא דכתיב בה והנה שבה כבשרו:

ועוד שכינתא תתאה איהי עגלה ערופה, ומסטרא דפרה שור, ודא איהו ופני שור מהשמאל, ומסטרא דעגלה, עגל בן בקר לחטאת, ופרה ודאי אתקריאת שכינתא עלאה כד נטלת מן גבורה, ושכינתא תתאה עגלה כד נטילת מניה:

ועוד קרני פרה נצח והוד, בהם עמים ינגח יחדיו, קרני ראם חסד גבורה, דיעביד בהון קרבא בעמלק, וימחי ליה ולזרעיה מן עלמא:

ועוד קרני פרה אלין תלמידי חכמים דמתווכחין דא עם דא באורייתא, ומתנגחין כשוורים דא עם דא, בגין דאורייתא דעל פה איהי מסטרא דגבורה דאתקרי אלקי"ם, וביה פתחת אורייתא בראשית ברא אלקי"ם, בגין דא תלמידי חכמים אינון מתנגחין באורייתא כשוורים דא עם דא, ובגין דא יקו"ק כגבור יצא מסטרא דגבורה, יריע בתרועה, יצריח בשברים, על אויביו יתגבר בתקיעה בההוא זמנא כל ספירן נטלין מגבורה, ושמא דיו"ד ק"א וא"ו ק"א, ואפילו מלאכים דלעילא, וישראל דלתתא:

ולבתר דנטיל נוקמא מנייהו, יתמלי רחמין על ישראל, וקדם דיהא נטיל נוקמא מעמלק, לא יתיב בכורסיא, ובההוא זמנא דנטיל נוקמא מבני עשו, ייתי לפייסא לאילתא, ואיהי געי"א ובוכה, הדא הוא דכתיב (ירמיה ל"א) רחל מבכה על בניה, עד דאומי לה קודשא בריך הוא לאעברא לון

מעלמא, ויקטול בהון, עד דיצטבע ימא מן דמהון, ויקטול בהון עד דיתפרנסון מנהון חיוון ברא תרי עשר שנין, ועופין דשמיא שבע שנין:

ועוד געי"א, תלש"א, אזל"א גרי"ש, געי"א בתרועה, ויהיב בהון סקילה, הדא הוא דכתיב (ישעיה ל"ד) ונטה עליה קו תהו ואבני בהו, תלש"א בשברים, ת"ל א"ש (ודא שריפה), ת"ל דא חנק, כגוונא דא אש שריפה, אזל"א גרי"ש בתקיעה, דאיהו כרומחא לקטלא לון בהרג:

שלשל"ת תרועה למתפש לון אסורין בבית אסורין דמלכא, כמה דאת דת אמר לאסור מלכיהם בזיקים וכו', שופר הול"ך, פס"ק, מק"ף, קלא דשופרא סלקא בתרועה:

תיקוני זהר דף מט/א

כרומחא, לעורר עלייהו קול תרועת מלחמה, ודא שופ"ר הול"ך, פס"ק דא שברים דעביד לון פסקות וקטרין (נ"א וקרטין או וקרעין), ודא מכת חרב והרג ואבדן, מק"ף תרועה דא חנק, ודא איהו הולך וחזק מאד, מאד דא מות דאתתקף עלייהו, כגוונא דמתן תורה:

ועוד אזל"א גרי"ש, שכינתא אמרת לקודשא בריך הוא, גרש האמה הזאת ואת בנה אלין ערב רב, דגרשוני מהסתפח בנחלת ה', גרש לון מן עלמא דין ומעלמא דאתי, דלא יהא לון חולקא עם ישראל, שופ"ר הול"ך, רבי"ע, שני"י גרישי"ן, שלשל"ת, בההוא זמנא נטל קודשא בריך הוא רומ"ח, דאיהו רמ"ח תיבין דאית בקריאת שמע ושית תיבין דיחודא, ובה וידקר את שניהם, דכר ונוקבא, דא סמא"ל ונחש, ורבי"ע דיוקנא דומיא דרומ"ח:

שני"י גרישי"ן, תריך לון קודשא בריך הוא מן שמיא וארעא, בההוא זמנא שקר הסוס לתשועה וכו', דקודשא בריך הוא רדיף אבתרייהו, ונטיל לון בשלשל"ת על צואריהון, ולבתר קטיל לון ברומחא דאיהו רבי"ע, בקדמיתא תריך לון, ולבתר רדיף אבתרייהו ותפיס לון, ולבתר קטיל לון:

ורבי"ע, ושני"י גרישי"ן, ושלשל"ת, אינון תקיע"ה שברי"ם תרוע"ה, שברי"ם שבר תשבר מצבותיהם, אלין דאתמר בהון ויבאו בני האלקים להתיצב על ה', בדינא על שכינתא וישראל, דאתמר ביה ויבא גם השטן בתוכם, דא סמא"ל דאתא לקטרג על בנוי דישראל, ולדון לשכינתא, וכיון דהוא בעי דינא על שכינתא ובנוי, כאלו קיימין עליה, תרוע"ה בה תרועם בשבט ברזל, תקיע"ה והוקע אותם לה' נגד השמש, ושופר איהו קלא, מניה נפיק קלא בתקיעה שברים תרועה, תקיעה מן מוחא, שברים מלבא, כמה דאת אמר לב נשבר ונדכה וגומר, דא איהו זבחי אלקי"ם רוח נשברה, קלא בתרועה מכנפי ריאה, וכלהו אתכלילו בקנה וריאה, ואתעבידו קול, ובפומא דבור:

ועוד נשמתא ורוחא ונפשא דבר נש, אינון תקיעה תרועה שברים, נפשא בלבא ודא שברים, כמה דאת אמר לב נשבר ונדכה, נשמתא במוחא ודא תקיעה, רוחא בכנפי ריאה, דנשיב על לבא דאיהו נור דליק, ואם לאו הוה דליק כל גופא, ורזא דמלה כנפי יונה נחפה בכסף וגומר, ורוחא כליל מאשא ומיא, ובגין דא איהו תרועה, ועליה אתמר אשרי העם יודעי תרועה, בגין דנשמתא איהי נשמת חיים, בינה דנטלה מחכמה, נפש מלכות תבונה, רוח תפארת, ואיהו דעת כליל תרוייהו, עליה אתמר ובדעת חדרים ימלאו:

ומבינה נביאים, ואינן נצח והוד, וממלכות כתובים ואינן חסד וגבורה, תפארת תורה כליל כלהו, וכלא על עמודא חד קיימא ודא צדיק יסוד עולם:

כבד וטחול דא סמא"ל ונח"ש, כבד אשא סומקא, מרה אשא ירוקא, טחול אשא אוכמא, יותרת כלילא דכלהו, כבד וטחול סמא"ל ונחש, כבד אל אחר, מרה סם מות דיליה, טחול נחש נוקבא דיליה, חלב טמא, ומרה איהו חרבא דמלאך המות, כמה דאת אמר ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות, ובאורייתא דאיהי סם חיים איהו טמא אתעברא מן עלמא, (כבד וטחול דא סמא"ל ונחש, דאינהו אל אחר), וכבד דהוא אל אחר בתרועה דאיהו רוחא מתעברא מן עלמא, טחול דהוא נחש בשברים דאיהו נפש מתעברא מן עלמא, מרה דהוא סם המות בתקיעה מתעברא מן עלמא:

זכאה איהו דכליל נשמתא ורוחא עם נפשא בקלא דאורייתא, דבאורייתא אתתקפון, דכל מאן דלא אתעסק באורייתא חליש נשמתיה רוחיה ונפשיה עילא ותתא, ויותרת הכבד איהו זונה, שיורין איהו לכל אלקים אחרים מתתקפא, ואמאי אתקריאת יותרת הכבד, אלא בתר דעביד נאופא עם כלהו, יהיבת שיורין לבעלה, ועלה אתמר כי בעד אשה זונה עד ככר לחם, דאיהי אתחממת מכבד, וטחול:

תיקוני זהר דף מט/ב

איהו שחוק הכסיל, ועליה אתמר אם ראית רשע שהשעה משחקת לו אל תתגרה בו, בגין דאיהו שאול תחתית, דאתמר ביה צדיק ממנו בולע, אבל צדיק גמור אינו בולע, כבד כועס וקטיל:

לב מבין, לב יודע, לב רואה, לב איהו שכינתא, דלא נטלא אלא דמא צח, דאיהי קרבנא דצלותא נקיה בלא חובין ובלא פסולת, וקריבת לגבי בעלה שופרא דכלא:

אבל יותרת הכבד לא יהיבת לבעלה אלא שיורין ופסולת, ומאי ניהו בעלה (טחול) (ס"א כבד) אל אחר, ומאלין שיורין דנטיל מנה אתעביד דם טחול חשוך ואוכמא, הוא נחש רמאי דפתי לחוה דאיהי לבא, וגרם לה מותא:

והא תרי בתי לבא אינן למאן פתי מנייהו, אלא ההוא דשמאלא דאתמר ביה לב כסיל לשמאלו, ועליה אתמר ומוצא אני מר ממות את האשה, לב חכם לימינו דא אשת חיל עטרת בעלה, עלה אתמר מצא אשה מצא טוב, דאיהי יצר הטוב מזליה דבר נש, עלה אתמר להניח ברכה אל ביתך, ברכת ה' היא תעשיר, ועלה אתמר ראה חיים עם האשה אשר אהבת:

איהי בדיוקנא דשכינתא תתאה כלילא מעשר, ואיהי נר מצוה, ורוחא דנשיב בה תפארת ישראל איהי בכנפי ריאה, ודא איהו ותורה אור, דנהיר בה דא שכינתא עלאה נשמת חיים, דנחתא מן מוחא לאנהרא לון בלבא:

מאי נ"ר נפשא רוחא, דנפשא איהי פתילה (נ"א שם דאיהי שותפא דגופא), רוחא דא זיתא, נשמתא נר ה' נשמת אדם, (אדם דאיהי אור נר, נהיר ביה אורייתא דבכתב, ונשמתא דאיהי נר נהיר בה מצוה, ובזמנא דלא נהירין בה אור ונר אתמר בנשמתא אל תראוני שאני שחרחרת, ואתמר באדם אלביש שמים קדרות), ומאי נ"ר נפשא רוחא נ' נפשא ר' רוחא, לקבל תלת קטרין אלין, אינן תלת גוונים, אשא אוכמא חוורא ותכלתא, מאן דנטיר נר ה' נשמת אדם באורייתא,

בפקודין דעשה ולא תעשה, לא שליט עליה נורא דגיהנם, ודא איהו כבד ומרה וטחול, כבד אשא
סומקא, מרה אשא ירוקא, טחול אשא אוכמא, יותרת הכבד כללא דכלהו, תכלת חשוך:

ותכלת דציצית מצוה, ותכלת לית בסטרא אחרא, בגין דאיהו דומה לכורסיא יקירא, גוונין
דשרגא אינון לבושין לנר ה' נשמת אדם, גוון אוכמ דאיהו טחול, כד מתלבשת תמן נפשא בחובין,
איהי אמרת אל תראוני שאני שחרחרת, שחרחרת בקדרותא דבני, בדוחקא דילהון בעניותא
דילהון, קדרותא וליצנותא ועניותא מטחול נפקא, כד נשמתא אסירא בה בגלותא, דא איהו
ושפחה כי תירש גבירתה, ובההוא זמנא טחול שוחק, ולזמנא דייתי מלכא משיחא לנטלא נוקמא
מטחול דאיהי שפחה, יושב בשמים ישחק, ישחק איהו באבודא דלהון, כמה דאת אמר ובאבד
רשעים רנה:

רנ"ה איהו הנ"ר, איהו נה"ר יוצא מעדן, ומאי ניהו מצות עשה ומצות לא תעשה כחושבן נה"ר,
נו"ן ה"א ר"ש, ואיהי הנר המאיר לאדם, ועל דא באבד רשעים רנ"ה, ובההוא זמנא הטחול
דשוחק אתאביד, ואז יתקיים אז ימלא שחוק פינו ולשונונו רנה ודאי, ואז לא יכבה בלילה נרה,
בגין דטעמה כי טוב סחרה, ובההיא זמנא מתתקנא ירושלם דאיהי לבא, לבא איהו לה"ב המזבח,
יכב"ה בחושבן הל"ב, לה"ב הב"ל, לא יכבה בגלותא דאיהי לילה, ואתבניאת על ידי דקודשא
ברוך הוא, כמה דאת אמר בונה ירושלם ה' (מאן דנטיר נר ה' נשמת אדם בפקודין דעשה ולא
תעשה, לא שליט עליה נורא דגיהנם, דאיהי כבד מרה טחול):

ועוד מרה טחול כבד, אינון גלותא לנשמתא ורוחא ונפשא, דאיהי שכינתא כד גלת בכבד, אתמר
באברים דאינון עמא קדישא חילהא דילה, תכבד העבודה על האנשים, כד גלת במרה אתמר בה
וימררו את חייהם, כד גלת בטחול אתמר בה ולא שמעו אל משה מקצר רוח (דהוה בבטנה,
ומעבודה קשה דהוה בטחול), והוו צווחין לקודשא בריך הוא מנה, הדא הוא דכתיב מבטן שאול
שועתי שמעת קולי, ואתמר בהון ותעל שועתם אל האלקים מן העבודה, ונשמתא בגלותא
בתראה:

תיקוני זהר דף נ/א

אתמר בה ותגל מרגלותיו ותשכב, שכיבת לעפרא, ווי ליה לבר נש דנשמתיה נחיתת תחת רגליו,
דבההוא זמנא אתמר במזליה נפלה לא תוסיף קום, ולית ליה עילוי וסלוק אלא בידא דקודשא
ברוך הוא, דאזיל שמא קדישא לימינא ואוקים לה:

ורזא דמלה ליני הלילה והיה בבקר אם יגאלך טוב יגאל, טוב דאיהו ברית יגאל, ואם לא יחפוץ
לגאלך וגאלתיך אנכי, חי ה' שכבי עד הבקר, אנכי דאיהי אימא עלאה, אנכי דיציאת מצרים, חי
ה' שכבי עד הבקר דאיהי ימינא, דביה תוקפא דאורייתא דבכתב דאיהי עמודא דאמצעיתא,
דמימינא אתייהיבת אורייתא דבכתב, ומשמאלא אתייהיבת אורייתא דבעל פה דאיהי נוקבא:

ובגין דא טוב צדיק ח"י עלמין איהו מסטרא דשמאלא, דאיהו גבור הכובש את יצרו, דאיהו
סמא"ל, ובגין דא שמאל דוחה, ובימינא יקום, דמאן דנפיל לא צריך לאקמא אלא בידא ימינא,
ובגין דא חי ה' שכבי עד הבקר:

ושמאלא איהי ראש השנה, וימינא פסח, וביה הוה אומאה בי"ד יומין, ודא איהו כי יד על כס
י"ק, ועל ההוא זמנא איהי אמרת אל תראוני שאני שחרחרת, אל תראוני מסטרא דשמאלא

דיצחק, דאנא בקדרותא ביה, הדא הוא דכתיב (בראשית כ"ז) ותכהין עיניו מראות, מראות ודאי בפורקנא, דאיהי אור מראות דנבואה, דאתמר בהון נפתחו השמים ואראה מראות אלקי"ם, ודא איהו ותכהין עיניו מראות מסטרא דשמאלא, ואתמר בההוא זמנא בקודשא בריך הוא אלביש שמים קדרות:

נר איהי ה', חמש גוונין נהירין בה, ואינון חוור סומק ירוק ואוכם ותכלת, ו' אור הנר מלגאו, סמא"ל חשך, נחש קדרות, ועלה אתמר אלביש שמים קדרות נוקבא דיליה, ושק אשים כסותם, ווי לנשמתא כד אתלבשת בקדרותא דלהון, ועליה אתמר ותכהין עיניו מראות, ואינון חשוכין דמכסיין על עיינין, דלית לון רשו לאסתכלא בקודשא בריך הוא ושכינתיה:

ואור ונר דנהרין (נ"א דחשכו) בהון, אתמר בהון וחשכו הראות בארובות, כמה דאמר קהלת עד אשר לא תחשך השמש והאור וגומר, ואור ונר עלייהו אתמר כי נר מצוה ותורה אור, ואמאי אתחשכן בהון, בגין דלא הוו משתדלין באורייתא ומצוה, בדחילו וברחימו דאינון דאינון י"ק, ומיד דמשתדלין בהון בדחילו ורחימו, אומאה איהו לקודשא בריך הוא בי"ה דאינון דחילו ורחימו, לאעברא לון מעלמא דנשמתא, בגין דאינון חשוכין אפרישין בין י"ק ובין ו"ק, כמה דאוקמוה דכתיב כי יד על כס י"ה, ובההוא זמנא אתמר באדם לבשו שמים קדרות וגומר, ובההוא זמנא דמתעברין קדרותא וחשוכא מנשמתא, מיד כל הנשמה תהלל י"ה:

ומאן אינון אלין חשוכין אלין סמא"ל ונחש, ומאן גרים לון לשלטאה עלייהו, אלא רזא דקרא אוליף (ישעיה נ"ט) כי אם עונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלהיכ"ם, ודוד בגינייהו אמר גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך, ובההוא זמנא מה דהוו שלטין חשוכין על נהורין דעיינין, מתהפכין נהורין ושלטין על חשוכין, ורזא דמלה שופ"ר מהופ"ך קדמ"א זק"ף קט"ן, ההוא דאתמר ביה קטנתי מכל החסדים ומכל האמת אזדקף ואקרי זקף גדול, ואין אמת אלא תורה, הדא הוא דכתיב תורת אמת היתה בפיהו, ובההוא זמנא מתהפכא כורסיא מדינא לרחמי, ודא היא רזא דאוקמוה מארי מתניתין צדיקים מהפכין מדת הדין למדת רחמים:

ובההוא זמנא אתחשיב כאלו אתברי עלמא, ויסדר נהורין כדקא יאות, הדא הוא דכתיב ויקרא אלקי"ם לאור יום ולחשך קרא לילה, ויקרא אלקי"ם לאור יום דא ישראל, דשלטנותהון יהא לזמנא דפורקנא, ורשיעיא ישתארו (נ"א אזלי) בחשוכא, הדא הוא דכתיב ולחשך קרא לילה, ואתמר בימינא:

תיקוני זהר דף נ/ב

ושמאלא ויהי ערב ויהי בקר יום אחד, דאיהו ערב דיצחק, ובקר דאברהם. בההוא זמנא מה דהות נשמתא מהדקא בין רגלין, הדא הוא דכתיב ותגל מרגלותיו ותשכב, דאתחזרת ללבא, דאיהי כגוונא דירושלם, בההוא זמנא הלב רואה, הדא הוא דכתיב (ישעיה ל') ולא יכנף עוד מוריך והיו עיניך רואות את מוריך, הלב שומע דאתחזר עבודה וכרובים לבי מקדשא, דאתמר בהון וישמע את הקול מדבר אליו מעל הכפרת מבין שני הכרובים, וכל עננין (דאינון רומי רבתא ורומי זעירא) דאינון מכסיין על צלותין, הדא הוא דכתיב (איכה ג') סכות בענן לך מעבור תפלה מתעברין, ונהרין עיינין דאינון בית ראשון ובית שני, דבהון סלקין צלותין:

דבזמנא דאינון ישראל מלוכלכין בטנופין דשאר עמין, נשמתא דאיהי שכינתא אמרת, אל תראוני שאני שחרחרת, וצלותא נפלת, הדא הוא דכתיב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל, וכד נפלת

שכיבת לעפרא בין רגלין, והא אוקמוהו ותגל מרגלותיו ותשכב, ואיהי מצלי לקודשא בריך הוא דיוקים לה מעפרא, הדא הוא דכתיב ופרשת כנפיך על אמתך כי גואל אתה:

בההוא זמנא ויחרד האיש וילפת, ההוא דאתמר ביה ה' איש מלחמה, מאי וילפת כמה דאת אמר ילפתו ארחות דרכם, בההוא זמנא ייתי קודשא בריך הוא ויימא לה, ליני הלילה והיה בבקר, ליני הלילה דאיהי שמאלא, והיה בבקר דאיהי רחמי ימינא, דמתמן נהיר אור, הדא הוא דכתיב הבקר אור, אם יגאלך טוב יגאל, אם יעביד בך ישראל עובדין טבין לסלקא לך מבין רגלין שפיר, תגאל על ידי דישאל עלאה דאיהו בעלך, טוב ודאי, ואם לא יעבדון בך עובדין טבין, וגאלתיך אנכי:

והא אוקמוהו חי ה' שכבי עד הבקר, אומאה בח"י, דאיהו כליל ח"י ברכאן דצלותא, שכבי עד הבקר, עד ההוא נהרא, דבההוא זמנא צלותא תהא נהרא בלבא ובעיינין, ובגין דבח"י ברכאן דצלותא תליא פורקנא, וביה אתגליא, דאיהו יסוד ח"י עלמין, אתמר ביה והיו עיני ולבי שם כל הימים:

והיו עיני ולבי אדכיר עיינין ולבא, בגין דצריך בר נש בצלותיה למהוי עינוי לתתא לגבי נשמתא, דאיהי שכינתא דאיהי אסירא בגלותא, ולביה לעילא בקודשא בריך הוא, ורזא דמלה עיני תמיד אל ה' כי הוא יוציא מרשת רגלי, ולביה לעילא לנטלא נוקמא מעמלק, הדא הוא דכתיב כי יום נקם בלבי, בלבי ודאי, ביה עתיד לנטלא נוקמא, כמה דנטיל ביה נוקמא ממצראי:

דאיהי לב"י שם בן ארבעים ותריין, אבגית"ץ ביה אפיק לישראל מגלותא, קר"ע שט"ן דאיהו שמא תניינא דיומא תניינא, ביה קרע ימא, ובהאי שמא אתמר יהי רקיע בתוך המים וגומר, נג"ד יכ"ש נגד כל עמך אעשה נפלאות, בכל שמא נטל נוקמא במצרים:

ופורקנא בלבא תליא, דאתמר ביה הלב רואה, ובגין דא כי יום נקם בלבי, נקמה במאי בלבי בי"ה, דאתמר ביה כל הנשמה תהלל י"ה, ועליה אתמר כי יד על כס י"ה, ופורקנא בלבא תליא, דביה אתמר הלב רואה, ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין ללב"י גליתי ולאברי לא גליתי, מאי ללבי, אלא אורייתא דבכתב אתקריאת לבי, ואורייתא דבעל פה אתקריאת פומא ואוקמוהו מארי מתניתין מלבא לפומא לא גלי, ללב"י ודאי דא שמא דע"ב שמהן, ואינון שבעין אנפין לאורייתא, דתליין מן ב':

ואורייתא אית לה רישא וגופא ולבא ופומא ואברין, כגוונא דאית בישראל, דאינון רישין רישי עמא, ומנהון עיינין הדא הוא דכתיב והיה אם מעיני העדה, ואית מנהון לבא, דאינון לקבל שבעין סנהדרין ומשה ואהרן על גבייהו, דלא חסרין בעלמא כוותייהו, ודא איהו ללבי גליתי, אבל אחרנין דאינון כשאר אברין אתמר בהון ולאברי לא גליתי, וכן באורייתא שבעין אנפין תליין מתרין תורות, אורייתא דבכתב ואורייתא דבעל פה:

ובגלותא חלק לב"ם, דאינון ע"ב צדיקים דאינון כגוונא דסנהדרין, ורזא דמלה (ישעיה ל') אשרי כל חוכי לו, ל"ו בחושבנא סליק תלתין ושית, ואינון ל"ו בארעא דישאל, ול"ו לבר מארעא דישאל, ודא איהו חלק לב"ם, ומאן חלק לב"ם:

שאור וחמץ דאינון ערב רב, ורזא דמלתא ויהי מבדיל בין מים למים, דעלייהו אתמר אך ביום הראשון תשביתו שאור מבתיכם, אך חלק, ואומאה דיתמחון ב"ד, דאינון ארבע סרי יומי דפסחא, לקיימא כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, (ודא שבעה יומי דפסחא דגלותא קדמאה, ושבעה יומי דפסחא דגלותא בתראה,) הדא הוא דכתיב חג שבעת ימים מצות יאכל:

ובגין דא אור לארבעה עשר בודקין את החמץ לאור הנר, ודא אור הנר דאיהי אורייתא ופקודיא, דאתמר בהון כי נר מצוה ותורה אור, נר בלבא, אור בעיינין, דאיהו אור הנר, בדחילו ורחימו ב"ה, מתעברין חשוכא וקדרותא מנייהו, ובגין דא כי יום נקם בלבי:

ועוד בלבי דא ל"ב אלקי"ם דעובדא דבראשית, ועשר אמירן דאינון י' מן לבי, ולב האי איהו לב, דביה נהיר ההוא דאתמר ביה ותרא אותו כי טוב הוא, וביה עתיד לאתגליא קודשא בריך הוא למשה באורייתא בגלותא בתראה, כגוונא דפורקנא קדמאה, דאתמר ביה וירא מלאך ה' אליו בלבת אש, בקדמיתא בלבת אש דנבואה, ובגלותא בתראה בלבת אש דאורייתא:

ודא ב"ת מן בראשית, דאיהי כלילא מעשר אמירן ול"ב אלקי"ם דעובדא דבראשית, בת כלילא מעשר אמירן איהי בת עין אוכמא, דאתמר בה שחורה אני ונאווה, וביה נהיר אור, הדא הוא דכתיב ותורה אור, ל"ב אלקי"ם ביה נהיר מצוה, דאתמר ביה נר ה' נשמת אדם וכו':

(כאן חסר והוא בתיקונים זוהר חדש):

וגדפוי דשכינתא אינון כסוי דם חיה ועוף, דמכסי עלייהו ברחימו, וכד מכסי עלייהו ברחימו דאהבה, מי טופנא לא שלטא עלייהו, מים רבים דמי טופנא לא יוכלו לכבות את האהבה דישראל באבוהון דבשמיא, בההוא זמנא כורסיא יהא על ארבע חיוון, ודא איהו שופר הול"ך רבי"ע מרובע, דרג"א בשית דרגין, דאינון שש מעלות לכסא, הא איהו מלכא על כורסיא:

בההיא זמנא ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי מפקודין דעשה, דאתייהבו מאהבה, ולא מפקודין דלא תעשה, דהוא אקריב ליה ממנא דעשו, לקטרגא בהון לישראל, דבגינייהו אתמר (מלאכי א') ואת עשו שנאתי:

ודא איהו דרג"א תרי טעמ"י, דמסטרא דפקודין דלא תעשה ממנא דעשו איהו רבי"ע על ישראל, ואיהו דרג"א עלייהו, ואי תימא דשלטא על שכינתא דאיהי עמהון בגלותא, הא אמר קרא (ישעיה מ"ב) אני ה' הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן ותהלתי לפסילים, וכבודי שכינתא עלאה, לאחר לא אתן אל אחר, ותהלתי לפסילים דא שכינתא תתאה, ובגין דא בשית יומין דשלטא סם המות, אל אחר, אתמר בשכינתא יהיה סגור ששת ימי המעשה, בשבת ובראשי חודשים דלא שלטין ממנן בישין, אתמר בהון (נ"א בה) וביום השבת יפתח וביום החדש יפתח:

ועוד רבי"ע איהו כגוונא דא כ', ולזמנין כגוונא דא בת מלך פנימה סגירא בביתא, ואיהי סיהרא קדישא לעולם לא אסתכלת בה חמה בישא, גיהנם סם המות נוקבא בישא, כל שכן אל אחר, דהכי אוקמוהו קדמאין, לעולם לא חזא חמה פגימותא דסיהרא, דבזמנא דחמה נפקא (נפקת) ממזרח, סיהרא חזרת אנפאה מיניה כגוונא דא כ' ובגין דא אמר בלעם הרשע לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל, עמל ואון סמא"ל ונחש, ובזמנא דדחקין לה לאסתכלא בה, אתכסיא מכל וכל, ואימתי בירחא שביעאה, הדא הוא דכתיב (תהלים פ"א) תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו, מאי בכסה בירחא דאתכסיא ביה סיהרא, בההוא זמנא דאתכסיאת מניה, איהי אמרת לישראל דיתקנון צלותין במאכלין טבין, מפקודין דעשה, דצלותא שקילא ככל פקודין,:

מן ו' איהי, ואית דסליק ליה בתלת ודא יה"ו, דאיהו אקי"ק, וסליק נגונא ביה בתקיעה שברים תרועה:

בתקיעה הוא קלא ארוך בנגונא, עד דהוה סליק ליה לגבי ימינא דאיהו חסד, בשברים הוה סליק קלא דנגונא לגבי גבורה, דתמן י"ק בימינא ושמאלא, והוה נחית מניה בחדוה חכמתא ועותרא, כמה דאוקמוהו הרוצה להחכים ידרים, להעשיר יצפין, בתרועה הוה סליק קלא דנגונא לגבי עמודא דאמצעייתא, והוה נחית מניה מלכא לגבי:

תיקוני זהר דף נב/א

כלה דאיהי קול דממה דקה, בההוא זמנא יתערוך כל מיני נגונא, הדא הוא דכתיב הללוהו בתקע שופר, הללוהו בנבל וכןור, הללוהו בתוף ומחול, הללוהו במינים ועוגב, הללוהו בצלצלי שמע, הללוהו בצלצלי תרועה:

שופר איהי שכינתא עלאה, תקע דילה שכינתא תתאה, דאתמר בה ותקע כף ירך יעקב בגלותא, בההוא זמנא סלקא מן גלותא בשופר גדול, ואתקריאת תקע בשופר גדול לחירותינו:

בנב"ל, ב"ן ל"ב, בההוא זמנא ב"ן יעול להיכליה דאיהו ל"ב, ואתמר ביה וטוב לב משתה תמיד, ומה דאתמר בקדמיתא ויתעצב אל לכו בגין חייביא, מיד דאתאבידו אתקיים ביה ובאבד רשעים רנה, כנור, כ"ו נ"ר, קודשא בריך הוא דאיהו יקו"ק, דאתמר ביה ה' אורי וישעי, נהיר בנ"ר דאיהי שכינתא, מצוה דיליה, וחדי בה:

צלצלי שמע חסד גבורה, צלצלי תרועה נצח והוד, ובכלהו כל הנשמה תהלל י"ק, דאיהו חכמה ובינה, די בהון יהא פורקנא ל"ו ול"ה דאינון בן ובת, ובהון יתמחון עמלקים מעלמא, ודא איהו סוף פסוק:

דבר אחר ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי מפקודין דעשה, ולא כאשר שנאתי מפקודין דלא תעשה, פקודין דלא תעשה תליין מדחילו דיראה, ואינון לרחקא השטן מנייהו, דלא יתקריב לגבי כורסא דאיהו לבא, לתבעא דינין על אברין קדישין דאינון ישראל, ולבא שכינתא בינייהו:

השטן איהו סמא"ל, שלטנותא דיליה בכבד, דעליה אתמר עשו הוא אדום, ערקין דכבדא חיילין ומשריין דיליה, וכבד נטיל כל לכלוכין וחובין דערקין, הדא הוא דכתיב (ויקרא ט"ז) ונשא השעיר עליו את כל עונותם אל ארץ גזרה, עונות תם, דההוא איש תם, אל ארץ גזירה, אתר דגזרת עירין:

מרה חרבא דיליה, עלה אתמר ועל חרבך תחיה, ומנלן דמרה איהי חרבא דמלאך המות, דכתיב (משלי ה') ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות, איהי חיים לכבד, וסם המות ללבא, מרה איהי גיהנם, ואית לה תרי פיות דאמרין הב הב, הדא הוא דכתיב (שם ל') לעלוקא שתי בנות הב הב, שתי בנות דאמרין הב חייבין לגיהנם:

שבעין ערקין אינון בכבדא, לקבל שבעין ממנן, כבד ויותרת ע"ב, יותרת דיליה איהי נחש אשת זנונים, בגין דשורין דיליה (נ"א דילה) נטלא טחול דאיהו חשך, ועלה אתמר ולחשך קרא לילה, דשלטנותה בגלותא דאיהו לילה, ובגלותא שעתא קיימא ליה, דאיהי לילי"ת אימא דערב רב, ואיהי שחוק הכסיל (ס"א הטחול), ובגינה אתמר כלה ענן וילך כן יורד שאול לא יעלה:

ודא איהו צדיק ממנו בולע, דרשע ודאי דאיהו כסיל, עליה אתמר למה תביט בוגדים תחריש כבלע רשע צדיק ממנו, ואוקמוהו מארי מתניתין, צדיק ממנו בולע אבל צדיק גמור אינו בולע, ובגיניה אתמר מוריד שאול ויעל, ווי לנשמתא כד בלע לה טחול, ווי לישראל כד אתבלעו בערב רב, דעלייהו אתמר ולא נודע כי באו אל קרבנה, ומראיהן רע כאשר בתחל:

בזמנא דגלותא כל ממנן דאומין דעלמא וערב רב, אתמר בהון היו צריה לראש אויביה שלו, צריה ודאי אינון ערב רב, עלייהו אתמר שריך סוררים וחברי גנבים כלו, אהב שחד וגומר, אויביה שלו אלין עשו וישמעאל ושבעין ממנן, דאינון כלהו בשלוה בעותרא, וישראל בדוחקא בעניותא, ובגין דא ווי לעלמא כד אתבלעו בערבוביא בישא, ומאן גרם דאתבלעו במעיהו ולא נודע כי באו אל קרבנה, בגין דעובדיהון בישיין בידיהון, הדא הוא דכתיב ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, כגוונא דא נשמתא איהי כנסת ישראל, כד:

תיקוני זהר דף נב/ב

איהי שלימא בפקודין דעשה, אתמר בה כלך יפה רעיתי ומום אין בך, בההיא זמנא שריא שם ה' עלה, ואתמר בה וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך, וממנן דכבד וערקין דילה וממנן דטחול וערבוביא בישא דילה, מתכפיין תחות לבא דתמן נשמתא:

ואם נשמתא איהי מתטנפא (ס"א פגימא) בחובין, או גרע מינה אפילו פקודא חדא מאינון פקודין, כמה דאוקמוהו מארי מתניתין עבירה מכבה מצוה, בההוא אתר (נ"א אבר) דשריא עבירה ואסתלק מצוה מניה, ההוא אבר איהו פגים, ואיהו מום דנשמתא, בגיניה לא שריא קודשא בריך הוא על נשמתא, הדא הוא דכתיב כל אשר בו מום לא יקרב, נשמתא דאית בה מום בחד מרמ"ח פקודין דילה לא אתקריב בגיניה לגבי קודשא בריך הוא:

אבל נשמתא מסטרא דשכינתא לית בה מום, הדא הוא דכתיב כלך יפה רעיתי ומום אין בך, אם יצר הרע בעי לקרבא לההוא אתר, כיון דשכינתא שריא תמן דאיהי נשמתא, אתמר בה והזר הקרב יומת, בגין דעלה אתמר אני ה' הוא שמי וכבודי לאחור לא אתן, דהיינו אל אחר אל זר, דנשמתא איהי יקריה, ואיהי תושבחתיה, דבה משבח בר נש לקודשא בריך הוא בצלותא בכל יומא בכמה תושבחון והודאן, ובגין דא אני ה' הוא שמי וכבודי לאחור לא אתן ותהלתי לפסילים, אלין שבעין ממנן, דלא יהיב לון קודשא בריך הוא רשו לשלטאה עלה, דאינון ערקין דכבד דאיהו אל אחר, טחול נחש יותרת הכבד אשת זנונים, בתר דעבידת זיופא (נאופא) עם אלקים אחרים, ופליגת דמא דילה דאיהי תמצית דילה לכל ערקין, שיורא קריבת לגבי טחול דאיהו בעלה כסיל, דלא נטיל טחול אלא תמצית (נ"א שמרים) דדמא, ולא יהיב ליה מדמא אחרא, ובגין דא אתקריאת יותרת הכבד, בגין דלא יהיב ליה אלא שיוורין, וכבד איהו קטרוגא דריאה, דסליק לגבי לבא נורא מניה, ואי לאו דנשיב ביה כנפי ריאה, הוה אוקיד ללבא (ס"א והוה אוקיד כל גופא נורא דלבא), הדרא דכנתא לויתן, לקבל חלב טמא, ועליה אתמר אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק, אבל עקרב פוסק, שרף איהו מרה קטרוגא דריאה, בגין דמרה איהי שריפת כל גופא:

בגין דא תקיעה שברים ותרועה אינון תבירו דילהון, ועלייהו אתמר אשרי העם יודעי תרועה ה' באור פניך יהלכון, מאי פניך אלין תקיעה שברים ותרועה, דאינון תקיעה חוורו דאנפין, שברים סומקי דאנפין, תרועה ירוקא דאנפין, ובה נפקין ישראל מן גלותא, בזמנא דמתהפכין אנפין דישראל לירוקא כאתתא עוברא:

ובאלין תלת גוונין נהרא שרגא דאיהי נר ה' נשמת אדם, מאי אדם יו"ד ק"א וא"ו ק"א, תלת גוונין דשרגא, ותלת גוונין אלין אינון לבושיין לתלת אבהן, דאינון חוור סומק ירוק, גוון אוכמא איהי קדרותא דילהון, ועלה אתמר אלביש שמים קדרות, ובהון מתלבשיין הו"ה, תכלת לבושא דאת י' דאיהו תכלית דכלא, נר איהו י', שלהובא דסליק מניה ו', ונענועא דיליה הכא והכא דא ה"ה:

ולסטרא אחרא אית נר חשוכא דגיהנם, ואית ליה תלת גוונין, גוון סומק דא כבד, עשו הוא אדום, מרה גוון ירוק, טחול גוון שחור, ועליה אתמר ותכהין עיניו מראות, וסימניך באלין גוונין שקערורות ירקרקות או אדמדמות ומראיהן שפל מן הקיר, שפל הוא גוון אוכם, דאתמר:

תיקוני זהר דף נג/א

ביה, ושפלה איננה מן העור והיא כהה, ואיהי שפלות דנשמתא בגופא נ"ר (נ"א כד) נשמתא ורוחא ונפשא אתגליין בכבד מרה וטחול, כל אינון אברי דגופא דאינון עמא קדישא, כלהו דחקן במרירו, בגין דנשמתא אתרא דילה מוחא, יונה קדישא, נשמתא נשרא, דבהאי יונה אתפרנסת, בכמה צלותין ופולחנין, ספינה דיונה קרקפתא, וכמה ממנן אית בהאי ספינה דמנהיגין לה, ואינון אודנין עיינין חוטמא פומא, שבע ממנן אינון, וסלקין לשבעים לשון דהוו בספינה דיונה:

ויונה איהי צלותא שכינתא תתאה, נשרא דאתפרנסת בה דא שכינתא עלאה, אם ישראל לא משתדלין בצלותין ובעותין ופולחנין דנשרא דאיהי ריאה, מיד וה' הטיל רוח גדולה אל הים, דאיהי רוח סערה, רוח ה' תניחהו בקדמיתא, רוח דנשיב בכנפי נשר"א דאיהו עמודא דאמצעיתא, דביה פרח נשרא באינון תרין שפון, רוח דנשיב בכלהו דא רוח דחוטמא:

האי רוח בכל אתר דאיהו שכינתא עלאה ותתאה תמן אשתכחו, איהו ו' דנשיב בכנפי ריאה, ועל לבא דתמן נר יי', דא נשמתא במוחא, רוח בכנפי ריאה, נפש בלבא, ולזמנין תלת בתלת מוחין, ומחשבה רכיב עליהו דאיהו אדם, והכי תלת בלב, נ"ר נ"שמה ר"וח:

רוחא דנשיב בהון נ"ר בתרי בתי לבא, ואינון נפ"ש ורו"ח, סימן נ"ר, והאי ו' איהו דנשיב בדרועין בשית פרקין דילהון, ואיהו נשיב בתרין שוקין בשית פרקין, דאתמר בהון שוקיו עמודי שש, ועליה אתמר ונחה עליו רוח ה':

כד אברין דגופא מתנהגין בהאי רוחא באורייתא קדישא בפקודין דאורייתא, ספינה מתנהגת לכל סטרא דבעי בר נש, כמה דאת אמר אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו, דספינה איהי רישא ואיהי לבא ואיהי גופא:

ואם אברין דגופא דאינון מארי ספינה דאינון עמא קדישא, לא מתנהגין באורייתא דאיהי נשמתא ובמצוה דאיהי נפשא, פרח רוחא מבינייהו, בההוא זמנא וה' הטיל רוח גדולה אל הים, דאיהי רוח סערה, דאיהי גזרת דינא קשיא, דסערה גופיה דבר נש דאינון ישראל, וישראל אינון בסערה, והאניה דאיהי גופא חשבה להשבר:

בההוא זמנא ויונה ירד אל ירכתי הספינה דא שכינתא תתאה, דאתמר בה ותגל מרגלותיו ותשכב, שכיבת לעפרא, ודא איהו וישכב וירדם, ואמאי נפלת, בגין דפרח מינה רוחא דאיהו עמודא דאמצעיתא דסימך לה, ואיהי נפלת, ובההוא זמנא אתמר בה איכה ישבה בדד, ומאן גרים נחיתו

דילה, בגין דבטילו ישראל אורייתא ומצוה, בההוא זמנא דאיהי נחתת בין רגלין, ישראל בנהא אינון מהודקין בין רגלין, ואינון במרעין במכתשין, בההוא זמנא דגופא בבי מרעין דאינון ישראל, ושכינתא עמהון דאיהי יונה, מה כתיב ביה (יונה א') ויקרב אליו רב החובל, ההוא דחביל בשרא בבי מרעא:

ועוד מאן רב החובל ההוא דאתמר ביה אם חבול תחבול שלמת רעך, חבול בבית ראשון, תחבול בבית שני, ואיהו רב דכל מנהיגי ספינה, ומה אמר ליה קום קרא אל אלקי"ך, דהא דינין קא אתיין עלך ועל בניך, הא מארי דחובין מתכנשין, דאינון סחרין לספינה דילך דאינון רוחין בישין, אסתכל בזכוון דילך, באלין אברים דמשתדלין באורייתא ובפקודין טבין, ויחזירון שכינתא עלאה דאיהי תיובתא עלך, ואיהי אגינת עלך, דעלה אתמר כנשר יעיר קנו דא ירושלם, על גוזליו ירחף דאינון ישראל, יפרוש כנפיו עלייהו בשבתא ויומין טבין, ובגינה מברכין בהון:

תיקוני זהר דף נג/ב

ברוך אתה ה' הפורס סכת שלום, ובזמנא דפרישת גדפהא על ישראל אתמר, יקחהו ישאהו על אברתו, כמה דאוקמוהו ואשא אתכם על כנפי נשרים וכו', ובגין דא קום קרא אל אלקי"ך דאיהי שכינתא עלאה, דאיהי תיובתא דילך, ותוב בה למארך דאיהו קודשא בריך הוא, אסתכל דשפחה בישא שלטא עלך דאיהי טפה סרוחה, ועלה אתמר ויאמר ה' אל השטן מאין תבא, דכל חובין אינון מאברין דטפה סרוחה, דבגינה אתמר לגבי חייביא דע מאין באת מטפה סרוחה, ויחתרו האנשים להשיב אל היבשה בתיובתא, ולא יכולו כי הים, דאיהו גזרת דינא, הולך וסוער עליהם:

בההוא זמנא וימן ה' דג גדול לבלוע את יונה, דא גלותא קדמאה, דאתמר ביה ויונה ירד אל ירכתי הספינה, ודא הוא אנכי ארד עמך מצרימה, כמה דאוקמוהו בכל אתר דגלו ישראל שכינתא עמהון, קלקלו ישראל עובדיהון, ביה זמנא אתמר בהון ויקם מלך חדש על מצרים, ודא פרעה, עליה אתמר וימן ה' דג גדול לבלוע את יונה, דבעא לבטלא ישראל מעלמא, הדא הוא דכתיב כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו, לקבליה וימן ה' דג גדול לבלוע את יונה, לקטליה, לבלוע יונה לא כתיב, אלא לבלוע את יונה, את אתא לרבות רעיא מהימנא דעתיד לאתייבא אורייתא על ידיה, דאיהי מאל"ף ועד תי"ו, כל אלין גלגולין על ידיה הו, ודא איהו דג גדול, דאתמר ביה התנין הגדול, איהו דג מצרים, ובת זוגיה דגה ויתפלל יונה אל ה' אלקי"ו ממעי הדגה, מאן מעי הדגה אלין מצראי:

ועוד וימן ה' דג גדול דא טחול לילית דאיהי ערב רב מההוא רב החובל (נ"א דא סמא"ל), דגה דא נח"ש לילי"ת בת זוגיה מההוא רב החובל טחול דאיהו ערב רב) דאתמר ביה וגם ערב רב וכו', וטחול איהו שחוק הכסיל, עליה אתמר כי הכעס בחיק כסילים ינוח, לבלוע את יונה דא נפשא, מסטרא דיליה ולא שמעו אל משה מקצר רוח, ומעבודה קשה מסטרא דכבד, דאתמר ביה כבד לב פרעה, תכבד העבודה, מסטרא דמרה וימררו את חייהם:

דג גדול איהו ערב רב, דאינון (נ"א דאיהו) רב החובל, מאן חובל אלא רב מכל מלאכי חבלה, איהו חובל, ואיהי חבלה, ערב רב בנין דלילית חייבא, דבהון חאבו ישראל וחבילו ית בשרייהו באת ברית, אינון רב עלייהו בגלותא, ואינון דגה לישראל, ובגין דא אמרו זכרנו את הדגה וכו':

ובזמנא דנפקו ישראל ממצרים קטיל מנייהו סגיאיין, ובגלותא בתראה עתיד הקדוש ברוך הוא לקטלא לון, ודא איהו והדגה אשר ביאור מתה, ויבאש היאור דא אורייתא, דאתמר בה ותורה

אור, סרחת לגבייהו, ואתמר בישראל כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו, אור איהו ר"ז, היאורה בת זוגיה דההוא אור, דאתמר בה ולכל בני ישראל היה אור במושבותם, כגוונא דא בגלותא בתראה (היאורה) הזוהר ביה הוה ר"ז, דאיהו אור דפורקנא בתרייתא, לקיים כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, ודא איהו כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו, וכל הבת תחיון, אלין דמשתדלין באורייתא דבעל פה:

דבר אחר וימן ה' דג גדול לבלוע את יונה, דא עניותא, דאיהו עצב, ונוקבא דיליה עצבון, דכורא דג נוקבא דגה, דא הוא ויתפלל יונה אל ה' אלקי"ו ממעי הדגה, מכפנא דעניותא דמטי למעוי דישאל, בההוא זמנא ויאמר ה' לדג ויקא את יונה וגומר, בדוחקא דדאגה דילהון דדואגין מן עניותא, מדוחקא יפקון מן גלותא, הדא הוא דכתיב (שמואל ב' כ"ב) ואת עם עני תושיע, דא נבואה דיונה דנתנבא דיפקון ישראל מן גלותא בדאגה (ס"א בדוחקא) דעניותא, ובימינא יפקון:

תיקוני זהר דף נד/א

בגין דצדיק ח"י עלמין איהו עני דאתקשר בימינא, דאיהו פסח, כגוונא דישאל דאתמר בהון ואת ערום ועריה, והאי יונה איהי יונה דתיבת נח:

דבר אחר ויאמר ה' לדג ויקא את יונה אל היבשה, קם סבא מבתר טולא פתח ואמר, והמן כזרע גד הוא, מאי כזרע גד, אלא גד איהו ימינא ושמאלא, גמו"ל דלי"ם, כזרע גד דא יונה י' ודאי, טפה חוורתא, דביה אשתלים גד ואתעביד גיד, ועל דא האי זרעא דאיהי יו"ד דאיהי טפה קדישא, אתמר ויקא את יונה אל היבשה דאיהי נוקבא, וממה דהות יבשה הא אתקריאת ארץ, לאפקא זרעין ואיבין, הדא הוא דכתיב ויקרא אלקי"ם ליבשה ארץ, ולמקוה המים קרא ימים, דא מקוה ישראל מושיעו בעת צרה:

מקורא דנביעו מההוא זרע דאתמשך ממוחא עלאה, והאי (נ"א וההיא) טפה איהי י' זעירא, כד נפקת (א) מן מוחא דאיהי חכמה, כל ספירה נטלת חלקהא, עד דאתפליגת לתשע נקודין, וכד נטיל כל חד חולקיה אשתארת עשורא מכלהו טפין, דנטילת ההיא יבשה דאיהי עשירית האיפה סלת, ובגינה מעשרין:

וההיא טפה בעמודא דאמצעיתא אתארכת, ואתעבידת זרע ו', דכליל שית סטרין, וכמה דכל ספירן נטלין חולקיהון מההוא טפה, הכי נטלין מזרע (נ"א מההוא זרע) דאיהו ו', כד איהו זעיר אתעביד שית, כד נטיל ביו"ד סליק לשתינ, שית זמנין עשר, אבל כל ספירן כל חד איהו תשע, ומלכות בה אשתלים כל חד לעשר, וכלא אתמשך לגביה דגיד דאיהו צדיק, ומניה לההוא יבשה, ובההוא זמנא דאריק בה כלא אתקריאת תיבת נח, ורזא דמלה ותנח התיבה בחדש השביעי, מה דהות ה' יבשה, אתעבידת ה"א השביעי, ודא איהו ותנח התיבה בחדש השביעי, ותנח ודאי בחדש השביעי, ודא איהו גיד צדיק ח"י עלמין, בגין דמניה נפיק זרע להאי יבשה:

וכל מאן דאפיק האי זרע דאיהו נביעו מלעילא דלא בהאי יבשה, גרים פרודא בההוא נביעו, כביכול כאלו אתפסק נביעו דשכינתא, ויתרבה נביעו דסטרא אחרא, דאינון מי טופנא, הדא הוא דכתיב (בראשית ז') והמים גברו מאד מאד על הארץ, בההוא זמנא דלית נביעו בההיא יבשה דהיא כבדה, אתעבידת קלה, ונסתלקא מעל ישראל, ואתמר בה ותרים מעל הארץ, ולא נחתת עד ירחא שביעאה, דאתמליאת בזכוון דילה ואיהי כבדה נחתת, הדא הוא דכתיב ותנח התיבה בחדש השביעי, דאיהו תשרי דרועא שמאלא, דאי הוּו נפקין ביה יפקון במיתה, ולא ישתארוּן אלא חד

מעיר ושנים ממשפחה, חד מעיר כגון נח, ושנים ממשפחה כגון שם ויפת, ומאחרנין שנים שנים שבעה שבעה, מאינן עמי הארץ דמיין לבעירן ועופין וחיוון, ואלין אינן דאוקרין ימים טובים וחגין, דאינן שנים שנים תרין יומין חד דראש השנה וחד דשבועות, תרין יומין דפורים, שבעה שבעה אלין שבעה יומין דפסחא, ושבעא יומין דסכות, או דמתפללין ח"י ברכאן דצלותא בכל יומא:

תיקוני זהר דף נד/ב

דסלקין לחושבן שנים שנים שבעה שבעה ח"י, או אלין דהוו נטרין י' דאיהו אות ברית מילה דאיהו לשמנה דכלא ח"י, או אלין דמנחן תפלי בכל יומא דאינן אות י', כמה דאת אמר והיה לאות כו', והוו קשרין ליה בתמניא בתי דתפלי, דאינן ארבע בתי דתפלין דרישא, וארבע פרשיין דתפלין דיד, או אינן דנטרין אות י' שבת בתחומא דיליה דאיהו ח', תרי אלפי אמין לכל סטרא, וכלא ח"י, לאלין אינן מקבלין בתשובה, דאיהי תיבת נח יום הכפורים:

אבל לאחרנין לא יקבל לון בתיובתא, ואם יפקון ביומא דדינא, אלין דלא הוו נטרין, אתמר בהון ויגוע כל בשר הרמש על הארץ, ואלין אתקריאו רשעים גמורים דנדונין לאלתר למיתה, דבהון בשית יומין הות שכינתא מתתרכא הדא הוא דכתיב ולא מצאה היונה מנוח לכף רגלה, ואלין אינן יומין דחול:

צדיקים גמורים אלין אינן דנטרין ח"י ושבכות ויומין טבין, עלייהו אתמר ותשב אליו היונה לעת ערב ודא ערב שבת ויומין טבין, דשכינתא קא אתיא לשריא עלייהו בגין דאינן קדש, כמה דאת אמר (ירמיה ב') קדש ישראל לה', (דברים ד') ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כלכם היום:

ואינן צדיקים גמורים דנכתבין ונחתמין לאלתר לחיים, וכתביבין בספרא דחיי, כמה דאת אמר ובספר חיים ברכה וכו', בינוניים דכלילן מחול וקדש תליין עד יום הכפורים דאיהו כגוונא דתיבת נח, אם תייבין בתיובתא יקבל לון ויכתבון לחיי, ואם לאו יכתבון למיתה עם אחרנין, דאתמר בהון ויגוע כל בשר וכו', ובינוניים בגין דאית בהון פקודין וחובין, אתמר בהון ומכל החי מכל בשר וכו', מכל החי מסטרא דזכוון, מכל בשר מסטרא דחובין. (ועוד דבזמנא דייתי משיחא כל אינן דנטרו אות ברית ישזיב יתהון ממותנא דבהווא זמנא יתבטל מותנא דהוו מתנבאין אינן נביאיא דאספקלריא דלא נהרא דלא ישתארון אלא חד מעיר ושנים ממשפחה כגון ההוא דכתיב שנים שנים באו אל נח ואית מאן דאמר שבעה שבעה מסטרא דבת שבע ואלין אינן חד מעיר נח דא שבת דביה נייחא דירית לה צדיק שנים שנים תרין יומין חד דראש השנה וחד דיום הדין דתנינא איהו מספק ויומא חדא דיום הכפורים ויומא חדא דשבועות ושבעה שבעה אינן שבעה יומי דסכות ושבעה יומי דפסחא דמאן דנטיר אינן יומין עתיד לאשתזבא בגלותא):

ובגין דגלי כל דא קודשא בריך הוא למשה, שאיל רחמי עליהו, ומסר גרמיה למיתה, הדא הוא דכתיב (שמות ל"ב) ואם אין מחני נא מספרך, ובפיוסא דיליה אדבק במלכא, ואחיד בדרועא דימינא ואמר זכור לאברהם, ולביתר אחיד בשמאלא ואמר זכור ליצחק, ולביתר אחיד בגופא ואמר לישראל, ואמר קודשא בריך הוא לאלין בינונים לגבייהו תמה זכות אבות, כיון דלא תאבו בתיובתא הא אינן כרשעים גמורים ואם תאבין בתיובתא אתמר לגבייהו חלה זכות אבות ובגין דלא יתאבידו אלין בינוניים אמר משה וכי ימרון בני עלמא דאנא כנח דלא בעי רחמי על דריה, בהווא זמנא מסר גרמיה עלייהו, הדא הוא דכתיב ואם אין מחני נא:

ובגין דא עתיד רעיא מהימנא למהוי בגלותא בתראה, וביה יתקיים והוא מחולל מפשעינו, אתעביד חול בגינייהו, מדוכא בעונותינו במכתשין דיסורין דעניותא, בכמה דוחקין דסביל עלייהו, ובגיניה וינחם ה' על הרעה וגומר, והדא הוא דכתיב (ישעיה נ"ג) ובחבורתו נרפא לנו, ובגיניה שמאל דוחה לבינוניים דאיהי ראש השנה, וימין מקרב לון בתיובתא דאיהו פסח:

תיקוני זהר דף נה/א

דרועא ימינא לקבל שבים, ויוקים לון מנפילו דילהון ואחיד בידיהון, ויימי לון קומי שבי ירושלם, ובשבועות יפקון בזכותא דמשה דאיהו מתן תורה רחמי, וגלי לון ספר תורה, ויתכנשון לירושלם, ותראה היבשה מלכות הרשעה, ורחמי על בנוי, וביה כנשר יעיר קנו, מאן קנו ירושלם קנו לשכינתא:

בההוא זמנא שופ"ר מהופ"ך קדמ"א זקף קט"ן, אתהפך ממשלה דאומין דעלמא, וישראל דאינון מזרעא דההוא דאתמר ביה קטנתי מכל החסדים אסתלק ואזדקף, ואתמר ביה זק"ף גדו"ל, בימינא אסתלקו מן גלותא, בגין דמוליך לימין משה דדרגיה עמודא דאמצעיתא דאיהו שבועות:

וביה מארי"ך טרח"א, ביה מאריך קודשא בריך הוא דאיהו ארך אפים על בינוניים, וטרח בגינייהו, לקיימא וברחמים גדולים אקבצך, וביה יפקון על ידא דההוא דאתייהב אורייתא על ידיה בשבועות, דאזיל לימינא דהיינו פסח, בההיא זמנא אז ישיר משה, ובסכות ויבא יעקב שלם, שלם בגופיה, שלם בממוניה, ואסתחר בשבעה ענני יקר כגוונא דקדמיתא כד נפקו ישראל ממצרים, לקיים כימי צאתך מארץ מצרים וגומר:

ורשיעייא דאינון ערב רב אתמר בהון סו"ף פסו"ק, דאינון מזרעא דעמלק דאתמר ביה ויאמר כי יד על כס י"ה, ואינון חמש מינים עמלקים גבורים נפילים ענקים רפאים, דכלהו מסתלקין ומתגברין על ישראל בגלותא, הדא הוא דכתיב (בראשית ז') ויגברו המים וירבו מאד על הארץ, ארבע זמנין כתיב ויגברו ויגברו, לקבל ארבע גלוון, ועלייהו אתמר סו"ף פסו"ק, דפסיק לון קודשא בריך הוא לסוף יומיא מעלמא:

ובההוא זמנא הקטן יהיה לאלף מסטרא דשמאלא, והצעיר לגוי עצום מסטרא דימינא, אני ה' בעתה אחישנה מסטרא דעמודא דאמצעיתא, ומיד יתפסקון עמלקים מן עלמא, וקודשא בריך הוא יתיב על כורסייה, ודא איהו שופ"ר הול"ך אתנ"ח יתי"ב, בההוא זמנא דיתמחון עמלקים מעלמא, יהא קודשא בריך הוא נח ניחא לישראל, ויתיב על כורסייה, כמה דאתמר ביה ועתיק יומין יתיב, לבושיה כתלג חוור, לקיימא אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו:

ולגבי עשו וישמעאל כתיב כרסייה שביבין די נור, ומאינון שביבין דכורסייה יוקדון כל טעוון דילהון, גלגלוהי נור דליק, דנחתין מיניה עשר גלגלין מסטרא דאת י', ושביבין מסטרא דאת ה', תרין אתוון יתערון בנורא לאוקדא טעוון דילהון, בההוא זמנא והיה החסן לנעורת וכו':

בההוא זמנא סליק ו' על דרגא דיליה דאיהו שש מעלות לכסא, ודא איהו דרג"א, תר"י טעמ"י, מאי תר"י טעמ"י, אלא בתר דסליק לדרגיה יימר לישראל ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי, מפקודין דעשה דכלילין בה' דאברהם, דכליל רמ"ח פקודין, דבהון אתקריב ה' לגבי ו', וקרבנא דא איהו קריבו דקודשא בריך הוא עם שכינתיה:

בכל אתר ואתר קריבו י"ה, ה' חמשת אלפים לבריאת עולם, ו' אלף הששי ברמ"ח, ובשמאלא דתמן לבא יטול נוקמין מאומין דעלמא, ורזא דמלה כי יום נקם בלבי, ודאי אתכלילן בעמודא דאמצעיטא, דפקודין דעשה אתייהבו מימינא, ופקודין דלא תעשה משמאלא, ואלין אינון תר"י טעמ"י, ופקודין דעשה אינון מאכלין דקודשא בריך הוא, ופקודין דלא תעשה פרנסא לסמא"ל למאן דעבר עלייהו:

(ואלין הוה קריב) (נ"א אקדים) (נ"א ובאלין מתקרב) עשו ליצחק ואמר ליה יקם אבי ויאכל מציד בנו, וסמא"ל בגינייהו הוה אקדים (נ"א קריב) לשמאלא, לאטעמא לקודשא בריך הוא מחובין דבנוי דאינון מאכלין מרירן, דבגינייהו אתמר ואת עשו שנאתי, עמודא דאמצעיטא מתמן אתייהבת אורייתא, דאיהי כלילא:

תיקוני זהר דף נה/ב

דימינא ושמאלא, בההוא זמנא עשן יתער לגבי שמאלא לאעברא מתמן סמא"ל, ומיד סליק עשן אחרא דאיהו עשן הקטרת, (איהו כללא דאורייתא קשורא דיליה פקודין דעשה) לקשרא ולקרבא ימינא בשמאלא, דעמודא דעשן איהו עמודא דאמצעיטא (ברחימו ופקודין דלא תעשה בדחילו) איהו עשן הקטרת:

מאי קטרת דיליה שכינתא תתאה, דאיהי סלקא בכמה ריחין ובוסמין טבין, וכד סלקא לגביה אתמר בה מי זאת עולה מן המדבר וכו' דסלקא בהון, דא ה' תתאה, זאת סלקא במ"י, מקטרת מר ולבונה תרי ירכי קשוט, מכל אבקת רוכל דא צדיק, דאיהו כליל כללא, איהו רוכל, ואיהי אבקת דיליה, הדא הוא דכתיב ודבק באשתו, וביה סליקת לגבי בעלה:

שכינתא תתאה איהי קטרת דקודשא בריך הוא, ואיהי קרבן דיליה, מזבח דיליה, דבה מתקנין ישראל מאכלים דקרבנין דצלותין לקודשא בריך הוא, דאינון לקבל קרבן השחר, וקרבן דבין הערבים, וקרבנא דאמורים ופדרים דמתאכלין כל ליליא, ואיהו קרבן מוסף דאיהו צדיק, ואיהו קרבנא דשבתות וימים טובים דלית קרבנא (קריבו לעמא קדישא לקודשא בריך הוא בשבת ויום טוב) אלא בה, הדא הוא דכתיב (ויקרא ט"ז) בזאת יבא אהרן אל הקדש, ואל יתהלל המתהלל כי אם בזאת:

איהי משכונא דיליה, דבגינה איהו שארי בגווייהו, הדא הוא דכתיב (שמות כ"ה) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם וגומר, איהי ארון דיליה, ואיהו ספר תורה גניז בגווה, איהי מנרתא דיליה, ומנורת המאור מההוא דאתמר ביה ותורה אור, ואיהי נר דדליק קדמיה, כמה דאת אמר להעלות נר תמיד, ואיהי בת שבע מנרתא כלילא משבעה בוצינין, איהי נר לגביה מסטרא דשמאלא, ואיהו אור לגבה מסטרא דימינא, ועל תרוייהו אתמר כי נר מצוה ותורה אור:

איהי קדושין דיליה מסטרא דשמאלא, בגין דקדושה מסטרא דלויים, כמה דאת אמר וקדשת את הלויים, ועלה אתמר תהא לי מקודשת בטבעת זאת, ואיהי ברכה דיליה מסטרא דימינא, דאיהי כהונה, הדא הוא דכתיב כה תברכו את בני ישראל:

ואתקריאת כלה דיליה מסטרא דצדיק דאיהו כ"ל, ודא איהו כל"ה, כ"ל ה', בגין דאיהו ברית דאחיד בתרוייהו, ומסטרא דצדיק איהו יחוד דילה, דאיהו קוצא דאת ד' מן אחד, דקשיר בין א"ח ובין ד', ואיהי צלותא דיליה מסטרא דחי עלמין, דאיהו ח"י ברכאן דצלותא:

איהי אות דשבתות ויומין טבין, שבת איהי כללא דתלת אבהן, בגין דאיהי בת כלילא בתלת ענפי אבהן דאינון ש', איהי תחום דיליה, ואיהי רשות דיליה, רשות היחיד דגבהו עשרה, ודא יו"ד ק"א וא"ו ק"א, ורחבו ארבעה דאינון יקו"ק, איהו עירוב דילה מסטרא דימינא ושמאלא, דאינון ע"ב רי"ו דהיינו חסד וגבורה, ואיהי ערבית דיליה עיבור דיליה:

איהי טלית דקודשא בריך הוא, ובה אתעטף קודשא בריך הוא, כמה דאת אמר עוטה אור כשלמה, ואיהי ציצית דצדיק דאיהו עני בגלותא, הדא הוא דכתיב תפלה לעני כי יעטף, עני ודאי, דביה אתעטף, בגין דאיהי כסותה לבדה היא שמלתו לעורו, דא משכא דתפלי, דאתמר בהון ויעש ה' אלקי"ם לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם:

ארבע בתי דרישא אינון אקי"ק, ארבע פרשיין דאינון קדש לי, והיה כי יביאך, שמע ישראל, והיה אם שמוע, דא יקו"ק, ארבעה בתי דיד דא אדנ"י, ארבע פרשיין דא יקו"ק, ובהון מ"ב אזכרות בתמינא פרשיין, דאתמר בהון ה' במ, דא איהו כי היא שמלתו לעורו, ואיהי תכלת שבציצית, איהי סוד היבום, יבמה דיליה בגלותא, י"ב מ"ה ב"י מ"ה:

תיקוני זהר דף נו/א

תלת גלגולין דילה אינון תלת אבהן, דעלייהו אתמר הן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר, איהי ישועה דיליה, גאולה דיליה, בגין דקודשא בריך הוא לית ליה רשותא לאפקא מן גלותא, עד דאיהי נפקת עמיה, היא נבואה דיליה, נבואה כלילא שית דרגין מסטרא דאת ו' דאיהי עמודא דאמצעיתא, ואיהי חלום אחד משתיין בנבואה, ומאי שתיין אלא לית שיב"ה פחותה משתיין, ודא ישראל סבא, דסליק באת ו' שית זמנין עשר דאיהו שתיין:

ואיהי יראה מסטרא דשמאלא, אהבה מסטרא דימינא, ואיהי תורה מסטרא דעמודא דאמצעיתא, ואיהי אנכי מסטרא דאימא עלאה דאחידא דימינא, בגין דאנכ"י איהו כס"א בחושבן, ואתמר ביה והוכן בחסד כסא, ועלה אתמר לא יהיה לך אלקים אחרים על פני, מסטרא דסמא"ל ונחש דאינון אלקים אחרים:

ואיהי פסח מסטרא דימינא, ואיהי ראש השנה מסטרא דשמאלא, ואיהי מצה פרוסה מסטרא דשמאלא, ואיהי מצה שלמה מסטרא דימינא, בגין דסטרא דצפון לאו איהו שלים, ובגין דא מצפון תפתח הרעה, והיא (מצה) מצוה באת ו' מסטרא דעמודא דאמצעיתא:

ואיהי שבועות מסטרא דעמודא דאמצעיתא, שבעה שבועות ודאי אית בהון שבע שבתות, ובהון מ"ט יומין, כחושבן מ"ט אתוון דקריאת שמע, דאינון שמע ישראל וכו' ברוך שם וכו', ביומא דחמשיין שריא שכינתא עלאה בה, ואתקריאת מתן תורה, ועמודא דאמצעיתא איהו תורה דאתייהיבת בחמשיין יומין דשבועות, ועליה אתמר בן חמשים לזקנה (נ"א לבינה), בההיא דאתמר בה כי זקנה אמך, ועלה אתמר כי אם לבינה תקרא, בגין דאיהי ה' וסלקא באת י' לחמשיין חמש זמנין עשר, ועלה אתמר בן חמשים לזקנה, בההיא דאתמר אל תבוז כי זקנה אמך, (ו' בן י"ק):

וזמנין אתקריאת ה' סתימא, ואתמר בה בן ארבעים לבינה, כד לא איהי בשותפא דאת י' אתקריאת ארבעים, ואיהי עלמא דאתי דלית ביה אכילה ושתיה, וכד סליק משה לגבה אתמר ביה ויהי משה בהר ארבעים יום וארבעים לילה וגומר:

מתן תורה דא שכינתא תתאה, ועלה אתמר ישמח משה במתנת חלקו, בגין דאיהי דוגמא דעמודא דאמצעיתא, ועוד שבועות על שם מלא שבוע זאת ונתנה לך גם את זאת, מלא שבוע זאת דא שכינתא עלאה, (מלא שבוע ה' מלא י"ק), דאתמר ביה כי יד על כ"ס י"ק, ונתנה לך גם את זאת דא שכינתא תתאה ה' זעירא, מלא דכלא עלאה ותתאה דא ו', איהו מלא י"ק לעילא, דאיהי מליא"ה אלקי"ם, ועלה אתמר אני מלאה הלכתי, מלאה הלכתי לטורא דסיני, ובגלותא ריקם השיבני ה', ואיהו מלא ה', ובה מלאה הארץ קנינך:

ושכינתא תתאה איהי סוכ"ה, כ"ו ה"ס, דאיהי יקו"ק אדנ"י, כלילא מתרויהו שמהן, סוכה חבורא דתרויהו כגונא דא יאקדונק"י, בגין דאיהי כלה דיליה, ואיהי בת שבע כללא דשבע ימי סוכה, וכד נטלא מאימא עלאה דאיהי שמחת תורה שמחת בית השואבה, ואיהי חופה דיליה, אתקריאת שמיני חג עצרת:

בההוא זמנא דשמחת תורה שויין (נ"א שריא) עטרה בריש כל צדיק לעילא, כמה דאת אמר בעטרה שעטרה לו אמו, ביום חתונתו וביום שמחת לבו, ביום חתונתו דא שכינתא תתאה, וביום שמחת לבו דא שכינתא עלאה, והכי צריכין ישראל לאתעטרא בכלא (נ"א כלהו) בעטרה על רישיהו:

תיקוני זהר דף נו/ב

ביומא דשמחת תורה. ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר כפות תמרים וכו', אתרוג איהי שכינתא תתאה, ודמיא ללבא דאיהו לשמאלא דאיהו גבורה, ובגין כך צריך בר נש לנטלא אתרוג בידא שמאלא וצריכא למהוי אתרוג דדמיא ללבא שלימא בתיומת דילה, בגין ההוא דאתמר ביה ויעקב איש תם, למהוי שלימה עמיה, וכמה דלית פסול ביעקב דלעילא, כן צריך דלא יהא פסול באתרוג, לקיימא קרא (שיר השירים ד') כלך יפה רעיתי ומום אין בך, ואם היא ירוקא היא משובחת יתיר, כדיוקנא דהות אסתר ירקרקת, דאתמר בה ותלבש אסתר מלכות:

ואתקריאת הדסה על שם הדס, והדס אית ליה תלת הדסין, לאשתכללא בתלת אבהן, ואתקריאת ערבה מסטרא דתריין שפון דאינון למודי ה', ואתקריאת לולב מסטרא דח"י עלמין, דאיהו כליל ח"י ברכאן דצלותא, ולקבליהו עבדין ח"י נענועין בלולב בשית סטריין, תלת לכל סטרא וסטרא, שית סטריין דכלילין בגופא דאיהו עמודא דאמצעיתא, דלולב על שמה אתקרי ל"ו ל"ב:

ואינון נענועין ח"י ארבע זמנין, דסלקין ע"ב, ואינון ח"י נענועין בנטילת לולב, ח"י ח"י תריין זמנין בהודו לה' תחלה וסוף, ח"י באנא ה' הושיעה נא, הא ע"ב, ואינון תליין מן דלת דאיהי שכינתא, וצדיק בה אתקרי ארבע זמנין ח"י ח"י ח"י ח"י דסליק ע"ב, מסטרא דתלת אבהן, ושכינתא דאשתתפת עמהון, דאינון ח"י (פרקין) בדוועא ימינא, וח"י בשמאלא, וח"י בגופא לגבי שדרה, וח"י בברית מילה, ואינון שית סטריין תריין דוועין דמלכא, ותריין שוקין דמלכא, דאינון תרי נביאי קשוט, וגופא וברית הא שית, י"ח נענועין לקבל ח"י חולייין דשדרה מסטרא דגופא, וכל דא מסטרא דאילנא דח"י, ומסטרא דאילנא דטוב ורע:

אתרוג דמי לצדיקיא, והדס לבינונים, וערבה לרשעים, ושכינתא אתמר בה ומלכותו בכל משלה, אף על גב דאתמר בה עץ חיים היא למחזיקים בה, איהי שלטא על עץ הדעת טוב ורע, מסטרא דיליה היא קריבא למלכא, (נ"א ומסטריין אלין לזמנין איהי נוקבא קריבא למלכא), הדא הוא דכתיב (ויקרא ט"ז) בזאת יבא אהרן אל הקדש מסטרא דימינא, לזמנין איהי רחיקא מניה מסטרא

דשמאלא, ואל יבא בכל עת אל הקדש, מסטרא דימינא איהי לא מקבלא טומאה, טוב הוא ימינא, אבל אתרהא טוב מקבלא טומאה מרע ומות, בההוא אתר לית ליה קריבו, (נ"א אל הקדש איהי לא מקבלא טומאה, אבל אתרהא טוב מקבלא טומאה מרע ומההוא אתר דלית ליה קריבו), ותמן צריך קורבנא לקרבא, וקטרת לרחקא רוח הטומאה מההוא אתר, ולקרבא זכותא לשמאלא גבירתא, ולרחקא שפחה מתמן, ובגין דא כל שמהן אית בה:

ואתקרי שדרה אחור מסטרא דסיהרא, ומסטרא דעמודא דאמצעיתא אתקרי קדם, ורזא דמלה אחור וקדם צרתני, ובגלותא השיב אחור ימינו מפני אויב, מאי אויב דא סמא"ל, דכל אלקים אחרים אינון לאחור, ובגין דלא יסתכלון בשכינתא דאיהי למערב דאיהו אחור, שוי לה בימינא, ובגין דא אסור לצלאה למערב דאיהו אחור, בגין דתמן אלקים אחרים, ותמן סם המות שבתא"י, ובגין דהות בקדמיתא למערב וחזרה לימינא, שאלין עלה אלקים אחרים שבתא"י א"י שב"ת, שבתא"י אתוון דיליה אי שבת:

וצריכין ישראל לשני לה אתר ושמא ועובדא, ודא איהו שנוי מקום ושנוי השם ושנוי מעשה, בגין דלא אשתמודע ביה אויב דאיהו סמא"ל, ודא איהו השיב אחור ימינו וכו', אם זכאן:

תיקוני זהר דף נז/א

לנטרא שבת, צריך לשנויי ליה מיומין דחולא בלבושין ומיכלין דאינון ענג שבת, דאם הוה רגיל למיכל ב' סעודות ביומא דחולא, בשבת אכיל תלת דכתיב (שמות ט"ו) ויאמר משה אכלוהו היום, כי שבת היום לה' היום לא תמצאוהו בשדה, ובכלא צריך למעבד בשבת תוספת, דאם הוה רגיל למיכל ביומא דחולא נהמא וחמרא, יוסיף בשבת בשרא, דא תוספת שבת:

שנוי מעשה, דאם הוה רגיל למעבד עובדא בחול, לא יעביד בשבתא, הדא הוא דכתיב (שם כ') ששת ימים תעבוד וכו', שנוי השם לכל יומא קארי ליה מעשה, כמה דאת אמר ששת ימי המעשה, וליום השביעי קארי ליה שבת, דאיהו השבתת מעשה ביטולא דעובדא, שנוי מקום, אם הוא רגיל לאוקדא נורא בחולא, דישני ולא יוקיד ליה בשבתא, הדא הוא דכתיב (שם ל"ה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת:

ועוד אית שנוי, דצריך לשנות מעבדא למטרוניתא, דלא יהון שוין, דמטרוניתא איהי מקומו דקודשא בריך הוא, צריך לשנות למלכא, הדא הוא דכתיב וישנה ואת נערוותיה, ביום השבת, דאשתני יומא דשבתא מיומא דחול דשלטא ביה עבדא דמלכא:

ועוד מושבותיכם מושב דבר נש איהו מקום דיליה, ועוד שנוי מקום, לתקנא ביתא בשבתא תוספת מבחול, ועוד שנוי מעשה אם הוא עציב בחולא, דיהא חדי בשבתא, ואם אית ליה קטטא בחולא עם בר נש או עם אתתיה, דיהא ליה שלמא עמה בשבתא, ובדא לית רשו לקרבא לסם המות חללה, ולבעלה דאיהו אל אחר חלול שבת, (לית לון רשו לקרבא), ובגין דא אמרו קדמאי, אם ישראל הוו מקיימין שבת אחת כהלכתה (נ"א שתי שבתות כהלכתן), מיד הוו נגאלין:

וכן צריך לשנויי בנר דליק, ובמטה מוצעת, ובפתורא, כגוונא דא אם הוה רגיל ביומי דחול לאדלקא שרגא בפתילה חד יוסיף בשבת תניינא, ובפתורא אם רגיל לברכא המוציא על נהמא חדא, בשבת יוסיף תניינא, דאינון כגוונא דלחם משנה, מטה הא אתמר דאם הוה רגיל לשמש ביומא דחולא בקטטה עם אתתיה ובפרודא, לא יזדווג לאתתיה בשבתא אלא בשלמא, ובגין דא

תלמידי חכמים עונתן מליל שבת לליל שבת, וצריך לשנויי שבת מיומא דחולא בכלא, ואם אית לון שלמא בכל שית יומין דחולא, יעבדון תוספת בשבתא בפיוסא דא לדא ברחימו סגי, כגוונא דלעילא, דאתמר לגבי שכינתא פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי, בתוספת מלין דפיוסא, כגוונא דא צריך בר נש לפייסא לאתתיה בשבת בתוספת מלין דפיוסא:

ובזמנא דאלקים אחרים חזיין בשבת שנויא בכלא, לית לון רשו לקרבא, הדא הוא דכתיב (במדבר א') והזר הקרב יומת, בגין דקדש היא לכם מחלליה מות יומת, ובגין דא אתמר בקרא את שבתותי תשמרו וגומר, ובאלין תוספת אתקריאת שכינתא מוסף שבת, וכד מתרחקין מינה כל דרגין דחול, ולא אית רשו נוכראה בשבת, לאעלא בין קודשא בריך הוא ושכינתיה, איהי אתקריאת קדושה דיליה, וכד מברכין לה בברכת מזונא אתקריאת ברכה דיליה, ובתרוייהו איהי יחוד דיליה, כלה דיליה, בההוא זמנא איהי שבת שקולה ככל אורייתא:

ושרגא איהי דיוקנא דמנרתא, וצריך למהוי לימינא, ועלה אתמר הרוצה להחכים ידרים, ופתורא דשבת צריך למהוי לשמאלא, ועלה אתמר הרוצה להעשיר יצפין, מטה בין צפון לדרום, ושבת איהו אות ברית מילה, אות דתפלין, מאן דמחלל דא כאלו מחלל דא, תפלין דרישא לקבל זכור, תפלין דיד לקבל שמור, מה רשות הרבים איהו חלול שבת, אוף הכי אות ברית חלול דיליה זונה, ודא רשו נוכראה, לית פקודא דעשה ולא תעשה דלא:

תיקוני זהר דף נז/ב

אשתכח בשבת, ובגין דא שבת היא שקולה ככל אורייתא כלא, וכן שכינתא תתאה אתקריאת שופר, מסטרא דשכינתא עלאה דאיהי שופר גדול, תקע בשופר גדול לחירותנו, תקע שופר איהו לשון תקיעה דודאי שכינתא תתאה איהי תקיעה דקודשא בריך הוא מסטרא דימינא, ואתקריאת שברים דיליה מסטרא דשמאלא, ואתקריאת תרועה דיליה מסטרא דעמודא דאמצעיתא, דאיהו דעת, ובגין דא אתמר אשרי העם יודעי תרועה, יודעי בדעת, דאתמר ביה בדעתו תהומות נבקעו, ובדעת חזרים ימלאו, איהי שופר, וקודשא בריך הוא קול השופר, ובזמנא דהיא סלקא לגביה בתלת קטרין אלין, אתמר ביה ויהי קול השופר הולך וחזק מאוד, הולך בתקיעה, וחזק בשברים, מאוד בתרועה:

ואיהי יום הכפורים, וכד אתקשטת קדמיה בלבושין שפירין דאינון לבושי כפרה, אתקרי ציץ דיליה, מצנפת דיליה, אבנט דיליה, איהי כלילא מארבע בגדי לבן מסטרא דימינא, ומארבע בגדי זהב מסטרא דשמאלא, בההוא זמנא דאתקשטת באלין לבושין דכפרה אתמר בה ותלבש אסתר מלכות, ובהון עאלת לפני ולפנים, הדא הוא דכתיב ותעמוד בחצר בית המלך הפנימית, ובהון נשאה חן בעיניו, ורזא דמלה וראיתיה לזכור ברית עולם, ומיד ה' שמעה ה' סלחה ה' הקשיבה ועשה אל תאחר:

פורים אתקריאת על שם יום הכפורים, דעתידין לאתענגא ביה, ולשנויי ליה מענוי לענג, ומה דאיהי שכינתא אסור ביה נעילת הסנדל, בההוא זמנא אתמר בה מה יפו פעמך בנעלים בת נדיב, וענוגא וחזוהו וכמה טבין מזומנין לגבה, ודא יהא בזמנא דפורקנא בעגלא:

ומאן גרם ענוי לשכינתא בגלותא, אלא רזא דמלה ובכח אבא אל המלך אשר לא כדת, בגין דעאלת בלא בעלה, דאתמר ביה מימינו אש דת למו, דבטילו בה אורייתא, ודא גרם אבודא דבית ראשון ושני, הדא הוא דכתיב וכאשר אבדתי אבדתי, ועם כל דא אף על גב דעאלת בלא בעלה

דאיהו ד"ת, עם כל דא עאלת באבהן, דאינון שלשת ימים לילה ויום דאתענת בהון, ואינון סהדין דעולימתא עאלת ביה למלכא, הדא הוא דכתיב ובזה הנערה באה אל המלך, נערה ודאי באה אל המלך דאיש לא ידעה אלא בעלה, וכמה דבערב היא באה נערה בתולה ודאי, הכי נמי בבקר היא שבה נערה בתולה ודאי, ובה ערב ובקר פעמים קורין לישראל בעלה, וסהדין עלה דלא חליפת ליה היא ובנהא באחרא, ובגין דא ישראל אמרין בכל יומא שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד, שמ"ע אח"ד, ש"ם א"ח ע"ד, א"ח נטיר לה, בגין דאח לצרה יולד, ועליה אתמר אתה סתר לי, ברוך אתה בבוואך, יהודה אתה יודוך אחיך, בגין דביה יקו"ק וביה ד', ביה איהי נטירא:

ועליה אתמר ויהי אמן את הדסה, הוא אומן דילה ואיהי אמונה דילה, ודא איהו דאתמר כאשר היתה באמנה אתו, ולא נגע בה נוכראה דאיהו אחשוריו"ש, בגין דאח עמה ודאי, ואיהו סתיר לה מניה, במאי סתיר לה מניה בנקודה דאיהי קוצא דאת ד' מן אחד, א"ח נטיר ד', דלא יתקריב לגבה אחר, הדא הוא דכתיב (ישעיה מ"ב) אני ה' הוא שמי וכבודי לא אחר לא אתן, והאי נקודה איהי אות ברית, דבה אשתלים א"ח לעשר, ובה אתעביד י', ומאן דמשקר בברית מילה גרים לאסתלקא מיניה:

תיקוני זהר דף נח/א

שכינתא, דאיהי יחודא דקודשא בריך הוא, ושליט עליה ש"ד דאיהו אחר, דאיהו ודאי י' דשדי, איהי קוצא מן ד' דאחד, ואם משקר אעבר קוצא מן ד' מן אחד ואשתאר אחר, ובגין דא אמר קרא (שמות ל"ד) לא תשתחוה לאל אחר וגומר, ובההוא זמנא דשלטא על בר נש שד דאיהו אל אחר, איהו משתעבד ביה בכל מיני ענויין, וחובא דא גרים לישראל לאשתעבדא בהון אומין דעלמא:

ומאן דנטיר אות ברית בכל אתר דאיהי, בין בברית מילה, בין בשבת ויומין טבין, קודשא בריך הוא נטיר ליה בגינה בכל אתר, ומכסי עלוי משנאוי, כגוונא דמשה דאתמר ביה בצל שד"י יתלונן, וכגוונא דאסתר דסתיר לה מאחשורוש דאיהו ערל וטמא, ושוי באתרה שנית בדיוקנא דילה, הדא הוא דכתיב (אסתר ב') כל אשר תאמר וגומר, בערב היא באה ובבקר היא שבה אל בית הנשים שני, ואיהו נטיר לה מהמן הרשע, הדא הוא דכתיב (תהלים ל"ב) מצר תצרני, דאיהו צר ואויב:

ובגין האי קנאה דכסי קודשא בריך הוא באות דילה על אסתר, דאיהי קדושה דילה, דלא איהי קדושה פחות מעשרה, אתלבשו עשרה כתרין תתאין בעשרה בנין דהמן, דתמן אל אחר, דהמן אמר ועשרת אלפים ככר כסף אשקול וגומר, וכלא לנטלא נוקמא מאסתר ואומתה, דאתמר בה ותלבש אסתר מלכות, וקודשא בריך הוא מסר לון בידהא ובידא דאומתה, ותלו אותו ואת בניו על העץ, ואיהו עבד עץ גבוה חמשים אמה, וקודשא בריך הוא נטיל נוקמא מניה ומבנוי בשכינתא עלאה, דמחאת למצראי חמשים מכות:

ועוד שכינתא אתקריאת צדקה, וקודשא בריך הוא בעל צדקה, ובגלותא איהי עניה, ובנהא עניים, וקודשא בריך הוא כביכול איהו עני כד איהו בר מאתריה, ובגינה אתמר הן אראלם צעקו חוצה וכו', ובאן אתר איהו עני ואיהי עניה בצדיק דאיהו ברית, ובגין דחאבו ביה ישראל לתתא איהו נהר יחרב ויבש בבית ראשון ושני, ושכינתא איהי ביה חרבה ויבשה, בגין דאינון גרמי דיתכנשון מניה מיין עלאין, ושכינתא אשתארת יבשה, הדא הוא דכתיב יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה, וכל מאן דעביד צדקה במסכנא גרים ההוא נהר דיתמשך מעדן דאיהי אימא

עלאה, להשקות את הגן דאיהי דל"ת דלה מסכנא, ועני איהו יום שבת, ומאן דמקיים בה ענג שבת גרים לאשקאה ההוא דל"ת, וההוא עני אתמלי ואתקרי נהר, ומאן דאית ליה רשו למעבד ענג שבת ולא עביד, אתהפך ליה ענג לנגע צרעת, וחריב ביתיה וממוניה, וכן עניה איהי אורייתא דעל פה ודאי, ואיהי קבלה כד מקבלא מבעל צדקה, דאיהו אורייתא דבכתב, כד אזלת לגביה לקבלה אתקריאת הלכה, כד מקבלא מניה אתקריאת קבלה, ובההוא זמנא איהי פליגת מה דיהבין לה לעבדין דילה ולבנין ולעולמין דילה, כמה דאת אמר ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה, ומקבלין דין מן דין, מההוא דמקבלין מינה, בעל קבלה איהו עמודא דאמצעיתא, ואיהי קבילת מיניה, ובאן אתר קבילת מיניה בימינא, בגין דעליה אתמר כי ימינך פשוטה לקבל שבים, הלכה איהי מסטרא דשמאלא, קבלה:

תיקוני זהר דף נח/ב

היא מסטרא דימינא, הלכה בשמאלא לגבי בעלה, וקבילת מניה בימינא ונחתא מליא (הלכה) לגבי צדיק, ובגין דא לא ראיתי צדיק נעזב וכו', (ובמאי) וכד נחתא מליא לגבי בעלה דאיהו ו', נהר דאתמשך מעדן, ו' עאל בד' ואתעבידת ה', ומה דהוה צדק אתעבידת צדקה לגבי עני דאיהו צדיק:

וההוא נהר עליה אתמר שמש בשבת צדקה לעניים, ועליה אתמר צדקה תרומם גוי, ומה דהות צדק דינא, אתעבידת רחמי, וכל ספירן על שמה אתקריאו, מאזני צדק אבני צדק איפת צדק והין צדק, כד אתרחק מינה בעלה דאיהו רחמי, מאזני צדק, תרין דרועין אבני צדק תרין סמכי קשוט, הין צדק צדיק, וכד עמודא דאמצעיתא מרחק מינה איהו משפט, וביה כתיב (תהלים ע"ה) כי אלקי"ם שופט זה ישפיל וזה ירים, זה ישפיל מאן דגרים לאשפלא לשכינתא מאתרהא, וזה ירים מאן דגרים לסלקא לה מאתרהא, דחובין דישראל אינון אשפילן לה לתתא, וזכוון דלהון סלקין לה לאתרהא, הא זכאה איהו מאן דעביד זכוון לסלקא לה לאתרהא:

ועוד שכינתא איהי שלוח הקן, מאן קן דילה דא ירושלם, ולעילא קן דילה ההוא דאתמר ביה ונקה לא ינקה, ודא מטטרו"ן, עליה אתמר אל תסתכל בקנקן אלא במה דאית ביה, ודא איהו כי יקרא קן צפור לפניך בדרך בכל עץ או על הארץ, בכל עץ דא גוף וברית, צדיק איהו ברית ואיהו כ"ל עץ דא עמודא דאמצעיתא, או על הארץ דא אימא תתאה, אפרוחים תרין דרועין, או ביצים תרין שוקין, והאם רובצת דא אימא עלאה, שלח תשלח את האם דא אימא תתאה את ודאי:

שלח תשלח, הדא הוא דכתיב וישלח את היונה מאתו, ואתמר ביעקב ויהי אך יצא יצא, לקבל שלח תשלח, ואינון תרין תרוכין לקבל שני גרישי"ן, ואינון תרין דרועין, (נ"א ואינון תרין דרועין שני גרישי"ן ואינון תרין תרוכין), ודא איהו שלח תשלח את האם, ואת הבנים תקח לך, אלין שית פרקין דאינון בתרי דרועין, אשתארת ה' ד' בלא ו', מאן גרים לה תרי תרוכין, אלא בגין דעברין בנהא על פקודי אורייתא עשה ולא תעשה, הדא הוא דכתיב ובפשעיהם שלחה אמכם:

ויוסף שלח את היונה מאתו דא עמודא דאמצעיתא, מאן גרים דא דאתתרכת מיניה, בגין דישראל עברו על אורייתא, ויחל עוד שבעת ימים אחרים (נ"א וישלח את היונה ולא יספה שוב), דא ז', יומא שביעאה דכליל שבע שבתות, ומאן גרים דאתתרכת מיניה, בגין דעברו ישראל על אות שבת ויומין טבין ואות ברית:

מסטרא דיצחק דאיהו ראש השנה, אתמר ביה ותשב אליו היונה לעת ערב, ודא ערב דיצחק, ומסטרא דצדיק אתמר בה והנה עלה זית טרף בפיה, וידע נח כי קלו המים מעל הארץ, ובכל אתר דלא אשכח לתתא דיוקנא דבעלה באורייתא, לא הות שריא עלה, הדא הוא דכתיב ולא מצאה היונה מנוח לכף רגלה בגלותא, מיד דאשכח בעלה לרעיא מהימנא, שריא עליה ולא חזרת לתיבה, הדא הוא דכתיב ולא יספה שוב אליו עוד, ועל דא אתמר על כן יעזב איש את אביו ואת אמו וגומר, איהי אתדבקת ביה ואיהו בה:

בההוא זמנא ויפתח נח את חלון התיבה אשר עשה, ונפקו כלהו ואזלו לגבי יונה ובעלה, ואתמר לגבי נח ויפתח נח, מאי ויפתח נח, אלא רמיז ותפתח ותראהו את הילד, אדנ"י שפתי תפתח, ודא ישראל דפתחין בתיובתא בבכיה, ומיד ותחמול עליו, ועוד שכינתא אתקריאת חג, בכל זמנין ויומינין טבין, חג דתלת רגלין, דאתמר בהון שלש:

תיקוני זהר דף נט/א

רגלים תחוג לי בשנה, ובגינה יראה כל זכורך, לקיימא זכור ושמור זכור לזכר ושמור לנקבה, כלהו אלין דאזלין לאסתכלא (נ"א לאתכללא בשכינתא), צריכין למיהב לה דורונא, הדא הוא דכתיב (דברים ט"ו) ולא יראה את פני ה' ריקם, וצריך למחזי בה, הדא הוא דכתיב ושמחת בחגך, דאיהי חדוה דקודשא בריך הוא אתקריאת, ומאן דאזיל למחמי לה צריך לנטרא גרמיה מעציבו, דאיהי לילי"ת חשוכא עצבון שאול טחול, דאיהי מום, ועליה אתמר כל אשר בו מום לא יקרב:

איש כמתנת ידו דא שכינתא עלאה, דעלה אתמר מתן בסתר יכפה אף, בגין דאיהי סתימא, עולם הבא קרינן לה מתנה, ועלה אתמר ישמח משה במתנת חלקו, בגין דמתת אלקי"ם היא, כברכת ה' אלקי"ך אשר נתן לך דא שכינתא תתאה, חד מסטרא דימינא ברכה, וחד מסטרא דשמאלא מתנה:

ועוד שכינתא איהי חשבון תקופין ומזלין ומולדין ועבורין, ארבע תקופן דאתקריאו ארבע תקופות, ולכל תקופה תלת ירחין, ובהון תרי עשר מזלות, ואינון לקבל תרין עשר שבטין דישראל, וכלא אתקשר בהאי שמא אדנ"י, איהי שכינתא תתאה, תקיפא בארבע תקופין, דאינון מסטרא דשמאלא חזק תקיף, ואינון אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד, וכלהו תרין עשר מזלות קשין מסטרא דדין, ובגין דמזונא קא אתיא מנייהו, אמרו מארי מתניתין קשין מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף, דאתקרע בהון לתרין עשר קרעין:

ואינון ארבע תקופות תרין דרועין ותריין שוקין, תרין עשר מזלות תרין עשר פרקין דאית בהון, ולקבלייהו תרין עשר ירחי שתא, ואינון ו' ו' רזא דעבורא ודא ירחא תלת עשר, דא א', ודא ו"ו, שתא מתלת עשר ירחין, וביה צריך להשוות שנת החמה עם שנת הלבנה, וליחדא לון במהלך האמצעי דאיהו עמודא דאמצעיתא, ואם בר נש ידע לממני ולהשוות שנת החמה עם שנת הלבנה ולייחד לון, איהו ידע מתי יהא פסח בחדש האביב, ובדא ישוון אבא ואימא ברא וברתא, הדא הוא דכתיב (דברים ד') ושמרתם ועשיתם כי היא חכמתכם ובינתכם, ושמרתם ועשיתם דא ו"ק, כי היא חכמתכם ובינתכם דא י"ק ובמה יהון שוין אבא ואימא ברא וברתא, דהוא כתרא עלאה, דאמרי סיהרא עלה, אי אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד, ובגיניה אמרין בשבת ויומינין טבין וברישי ירחין, כתר יתנו לך ה' אלקינ"ו מלאכים המוני מעלה, מלך ומלכות:

ועוד איהי מצות שחיטה כשרה בזרים (נ"א בנשים), דאינון בני נשא דדמיין לבעירן, דאלין דלא משתדלי באורייתא צריך למעבד בהון קרבנין דצלותין, דיתקריבו לקודשא בריך הוא, ואם מתקרבין בצלותין לקודשא בריך הוא, וסבלין כמה מכתשין, הדא הוא דכתיב (תהלים מ"ד) כי עליך הורגנו כל היום נחשבנו כצאן טבחה, אתחזי כאלו וזבחת עליו את עולותיך ואת שלמיך וגומר, דדא שזיב לון ממיתה דמלאך המות, הדא הוא דכתיב (תהלים ל"ו) אדם ובהמה תושיע ה':

ואלין דעובדייהו כבעירן דחקלא דאכלין בלא צלותין, מיתתהון יהא כבעירן דחקלא, ושחיט לון מלאך המות מדה כנגד מדה, ולא עוד אלא בסכין פגום קא שחיט לון, ואתקריאו נבלה, ועלייהו אתמר נבלתי יקומון, מאי סכין פגום דא סמא"ל אל אחר, סכין פגום ודאי אתקרי, ואיהי פגימה סם המות, טריפה ונבלה:

תיקוני זהר דף נט/ב

וכיון דאתייהבו בידיהון כבר קבילו עונשייהו, ובגין דא נבלתי יקומון, וכל סירכאן דסם המות אינון רגלין דילה, ועלייהו אתמר רגליה יורדות מות וגומר, ואינון ח"י סירכות (נ"א ברכאן), עלייהו כתיב (בראשית ח') ולא אוסיף עוד להכות את כל ח"י כאשר עשיתי, לאינון דמצלין ח"י ברכאן דצלותין, (ומאן גרים דמי טופנא מתגברין, מאן דאריק מיא דזרע ברית מילה בנדה שפחה גויה זונה) ולעולם וורדא בכל אתר דתסתרך טרפה ואינה חיה, דבכל אתר דתסתרך בבר נש בחובין דילה קטילת:

ועוד שכינתא איהי מצות אסיפת נוני ימא דאורייתא, דאתמר בהון דגים וחגבים אינן טעונים שחיטה, ואינון תלמידי דבי רב דמתרבין בימא דאורייתא, דעלייהו אתמר אסיפתן היא המתרת אותן, הדא הוא דכתיב (במדבר י"א) יאסף להם ומצא להם, היא המתרת אותם משחיטה ודאי:

וגדפוי דשכינתא אינון כסוי דם חיה או עוף, דאינון כנפי יונה, ואלין אינון כנפי מצוה, דמכסין על דמיהון, דלא שלטין עלייהו כלבין דאינון חציפין, דאינון מלאכי חבלה, ודלא אשתמודעון בהון מארי חובין, הכי הדם הוא הנפש, ועפרא דמכסיא עליו רמיז (דברים ל"ב) וכפר אדמתו עמו:

ועוד שכינתא איהי בדיקת סימני חיה או עוף, מבני נשא דדמיין לחיון ובעירן ועופין, דעלייהו אתמר ושחטתם בזה, בדוק כמו זה, דאינון סבלין מכתשין, כמה דאוקמוהו כי עליך הורגנו כל היום, ובכל יומא לא מניחין צלותין, ובדיק לון קודשא בריך הוא בכמה מכתשין, ואמרין זה לזה בצלותין, קודשא בריך הוא פריק לן מדינא דבעירן וחיון דארעא, ואעיל לן למהוי לן חולקא במלאכיא, דאינון חיות הקדש, דקראן זה לזה ואמרין קדוש קדוש קדוש, דא איהו (קדוש) דאתקדש שמיה דקודשא בריך הוא על ידיה, ויהא ליה חולקא ביה:

ועוד ושחטתם בזה דא אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד, דביה דן קודשא בריך הוא כל נזיקין, ועל כל אלין דקטלין חד לחבריה, ועל כל אלין דגזלין, יקו"ק איהו דן, דאתלבש בתהו ובהו וחשך ותהום, ודן בהון ארבע מיתות בית דין, והא אוקמוהו כלהו באתוון, י' גחלת, ו' שלהובא, ה"ה גוונין ונהורין דנורא דא איהו שרפה, כי ה' אלקיך אש אוכלה הוא, סקילה בתלת אבנין י' י' י', ואינון יקו"ק כ"ו, וארבע אתוון י' י' י', הרג דחרבא י' רישא דחרבא, ו' גופא דחרבא, ה"ה תרין פיפיות דילה, חנק ו' (ס"א ג') אתעביד חוט כגוונא דא זרקא ועלה י' דעזקא בחוטא למהוי כריך לה על צואר

ורזא דמלה אבינו מת במדבר, מק"ף והול"ך אינון ה"ה, חד מקיף ליה וחד הולך, עד דחנקין ליה, ובגין דא אמר קודשא בריך הוא, (שם ל"ב) ראו עתה כי אני אני הוא, אני אמית ואחיה, מחצתי ואני ארפא ואין מידי מציל:

ו' עץ, גבוה חמשים אמה דא ה' דסליקת בי' לחמשיין, זרקא קו דחניקת בתלת אתוון, דשכינתא תתאה איהו דן ארבע מיתות בית דין, איהי חניקת לחייביא, והרג לון, בשריפה וסקילה, ובגין דא ראו עתה כי אני אני הוא, הדא הוא דכתיב (ויקרא כ"ו) ויסרתי אתכם אף אני וגומר, וכמה דבשמייה קטיל למאן דאעבר על כריתות ומיתות בית דין דאורייתא, הכי מסי ומחיה בשמיה למאן דמקיים לון:

ועוד מצות גזלת העני בבתיכם דא שכינתא, דמאן דגזל צלותא דאיהי צדקה לצדיק ח"י עלמין, כליל ח"י ברכאן, כאלו גזיל ליה חיים דיליה דאיהו שכינתא, דאתמר בה ראה חיים עם אשה אשר אהבת, וכן מאן דגרע מענג שבת, כאלו גזיל ליה שכינתיה דאיהי שבת בת יחידה, ודא גרם דאתגזלת מינה בגלותא, הדא הוא דכתיב (ישעיה נ') ובפשעכם שולחה אמכם, ותיובתא מאי ניהו, והשיב:

תיקוני זהר דף ס/א

את הגזלה אשר גזל, דיחזיר שכינתא לאתרה, או את העשק אשר עשק דא קודשא בריך הוא דאתפרש מינה, דשכינתא אתקריאת מצות עשה מסטרא דימינא, ומצות לא תעשה מסטרא דשמאלא, ותורה אתקריאת מסטרא דעמודא דאמצעיתא, וכל מאן דגזיל או עשק באורייתא, ובמצות עשה ולא תעשה, כאלו גזל שכינתא מדרועוי דקודשא בריך הוא:

וכן מסטרא דיסוד ח"י עלמין, אתקריאת מצות ברית מילה, מאן דגזל בברית ואפיק זרעא מינה לרשו נוכראה, כאלו אפיק מרשות היחיד לרשות הרבים, וגרם למהוי שכינתא נפקא מאתרה דאיהי ארץ ישראל רשות היחיד, וגלה אותה בין אומין דעלמא דאינון רשות הרבים, הדא הוא דכתיב ובפשעכם שולחה אמכם, ובגין דא לא תשא את שם ה' אלקיך לשוא, מאן שם ה' דא שכינתא, לשוא דא עבודה זרה דגלת תמן:

ועוד איהי תשובה יום הכפורים, כלילא מעשרת ימי תשובה דאינון י"ה, יום הכפורים דא ה' כלילא מחמש צלותין, עשרת ימי תשובה דא י', לקבל שבים דא ו"ק, כל מאן דחזר בתיובתא כאלו חזר ו"ה עם י"ה, ועקרא לסלקא כלא במחשבה דאיהי יו"ד ק"א וא"ו ק"א:

וגבורה תמן סמא"ל דאיהו יצר הרע, וכל מאן דיתגבר על יצריה כאלו הוה מתגבר גבורה על סמא"ל בדינא לגבי בנוי ובגין דא אמרו מארי מתניתין, איזהו גבור הכובש את יצרו, מאי הכובש, כמה דאת אמר וכבושה, דיהא כבושה תחות ידיה, ככלבא דאיהו כבוש וקשור תחות ידי דבר נש:

וצריך בר נש לקבלה עליה חמש ענויין, בגין ענוי דגרים לה' זעירא דגלת בגלותא, ואתקריאת עניה סוערה לא נוחמה, ואבא ואמא אינון נחתי בימינא ושמאלא, לקבלא בהון ו"ה, דאינון תורה ומצוה, ורזא דמלה ושב ורפא לו, ודא איהו שובה ישראל עד ה' אלקיך:

ועוד מצות פריה ורבייה דא שכינתא, לא תהו בראה לשבת יצרה, כל תלמיד חכם דמנע מינה עונת קריאת שמע כאלו מנע מינה ברכאן מלעילא:

שית סטרין אינון דכלילן באת ו', דאיהו עץ פרי עושה פרי, מאן פרי דיליה י', דאת ו' איהו ענפא דאילנא, דאתפרש לשית ענפין, ומשית לענפין דלית לון חושבון, י' איהו איבא על כל ענפא וענפא דאיהו ו':

קם סבא ואמר רבי רבי חזור בך, אילנא הוא ו', איבא דיליה י' הכי הוא ודאי, אבל ענפוי לעילא איהו ה' עלאה ושרשוי ה' תתאה, ומאן דאפריש ענפא מיניה דא איהו מקצץ בנטיעות, והכי אתקצץ איהו מעלמא דין ומעלמא דאתי:

ועוד מצוה לאתעסקא באורייתא יומם ולילה, הדא הוא דכתיב (יהושע א') והגית בו יומם ולילה, וכי יכיל בר נש לאתעסקא באורייתא בכל יומי ולילי כל יומי, והא קודשא בריך הוא לית בא בטרוניא עם בריותיו, אלא כל מאן דקרא קריאת שמע בכל יום ערב ובקר, כאלו מקיים בו והגית בו יומם ולילה, כל פקודין אית מנייהו דתליין בפרי אילנא, מנייהו בענפין, מנהון בשרשין, מנהון באילנא, ובגין דא אתקריאת אורייתא עץ חיים, וכל מאן דאכל מניה ואכל וחי לעולם:

ואית אילנא לתתא, דענפוי ושרשוי וגופא ואיבא דיליה, כלהו סם המות ודא סמא"ל, מאן דאעבר על אורייתא, אתשקיא מההוא אילנא ואתפרנס מניה, ועליה אתמר כי ביום אכלך ממנו מות תמות, ומסטרא דיליה חיי צער, ועוד שכינתא איהי מצות העמדת מלכא, הדא הוא דכתיב (דברים י"ז) שום תשים עליך מלך, וכביכול כל זמנא דלית שכינתא באתרהא לית מלכא, ובגין דשכינתא איהי מלכות על בר נש, אתמר ביה שום תשים עליך מלך, למהוי ישראל בה כלהו בני מלכים:

תיקוני זהר דף ס/ב

דלית מלך בלא מלכות, דבגלותא שפחה תירש גבירתה, ובזמנא דייתי משיחא אתמר ומלכותה יתן המלך לרעותה הטובה ממנה, איהי מלכותיה, איהי כורסיא, איהי עטרת דיליה, למלכא דאית ליה מאנא דיקר ואיהי מחבבא לגביה, לזמנין שוי ליה עטרה על רישיה דא תפילין דרישא, לזמנין קשיר ליה באצבעא ודא תפילין דיד, לזמנין שוי ליה תחותיה ואתקרי כורסיא דיליה, לזמנין עביד מינה לבושא:

וכען דאיהי מרחקא מן מלכא, אתמר במלכא אלביש שמים קדרות, ושכינתא אמרה אל תראוני שאני שחרחרת, ובני נשא דאינון שטיין מסתכלין בלבושא, ואחרנין הכי מסתכלין בגופא, ובגלותא כלהון שטיין, אבל פקחא חכימא אסתכל מלגאן, וכד יתי פורקנא אתפשט מלבושין דקדרותא, וזריק לון על אומין דעלמא, הדא הוא דכתיב (שמות י') ויהי חשך אפלה וגומר, ולכל בני ישראל היה אור במושבותם:

דבההוא זמנא דאתלבש באלין לבושין, אתמר ביה (דברים ל"ב) ויאמר אסתירה פני מהם, לבתר דאתפשט מנייהו וייראו העם את ה', וכל ינוקין אחזין ליה באצבע, הדא הוא דכתיב (שמות ט"ו) זה אל"י ואנוהו, ובגלותא ישת חשך סתרו, ובגין דא אמר דניאל, ידע מה בחשוכא ונהורא עמיה שריה, ובההוא זמנא דאיהו בחשוכא מתלבש בתהו ובהו ובחשך ותהום, כביכול אתוון אינון בפרודא ולא מתיחדין תמן, ולבתר דנפיק מנייהו, והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד:

בההוא זמנא כל חיוון יתערון בנגונא, וכנפיהם פרודות מלמעלה לקבלא ליה בחדוה, וכלהון יהון רצין ושבין בנגונא, ושליחותא לגביה, הדא הוא דכתיב והחיות רצוא ושוב כמראה הבזק, לבשרא לישראל, ובההוא זמנא הללו את ה' מן הארץ תנינים וכל תהומות וגומר, כלהו לעילא ולתתא כל מה דאתברי עד יתוש זעירא, כלהו משבחין ליה, כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים, בההוא זמנא יתקיים קרא, (צפניה ג') כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה' וגומר:

בההוא זמנא אתבני ביתא דשכינתא דאיהי בית הבחירה על ידא דקודשא בריך הוא, דאתמר בה ואני אהיה לה נאם ה' חומת אש סביב, ואני אבנה אינון אבנין טבין דאתבני מינה, הדא הוא דכתיב ואבנה גם אנכי ממנה, נטיעין קדישין, הדא הוא דכתיב (ישעיה ס') נצר מטעי מעשה ידי להתפאר, ובניינא דבי מקדשא תהא בנויה מכספא ודהבא ואבנין יקירין, ותהא מרקמא מכל ציורא דעובדא דבראשית, ועלה נהרא ירושלם דלעילא, מרקמא מכל מיני גוונים דנהורא, ורזא דמלה ירושלם הבנויה כעיר שחוכרה לה יחדיו, דאנהרא על גבוי:

בההוא זמנא יתקיים בישראל לא יבא עוד שמשך, וירחך לא יאסף וגומר, ואתער שיר השירים בעלמא, ואדליק נהורא על זיתא ושרגא, דישראל אינון פתילה, אורייתא משחא, שכינתא שרגא, הדא הוא דכתיב (איוב כ"ט) בהלו נרו עלי ראשי, בההוא זמנא אתמר בשכינתא, וחלצה נעלו, נעלו דקודשא בריך הוא, לקיים ביה של נעלך, ואתייחד בשכינתיה, דאתקריאת חליצה, ואיהו חלוץ הנעל, ולא צריכין לאתחברא בארז יבום לעולם, דאתמר בה וזאת לפנים בישראל וגומר, שלף איש נעלו ונתן לרעהו, מאי נעלו דא כנו"י, ההוא דאתמר ביה גן נעול, אתפתח ההוא נעול מפתחא, בגין דלפתח חטאת רובץ, אתעבר ההוא חטאת ואתפתח תרעא, הדא הוא דכתיב זה השער לה', ויחזון תמן שכינתא, דאתמר בה וזאת לפנים בישראל:

דבר אחר וזאת לפנים בישראל על הגאולה ועל התמורה, על הגאולה דא שכינתא עלאה ה' עלאה, ועל התמורה דא שכינתא:

תיקוני זהר דף סא/א

תתאה, דאיהי תמורה בההוא דאתמר ביה אל תמירני בו, ואינון ה"ה, וזאת דא בן ובת, ישראל דא אב, ובגין דא לתתא איהו תמורות אתוון יקו"ק באדנ"י, אבל לעלמא דאתי לית תמורה, כמה דאוקמוהו מארי מתניתין לא כשאני נכתב אני נקרא, בעולם הזה נכתב ביהו"ה ונקרא באדנ"י, ובעולם הבא נכתב ביהו"ה ונקרא ביהו"ה:

ועוד שלף איש נעלו, דא גופא דאיהי אתתא כלי דיליה, ודא מטטרו"ן, ונתן לרעהו, דלזמנין אשתכח ביה עמודא דאמצעיתא, ולזמנין צדיק, ולזמנין שכינתא עלאה איהי תעודה ביה, ולזמנין שכינתא תתאה איהי תמורה ביה, ודא איהו גן נעול, וביה מעין חתום, דאיהי שכינתא, י' כלילא מעשר ספירן, י' מן מיטטרו"ן:

כל ספירן פועלים ביה בהאי עלמא שפלה, וביה יבום וחליצה וגט פטורין, וכל אתוון ביה אינון תמורת, כגון מצפ"ץ, ואיהו נעילת חגין וזמנין ויומין טבין, נעילת דלת בפני לוויין, ביום הכפורים דאיהי עלמא דאתי, לא אתקרי יקו"ק באדנ"י דאיהי דין, ואיהו נעל, נעילת דלת, ואינו נועל הדלת, אלא איהי פתיחא לקבל שבים, ובגין דא יום הכפורים אסור בנעילת הסנדל, דלית יחודא

ביה לקודשא בריך הוא ושכינתא, דלזמנין איהי שכינתא, ואסתלק קודשא בריך הוא, ולזמנין קודשא בריך הוא, ואסתלק שכינתא:

ובגין דא עונת תלמידי חכמים בשבת, דביומין דחול דשליט מטטרו"ן אתמר, יהיה סגור ששת ימי המעשה, ביה איהי סגירא תרעא, וביום השבת יפתח, יפתח תרעא, ותפוק מינה שכינתא לאתייחדא עם בעלה, ובההוא זמנא אתקריאת כוס מלא, הדא הוא דכתיב (דברים ל"ג) מלא ברכת ה' ים ודרום ירשה, דביומין דחול אתקריאת יבשה במטטרו"ן, הדא הוא דכתיב ויאמר אלקי"ם יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה:

ובזמנא דאתמליאת אתמר עלה כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא, כו"ס איהי אלקי"ם בחושבן, דסליק לחשבן כנו"י, במאי אתמליאת באות י', ואתעבידת כוסי רויה, ובגין דא כוס צריך עשרה דברים וכו':

קם רבי שמעון ואמר, אם תחנה עלי מחנה לא יירא לבי, אם תקום עלי מלחמה בזאת אני בוטח, בזאת בודאי אנא בעינא לאתתקפא, בהאי קרא דדוד, קום דוד הא זאת דילך לגבן, אהרן כהנא קום משנתך הא זאת דילך לגבן, דאתמר בה בזאת יבא אהרן אל הקדש, קום רעיא מהימנא לאגנא על זאת דילך, דאתמר בה וזאת התורה אשר שם משה, דהא כמה מארי מגיחי קרבא קא אתיין לאגחא עלה, קומו נביאי קשוט דהא זאת דילכון לגבן, דקא הויתון מתנבאין, עלה אתמר אל יתהלל חכם בחכמתו ואל יתהלל הגבור בגבורתו, וגומר כי אם בזאת, זאת אשיב אל לבי על כן אוחיל לו:

קומו אבהן מארי דברית, דהא זאת אות הברית דלכון ביננא, דאתמר בה ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם וגומר, ובגינה אמר קודשא בריך הוא וזכרתי את בריתי יעקב, קום שלמה מלכא דאנת שלם דילה, קומו למהוי עזר לגבה בהאי קרבא, נער נער דאנת מארי מפתחן דאוצרין דמלכא, דכל מאני קרבא דמלכא בהון, קום אפתח היכלא, אדנ"י שפתי תפתח, ופי יגיד שבחוי דמלכא עלאה, דהא היכלא (עלאה) דיליה איהו, טול רשו ואפתח היכלא בגין יקרא דשכינתא:

פתח ואמר זרק"א מק"ף שופ"ר הול"ך סגולת"א, אדהכי הא עולימא קא נחית (רעיא מהימנא פתח רבי שמעון) ואמר, רעיא מהימנא אנת איהו מארי דקירטא, דרעיא דאזיל בעאנא, בגין דובין זאבין וחיוון בישיין דקא אתיין למיכל עאנא,:

תיקוני זהר דף סא/ב

ארחא דיליה למהוי קירטא בהדיה לזרקא אבנין לגבייהו, למהוי עאנא נטיר מחיון בישיין קום נטיל קירטא בידך, פתח ואמר זרקא, שכינתא קדישא אנת הוא קירטא קדישא דקודשא בריך הוא, דבה אזוריקו תלת אבנין דאינון סגולת"א, תלת אבנין יקירן דאינון תלת אבהן, ואנת אבן יקרא על כלהו, תגא ברישא דכלהו, עלך אתמר אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה, והאבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלקי"ם, אנת הוא דאתמר עלך אבנא די מחת לצלמא והות לטור רב ומלאת כל ארעא:

ואיהי תגא כגוונא דא ס' ברישא דחוטא דזרק"א, אבנא כלילא ומתעטרא (נ"א מוכללת ומעוטרת) כאבנא בריש עזקא, וכד אית בישראל משכילים בחכמה דאיהי י' מחשבה עלאה, ידעין לזרקא לה להאי אבנא דאיהי בת יחידה, לההוא אתר דאתגזרת, בגין דברתא באבא

אתעבידת, הדא הוא דכתיב (משלי ג') ה' בחכמה יסד ארץ, בחכמה דאיהו אבא יסד ברתא דאיהו ארץ הדום רגליו:

וההוא חוט דילה איהו ו', דאבנא דאיהי תגא עטרה על רישיה, עטרה דספר תורה, ובגינה אתמר ודאשתמש בתגא חלף, איהו כתר תורה ודאי, דתלת כתרין אינון, כתר תורה וכתר כהונה וכתר מלכות, וכתר תורה (נ"א וכתר שם טוב) על גבייהו, והאי אבנא איהו י' בריש א', ואיהי י' בסופה, עלה אתמר מגיד מראשית אחרית, ואיהי (נ"א ואיהו) יו"ד ה"א וא"ו ה"א (נ"א יו"ד ה"י וא"ו ה"י), כליל עשר ספירן, דאינון (ס"א דאיהו) נעוץ סופן בתחילתן ותחילתן בסופן:

קמו כלהו מארי מתיבתא ואמרו, רעיא מהימנא כמה אנת תקיף לזרקא אבנא, דהא מטא לאתר דלית מאן דידע אתרהא, ומלאכין קדישין שאלין בגינהא איה מקום כבודו להעריצו, דלית מאן דידע מקומו, כד סלקא לעילא באתר דזריקת לה, עד דאמרין כלהו ברוך כבוד ה' ממקומו, ואף על גב דאיהי זעירא לתתא, לעילא לית לה סוף:

מאן יכיל לאגחא קרבא באתר דאנת תמן, באבנא זעירא דזריקת אזדעזעו רקיעין עד אין סוף, ומלאכין עד אין תכלית, וכל מארי מתיבתא כלהו אזדעזעו ונפלו בנפילת אפים, מקיומיהו קדמהא, ואמרו וכי באבנא זעירא האי, כל שכן מאן יגיח עמך בסייפא, דאתמר בה רוממות א"ל בגרונם וחרב פפיות בידם, דאיהי קריאת שמע, חרבא דילך דאנת תקינת לך (נ"א לה), דבה קטילת למצרי, הדא הוא דכתיב (שמות ב') ויפן כה וכה וגומר ויך את המצרי, כ"ה וכ"ה סלקין לחמשין אתוון, דמייחדין בהון לקודשא בריך הוא פעמים, שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד, דאית בהון כ"ה אתוון תרין זמנין, וסלקין לחמשין תרעין דבינה, דאיהי ח' תמינאה מעשר ספירן מתתאה ולעילא:

י' רישא דחרבא, ו' גופא דחרבא, תרין פיפיות דילה ה"ה, נרתקא דחרבא אקי"ק, והכי לתתא נרתקא דהאי חרבא אדנ"י, ואיהו יאקדונק"י לתתא, יאההויה"ה לעילא, (נ"א יה"ו יה"ו יה"ה) ורזא דמלה אז ישיר משה תמניא אתוון בחבורא לעילא, אז תקרא וה' יענה לתתא, ומאן יכיל ברומחא דאיהו רמ"ח תיבין דקריאת שמע, אנח קרבא לרבי שמעון וחרבוי, נחזי מאי ניהו חילא ותקיפו דיליה, דהא איהו אתער עלאין ותתאין, ויזדעזעו כל עלמין עלאין ותתאין ובאומאה לכל חיילין לעילא ותתא למהוי בעזריה, אנח ליה. קום רבי שמעון זריו גרמך במאני קרבא דילך, נחזי מאי תקיפו וגבורא דילך:

קם רבי שמעון פתח ואמר, זרק"א מק"ף שופ"ר הול"ך סגולת"א, קם ונטיל תלת אבנין דאינון י"י"י, ואבנא עלאה דאיהי בקירטא, תגא בחוטא הא ארבע, דאינון ארבעין, וחוט דסיהרא (נ"א דסחרא) עלה היינו ב', ורזא דמלה בראשית ב' ראשית, האי נקודה:

תיקוני זהר דף סב/א

עלה אתמר בעשרה מאמרות נברא העולם מאי ב' ההוא חוט דאסחר עלה, והאי נקודה אית לה רישא ואמצעיתא וסופא, ואתעבידת תלת יודין י"י"י, דסלקין לתלתין, וההוא חוט ב' תלתין ותרין, תגא דעל חוט י', והא ארבעין ותרין, לקבל ל"ב אלקי"ם, ועשר אמירן דאתברי בהון שמיא וארעא וכל חיליהון, (וירא אלקי"ם את כל אשר עשה, דאיהו רזא וירא מלאך ה' אליו בלבת אש, בלבת דאורייתא ודא איהו כי יום נקם בלב"י, ובהון פועלים מ"ב אתוון דיקו"ק, ורזא דמלה פתחו לי שערי צדק אב"א ב"ם אודה י"ה, וכלהון אתכלילן בבאר שבע, דא אב"ג ית"ץ

(וחברו), אמרו ליה מארי מתניתין, רבי רבי כמה תקיפין אבנין דזריקת, דאזדעזעו בהון שמיא וארעא, וחיוון ובעירן ועופין כלהו ברחו, ומנהון נפלו לארעא, וכורסיא יקירא ומלאכין ואופנים כלהו אזדעזעו מאבנין דילך, ואלין אינון ארבעה טורי אבן, דכלהו חד:

זכאה איהו מאן דאפיק אבנין אלין שלמין בצלותיה, בארבע צלותין עם צלותא דמוסף, דעלייהו אתמר אבנים שלמות תבנה, ואית אבן דאורייתא, דאתמר בה והאבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלקי"ם, דאיהי מסטרא דעמודא דאמצעיתא, דאתמר ביה וזאת התורה אשר שם משה, דאיהו דיוקנא דיליה:

ואלין אבנין כלהו חד, מלכות קדישא איהי מסטרא דשמאלא, אתמר בה אבן שלמה וצדק יהיה לך, והאי איהי אבנא די מחת לצלמא דהות לטור רב ומלאת כל ארעא, מאי ומלאת כל ארעא, אלא בגינה אתמר מלא כל הארץ כבודו, ועלה אתמר על אבן אחת שבעה עינים, דאינון שבע רועין קדישין, ואינון שבע דכורין ושבע נוקבין, כלהו כלילן בה ורזא דמלה שבעה ושבעה מוצקות:

והאי אבן איהי חמשה אבנין דשוי דוד בקירטא ואתעבידו כלהו חד, הדא הוא דכתיב (שמואל א' ו') ויקח דוד חמשה חלוקי אבנים מן הנחל, ואינון גדולה גבורה תפארת נצח הוד, דבהון שבח דוד לקודשא בריך הוא ואמר לך ה' הגדולה והגבורה וגומר, ואלין חמשה חלוקי אבנים נטיל לון מן הנחל דאיהו יסוד ח"י עלמין, וכד שוי לון בקירטא דאיהי מלכות קדישא, אתעבידו בה חד, וטבע במצחא דפלשתאה וקטיל ליה:

ואינון חמש אבנין דאינון שמע ישראל ה' אלקינו, ה' וכד שוי לון בקירטא דאיהי שפה דפומא צריך למעבד לון בה כלהו אחד, דבזמנא דינצח בה קודשא בריך הוא כל אומין דעלמא יתקיים בהון כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה' לעבדו שכם אחד, והא שפ"ה ודאי דא שכינ"ה, דהכי סליקת בחושבן שפ"ה, בגין הכי כל אומין דעלמא עתידין לאשתעבדא תחות ידהא, ולאמלכא לה עלייהו ביומין דמלכא משיחא, לקיים מה דאתמר בה ומלכותו בכל משלה:

זכאה איהו מאן דנטיר האי אמונה בלביה ובפומיה דודאי איהי אמונה דישראל, ואיהי יחודא דקודשא בריך הוא, ובה מייחדין ישראל לקודשא בריך הוא תרין זמנין בכל יומא, וזכאה איהו מאן דאיהי באמונה אתו בגלותא, דלא דחיל מעלאין ותתאין, דבגינה אתמר לאדם ויניחהו בגן עדן לעבדה ולשמרה, לעבדה בפקודין דעשה, ולשמרה בפקודין דלא תעשה, בגין דאיהי ג"ן סדרים דאורייתא, ואיהי עדונה דאורייתא, מאי אורייתא עמודא דאמצעיתא, איהי גן דיליה, ועדן דיליה, רבי רבי קום אסחר להאי קירטא, ואקף ואסחר לה בשפה דילך, בהאי אבנא דאיהי כלילא (נ"א מוכלל ומעוטר) מכל אבנין דבניינא דאורייתא, (וצלותא) איהי אבן יקרה:

תיקוני זהר דף סב/ב

מוכללת ומעוטרת באות ברית, ובאות דשבת, ובאות דימין טבין, ובאות תפילין, וחוט דילה כרוכה באצבעא, ודא כריכו דרצועה דתפילה דיד, דבה הו קדמאין כורכין את שמע עם ואהבת ברחימו דאהבה, דהיינו ואהבת את ה' אלקיך, בגין דתהא רחימא לגבי בעלה, ולא מפסיקין, ולבתר דאתא יעקב דאיהו כליל תלת אבהן, התיר ההוא כריכו דילה, ואמר ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

בגין למהוי איהי סגולת מלכים, בההוא זמנא אתמר שופ"ר הול"ך סגולת"א, ואזל"א לשריא כתר על ישראל דאיהו עמודא דאמצעיתא, דאיהו ספר תורה כליל חמשה חומשי תורה, ואתעבידת תגא על רישיה, בכל את ואת דיליה, מאלין אתון ידיעאן דספר תורה, כגוונא דא שעטנ"ז ג"ץ, כלהו זיינין אינון חד ועשרין, לקבל חד ועשרין אזכרות דתפלין דרישא, ולקבליהו חד ועשרין אזכרות דתפלין דיד, דסלקין כלהו ארבעין ותריין, לקבל שמא דמ"ב, תגא איהי י' על רישא דז', גופא דיליה ו', וספר תורה עמודא דאמצעיתא כליל שית ספירן מחסד עד יסוד, מלכות י' זעירא, בה אתעבידת שביעי יום שבת, ואיהי אות תפלין, אות שבת, אות ברית, ואיהו כתר כהונה וכתר מלכות, מסטרא דימינא דאתייהבת אורייתא אתקריאת כתר תורה וימינא איהו כהנא, מסטריה איהו כתר כהונה, ועמודא דאמצעיתא איהו מלך, ומסטרא דגבורה בית דין הגדול, נפיק מתמן אשא ואוקיד ליה, וכד כהנא נפיק בשלם מהיכלא, בההוא זמנא יתערון לויים בנגונא (כאן חסר והוא בתקוני זהר חדש כד ע"ג):

ועוד אית תקונא חמשה בצלותא, צלותא איהי כקרבנא, כמה דאוקמוהו קדמאין תפלות כנגד תמידין תקנום, תא חזי קרבנין אינון מארבע מינין, דאינון לקבל אריה שור נשר אדם, דאינון מצויירים בכורסיא, אית קרבנא דהוון מקרבין ישראל, וכהנא הוה קריב קרבנא דלהון:

קרבנא קדמאה, קרבנא דהוה קריב לימינא, דא צלותא דשחרית, ואם הוון זכיינ הוה נחית דיוקנא דארי"ה והוה מקבל קרבנא, ודא מיכא"ל דדרגיה חס"ד, איהו הוה מקבל צלותא דשחרית, ואם לא זכו מה כתיב בקרבנא לכלב תשליכון אותו, דחשיב ליה כטריפה, ובגין דא הוה נחית דיוקנא דכלב לקבל ההוא דורונא, וקרבנא, ודא איהו כלב דאמר דוד עליו השלום, הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי, וכל מלאכי חבלה דאינון כלבים צועקים במשמרה תניינא דליליא, אינון צווחין ונבחין ואמרין הב הב, בגין דאינון מסטרא דגיהנם סם המות, דאתמר ביה לעלוקה שתי בנות הב הב:

קרבנא תניינא לקבל שו"ר, דאתמר ביה שור או כשב או עז וגומר, ולקבליה צלותא דמנחה, דאמר דוד עלה מצמיח חציר לבהמה ועשב לעבודת האדם, מאי עשב, ע"ב ש', ואינון ע"ב שמהן, דאינון לבושין לע"ב שמהן עלאין, כגוונא דעשב דאיהו לבושא דחטה, ובגין דא להוציא לחם מן הארץ, והיינו לחם אבירים אכל איש, ודא נהמא דאורייתא:

ולעולם כל קרבנין שחיטתן בצפון, בגין דמצפון תפתח הרעה, דמתמן ההוא דאושיד דמא, מלחך ההוא דמא דבעירן, ובגין דא לא צריך לכסאה לה מניה, (ס"א ודא יצר הרע, ובגין דלא יהא צריך מנשמתא דילך (ס"א דלא יסריך נשמתא דילך) האכילהו קרבנא), לקיימא ביה אם רעב שנאך האכילהו לחם, ואם צמא השקהו מים, ולבתר דאיהו:

תיקוני זהר דף סג/א

נטיל דמא, לא יטול מדילך, קרבין קרבנא לעילא, דאתמר בה את קרבני לחמי לאשי, ולקבליה דשור איהו חמור נוער, אם זכו הא שו"ר מקבל קרבנא, ואם לאו הא חמור נוער, ובגין דא אתמר לא תחרוש בשור ובחמור יחדו, יחדו כלומר לא תגרום דיאכול חמור קרבניה דשור:

קרבנא תליתאה דערבית, קרבנא דעופין, דאתמר בהון שתי תורים או שני בני יונה וגומר, דאי זכו נשר"א דיעקב נחית לקבלא לון, ואם לאו נשרא דסטרא דמסאבו נץ לגבי יונה, וכפום קרבנא הכי יתרבי או יתזער:

קרבנא רביעאה אדם, האי איהו דמקבל קרבנא דאד"ם, דאיהו מחשבה דקריב ומייחד כלא, ועליה אתמר אדם כי יקריב מכם וגומר, האי איהו דמקרב קרבן לה', ודא אורייתא, ובגין דא תקינו בצלותא למשמע בה ספר תורה, למהוי ביה קרבנא שלים באדם, דאתמר ביה זאת התורה אדם, ובגין דא מסיר אזנו משמוע תורה גם תפלתו תועבה:

וכל קרבנין אלין רמיזין בגופא דבר נש, מוח"א וליב"א וריא"ה, אינון ארי"ה שו"ר נש"ר, קטרוגא דלהון כלב חמור נץ, טחו"ל מר"ה וכב"ד, דאינון משחי"ת א"ף וחמ"ה, מחשבה דא אדם, אית מחשבה טבא דחיוון טבין, ואית מחשבה בישא דחיוון בישיין, ומחשבה טבא איהו אדם טוב, ומחשבה בישא דא אדם רע בליעל, אדם להבל דמה:

לקבל מוח"א איהו ארי"ה דנחית למיכל קרבנין, ועליה אתמר ופני אריה אל הימין לארבעתם, לב"א לשמאלא ועליה אתמר ופני שו"ר מהשמאל לארבעתם, ריא"ה דא נש"ר דאית לה גדין דפרח בהון, ועלה אתמר ופני נשר לארבעתם, מחשבה דאיהו אדם רכיב על כלהון, ואינון מרכבה דיליה, כסוון לבני נשא:

חיילין דמוחא גרמי"ן בקרבנא, ותקרו עצמות עצם אל עצמו, חיילין דריאה ודלכא ערקין, קשירו וחבורא, ותנועה דלהון רוחא דכנפי ריאה, ואיהו רוח אלקי"ם מרחפת על פני המים (נ"א דאיהו מוחא), בגין דריאה (נ"א דרישא) כלילא מתרוייהו, כגוונא דעופא ממיא וארעא, ואינון כלילן מתרוייהו:

על מוחא שריא ברכה, על לבא שריא קדושה, על ריאה שריא יחוד, מחשבה כלילא מכלהו, ואינון יברכך ה' יאר ה' ישא ה', יברכך במוחא, יאר בלבא דתמן נהורא דעיינין, כמה דאוקמוהו הלב רואה, ישא בריאה דאיהו שלום, הדא הוא דכתיב וישם לך שלום:

ואינון שמיע"ה ראי"ה ריח"א, שמיע"ה במוח, ואיהו בהפוכא חו"ם, דשריא בלחותא וקרירותא דמוחא לחממא ליה, מסטרא דגבורה, ואיהו אריה מסטרא דגופא, שור מסטרא דנפשא, דאינון אש ומים, אש שכלית מים יסודית, ראי"ה בלב"א, דאיהו אש, ראי"ה ארי"ה, מים שכלית לקררא אש יסודי דלבא, דלא יוקיד כל גופא:

ריחא בריאה דנפיק לחוטמא, עליה אתמר ויפח באפיו נשמת חיים, וריאה איהי מסטרא דמוחא קרירא, ומסטרא דלבא יבישה, ואיהו חציו מים יסודית, וחציו יבשה יסודית, בגין דא שריא עלה רוחא שכלית, דאיהו חם ולח, חם לחממא קרירותא, לח לרטבא יבשותא, דא שכלי ודא יסודי:

דבור דא אדם, דכליל מכלהו, ומאן אפיק ליה מחשבה, ובגין אלין שכליים הוון נחתין בקרבנא לקרבא קרבנא וליחדא כלא, ואלין אינון בתחיית המתים, דבהון יהא קודשא בריך הוא מקרב עצם אל עצמו, וגידין וערקין כלהון לחברא דא בדא, ויקבלון אלין באלין, ומשלבין אלין באלין, הדא הוא דכתיב מקבילות הלולאות וגומר, בההוא זמנא יהא חדוה ונגוונא, בקריבו דלהון:

תיקוני זהר דף סג/ב

תקונא עשרין ותריין:

בראשית ברא אלקי"ם, בראשית חד איהו דלא אתגליא, וברא תרין, תרין אינון, ואינון ב', ואינון תרין עלמין סתימין, ובמה ברא לון בנקודא חדא סתימא, ראשית אתקרי, ועלה אתמר כלם

בחכמה עשית, ותרין עלמין סתימין לא הוו אתגליין, עד דעביד לון תרין לבושין, ומאי נינהו את השמים ואת הארץ, את השמים לבושא לעלמא עלאה דאתברי בנקודה עלאה, ואת הארץ לבושא לעלמא תתאה דאתברי באלקי"ם דאיהי אימא עלאה:

י' ראשית אתקרי ואיהו אבא דכלא, ה' אלקי"ם ואיהי אמא דכלא אם כל חי, וחכמה דאיהו אבא לא אשתמודע אלא בבינה דאיהי אלקי"ם, ותמן י"ה אבא ואימא כחדא, תרין עלמין סתימין, ו"ה אינון תרין בנין, ואינון עלמא דין ועלמא דאתי, ו' עלמא דאתי דאיהו עלמא אריכא, ה' עלמא דין דלאו איהו ארוך:

ב' תרין היכלין לתרין אתוון דאינון י"ה, ועליה אתמר אלקי"ם הבין דרכה והוא ידע את מקומה, ומאי ניהו תרין היכלין אלין, אלא חד איהו אהי"ה, ותניינא אדנ"י, ותרוייהו אינון כנויין לתרין אתוון י"ה אבא ואימא, והכי סליק חושבן אהי"ה אדנ"י וחושבן אלקי"ם לחושבן כנו"י, ובה גניזין אבא ואימא, ודא איהו הנסתרות לה' אלקינ"ו י"ה, ודא אינון סתירין וגניזין, ואינון סתרי דאורייתא ממש, ובגין דאינון סתירין, צריך דלא לגלאה לון, ודא איהו רזא דעריין, דאתמר בהון ערות אביך וערות אמך לא תגלה, לא תגלה ודאי מן כסויא דלהון:

קם סבא פתח ואמר, רבי רבי נחית הכא, דאת בוסינא קדישא, דהא שכינתא קדישא קא נטירת לך ולחברך, באומאה עלייכו לא תתעכבון התם לנחתא הכא אתון, והכי אומינא לכל אינון מארי מתיבתא עלאה ותתאה, דיהון כלהון נחתין עמכון, וכן אנא אומינא לאינון מלאכין וחיילין קדישין די ממנן לנטרא לכו, ולאן ליקרא דידי עבידנא ולאן ליקרא דאבא ואמא, אלא ליקרא דשכינתא:

מיד קלא אתער בענפי אלנין דגנתא דעדן, עלאין נחתו, (מלאכין) (נ"א תתאין) אתכנשו לנחתא, באלין מארי מתיבתא עלאה ותתאה, דהא רשותא אתייהיב לכו מלעילא, מיד כלהו אתפשטו מדיוקניהון, ואתלבשו באוירין דהאי עלמא דאיהו כנוי וסתירה לאתוון קדישין:

אדהכי הא אליהו קא אקדים לתקנא לון מותבייהו, פתח ואמר רבי רבי בוצינא קדישא, דפומא דילך איהו ממלל רברבן באורייתא, מניה מזדעזעין עלאין ותתאין, ופומא דילך אתמר בה והר סיני עשן כלו וכו', בגין דאת י' שריא במוחא דילך, ה' בלבך דאיהי בינה, ובה לב מבין, ו' בפומא דילך, ומניה וכל העם רואים את הקולות, דאיהו באינון הבלים דנפקין מפומך, דעלייהו אתמר קול ה' חוצב להבות אש:

שית עזקאן אינון בקנה, דבהון סליק ו', ואינון ו' דרגין לכורסיא, ה' בלבא איהי הב"ל ה' ל"ב, דודאי איהי ה' בלבא, ו' (קול) בקול דנפיק מניה, והאי איהו קול דנפק מהבל:

ותרין בתין אית בלבא, חד אפיק הבל, וחד אפיק הבל ואינון ה' עלאה ה' תתאה, בתרי בתי לבא, דאינון לקבל בית ראשון ושני, ו' קול דנפיק מתרוייהו, י' דבור דשריא בפומא, ועליה אתמר בדבר ה' שמים נעשו, ואיהו דבור חד דכליל עשר אמירן, ורזא דמלה אחת דבר אלקי"ם שמים זו שמעתי, לאחזאה בה דעשר דברן בדבור חד אתאמרו, שמים זו אלין אנכי ולא יהיה לך, ואיהו אחד חד בינייהו, ודא איהו דאמרן דבתרוייהו:

תליין פקודין דעשה ולא תעשה, וקודשא בריך הוא מתרוייהו מליל למיהב יקרא לאורייתא, דהא איהו בדבורא חד אמר כלא, ולמה אמר שתיים זו שמעתי, ז"ו אח"ד, הוי בחושבן, דתרי תורות הוו, וקודשא בריך הוא חד בינייהו ושמייהו, ומתריין דבורין נפק קלא ואתפלג לשבעין קלין, לקבל שבעין אנפין, וקטיל בהון שבעין אומין על דלא קבילו אורייתא, ובתריין דבורין קטיל לתריין אומין, דאינון עשו וישמעאל דלא בעו לקבלא אורייתא:

דהא קודשא בריך הוא חד איהו, ואיהו לא הוה ממלל באלין קלין ודבורין דאנכי, אלא לאחזאה דשמייה ויקריה הוה באורייתא, ובגין דא קודשא בריך הוא מליל מינה, (ס"א בדינא), בגין דיתזעזעון כל אומין דעלמא מאלין דמשתדלין בה, ובגין דא אמר קודשא בריך הוא למשה זה שמי לעלם וזה זכרי לדור דור, שמי עם י"ה שס"ה פקודין דלא תעשה, זכרי עם ו"ה רמ"ח פקודין דעשה, לאחזאה דאורייתא בשמא דקודשא בריך הוא אתבריא, ועל שמייה אתקריאת, הדא הוא דכתיב כל הנקרא בשמי וכו', ובה שריא קודשא בריך הוא, ומינה מליל בסיני:

ואית אורייתא עלאה דלא אתקרי בה בריאה אלא אצילותא דיליה, והיא והוא כלא חד, וכל בר נש דאשתדל באורייתא שמייה דקודשא בריך הוא תמן, כל שכן וכל שכן בבוצינא קדישא, ובוצינא קדישא ודאי פומך איהי סיני, שבע הבלים דנפקין מפומך שכינתא שריא עלייהו, דאיהי בת שבע, דאינון שבע שמהן דשמא מפרש, דאיהו שמא דארבעין ותריין אתוון:

ומניה סליק קול דאיהו עמודא דאמצעייתא, ואסתלק לשבעין קלין, דאיהי ודאי ביה סלקא לשבע, דאיהי ה' עלאה, אורא דכיא, אורא דארץ ישראל דאיהי מחכים, מסטרא דחכמה דאיהי י', ובה סליק ו' לעשר שית זמנין, ותריין ההי"ן אינון ה' הבל מלגאו ה' הבל מלבר, ותרוייהו אינון בלבא ובפומא, אינון עשר דברן דקודשא בריך הוא, ובהון אינון לבא ופומא שויין, ומאן דאתעסק באורייתא כדין צריך דיהא פומא ולבא שויין, ולא למגנא אוקמוהו מארי מתניתין, כל מי שאין תוכו כברו אל יבא לבית המדרש:

תריין ההי"ן ודאי אינון תריין דבורין, דאתמר בהון שתיים זו שמעתי, ו' קלא דנפיק מנייהו, ועליה אתמר קול דברים אתם שומעים, והאי קול נפיק מתריין דבורין דאיהו ה"ה, דכלילין עשר דברן, ה' בלוחא חדא, והוון מסדרין לגבייהו ראשיכם שבטיכם זקניכם ושוטריכם כל איש ישראל, הא חמש בלוחא קדמאה, בלוחא תניינא הוון מסדרין לגבייהו חמש תקונין אחרנין, דאינון טפכם נשיכם וגרך מחטב עציך עד שאב מימך, דא אינון ה', הא תריין דבורין דכלילין בהון עשר, וקלא דהוה נפיק מנייהו הוה כליל לון (ודא ו'), כליל שית זמנין דכתיב טוב בששת ימי בראשית, ואיהי הוה סלקא מנייהו באת י' ו' זמנין י' אינון שתיין אשתכח דאיהי י' אמירן דלא הוה סליק לע"ב (שמהן):

ה"ה תריין דבורין ובהון עשר הא תריסר, ו' הוא סליק באת י', ו' זמנין י' דאינון שתיין הא ע"ב, ואי תימא דבאורייתא מליל ולא יתיר, לא אשתכח אתר לעילא ותתא דלא מליל מניה, אפילו במלאכין, דלא אשתכח דאלה אחרא אית בעלמא, ומליל בכורסיא, הדא הוא דכתיב אנכי, והכי סליק אנכ"י לחושבן כס"א, ולבתר מליל במלאכין, הדא הוא דכתיב (שמות כ') וכל העם רואים את הקלות, דעלייהו אתמר כי עוף השמים יוליך את הקול וכו':

בגין דכד קודשא בריך הוא בעא למללא במלאכיא נחית שמייה עלייהו, כגוונא דא יקו"ק, י' בחיה חדא דאיהו ארי"ה, וביה אתמר אריה שאג מי לא יירא, ובאן אתר י' ברישא ה' על גדפוי ו' בפומיה ה' בזנביה, ובגינה אתמר הוי זנב לאריות:

תיקוני זהר דף סד/ב

וכו', ודא הוא מפני אריה אל הימין לארבעתם, ולבתר הוה נחית בחיה דשמה שור, כגוונא דא קוק"י, ה' ברישיה ו' בפומי ה' בגדפוי י' בזנביה, ודא איהו מפני שור מהשמאל, ולבתר הוה נחית על חיה ששמה נשר, כגוונא דא וקי"ק, ו' ברישיה ה' בפומיה י' בגדפוי ה' על זנביה, ודא איהו מפני נשר לארבעתם, ואינון תרי עשר אנפין, לכל חד שית, סלקין לע"ב, ודא איהו וכל העם רואים את הקולות:

ואדם רכיב על גביהו דא מטטרו"ן, דאיהו כליל שמא דארבעין ותריין אתוון, ואינון (שית אתוון, ולכל את סלקין שית), שבע תיבין ובכל תיבה שית אתוון וסלקין למ"ב, ודא איהו שרפים עומדים ממעל לו, שש כנפים שש כנפים לאחד, בשתים יכסה פניו ובשתים יכסה רגליו ובשתים יעופף:

דכמה דאיהו שמא דקודשא בריך הוא דמ"ב וע"ב לעילא, כך איהו שמא דמ"ב וע"ב לתתא, הדא הוא דכתיב (תהלים מ"ח) כשמך אלקי"ם כן תהלתיך על קצוי ארץ, ודא איהו וכל העם רואים את הקולות, ואינון הוו מלאכין, דכל חד הוה אתעביד קול ופרח באוירא, וכל חד מישראל דהוה אמר נעשה ונשמע הוה שריא בפומיה, והוה אוליף ליה אורייתא כלה:

ולבתר מליל עמהון מן שמיא וארעא, הדא הוא דכתיב (דברים ד') מן השמים השמיעך את קולו ליסרך, ועל הארץ הראך את אשו הגדולה וכו', בההוא זמנא דאמרו ישראל נעשה ונשמע מיד י"שמחו ה"שמים ו"תגל ה"ארץ, לבתר הוה ממלל עמהון מארבע סטריין, והוו מסתכלין לגבי מזרח והוו שמעין ית קלא, ולגבי מערב ודרום וצפון הוו שמעין ית קלא, לאחזאה דמכל אתר מליל עמהון, ולא הוה אתר לעילא ותתא דלא מליל עמהון, לאחזאה דמלא כל הארץ כבודו, דאיהו סביל עלאין ותתאין, ואיהו סמיך עילא ותתא וכוורסיא יקרא, ומלאכין ונשמתין, איהו סביל כלא, וקשיר כלא, ומייחד כלא, ולית מאן דסמיך ליה:

ואיהו אתקרי בכל שמהן, לאשתמודעא תוקפיה בכל שמא ושמא, מההוא דרגא וממנא דשריא עליה, וליה לית שמא ידיעא, ואיהו אתקרי חד בחושבן כד שריא בדרגא דאינון (אחרנין) (נ"א אחדין) משאר דרגין, ואיהו לית ליה חושבן, כד שריא על כל עלמין (ס"א עלאין) ועל כל ממנא דלהון, אתקרי על שמה, לאחזאה לכל חד מישראל מאתר דקראן ליה לפום צרכיהו, כמה דאוקמוהו הרוצה להעשיר יצפין להחכים ידריים:

קם בוצינא קדישא וכל מארי מתיבתאן, ואשתטחו קמי סבא, ובריכו ליה, אמר בוצינא קדישא ודאי האי סבא מאתר דעתיק יומין קא אתי, ותמן אתרבי, זכאה חולקנא דזכינא למשמע מלין עתיקין, מאתר דעתיק יומין, זכאה חולקנא דזכינא להאי:

קם רבי שמעון פתח ואמר, בראשי"ת ברי"ת א"ש, דאיהו אות ורשימו דעלאין ותתאין ביה קיימין, איהו אות דצבא דלעילא, דבהון אתקרי קודשא בריך הוא יקו"ק צבאו"ת, ואיהו אות דצבא דלתתא, איהו אות וברית דביה קיימין שמיא וארעא, כמה דאת אמר אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמת, איהו אות ודאי, דאיהו רשימו דחותמה דמלכא:

אדהכי הא סבא קא נחית לגביה כמלקדמין פתח ואמר רבי רבי (י') ברית איהו ודאי צדיק ח"י עלמין, דאיהי י' זעירא מסטרא דחכמה דלעילא, דכד נחתא י' לגביה, אף על גב דבאתריה י' עלאה אתקרי, כד נחית לגבי צדיק י' זעירא אתקרי, ואת ו' אף על גב דאיהו ו' עלאה באתריה בעמודא דאמצעיתא, כד נחית לגבי צדיק לאתחברא בה', ו' זעירא אתקרי, אלפא ביתא דאתוון זעירן:

תיקוני זהר דף סה/א

ביה אינון, וה' עלאה כד נחתא לגבי צדיק, זעירא אתקריאת, ואף על גב דאתוון דשמא קדישא ביה כלילן, סתימין אינון ביה, ובגיניה אתמר סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם, ואי סתימין אינון ביה במאי אשתמודעאן, בשכינתא, דאיהי אספקלריאה דנהרא כד נחית יקו"ק לגבי צדיק לנהרא בה ודאי, ומנה אשתמודען, הדא הוא דכתיב (ירמיה ט') כה אמר ה' אל יתהלל חכם בחכמתו, אי איהו תמן אתקריאת אספקלריאה דנהרא, ובההוא זמנא כי אם בזאת יתהלל ה"מתהלל ה"שכל ו"ידוע, ואם יסתלק מצדיק ואשתאר איהו חרב ויבש, מיד אתקריאת אספקלריאה דלא נהרא, בההוא זמנא אל יתהלל חכם בחכמתו:

ומאן גרים לאנהרא לה, ולאשתמודעא בה לקודשא בריך הוא, מאן דנטיר ברית, ורזא דמלה זה השער לה' צדיקים יבואו בו, דא איהי תרעא דצדיקיא, ואית לון רשו לאעלא תמן, ודא איהו מאן דאיהו צדיק, וביה יקו"ק, איהו זכי בשכינתא וירית לה, וסליק בה למלכא דאיהו עמודא דאמצעיטא, דאיהו מלך, ואיהי מלכות דיליה, ורזא דמלה ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ, ודא איהי שכינתא דאתמר בה והארץ הדום רגלי:

ושכינתא איהי ציורא דעלאין ותתאין, כל דיוקנין דספירן וכל שמהן דלהון בה אינון מצויירים, ובה אינון גליפין נשמתין ומלאכין וחיוון קדישין, ובה גליפין מה דאתמר בהון ודמות פניהם פני אדם וכו':

קם רבי שמעון ואמר, סבא סבא, והא שכינתא איהי יחודא דקודשא בריך הוא, איך גליפין בה דיוקנין דלתתא דלאו אינון מציאותה, אמר ליה רבי, למלכא דאיהו יתיב בהיכליה, וכמה בני נשא עאלין למחזייה, מנהון מסתכלין בלבושוי, ומנהון בגופוי, ומנהון מסתכלין בעובדוי, ובודאי בעובדוי אשתמודע מאי ניהו מלכא, דלבושין איהו משתני בהון לכמה שנויין, ולבושין דאיהו לביש בצפרא לא לביש ברמשא, ולבושין דלביש יומא חדא לא לביש יומא תנינא, והכי בכל יומא וירחא ושתא ושבתא ויומין טבין אשתני בלבושין:

כגוונא דא שכינתא כמה לבושין אית לה, דמנהון ברא קודשא בריך הוא כורסיין, ומלאכין וחיוון ושרפים, ושמיא וארעא, וכל מה דברא בהון, וכל בריין דברא מאלין לבושין דילה, רשים לון כלהו וגליף לון בלבושהא, בגין לאסתכלא מינה בכל בריין לרחמא עלייהו, ורזא דמלה וראיתיה לזכור ברית עולם, וראיתיה באלין לבושין דאינון נהירין בכל (בריינ) זמנין דישאל נהירין לון בעובדין טבין, ובגינייהו קודשא בריך הוא רחים עלייהו:

ואי עבדין עובדין בישין, איהי אתלבשת לבושין אחרנין אוכמין, דבהון רשימין כל אינון מארי דדינין דאתקריאו לילות, למידן בהו לעלמא, ובההוא זמנא איהי אמרת אל תראוני שאני שחרחרת, ובגין דא אלין מסטרא דלבושין אינון גליפין בה, עלאין דאינון מלכין ושלטין על תתאין, ומלאכין (נ"א ומלכין) אתקריאו מסטרא דמלכות, ומסטרא דגופא אתקרי חסד דרועא ימינא, גבורה דרועא שמאלא, גופא עמודא דאמצעיטא, נצח והוד תרין שוקין, צדיק אות ברית, והא אוקמוה:

ואיהי ציורא דכלהו, ומלגאו מינה דאיהו תקונא דגופא נהיר קודשא בריך הוא דאיהו יקו"ק, כנשמתא בגופא, לגו מכלא ההוא דאחיד כלא וקשיר כלא, דלא אתרמיז בשום רמיזו, וכלא אתרמיז בשכינתא, דאתלבשת בלבושין דבהון מצויירין כל בריין, איהי אתקריאת בכל שמהן,

ואיחי דמות ארבע חיוון בלבושהא, דבכל חד וחד רשים ארבע אתוון, ודמות אדם להנה, דא רשימו:

תיקוני זהר דף סה/ב

דעשר אתוון, דאינון יו"ד ק"א וא"ו ק"א, דסליק לחושבן אדם, דמות אדם ודאי דא שכינתא דאיחי דיוקניה (נ"א דיוקנא דאדם) ועלה אתמר ותמונת יקו"ק יביט, והאי מסטרא דלבושא, אבל מסטרא דגופא איחי יחודא דעמודא דאמצעיתא, איחו (נ"א איחי) חותמא מסטרא דגופא, ובגין דאיחו חותמא, אמרת שכינתא לגבי יקו"ק דאיחו מלגאו, שימני כחותם על לבך, דאף על גב דאנת תסתלק מני בגלותא, חותמא דילך אשתאר עמי, ולא אתעדי מני לעלם:

קם רבי שמעון ואמר, סבא סבא, אימא לך קרא דאוליפנא כגוונא דא, שימני כחותם על לבך, שימני חותם לא כתיב אלא כחותם, אמרת שכינתא רבון עלמין, שימני כחותם, כההיא רשימו דחותמא דילך, דאף על גב דחותמא אשתאר בידך, רשימו דיליה בפתקא איחו, ומההוא רשימו מזדעזעין עלאין ותתאין, כגוונא דמלכא דאיחו בשרא ודמא, מאי דרשים בפתקא, רשימו דיליה דחותמא בידיה הוא, ואף על גב דחותמיה בידיה אשתאר, הכי דחילין מרשימו דחותמא, כאלו הוה מלכא, על אחת כמה וכמה אי הוה חותמא:

שימני כחותם על לבך, וכי מאן חמא (נ"א שוי) חותמא על לבא, אלא אלין תפלין, דאינון רצועין דלהון תליין על לבא, ואלין תפלין דרישא, ותפלה דיד דאיחו בשמאלא לקבל לבא, ודא איחו כחותם על לבך, וכחותם על זרועך, תפלה דיד, דאינון רשימו דשמא קדישא, דאיחו י' קדש לי כל בכור, ה' והיה כי יביאך, ו' שמע ישראל, ה' והיה אם שמוע, ומההוא רשימו מזדעזעין אומין דעלמא, הדא הוא דכתיב (דברים כ"ח) וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך, והכי אוקמוהו שם ה' אלין תפלין דרישא:

שימני כחותם דא אות ברית מילה, ואות דיומין טבין, דאיחו רשימו דשמא קדישא, כגוונא דא, מ"י י"על"ה ל"נ"ו ה"שמ"ה, רישי אתוון (נ"א תיבין) מילה, וסופי אתוון יקו"ק, מאן דנטיר האי רשימו, כאלו נטיר שמא קדישא, ומאן דמשקר בהאי רשימו, כאלו משקר בשמא קדישא, דהאי אתקרי חותמא דגושפנקא דמלכא:

דכל בר נש דנטיר האי רשימו לתתא, דאיחו אות ברית, אות שבת, אות תפלין, אות דיומין טבין, איחו רשים וחקיק לעילא, ונהיר לעילא, ומניה מזדעזעין עלאין ותתאין, כמה דאת אמר וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך שם יקו"ק ודאי, דא ההוא רשימו דאות ברית מילה, ואות דתפלין, ואות דשבת ויומין טבין, ומאן דמשקר לתתא ביה, אתעבר גליפו דיליה מלעילא, בההוא זמנא שלטין עליה כל מקטרגין עלאין ותתאין:

שימני כחותם דא נשמתא, דאיחו רשימו דילה גליפא לעילא, כמה דאוקמוהו ביעקב, דיוקנו של יעקב חקוקה בכסא הכבוד, דכל נשמתין דאינון גזירין מתמן, גליפו דלהון איחו חקוק לעילא, ורשימו דלהון לתתא, וההוא גליפו דלעילא איחו חותם, ורשימו דלתתא רשימו דחותם, ומיד דרשימו דגליפו דנשמתא איחו לעילא, ורשימו דילה לתתא, אתמר בה והנה מלאכי אלקי"ם עולים ויורדים בו, סלקין לעילא ומסתכלין בדיוקנא דנשמתא דנהרא בההוא גליפו ומזדעזעין מניה, נחתין לתתא ומסתכלין ברשימו דההוא דיוקנא דלתתא, וחזאן דלא אשתני מדיוקנא דלעילא ודחילין מניה:

שימני כחותם דא צלותא, דבה איהו חקיק ורשים ח"י עלמין, בתמני סרי ברכאן דצלותא, ודא איהו רשימו דחותמא בפתקא, דאיהי אורייתא, גליפו דאתוון דחותמא דא צדיק ח"י עלמין, חותמא דא עמודא דאמצעיתא, דאיהי קריאת שמע, והנה מלאכי אלקי"ם עולים, בזמנא דאיהו זוקף בשם סלקין עמיה:

תיקוני זהר דף סו/א

בזמנא דאיהו מאיך וכורע בברוך נחתין עמיה, ודא איהו והנה מלאכי אלקי"ם עולים ויורדים בו, מלאכי אלקי"ם עולים, בזמנא דאיהו קאים בדינא קיימין כלהו ומוליפין עליה זכות, ויורדים בזמנא דנצחין ליה בדינא ונחית לתתא, כלהו נחתין עמיה, כמה דאוקמוהו ביעקב, אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה:

שימני כחותם דא נשמתא דאיהי חקוקה בכורסא, בזמנא דאיהי אתערא לתתא בצלותא, כורסא אתער לעילא, כחותם דא רוח, דאיהו ציורא (דיש) (נ"א דש') חקיקא במלאכיא, בזמנא דאיהי אתערא לתתא, מלאכיא אתערו עמיה לעילא, על זרועך דא נפשא, דאיהי חקיקא בארבע סטרין דעלמא, בזמנא דאתערא איהי בצלותא לתתא, ארבע סטרין דעלמא מתערין עמה:

נשמה איהי חותמא, רוחא ציורא דאתוון דאינון חקוקין בחותמא, נפשא רשימו דאתוון בחותמא, דאינון רשימין בציורין דבר נש, כרשימו דחותמא בפתקא, ובההוא רשימא דנפשא אשתמודע פרצופא בגופא דבר נש, מאן אתר איהו, ובגין דא אוקמוהו, בהאי חותמא כמה רשימין אית ביה, ארבע, רשימו דאריה תמן, רשימו דשור תמן, רשימו דנשר תמן, רשימו דדמות אדם תמן, ומאן איהו דרשים לון בחותמא, יקו"ק אמת, דבהאי ארבע רשימין אינון כל בריין דעלמא:

אבל אומין דעלמא דשקרו ביה, לאו אינון רשימין ביה, אלא בחותמא דשקרא, ואיהו נחש דמליל שקרא על קודשא בריך הוא, ובגיניה אתמר בארז מתלא, שקרא לית לה רגלין, וכך חויא לית ליה רגלין, על גחנך תלך, ועתיד קודשא בריך הוא למחאה שקרא מעלמא, כמה דאת אמר ומחה ה' אלקי"ם דמעה מעל כל פנים וכו', דודאי האי חויא איהו מלאך המות דקטיל לבני נשא, וגרים דמעה, דאיהו אל אחר, ובמאי קטיל בסם המות דיליה, דאיהי גיהנם, ודא איהו סמא"ל:

ובאלין פרצופין דחויין, אתגליא איהו לבני נשא בארז שקרא לפתאה לון, ורזא דמלה אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו, ולית לון קיומא, אבל ציורין דחיון אינון רשימין בשמא דקודשא בריך הוא, בהאי רשימו דמזוזה, דאיהי שד"י מלבר יקו"ק מלגאו, והאי איהו רשימו דברית מילה, שד"י מלבר יקו"ק מלגאו, שד"י הא אוקמוהו ש' תלת אבהן, דאינון תרין דרועין וגופא, אלין אינון תלת ענפין דש', ד' שכינתא, י' צדיק אות ברית מילה, ועל האי שד"י אתמר וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב בא"ל שד"י, בהאי שד"י דאיהו מלבר במזוזה, אבל ושמי יקו"ק דאיהו מלגאו במזוזה, דאיהי תרעא דקודשא בריך הוא, דאתמר בה זה השער לה', לא נודעתי להם:

וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך, אלין תרין סמכי קשוט, זו מות מן ביתא דאיהי שכינתא, ולא אתקריב לגבה, הדא הוא דכתיב והזר הקרב יומת, ואתוון דמזוז"ת אינון ממש ז"ז מו"ת, ובגין דא מאן דנטיר ברית מילה דאיהו חותמא דיליה, זו מות מניה, דאיהו שטן, יצר הרע, רע, טמא, צפוני, מלאך המות, ולא יתקריב לגביה, ולא ימות על ידיה:

ומאן דמשקר בברית מילה, הוא משקר בחותמא דמלכא, דאיהו רשים ביה שד"י מלבר יקו"ק מלגאו, מנא לן מהאי קרא משמע, מ"י י"על"ה ל"נ"ו ה"שמימ"ה, רישי תיבות מיל"ה, סופי תיבות יקו"ק, ובודאי מאן דמשקר בברית מילה, אסתלק מניה יקו"ק ושד"י, ושריא עליה שטן דאיהו אל אחר, חויא שריא באתר דיקו"ק מלגאו, וסם מות שריא באתר דשדי מלבר, ודא איהו דאמר קרא את מקדש ה' טמא וכו', אם לא תב בתיובתא, וסביל כמה יסורין:

תיקוני זהר דף סו/ב

לאעברא ההוא חויא מתמן, ולסם מות דיליה, דאיהי צרעת ממארת, בכמה מרעין ומכתשין, עד דלא אשתאר ביה בשרא דאיהו עפרא, ורזא דמלה ועפר אחר יקח וטח את הבית, בגין דנחש עפר לחמו, עד דיתפרנס מההוא בשרא לא יזוז מניה, ועני חשוב כמת, מה מיתה אנפוי משתניין, כגוונא דא עני אנפוי משתניין, והא אוקמוהו כרום זלות לבני אדם, מאי כרום זלות, אלא מאן דאצטריך לברייתא אנפוי משתניין ככרום, וכמה נשוכין דיסורין נשיך ליה ההוא חויא:

ולא עוד אלא דעני חשוב כמצורע, מה מצורע וראשו יהיה פרוע וכו', כך עני, מה מצורע מחוץ למחנה מושבו, כך עני ערום ויחף, ועניותא איהי לישראל באתר דצרעתא, וארבע דיוקנין אינון (ס"א גוונין), כארבע גוונין דצרעת, ואינון נגע לבן אדמדמם ירקרק בהרת שחורה, הא ארבע, וכלהו אית לון אתרין ידיעאן בגופא, ומנהון אתיין לבני נשא כמה מרעין, לבן ואדמדמם חלב טמא וכבד, ירקרק מרה, בהרת שחורה טחול, ומנהון נבעין ארבע מינים מרעין, ואינון מרה חוורא, מרה סומקא, מרה ירוקא, מרה אוכמא:

ואם תב בתיובתא, נחית עליה סם חיים דאיהי שכינתא, ואתמר בה ושב ורפא לו מאלין מיני מרעין, ומחיה ליה ממיתה דעניותא, כמה דאת אמר והשיבו וחיו, דישראל בזמנא דאינון עניים קרויים מתים, ובגינייהו אתמר שובו וחיו, ולית עניותא כעניותא דאורייתא, דמאן דלא אית ביה אורייתא אתקרי מת, אסוותא דיליה מאי היא לההוא עלמא, אורייתא, דאתמר ביה עץ חיים היא וגומר, ואיהי אסוותא לכל מרעין, כמה דאת אמר רפאות תהי לשרך וכו':

שימני כחותם, מאי חותם בהאי אתר, דא אות שבת ויום טוב, דאיהו שקיל לברית מילה, כגוונא דא שב"ת, ש' לקבל שי"ן דשם שד"י, כלילא מתלת חיוון עלאין, בתלת אבהן, ב' דא ד', דאיהי רביעאה לאבהן, ורביעאה לתלת חיוון, ואיהי דמות אדם, ולא אדם, הדא הוא דכתיב ודמות פניהם פני אדם, אלא מאי אדם יו"ד ק"א וא"ו ק"א, שבת ביה שד"י, יקו"ק איהו רשות היחיד רחבו ארבעה וגבהו עשרה יו"ד ק"א וא"ו ק"א, י' דשדי לקבל אות דשבת ויומין טבין, י' ביה אתרמיזו עשר ספירן:

האי רשימו איהו לברא דמלכא, אבל לעבדא דמלכא רשימו דיליה שד"י, מסטרא דההוא דאתמר ביה כל הנקרא בשמי וכו', ומאי ניהו מטטרו"ן, דסליק לחושבן שד"י, ואיהו אדם זעירא בדיוקנא דלעילא, ודא איהו אם כבנים אם כעבדים וכו':

מאן דאיהו רשימו דאריה בחותמא דיליה איהו חוור באנפוי, מאן דאיהו בחותמא דשור איהו סומקא באנפוי, מאן דאיהו בחותמא דנשר איהו ירוקא באנפוי, מאן דאיהו בחותמא דדמות אדם איהו אוכם באנפוי, כגוונא דאורייתא דאתמר שחורה אני ונאווה:

שימני כחותם, דא אורייתא, דאתמר בה תורת אמת היתה בפיהו, ואיהי כלילא מעשר אמירן דאינון י', ומעשר דברן דאינון ה"ה, ומאי תורה ו' כליל שית ימי בראשית, על לבך דא ל"ב אלקי"ם בחושבן ל"ב, דתליין מן ו', דאיהו ו' זמנין טוב, ובה אשתלים (נ"א ו') שמא דארבעין ותרין אתוון, דבהון אתבריאוו שמיא וארעא וכל מה דאית בהון, ודא איהו רזא כי יום נקם בלבי, לב"י סליק מ"ב, ויכל"ו ע"ב שמהן דשמא מפרש, ועליה אתמר ללבי גליתי, ולאברי דאינון רמ"ח פקודין דאורייתא לא גליתי, ובהאי ויכלו (ה' בששי דאיהו בו' ודא איהו ויהי:

תיקוני זהר דף סז/א

ערב ויהי בקר יום הששי דהאי), ה' דהששי איהו מלכות שביעאה, ואיהי אתקריאת ע"ב, ובה רכיב ו' למפרק לישראל, הדא הוא דכתיב (ישעיה י"ט) הנה ה' רוכב על ע"ב קל, בגין דאיהי כללא דתלת אבהן, דתליין מנהון ע"ב שמהן, ואתכלילן בה, ולקבל תלת אבהן אתמר בויכלו תלת זמנין שביעי, ודא איהו רזא דשב"ת, ב"ת ש', דאינון ויסע ויבא ויט דאתכלילן בב"ת, בההיא זמנא חלה זכות אבהן, דמיומא דאתחריב בי מקדשא עלמא אתקרי תהו ובהו, מתמן ואילך אתקיים קרא אמרתי עולם חסד יבנה, חס"ד סליק לחושבן ע"ב שמהן:

וה' דא רזא דאתקשר שביעי ביומא קדמאה, ומאן שביעי דא צדיק אות דשבת ויומין טבין, ורזא דמלה חי ה' שכבי עד הבקר, ודא בקר דאברהם, ההוא דאתמר ביה וישכם אברהם בבקר, ואיהו חסד דיליה, בגין דבהאי חסד אתתקן כורסיא דאיהי נפילה, הדא הוא דכתיב (ישעיה ט"ז) והוכן בחסד כסא, וביה תקום, ורזא דמלה ובחסד עולם רחמתיך, וכל ספירן מתקשרין בימינא, בגין דעליה אתמר מימינו אש דת למו, מימינא אתייהיב אורייתא, בגין דא מוליך לימין משה זרוע תפארתו, ובוקע מים דאורייתא מתמן, מה' דאברהם, למהוי ליה בה שם עולם, ובה אשתלים ה' דמשה, דאיהי במשכונא לגביה דאברהם במשה, דאייתי אורייתא, עד דיפרוק לבנוי, ורזא דמלה כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות:

ורזא דפורקנא בהאי חותמא איהו, דעליה אתמר כי בשמחה תצאו ובשלום תובלון, בשמחה סליק לחושבן אד"ן דאיהו אדנ"י, ארון הברית אדון כל הארץ אתקרי, בר מאת ש' דאיהו תלת מאה, ואינון תלת אבהן דאתחברו בה, ואתוון בשמח"ה איהי מחשב"ה, בחמ"ה ה"ן, ואיהי שכינתא דלית לה יחודא אלא במינה, כמה דאתווא דה"ן, ואתעבידו עשרה ואתעבידו מאה, כמה דשכינתא כלילא כלהו עשרה וכלהו מאה, והיינו דכתיב הן לה' אלקי"ך השמים ושמי השמים, ורזא דמלה הן אדנ"י:

ובשלום תובלון, ש' תלת אבהן, ו"ו תרין משיחין, מ'ל"ב דובשלום סליק ע"ב, ודא איהו דאתמר ושבתי בשלום אל בית אבי, שמחה איהו דאתמר ביה לך אכול בשמחה לחמך ושתה בלב טוב יינך, דא יין המשומר בענביו, ועליה אתמר סוד ה' ליראיו, יין טוב דא צדיק, דאתמר ביה הצדיק אבד, ומאי אבד אבד ההוא נביעו, ואשתאר נחרב ויבש בבית ראשון ושני:

קם סבא ואמר אדנ"י במחשבה סלקא, ולאו בחושבן, ועליה אתמר ה"ס כל בשר מפני ה' כי נעור ממעון קדשו, יתער ביה כמה דאתער משנתיה וחזר לשנתיה, עד דיתער יקו"ק דאיהו רחמי, לקיימא ביה וברחמים גדולים אקבצך, גדולים אתקריאת מסטרא דהא"ל הגדול דאיהו חסד, ושכינתא ביה סלקא לאתקרי גדולה, וביה ודאי רזא דפורקנא, כגוונא דא יו"ד ק"א וא"ו ק"א יקו"ק, וא"ו ביה רזא דפורקנא, דאיהו רשים בשמא דע"ב, דאינון וה"ו אנ"י וה"ו ראשי תיבון וא"ו, תלת עשר מכילן דרחמי דאורייתא, דאתייהיב מימינא:

אשתאר יו"ד ק"א ק"א דסליק לחשבן ל"ב, ואיהו ב' מן בראשית ל' לעיני כל ישראל, ועוד איהו ל"ב אלקי"ם דעובדא דבראשית, דעליה אתמר כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה, ושמא דע"ב איהו ויכל"ו, ביה אשתלים רזא דפורקנא, ועליה אתמר ללב"י גליתי דאיהו חושבן ויכל"ו, וביה אתקיים קרא אמרתי עולם חסד יבנה, וכמה דנפקו ממצרים ברזא דע"ב שמהן, כך יפקון בהון כד יפרקון בבתרייתא, בההוא זמנא חסד ה' מלאה הארץ, ועליה אתמר וחסדי מאתך לא ימוש, ובחסד עולם רחמתיך, ובגין דא שבח דוד לקודשא בריך הוא בגלותא דאיהי שאול בהאי חסד, כמה דאת אמר כי חסדך גדול עלי והצלת נפשי משאול תחתיה, ואי אומין:

תיקוני זהר דף סז/ב

דעלמא דחקין להו לישראל יותר מדאי, קודשא בריך הוא חס על ד' מן חסד דאיהי דל"ת בגלותא, ואתקיים קרא ביה (ישעיה ס"ו) בטרם תחיל ילדה, ושבעין תיבין דמזמור יענך ה' ביום צרה אינון לקבל שבעים שרים, דאינון צירים וחבלים דשכינתא עלאה ותתאה, דאתוון ב' ביה אתקריאן פלטרין גדולים, הדא הוא דכתיב גדולים מעשי ה', וקודשא בריך הוא ביה אתקרי גדול, כמה דאת אמר גדול אדונינו ורב כח, וביה סלקין ישראל לגדולה:

ושכינתא בה אתמר הנה מקום אתי, בההוא זמנא אתקיים בה קרא, גדלו לה' אתי, ובה (נ"א וביה) אתמר בקודשא בריך הוא בההוא זמנא כי גדול אתה וגומר, וביה עושה גדולות עד אין חקר, ודא איהו חס"ד, ביה ויכלו, ה' בששי (נ"א וביה ויכלו בהששי), בגין דביה ה' דאברהם אזיל ו' לגבה, מיד יתער י"ה לקרבא, הדא הוא דכתיב כי יד על כס י"ה, וששי איהו אלף שתיתאה, שביעי יסוד, ביה אתכלילו ואתייחדו שית ספירן, הדא הוא דכתיב ויכלו השמים והארץ, דא קודשא בריך הוא ושכינתא, דאינון ו"ה, יום הששי בגין דעליה אתמר כי כל בשמים ובארץ, ותרגמו דאחיד בשמאי ובארעא, ודא איהו כ"ל, ועליה אתמר וכל צבאם, מאי צבאם תרי סמכי קשוט:

וביה אתקריאו תלת אבהן שביעיות, כמה דאת אמר ויכל אלקי"ם ביום השביעי, וישבות ביום השביעי, ויברך אלקי"ם את יום השביעי, ויברך אותו מסטרא דברכה, ויקדש אותו מסטרא דקדושה, וישבות בו מסטרא דיחוד, ודא איהו ויכלו, דאתכלילו ביה תלת אבהן, דאינון ברזא דשמא דע"ב, כגוונא דא חסד אתקרי גדול, בגין דאיהו כללא דע"ב תיבין, גבור"ה כללא דרי"ו אתוון דאית בשמא דע"ב, עמודא דאמצעייתא דאיהו ו' כליל כללא, ודא איהו רזא ויעבר ה' על פניו, ע"ב רי"ו יקו"ק, על פניו מאי פניו, אנפוי דא וא"ו י"ג מכילן דרחמי, דאתמר בהון וברחמים גדולים אקבצך, גדולים ודאי מסטרא דחסד, דאיהו הא"ל הגדול:

וכלא אתכליל בשביעית, דאיהי מלכות ה'שביעי, ה' ודאי בכל שביעיות כלילא, ואיהי ה' דיום הששי, יום דא צדיק, עליה אתמר והיה ה' למלך על כל הארץ וגומר, איהו יום הששי ויום השביעי, יום דכלהו יומין, ועליה אתמר שכבי עד הבקר, ודא הוא בקר דאברהם, דכתיב וישכם אברהם בבקר, וישכם לפורקנא, וביה הבקר אור, דאתמר ביה ותורה אור, והאי איהו אור דאתמר ביה ולכל בני ישראל היה אור, ואיהו פסח דרועא ימינא, וביה עתידין ליגאל:

דבר אחר שימני כחותם על לבך, האי קרא על שכינתא אתמר דאיהי בגלותא, חותם לא כתיב, אלא כחותם, כההוא חותם דגושפנקא דאיהי חותם אמת, ובה (נ"א ודא) חתמנו לחיים, ומאי ניהו האי חותם דבה חיים, אלא דא עץ החיים, דביה בני חיי ומזוני נפקין, עץ ודאי ההוא דאתמר ביה עץ החיים מהלך ת"ק שנה, והאי עץ איהו ו', מהלך ת"ק שנין דא ה', החיים אינון אבא

ואימא דאינון י"ק, י' איהו חכמה, ומנלן דאתקרי חיים, כמה דאת אמר והחכמה תחיה בעליה, ה' ביה אימא עלאה, מנא לן דאתקרי חיים, כמה דאת אמר עץ חיים היא ודאי, ותרוייהו כי חיים הם למוצאיהם:

ושכינתא תתאה איהו רישומא בהאי חותמא דאיהו חותם אמת, וכל ציורין דהאי חותמא אינון רשימין בה, לאשתמודעא דאיהי ציורא דעמודא דאמצעיתא, דאיהו אמת, אדם דאיהו (ס"א דא איהו) חותם דיליה יו"ד ק"א וא"ו ק"א, איהו חתים ביה לחיים, ומניה ירתין בני ישראל בני חיי ומזוני חיי, מסטרא דאבא ואימא דאינון י"ק, בני מסטרא:

תיקוני זהר דף סח/א

דעמודא דאמצעיתא, דעל (נ"א ועל) שמיה אתקריאו ישראל לתתא בני בכרי ישראל, ואיהו ו', מזוני, מסטרא דה' דאיהי המוציא לחם מן הארץ, ובזמנא דירתין מניה אלין תלת (נ"א תרין) דרגין דכלילין בשמיה, אתקריאו ישראל לתתא בנוי דקודשא בריך הוא, כמה דאת אמר בנים אתם לה' אלקיכם, ובזמנא דירתין ישראל משמוי דקודשא בריך הוא אלין תלת בני חיי ומזוני, אתמר בהון כי עזה כמות אהבה, תקיפא איהי ממיתה אפרשותא דקודשא בריך הוא מבנוי, ומנלן דאפרשותא אית בין קודשא בריך הוא ובנוי, הכא אוכח, כי אם עונותיכם היו מבדילים וכו', וחבה איהי ממיתה, ועלה אתמר כי המות יפריד ביני ובינך:

ובזמנא דישראל מקיימין פקודיא דאורייתא ברחימו, קשה כשאל קנאה, דמקנא קודשא בריך הוא על סמא"ל ועל נוקביה, דאינון גרמין לבר נש מיתה בחובייהו, וגרמין לון למחטי, ובגין דא עתיד קודשא בריך הוא לנטלא נוקמא מנייהו, ולאעברא לון מן עלמא, דסמא"ל ונוקבא דיליה איהי מיתה, דאיהי לילית מלאך המות יצר הרע, דנוקבא איהי עם דכורא, ודכורא עם נוקבא, והאי מנלן, קרא אוכח דכתיב בעצבון תאכלנה, אדם חאב בנוקבא אתייהיב ליה יצר הרע נוקבא, חוה חבת בדכורא אתייהיב לה יצר הרע דכורא, אל אחר, ועלה אתמר בעצב תלדי בנים, ודא איהו כי עזה כמות אהבה וכו':

ועוד כי עזה כמות אהבה, אם ישראל יתערוך לה להאי אהבה קדם זמנא, צריכין לאתערא לה כדקא יאות, ואי לאו לא יתערוך לה, הדא הוא דכתיב (שיר השירים ג') השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאות או באילות השדה וגומר, דאומאה איהי דלא שריא על כורסיא עד דנטיל נוקמא מעמלק, דחלל תרין אתוון דאינון י"ה, דנפיק מן מיל"ה מ"ל י"ה, ובגין דא כי יד על כס י"ה ודא א':

וכד מטא זמנא לנקמא מניה, ושללהובין דאשא נפקין מהאי י"ה, כמה דאת אמר רשפיה רשפי אש שלהבת י"ה, ואינון שללהובין דאיש ואשה, דתמן א"ש א"ש, ותמן י"ה, איש כמה דאת אמר ה' איש מלחמה, דנטל נוקמין מפרעה ומעמיה, אשה דא שכינתא דאתמר בה מצא אשה מצא טוב וגומר:

דבר אחר שימני כחותם, כ"ח ת"ם, כ"ח דא שכינתא עלאה, כ"ח מ"ה מן חכמה, ועלה אתמר ועתה יגדל נא כח ה', ת"ם דא ישראל דלעילא, דעל שמיה אתקרי יעקב תם, כמה דאת אמר ויעקב איש תם, ובגין דאיהו דיוקנא דחותם אמת דלעילא, אתמר ביה תתן אמת ליעקב, ומאן דאשתדל באורייתא דאתקרי תורת אמת, דיוקניה חקוקה לעילא בההוא חותם אמת, ומאן דמשקר בה כאילו אפיל אורייתא לתתא, הדא הוא דכתיב (דניאל ח') ותשלך אמת ארצה, ובהיא

זמנא נפיל דיוקניה וחזותמיה לתתא, ונפיל מזליה, ואסתלק ההוא כח מניה, בההוא זמנא סמא"ל וחיליה דאינון חיוון ובעירן ועופין מסאבין רדפין אבתריה, הדא הוא דכתיב וילכו בלא כח לפני רודף:

אם תב בתיובתא תב ההוא כח לגביה דאיהי שכינתא עלאה, בההוא זמנא אתקיים ביה ואתן אדם תחתך ולאומים תחת נפשך, מאי אדם הא אוקמוהו אל תקרי אדם אלא אדום, ולאומים ולאום מלאום יאמין, בההוא זמנא אומה דישראל יתקפון (נ"א יתגברון) על אומה דעשו, בחילא דהאי כח דאתלבש בשבע תיבין דעובדא דבראשית, כח אתוון שכינתא עלאה, שבע תיבין כלילן בשכינתא תתאה:

והאי כ"ח איהו רזא דכ"ח פרקין דעשר אצבעות, דבהון והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל, ובגין דא אוקמוהו זכרונם לברכה למי נושאים כפים לרום השמים, דצריך האי כח לסלקא ליה לגבי חכמה, ודא איהו רום שמים, ואיהו י"וד ק"א ו"או ק"א דשארין בעשר אצבעאן, על האי כח, ואיהו חכמה כ"ח מ"ה, והאי כח עליה אתמר ואשר כח בהם לעמוד בהיכל המלך, לעמוד בצלותא דעמידה, בהיכל המלך סתם דא אדנ"י דסליק לחושבן היכל, והאי כ"ח איהו רזא דיקו"ק אלקינ"ו:

תיקוני זהר דף סח/ב

יקו"ק, כוז"ו במוכס"ז כוז"ו, ועליה אתמר כל העונה אמן יהא שמייה רבא מברך בכל כחו, דאיהו כח דאתלבש בתרין דרועין דאינון חסד וגבורה, וצריך לסלקא ליה לגבי י' דאיהו רום שמים, ולנחתא ליה לגבי ו' דאיהו שמים, דעליה אתמר ואתה תשמע השמים, כד נחתא ליה לגבי עמודא דאמצעיתא, למפרק בה לישראל בנוי, וכד סליק לה לגבי רום השמים דאיהו י', למיטל נוקמא מעמלק:

ודא איהו והיה כאשר ירים משה יד"ו, ואיהו יד ו', ואיהו יו"ד, ואיהו י"ה, ולבתר נחית האי כ"ח לגבי וא"ו, דאיהו י"ג מכילן דרחמי, למפרק לבנוי דישראל, כמה דאת אמר וברחמים גדולים אקבצך, וכ"ח בהאי וא"ו אשתלים ואתעביד א"ם, בההוא זמנא כי היא היתה א"ם כל ח"י, ודא ח"י עלמין, דבה אתמלי ואשתלים בח"י ברכאן דצלותא:

ה"א תליין מן תרין ה"ה, דאינון ה"א ה"א בחושבנא י"ב, ומנייהו תליין אתוון כפולים, ואינון תליין מן תרין ה"ה פשוטות, ובהון סלקין לחושבן י"ד, ודא איהו כי י"ד על כס י"ה, וכן וא"ו י"ג מכילין דתליין מן ו"ו פשוטות, ובה אשתלים י"ד, ודא איהו יד ליד לא ינקה רע, דא עמלק, לעילא ותתא נטיל נוקמא מניה, נטיל נוקמא לעילא בי"ד, ולתתא בי"ד, ודא איהו הנה י"ד ה' הויה, ו' ה"א (נ"א ו' וה"א עם ו') וה"ה אינון כ"ח, יו"ד כ' ותליין מן יו"ד פשוטה הרי כ"א, כחושבן אקי"ק, וסליק כלא מ"ט אנפין דאורייתא, כגוונא דא כ"ח דאיהו תמניא ועשרין, אקי"ק דאיהו כ"א, הרי מ"ט, וכלא יו"ד ק"א וא"ו ק"א, יקו"ק, יו"ד ק"א וא"ו ק"א מ"ה, יקו"ק ד', סליק מ"ט:

לבושא דיו"ד חסד, לבושא דה"א גבורה, לבושא דוא"ו תפארת, לבושא דה"א מלכות, נצח קשורא דיליה חסד, הדא הוא דכתיב נעיונות בימינך נצח, הוד קשורא דיליה גבורה, צדיק קשורא דיליה עמודא דאמצעיתא, דגוף וברית חשבינן חז, מלכות שלימו דלהון, איהי שלימו דעלאן ותתאין:

כתר עליון דא איהו שלימו דחמשין שערי בינה, ודא איהו דלא אתייהיב למשה, דעליה אתמר נתיב לא ידעו עיט, ועליה אמרו זכרונם לברכה במופלא ממך אל תדרוש וכו', בגין דאיהו מקור דלית ליה סוף, ובמקור דלית ליה סוף מאן יכיל לאשגא ולאשכחא ליה (סיפא):

קם סבא ושאל וואמאי אתקשר נצח עם חסד כמה דאוקימנא נעימות בימינך נצח, וכן הוד עם גבורה, אלא בגין דדרועא ימינא לא אית ביה אלא תלת פרקין, וכן בשמאלא, ובגין דא אתקשר שוקא ימינא דאית בה תלת פרקין עם דרועא ימינא לשריא ביה ה"א, וכן דרועא שמאלא עם שוקא שמאלא לשריא ביה ה"א, וכן גוף וברית אינון ו' ו', ושריא בהון א' דאיהי אימא, ואתעבידו י"ג וא"ו, יו"ד שריין בעשר אצבעאן דידין ובעשר אצבען דרגלין, משום דאתחלתא דשמא קדישא מחכמה שריא דאיהי באצבעאן:

כתר עלאה שריא ברישא דבר נש, דתמן מחשבה סתימאה, וכמה דמחשבה איהי סתימא, כך איהו סתים, אין סוף אתקרי מלגאו, כתר עלאה מלבר, כתר דרישא עלאה, ארבע יסודין דגופא בהון שריא יקו"ק, ודא איהו כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו, בראתיו דא נשמתא קדישא דאיהי עולם המחשבה, יצרתיו דא רוח ממללא דמיניה חיוון (נ"א חיוון) ממללין, עשיתיו דא נפש דתמן עשייה, דשריא ברמ"ח פקודין:

תיקוני זהר דף סט/א

תקונא עשרין ותלת:

בראשית ברי"ת א"ש, ברית דא צדיק, כל אתקרי, קשורא דכל אברין דגופא, ח' דאיהו תמניא יומין, אינון שעורא דשבת, דאיהו תרין אלפין אמין לכל סטר, לנטרא בהון אות שבת, כגוונא דא אינון תמניא יומין תחום לקבלא בהון אות ברית, ולנטרא ליה בהון, דלא יתעביד באות ברית חלול:

אמר רבי אלעזר אבא יומא חד הוינא אזלי אנא ורבי יוסי, ואתא בריה דרב המנונא סבא מההוא עלמא, בדיוקנא דהאי עלמא ואזדמן לן בארחה כגוונא דמחמר בתרין חמרין, ושאלנא (נ"א ושאל לון) מאי את שבתותי תשמרו ומקדשי תיראו, ואמר איהו מלין שפירין, אבל עם כל דא בעינא למשמע מפומך, אמר ליה ברי בודאי ברית איהו שקיל לשבת, ובגין דא (בראשית ירא שבת):

תקונא עשרין וארבעה:

בראשית יר"א שב"ת, (ובה) שבתותי תהא דחיל, יר"א תורה, יר"א ברי"ת, כמה דצריך נטירו דברית, דלא יעול ליה ברשו נוכראה, כגוונא דא צריך בר נש נטירו דשבת, דלא לאפקא מרשות היחיד ויעול ברשות הרבים, רשות היחיד איהי שכנתא, רחבו ד' ואינון יקו"ק, וגבהו עשרה יו"ד ק"א וא"ו ק"א, רשות הרבים נחש אשת זנונים, סם דאל אחר דאיהו סמא"ל, ואיהו כללא דשבעין אומין, ואיהי חללה זונה, ובעלה חלול שבת איהו, ובגין דא מאן דאפיק מרשות היחיד לרשות הרבים חייב סקילה:

ערוב איהו עמודא דאמצעיתא, וביה מטלטלין מבית לבית, דאינון שכינה עלאה ותתאה, ועלייהו אתמר את שבתותי תשמרו ומקדשי תיראו, דא מקדש יו"ד אות שבת, (דא ברית) דצריך לנטרא

ליה בבת זוגיה, דאיהי קדושה דיליה, ברכה דיליה, דעלה אתמר ויברך אלקי"ם את יום השביעי ויקדש אותו, ויברך דא ברכה, ויקדש דא קדושה, ולגבי תרוייהו הוו נפקי קדמאי לקדמות כלה, והוו אמרי תרי זמני באי כלה באי כלה, בההוא זמנא קול חתן וקול כלה:

ועוד מקדשי באת יו"ד, בגין דלית קדושה פחות מעשרה, וצריך לברכא לון ולקדש לון בקדוש על היין, בשבעין תיבין דקדוש וויכ"לו כחושבן ביי"ן, וצריך למימר סברי מרנן, ואינן דאמרין וענו לחיי, בגין דאתקשרו באילנא דחיי, לא באילנא דמותא, ואיהו גפן דחב ביה אדם קדמאה, וחד אמר חטה היה, וחד אמר גפן, וכלא קשוט:

שבע מינין אינן חטה ושעורה גפן ותאנה ורמון זית שמן ודבש, (חטה ושעורה) והא אתמר, וצריך לאחזרא עליהו, חטה הא אתמר, שעור"ה דאפיק ה' משעור דילה, גפן סחטה ענבים ברשו אחרא, ועבד יין נסך, ואתעביד אילנא דטוב ורע. תאנה לקיט תאיני קדם זמנייהו קדם דאתבשלו, כך לקיט הוא מעלמא קודם זמניה, ודא איהו רזא מאן דגרים די ימותון בנוי קדם זמנייהו, הדא הוא דכתיב (קהלת ח') למה יקצוף האלקי"ם על קולך וחבל את מעשה ידיך, ורזא דמלה לשוא הכיתי את בניכם וגומר, ובגין דא לא תשא את שם ה' אלקיך לשוא. רמון בן זומא ביה חב, אבל רבי מאיר תוכו אכל קליפתו זרק, דקליפין אינן אומות העולם, ישראל מוחא בינייהו, כן כגוונא דא שכינתא איהי פרדס:

תיקוני זהר דף סט/ב

בגלותא, ואיהי מוחא מלגו, אגוז קרינן ליה, כמה דאמר שלמה מלכא, אל גנת אגוז ירדתי, ואיהי שכינתא איבא מלגאו, הדא הוא דכתיב (תהלים מ"ה) כל כבודה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה, וקליפין הן כמה רשויות נוכראין, ובשבת מכלא אתשפטת, ואתלבשת בלבושין שפיראן, וכן צריכין ישראל לתתא, לאתחדשא בשבת בלבושין שפיראן, וכן לאטעמא בשבת מכל מאכלין טבין, בגין לקשרא ולארקא ברכאן לגבה מכל ספירן, ולמהוי אשתקיא מכלהו:

וצריך לקיימא בה ענג, דאיהו צדיק דנפיק מעדן, דאיהי בינה עלמא דאתי, להשקות את הגן דא שכינתא תתאה, ונהרא איהו ו' דנפיק מן י"ה, ואזיל חמש מאה שנין, דאינן חמש ספיראן, ומטי לצדיק, לאשקאה מניה גנתא דאיהי ה', ועל כן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו וגומר:

וכן ברית מילה איהי כגוונא דאגוז, צריך לתברא קליפין דערלה ופריעה, ולאעברא לון מתמן, ולאגליא מוחא מלגו, ודא אות ברית, ודא עץ חיים, אבל ברית דאיהו בערלתיה ולא אית ביה פריעה, עליה אתמר ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו, כי ביום אכלך ממנו מות תמות, מות בעולם הזה, תמות בעולם הבא:

ועוד לבא הוא אגוז, ומאן דתבר קליפה דיליה דאיהו יצר הרע, עליה אתמר לב נשבר ונדכה אלקי"ם לא תבזה, וגסות לבא דהוא שלים בקליפין דיליה ולא אתבר, עליה אתמר תועבת ה' כל גבה לב, ושכינתא לא שריא עליה, ומסטרא דקליפין אתקריאו בני נשא ערלי לב:

ובשבת גיהנם לא שלטא בעלמא, ולא ממנן דיליה, ובגין דא מני לישראל לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת, ואי בר נש אוקיד בשבת, אמר קודשא בריך הוא, אנא הויתי מכבה לנורא דלא אוקיד, ואתון מוקדין ליה, אתון תתוקדון בגיהנם, בגין דא לא תבערו אש בכל

מושבותיכם, ואפילו בגופא, ומאי ניהו גיהנם בגופא, כבד דביה מרה דאיהו גיהנם, סם המות סם דאל אחר, חרבא דמלאך המות, ועליה אתמר ואחריתה מרה כלענה, חדה כחרב פיות:

וצריך דלא יתער (נ"א לאתערא) עציבו וקטטה מסטרא דטחול, אלא דתהא לב נטיר מכלהו, דאיהו שבת שמור, ומוחא זכור, וצריך לקבלא אושפיזין דאינון מלאכין, עולימן דנשמה יתירה דאיהי שכינתא עלאה, ונפש יתירה דאיהי שכינתא תתאה, ואושפיזין דנחתין עמה:

וצריך אתתא לתקנא שרגא בליל שבת לימינא, ואתחשיב לה כאלו תקנה מנרתא בדרום, ופתורא בצפון, ועלייהו אתמר הרוצה להחכים ידרים, הרוצה להעשיר יצפין, ואינון שכינתא עלאה ותתאה, שכינתא עלאה מנרתא לדרום, צריכא לאתקנא לה, בגין דתמן חכמה, ובגין דא הרוצה להחכים ידרים, ובההוא ביתא דאשכחן דירה דא מתקנא בהאי סדורא, מנרתא בדרום ושלחן בצפון ומטה בין צפון לדרום, אמרין אלין מלאכין דקא נחתין עם שכינתא דאיהי נשמה יתירה, לית דין אתר הדייט דעם הארץ, אלהין אתר דרעוא ביה מן קדם ה':

פתורא צריכא לתקנא לה לגבי צפון, ופתורא איהי שכינתא תתאה, דאתמר בה כל כבודה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה, מאי זהב דא גבורה, דאתמר בה מצפון זהב יאתה, ממשבצות זהב תרי סמכי קשוט, מטה למערב בין צפון לדרום, לתקנא ליה לגבי עמודא דאמצעיתא, דאתמר ביה בני בכרי ישראל, ובביתא דלאו אינון מתתקנין אלין תקונין בליל שבת, אושפיזין אמרין לאו איהי דא דירה דישראל, דאתמר בה ושמרו בני ישראל את:

תיקוני זהר דף ע/א

השבת, לעשות את השבת, לדורותם לדרתם כתיב חסר, מלשון דירה, וכל אלין תקונין צריכין לתקנא בליל שבת דאיהי ממש אות ברית מילה. אמר רבי אלעזר, וכי ברית מילה לכל בני נשא איהו שוה, אמר ליה, לא, דברית מילה לחייביא, עפרא דתקין במנא איהו מזונא לחוויא, דאפריש מניה, הדא הוא דכתיב ונחש עפר לחמו, ודם ברית איהו מזונא דסמא"ל דאיהו רוצח, דאפריש מניה, ורזא דמלה אם רעב שונאך האכילהו לחם ואם צמא השקהו מים:

לבינוניים אתחשיב ברית מילה אעברו דדמא ובשרא כקרבנא, הדא הוא דכתיב וזבחת עליו את עולותיך ואת שלמיך. לצדיקיא ודאי באתר דמילה ופריעה שריא יקו"ק, ודא איהו ומבשרי אחזה אל"ק, ועלייהו אתמר ואמר לך בדמיך חיי לצדיקיא, (וכתיב גם את בדם בריתך שלחתי אסירך מבור, דאיהו גיהנם):

תקונא עשרין וחמשא:

בראשית דא אורייתא, הדא הוא דכתיב (משלי ח') ה' קנני ראשית דרכו קדם מפעליו מאז, מההוא אתר דאתמר ביה נכון כסאך מאז, ואורייתא תרין פקודין אית בה, חד והגית בו יומם ולילה, תניינא למהוי למלכא ספר תורה, דאזיל עמיה בכל אתר, הדא הוא דכתיב (דברים י"ז) והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו, ספר תורה אמאי למלך, בגין דאיהו לאו איהי מלכא אלא מסטרא דמלכות, וצריך למהוי ליה עמיה בכל אתר ספר תורה דאיהו עמודא דאמצעיתא, לאתקשרא ביה קודשא בריך הוא עם שכינתיה, וספר תורה היא דרגא דיעקב, דאתמר ביה ויעקב איש תם, וספר תורה כך צריך למהוי תם בלא פסולת, ואם ספר תורה איהו חסר באתר דמלא,

או מלא באתר דחסר, או אות חד חסיר, או יתיר, או חליף, ספר תורה פסול, לאו איהי כדיוקנא דספר תורה דלעילא:

כגוונא דא אינון חמש כנפי ריאה, כגוונא דחמשה חומשי תורה, וורדא כגוונא דזה ספר דאיהו ספר ישרים, אי אוני חסיר או יתיר או חליף, איהו אמרא פסול, ומאן דעבר עלייהו כאלו עבר על אורייתא וחמשה חומשי דילה, דחמשה כנפי ריאה וורדא אינון שית, דא ו', כל מאן דעבר (על דא, כאלו עבר) על דא:

וחמשה דברים המפסידין את השחיטה, (כל מאן דאעבר עלייהו) כאלו אעבר בה' מן יקו"ק, כנפי ריאה צריך דלא יהא בהון סרכות, תמני סרי סרכות אינון, מאן דאעבר עלייהו כאלו אעבר ברית דאיהו ח"י עלמין, וסירכא איהו סם המות, סם דאל אחר, דאיהו סמא"ל, עלה אתמר רגליה יורדות מות, בכל אתר דאסתריך קטילת, וכנפי ריאה אינון כנפי חיוון, וצריכין למהוי פרודות מלמעלה, הדא הוא דכתיב ופניהם וכנפיהם פרודות מלמעלה, אם אינון בחבור טרפה, ותרי אומות אינון בריאה, ובהון שית גדפין, חמש אונות וורדא, ועלייהו נאמר שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים שש כנפים לאחד, שית אינון מסטרא דאת ו', דאיהו ספר תורה:

ארונא דספר תורה דא כיסא דלבא, ואיהו נור דליק, ואי לא כנפי ריאה דאינון נשבין עליה, הוה לבא אוקיד כל גופא, וההוא נורא דאיהו דם דערקין דלבא, רוחא נשיב אבתריה בערקין דדמא, וכלהו מתנהגין אבתריה, ודא הוא דכתיב אל אשר יהיה שמה הרוח:

תיקוני זהר דף ע/ב

לכת ילכו וגומר. ולבא כד סליק מניה רוחא (ואתפרש מנפשא דאיהו ו') על דמא נור דליק, אתמר בנפשא, אני ישנה, וכד ייתי רוחא לגביה אתמר ולבי ער, ודא איהו נפשי אויתיך בלילה, אף רוחי בקרבי אשחרך, וכד ייתי רוחא לגבי לבא דתמן נפשא, אתמר ביה קול דודי דופק, דפיק לתרעא דלבא שית דפיקין, לאשתמודע דאיהו ו' דייתי לגבי ה' (נ"א ד'), דאיהי נפש, ובה אינון עשרה, וכלהו בפיוסא, הדא הוא דכתיב פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי שראשי נמלא טל:

ובתקונא תמני סרי, (נ"א בתקונא דא שית אתוון), דאיהו בר"א שי"ת, אינון רמיזין כגוונא דא, פתחי לי באת ב' דאיהי תרעא, אחותי באת א', רעיתי באת ר', יונתי באת י', תמתי באת ת', שראשי נמלא טל דא יו"ד נקודה דאת ב', קוצותיו אלין שית סטרין, דאתמר בהון שוקיו עמודי שש, ואינון דפיקין כמוליך ומביא למאן דארבע סטרין דיליה, ומעלה ומוריד למאן דשמיא וארעא דיליה, ושית סטרין אינון שית ספירן, ודפיקו סליק ונחית בהו, באריכו דחסד כגוונא דא תקיעות, בתבירו דגבורה דאינון שברים, במהירו דעמודא דאמצעיתא דאיהו תרועה, בחסד גבורה תפארת סלקין, בנצח והוד יסוד נחתין:

וכלהו דפיקין לגבי שכונתא דאיהי סלם, דביה שית דרגין, ודא לבא, וביה מלאכי אלקי"ם סלקין ונחתין, דאינון דפיקין דרוחא, ואינון שית סלקין לעשר, ודא י', ואינון קשר"ק קש"ק קר"ק, עד דאתכלילו בעשרה זכרונות ובעשר מלכיות ובעשר שופרות, תלתין סלקין מתתא לעילא, ותלתין נחתין מעילא לתתא, וסלקין כלהו לשתיין, שית זמנין עשר, כד סליק דפיקו בתקיפו דגבורה בגבירו איהו דינא תקיפא, כד סליק דפיקו ואתארך, מרעה אתארך דהא מטה כלפי חסד:

קם סבא (תניינא) מאינן מארי מתיבתא, ואמר בוצינא קדישא, הא סמנין אלין אינן דמרעה בגלותא, כד דפיקו אתקצר וגלותא אתקצר, הא מטה כלפי גבורה בי דינא רברבא, ומותנא קא אחזי למשיח ושבתין, ובגין דא אומיאת ההיא חולה בגלותא לישראל, אם תעירו ואם תעוררו, דלא יהא במהירו, אלא עד שתחפץ:

ואם דפיקו אתארך, הא מטה כלפי חסד, ועם כל דא מרעה בגלותא אתארך, ואי דפיקו אייהי לא אריך ולא קצר, הא אתער רחמי לגבי חולה בגלותא דאיהי לבא, ולגבי ערקין דילה דאינן בנהא ישראל, ודא אייהו עמודא דאמצעיתא, עליה אתמר וברחמים גדולים אקבצך:

ועוד כד דפיקו איהו כתרועה במהירו, דוחקא בתר דוחקא, (מיד) ייתי פורקנא, ועוד ההיא חולה דאיהו לבא, כד רוחא לא נשיב לגבה, דאתמר ביה ורוח אלקי"ם מרחפת על פני המים, אייהי לא דפיק בערקין דילה, וכלהו חשיבין בגלותא כמתים, ואתמר בהו במחשכים הושיבני עולם, ובגין דא בגלותא אני ישנה, ואיהי חולה בגלותא, וכמה אסיין תלמידי חכמים קא משתדלין לגבה, בכמה בוסמין וריחין דשושנים תפוחים ואגוזים ורמונים, ולא אתחזרת רוחא לגבה בהון בגלותא במרעה דילה, ולא דפיקו אתחזרת לגבה, עד דייתי רעיא מהימנא רחימו דילה, דאתמר ביה הרועה בשושנים, ואייתי לה תפוח, ושוי לחוטמא, וארחא ביה, ואשתמודעת לגביה, הדא הוא דכתיב מנחם משיב נפשי, מיד חזרת רוחא ודפיקו לגבה:

בההוא זמנא שבחא ליה כתפוח בעצי היער כן דודי בין הבנים וכו', ולבתר יעול לגנתא ואפיק מתמן רמונים, ויהיב לה מעסיס רמונים, ולקט אגוז ותבר:

תיקוני זהר דף עא/א

קליפין, ויהיב לה מוחא מלגאו, ואיהי אכלה, ושתית מעסיס הרמונים, ואתסיאת, ודא הוא דאמר קרא (שיר השירים ו') אל גנת אגוז ירדתי, אדהכי הא נשרא קא אתיא, הנשר הגדול בעל הכנפים, ויהיבת (תלת) קלין, וסליקת לטורין, אמר רבי שמעון לחברוי בודאי רעוא אשתכח לעילא, ורחמים אשתכחו לגבי שכינתא וישראל בגלותא, דודאי תלת חיוון אינן במרכבתא, אריה שור נשר, ובכלהו לית רחמים כנשרא, ובגין דא אמר לישראל ואשא אתכם על כנפי נשרים ואביא אתכם אלי, אדהכי הא נשרא קא אתיא לגבייהו זמנא אחרא, ובטשת בגדפהא עלייהו, ורמת קלין וסליקת לטורא, אמר רבי שמעון בודאי אייהי דקא בטשת בגדפהא עלנא וסליק התם אמרו ליה נייתי אבתרך, סליקו כלהו אבתריה לטורא, ואיהי סליקת לעילא, עד דלא אתחזיאת:

לפום שעתא הא נשרא קא אתיא, ותרין שושנים בפומאה, וזריק לון על (ידהא) רישייהו (נ"א על ידוי) מיד דא רבי שמעון חדוה סגיא, אמר לון חבריא בודאי חדוה אזדמנת לגבי שכינתא דאיהי חולה, דהא אם שושנה חדא יהיב ביננא לא הוה אסוותא, בגין דשושנים אינן רמיזין לקבל בית ראשון ושני, דאומי קודשא בריך הוא דלא יעול דא בלא דא, ובגין דזריקת תרין, רמיזת דא תרי שושנים, כען אייהי אסוותא שלימתא, וכדין צריך למפתח עלייהו כמה דהוינן:

פתח רבי שמעון ואמר אני לדודי ודודי לי הרועה בשושנים, מאי שושנים אלא שושנה עלאה שכינתא עלאה, ואיהי קריאת שמע דשחרית, ושושנה תניינא קריאת שמע דערבית שכינתא תתאה, דא לימינא, ודא לשמאלא, הרועה בשושנים דא עמודא דאמצעיתא, ושושנה עלאה דקריאת שמע דשחרית, דאיהו בקר ימינא דאברהם, אית ליה חמש טרפין, ואינן שמע ישראל

ה' אלקינו' ה', ותלת עשר עלין מלגו אח"ד, שית סומקי, ושית חוורי, ושושנה דאתכלילת בהון
הא תלת עשר כחושבן אח"ד, וכן שושנה בה כ"ה גרעינין בתפוח דילה, כחשבן כ"ה אתון
דיחודא, וכן בשושנה תניינא כ"ה גרעינין, וסלקין כלהו לחמשים, שושנה בין החוחים דא
בראשית ברא, ודא (בראשית ב' שושנה וכו'):

תקונא עשרין ושית:

בראשית ב' שושנה, חמש עלין דילה ראשי"ת, בראשית לחשבן זעיר דחנוך תלת עשר, חוחים
דילה תלת עשר תיבין מן אלקי"ם ועד אלקי"ם, ואלין אינון את השמים ואת הארץ והארץ היתה
תהו ובהו וחשך על פני תהום ורוח אלקי"ם, חמש חוחים אחרנין, מרחפת על פני המים ויאמר:

מאי איהי בין החוחים, אלא מדחרב בי מקדשא והארץ היתה תהו ובהו, ונפלת שושנה בין
החוחים, כד ייתי פורקנא תהיה כשושנה דשחרית, דאתמר בה הבקר אור (והאנשים שלחו),
ואינון חמש אור חמש עלין דשושנה עלאה, חד ויאמר אלקי"ם יהי אור, תניינא ויהי אור, תלת
וירא אלקי"ם את האור, ארבע ויבדל אלקי"ם בין האור, חמש ויקרא אלקי"ם לאור יום, תלת
עשר עלין מלגו, ויהי ערב ויהי בקר יום אחד, אחד אחד בתרין שושנים, דא יקו"ק, עליה אתמר
ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, ואיהו עמודא:

תיקוני זהר דף עא/ב

דאמצעיתא הרועה בשושנים, וחושבניה אח"ד, שושנה תתאה בה דחילו ואיהו יראה, שושנה
עלאה רחימו דאהבה, ובה אתמר אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ, במה יתון
לאתערא לה בימינא, ואיהי לא רעית בהו, עד דייתי רעיא מהימנא, דאתמר ביה ורוח אלקי"ם
מרחפת, דאיהו רוח דמשית, דאתמר ביה ונחה עליו רוח ה', ברוחא דא ארחת ההיא חולה
ואתסיאת, ובגין דא השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאות או באילות השדה אם תעירו ואם
תעוררו את האהבה עד שתחפץ, ואיהו ארז ריח בתרין תפוחין (נ"א ואיהו ריח דתרין תפוחין),
דאתמר (ביה) בהו וריח אפך כתפוחים, ומאי גינהו תרי סמכי קשוט ואינון תרי רמונים, אגוז דא
צדיק גנת אגוז דא שכינתא, ודא איהו דאמר שלמה אל גנת אגוז ירדתי:

גנ"ת ג' גימטריאות (אדנ"י ביקו"ק), דאינון פרפראות לחכמה, נ' נוטריקון, ת' תמורה,
גימטריאות דא אדנ"י יקו"ק, סליק בחושבן אמ"ן, אקי"ק אדנ"י סליק בחושבן פ"ו אלקי"ם,
דאיהו כנו"י, מ"ה מ"ם ה"א, מ"ם ה"א, מ"ם ה"א בגימטריא אלקי"ם, יו"ד ק"א וא"ו ק"א בגימטריא מ"ה,
ודא איהו עשר ספירות בלימ"ה, ואיהו מעיד על יחודא קדישא, ובגין דא מ"ה אעידך:

דבר אחר א"ב ג"ד ה"ו ז"ח ט"י בגימטריא שכינ"ה, כגוונא דא, א' זמנא חדא, ב' תרי זמני, ג'
תלת זמנין, ד' ארבעה זמנין, ה' חמש זמנין, ו' שית זמנין, ז' שבעה זמנין, ח' תמניא זמנין, ט'
תשעה זמנין, י' עשר זמנין, כלהו סלקין לחושבן שכינ"ה. ורזא דחושבנא, לקיימא דלית שכינה
נחתא פחות מעשרה, ולא סלקא למעלה מעשר:

עוד קודשא בריך הוא הוא אתריה דעלמא, ומלאכין לא ידעין ושאלין איה מקום כבודו להעריצו,
ואשכחינן ליה בגי' מקום נוטריקון"ן כגוונא דא, י' עשר זמנין מאה, ה' חמש זמנין עשרין וחמש,
ו' שית זמנין תלתין ושית, ה' חמש זמנין עשרין וחמש, בגימטריא מקום, ועליה אמרו מלאכיא
ברוך כבוד ה' ממקומו, אית אחרנין בגימטריאות דלית לון חושבן, בגין דאינון פרפראות לחכמה

דלית לה סוף, תמורות אליו אלפא ביתות, כגון כוז"ו במוכס"ז כוז"ו, דאינון תמורות יקו"ק אלקינ"ו יקו"ק, ואית תמורות אחרנין מכמה מינין:

אמר רבי אלעזר והא כתיב (מלאכי ג') אני ה' לא שניתי, אמר ליה ברי, ווי לבני עלמא דאינון אטימין לבא, דחשבין דידעין ולא ידעין, ודאי אני איהי שכינתא, הדא הוא דכתיב (ויקרא כ"ו) ויסרתי אתכם אף אני, איהי לא אשתני ולא איהי תמורה מיניה באחרא, ואיהו לא אשתני ולא אסתתר מינה, אבל לגבי חייביא אשתני קודשא בריך הוא ואסתתר מיניה, הדא הוא דכתיב (דברים ל"ב) אסתירה פני מהם אראה מה אחריתם, ואמאי, בגין כי דור תהפוכות המה בנים לא אמון במ:

מיד קמו כלהו חבריא דשמעו מלין אלין, ונשקו ליה על רישיה, ואמרו אלו לא אתינא לעלמא אלא למשמע דא דיינו, דודאי קודשא בריך הוא ושכינתיה לא אשתני דא מן דא, אבל לגבי אחרנין אשתני ואסתתר, בכמה לבושין, ובכמה כסויין, ובכמה קליפין, ובגין דא אמר שלמה עליו השלום אל גנת אגוז ירדתי, דאיהו הוה ידע בקליפין כלהו, ובגין דא לא שביק אפילו מיני דכשוף דלא ידע, בגין דידע (נ"א למנדע) בקליפין. ורעיא מהימנא איהו יתבר כל קליפין, ונפיק מתמן מוחא דאיהו יקו"ק לארבע סטרי דאגוזא, (דאינון תהו ובהו וחשך ותהום), ומפרנס מניה לההוא חולה דאיהו אדנ"י, דבאלין קליפין די באגוז דאינון תהו ובהו וחשך ותהום אמר אסתירה פני מהם, ואית שנויין אוחרנין לטב לכל חד כפום עובדיה:

תיקוני זהר דף עב/א

זמנין אתגליא לון בדמות אריה, הדא הוא דכתיב (עמוס ג') אריה שאג מי לא יירא, זמנין בדיוקנא דשור, הדא הוא דכתיב (דברים ל"ג) בכור שורו הזר לו וקרני ראם קרניו, וזמנין בדיוקנא דנשר, הדא הוא דכתיב (שם ל"ב) כנשר יעיר קנו, וזמנין בדיוקנא דאדם סבא, כמה דאתדמיא לאלין דאמרי זה אלי ואנוהו, דאיהו הוה אתדמיין לון בדמות סבא, ואתמר בהו (נ"א ביה) ויניקוהו דבש מסלע ושמן מחלמיש צור, אבל לאלין דתליין מניה ומשכינתיה לא אשתני לעולם:

ואינון תמורות אינון רזא דיבום, דאתמר בה ביבמה על הגאולה ועל התמורה, לקיים כל דבר שלף איש נעלו ונתן לרעהו, בההוא נעל דנתן לרעהו אית תמורה, ושנוי רצון, ותמן צריך שנוי מקום ושנוי השם ושנוי מעשה לקיים כל דבר נעל איהו גופא:

ואמאי בחליצת נעל דנתן לרעהו אית תמורה ושנוי, אמר סבא חדא, רבי רבי, לא תימא הכי, אלא אמאי חליצה בנעל, אלא איהו קליפה לאתטמרא בה לאשתובא מיניה, ולא אשתמודע לגבי מקטרגין דיליה, בחליצה דנעל חליץ ליה י"ק, ובגין דא שלף איש נעלו ונתן לרעהו, נעל ו', גן נעל, דאיהו בן י"ק, לאעלא בין ו"ק, ודא איהו חליץ י"ק:

ומשה אתמר ביה של נעלך מעל רגלך, דא בהפוכא דאחרנין, דלא צריך לאתחזיא קדם שכינתא בקליפה, ורזא דמלה כי אין לבא אל שער המלך בלבוש שק, ולגבי אבהן לא אתחזיא אלא בנעלים, הדא הוא דכתיב מה יפו פעמים בנעלים בת נדיב, אבל לגבי משה בלא כסויא כלל, ורזא דמלה וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב בא"ל שד"י, ושמי ה' לא נודעתי להם, ומשה אתמר ביה ואמרו ל"י מ"ה שמ"ו מ"ה אומר אליהם:

ועוד אמאי צריך חליצה בנעל דאשה, בגין דמאן דימות בלא בר איהו קשור ברגליה דיבם, ורזא דמלה הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב, ובגין דלא ימית ליה חויא דאיהו כרוך על עקבו, צריך לחלוץ לגבי נעל דאתתא, ואתפטר ההוא חויא מניה:

וכלא על ההיא טפה דאיהי י' דפרח מן יעקב לאתריה, ויעקב בגין דא קנה מניה בכרותא, לאחזרא י' לאתריה, דאיהי טפה בוכרא, דבה חאב אדם, ופרח מניה ואשתאר יחיד בלא עזר, ובגין דא אמר למה אירא בימי רע עון עקבי יסובני, ובגין דא אייתי ליה קודשא בריך הוא תלת זמנין לאדם קדמאה בגלגולא, הדא הוא דכתיב הן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר, ודא איהו שנוי מקום ושנוי השם ושנוי מעשה:

ועל ההיא טפה אתמר בה מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב, ואתדבקת ביעקב, ואפיקת מניה תרין עשר שבטין, הדא הוא דכתיב שבטי י"ה עדות לישראל, דאתמר ביה אדם ישראל, ובהוא זמנא רווח יעקב מה דאביד דאיהי י' מיעקב, הדא הוא דכתיב לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל:

באברהם שזיב מסם מות, חובא דאדם, גיהנם, נחש, אשת זנונים, דאתמר ביה לא תנאף. ביצחק שזיב מאל אחר דאתמר ביה לא תרצח. ביעקב אשכח אתר לינקא (נ"א לנקאה) בנוי, ודא שנוי מקום, ולית חד מיניהו דלא אתכליל בתלתא, לקיימא הן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר:

קם סבא ואמר רבי רבי במאי אוקימתא סוד יבום וחליצה, דהא ברירא דמלה שמענא, אמר ליה מה דשמעת אימא, אמר ודאי ברזא דיבום אשכח אתרא ההיא נשמתא ערטילאה, הדא הוא דכתיב (תהלים פ"ד) גם צפור מצאה בית, ודא נפש דאתיא בגלגול זמנא קדמאה, ודרור קן לה, דא רוחא דאתיא בגלגולא זמנא תניינא, אשר שתה אפרוחיה, דא נשמתא דאתיא בגלגולא זמנא תליתאה, ומינה נפקין אפרוחין דאינון בנין, וברזא דיבום כלהו תלת נחתין בבת אחת, הדא הוא דכתיב (איוב ל"ד) אם ישים אליו לבו רוחו ונשמתו:

תיקוני זהר דף עב/ב

אליו יאסוף, לבו דתמן נפש, רוח בכנפי ריאה, נשמתא במוחא, וכלהו חד בקטורא חדא, אבל חליצה איהי שזבת ההיא נשמתא ורוחא ונפשא דאינון קטירין בתלת קשורין דחויא, ורזא דמלה נפשנו כצפור נמלטה מפח יוקשים הפח נשבר ואנחנו נמלטנו. קם רבי שמעון כדי לנשקא ליה, פרח מיד ולא אתחזי. (תקון כ"ז נדפס בהקדמה כי שם ביתו):

תקונא עשרין ותמניא:

בראשית ביה תלת פקודין, חד יראת יקו"ק כגוונא דא בראשי"ת יר"א בש"ת והא אוקמוהו, תניינא ברית כגוונא דא בראשית ברי"ת א"ש, תליתאה שבת כגוונא דא שב"ת יר"א:

פקודא קדמאה יראת ה', עליה אתמר יראת ה' היא אוצרו, ועוד אתמר בה יראת ה' ראשית דעת, ראשית חכמה יראת ה', ובודאי מאן דלית ביה דחילו דאיהו אוצר, לית תמן חכמה, אוצרא דהאי חכמה איהי ב', ובתקונא אחרא בראשית ב' ראשית, נקודה בהיכליה, עליה אתמר גן נעול אחותי כלה גל נעול מעין חתום, גן איהו אורייתא דבכתב, דאיהו ג"ן סדרים דאורייתא, גל איהו אורייתא דבעל פה, ותרוייהו ב' מבראשית, מעין חתום דא ראשית נקודא בהיכליה:

ובמאי איהו חתום, באות ו', ואתעבידת ב' עם חתימו דו' מ', מה דהוה ב' אתעבידת מ', יין סתום וחתום, יינא דאורייתא סתים וחתים דלא יעול נוכראה תמן, ודא יין המשומר בענביו מששת ימי בראשית, ולא למגנא תקינו מארי מתניתין, חתימת יין דלא יתנסך ויתערב בסטרא אחרא, ועל האי יין אתמר לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בל ידעום, כ"ן ודאי י"ן שבעין אנפין דאורייתא, ועלייהו אתמר סוד ה' ליראיו:

קנקן דהאי י"ן דא לבא דבר נש, דאם הוא קנקנא חדתא ואתנסך ביין נסך דאיהו יצרא בישא, צריך תלתא זמנין הדחה, והן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר, ולא למגנא תקינו כוס דברכה אוף הכי הדחה ושטיפה, הדחה מבפנים שטיפה מבחוץ, למהוי תוכו כברו, ורזא דמלה וטהרו וקדשו, וכד איהו קנקן דאיהו לבא דכיא מלגאו ומלבר, שריא תמן חכמה, דאתמר בה ה' קנני ראשית דרכו קנני איהו קנקן ודאי, ואם האי קנקן איהו דכיא, אתמר ביה ונקא, ואם לאו לא ינקה כל הנוגע בה:

וקנקן דבר נש דא אתתא, ואיהי כוס, הכי צריכה שטיפה והדחה, אם היא כוס דברכה, ועלה אתמר להניח ברכה אל ביתך, ואם לאו אתקריאת כוס התרעלה, ויין דילה עליה אתמר תנו שכר לאובד ויין למרי נפש וכו', שדים דילה אינון אשכולות מרורות, אבל יין דכוס דברכה עליה אתמר ויין ישמח לבב אנוש דתמן פקודי ה' ישרים משמחי לב, דאינון אשכולות דילה:

תקונא עשרין ותשע:

בראשית ברא אלהי"ם, ב' נקודה בהיכליה, עליה אתמר גן נעול אחותי כלה גל נעול מעין חתום, מאי מעין חתום דא נקודא, מאי ניהו נעול:

תיקוני זהר דף עג/א

דילה דא ו' דסתים להיכלא ובה אתעביד מ' סתימא, איהי מ' רבתא מלמרבה המשרה, והאי נקודה עלה אתמר ונעלמה מעיני כל חי ומעוף השמים נסתרה, והאי נקודה מסטרא דימינא אתקריאת אהבה, ומסטרא דשמאלא אתקריאת יראה, ומסטרא דעמודא דאמצעייתא אתקריאת תורה, ואיהי מצוה, דעמודא דאמצעייתא כליל תרוייהו, בגין דאיהו ו' כליל י"ק דאינון לימינא ושמאלא, ואיהו ו' באמצעייתא כליל תרוייהו, ושכינתא תתאה מצוה כלילא מארבע אתוון:

איהי אתקריאת י' מסטרא דחכמה, ה' מסטרא דאימא עלאה, ואתקריאת תורה מסטרא דעמודא דאמצעייתא, הדא הוא דכתיב ה' קנני ראשית דרכו, דרכו דרך ו', קנני דאיהו קן דילה, ובגין דאיהי כלילא מכלהו ארבע אתקריאת מצוה, מ"ץ באותיות א"ת ב"ש איהו י"ק, י"ם ה"ץ, ובה כלילן פקודין דעשה ולא תעשה, פקודין דלא תעשה מסטרא דדין דאיהו אלקי"ם דתמן י"ק, ועלה אתמר זה שמ"י והא אוקמוהו, פקודין דעשה מסטרא דימינא דאיהו רחמי דכלילן באברהם, ועלייהו אתמר ברגז רחם תזכור:

קם סבא חד מבתר טולא (דכותלא), ואמר רבי רבי בוצינא קדישא, קום אדליק שרגא דאיהי מצוה, שכינתא קדישא, דעלה אתמר אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה, ועלה אתמר להעלות נר תמיד, נר ה' אתקריאת ודאי, אור דנהיר ביה נשמת אדם, קום אדליק בה:

קם רבי שמעון על רגליו ויטיב רגעה חדא ואמר, רבון עלמין דאנת איהו מארי מלכין וגלי רזין, יהא רעוא דילך לסדרא מלין בפומאי, לקיימא בי האי קרא ואנכי אהיה עם פוך, דלא אעול בכסופא קדמך, פתח ואמר:

תקונא תלתין:

בראשית מאן ראשית דא חכמה, דא נקודה דלגאו, דאתמר בה כל כבודה בת מלך פנימה, ודא יראה דאיהי פקודא קדמאה, ועלה אתמר יראת ה' ראשית דעת, ואיהי רמיזא במלת בראשית, (ואית יראה רעה רצועה לאלקאה לחייביא), והאי נקודה איהו אות שבת ויומין טבין ואות דתפילין ואות דברית מילה, ההיא רצועה איהי יראה רעה איהי ערלה, זכאה איהו מאן דאעבר לה מניה, דלית לה רשו לרצועה לאלקאה ליה, והאי נקודה עלה אתמר מחלליה מות יומת, מאי מחלליה אלא מאן דאעיל רשו נוכראה בחלל דילה דאיהי רשות היחיד, דעלה אתמר ונכרתה הנפש ההיא מתוך הקהל כי את מקדש ה' טמא:

וכלא אתרמיז בהאי תיבה ירא"ה ברי"ת שב"ת, כגוונא דא ירא"ת בראשי"ת, ברי"ת בראשי"ת, שב"ת בראשי"ת, והאי נקודה איהי ראשית, ה' קנני ראשית דרכו, כגוונא דא בראשית, כלא איהי נקודה חדא, איהי ראשית, ואיהי אות ברית, ואיהי אות שבת, ואיהי יראת ה':

מאן חלל דילה ב', ו' איהו בעלה, ביה איהי נטירא וסתימא בגלותא, הדא הוא דכתיב, (יחזקאל מ"ו) יהיה סגור ששת ימי המעשה, כגוונא דא מ' סתימא, והא אתמר, ונקודה איהי שביעאה תגא על רישיה, תגא דספר תורה, עטרה על ברית, ז' דאיהי יום שביעי יום השבת, שביעי ודאי, ועליה אתמר וביום השבת יפתח, אבל ביומין דחול גן נעול אחותי כלה:

תיקוני זהר דף עג/ב

אתקריאת סתימא באות ו', והאי ערלה ופריעה אינון כמוץ ותבן דחטה, ביומין דחול אתקריאת ה"א, דאיהו הב"ל לה"ב המזבח, לאדלקא מוץ ותבן, ואשתארת איהי סלת נקיה, אבל ביומין דשבת ויומין טבין אתקריאת י' עטרה על כלא, וביתא דילה (נ"א וכסא), ל"ב אלקי"ם דעובדא דבראשית, ואיהי ב' כלילא מעשר אמירן בכל סטרא, האי י' אתקריאת יראה, בין בשבת בין בברית מילה בין בדינא והכי בכל פקודא:

אלהי"ם דא נתיב קדמאה, עליה אתמר נתיב לא ידעו עיט ולא שזפתו עין איה, מאי עין איה, אלא מאינון מלאכין דאמרין איה מקום כבודו להעריצו, כד איהו בהאי נתיב לית לון ידיעה בה, דאיהי סתירא מחיוון דמרכבתא:

והארץ היתה תהו ובהו, מאי והארץ היתה תהו ובהו, אלא מאן דאפיק מרשות היחיד לרשות הרבים גרים לשכינתא, למהוי תהו ובהו חשך ותהום, דאתלבשת באינון קליפין, דאינון ארבע גליות, ולא עוד אלא דגרים לה למהוי יבשה תהו דאסתלקת, נקודה מחלל דילה דאיהי ב', ואשתארת יבישה:

נתיב תניינא, ורוח אלקי"ם מרחפת על פני המים, מאי ורוח, אלא בודאי בזמנא דשכינתא נחתת בגלותא, האי רוח נשיב על אינון דמתעסקי באורייתא, בגין שכינתא דאשתכחת בינייהו, והאי

רוח אתעביד קלא, ויימא הכי אינון דמיכין דשינטא בחוריהון, סתימין עיינין אטימין דלבא, קומו ואתערו לגבי שכינתא, דאית לכוני לבא בלא סכלתנו למנדע בה, ואיהו ביניכו:

ורזא דמלה קול אומר קרא, כגון קרא נא היש עונך ואל מי מקדושים תפנה, והיא אמרת מה אקרא, כל הבשר חציר, כלא אינון כבעירן דאכלין חציר, וכל חסדו כציץ השדה, כל חסד דעבדין לגרמייהו עבדין, ואפילו כל אינון דמשתדלין באורייתא, כל חסד דעבדין לגרמייהו עבדין, בהווא זמנא ויזכור כי בשר המה רוח הולך ולא ישוב לעלמא, ודא איהו רוחא דמשיח, וי לון מאן דגרמין דיזיל ליה מן עלמא ולא יתוב לעלמא, דאלין אינון דעבדין לאורייתא יבשה, ולא בעאן לאשתדלא בחכמה דקבלה, דגרמין דאסתלק נביעו דחכמה דאיהי י' מינה, ואשתארת ב' יבישה, וי לון דגרמין עניותא וחרבא וביזה והרג ואבדן בעלמא, והאי רוח דאסתלק איהו רוח דמשיח כמה דאתמר, ואיהו רוח הקדש, ואיהו רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה':

פקודא תניינא ויאמר אלקי"ם יהי אור ויהי אור, ודא אהבה דאיהו אהבת חסד, הדא הוא דכתיב (ירמיה ל"א) ואהבת עולם אהבתיך על כן משכתיך חסד, ועלה אתמר אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ, יראה אתקריאת מסטרא דשמאלא, ואהבה אתקריאת מסטרא דימינא:

אית יראה ואית יראה, אית אהבה ואית אהבה, יראה דדחיל בר נש לקודשא בריך הוא בגין דלא נחית מנכסוי, או בגין דלא ימותון בנוי בחייו, אשתכח דאם הוה נחית מנכסוי או אם ימותון בנוי בחייו דלא הוה דחיל ליה, ובגין דא הוה רחים ליה, האי יראה ואהבה לא שוי ליראת ה' ולאהבה דיליה לעקרא, אבל רחימו ודחילו עיקרא דיליה בין טב ובין ביש, ובגין דא אתקריאת האי יראה ואהבה על מנת לקבל פרס:

ובגין דא אמר קודשא בריך הוא, השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאות או באילות השדה, אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ, דאיהו רחימו (נ"א דאיהו רחמי) בלאו פרס, (עד דאיהו יחפץ), ולא על מנת לקבל פרס, דיראה ואהבה על מנת לקבל פרס:

תיקוני זהר דף עד/א

איהי של שפחה, ותחת שלש רגזה ארץ וגומר, תחת עבד כי ימלוך, ושפחה כי תירש גבירתה:

אלקי"ם דא מן ויאמר אלקי"ם יהי אור, איהו נתיב תליתאה, יהי אור י"ה אוי"ר, או"ר י', וכד האי נקודה אתעטפת (נ"א אתפשטת) בהאי אור ואתעבידת אויר, מהכא אתמשכו כל ההויות:

קם סבא חד פתח ואמר, יהי אור ויהי אור, יהי אור דא ימינא, ויהי אור דא שמאלא, דבכל אתר ויהי איהו לשון צער, ובגין דא ויהי היום דדא איהו ראש השנה דאיהו שמאלא, דאיהו דן דינא דכל עלמא, ובגינה אתמר ויהי אור, וירא אלקי"ם את האור כי טוב, דא עמודא דאמצעיתא דאיהו טוב, ויבדל אלקי"ם בין האור ובין החשך, בין האור דא אהרן כהנא, ובין החשך דא קרח, אמר משה לי אתחזי לאפרשא מחלקת, דאנא איהו דיוקנא דטוב דלעילא, חזא דאתדבק קרח בחשוכא דסטרא אחרא, ואכחיש עובדא דבראשית, דלא בעא לאתדבקא בשמאלא דאיהו לוי, אמר הבדלו מתוך העדה הזאת:

ורזא דמלה ויבדל אלקי"ם בין האור ובין החשך, ויקרא אלקי"ם לאור יום ולחשך קרא לילה, שוקא דימינא דהוא אור, דאתמר ויבדל אלקי"ם בין האור איהו שוקא ימינא כהנא, דאתמר ביה

נעילות בימינך נצח, וכמה דנצח אתקשר בימינא, הכי הוד אתקשר בשמאלא, ויהי ערב ויהי בקר יום אחד, ערב דא ערב דיצחק, בקר דא בקר דאברהם, יום אחד עמודא דאמצעיתא וצדיק דחשבינן חד, ולית יום בלא לילה דאיהי שכינתא:

אדהכי הא קלא סליק ומתפוצץ ברומי רקיעין, והוה אמר, משריין קדישאן דמתיבתא דרקיעא דלעילא ותתא, אזדרזו ואתקנו לקדמות מטרוניתא, דקא אתיא למיעאל קדם מלכא, בכמה קשוטין דפקודין דעשה, קומו משריין לקדמותה, אדהכי הא קלא תניינא הוה מתערא לגבי מארי מפתחן, הא שכינתא קא אתיא למיעאל להיכלא דילה, אדנ"י שפתי תפתח:

בההוא זמנא מטרוניתא עלאה קא נחתת לגבה, לקבלא לה בפקודא קדמאה, בכמה קלין ושופרות, וסלקין תרוייהו לגבי מלכא, וכלהו הו שאלין מי זאת עולה מן המדבר, מ"י דאיהי אימא עלאה, בזא"ת עולה, וכד סליקת לעילא אתעבידת כסא למלכא עלאה, ובה פתח אנכ"י, דהכי סליק לחושבן כס"א, וכד אתחברו תרוייהו אתמר בהו אנכ"י ה' אלקי"ך אשר הוצאתיך מארץ מצרים, אשר איהו רמיז במלת בראשית, אשר דא אימא, דאיהי אשר אקי"ק:

אשר קדשנו במצותיו אשר קדש ידיד מבטן, דאיהי בטן דאתמר ביה מבטן מי יצא הקרח, הקרח הנורא, מאי נורא דא עמודא דאמצעיתא, מאי קדש ידיד מבטן, בטן דאתמר ביה דא צדיק, אשר דאיהי אימא עלאה, קדשנו בעמודא דאמצעיתא, וצונו בצדיק, על כל פקודא ופקודא, בגין דחד איהו מצוה וחד עושה, חד מצוה על המצוה דאיהי שכינתא, מצות ה' ברה מאירת עינים, וחד עושה עשייתה דאיהו מעשה דפקודא, דהכי אוקמוהו מארי מתניתין גדול המצווה ועושה ממי שאינו מצווה ועושה:

ועוד מצווה דא עמודא דאמצעיתא, דאיהו מצווה מסטרא דאבא דאיהו רא"ש, ומסטרא דאימא דאיהי אש"ר, והכי צדיק מצווה ועושה מתרוייהו, ובגין דא אתמר על תרוייהו אשר קדשנו, אמא קדשנו ואבא צונו, על מאן על שכינתא תתאה, דאיהי פטר כל רחם, פתיחו דרחם, דאיהו רמ"ח פקודין, איהי מצות ה' בכל אבר ואבר דמלכא, איהי מצוה, ועוד אשר קדשנו מסטרא דאבא:

תיקוני זהר דף עד/ב

ואימא, הדא הוא דכתיב ויאמר אלקי"ם יהי אור ויהי אור, ויאמר מסטרא דאבא דאיהו י', יהי מסטרא דאימא דאיהי ה', חד אמירה וחד הויה, עשייתה דתרוייהו יהי אור, ועוד אשר על שם באשרי כי אשרוני בנות, אשר הוצאתיך מארץ מצרים, וכי עבד דאיהו בבי אסירי דמלכא, ואבטח ליה מלכא לאפקא ליה מבי אסירי, אית ליה למלכא לשבחא גרמיה, אשר הוצאתיך מארץ מצרים כמה זמנין, אלא חמשין זמנין אדכיר באורייתא יציאת מצרים, לקבל חמשין תרעין דבינה, לאשתמודעא לון מאן אתר אפיק לון מן גלותא:

וכד נחתת לגבייהו נחתת למפרק לון בכמה קלין וברקין, הדא הוא דכתיב (שמות י"ט) ויהי ביום השלישי בהיות הבקר ויהי קולות וברקים וגומר, ועלייהו אתמר וכל העם רואים את הקולת, את דא שכינתא תתאה, דהות סלקא בכל קלא וקלא מאינון שבע קלין, ואיהי הות בת קול דכל חד וחד, קול דברים את שמעים דא קלא עלאה כלילא מתלת קלין עלאין, דאינון תלת ספירן עלאין, ועל אימא עלאה אתמר ותמונה אינכם רואים זולתי קול, אבל בת קול עלה אתמר וכל העם רואים את הקולת, ואת ואת ודאי דאתמר בה ותמונת ה' יביט, קולות אינון מסטרא דעמודא דאמצעיתא, איהו קול השופר שביעאה באימא עלאה, ולתתא שית קלין:

ברקים מסטרא דצדיק, דאתמר ביה ויצא כברק חצו, ענן דא שכינתא כלילא משבעה ענני כבוד, דבה מתכסין קלין וברקין, ומסטרא דימינא אתקריאת עננא, ומסטרא דשמאלא ערפל, הדא הוא דכתיב (שמות כ') ומשה נגש אל הערפל אשר שם האלקי"ם. ועוד אנכי דא שכינתא תתאה, ורזא דמלה אנכי הוא מנחמכם, אימא עלאה אנכי לעילא, אנכי אימא תתאה לתתא ועל תרוייהו אתמר ראו עתה כי אניי הוא, כשמך אלקי"ם כן תהלתך על קצוי ארץ:

הא הכא פקודא קדמאה, ולית פקודא דלא אתייהיב בדחילו ורחימו דאיהו ב', ודא ב' מן בראשית דחילו דיראה ורחימו, דאינון ב' עלאה ב' תתאה, ב' עלאה הא אתמר דאיהו דחילו ורחימו, ב' בתראה (נ"א תתאה) תורה ומצוה, ואיהי ב' מבר"א, בהפוך אתוון אב"ר, איהי מצוה בכל (נ"א דכל) אבר ואבר, פקודא קדמאה איהו אנכי ה' אלקיך, ואיהו ב', דחילו ורחימו, איש אמו ואביו תיראו מסטרא דדחילו, כבד את אביך ואת אמך מסטרא דרחימו, ותרוייהו אינון זכור ושמור:

תפלין דראש ותפלין דיד, אבא תפלין דרישא דאיהו ראש דברך אמת עמודא דאמצעיתא, אימא תפלין דיד דאיהי שכינתא תתאה, אבא ואימא תפלין דמארי עלמא. קודשא בריך הוא ושכינתיה דאינון ברא וברתא אינון תפלין דילן:

ועוד נתי"ב תליתא"ה, ביה פקודא תליתאה דאיהו נבוא"ה, הדא הוא דכתיב ויאמר אלקי"ם יהי אור ויהי אור, חמש אור אינון, ועלייהו אתמר נפתחו השמים ואראה מראות אלקי"ם, אימא עלאה מראה סתימא דלית בה דמיון, אימא תתאה מראה באתגליא דאית בה דמיון, ועלה אתמר וביד הנביאים אדמה, אדמה איהי דמיון לכל נביאיא, ולכל חד כפום חיליה, ובגין דאיהי שלטא על כל מרכבות דלתתא, ועל כל כוכביא ומזלי, ואלנין ודשאין, ועל כל עופי שמיא וחיוון וארעא, ונוני ימא, בגין דא אתקריאת בשמא דכלהו, מסטרא דחיוון אתקריאת חיה, ומסטרא דעופין נשר יונה צפור, ומסטרא דנונין הדג, סטרא (נ"א שפחה) בישא בהפוכא דגה, ומסטרא דעשבין אתקריאת שכינתא שושנה:

תיקוני זהר דף עה/א

נתיב רביעאה ויבדל אלקי"ם בין האור ובין החשך, דכר ונוקבא אינון, חושך לילה, הדא הוא דכתיב ולחשך קרא לילה, ואית חשך מסטרא דדכיו ולילה מסטרא דדכיו, הדא הוא דכתיב (תהלים קל"ט) גם חשך לא יחשיך ממך ולילה כיום יאיר כחשכה כאורה, וחושך איהי נוקבא דמקבל מנהורא דאיהו אור דכר, כגוונא דסיהרא דמקבלת מן שמשא, ותרוייהו אינון אספקלרייאה דנהרא ואספקלרייאה דלא נהרא, ואית חשך דסטרא אחרא דאית בה הבדלה ולא חבורא, וההוא אור איהו כמוחא באגוזא:

אדהכי הא קלא אשתמע ברומי רקיעין, מארי דאוצרין מארי דהיכלין, אפתחו היכלין הא מטרוניתא קא בעיא לאעלא בהיכליה, בההוא זמנא אדנ"י שפתי תפתח, היכלא כלילא משבעה היכלין, בההוא זמנא כמה נביאים סלקין עמה ומתכנסים עמה, דאית נביאים ואית נביאים, אית נביאים דאינון מארי דביתא דמטרוניתא, ואית נביאים דאינון מארי דביתא דמלכא, אלן מאספקלרייאה דנהרא ואלין מאספקלרייאה דלא נהרא, נביאים דאספקלרייאה דנהרא אינון מסטרא דיקו"ק, ונביאים דאספקלרייאה דלא נהרא אינון מסטרא דאדנ"י, ואינון שקילין לאורייתא דבכתב ואורייתא דבעל פה, נביאים מסטרא דאדנ"י מסטרא דיראה, ונביאים דאינון מסטרא דיקו"ק אינון מסטרא דאהבה:

בההוא זמנא כמה מארי תרעין מזדעזעין ומזדמנין להיכלא, וכמה מארי חותמות, וכמה מארי שאלתין, וכמה מארי תשובות, דבהון נביא שואל ומשיב, וכמה מארי עתידות, מה דהוה ומה דעתיד למהוי, וכמה מארי דעיינין דאינון מראות וחזוין דנביאים, וכמה מארי דאודנין דאינון מארי דגדפין, דאתמר בהון ואשמע את קול כנפיהם, וכמה מארי דחוטמא דתמן רוח, דאתמר בהון אשה ריח ניחת, וכמה מארי דאנפין דאתמר בהון וארבעה פנים לאחת, וכמה מארי דקלין ומארי דדבורין, ומארי דהבלים דאינון להבות אש, הדא הוא דכתיב קול ה' חצב להבות אש, וכמה מארי דידין, דאתמר בהון וידי אדם מתחת כנפיהם, וכמה מארי דקומה ואינון שעור קומה דכורסיא, וכמה מארי דאות ברית דאתמר בהון וזה לך האות, וכמה מארי דרגלין דאתמר בהון והחיות רצוא ושוב:

כל תקונין דנביאיא מלבר (נ"א מלגאו) בגופא, באברים דגופא, מארי דחכמה אינון מלגאו במוחא, ובגין דא חכם עדיף מנביא, וממוחא תליין ל"ב נתיבות, ודא ל"ב דאתמר לב מבין, ויבדל אלקי"ם בין האור ובין החשך, הכא רזא דנתיב רביעאה, מאי הבדלה הכא בנבואה, אלא כמה נביאי שקרא אינון מסטרא דחשך, דאזלין באוירא לאטעאה בני נשא, בההוא זמנא דיהא קודשא בריך בשכינתיה, ויבדל אלהי"ם בין האור ובין החשך:

נתיב חמשה, ויקרא אלהי"ם לאור יום, אלין מארי מקרא, דמארי מקרא אינון פתילה, ומארי משנה זית, ומארי תלמוד דאיהו קבלה למשה מסיני נר:

פקודא רביעאה לאתעסקא באורייתא דבעל פה, ולאפרשא בה בשית דרגין, באסור והתר טומאה וטהרה כשר ופסול, הדא הוא דכתיב ויאמר אלקי"ם יהי רקיע בתוך המים, ויהי מבדיל בין מים למים, בין מים דכיו דטהרה התר כשר, ובין מים דמסאבו דאינון אסור טמא פסול, דאינון מי בורות נשברים מים סרוחים מים מטונפין, ועלייהו אתמר לא יהיה לך אלקים אחרים על פני, והאי רקיע דאפריש בינייהו דא רקיע דעל רישי חיוון, ודא מטטרו"ן, דעליה אתמר ודמות על ראשי:

תיקוני זהר דף עה/ב

החיה רקיע, ועליה אתמר ויעש אלקי"ם וגומר, ודא נתיב שתיתאה, ואית רקיע לעילא מרקיע, ודא צדיק דאפריש בין מיין נוקבין למיין דכורין, לאשתמודעא ביה, ועליה אתמר ויעש אלהי"ם את הרקיע, ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע, ודא נתיב שביעאה צדיק:

נתיב תמינאה ויקרא אלקי"ם לרקיע שמים, ויקרא אלקי"ם דא אימא עלאה, לרקיע דא עמודא דאמצעיתא דאיהו בין ימינא ושמאלא וכליל תרוייהו, הדא הוא דכתיב ויהי ערב ויהי בקר יום אחד, ואינון ערב דיצחק ובקר דאברהם:

תקונא תלתין וחד:

בראשית בר"א שת"י, ועלייהו אתמר ותלכנה שתיהם וגומר, ואינון תרי תורות אורייתא דבכתב ואורייתא דבעל פה, ועוד תרי לוחות אזלו לטורא דסיני, מיד ותהם כל העיר עליהן אזדעזע כל עלמא, הדא הוא דכתיב (שמות כ) וכל העם ראים את הקולת כו', וירא העם וינועו, ואמרו הזאת נעמי, דא איהו נעימו דאורייתא, מיד אתמר וישבר אותם תחת ההר, פרחת אורייתא מתמן,

ואמרת אני מלאה הלכתי לטורא דסיני, וכען וריקם השיבני ה', מליא"ה מל"א י"ק, וכען פרח מני מל"א י"ק דאיהו יק"ו, ואשתארת ה' יחידה אל"ם, נאלמתי דומי"ה, דו"ם י"ק, החשתי מטוב דאיהו ו':

דבר אחר ותכלנה שתיהן גוף ונפש, לאן אתר אזלי, לבי קברא, גוף אתדן ואתרקב, נפש אתמר בה ותגל מרגלותיו ותשכב:

קם סבא חד ואמר, בוצינא קדישא חזור בך, ערפה איהי גוף, רות איהי נפש, שותפו דילה נעמי נשמת חיים, מחלון רוחא, גופא דאיהי ערפה חזרה עורף לגבי נשמה (נ"א שכינתא), נפש אתדבק בה בנשמתא, הדא הוא דכתיב באשר תלכי אלך בפקודין דעשה, ובאשר תליני אלין בפקודין דלא תעשה:

דבר אחר באשר תלכי אלך בגלותא, דאתמר בה ובפשעיכם שלחה אמכם, ובאשר תליני אלין דמשכבה דילך בגלותא, הדא הוא דכתיב על משכבי בלילות, עמך עמי אלין ישראל, ואלקי"ך אלקי"י דא קודשא בריך הוא, אלימלך דא י', נעמי דא ה', מחלון ו', רות בה אתדבקת ה' ואתעבידת תורה, ועלה אתמר וקול התור נשמע בארצנו:

ערפה אימא דערב רב, דאתמר בהון כי עם קשה עורף הוא, דחזרת לסרחנה, וחזרת ערף לגבי חמותה, כליון בעלה דערפה, יצר הרע דאתיא כלייה מניה לעלמא, ואיהו כליון, ואתתיה לילית כלייה:

נשמה ונפש כד בר נש איהו מחוייב בחובין ומתגברין על אברים, נשמת חיים אסתלקת מן גופא, ונפש אשתארת תמן, ואתמר בה ותגל מרגלותיו, לגבי מאן לגבי צדיק ודא ברית מילה, דאיהו בועז ב"ו ע"ז תקיף על יצריה, וימד שש שעורים וישת עליה, שוקיו עמודי שש, שואית לון עלהא לאגנא עלה, ואוקמוה ותלכנה שתיהם בשכינתא עלאה ותתאה, ועלייהו אתמר ותקראנה לו השכנות שם, לאמר ילד בן לנעמי, דא עמודא דאמצמעיתא דאתמר ביה בני בכורי ישראל, כד חאבו ישראל וגרמו לאסתלקא שכינתא, עלה אתמר בשכינתא תתאה ותגל מרגלותיו:

דבר אחר ותלכנה שתיהם, איהו ממלל בגופא ונפשא, ומרחימו דגופא כד איהו בעל תשובה, יימא נפשא לגבה באשר תמותי אמות ושם אקבר, ולא תזוז נפשא בקברא מניה, ועלה אתמר בהתהלך:

תיקוני זהר דף עו/א

תנחה אותך בעלמא דין, בשכבך תשמור עליך בקברא, והקיצות לתחיית המתים (נ"א לעוה"ב) היא תשיחך, דא נפשא לגבי גופא. א. ובוצינא קדישא אם גופא לא חזר בתשובתא, וחזר עורף לגבי תיובתא, נפש אתפרש מניה ואתקרי ערפ"ה, וגופא דא אתאביד מתרין עלמין:

אמר ליה סבא סבא, והא כמה קברין למגנא, והא אם גופא אתאביד על מה תקום נפשא לתחיית המתים דהא ודאי גופא אתאביד ואתמר דאתאביד מתרין עלמין והא נחית לנשייה דתמן אתנשי לדרי דרין, אם כן כמה קברין למגנא:

אלא ודאי קודשא בריך הוא לא ישני עובדי ידוי, דודאי עלמא דין ועלמא דאתי דאינון שמיא וארעא דקודשא בריך הוא אינון, ועלייהו אמר דוד השמים שמים לה', ארעא אתהלך לפני ה'

בארצות החיים, עלייהו אתמר עלמא דין ועלמא דאתי בשמא דיקו"ק (אתנהרן), הדא הוא דכתיב י"שמחו ה"שמים ו"תגל ה"ארץ, אימתי בזמנא דאתמר לגבי שמים והארץ דסמא"ל ונחש, כי שמים כעשן נמלחו והארץ ככגד תבלה, ולבתר דימחי לון וישצי לאלין ממנן דעלייהו, מיד יחדש לון קודשא בריך הוא לשמיא וארעא, דיתמחון בגין אלין ממנן בישין, הדא הוא דכתיב כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עשה וגומר, וכלא בגין דלא ישתצון עובדי ידוי, דאינון נשמתינו וגופין דאתאבידו מתרין עלמין, ואלין עתירין דבגלותא, בגין דהאי עלמא איהו דילהון:

אבל מסכני דאינון צדיקיא, טובא דילהון לאינון עלמין (נ"א דאינון עובדין) טבין, די בהון אתבריאוו תרי תורות אורייתא דבכתב ואורייתא דבעל פה, דאגרא דלהון תמן ובגין דלתתא דארץ החיים, תמן גופין לנשמתינו קדישין דאתבריאוו בשמא דה', וגופא דמשה דאתמר ביה לא כהתה עינו ולא נס לחה מתמן הוה, ובגיניה הוה איהו בעא רחמי דלא ימות ויפוק מניה, ולא על גופא דהאי עלמא דאתקרי סנדל לגביה, דעליה אתמר ליה של נעלך מעל רגלך:

ואדם וחיוון ובעירן ועופין דתמן אינון עובדא דבראשית, ואינון בדיוקנא עלאה דאלין דאתמר בהון במרכבתא ודמות פניהם פני אדם וגומר, דאינון בעדן עלאה עלייהו אתמר יעשה למחכה לו, ותמן עץ חיים דמאן דאכיל מיניה אתמר ביה ואכל וחי לעולם:

ותמן כורסיא די דהבא וכספא ואבנין יקירין, וערסין דכספא ודהבא, ורמ"ח פקודין דמני לון משה לישראל בהאי עלמא, לדכאה רמ"ח אברים דההוא גופא, וגופא דהאי עלמא שפלא איהו סנדל לנשמתא, דאתטנף (נ"א ואתטנף) בזוהמא דהאי עלמא. הא הכא תלתין וחד זמנין דאתפרש בראשית, ועשר אמירן ותלתין ותריין שבילין הא שבעין ותריין, וצריך לפרשא לון. פתח ואמר בראשית:

תקונא תלתין ותריין:

בראשית מאמר קדמאה לכלא, ואיהי כליל תריין דבורין אנכי ולא יהיה לך דאתמרו בדבורא חדא, ותרוייהו אינון רמיזין במלת בראשית, בגין דא בראשית א"ב רשית, א"ב א' אנכי ב' לא יהיה לך, וכלא באת אחד ב', ואיהי ב' מבראשית:

אמר רבי אלעזר, וכי מאן דאית ליה עבדא ואפיק ליה לחירו משעבודיה, אית ליה לרבנויה לשבחה גרמיה במפקנותא לחירו לעבדיה, וכי קודשא בריך הוא דאמר לאברהם כי גר יהיה זרעך וכו' אית לשבחה גרמיה כמה:

תיקוני זהר דף עו/ב

זמנין אשר הוצאתיך מארץ מצרים, אמר ליה רבי שמעון הכי הוא ודאי, אבל הכא לא משבח קודשא בריך הוא גרמיה דאפיק לון מן גלותא, אלא חמשין זמנין אדכיר באורייתא יציאת מצרים, לאשתמודעא דרגא דאפיק לון דאיהו יובלא, דאתמר ביה יובל היא שנת החמשים שנה, ואינון חמשין תרעין דבינה דאתמסרו למשה מסיני בר חד דלא אתמסר ליה, ובגין דא אדכיר חמשין זמנין באורייתא יציאת מצרים. אמר הא ודאי אתישב דעתאי:

מאן אלקים אחרים, אלין ממנן דשבעין אומין, וסמא"ל ונח"ש הא ע"ב, בגין דא יהיב קודשא בריך הוא אורייתא מימינא דאיהו חסד ומשמאלא דאיהו גבורה, דאית בה שבעין אנפין לשזבא משבעין אומין, ואורייתא אתייהבת ממיא ואשא דאינון תרין, לשזבא לישראל מסמא"ל ונחש דאינון ממיא ואשא, ובגיניהו אתמר לא יהיה לך אלקים אחרים על פני, ולקבל שבעין אומין שבעין נפש, ומאן דעבר על שבעין אנפין דאורייתא דאתמר לא יהיה לך אלקים אחרים על פני, שלטין שבעין ממנן ואומין דיצר הרע על שבעין נפש:

וכמה גלגולין יתון לבר נש על חובין אלין, ואם לא חזר בר נש בתיובתא באלין גלגולין, ההוא גופא נחית באבדון, גלגולא קדמאה אצטבע בגוון חוור, ורכיב נפשא בסוסיא חוורא דאיהו גופא, אם חזר בתיובתא אתמר ביה אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו, ואם לאו ייתין בגלגולא תניינא, ורכיב בסוסיא סומקא, ואם חזר בתיובתא אתמר בחובא דיליה אם יאדימו כתולע כצמר יהיו, ואם לא, אתחזר אתגלגל בגלגולא תליתאה, ורכיב בסוסיא ירוקא ודא גופא:

ואינון מזל אריה מזל שור מזל נשר, דעלייהו אתמר הן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר, ואם שלש אלה לא יעשה לה לנפשא בתלת גלגולין, דעביד לה שאר כסות ועונה, ויצאה חנם אין כסף, ועל שלשה פשעי ישראל ועל ארבעה לא אשיבנו, ועל ארבעה דאיהו מזל אדם לא אשיבנו, דלא יקלקלו ליה:

אבל לצדיקיא ועשה חסד לאלפים אלפים, ודאי, תלת גלגולין בהון איהו רווח תלת אלפין דאינון עלמין דכסופין, ולמאן לאהביו ולשמרי מצותיו, לחייביא דאינהו לא יחזרון בתיובתא בתלת גלגולין אלין, אתמר ביה והאבדתי את הנפש ההיא מקרב עמה, אמר רבי אם כן אנה נחית, אלא שבע ארעין אינון, וסלקין לשבעין לקבל שבעים נפש, ושבע ארעין אינון ארץ אדמה ארקא גיא ציה נשיה תבל, ואינון שבע מדורין דגיהנם, ההיא נפשא דלא חזרה בתיובתא באלין תלת, נחית לה קודשא בריך הוא במדורין דגיהנם אלין, ותמן אתנשי לדרי דרין:

ואם הוא צדיק אתמר ביה כי שבע יפול צדיק וקם, אמר ליה רבי אלעזר, ואם הוא צדיק אמאי נחית תמן, אלא בגין לאפקא מתמן כל נפשא ונפשא מאלין דהרהרו בתיובתא ומתו בקצרות שנין, ואיהו טרח בגיניה, דא איהו מאמר קדמאה דאיהו בראשית:

תקונא תלתין ותלת:

בראשית דא פקודא קדמאה, דאתרמיז בל"ב שבילין, דאינון ל"ב אלקי"ם דעובדא דבראשית, כ"ב אתוון ועשר אמירן דאתכלילן בהו, תקונא קדמאה יראה, ועלה אתמר ראשית חכמה יראת ה', דאית דחילו ואית דחילו:

תיקוני זהר דף עז/א

יראת ה' דא שכינתא מלכות קדישא, יראה רעה דא רצועה לאלקאה לחייביא, ומאי ניהו סם המות דסמא"ל, נוקבא דיליה, יראת ה' איהי אגרא למאן דנטיר פקודין דלא תעשה, יראה רעה איהי רצועה לאלקאה למאן דאעבר עלייהו:

קם רבי שמעון ואמר אלעזר ברי, אית מאן דדחיל לקודשא בריך הוא בגין דיחון בנוי ויסגי עותריה בהאי עלמא, ואי חסר מהאי לא דחיל ליה, האי לא שוי ליה יראת ה' לעקרא, אבל מאן

דדחיל לקודשא בריך הוא בין בטיבו בין בעאקו, הא דא שוי יראת ה' ביה לעקרא, דתלת דרגין אינון דיראה, אית יראה בין בטיבו בין בעאקו, ואית יראה דדחיל לקודשא בריך הוא בטיבו ולא בעאקו, ואית יראה דלא שוי לה עליה לעקרא בין לטיבו בין לעאקו, צדיק גמור שוי לה עליה לעקרא בין לטיבו בין לדינא, בינוני שוי ליה עליה לטיבו ולא לדינא, רשע גמור לא שוי ליה עקרא לא בטיבו ולא בדינא:

ושכינתא אמאי אתקריאת יראה, דהא היא מסטרא דעמודא דאמצעייתא אתנטילת, אלא כמה דעמודא דאמצעייתא נטיל מרחמי ודינא דאינון ימינא ושמאלא, הכי איהי נטלא מתרוייהו, מסטרא דשמאלא דא אתקריאת יראה פחד יצחק, דמסטרא דימינא אהב"ה אתקרי, ודא פקודא תניינא דאתמר בה ואהבת עולם אהבתיך על כן משכתיך חסד:

ומתרין סטרין אלין אתקרי עמודא דאמצעייתא אור ונר, ושכינתא אורה אבוקה, אורה ליהודים היתה אורה, אבוקה הכי אוקמוהו מארי מתנייתין דצדיקים קיימין קמי שכינתא כנר לפני האבוקה. מסטרא דימינא יקו"ק, מסטרא דשמאלא אדנ"י דתמן דין, ובגין דא ביומא קדמאה ויאמר אלקי"ם יהי אור, בגין דחמש אור אינון ביומא קדמאה, ואינון ה' עלאה ומתמן נהרין, י' בשמאלא ודא נר, ה"י מן אלקי"ם ה' לימינא י' לשמאלא, (ו' מל"א מתרוייהו עמודא דאמצעייתא, בן י"ק, ודא איהי רזא אלקי"ם מל"א ה"י, דא כתיבת קדמאה:

ורזא דמלה ה"א אלקי"ם דא מליאה בהפוך אתוון, ודא ה' זעירא, דאיהי מליא מתלת אתוון, ואתעבידת קיו"ק, לעילא איהי קוי"ק, ובה מתחילין אתוון דאורייתא ה"ו ולבתר ט"י, ואנה אשתכח ה' בתראה, אלא ד' הות למהוי ה', אלא מאן גרם דפרח מינה ו' דאיהו ירך דילה, אלא נתנני שוממה כל היום דוה דא הוד דאיהו ירך דילה דאתחזרת איהו דוה באלף חמשאה, בגין דפרח מניה ירך, דעליה אתמר ותקע כף ירך יעקב, אשתמודע דמימינא קא מתחלת לממני את ד' עד נצח, והוד איהו ירך שלימו דילה, ודא איהו דאתיהיב למשה, הדא הוא דאתמר ונתן הוד למשה):

תקונא תלתין וארבע:

בראשית ב' נוקבא, פתיחא לקבלא מימינא, לההוא (נ"א מההוא) דגמיל חסד עמה, ואמאי דאת י' על רישיה כגוונא דא ג', ובגין דא הרוצה להחכים ידרים, אם כן אמאי ג' אחר לב', אלא רזא דמלה ואיש אשר יקח את אחותו בת אביו או בת אמו וראה את ערותה והיא תראה את ערותו חסד הוא, ב' חזרת אנפוי מא', ג' אחזרת אנפוי מב', ד' חזרת אנפוי מג', ה' חזרת אנפוי מד', כל אתוון חזרין אנפין:

תיקוני זהר דף עז/ב

דא מן דא, ולא אינון אנפין באנפין, ואמאי אלא רזא דמלה וראית את אחורי וכו', ואמאי חזרין אנפין דא מן דא, בגין עריין דאינון לקבלייהו, א' לקבליה ארור דאיהו ערוה, ועליה אתמר ארור שוכב עם אחותו, דאלין עריין כל חד שכיב עם אמיה ועם אחתיה ועם ברתיה, וחזרין אנפין לגבייהו דלית לון בשת פנים, אבל אתוון קדישיין חזרין אנפיהו בבשת בענוה, עריה תעור, ובגינה אתמר ולפני עור לא תתן מכשול, עור דאיהו עור, ורזא דמלה ערום ראה רעה ונסתר:

ולבטר דמתפשטין מנייהו מתייחדין כלהו ולא יתבוששו, ומתייחדין אבא עם אימא, אח עם אחתיה, כען דערוה בינייהו אית פרודא באתוון דאינון יקו"ק, הדא הוא דכתיב כי המות יפריד (בין אחים) ביני ובינך, לבתר דאתעבר עריות מנייהו, יהא יקו"ק אחד ושמו אחד, ורזא דאחד אח ד', ערוה דתרוייהו אחר, בזמנא דאסתלק קוצא מן ד' מן אחד אשתאר אחר, ועליה אתמר וסוד אחר אל תגל:

תקונא תלתין וחמשא:

בראשית, בתשר"י אתברי עלמא, חסר א' למהוי בראשית, דא אדם דאתברי בתשרי, ובגין דעתידה ארעא לאתלטיא בגיניה, דא הוא ארורה האדמה בעבורך, אסתלק מן תשרי, ופתח בב' דאיהי ברכה לאתברכא ארעא, ולאפקא לה מן לוטיא, ולא עוד אלא בגין דתשרי איהי דין, לא אדכר תמן בתשרי, דלא יתכן ביה זמנא אחרא, הדא הוא דכתיב נר ה' נשמת אדם. (כך מצאתי):

תקונא תלתין ושיתא:

בראשית, דאיהו שבת בראשית, דהא שבע שבתות אינון, ולכל חד אית ליה שית ימי המעשה, וכל יומא דקודשא בריך הוא הוא אלף שנים, הדא הוא דכתיב כי אלף שנים בעיניך וכו', ושבת בראשית שית יומין דיליה אינון שני אלפים תהו, שני אלפים תורה, שני אלפים ימות המשיח:

שני אלפים תהו והארץ היתה תהו, שני אלפים תורה ורוח אלקי"ם מרחפת על פני המים, ולית מים אלא אורייתא, פני המים תרין אנפין דילה, דאינון מצות עשה ומצות לא תעשה, חוור וסומק, ימינא ושמאלא, ואלין אינון שני אלפים תורה, שני אלפים ימות המשיח, ויאמר אלקי"ם יהי אור ויהי אור, עלייהו אתמר על כן באורים כבדו ה', על כן ודאי דאתמר ביה ויהי כ"ן, ואינון שבעין, ועל תרין מאורות אלין אתמר דו פרצופין דכר ונוקבא, יהי אור דא פסת, אור לארבעה עשר, ויהי אור ראש השנה, דאתמר ביה ויהי היום, הכא ויהי והתם ויהי, ובכל אתר ויהי לישנא דצערא:

שבת בראשית נקודה בחלל דילה, (דאיהי שבת ברית), י' שבת חלל, חלל למאן, להאי נקודה, מחלליה מות יומת, למאן דעאל נוכראה בחלל דילה, דאיהי רשות הרבים יין נסך זונה, ובגין דא הכא צריך דחילו, ודא איהו בראשית יר"א שב"ת, הדא הוא דכתיב איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמורו, ומאן דעאל רשו נוכראה בחלל:

תיקוני זהר דף עח/א

דילה, דאיהי רשות הרבים יין נסך זונה, עליה אתמר את משכן ה' טמא ונכרתה וכו', והאי נקודה איהי אות דשבת אות דיומין טבין אות דתפילין אות דברית מילה, עטרת דברית, תגא דספר תורה קרינן ליה, כתרא בריש כל צדיק, נקודה דעלה אתמר אדם וחווה דהו דו פרצופים, ועלה אמרה סיהרא אי אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד:

רזא דא לחכימי לבא אתמסר, (דא) (נ"א ד' ו') איהו ה' בתראה, דתרוייהו י', ובה אתעבידו חד, והאי נקודה איהי סתימא וחתומה בשית יומין דחול, הדא הוא דכתיב (יחזקאל מ"ו) יהיה סגור ששת ימי המעשה ובמאי באת ו', ב' סתים באת ו' בשית יומי דחול, וביומא שביעאה אתפתחת

לקבלא לבעלה, ובגין דא זווגא דתלמידי חכמים משבת לשבת, וירתין נשמתין קדישין חדתין לבנייהו:

ובגין דא איהי נקודה אתקריאת בתולה ואיש לא ידעה, כד איהי גל (נ"א גן) נעול מעין חתום, עד דאתפתחת לבעלה, וכד איהי סתימא אתקריאת יראה, בכל שית יומי דחול דאיהי סגירא ונטירא, בעשר אמירן ול"ב אלקי"ם דאינון מ"ב אתוון דגבורה, דתמן בינה, בשבת ויכלו השמים, ויכל"ו חס"ד דימינא כליל ע"ב שמהן, דתמן חכמה, כמה דאמרן הרוצה להחכים ידרים, דחילו בשית יומין דחול איש אמו ואביו תיראו, רחימו בשבת כבד את אביך ואת אמך, כד אתפתחת לגבי בעלה אתקריאת אהבה, ומדחילו ורחימו אתייהבו פקודין דעשה ולא תעשה:

תקונא שבע ותלתין:

בראשית איהו ברי"ת, ודאי כד איהו בלבושין דאלין קליפין דאינון ערלה ופריעה, צריך תמן דחילו, ועלייהו אתמר לא יהיה לך אלקי"ם אחרים על פני, והאי אות לא ירתין ליה אלא ישראל, דלית אות ברית עד דעברין מנייהו אלין קליפין, דאינון ערלה ופריעה באטיפו דדמא:

תלת קליפין אינון בערלה לקבל תלת קליפין דאגוזא, ועלייהו אתמר והארץ היתה תהו ובהו וחשך, תהו קו ירוק קליפה קדמאה, בהו קליפה תניינא, חשך קליפה תליתאה, ותלת אלין דא על גב דא, לקבל תלת גוונין דעינא, דאתמר בהון ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם וכו', לקבלייהו תלת גוונין דקשת, דבהון נקרא בת עין דאיהי נקודה אות ברית, עלה אתמר וראייתה לזכור ברית עולם, ועלייהו אתמר תלת זמנין כל גוים וכו' כי אמילם, ואימתי יעבור קודשא בריך הוא הני קליפין מעלמא ויזכור ברית עולם, בזמנא דפורקנא, הדא הוא דכתיב (ישעיה ל') ולא יכנף עוד מוריק, אימתי לבתר דמתעברין תלת קליפין בישין מינה, ובזמנא דאיהי מתלבשא באלין קליפין איהי אמרת אל תראוני שאני שחרחרת, דבאלין קליפין איהי מתחללת, ובגין דא מחלליה מות יומת:

תהו"ם איהו המו"ת, לגבה צריך פריעה באטיפו דדמא, ועד דאתפרע האי פריעה איהי לא אתגליא בעלמא, ולא יהא אות בעלמא, ורזא דמלה כד אתעבר מינה ערלה ופריעה רומי וקשטאנדינא, מיד אתגליא אות בעלמא, לההוא דאתמר ביה וזה לך האות כי אנכי שלחתיך, לקיימא ביה קרא (מיכה ז) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות:

ובגין דא אלעזר ברי לא תצפי לרגלא דמשיחא עד דתחזי קשת בגווי נהירין, או עד דאתגליא אות בעלמא, מאי אות אלא דרך ככב מיעקב, דא את י' אות ברית, ומיד וקם שבט מישראל לגבה, ההוא דאתמר ביה ויהי בישרון מלך (חסר), תא חזי יומא חדא שאילנא:

תיקוני זהר דף עה/ב

לאליהו, ערלה אמאי שוינן במאנא בעפרא, אמר לי שמענא במתיבתא, דערלה איהו נחש, וכיון דאעברין ליה מאתריה צריך למיהב ליה מזוניה, הדא הוא דכתיב ונחש עפר לחמו, ובודאי ברי בדא אשתזיב בר נש מדינא דחבוט הקבר, ודמא דאטיפין מפריעה למיהב מזונא לההוא כלבא דאיהו רוצח, ובדא אשתזיב בר נש מחרבא דמלאך המות:

ועל דא אמר אדם קדמאה קמי קודשא בריך הוא, מי מציל בני מחרב המתהפכת, אמר ליה חרבא דמילה, כמה דאת אמר עשה לך חרבות צורים, וחרבא דקודשא בריך הוא י"ו פיפיות, לקבל מילה ופריעה ומציצה וי"ג בריתות שנכרתו עליה, וכן אורייתא שזיב לבר נש מי"ו פיות דחרבא, כמה דאמר שלמה עץ חיים הי"א דסליק לי"ו:

ולקבל אלין תרין אמרת אורייתא לא תרצח ולא תנאף, לא תנאף לקבל נחש אשת זנונים, לא תרצח לקבל סמא"ל, ואמר דוד עליה הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי, תלת קליפין דערלה אינון משחי"ת א"ף וחימ"ה, לקבל ערלה איהו עון, והיינו דתקינו בצלותא לגבייהו, והוא רחום יכפר עון דא עון, ולא ישחית דא משחית, והרבה להשיב אפו דא אף, ולא יעיר כל חמתו דא חמה, ומאן דאעיל אות ברית ברשו נוכראה אלין ארבעה שלטין עליה, הדא הוא דכתיב והמים גברו מאד מאד על הארץ, על הארץ דא גופא דיליה, וארבע זמנין אתמר בפרשת נח ויגברו המים, גברו, לקבלייהו, והא אוקמוהו:

ערלה ופריעה שמענא דאינון רומי רבתא ורומי זעירתא, בזמנא דמתעברין מעלמא אתגליא אות הברית, דאיהו בת עין ציון דאיהי נקודת עלמא, בזמנא דאלין קליפין שלטין בעלמא אתחזר עלמא לתהו ובהו, הדא הוא דכתיב והארץ היתה תהו ובהו, בזמנא דייתי פורקנא מיד ויאמר אלקי"ם יהי אור ויהי אור היה אור לא כתיב אלא יהי אור (ויהי אור), ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד, ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד:

תקונא תמניא ותלתין:

בראשית ברא אלקי"ם, פתח ואמר כשושנה בין החוחים וכו', שושנה אית לה חמש עלין מלגו וחמש עלין מלבר, ואינון ה"ה, שרביט דילה ו', תפוח דילה י', וכלא אלקי"ם, חמש אתוון דיליה ה' חמש עלין מלבר, ה' חמש עלין מלגאו, י' תפוח ו', מל"א שרביט:

בזמנא דהאי שושנה איהי בגלותא איהי אטומא, בזמנא דיהא פורקנא בעלמא אתפתחת בחמש אור, הדא הוא דכתיב ויאמר אלקי"ם יהי אור, ובההוא זמנא דאתפתחת אתלבשת בכמה לבושין דנהורין דאורייתא, ואתקשטת בכמה קשוטין דפקודין דעשה, ובזמנא דאתפתחת ואתקשטת בקשוטהא, בארבעה בגדי לבן דאינון יקו"ק, ובארבעה בגדי זהב דאינון אדנ"י, בארבע בתי דתפילין דיד, ובארבע בתי דתפילין דרישא, דאינון לקבלייהו, ארבע לבושין דכהן הדיוט אינון לקבל ארבע כנפות כסותך אשר תכסה בה:

וכד אתתקנת באלין לבושין, מיד אתפתח היכלא לגבה, הדא הוא דכתיב אדנ"י שפתי תפתח, ולקול נעימו דרמונים וזוגין דלבושא דילה, אתמר בחיוון ואשמע את קול כנפיהם, וכד אמרין ישראל קריאת שמע, מה כתיב בה (במדבר ז') וישמע את הקול מדבר אליו, קלא אשתמע לגבה מבין תרין כרוביא דאינון דו פרצופין, וכד מתייחדא דבור בקלא אתעבידו קול דממה דקה, ודא צלותא בחשאי, ובההוא זמנא מאן דבעי למשאל שאלתוי ישאל, דבההיא זמנא יהא עת רצון, דהא תרין שמהן כחדא יאקדונק"י, אז תקרא וה' יענה, מיד א"ז יאקדונק"י, תרין שמהן ותמניא אתוון דבהון הא עשר, (ודא רזא ארור אשר לא יקים את דברי התורה הזאת וכו', דא חבורא דחתן:

תיקוני זהר דף עט/א

וכלה כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה וכו' ודא רזא ואמר כל העם אמ"ן). ועד דיפקון ישראל מן גלותא לא יהון בזווגא חדא, ובזמנא דיפקון ישראל מן גלותא יתחברון כחדא, בההוא זמנא אז ישיר משה, ומיד ויאמר אלקי"ם יהי אור דאיהו מפקנו דגלותא, בההוא זמנא דמטרוניתא בעאת לאעלא בהיכלא דילה, קלא סליק ברומי רקיעין ויימא הכי, משריין סגיאיין דמתיבתא עלאה ותתאה דנשמתין קדישין, אתתקנו לקדמות מטרוניתא דקא אתיא לאתתקנא, למפרק בנהא מן גלותא, בההוא זמנא כמה מארי שופרות ומארי דקלין ומארי דברקים, דאתמר בהון ויהי קולות וברקים וענן כבד אל ההר וקול שופר חזק מאד וכו', משה ידבר והאלהי"ם יעננו בקול, בההוא זמנא משה ימלל בשכינתא, הדא הוא דכתיב (במדבר י"ב) פה אל פה אדבר בו, והאלקי"ם דאיהי אימא עלאה, יעננו בקול דאיהו עמודא דאמצעייתא, והא אוקמוהו מארי מתניתין בקולו של משה:

ובההוא זמנא שכינתא עלאה ותתאה סלקין דא על גב דא, כגוונא דאתמר בטורא דסיני, דאתמר תמן מי זאת עולה מן המדבר, מי בזאת עולה, מ"י אימא עלאה דבה פתח קודשא בריך הוא בטורא דסיני אנכי:

קם סבא חדא מבתר טולא דרבי שמעון ואמר רבי רבי, הא חזינא דאתמר (דברים ד') מן השמים השמיעך את קולו ליסרך וכו', ובאתר אחרא שמענא דמליל עם ישראל מסטרא דמלאכיא, דהכי אוקמוהו דכל דבור ודבור דנפיק מפימוי אתעביד מלאך, ודא איהו וכל העם ראים את הקולות ואת הלפידים, ובאתר אחרא אמר קרא (תהלים ס"ב) אחת דבר אלקי"ם שתים זו שמעתי, מאי האי:

אמר רבי שמעון סבא סבא, שמענא דבר נש יהיב ביה קודשא בריך הוא תלת קטירין, נשמתא ורוחא ונפשא, נשמתא מכורסיא יקרא, תמן נחיתת שכינתא עלאה כלילא מתלת ספירן עלאין, ועלייהו אתמר אחת דבר אלקי"ם שתים זו שמעתי, אחת ושתיים הא תלת ספירן עלאין, דאתמר בהון אחת אחת תלת אחדין, ודא איהו אחת דבר אלקי"ם שתים זו שמעתי, ז"ו ביה עביד לון אח"ד:

ולביתר מליל עמיה מרוחא דאיהו מטטרו"ן, כליל כל צבא השמים דלתתא, בגין דאתלבש ביה ורכיב ביה עמודא דאמצעייתא כליל שית ספירן, ובגין דא בכל דבור ודבור דנפיק מניה הוה נפיק מניה מלאך, ודא איהו וכל העם רואים את הקולות. לבתר נחיתת שכינתא תתאה עשירית באופן, דאיהו נפש דבר נש מתמן, ואתמר ביה ועל הארץ הראך את אשו הגדולה, ובגין דעליה אתמר (יחזקאל א') והנה אופן אחד בארץ, בגין דישתמע קליה ודבוריה מן כורסיא ומלאכיא ושמיא וארעא, דישתמודעון ליה בכלא עילא ותתא, כנשמתא דשלטנותא בכל גופא אפילו באבר זעירא ולית אבר פנוי מינה:

תקונא תשע ותלתין:

בראשית תמן אש"ר דאתמר ביה אשר הוצאתיך וכו', אקי"ק אשר אקי"ק, אשר באשרי כי אשרוני בנות, ודא אימא עלאה, אשר קדשנו במצותיו וצונו, על כל פקודא ופקודא, דאינון פטר כל רחם דאינון רמ"ח, דכלהו קטירין בצדיק דאיהו כל דאיהו אות ברית, דאפתח (פטר כל) רחם דאינון רמ"ח פקודין דעשה, ועליה אתמר אשר קדש ידיד מבטן, ודא אימא דאתמר בה מבטן מי יצא הקרח, (ודא איהו הקרח הנורא), אשר דאיהי אימא עלאה:

תיקוני זהר דף עט/ב

קדשנו במצותיו בצדיק, דאיהי קדש ידיד מבטן. וצונו עלייהו, בגין דאיהו מצווה ועושה, ועוד אשר קדשנו דא עמודא דאמצעיתא, דאתמר ביה קדש ישראל לה', וצונו דאיהו הכי מצווה ועושה, ועוד קדשנו מסטרא דשמאלא, דאתמר ביה וקדשת את הלויים, ולית קדושה פחות מעשרה, ואלין עשרה מאמרות, (דאיהי קדש לי כל בכור דאיהו כתר עלאה וחכמה דאיהי ישראל עלה במחשבה) דאתמר בהון ויאמר אלקי"ם יהי אור:

וצונו על, מסטרא דימינא דאתמר ביה הוקם על. דתמן כל ברכאן לימינא, דאינון מאה ברכאן כחושבן ע"ל, דאת י' בק' אסתליק למאה, דאיהי קרבנא דכלא, מסטרא דאבא ראש, מסטרא דאימא אשר, מסטרא דאבא מצווה, ומסטרא דאימא עושה, ומצווה דא עץ פרי, ועושה דא עושה פרי, ושמעינן דאינון גוף וברית דחשבינן חד, עלייהו אתמר שתי כתפת חברת, כמה דאינון חוברות, הכי שכינתא עלאה ותתאה חוברות אשה אל אחותה:

עוד אשר קדשנו במצותיו וצונו, ולא אמר קדשנו וצויתנו, אשר איהו אשר אהי"ה ודאי, ודא כתר עלאה, מסטרא דנוקבא אתקרי אשר, ומסטרא דדכורא אתקרי ראש, רישא דכל רישין, קדשנו דא אבא (סבא), דאתמר ביה ויאמר אלקי"ם יהי אור, וצונו דא אימא, דאתמר בה ויהי אור, ולית הוויא אלא על ידי עשיה, ותרוייהו לימינא ושמאלא:

ומאן מצווה ועושה על המצוה דאיהי שכינתא, דא עמודא דאמצעיתא, והכי צדיק בצלמיה וכדמותיה, ועל שמיה אתקריאו ישראל בני בכורי ישראל, ועל שם צדיק אתקרון צדיקים, הדא הוא דכתיב (ישעיה ס') ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ:

ועוד אנכי ה' אלקי"ך אשר הוצאתיך מארץ מצרים, אמר רבי אלעזר אבא וכי מאן דאיהו תחות שעבודא דרבוניה, ורבוניה אבטח ליה לאפקא ליה לחירו ואפיק ליה, אית ליה לשבחה גרמיה דאפיק ליה מגו שעבודא, והא קודשא בריך הוא אמר לאברהם כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם, והא איהו אבטח לאפקא לבנוי מגלותא, הדא הוא דכתיב ואחרי כן יצאו ברכוש גדול, ואיהו משבח גרמיה כמה זמנין אשר הוצאתיך מארץ מצרים:

אמר ליה ברי שפיר קאמרת אבל לאו איהו דא לשבחה גרמיה, אלא כל ספירה וספירה אתקריאת ראש לחברתה, ובגין לאשתמודעא לון מאן אתר אפיק לון מגו שעבודא, פתח באנכי, ואדכיר ביה אשר הוצאתיך מארץ מצרים וגומר, חמשיין זמנין לקבל חמשיין תרעין דבינה:

ועוד אשר קדשנו, אמר רבי אלעזר אבא, הא אם עמודא דאמצעיתא איהו מצווה ועושה, הוה ליה למימה בגיניה אשר קדשני וצוני, מאי אשר קדשנו וצונו, אמר ליה ודאי שפיר קאמרת, בודאי על עמודא דאמצעיתא וצדיק אתמר על תרוייהו אשר קדשנו במצותיו וצונו, אשר ודאי דאיהו אשר אהי"ה אימא עלאה, מני לון על שכינתא דאיהי מצוה, לכל חד מנייהו, ואינון לעילא תרין כענפין דאילנא דאתפרשו לימינא ולשמאלא, ולתתא אתעבידו בה אגודה חדא, ובגין דא אינון לעילא תרין, ולתתא חד, דיחודא לא אית בכל ענפין דאילנא אלא בה, דאיהי אגד דכלהו, איהי אגודה דכל אבר ואבר, ובה אתעבידו כלהו חד:

ועוד ויאמר אלקי"ם יהי אור דא נבואה במראה, דאתמר בה במראה אליו אתודע, ואיהי חזון דנביאיא, איהי חזון וקודשא בריך הוא חוזה, דאיהו יקו"ק אדנ"י, דהכי סליק חזון חסר ו' חמש ושתין כחושבן אדנ"י, (בנבוא"ה ס"ו ס"ה כחושבן אדנ"י ותיבה הא ס"ו), ובמאי היא חזון באת ו', ביה אתעבידת אספקלריאה דנהרא אדון דילה:

תיקוני זהר דף פ/א

תקונא ארבעין:

בראשית, שמעי בת וראי והטי אזנך וגומר, בראשית תמן שמע"י, תמן ב"ת, תמן רא"י, שמע"י ש' מן בראשית, ב"ת תמן אשתמודע ברישא וסופא דתיבה, רא"י תמן אשתמודע באמצעיתא, כגוונא דא בראשית"ת, וכד תהא בחבורא עמיה כגוונא דא יאקדונק"י, איהו אמר לגבה ושכחי עמך ובית אביך, דעל כן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד, כי הוא אדוניך והשתחוי לו, אדון כל הארץ ודאי:

ובגין דא מסטרא דיקו"ק אתקריאת אספקלרייאה דנהרא, וכד איהי אדנ"י בלא בעלה אתקריאת אספקלרייאה דלא נהרא, ונביאיא מסטרא דיקו"ק אינון מאספקלרייאה דנהרא, ונביאיא מסטרא דאדנ"י אינון מאספקלרייאה דלא נהרא, דאלין מתנבאין רחמי, ואלין מתנבאין דינא, דנבואה איהי שקילא לאורייתא דבכתב ולאורייתא דבעל פה:

ובהוא זמנא דמתפתחין היכלין דנבואה, כמה מארי דעתידות יתערון בעלמא, הדא הוא דכתיב (יואל ב') ונבאו בניכם ובנותיכם וכו', וכמה מארי דאותות, ומארי דעתידות, ממה דהוו ועתידין למהוי, ממה דהוו מסטרא דמחשבה דאתמר בה ישראל עלה במחשבה, ומה דעתידין למהוי מסטרא דאימא עלאה, ורזא דמלה מה שהיה כבר הוא, ואשר להיות כבר היה:

וכמה מארי דעיינין דאינון חוזים ונביאיא יתערון בעלמא דאינון עיני ה', וכמה מארי דאודנין דתמן שמיעה דאתמר בהון ואשמע את קול כנפיהם, ומארי דאנפין דאתמר בהון וארבעה פנים וגומר, ומארי דקלין, ומארי דדבורין, ומארי דרוחא דקודשא, ומארי דידין דאתמר בהון וידי אדם וגומר, ומארי דקומה, ומארי דאות, ומארי דרגלין דאתמר בהון והחיות רצוא ושוב, בהוא זמנא ויבדל אלקי"ם בין האור ובין החשך, אלין אינון נביאי דשקרא, דאתמר בהון ויעשו גם הם חרטומי מצרים וגומר, דאפריש לון קודשא בריך הוא מנביאי קשוט:

ויאמר אלקי"ם יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים, הכא רזא לאתעסקא באורייתא דבעל פה, ולאפרשא בין אסור והתר, דאינון מיין מתיקו, ומיין מרירן מסטרא דשמאלא, ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם, ומסטרא דימינא וימתקו המים, ואינון כגוונא דדם טהור ודם נדה דצריך לאפרשא בינייהו, בגין דההוא זוהמא דהטיל נחש בחוה גרים לערבא מיין דדכיו עם מיין דמסאבו, ובגין דא תקינו תקנה דא לחובא לאפרשא בינייהו, וההוא דאפריש בינייהו דא רקיע דעל ראשי חיוון, דאתמר ביה ודמות על ראשי החיה רקיע דא מטטרו"ן:

ויעש אלקי"ם את הרקיע ויבדל וכו', הכא לית מיא מסטרא דמסאבו, אלא מיין מסטרא דשמאלא הוו בעאן לאתגברא, ומיין מסטרא דימינא הוו בעאן לאסתלקא עלייהו, עד דאלין אמרין אנן בעינן למהוי קדם מלכא, ואלין אמרין אנן בעינן למהוי קדם מלכא, עד דאתא עמודא דאמצעיתא ואעיל שלם בינייהו, וקשיר לון ואתעביד שקל (נ"א שלום) בינייהו, ודא מחלוקת לשם שמים, כגון לאה ורחל, דדא בעא לאתחברא בבעלה, ודא בעא לאתחברא בבעלה, ונטיל לון יעקב וקשיר לון ביה:

תיקוני זהר דף פ/ב

לתרוייהו, בגין דהוה קא מחשבת לאה בלבה אם יעקב נטיל לאחתי נטיל לי עשו חייבא, והכי קא חשיבת רחל כגוונא דא, בגין דא קודשא בריך הוא יהיב לון ליעקב תרוייהו, ושזיב לון מההוא חייבא, ואתחברו בצדיקא:

אמר רבי אלעזר אבא, יומא חדא הוינן בבי מדרשא, ושאלו חבריא מאי ניהו דאמר רבי עקיבא לתלמידוי כשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים שמא תסכנו עצמכם, שנאמר (תהלים ק"א) דובר שקרים לא יכון לנגד עיני:

אדהכי הא סבא דסבין עתיקא דעתיקין קא נחית, ואמר לון, רבנן במאי עסקיתו, אמרו ליה ודאי בהאי דאמר רבי עקיבא לתלמידוי כשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים, ואמר לון ודאי רזא עלאה אית הכא, והא אוקמוה במתיבתא עלאה, ובגין דלא תטעון נחיתנא לכון, בגין דיתגלי רזא דא בינייכו דאיהו רזא עלאה טמירא מבני נשא (נ"א דרא):

בודאי אבני שיש טהור אינון י' י', דמנהון מיין דכיין נפקין, ואינון רמיזין באת א' רישא וסופא י' י', ו' דאיהו נטוי בינייהו איהו עץ חיים, מאן דאכל מניה וחי לעולם, ואלין תרין יודיין אינון רמיזין בוויצר, ואינון תרין יצירות יצירה דעלאין ויצירה דתתאין, ואינון חכמה בראש וחכמה בסוף, תעלומות חכמה, ודאי אינון תעלומות מחכמה עלאה (דאיהו) דתחות כתר עלאה. (נ"א קם סבא דסבין עתיקא דעתיקין, ואמר רבי רבי מאי ניהו דאמר רבי עקיבא לתלמידוי כשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים שמא תסכנו בעצמיכם, הדא הוא דכתיב דובר שקרים לא יכון לנגד עיני, הא כתיב יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים, ועוד מים עליונים ומים תחתונים אית תמן, למה אמר אל תאמרו מים מים, אמר ליה בוצינא קדישא, סבא דסבין לך יאות לגלאה רזא דא, דלית חבריא יכלין לקיימא לה על בורייה, אמר ליה סבא דסבין, רבי רבי בוצינא קדישא, בודאי אבני שיש טהור אינון י' י', דאינון חד יו"ד עלאה מן א', ותנינא יו"ד תתאה מינה, והכא לית טומאה אלא אבני שיש טהור, ולית הפרשה בין מים למים, דכולא יחודא חדא, דאלין אינון מסטרא דאילנא דחיי דאיהו ו' באמצעיתא דא', דאתמר ביה ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם, אבל אילנא דעץ הדעת לתתא):

ואינון לקבל תרין עיינין, דבהון תרין דמעין נחתין בימא רבא ואמאי נחתו, בגין דאורייתא מתרין לוחין אלין הוה משה נחית לון לישראל, ולא זכו ואתברו ונפלו, ודא גרים אבודא דבית ראשון ובית שני, ואמאי נפלו, בגין דפרח ו' מינייהו דאיהו ו' מן וייצר:

ויהיב לון אחרנין מסטרא דעץ הדעת טוב ורע, דמתמן אתייהבת אורייתא באסור והתר, מימינא חיי ומשמאלא מיתה, ובגין דא אמר רבי עקיבא לתלמידוי כשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים, ולא תהוון שקילין אבני שיש טהור לאבנים אחרנין, דאינון חיי ומיתה, דתמן לב חכם לימינו דבר נש, ולב כסיל לשמאלו, ולא עוד אלא אתם תסכנו עצמכם, בגין דאלין אבנין דעץ הדעת טוב ורע אינון בפרודא, ואלין אבני שיש טהור אינון ביחודא בלא פרודא כלל, ואם תאמרו דהא אסתליק עץ החיים מנייהו ונפלו ואית פרודא בינייהו, דובר שקרים לא יכון לנגד עיני, דהא לית תמן פרודא לעילא, ואלין דאתברו מאינון (מאנין) הו, אתו לנשקא ליה פרח ואסתלק מנייהו:

אמר רבי יצחק כל אינון מתים דארעא דישראל, יחיון ויקומו בקדמיתא לעידן דיחי קודשא בריך הוא מתיא, בגין דקודשא בריך הוא יתער עלייהו, הדא הוא דכתיב (ישעיה כ"ו) יחיו מתיך נבלתי יקומו, יחיו מתיך אלין אינון דארעא דישראל, נבלתי יקומו אלין אינון דבארעא נוכראה, דלא כתיב בהו תחיה אלא קימה, דהא רוחא דחיי לא תשרי עלייהו אלא בארעא דישראל, ובגין כך כתיב בהו יחיו נבלתי יקומו, אלין דלבר יתברי גופא דלהון ויקומו גופא בלא רוחא, ולבתר יתגלגלון מתחות עפרא עד דמטו לארעא דישראל, ותמן יקבלון נשמתא ולא ברשו אחרא, בגין דיתקיימו בעלמא כדקא חזי:

אמר רבי אלעזר, תא חזי, בשעתא דזמין קודשא בריך הוא לאחיא מיתא, כל אינון נשמתין דיתערו, כולהון יקומו בהאי דיוקנא ממש דהו בהאי עלמא, ונחית לון קודשא בריך הוא וקרא לון בשמהן, הדא הוא דכתיב (ישעיה מ') לכלם בשם יקרא, וכל נשמתא תיעול לדוכתהא, ויקומו בקיומא בעלמא כדקא חזי, וכדין יהא עלמא שלים, ועל ההוא זימנא כתיב (שם כ"ה) וחרפת עמו יסיר דא יצר הרע, דאחשיך אפי דבר נש ושליט ביה:

אמר רבי חזקיה, אי תימא דכל גופין דעלמא יקומו ויתערו מעפרא, אינון גופין דאתנטעו בנשמתא חדא מה תהא מנייהו, אמר רבי יוסי אינון גופין דלא זכו ולא אצלחו הרי אינון כלא הון, כמה דהו עץ יבש בהאי עלמא, הכי נמי בההוא זמנא, וגופא בתראה יקום, ההוא דאתנטע ואצלח ונטע שרשוי כדקא יאות, ועל ההוא גופא בתראה כתיב (תהלים א') והיה כעץ שתול על פלגי מים, דעבד אבין ונטע שרשין ואצלח כדקא יאות, ועל ההוא גופא קדמא כתיב (ירמיה י"ז) והיה כערער בערבה ולא יראה כי יבא טוב, כי יבא טוב דא תחיית המתים:

ואתנהיר ההוא נהורא דזמין לאנהרא לצדיקיא, דהו קמיה גניז מיומא דאתברי עלמא, הדא הוא דכתיב וירא אלקי"ם את האור כי טוב, ביה זמין קודשא בריך הוא לאחיא מיתא, הדא הוא דכתיב (מלאכי ג') וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא, וכדין יתגבר טוב בעלמא, וההוא דאתקרי רע יתעבר מעלמא, וכדין אינון גופין קדמאין ליהו כלא הו:

אמר רבי יצחק זמין קודשא בריך הוא לארקא על אינון גופין רוחין (אי זכו בהו), אי זכו בהו יקומו לעלמא כדקא יאות, ואם לאו יהו קטמא תחות רגליהון דצדיקיא, הדא הוא דכתיב (דניאל י"ב) ורבים מישיני אדמת עפר יקיצו וגומר:

אמר רבי אלעזר והאי מאן דאסתלק מעלמא עד לא מטון יומוי לעשרין שנין, מאן אתר אתענש, בגין (דהוי מתליסר שנין ולעילא) דהא מתליסר ולתתא לאו בר ענשא הוא אלא בחטאה דאבוי, אבל מתליסר ולעילא מהו, אמר ליה קודשא בריך הוא חס עליה דלימות זכאה, ויהיב ליה אגר טב בההוא עלמא, ולא ימות חייב דיתענש בההוא עלמא, והא אוקמוה:

אמר ליה אי חייבא הוא ולא מטון יומוי לעשרין שנין מהו, כיון דאסתלק מעלמא במאי הוא עונשיה, אמר ליה בדא אתקיים ויש נספה בלא משפט, דכד ענשא נחית לעלמא איהו דאערע בההוא מחבלא אתענש, דלא אשגחו עליה מלעילא, ועליה כתיב (משלי ה') עונותיו ילכדונו את הרשע, את לאסגאה מאן דלא מטון יומוי לאתענשא, עונותיו ילכדונו ולא בי דינא דלעילא, ובחבלי חטאתו יתמך ולא בי דינא דלתתא:

תקונא חד וארבעין:

בראשית תמן תשר"י, ודא דרועא תניינא יום תניינא, יש"ת חשך סתרו:

תיקוני זהר דף פא/ב

אשתאר ר' איהי רא"ש השנה ותמן הבדלה בין טוב לרע, ובראש השנה מלכא איהו דין, וכל ספירן אתקריאו דינין ומשפטין מסטריה, וכל צבא השמים קיימין עליה מימיניה ומשמאליה, אלין מיימינין לכף זכות, ואלין משמאילין לכף חובה, וכד ישראל יתערוך בשופרות, וסלקין תמן לשכינתא דאיהי תרועת מלך בעשרה שופרות, בגין דאיהי לא סלקא פחות מעשרה, בההוא זמנא ויהי מבדיל בין מים למים, אפריש קודשא בריך הוא בין אלין דמיימינים לכף זכות, ובין אלין דמשמאילים לכף חובה, ואתמר הבדלו מתוך העדה הזאת ואכלה אותם כרגע:

ועל האי תשרי אתמר בתשרי נברא העולם, ותמן (שבת תניינא מאלין שבע שבתות), (נ"א ותמן בת שית בת מאלין שית), וחמשא רקיעין, ושתיתאה שמים, אינון לקבל שית יומי בראשית, ובכלהו אמר טוב, בר מיומא תניינא, בגין דלית בתשרי א' לאשלמא בראשית, בגין דאסתלק בחובה דאדם, ובגין דא צפון איהו פגים, ובגין דא מצפון תפתח הרעה, עד דאשתלים, וכמה דאברהם דאיהו ימינא יומא קדמאה ביה כלילן ותליין מאתן וארבעין ותמניא פקודין דעשה, הכי נמי מיצחק דאיהו כגוונא דיומא תניינא תליין בה שס"ה מצות לא תעשה, יומא תליתאה ביה כליל כלא, מניה תליין פקודין דעשה ולא תעשה, כענבין באתכלא:

תקונא ארבעין ותריין:

בראשית תמן איש, דאתמר ביה ויעקב איש תם, ודא יומא תליתאה, דהא תלת אומנין הוו עד הכא, יומא קדמאה ויומא תניינא ויומא תליתאה, כל חד אפיק אומנותיה, יומא קדמאה אמר ליה ההוא אמון מופלא ומכוסה דאיהו אי"ן, כליל תלת ספירן א' כתר י' חכמה י' בינה, וה' אתוון מנצפ"ך מעלמא דאתי אינון לקבל ה' עלאה:

אמר לכל אחד מתלת יומין דיפיק אומנותיה אמר ליומא קדמאה יהי אור מיד אפיק אומנותיה ועביד ליה, הדא הוא דכתיב ויהי אור, והא אוקמוהו דלית הויה אלא על ידי עשיה, א' מן אי"ן דהוה פרח באויר אפיק אור, י' אפיק רקיע, י' מן אין אפיק יבשה, הדא הוא דכתיב ויאמר אלקי"ם יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה, ויאמר אלקי"ם יקוו המים, הכא כמה פקודין, פקודא דיחודא ופקודא דפריה ורביה, פקודא דיחודא דאיהו יקוו המים, מתכנשין יחודא דכל ספירא וספירא לאתר חד דאיהו כנישו דכלא, אל מקום אחד, דאיהו מקוה ישראל ה':

יומא תליתאה שמע ישראל ה' אלקינו"ו ה' אחד, ואיהו יקו"ק מקום אתקרי, והא אוקמוהו מארי מתניתין, דקודשא בריך הוא אתקרי מקומו של עולם ואין העולם מקומו, כגוונא דא י' עשר זמנין איהו ק' מן מקום, ה"ה חמש זמנין כל חד וחד סלקן כ"ה כ"ה, כחושבן אתוון דיחודא תריין זמנין דמייחדין שמע ישראל דאינון שית תיבין, דבהון כ"ה כ"ה אתוון, אם כן מאי ק', מאה ברכאן דחייב בר נש לברכא לקודשא בריך הוא בכל יומא, אשתאר ו', שית זמנין שית סלקין תלתין ושית, כחושבן גדפין דשרפים דאתמר בהון שרפים עומדים ממעל לו, ואלין גדפין תליין מן ו' דאיהו שית תיבין דיחודא, ובה סלקין ארבעין ותריין אתוון, דבהון אתבריאו שמיא וארעא, תשכח:

תיקוני זהר דף פב/א

מקו"ם דסליק יקו"ק בחושבנא כגוונא דא, י' ק', ה"ה כ"ה כ"ה, ו' ל"ו, סליק כלא קפ"ו כחושבנא מקו"ם, וביה פק"ו פליליה, וביה קפ"ו תהומי בלבא דימא, בהאי שמא דאיהו יקו"ק צריך לאתכנשא דרגין דיחודא, ולאכללא ביה עשר ספירן כגוונא דא, יו"ד ק"א וא"ו ק"א, דאינון עשר ספירות בלימה, יקו"ק מקום ליו"ד ק"א וא"ו ק"א דאיהו סתים ונעלם, ובגין דא אתקרי עולם עלם, דצריך לאעלמא ליה מכולי עלמא, דאיהו עלם, ושכינתא נעלמה, הדא הוא דכתיב (איוב כ"ה) ונעלמה מעיני כל חי:

לאו ספירה דלית תמן יקו"ק יו"ד ק"א וא"ו ק"א, והכי צריך לאתכנשא כלא ביה בכל אתר, דכל שמהן אינון כנויין ליה, ושכינתיה איהי יקו"ק איהי כלילא מארבע אתוון, ולא אתקרי איהו מקום אלא בה, מקום אחד ודאי, איהו לא אתקרי אדם (נ"א אחד) אלא בה, כגוונא דאדם דלתתא דברא בדיוקניה, דאתמר ביה זכר ונקבה בראם ויברך אתם ויקרא את שמם אדם:

ועוד כי אחד קראתיו, כגוונא דעשר ספירות, דאינון א' כתר עלאה, ח' תמיניא ספירן מחכמה עד צדיק, ד' מלכותא קדישא, עלה אתמר למען יאריך ימים על ממלכתו, ואם חס ושלום פחית בר נש מעשר ליחדא בה, אסתלק קוצא מן ד' מן אחד ואשתארת יבשה, ורזא דמלה יקוון המים מתחת השמים, דאיהי תחת השמים, דאיהו קודשא בריך הוא, דאתמר ביה ואתה תשמע השמים, דנוקבא איהי תחות בעלה:

והכי כל מאן דפגים אות ברית, בהאי טפה דאיהי יחודא, וזריק לה באתר אחרא, גרים לה למהוי יבשה מסטריה, דאסתלק נביעו ויחודא מינה, ואשתארת איהי יבשה, ודא גרים חרבן עלמא, ומיד אתמר ונהר יחרב ויבש, דאיהו נהר דנפיק מעדן, דאשקי ליה לגן דאיהי אורייתא שבעל פה, דאיהי מתשקיא מאורייתא דבכתב, דכלילא ג"ן סדרים דאורייתא:

תקונא ארבעין ותלת:

בראשית תמן את"ר יב"ש, ודא איהו ונהר יחרב ויבש, בההוא זמנא דאיהו יבש ואיהי יבשה, צווחין בנין לתתא ביחודא ואמרין שמע ישראל, ואין קול ואין עונה, הדא הוא דכתיב (משלי א') אז יקראונוני ולא אענה:

והכי מאן דגרים דאסתלק קבלה וחכמתא מאורייתא דבעל פה ומאורייתא דבכתב, וגרים דלא ישתדלון בהון, ואמרין דלא אית אלא פשט באורייתא ובתלמודא, בודאי כאלו הוא יסלק נביעו מההוא נהר ומההוא גן, ווי ליה טב ליה דלא אתברי בעלמא ולא יוליף ההיא אורייתא דבכתב ואורייתא דבעל פה, דאתחשב ליה כאלו אחזר עלמא לתהו ובהו, וגרים עניותא בעלמא ואורך גלותא:

ויאמר אלקי"ם תדשא הארץ דשא וכו', אמר רבי אלעזר אבא והא קרא ליה יבשה, מאן תדשא הארץ, אמר ליה ברי הכי אוליף תיובתא לכל בני עלמא, דאם בר נש יחזור בתיובתא נחית לה נביעו דאסתלק, ומה דהוה יבשה קרא לה ארץ, ונהר דהוה חרב ויבש קרא ליה מקוה המים וימים, הדא הוא דכתיב ויקרא אלקי"ם ליבשה ארץ ולמקוה המים קרא ימים, בההוא זמנא דאתקרי ארץ מה כתיב ביה ויאמר אלקי"ם תדשא הארץ, לאפקא זרעין ואיבין דאינון נשמתין:

תיקוני זהר דף פב/ב

כל חד לזנייהו, אלין נשמתין דאתגזרו מכורסי יקריה, ואלין רוחין דאתגזרו ממלאכים, ואלין נפשין דאתגזרו מאופנים, כל חד אפיק לזנייהו לכל חד כדקא יאות, עץ פרי דא תלמיד חכם, עושה פרי דא בת זוגיה, לכל חד כדקא יאות, (כל חד אפיק לזנוי):

ועוד עץ פרי דא עמודא דאמצעיתא, עושה פרי דא צדיק, אשר זרעו בו על הארץ דא שכינתא, דכל זרעין אתכלילן בה, והכא פקודא דפריה ורביה למעבד אבין וזרעין, הדא הוא דכתיב (ישעיה מ"ה) לא תהו בראה לשבת יצרה, ומאן דאתבטל מפריה ורביה, כאלו אחזר לההיא ארץ יבשה, ומנע ברכאן מינה, כל חד לפום דרגיה, מאן דפגים לתתא פגים לעילא, לאתר דאתגזר נשמתיה:

תקונא ארבעין וארבע:

בראשית, תמן תר"י תמן א"ש, ועלייהו אתמר ויאמר אלקי"ם יהי מארת ברקיע השמים, מארת כתיב חסר ו' דא אורייתא דבכתב, מאי מארת דא אורייתא דבעל פה, ואף על גב דאוקמוה מארת חסר דא לילית, שבעין אנפין לאורייתא, ובגין דא מארת בהאי אתר, ההיא דאתמר בה כי נר מצוה, ותורה אור עמודא דאמצעיתא, ועלייהו אתמר את המאור הגדול לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת הלילה:

הכא פקודא למעבד צדקה, את המאור הגדול רזא דעתירין, ואת המאור הקטן רזא דמסכנין, וכמה דסיהרא לווה מן שמשא, ולא אית לה נהורא אלא ממה דיהיב לה שמשא, הכי שכינתא אמרת לוו עלי ואני פורע, דהכי צריך בר נש למהוי מלוה למסכנא, וכגוונא דא לווין כוכביא ומזלי דא מן דא, ומלאכיא דא מן דא, ורזא דמלה ומקבלין דין מן דין, הכי לווה שכינתא דאיהי סיהרא קדישא מקודשא בריך הוא, ומקבלת מניה, דאתמר ביה כי שמש ומגן ה' אלקי"ם, והכי הוה מקבל יהושע מן משה, כמה דאוקמוהו פני משה כפני חמה ופני יהושע כפני לבנה, והכי הוה כל נביאיא קדם משה כגון סיהרא וכוכביא קדם שמשא, דלא אית לון נהורא אלא משמשא:

תקונא ארבעין וחמשא:

בראשית ברא אלקי"ם, א"ל הי"ם, ימא דאורייתא, ועליה אתמר ויאמר אלקי"ם ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף יעופף על הארץ, הכא פקודא למלעי באורייתא, דאתמר בה הוי כל צמא לכו למים ואלין, דעסקין באורייתא ירתין נפש חיה משכינתא, הדא הוא דכתיב ישרצו המים שרץ נפש חיה, ועוף יעופף דא רוח דאתמר ביה כי עוף השמים יוליד את הקול ובעל כנפים יגיד דבר, והאי איהו יקו"ק עמודא דאמצעיתא:

לקבליה מטטרו"ן דשמיה כשם רביה, י' רישא דעופא, ו' גופא דיליה, ה"ה תרי גדפוי דבהון פרח לעילא ונחית לתתא, ואלין תרין גדפין אינון תרין הבלים ה"ה, דבהון אתמר והחיות רצוא ושוב, דאינון י"ו, הבל סליק בי' הבל נחית בו', כהבל דנפיק מפומא דכבשן, והכי ימא סליק ונחית, וגלגלוי רצים ושבים:

תיקוני זהר דף פג/א

ובעאן לאחזרא עלמא לתהו ובהו, ובזמנא דמסתכלין בשכינתא דאיהי תחום ימא חזרין לאתרייהו, תא חזי י' איהי אמירה ודבור וקריאה, ו' קול, ה"ה הבל נחית בדבור, הבל סליק בקול, קול סליק, דבור נחית, וכד איהו סליק ונחית מלאכי אלקי"ם סלקין ונחתין ביה, דאינון

משריין וחילין דיליה, ודא איהו רזא מי עלה שמים וירד, זכאה איהו מאן דסליק צלותין ביה, דהא צלותא איהי סלם, דבה מלאכי אלקי"ם סלקין ונחתין לה:

אית למאן דסלקין לה לעילא, ואית למאן דנחתין לה לתתא, כד סלקין לה לעילא סלקין לה בזכוון, וכד נחתת נחתת בזכוון, האי לצדיק גמור סליקת מניה בזכוון ונחיתת ביה בזכוון, לבינוני דזכוון דיליה שקילין לחובין, איהי תליא באוירא, אם חובין מתרבין על זכוון (כחוט השערה), איהי סלקא ליה בחובין ונחתת ליה בזכוון, ונטיל בה אגריה בהאי עלמא, לרשע גמור דלית ליה זכו בעלמא לא לעילא ולא לתתא, סלקא מניה בחובין ונחית עליה בחובין:

הא הכא כי עוף השמים יוליך את הקול, דאתמר ביה ועוף יעופף, כגון מועף ביעף, על פני רקיע השמים דא נשמה, דאלין דזכאן באורייתא אתמר בהון ישרצו המים שרץ נפש חיה וגומר, דירתין נשמתינ מאורייתא, לאחרנין כל חד לזנוי כפום עובדוי, הדא הוא דכתיב ביומא שתיתאה ויאמר אלקי"ם תוצא הארץ נפש חיה למינה בהמה ורמש וגומר, בהמה אלו עמי הארץ דעובדיהון כבעירן, עלייהו אתמר תוצא הארץ נפש חיה למינה בהמה ורמש:

תקונא שית וארבעין:

בראשית ברא שית, ואינון שית גדפין דחיה, דאתמר בה ועוף יעופף על הארץ על פני רקיע השמים, אינון שית ספירן דכליל האי עוף דאיהו עמודא דאמצעיתא, אית מאן דירית רוחא דקודשא בארץ אצילות מהאי עוף, ואית מאן דירית רוחא מההוא עוף דאיהו נער, שמיה כשם רביה, ואית מאן דירית רוחא מלתתא דארעא, כמה דאמר קהלת מי יודע רוח בני האדם העולה היא למעלה, ורוח הבהמה היורדת היא למטה לארץ:

תקונא שבע וארבעין:

בראשית ברא שית, ודא יומא שתיתאה, דאתמר ביה ויהי ערב ויהי בקר יום הששי, הכא תלת אומנין תניינין, אומן חד אפיק נהורין ביומא רביעאה, דהוו תליין ביומא קדמאה דאתמר ביה אור, אומנא תניינא אפיק ריחשא ממיא, הדא הוא דכתיב ישרצו המים, ודא הוה תליא ביומא תניינא, דאתמר ביה מים, הדא הוא דכתיב יהי רקיע בתוך המים, הכא מיא והכא מיא, אומנא תליתאה (אפיק עשבין וזרעין) לקבל יומא תליתאה, דאתמר ביה תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע למינהו, ואתמר ביומא שתיתאה פרו ורבו ומלאו את הארץ, מאי ומלאו את הארץ אלא ההיא דהות יבשה ביומא תליתאה, אתמר הכא ומלאו את הארץ, הדא הוא דכתיב מלא כל הארץ:

תיקוני זהר דף פג/ב

כבודו, ודא ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, קדוש קדוש קדוש ה' צבאו"ת, לקבל יקוון המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה, לקבל מלא כל הארץ כבודו. ביומא שתיתאה אתקנו שית דרגין דכורסיא, וביה אתברי אדם בצלמו, דאיהו מוכן לשבת על הכסא, הדא הוא דכתיב ויברא אלקי"ם את האדם בצלמו, והכא תרין פקודין, חד נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, ותניינא ויברא אלקי"ם את האדם בצלמו:

נעשה אדם, דא פקודא למגזר ית גיורא, למהוי בצלמנו בגזירו דערלה, כדמותנו בפריעה, ואם נטיר אות ברית בתרוייהו איהו בצלמנו כדמותנו ואם לאו לאו (ולא הוא בכלל ישראל), ואי

מקיים זכור ושמור בשבת איהו בצלמנו כדמותנו ואם לאו לאו, ולא אית ליה חולקא בזרעא דישראל, ואם מייחד לקודשא בריך הוא תרין זמנין בכל יומא בקריאת שמע ביומא ובליליא איהו בצלמנו כדמותנו ואם לאו לאו, ואם הוא מנח תפלין דיד ותפלין דרישא בכל יומא דאינון לקבל זכור ושמור איהו בצלמנו כדמותנו ואם לאו לאו, ואי איהו מקיים יבום וחליצה איהו בצלמנו כדמותנו ואי לאו לאו, וכלא ברחימו ודחילו דקודשא בריך הוא:

ועוד נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, למאן אמר דא (לעילא), לאינון מלאכיא דמברכין ומקדשין לקודשא בריך הוא לעילא בכל יומא בברוך וקדוש קדוש קדוש, הדא הוא דכתיב וקרא זה אל זה ואמר קדוש קדוש קדוש, ומנלן דמברכין ליה, אלא כד שאלין איה מקום כבודו להעריצו, אמרין ברוך כבוד ה' ממקומו, ואנן לקבליהון מקדשין ליה בקדוש קדוש, ומברכין ליה ברוך כבוד ה' ממקומו:

ועוד לעילא נעשה אדם, הכא אתכלילו כל ספירן, דאינון יו"ד ק"א וא"ו ק"א דאינון עשר, וסלקין לחושבן אדם, ואמרו בגין ישראל לתתא נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, וירדו בדגת הים אלין תלמידי חכמים דמתרבין בימא דאורייתא, דירתין מתמן נפש חיה, ובעוף השמים אלין מארי דזכוון, דבזכותהון (דזכותהון) פרחין לעילא וירתין מתמן רוחא, דאיהו עוף יעופף בגדפין דפקודין דעשה, ובבהמה אלין עמי הארץ דאתמר בהון אל תיראו את עם הארץ כי לחמנו הם:

ועוד נעשה אדם, שכינתא תתאה נטילת עצה מקודשא בריך הוא, דאתמר ביה כתפארת אדם לשבת בית, דעמודא דאמצעיתא ושכינתא עליהו אתמר זכר ונקבה בראם, ואתקריאו אדם, וכגוונא דיליה אמר לתתא באדם וחוה, זכר ונקבה בראם ויקרא את שמם אדם, וכמה דקודשא בריך הוא ושכינתיה אתקרי אחד, הכי קרא לון אחד לאדם ולאנתיה, הדא הוא דכתיב כי אחד קראתיו, דתפארת איהו א"ח כליל תשע ספירן, מלכות ד' עשירית ליה, כלילא מעשר דאינון יו"ד ק"א וא"ו ק"א, ואיהי ד' כלילא מארבע אתוון דאינון יקו"ק, קוצא דאת ד' מורה על עשר, וד' על ארבעה, דהכי רשות היחיד רחבו ארבעה וגבהו עשרה והא אוקמוה:

ויברא אלקי"ם את האדם בצלמו בצלם אלקי"ם ברא אותו, הכא פקודא דתפלין, תא חזי כל מאן דאנח תפלין על רישיה ועל דרועיה, קלא סליק בכל יומא לכל חיוון מרכבות, ואופנים ושרפים ומלאכים דממנן על צלותין, הבו יקר לדיוקנא דמלכא דאיהו מאן דאנח תפלין, דעליה אתמר ויברא אלקי"ם את האדם בצלמו בצלם אלקי"ם ברא אותו:

תיקוני זהר דף פד/א

בצלמו בתפלין דרישא, כגוונא דתפלין דמארי עלמא, דאינון שכינתא עלאה תפלין על רישא (דאיהו) דעמודא דאמצעיתא, דאיהי כללא דתלת ספירן קדמאין, ועמודא דאמצעיתא כליל שית ספירן, ואימא עלאה תפלין על רישיה, איהו תפלין דאנח קודשא בריך הוא בכל יומא, בצלם אלקי"ם תפלין דיד, דא שכינתא תתאה דאיהי קשירא ליה, ועלה אתמר ונפשו קשורה בנפשו, תרוייהו ביחודא חדא בקשורא חדא, רצועה כריכה באצבעא שמאלא דא קדושין דילה, דאיהי טבעת כריכא באצבעא דילה, ובה איהי קשירא עמיה ואיהו עמה, הא קדושה:

ברכה כללא דשבע ספירן, ואינון שבע ברכאן דחתן, דאינון ז' יום השביעי צדיק, עליה אתמר ברכות לראש צדיק, דירית מאימא עלאה, ואת י' על רישיה איהו חכמה י', בה אתעביד ז', שבע ברכאן דירית חתן וכלה, וכלילן בצדיק יום השביעי, דביה מתייחדין חתן וכלה, דאיהו

יאקדונק"י, והא אוקמוהו כי כל בשמים ובארץ ותרגומו דאחיד בשמיא ובארעא, ואיהו אות ברית, דלית יחודא לחתן וכלה בר מיניה:

ויכלו השמים והארץ וכל צבאם, ויכלו בצדיק אתכלילן כל אברין וכל ספירן, כל אברין דאינון פקודין דעשה, דביה אשר קדשנו במצותיו וצונו למעבד כל פקודין, דאיהו כ"ל כליל כלא ואיהו כלא ומניה תלוי כלא, עמודא דאיהו סביל שמיא וארעא עליה, וביה אתעבידו כלל ופרט וכלל, ובגין דא ויכלו כליל שמיא וארעא, שמים אש ומים ודא שמאלא וימינא, שמים עמודא דאמצעיתא כליל תרוייהו, הארץ שכינתא תתאה, וכל צבאם נצח והוד דאינון צבא השמים, בגין דאיהו כליל שבע ספירן דשבח דוד בהון לקודשא בריך הוא הדא הוא, דכתיב (דברי הימים א' כ"ט) לך ה' הגדולה והגבורה וגומר, בגין דא אתקרי יום השביעי כלל שבע, וסלקין לשבעין דחושבן תיבין דקדוש וויכלו:

ויכל אלקי"ם ביום השביעי, דא אימא עלאה דאיהי אלקי"ם, בתר דכליל ביה שבע ספירן, אתקריאו על שמייה כלהו שבתות שבע שבתות, לבתר כליל ביה תלת ספירן עלאין דכליל באימא עלאה, וקרא לון שביעי שביעי על שמייה, הדא הוא דכתיב ויכל אלקי"ם ביום השביעי הא חד דכליל ביה, וישבת ביום השביעי דא תניינא, ויברך אלקי"ם את יום השביעי הא תלת לאתכללא בעשר ספירן, דלית ספירה דלא אתכלילת בעשר, כל חדא בממשלה דילה, אבל ממשלה דצדיק יום השביעי ביה אתקריאו כל ספירן שביעות, שבעין תיבין אינון בקדוש וויכלו, וזכור ושומר הא שבעין ותריין כחושבן וויכלו:

ושבת צריך לתקנא ביה פתורא בארבע רגלין, כגוונא דפתורא דלעילא דאתמר ביה זה השלחן אשר לפני ה', ועלה אתמר תערוך לפני שלחן, פתורא דקודשא בריך הוא דא שכינתא, איהי מסטרא דצפון דאיהו גבורה, ובגין דא תקינו מארי מתניתין שלחן בצפון, ונר דליק לימינא כגוונא דלעילא, דאתמר ביה מנורה בדרום, מטה באמצעיתא מסטרא דעמודא דאמצעיתא:

תא חזי שכינתא אתקריאת פתורא מסטרא דשמאלא, ומנרתא מסטרא דימינא, ומטה ממוצעת מסטרא דעמודא דאמצעיתא, ובגין דא זוגא דילה באמצעיתא בין צפון לדרום, והא אוקמוהו רבנן כל הנותן מטתו בין צפון לדרום הוויין ליה בנים זכרים וכו', פתורא איהי סמיכא על ארבעה סמכין, דאיהי כגוונא דגופא דסמכין ליה דרועין ושוקין דאינון ארבע, וצריך שית נהמין מהאי סטרא ושית נהמין מהאי סטרא:

תיקוני זהר דף פד/ב

ורזא דמלה זה השלחן אשר לפני ה', ז"ה בחושבן ו' ו', דאינון שית פרקין דתריין דרועין ושית פרקין דתריין שוקין, דהא שכינתא אתעבידת גופא למלכא בכל תקונא דילה, ובאלין תריין עשר פרקין דנוקבא, ותריין עשר פרקין דדכורא, מלאכיא אמרי וקרא זה אל זה ואמר קדוש קדוש קדוש וגומר, ז"ה עם קודשא בריך הוא אח"ד, ז"ה עם שכינתא אח"ד, וכלא יקו"ק אחד, מייחד תרוייהו, ולקבל זה אל זה אמר דוד עשרים וארבע רננות, ואינון לקבל עשרין וארבע ספרי אורייתא:

זה איהו לקבל ארבע אנפין לכל חיה לתלת חיוון, זה תניינא לקבל ארבע גדפין דכל חיוון לתלת חיוון, ודא איהו רזא דמלה וארבעה פנים לאחת וארבעה כנפים לאחת להם, דכלהו פרחין בפתורא קדם ה' בכמה רננות, וצריך לחברא להאי פתורא אורייתא דאיהו קודשא בריך הוא,

ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין, שנים שאוכלין על שלחן אחד וכו', ואם הוא חד אורח וחד בעל הבית, בעל הבית בוצע ואורח מברך, בעל הבית בוצע דא עמודא דאמצעייתא לעילא, ואורח מברך דא צדיק דאתמר ביה ואורח צדיקים כאור נגה וגומר, וצדיק איהו בשבת כאורח דאתי ואזיל בכל שבת ושבת:

שבת שכינתא, בעל הבית דילה עמודא דאמצעייתא, ואיהו בוצע ופריס פרוסה דנהמא דאיהי טפה, ויהיב לאורח דאיהו צדיק ועני, ואורח מברך לבעל הבית בכל מכל כל דאינון תלת אבהן, בברכן דאתברכו אינון, דברכאן על ידי דצדיק נחתין לעמודא דאמצעייתא, הדא הוא דכתיב וברכות לראש צדיק, מאן ראש צדיק דא עמודא דאמצעייתא, תשע ברכאן אינון מעילא לתתא מכתר עד צדיק, ותשע אינון מתתא לעילא מצדיק עד כתר עלאה, וכלהו סלקין ח"י, וכלה כלילא מנייהו:

תפלה למשה תפלה לדוד, בית הכנסת איהו כנוסיא דכלהו ברכאן, תפלה איהי בגין דאיהו סוס לקודשא בריך הוא, ואיהי אתעבידת תפלה לרוכב, הכי אוקמוהו מארי מתניתין אין הרוכב טפל לסוס אלא הסוס טפלה לרוכב, אית טפל בט' ואית תפל בת', כגון היאכל תפל מבלי מלח, והאי תפלה הכי איהי בת':

ואיהי כוס דיין, דאיהו יי"ן חושבן סו"ד מן יסוד, וצריך ביה עשרה דברים כמה דאוקמוהו מארי מתניתין, ואינון כחושבן י' מן יסוד, ואינון עטור ועטוף הדחה ושטיפה ח"י ומלא, מקבלו בתרי ידוי ונותנו בימין, ויהיב עינוי ביה, ומסלקו מן הקרקע טפה, ומשגריה במתנה לאנשי ביתיה, עטור מסטרא דעטרה דברית מילה, עטוף עוטה אור כשלמה, ואם הוא עני דלית ביה אלא רביעית לוג דאיהי שעורא דאת ד', אתמר תפלה לעני כי יעטוף, הדחה ושטיפה, הדחה מלגאו ושטיפה מלבר, ורזא דמלה וטהרו וקדשו:

קם סבא חדא מבתר טולא דרבי שמעון בן יוחאי, ואמר רבי רבי שפיר קאמרת, אבל האי כוס צריך לסלקא ליה בדרגוי, עטור מסטרא דעטרה דאיהי כתר עליון על רישא דצדיק, עטוף כגון עוטה אור כשלמה, מאי עוטה דא י' דאתעטף באור ואתעביד אור, והאי דאתעטף איהו חכמה, הדחה ושטיפה דאיהו וטהרו וקדשו, טהרה מסטרא דכהנא, דאתמר בכהנא טבל ועלה אתדכי למיכל בתרומה, וקדשו מסטרא דשמאלא, הדא הוא דכתיב וקדשת את הלויים, ח"י מסטרא דצדיק ח"י עלמין כליל ח"י ברכאן דצלותא, ומלא מסטרא דעמודא דאמצעייתא, ומקבלו בשתי ידיו ונותנו בימין, דא ההוא דאתמר ביה מימינו אש דת למו, כי ימינך פשוטה לקבל שבים, ואיהו ימינך ה':

תיקוני זהר דף פה/א

נאדרי, בכח תרין ידין אינון ה"ה, חד שמאלא וחד ימינא, ובגין דא צריך לאתטיהבא בחמש אצבעאן, משום כוס ישועות אשא, ונותן עינוי בו, עלייהו אתמר עינוי כל אליך ישברו, ואינון תרי סמכי קשוט דאינון י' י', דאינון בת עינא ימינא ובת עינא שמאלא, ובינייהו ו' זעירא זעיר אנפין, דאיהו שוקיו עמודי שש:

ומסלקו מן הקרקע טפה מסטרא די' זעירא חכמת שלמה, ומשגרו במתנה לאנשי ביתו דא אימא עלאה, דאתמר בה ישמח משה במתנת חלקו, ובגלותא לית לן אלא ארבעה, ח"י מ"לא ש"טיפה ה"דחה, וסימניך חמשה, ואינון מסטרא דאת ה' דאיהי רביעית לחושבנא, ואיהי דל"ת עניה, בגין

דאסטלק מינה ו' דאיהו שית דרגין, הכוס איהו ברזא דיאקדונק"י דאיהו כ"ו ה"ס, כוס בחושבנא אלקי"ם:

תקונא תמניא וארבעין:

בראשית תמן תר"י תמן שב"ת, כגוונא דא ב' ראשי"ת ב"רא שי"ת, ואינון תרי שבתות, עלייהו אתמר ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת וגומר, תרין זמנין אדכיר הכא שבת, לקבל שכינתא עלאה ותתאה, לדרתם מהו לדרתם, אלא זכאה איהו מאן דעביד לון דירה בשבת בתרי בתי לבא, ואתפני מתמן יצר הרע דאיהו חלול שבת, ברית עולם דא צדיק, דשריין תרוייהו עליה, חד לאמלאה ליה וחד לאתמליא מניה:

בני ישראל אינון תרין כליין נצח והוד, בנוי דישראל סבא עמודא דאמצעיתא, תלת שביעי שביעי שביעי אלין תלת אבהן, עונג שבת ונה"ר יוצא מעד"ן להשקות את הג"ן, ונהר, אית נהר ואית נהר, אית נהר דאתקרי נהר פלגיו, ואית נהר דאתקרי נחל קדומים, עדן עלאה עליה אתמר עין לא ראתה אלקי"ם זולתך, האי נהר איהו ו', דנפיק מעדן עלאה דאיהו א', ואעבר בין אבא ואימא, ואזיל חמש מאות שנה, ומטי עד צדיק שביעי, ומתמן אשקי לגנתא דאיהי שכינתא תתאה:

זכאה איהו מאן דנטיר דירה לשבת דאיהו לבא, דלא אתקריב תמן עציבו דטחול, וכעס דמרה דאיהו נורא דגיהנם, דעלה אתמר לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת, והכי הוא ודאי דכל מאן דכעיס כאלו אוקיד נורא דגיהנם, ארבעים מלאכות חסר חד אינון לקבל ארבעים מלקיות חסר חד בשבת, ואינון עשרה דלקה אדם ועשרה לחוה ועשרה לנחש ותשעה לארעא, ובגין דא אמרו מארי מתניתין אין לוקין בשבת, דאלין מלאכות אינון חשיבין לישראל לקבל מלקיות:

יציאות השבת שתיים אינון עקירה והנחה, דעביד לון בבת אחת, מאן דאעקר חפץ מאתריה ואנח ליה לבר מאתריה ומרשותיה, כאלו אעקר אילנא דחיי דאיהו אות ברית, ואנח ליה ברשו נוכראה, מאן דעביד דא גרים דאעקר נשמתיה מרשות דילה, ואנח לה ברשו אחרא דאיהי מרה וטחול, ודא גרם לישראל דאתעקרו מארעא דישראל, ואתגליאו בארעא נוכראה דאיהי רשות הרבים, והכי איהו מאן דאעיל אות ברית קדש דיליה ברשו נוכראה, שבתא"י איהו טחול חמ"ה, אתתא בישא מרה, שבתא"י עליה אתמר והבור רק אין בו מים, מים אין בו אבל נחשים ועקרבים יש בו, ואיהו רעב וצמאון וקינה והספד:

תיקוני זהר דף פה/ב

וחשוכא וקבלא, ואיהי גלותא לישראל. וצריכין ישראל למעבד לה שנוי בכלא והא אוקמוה, ואיהו דבור דחול דאיהו אסור בשבת, וכד לא אשכח אתר לשריא תמן, איהי ברכת, כגוונא דשפחה דאברהם דאתמר בה מפני שרי גברתי אנכי ברכת:

טחול עלה אתמר של נעליך מעל רגלך, נעל מטונף דטפה סרוחה, כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא, דא שבת, ועליה אמרת שכינתא פשטתי את כתנתי איככה אלבשנה, רחצתי את רגלי איככה אטנפם, ובגין דא צריך בר נש בשבת לשנויי בלבושין בשרגא במאכלין, וצריך למהוי מוסיף מחול על הקדש, וכל המוסיף מוסיפין ליה נפש יתירה בשבת, וכל הגורע גורעין ליה ההיא נפש יתירה חס ושלום:

תקונא תשע וארבעין:

בראשית ברא אלקי"ם. שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה, מי אלה, הוא אלקי"ם, מי ברא לאלה, שאו מ'רום ע'יניכם דא קריאת שמ"ע, ראשי תיבין שמע דמיחדין ישראל לקודשא בריך הוא פעמים, ותשכחו תמן מ"י דאיהו כללא דחמשין אתוון, ובמאי צריך ליחדא ליה בשחרין, בההוא דאתמר ביה רום ידיהו נשא, דאיהו מרום, בגין דאיהו מרומים ישכון. ורא"ו דתמן או"ר, ודא אור הככבים, דבהון שכינתא נפקת הדא הוא דכתיב (ישעיה מ') המוציא במספר צבאם, ובגין דא קריאת שמע בליליא, כמה דאוקמוה מארי מתניתין ביציאת הככבים, ערב ובקר צריכין ליחדא לה עם מלכא, בגין דבערב היא באה עמיה, ובבקר היא שבה לגביה, ודא ערב דיצחק ובקר דאברהם, דתמן בעלה בינייהו ישראל:

ועוד המוציא, דא המוציא לחם מן הארץ, בגינה אתמר לחמו ניתן וכו', ועוד המוציא במספר צבאם, אלין רמ"ח תיבין דקריאת שמע, לכלם בשם יקרא, הדא הוא דכתיב (בראשית ב') ויקרא האדם שמות וגומר, דא ההוא דאתמר ביה כתפארת אדם לשבת בית, דקרא שמהן לכל חיות הקדש ולכל שרפים ואופנים וצבא דלעילא, לכל חד קרא ליה בשם ידיע ובדרגא ידיעא, לאשתמודע לכל חד מאתר דאתנטיל, כגוני דנחלי ימא דאתחזרו לאתר דאתנטילו בשליחותא, הדא הוא דכתיב (קהלת א') כל הנחלים הולכים אל הים וגומר, אל מקום שהנחלים הולכים שם הם שבים ללכת, מאתר דאזלין תמן חזרין בשליחותא:

מרום אונים דא כתר עלאה, ואמיץ כח דא חכמה, מאי כח דיליה אימא עלאה, איש לא נעדר איהו כללא דתלת ספירן, מאי איש ה' איש מלחמה ה' שמו, איש א' כתר עלאה י' חכמה ש' שרשא דאילנא דאיהי אימא עלאה תשובה ודאי. ועוד מרום אונים דא עמודא דאמצעיתא, אונים דיליה נצח והוד, ואמיץ כח דא צדיק, איש לא נעדר ה' איש מלחמה, והא אתמר:

קם סבא בתר טולא דרבי שמעון, ואמר רבי רבי, האי קרא הכי שמענא ליה, שאו מרום עיניכם, שאו כמו שאו ידיכם קדש, ודא קדש ישראל לה' ראשית, מרום דיליה כתר עלאה, מי אימא עלאה דברא עלמא באלה, מאן אלה, אלה ראשי בית אבותם, ואינון תלת אבהן, המוציא במספר צבאם אלין צבא השמים דאינון נצח והוד, מאי מספר דלהון, אלא מספר וחשבון דכלא דא שכינתא עלאה, לכלם בשם יקרא דא שכינתא תתאה, דאתמר למשה בגינה ואדעך:

תיקוני זהר דף פו/א

בשם, מרום אונים, ההוא דאתמר ביה וידגו לרוב בקרב הארץ ודא צדיק, ואיהו אמיץ כח איש צדיק, כח דיליה איהי כח דעובדא דבראשית, דאתמר בה ועתה יגדל נא כח אדנ"י, לא נעדר משכינתא לעלם, והאי והאי כלא קשוט, שבעין אנפין לאורייתא:

אמר ליה סבא סבא, מרום אונים ואמיץ כח תמן אדם קדמאה, תמן אברהם יצחק ויעקב, תמן משה ואהרן, תמן דוד ושלמה, ותרין עשר שבטין, וכל נשמתין דשתין רבוא דישראל, ודכל דרין עלאין ותתאין, דאתמר בהון כי את אשר ישנו פה עמנו עומד היום וגומר, כלהו תמן, איש לא נעדר לא חסר מנייהו חד מחושבנא, כגוונא דצבא השמים:

ועוד מרום אונים דא כהנא, דאתמר ביה כהן און, ואמיץ כח דא אלקי"ם דאיהי אימא עלאה, דאתלבשת בגבורה וברא עלמא במדת הדין, ובגין דא איהו גבור אמיץ כח, איש לא נעדר דא

יעקב, דאתמר ביה ויעקב איש תם, מה דאתמר בתלת אלין, אתמר בתלת עלאין, ואתמר בתלת תתאין, מספר דכלהו שכינתא איהי מספר הימים:

תקונא חמשיין:

בראשית ברא אלקי"ם, פתח רבי שמעון ואמר, שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה, ראשי תיבין ש'או מ'רום ע'יניכם ש'חרית מ'נחה ע'רבית, תלת צלותין, עלייהו אתמר הן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר, בגין דאינון מרכבה דתלת אבהן, ועלייהו אתמר אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, אלה פסל את הראשונים, אלה ודאי פסיל לקדמאין דאמרו אלה אלקיך ישראל, דאינון תולדין דתהו, דאתרמיז בראשי תיבין ת'ולדות ה'שמים ו'הארץ תה"ו, ואינון חמש מינין דאתמר בהון בה' בראם, ואינון עמלקים גבורים נפילים ענקים רפאים, ובגין דא טרחת ה' בגינייהו בגין דבה' בראם ה' דאברהם, ועלה אתמר לא תהו בראה למיתב בנייהו, לשבת יצרה למעבד ישובא מנייהו:

ובגין האי ה', אלה דאינון תלת אבהן תקינו תלת צלותין, לנחתא בהון לקודשא בריך הוא, לסלקא לשכינתא בהון דאיהי ה' זעירא, דעמודא דאמצעיתא איהו גופא, ותרין דרועין דיליה ימינא ושמאלא, דבהון אחיד בה, ועל גופא אסתלקת, ומאן סליק לה על גופא מ"י אימא עלאה, מי ברא אלה, וכד סלקת סלקין עמה כל צבא דלעילא, הדא הוא דכתיב המוציא במספר צבאם, וכל ישראל דאינון שתין רבוא מתייחסין בצבא דלעילא, לכלם בשם יקרא, כלהו אתקריאו על שם צבא דלעילא, איש לא נעדר מחושבנא:

ושכינתא בגלותא בזמנא דאיהו מרחקא בעלה מינה, לזמנין אתפרנסת על ידי שליח, לזמנין על ידי אבהן, לזמנין על ידי אימא, לזמנין על ידי אבא, לזמנין על ידי בנין, לזמנין על ידי דצדיק, וכלא יהיב בעלה דאיהו ו', איהו בין אבא ואימא בן י"ק, וכד איהו בין אבא ואימא, נחית לה פרנסהא על ידי אבא ואימא, וכד נחית בין תרין דרועין דאית בהון שית פרקין, נחית לה פרנסה בתרין דרועין, וכד נחית בגופא דאיהו יעקב, נחית לה מזונא על ידיה, וכד נחית בתרין שוקין דאינון שוקיו עמודי שש דאית בהון שית פרקין, נחית לה מזונא על ידיהו, וכד נחית בצדיק נחית לה מזונא על ידיה, וכד נחית בה:

תיקוני זהר דף פו/ב

דאתחבר ו' בה', לא צריך לנחתא מזונא לה על ידי שליחא בעלמא, אלא על ידיה, וכד נפיק בה, אסתלק עד אין סוף דאיהו א', מזונא דילה לאו בזכותא תליא מלתא, ולא בחיים דאינון אבא ואימא, ולא בבני דאינון נצח והוד, אלא במזלא תליא מלתא, וכד נחיתת מאתרהא ונחית קודשא בריך הוא לדירא עמה, אתמר ביה ובבנהא אין מזל לישראל, אלא קודשא בריך הוא רכיב על כרו"ב דאיהו מטטרו"ן ואיהו ברו"ך, ומתפרנסת על ידיה, דאיהו עבד עולם עבד דילה, ובההוא זמנא איהי אתרפנסת על ידי שליח, וכל דא כפום עובדיהון דישאל הכי אתרפנסת:

זכאה איהו מאן דסליק לה לאתרה, ולקודשא בריך הוא לאתריה, דאתמר ביה (הנה יקו"ק רוכב על עב קל), הנה ה' יוצא ממקומו, אמר ליה רבי אלעזר אבא, וכי יכול בר נש לאחזרה לקודשא בריך הוא לאתריה, אמר ליה אין, כמה דאשכחנא בדוד דאמר אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה עד אמצא מקום לה' כו', בההוא זמנא דבר נש אחזר ליה לאתריה, מה כתיב ביה ממקומו יפן ברחמיו לעמו, ובמאי חזרין ליה לאתריה, אלא בשלימו דתקונא דתקינא בצלותא, ואוכח דבתר

דאמר ממקומו יפן ברחמיו לעמו, אמר המיחדים את שמו ערב ובקר תמיד בכל יום אומרים פעמים, ואינון ה"ה, דצריך לאחזרא י' לגבי ה' דאיהו מקום דלעילא, ולאחזרא ו' לגבי ה' דאיהו מקום דלתתא, בגין דקודשא בריך הוא אומי דלא יחזיר לה' דלעילא, עד דיחזיר לה' דלתתא, ורזא דמלה לא אבא בעיר וגומר והא אוקמוה:

תקונא חד וחמשיין:

בראשית ברא אלקי"ם את השמים ואת הארץ, מאי את, אלא הכי אוקמוה קדמאין, כל אתין לרבויה, ודא א"ת אורייתא כלילא מא' ועד ת', דבה אתבריאוו שמיא וארעא, ועוד את השמים, שמים דא קודשא בריך הוא, הדא הוא דכתיב ואתה תשמע השמים, ואת בת זוגיה עמיה, ואת דא צדיק ובת זוגיה, הארץ מאנא דכלהו לאפקא בה זרעין ואבין, ורזא דמלה וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וגומר:

אמר רבי שמעון ברי, רזא עלאה הכא, אף על גב דכלא אתברי ואתקן בשמא דיקו"ק, דאינון את השמים, ורזא דמלה י"ק בשמים, ו"ק בארץ, הדא הוא דכתיב י'שמחו ה'שמים ו'תגל ה'ארץ, עם כל דא דכלא אתקן בארבע אתוון, לא נחית נביעו מלעילא על זרעין ואיבין דאינון שיח השדה דאיהו צדיק, ועשב השדה דאיהו עמודא דאמצעיתא, ולמה בגין דאדם אין, דאיהו יו"ד ק"א וא"ו ק"א לעבוד את האדמה:

אמר ליה רבי אלעזר אבא, שיח מנא לן דאיהו צדיק, אמר ליה ברי ביה תשכח ח"י ש', איהו כליל תלת עדרי צאן, דאינון שרשא דאילנא, ודא חי עלמין, דאיהו אות בצבא דיליה, צבאות איהו עמהון, כליל תלת דרגין לקבל תלת ענפין דש', והא ש' דתלת אבהן אינון, אלא ש' עלאה ענפי אילנא, ש' תתאה שרשי אילנא, ובגין דא וכל שיח דא צדיק, וכל עשב ע"ב ש' דא יעקב כליל תלת אבהן, דאינון ענפי אילנא, וסלקין לשבעין ותרין שמהן דויסע ויבא ויט, דבהאי שמא אתבריאוו עשבין ואילנין דאינון נשמתין דצדיקיא, והאי עשב עליה אתמר ועשב לעבודת האדם להוציא לחם מן הארץ, לחם אבירים אכל איש, ואיהו נהמא דאורייתא:

תיקוני זהר דף פז/א

דאתמר ביה לך אכול בשמחה לחמך, ואיהו לעבודת האדם, ה' דאדם דאתמר בה המוציא לחם מן הארץ, מאי לעבודת האדם, לית עבודה הכא אלא צלותא, דאיהי פולחנא דשכינתא, עבודת יקו"ק ודאי, ועלה אתמר יצא אדם לפעלו ולעבודתו עדי ערב, יצא אדם לפעלו דא צלותא דשחרית, ולעבודתו עדי ערב דא צלותא דמנחה, דאתמר בה ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב:

תקונא תרין וחמשיין:

בראשית ברא אלקי"ם אלקי"ם, חמש אתוון כחושבן ה', א"ד מן אדנ"י הכי סליק לחמש, ורזא דמלה ודא יעלה מן הארץ והשקה את כל פני האדמה. תא חזי אתערותא צריכא מתתא לעילא, ולבתר והשקה את כל פני האדמה, והשקה ו' איהו שקיו מעילא לתתא, דאיהו נחל קדומים דאתמשך מן מוחא, והכי צריך לאתערא אתערותא בקדמיתא מאתתא, ורזא דמלה אשה כי תזריע ומיד וילדה זכר, נוקבא אדנ"י, דכר יקו"ק, כד אקדימת ברתא שליט דכורא ואתעביד יאקדונק"י,

ורזא דמלה יקו"ק אדנ"י חילי, ועל במותי ידריכני אלין אבהן למנצח בנגינותי אמה ותרין שוקין, מאי חילי תוקפא דכלא מלעילא, חילי חיל י' ודא אבא, תוקפא דיליה נביעו דלית ליה סוף:

אמר רבי אלעזר אבא והא אוקמוהו מארי מתניתין, דעד ארבעין יומין יכיל לאחזרא נוקבא דכורא, ואתהפך מדינא לרחמי, ואוקמוהו בגין דעד כען לית תמן דיוקנא, דאתמר ביה וייצר יקו"ק אלקי"ם, אם כן אמאי נטיל שעורא במ', בגין דאיהי שעורא דנקודה דאיהי י' טפה, (שעורא) דבה אתעביד י"ם מ"י, ודאי נחל קדומים דא ו' דאתמשך מן י' (ס"א ים), והשקה את כל פני האדמה, מאי פני האדמה, אלא אלין אנפין דאינון סומק וחוויר וירוק ואוכס, באלין גוונין נהירא ההיא מבועא, דגוונין אינון מהאי יבשה, נביעו נהורא דילה (ס"א דחילא), דהכי איהו נביעו לארעא כנשמתא לגופא, כמה דאילנא לא מתרבי אלא במיא, הכי ישראל דאינון ענפין דאילנא לא מתרבין אלא בנביעו דאורייתא:

ורזא דמלה מעין גנים באר מים חיים ונוזלים מן לבנון, מעין דא חכמה כתר איהו אמון מופלא, דבעא לנטעא אילנין בגנתא, אסתכל בכל גנתא ולא אשכח תמן מבועא דמיא, מה עבד, אמר אפיק מעין, ולבתר אטע גן, ואתרבי אילנא, ובגין דא מעין גנים, בקדמיתא אדכיר מעין ולבתר גנים, ודא ג"ן סדרים דאורייתא, וכמה דאית גן לתתא הכי אית ג"ן לעילא, והאי מעין איהו במוחא, גופא, ענפין דיליה דרועין ורגלין, ונוזלים מן לבנון דא לבא (נ"א לבנ"ה) דאיהי דל"ת דלה בגלותא, ועלה אתמר יזל מים מדליו:

וי לון לבני נשא דלא משתדלין באורייתא, דאתקריאו עצים יבשים דאינון עתידין לאתוקדא בנורא דגיהנם, ולא למגנא אמרו מארי מתניתין דאינון עמלין וירתין גיהנם, ואף על גב דמתרבי אילנא דאיהו גופא דאורייתא, ולית ליה איבא דאינון פקודין דעשה, מה כתיב ביה רק עץ אשר תדע כי לא עץ מאכל הוא אותו תשחית וכתר, ובגין דא אמרו מארי מתניתין דלית מדרשא עקר אלא המעשה איהו עיקר:

תיקוני זהר דף פז/ב

תקונא חמשין ותלת:

בראשית ברא אלקי"ם תמן ב"ת, תמן א"ם דהוא א"ם מאלקי"ם, ואינון גן עלאה גן תתאה. פתח רבי שמעון ואמר, ויטע ה' אלקי"ם גן בעדן מקדם וישם שם את האדם אשר יצר, ויטע ה' אלקי"ם גן דא שכינתא, בעדן דא אימא עלאה, מקדם אבא עלאה, וישם שם את האדם אשר יצר דא עמודא דאמצעייתא, ועליה אתמר וייצר ה' אלהי"ם את האדם עפר מן האדמה ויפח באפיו נשמת חיים וגומר, וייצר צייר ליה בתרין עלמין בעלמא דין ובעלמא דאתי, ויפח באפיו נשמת חיים דא נשמת כל חי, ויהי האדם דא רוחא דחיי, לנפש חיה דא שכינתא תתאה:

ועוד ויטע ה' אלקי"ם גן דא אורייתא דבכתב, עדן דא עדונא דאורייתא, ושוי תמן את האדם דבריאה, ומה כתיב ביה (ישעיה י"ז) ביום נטעך תשגשי. ויצמח ה' אלקי"ם וכו', יקו"ק אלקי"ם אבא ואימא, כל עץ נחמד למראה דא עמודא דאמצעייתא, דכל גוונין שפירין ביה אתחזיין, ובגין דא נחמד למראה, תפארת שפירו דכל גוונין, וטוב למאכל דא צדיק:

אמר ליה רבי יהודה, והא כל עץ כתיב, אי הוה אמר עץ שפיר, אבל כל עץ כתיב, אמר ליה ודאי הכי הוא, דבכל אתר כ"ל צדיק איהו, אבל כלא חד, כל דא צדיק, עץ דא עמודא דאמצעייתא,

דגוף וברית חשבינן חז, אבל בהאי קרא כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל דא צדיק, למראה דא שכינתא דאתמר בה במראה אליו אתודע, ועץ החיים דא עמודא דאמצעיתא, דאיהו עץ החיים דלעילא דאתמר בה החכמה תחיה בעליה:

אמר ליה הא שכינתא תתאה איהי גן, דמתמן עץ החיים נטוע, כמה דאתמר ועץ החיים בתוך הגן, מאי מן האדמה, אלא דא שכינתא עלאה, דמינה אתנטע כל עץ דאיהו צדיק, כ"ל איהו מסטרא דמ"י, דהכי סליק לחשבן כ"ל מ"י, ובגינה אתמר מבטן מי יצא הקרח וגומר, דאיהו הקרח הנורא:

ועץ הדעת טוב ורע איהו לתתא, עץ הדעת טוב דא מטטרו"ן, ורע דא סמא"ל, ובגין דא ועץ הדעת ו' אתא לרבויה, דאיהו אתי מאתר אחרא, עץ הדעת טוב ורע. ועוד ויצמח ה' אלקי"ם מן האדמה כל עץ, דא איהו צמח צדיק ומתחתיו יצמח, תא חזי כל מאן דנטיר ברית, ההוא בר דיהיב ליה קודשא בריך הוא, עליה אתמר ויצמח ה' אלקי"ם כל עץ נחמד למראה ברזין דאורייתא, וטוב למאכל בפקודין דאורייתא, אבל ברא אחרא דלא אתעביד בדחילו ורחימו דקודשא בריך הוא, מה כתיב ביה ועץ הדעת טוב ורע, ודא ערבוביא דטוב ורע, מעורב ממצה ושאור:

ובגין דא מני קודשא בריך הוא לישראל לנטרא גרמיה בפריה ורביה, הדא הוא דכתיב ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו, טוב מסטרא דדם טהור, ורע מסטרא דדם נדות, דהאי בר גרים אבודא דתרין עלמין, הדא הוא דכתיב כי ביום אכלך ממנו מות, תמות, מות בעלמא דין, תמות בעלמא דאתי:

תקונא חמשיין וארבע:

בראשית ברא אלקי"ם, את השמים עץ החיים, ואת הארץ כל עץ נחמד למראה. והארץ היתה תהו ובהו דא עץ הדעת טוב ורע, ודא רזא תהו עמק רע, בהו עמק טוב, ודא עץ הדעת טוב ורע, כי שם בלל ה' שפת כל הארץ, ומהכא נפק כל ערבוביא דטוב ורע, דאיהו רזא דצדיק ורע לו רשע וטוב לו:

תיקוני זהר דף פח/א

תקונא חמשיין וחמש:

בראשית ברא, בי"ת רא"ש, ואינון אבא ואימא, ברא תרגום בר"א איהו עמודא דאמצעיתא, ועליה אתמר ונהר יוצא מעדן, אית עדן ואית עדן, הדא הוא דכתיב (תהלים ל"ו) ונחל עדניך תשקם, עדניך ודאי, דא עדן עלאה כתר עלאה, עדן דלתתא דא י', ואית עדן דלתתא ודא אימא עלאה, דאיהי ד' איהי עדן לגבי נהר דלתתא מינה, הדא הוא דכתיב ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן:

תא חזי כמה נהרות אינון משניין דא מן דא, אית נהר ואית נהר, אית נהר מנהורא דלעילא דאתקרי נהרא דמיא דאורייתא, דאתמר בה תורת חכם מקור חיים, ואית נהר דאתקרי נהר פלגיו, דכמה פלגין עמיקין תליין מניה, דאתמר בהון פלגי מים לב מלך וגומר, ואית נהר דאתקרי נחל קדומים, דאתמשך מעלאין, ומניה תליין שבעה נהרות, דאתמר בהון נהרות ימחאו כף יחד הרים ירננו, ואית נהר דאתקרי נהר דינור מסטרא דשמאלא, דאתמר ביה נהר דינור נגיד ונפיק מן

וגומר, ונהר בכל אתר איהו ו', מסטרא דאבא ואימא אתקרי נחל קדומים, ומסטרא דעדן עלאה אתמר ביה ונחל עדניך תשקם:

ומסטרא דימינא אתקרי נהר פלגיו, ומסטרא דשמאלא אתקרי נהר דינור, ומניה תליין שתיין אנפין דנורא דאתקריאו ששים גבורים, ואינון שתיין פולסין דנורא דמחיוה למטטרו"ן, ומסטרא דימינא ושמאלא אתמר בכל נחלין דתליין מנייהו, נהרי נחלי דבש וחמאה, ונחל עדניך דא נהר דנפיק מעדן, דאתמר ביה ונהר יוצא מעדן, והאי איהו עדן דעין לא ראתה אלקי"ם וכו', סתים וגניז, דאיהו כתר עלאה, ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים (א' דאיהו ד' אתוון דשם בן ד'), אלין יקו"ק דאינון אבא ואימא ברא וברתא. תא חזי קרקפתא דא אל"ף, כגוונא דא א' ארבע סטרין דיליה בהון הוה יקו"ק הוא ושמיה חד, אין עוד מלבדו בלא פרוד ובלא שתוף כלל:

ועוד ונהר דא ו', יוצא מעדן דא י', ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים דא ד', (אלין ארבע אתוון). ועוד ונהר יוצא מעדן דא אימא עלאה דאיהי א' תניינא, כמה דאוקמוהו מארי מתניתין מאי אל"ף אלף בינה, ולאן אתמשך בגופא, ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים אלין תרין דרועין ותרין שוקין, מאן גן דאתשקיא מניה לתתא דא שכינתא, דתרין גנין אינון חד לעילא וחד לתתא, הדא הוא דכתיב (שיר השירים ח') היושבת בגנים והא אוקמוה:

ואית נהר לתתא דאיהו מטטרו"ן, דאתפרש לארבע סטרין דאינון מיכא"ל גבריא"ל נוריא"ל רפא"ל, שם האחד פישון הוא הסובב את כל ארץ החוילה אשר שם הזהב, וזהב איהו לצפון, הדא הוא דכתיב (איוב ל"ז) מצפון זהב יאתה, ורזא דמלה הולך אל צפון דא גבריא"ל, ולבתר הולך אל דרום ודא גיחון דתמן מיכא"ל, הפוכא מלעילא, דאמר קרא עליה הולך אל דרום בקדמיתא, ולבתר סובב אל צפון, סובב סובב לתרין סטרין דאינון מזרח ומערב, דאינון חדקל ופרת, דתמן אוריא"ל רפא"ל:

פישון לקבל אורייתא דבעל פה, ומתמן פישון, פי שונה הלכות, ג"יחו"ן ג' ג"ומל חסד, ותמן חיוון דאתקריאו חיות הקדש מסטרא דאריה מסטרא דימינא, מסטרא דשמאלא נחש, דאתמר ביה כל הולך על גחון, לאענשא ביה למאן דאעבר על אורייתא דאתיהבת מימינא, פישון:

תיקוני זהר דף פח/ב

תמן שפיפון, לאענשא למאן דאעבר על אורייתא דבעל פה, חדקל ח"ד ק"ל, דא חריפא בלישניה, וחד מסטרא דימינא, ק"ל מסטרא דשמאלא, לאולפא תרוייהו, ח"ד בשנים, וק"ל בשפון, ובגין דא פישון פי שונה הלכות. גיחון ההוא דאתמר ביה ויקבור אותו בגי, תמן שריא לסטרא דימינא. פרת כליל כלהו, האי פריה ורביה, עליה אתמר אם תשכבון בין שפתים, אם ודאי למעבד תמן פריה ורביה:

ובאלין ארבעה עאלו לפרדס אלין ארבעה, אלין דעאלו בקליפין חד הציץ ומת, חד הציץ ונפגע, וחד אשתמד (נ"א נפק לתרבות רעה), רביעאה דעאל במוחא דאגוזא עאל בשלם ונפיק בשלם, האי דאתמר ביה הציץ ונפגע, עאל בענג ולא עאל ביה כדקא יאות, אתהפך ליה לנגע, ודא נהר דיצא מעדן, דאיהו סימן ענ"ג נה"ר ג"ן, הכא אסור והתר טומאה וטהרה כשר ופסול:

ויקח ה' אלקי"ם את האדם ויניחהו בגן עדן לעבדה ולשמרה, תא חזי קודשא בריך הוא אוליה לאדם אורייתא, הדא הוא דכתיב (איוב כ"ח) אז ראה ויספרה הכינה וגם חקרה ויאמר לאדם,

ודא איהו ויניחהו בגן עדן, דא גן דאורייתא, לעבדה בפקודין דאורייתא דעשה דאיהו זכור דכר, ולשמרה בפקודין דלא תעשה דאיהו שמור נוקבא, את האדם דהוה בדיוקנא דאורייתא, דא"ת לרבות אורייתא דאתיהיבת לאדם מא' ועד ת', דאתיהיבת מימינא ומשמאלא, דתמן פקודין דעשה ולא תעשה, פקודין דעשה מימינא לקבל ז"ה זכר"י ודא זכרונות, פקודין דלא תעשה משמאלא לקבל י"ה שמ"י, עמודא דאמצעייתא כליל תרוייהו יקו"ק שמיא, ואיהו קול השופר מסטרא דאימא עלאה דאיהו שופר, תקיעה איהי מסטרא דימינא, ושברים מסטרא דשמאלא, שלשל"ת דאיהי תרועה מסטרא דתרוייהו:

בראשית (בר"א שי"ת) ברא אלקי"ם, האי אלקי"ם איהי אימא עלאה, דרכיבת וסליקת בתרועה (דאיהי ראש השנה הדא הוא דכתיב (תהלים מ"ז) עלה אלקי"ם בתרועה), דאתמר ביה לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל ה' אלקי"ו עמו ותרועת מלך בו, הרי לך דתרועה איהי ביעקב, ואתמר ביה עלה אלקי"ם בתרועה, ה' בקול שופר סליק. תקעו בחדש שופר דא תקיעה, ודא ירחא דסיהרא אתכסיא, מלכיות מסטרא דמלכות דאיהו זה שמי, דתמן קודשא בריך הוא אשתמודע למלך על כל הארץ, ובה איהו המלך הקדוש המלך המשפט מסטרא דשמאלא, מלך על כל הארץ אלקי"ם, ודא לבא לשמאלא מלכות, זכרונות זכור לזכור ודא מוחא לימינא ותמן זכרונות, שופרות דא קנה דאיהו שופר, ומתמן נפיק קול השופר דאיהו עמודא דאמצעייתא, ואיהו יקו"ק, במוחא בלבא בגופא:

ואוקמוהו מארי מתנייתין, דלית פוחתין ביה מעשרה מלכיות ומעשרה זכרונות ומעשרה שופרות, דא יו"ד ק"א וא"ו ק"א (נ"א יו"ד ק"י וא"ו ק"י), מלכיות ותמלוך אתה הוא ה' אלקינ"ו, זכרונות אתה זוכר זכרנו לחיים, שופרות תקע בשופר גדול ועוד תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו, מאי בכסה דא שכינתא תתאה, ובה כתבנו לחיים, דאיהי כתיבה מסטרא דימינא ומסטרא דשמאלא, ובגין דאתאחד ביה אדכיר תרין זמנין כתיבה (נ"א דאיהו יד עלאה יד תתאה), (נ"א אימא תתאה מסטרא דשמאלא איהי) בכסה בההוא דאתמר ביה במכוסה ממך אל תחקור, כתבנו לחיים, איהו בקרא דא (שמות ל"ב) והלחות מעשה אלקי"ם המה והמכתב מכתב אלקי"ם הוא חרות על הלחת, מאי חרות דא ה', דאתמר בה וקראתם דרור בארץ, דרור איהי חרות, ו"הלחות" אינון ו"ה ברא וברתא, ואינון מעשה אלקי"ם דאיהי אימא עלאה, מעשה איהו בתרין ידין דתמן עשייה, ומכתב אלקי"ם בתרין ידין:

תיקוני זהר דף פט/א

דתמן כתיבה, ואיהי חרות על הלחת, יד כותבת ויד חותמת, ואיהי חז יד הגדולה דאתמר בה וירא ישראל את היד הגדולה, ותניינא יד החזקה הדא הוא דכתיב (דברים ד') וביד חזקה וכו', ורזא דמלה ה' אלקינ"ו ה' יד הגדולה, (כוז"ו במוכס"ז כוז"ו י"ד) החזקה, ואינון (נ"א אימא עלאה ואימא תתאה), יד עלאה מסטרא דימינא, יד תתאה מסטרא דשמאלא, וכלא כ"ח פרקין, דאתמר בהון ועתה יגדל נא כח אדנ"י, ודא כח מעשיו הגיד לעמו, כח מעשה בראשית:

ועוד אית י"ד דאתקרי יד רמה, ודא יקו"ק יו"ד ק"א וא"ו ק"א, ואית יד תניינא לקבלה ודא אקי"ק אל"ף ק"א יו"ד ק"א, ודא כ"ח, בזמנא דחאבו ישראל אסתלק האי כח מנייהו ואתמר בהון וילכו בלא כח לפני רודף:

ובמלאכים כתב"אל ממנא על הכתיבה, חתמי"אל על החתימה, כתבי"אל כת"ב אל"י, אל"י איהו אם בחושבן, זה אלי ואנוהו, כתב כ' כתר ת' תורה ב' ברכה, וכלא אימא עלאה, איהי כתר

בראש כל צדיק, ואיהי תורת ה' תמימה, ואיהי ברכת ה' היא תעשיר, חתמי"אל מסטרא דחכמה, ותריוויהו חיים, חכמה דכתיב (קהלת ז') החכמה תחיה בעליה, אימא עלאה עץ חיים היא למחזיקים בה, ותריוויהו לימינא ושמאלא:

תלת אצבעין מתייחדין בקולמוס לכתיבה, ועלייהו אמר בן זומא, אין בין מים העליונים למים התחתונים אלא כשלש אצבעות, ותרין אצבעאן אינון דסמכין לון, ואינון כתרי גלימי דסחיפי אהדדי. רזיא"ל איהו אוריא"ל. ועליה אתמר וזה זכר"י עם ו"ה רמ"ח, ודא רזיא"ל, שמי עם י"ק שס"ה ש'מועא"ל מ'טטרו"ן י'הוא"ל ראשי תיבין שמי, חסדיא"ל מסטרא דחסד, גבריא"ל מסטרא דגבורה, אוריא"ל מסטרא דעמודא דאמצעיתא, בכל סטרא אלי איהו מסטרא דאם, ואינון אל"י א' כתר י' חכמה ל' אימא עלאה, דאיהי מגדל עוז שם ה':

ועוד אמר ההוא סבא רבי רבי, והמכתב מכתב אלקי"ם הוא, תרין ידין כותבות מימינא ומשמאלא, אבל חרות על הלוחות עמודא דאמצעיתא, (בן י"ה איהו ודאי), כמה מלאכיא ספריא אית לעילא דכתבין זכוון דישראל, וכמה מלאכיא דחותמא דמלאכא בידיהון דחתמין זכוון דישראל, וכמה מלאכיא אינון שקלין קלין וחמורין דאורייתא, הדא הוא דכתיב (ישעיה ל"ג) איה סופר איה שוקל, וכד איהו חתים בטבעת המלך דאיהו ו' (נ"א י') אין להשיב, חותם איהו ו' חותם אמת, יד כותב ויד חותם ה' תתאה כותב ה' עלאה חותם, דאינון ה' אצבעאן דיד ימינא וה' אצבעאן דיד שמאלא, ה' תתאה כותב באת ו' דאיהו קולמוס, קנה דדרועא ה' עלאה חותם באת י' דאיהו כף היד:

ש"ם הדורש איהו צדיק, עליה אתמר ה' אלקי"ם נתן לי לשון למודים, ודא (ז') י"ו זעירא, לדעת לעות את יעף דבר, אינון ה"ה, דבהון ועוף יעופף על הארץ, ונקודה דשם הכותב, והמכתב מכתב אלקי"ם הוא דא יהוה, ש"ם הדורש, ה' אלקי"ם נתן לי לשון למודים, לדעת לעות את יעף דבר ודא יהוה", ידיעת קודשא בריך הוא בשכינתיה, בהאי נקודה יתהלל המתהלל השכל וידוע, ודא יהוה:

כל אלין נקודין צריך לנקדא לון מקראין דאורייתא, כמה דאינון כתיבין בארץ קשוט, וכל הוי"ה אית לה משמשא דרכיב עליה, ואיהי מרכבה ליה, וההיא הוי"ה אית לה מנהיגא דשליט עליה, כגון דכורא על נוקבא, ולית רשו לנוקבא ולא לשליחא דילה למעבד מדעם בלא רשות בעלה, דכל מאן דמקבל:

תיקוני זהר דף פט/ב

איהי נוקבא, מאתר דאיהו מקבל, ורזא דמלה כי גבוה מעל גבוה שומר, וכגוונא דא שליחא לעילא מטטרו"ן, וכמה ממנן דתחות ידיה דאינון שליחן דשכינתא, ושכינתא איהי נוקבא, לית לה רשו לאזלא לשום אתר בלא רשו בעלה, ורזא דמלה ויקחו לי תרומה, אם אתון בעיתון דשריא שכינתי ביניכון, ויקחו לי, נסיבו מני רשו בקדמיתא לאתגליא:

תקונא חמשין ושיתא:

בראשית ברא אלקי"ם, אלקי"ם הא אוקמוה תמן דחילו מסטרא דאת ה' (נ"א ה"י), דאיהי לשמאלא, דאף על גב דאת י' איהו רחמי, באתר דשלטא ה' עלה נוקבא אתקריאת, כגוונא דא ק"י, ורזא דא אתגליא (בי"ה ק"א וא"ו ק"א) יו"ד ה"י וא"ו ה"י (ס"א ביו"ד ק"א וא"ו ק"א)

דלית בריה בלא דכר ונוקבא, דתרין שותפין אינון בברא וברתא, אבא ואימא, חד יהיב טפה דכורא וחד נוקבא, וכד שליט דכורא על נוקבא איהו דכר, וכד שליט נוקבא על דכורא איהו נוקבא, והא אוקמוהו ברזא דאשה כי תזריע וילדה זכר:

ורזא עלאה הכא, לזמנין אזדריקו תרין טפין, לזמנין תלת, לזמנין ארבע, לזמנין חמש, לזמנין שית, לזמנין שבע, ודא רזא דסליקו למטה תרין ונחתו שבעה. תרין טפין אינון לזמנין צר"י ולזמנין שב"א, תלת לזמנין אינון סגו"ל ולזמנין שור"ק, לזמנין שבע, כגוונא דא ז' מן זרע, ותלת טפין צריכינ נטירו מן כב"ד טחו"ל מר"ה, דאתמר בהון ויצו ה' אלקי"ם על האדם, ואוקמוהו לית צו אלא עבודה זרה, ודא כבד, דאתמר בה כל הכועס כאלו עובד עבודה זרה, ובגין דא לא צריך לארקא טפין אלא ברחימו, ולא בכעסא ובקטטה, וכד זריק בר נש אלין תלת טפין ברחימו אתקריאו סגולת"א, ורזא דמלה זרק"א מק"ף שופר הולך סגול"תא:

על האדם דא שפיכות דמים, הדא הוא דכתיב באדם דמו ישפך, דא אתערותא דטפה דנוקבא דאיהי מליחה סומקא. ואי איהי סגו"ל נקודה לתתא איהי נוקבא, נקודה דלעילא דכר, וכד זריק לה במר"ה דאיהי גיהנם קטילת (לה):

לאמר דא גלוי עריות, ודא טחו"ל, מאן דזריק טפה באתתיה בעציבו ובקטטה, אתגליאת ביה ערייתא, ובגין דא ערות אביך וערות אמך לא תגלה, איהי טחול לילית, מרה אוכמא ערוה דכלא (נ"א דכלה):

אמר רבי אלעזר, אבא, שעורא דעריות אינון באתר ידיע או לא, אמר ליה רבי, יקו"ק איהו י' אב ה' אם ו' בן ה' בת, ה"ה אינון אשה ובתה כלה וחמותה, כפום ענפין דאילנא הכי אתקריאו, ענפין דאילנא מתפרשין לעילא באילנא, כמה דאוקמוהו ופניהם וכנפיהם פרודות מלמעלה, ועליהן אתמר ולא יגלה כנף אביו, ואינון מתייחדין לתתא:

כגון לולב דאיהו אגודה חדא לתתא בכל אלין מינין דהדס וערבה, דאינון תלת הדסין, ותרין ערבות, ואיהו בפרודא לעילא, דענפין מתפרדין לימינא ושמאלא, ובגין דא נפרצו עליו פסול, נפרדו עליו כשר, והאי פרץ איהו פרוץ בערוה דאיהו בין ענפא וענפא, ובגין דא אתמר תמן לא תקרבו לגלות ערוה, לאו צריך לקרבא אתוון דאינון יקו"ק באתר:

תיקוני זהר דף צ/א

דערוה, ורזא דערוה אתרמיז בתרין (בהדי) אתוון ע"ר ו"ה ע"ר ר"ע בעיני ה' ואלין ענפין (נ"א לא) אתפרשו דיהא ערוה בינייהו, לאו איהו אלא בר מאתריה דקודשא בריך הוא דאיהו אדנ"י, הדא הוא דכתיב לא יגורך רע, דבספירן תשכח אב ואם ובן כחדא, בבינ"ה ב"ן י"ק, ולית תמן ערוה, ותשכח לון לתתא אח ואחות תרוייהו ביחודא, אח איהו עמודא דאמצעיתא ד' אחות דיליה, ותרוייהו אינון חד בלא פרודא, אף על גב דצדיק איהו יחודא דכלהו:

אדהכי הא אליהו קא אזדמן ליה לרבי שמעון, ואמר ליה רבי רבי, שעורא דעריין הכי איהו ודאי, בכל ספירן לית יחודא חד בחברתה כגוונא דדכר ונוקבא אלא בצדיק, דיחודא דתרוייהו לאו איהו בכל אברין דילהון אלא בברית מילה, בשאר אברין קורבא דאחווה אית תמן ולא דיחודא, ודא איהו רזא דאילנא דענפוי מתפרשין לעילא בכל סטרא, ורזא דמלה ותשב באיתן קשתו ויפוזו

זרועי ידיו, אבל לתתא כלהו אגודה אחת יחודא חדא, ובגין דא לתתא בצדיק צריך לקרבא אתוון דיקו"ק עם שכינתיה, דאיהי קורבא דיליה קרבן ליקו"ק:

והכי שכינתא עלאה עם חכמה צריך לקרבא לון בצדיק, וכל ענפין תמן מתייחדין ומתקשרין ומשלבין, ומקבלין דא מן דא, וכלא על ידא דצדיק, ובלא צדיק לית קורבא דיחודא, אלא אחוה, ובגין דא חסד תמן אתקרי ו' אח ו' אחות מסטרא דימינא, ובהאי אתר אתמר ואיש אשר יקח את אחותו בת אביו או בת אמו וגומר חסד הוא, ועם כל דא דחסד הוא ונכרתו לעיני בני עמם, מאן דמחבר אתוון באתר דפרודא כאלו אפריש בינייהו, ובגין דא ונכרתו מדה לקבל מדה:

והכי י"ק בימינא אינון באחוה, ולית יחודא אלא על ידא דצדיק, ובגין דא בהאי אתר לא תקרבו לגלות ערוה, והכי בשוקא ימינא ושמאלא תמן אלקים אחרים, ולא צריך לקרבא תמן אתוון, בזמנא דאלקי"ם אחרים תמן דאינון מסטרא דעבודה זרה, ורזא דמלה ויקריבו לפני ה' אש זרה:

וכל אינון עריין אינון סמא"ל ונחש, דתבעין למעבד דינין ומגלין לון קדם ה', ובגין דא אתקריאו עריות, ודא איהו רזא וסוד אחר אל תגל, דדא גרים גלות ואתגלי בין עממיא, מאן דגלי עריתיה תמן הכי איהו אתגלי בין עריין דאינון אלקים אחרים, ומאן דמכסי עלייהו הכי איהו אתכסי בינייהו, ובגין דא ולא יגלה כנף אביו, דא שכינתא דגלת בין עממיא בגין חובא דא, כמה דאת אמר ובפשעיהם שולחה אמכם:

וארבע זמנין גלת שכינתא בגלותא, בגין דאעילו ערוה בין ארבע אתוון, ואף על גב דאתמר כל אלין עריין בספירן ובשמא דיקו"ק, לאו באתריה דלעילא, אלא כד שכינתא גלת, כל ספירן נחתו עמה, ולית פרודא בה ובין עשר ספירן, וכד נחתו אתלבשו בשית יומין דחול שית ענפין, חסד ביומא קדמאה, גבורה ביומא תניינא, עמודא דאמצעיתא ביומא תליתאה, תלת ספירן תניינין בתלת יומין אחרנין, דאינון רביעאה חמשה ושתיאתא:

ועשר אמירן דא י' אבא, חמש אור דא ה' אימא, שית זמנין טוב ו' דאית בשית יומי דחול, ה' דהששי ה' דיקו"ק, רא"ש דבראשית דא כתר רישא דכל רישין:

ואמאי אית פרודא, בגין דלית צדיק אות ברית תמן, ורזא דמלה אדם אין צדיק בארץ דאיהו אות ברית תמן, ובשבת דאיהו יומא שביעאה תמן קריבו ויחודא דשמא דיקו"ק וכל ספירן, ובגין דא תלמידי חכמים זוגייהו מלילי שבת ללילי שבת, האי עריין אינון ודאי לתתא, אבל לעילא:

תיקוני זהר דף צ/ב

אתמר לא יגורך רע, וצדיק דקריב לאתתיה ביומין דחולא, ההוא בן דעביד עליה אתמר צדיק ורע לו, דגרים דאתעביד קדש חול דאיהו יום השביעי, ובההוא זמנא איהו רזא דצדיק ורע לו רשע וטוב לו, אבל לעילא לית ערוה וקצוץ ופרוד ופרוץ, ובגין דא לעילא (לית לך לידמה ליוצרך, דתימא הכי דלעילא) אית יחודא באח ואחות ובבן ובבת ובאם עם בן, אם כן לית לך לידמה ליוצרך, דאנת הוית גרים דלא תהא בדיוקנא דיליה לעילא, כמה דאת אמר כי אם עונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלקיכם"ם:

ותא חזי בשעתא דבעא קודשא בריך הוא למברי אדם, הכי הוה בעי למעבד ליה כגוונא דדיוקנא דיליה, בלא ערוה ובלא פריץ ופירוד, כמה דאת אמר נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, למהוי כל

ספירן כלילן ביה, בלא פרוד וקצוץ, ולאטייחדא בן עם בת דאינון אחים, דעלייהו אתמר אחים תאומים, הדא הוא דכתיב (שמות כ"ו) ויהיו תאומים מלמטה ויחדיו יהיו תמים על ראשו, באן אתר, אל הטבעת, דא טבעת דאות ברית מילה, דאיהו שער לכל עריין לתתא, ושער דיחודא לעילא, ולעילא אתמר ביה ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם, אבל לתתא אתמר ביה ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו, לא תערב ביחודא טוב עם רע, ואם לאו מות תמות, אתמר הכא מות תמות ואתמר בשבת מחלליה מות יומת:

ואדם ודאי אתעביד בדיוקנא דלעילא, ועבד תמן פרודא, ואתפריש מתמן, אמר ליה רבי אלעזר אבא איך אתעביד בדיוקנא דלעילא, דהא שמענא כמה דעות תמן, אמר ליה ברי, כד אתעביד כלהו ספירן אתכלילו בדיוקנא דנשמתייה, ונשמתייה הוה מרכבה לון (כגוונא דנשמתייה), דעלה אתמר ויברא אלקי"ם את האדם בצלמו, כגוונא דעשר ספירות בלימה, וכלהו גוונין דנשמתיין הוו נהרין בנשמתייה, והוו נהירין על אנפוי, ומניה הוו מזדעזעין עלאין ותתאין, והוו סגדין ליה בגין אלין נהורין דהוו נהירין ביה, כגוונא דאדם דלעילא דהוו סגדין ליה, הכי הוו סגדין לאדם דלתתא, עד דהוה אמר איהו בואו נשתחווה ונכרעה נברכה לפני ה' עושנו, ובההוא זמנא הוה איהו שליט על כל המוני עילא ותתא:

גוון אוכם דעינא ושערוי אוכמין וכל גוונין אוכמין שפירין, אתייהיבן ביה מסטרא דאימא, חוורו דעינא וחוורו דאנפין וחוורו דמוחא וחוורו דגרמין, אתייהיבת ביה מסטרא דאבא, דהכי אוקמוהו מארי מתניתין, דלובן שבעין ומוחא ועצמות אתייהיבו מאבא, ואוכמו דעינא ושערא אתייהיבו מאימא, וחוורו ואוכמו תרוייהו אשתכחו מכתרא עלאה, אוכמו מלבר וחוורו מלגאו, ועליה אתמר ועתה לא ראו אור בהיר הוא בשחקים, וכתוב אחד אומר (תהלים י"ח) ישת חשך סתרו:

והא אוקמוהו חבריא, אוכמו נוקבא לחוורו (נ"א אוכמא לנוקבא חוורא לגברא), ואורייתא מתמן איהי חוורו מלגאו אוכמו מלבר, ולעילא אבא ואימא אמרו על עמודא דאמצעייתא ושכינתיה נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, עמודא דאמצעייתא בחוורו, ושכינתא באוכמו, הדא הוא דכתיב שחורה אני ונאווה, ותא חזי אימא עלאה הות אוכמא קדם ההוא נהורא דלגאו מינה, אבל כד נחתא לתתא אתחזיית גוונהא בחמש ספירן, דאינון ה' ענפין דאילנא, דרועא ימינא ושמאלא וגוף ותרין שוקין, צדיק נטיל כל גוונין, הדא הוא דכתיב (בראשית ט') וראיתיה לזכור ברית עולם, וראיתיה בגוונין נהירין, והכי שכינתא תתאה אתחזיית בחמש גוונין מתתא לעילא, ואלין גוונין דשית ספירן, ועלייהו אתמר ותכלת וארגמן ותולעת שני:

תיקוני זהר דף צא/א

ושש ועזים, וכמה דאתכלילין כל גוונין מעילא לתתא בצדיק, הכי אתכלילין כל גוונין מתתא לעילא בעמודא דאמצעייתא:

תא חזי ארבע ענפין רברבין הוו באילנא, ואינון הוו תרין דרועין ותרין שוקין, וכלהו בשעורא דאת ו' עלאה, ובכל אמה ה' ענפין זעירין דאינון זרת, דאתמר ביה ושמים בזרת תכן, ואינון שעורא דה', ועל ה' ענפין הוה י' דאיהו כף היד, ודא איבא דאילנא, וכמה שרטוטין מרקמין בכף דיד, דאינון גוונין שפירין דאיבא, דבהון אתפתחת שושנה דאתעבידת מינה איבא, ואינון כפתור ופרח, כן לששת הקנים היוצאים מן המנורה, ואלין תלת גרמין בדרועא ימינא, ותלת בדרועא שמאלא, מנרתא גופא דאמצעייתא:

ברי בכל אליו תקונין ברא לאדם ובת זוגיה, (ואי) ואיהו עבד פרודא לעילא בין קודשא בריך הוא ושכינתיה, דגרים לסלקא שכינתא מקודשא בריך הוא, הכי קודשא בריך הוא סליק מניה בת זוגיה, ואסתלק קודשא בריך הוא מניה, דבאתר דלא שריא שכינתא תמן, קודשא בריך הוא לא שריא תמן, ומנלן דאסתליקת בת זוגיה מניה, כמה דאת אמר ויאמר ה' לא טוב היות האדם לבדו, ודא גרם ליעקב דאתמר ביה ויותר יעקב לבדו, ובהוא זמנא נצח ליה סמא"ל, ויגע בכף יריכו, באן אתר פרח בגיד הנשה, דפרח י' מגיד הנשה דאיהי י' דיעקב, ואשתאר איהו עקב, דאיהו דש בעקב, ודא רזא וידו אוחזת בעקב עשו (דאיהו דש בעקב בגלותא ובעולא דמלכותא דשבעין אומין דהוא לזנב ולא לראש):

כמה דגרים אדם דשכינתא אתפרשת מקודשא בריך הוא, כמה דאת אמר ובפשעיהם שלחה אמכם, ואשתאר קודשא בריך הוא יחידאי בלא מטרוניתא, הדא הוא דכתיב (ישעיה נ"ז) הצדיק אבד, מאי אבד, אבד למטרוניתא, ובגין דא לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו, דא אחרא, דלית איהי בת זוגיה, מסטרא דעץ הדעת טוב ורע, באסור והיתר טומאה וטהרה כשר ופסול דם טהור ודם נדה, ובגין דא אוקמוהו זכה נעשה לו עזר, לא זכה כנגדו, דאסתלק מניה אתתא דאיהי עץ החיים, דאתמר בה עץ חיים היא למחזיקים בה, ראה חיים עם אשה אשר אהבת, דעלה אתמר ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם, דאיהו הוה חרות על הלוחות, חירו ממלאך המות, חירו משעבוד מלכיות, חירו מכל מרעין בישין, מעניותא וטפשותא וצערא ודוחקא וכפנא, ועלה אתמר ארץ אשר לא במסכנות תאכל בה לחם וכו':

אסתלק מיניה, ואתייהב ליה אחרא מסטרא דסיהרא, דאתמר בה עת ללדת ועת למות וכו', דאיהי פלגו דילה חיים עותרא, ופלגו דילה מות עניותא, כגוונא דלבא דאתמר ביה לב חכם לימינו ולב כסיל לשמאלו, תרין בשותפו, ובגין דא אם זכה עזר במלויא דסיהרא, ואם לא זכה כנגדו בחסרונא דסיהרא:

עריות מסטרא די"ק, ע"ר י"ה תעור קשתך, עריות מסטרא דו"ה לא תקרבו לגלות ע"ר ו"ה, ודא לילי"ת דאיהי ערות אשה ובתה, דאינון ה"ה, ערות כלתך דא י' זעירא דאדנ"י, דאיהי כלה האמורה בשיר השירים. תא חזי שכינתא תתאה אתקריאת בתה מסטרא דאימא עלאה, כלה מסטרא דכ"ל כ"ל ה', אחות מסטרא דעמודא דאמצעיתא, שאר בשרו מסטרא דההוא דאתמר ביה בשגם הוא בשר, מסטרא דדרגיה:

תיקוני זהר דף צא/ב

תקונא שבע וחמשין:

בראשית תרי שב"א, ואינון תרין נקודין תרי יצירות, דאתמר בהון ויצר ה' אלקי"ם מן האדמה כל חית השדה ואת כל עוף השמים, ויבא אל האדם לראות מה יקרא לו וכו'. תא חזי כמה נשמתינ וכמה ציורין צייר קודשא בריך הוא בדיוקנא דמרכבות דלעילא, דאינון חיות הקדש, דירתין בני נשא נשמתינ מנייהו, ואייתי קודשא בריך הוא לאדם בגלגולא על כלהו, לראות מה יקרא לו, ולא אשכח עזר בהון, הדא הוא דכתיב ולאדם לא מצא עזר כנגדו, ואיהו קרא לון לכל חד שמהן כפום חילא דלעילא, דאתמר בהון המוציא במספר צבאם לכלם בשם יקרא, לכל חיה ומלאך ואופן קרא לון בשם ידוע, לכל חד על מתכונתו בעבודתו ובשמרתו:

תא חזי אדם הוה ידע כל מלאך ואופן וחייה ושרף, כל חד דהוה ממנא על שליחותיה, והוה ידע כל שמא דכל חד דהוה כפום שליחותיה, והכי הוה קרי ליה, דהכי אשכחנא בספר רזיא"ל דאתייהיב לאדם קדמאה, דמטטרו"ן קרא ליה קודשא בריך הוא שמהן סגיאין, לזמנין אתקרי מיטטו"ר בזמנא דממנא על מטרא ולזמנין אתקרי פתחו"ן סגרו"ן (אטימו"ן) (נ"א אטמו"ן), אטמו"ן בזמנא דאיהו אוטם חובין דישראל, סגרו"ן בזמנא דסגר תרעין דצלותא, פתחו"ן בזמנא דפתח תרעא דצלותא, (פסקו"ן) (נ"א פיסקו"ן) בזמנא דפוסק הלכות דמתניתין במתיבתא תתאה, והכי כל שמהן כפום שליחותיה, והכי כל מלאך אשתני שמה כפום שליחותיה, הדא הוא דכתיב (שופטים י"ג) למה זה תשאל לשמי והוא פלאי, וכפום ניסא דעבדין הכי איהו שמייהו:

ולכל שליחותא ושליחותא דילהון אית רגעא ושעתא ידיעא, ומזל ידיע, ויום ידיע, וככב ידיע, ותמן אשתני, האי מלאך אתקרי בששים רבוא שמהן דמלאכיא, הוא אתקרי חסדיא"ל בזמנא דעביד חסד עם עלמא, גבריא"ל בזמנא דעביד גבורה בעלמא, סתוריא"ל בזמנא דסתיר בני עלמא בגדפוי מאלין מלאכי חבלה, הדא הוא דכתיב (תהלים צ"א) ותחת כנפיו תחסה צנה, ואתקרי חתמא"ל בזמנא דחתים זכוון וחובין על בני עלמא, כתביא"ל בזמנא דכתב חובין וזכוון:

וכל מלאכא כפום שמה אית ליה קרא באורייתא, כתביא"ל על שם (שמות ל"ב) והמכתב מכתב אלקי"ם הוא וגומר, זכריא"ל על שם זוכר ברית אבות, ואית ליה קרא זכרנו לחיים, ואתכפיא בזכור, שמריא"ל בשמור, חסדיא"ל בחסד, גבריא"ל בגבורה, צדקיא"ל בצדק, רפא"ל ברפואה, יתוא"ל בתפארת, מלכיא"ל במלכות, לית מלאך דלית ליה עקרא ויסודא בספירן, וכל ספירה אית לה שם ידיע והוי"ה ידיעה, וכל שמהן תמן אית לון עקרא ויסודא:

(והאי כללא נקוט בידך דכל ממנן דלעיל שמהן דילהון תליין בספירן ושמהתהון כל חד אית ליה קרא על שם שמא דיליה):

וכל מלאכיא דסוסייהון סוסי אשא, ומרכבותיהון אשא וקשתותיהון אשא, ורומחיהון אשא, וכל מאני קרבא דילהון אשא, יסודיהון בגבורה, ומלאכי חבלה דאינון אשא, יסודא דילהון בגיהנם, ואית מלאכיא דאתמר בהון עושה מלאכיו רוחות, יסודא דילהון בעמודא דאמצעיתא, ואית מלאכיא דאינון ממיא דרקיעא, דאתמר בהון והמים אשר מעל השמים, מסטרא דימינא, כלהון עקריהון לעילא, ולית מלאכא דלא אשתכח ביה שם יקו"ק, דאשתכח בכל אתר, כגוונא דנשמתא דאשתכחת בכל אבר ואבר, ובגין דא אית לבר נש לאמלא יקו"ק בכל ספירן, ובכל כורסיין, ובכל מלאכין, ובכל אבר ואבר דבר נש, דלית אתר פנוי מניה לא בעלאין ולא בתתאין, יקו"ק לא אתקרי ביחודא דארבע אתוון אלא בעלת העלות דמייחד לון, ובגין דאיהו מייחד:

תיקוני זהר דף צב/א

ארבע אתוון, ביה אתקריאו יקו"ק ביחודא חדא ה' אחד ושמו אחד, ובגין דא שוי אמונה דישראל בארבע אתוון אלין, וכל שמהן שוי כנויין לשמא דא, לית שמא עד אין סוף ועד אין תכלית ברברא ושלטנא מן דא, לעילא עד אין סוף, ולתתא עד אין תכלית, וכל חיילין ומשריין מניה דחלין ומזדעזעין:

תקונא תמניא וחמשיין:

בראשית ברא אלקי"ם (איהי) את, בת יחידה איהי בת מלך פנימה, (איהי) את אמתא דילה, ועלה אתמר ויפל ה' אלקי"ם תרדמה על האדם ויישן וכו', מאי ויסגור, פתח רבי שמעון ואמר, ויריחו סוגרת ומסוגרת, מאי ויריחו, דא איהי ירח דאיהי גופא דילה, אמתא מברתא דמלכא, דאיהי נקודה דילה, סוגרת ומסוגרת מלגאו, כגוונא דא כ':

ובגינה אתמר לעמת המסגרת תהיין הטבעות וגומר, מאי הטבעות אלין תרין אודנין דלכא דאינון עגולין כטבעות, ולכא איהו לשמאלא, הכי פתורא צריך לשמאלא, שלחן בצפון, לבתים לבדים, מאי לבתים אינון תרין בתי לבא, מאי לבדים אינון תרין כליין, תרווייהו לבר, עלייהו אתמר והיו תואמים מלמטה, תרי כנפי ריאה, ויחזיו יהיו תמים על ראשו, ובגין דשמועה תליא בלבא, אוקמוהו מארי מתניתין הלב שומע:

תא חזי, אתמר בהאי צלע ויקח, ולבתר ויבן ה' אלקי"ם את הצלע, מאי ויבן, אלא (מלכים א' ח') בנה בניתי בית זבול לך וגומר, והבית בהבנותו אבן שלמה מסע נבנה, תרי בתי לבא אינון תרי בנינין דהאי קרא, הדא הוא דכתיב והבית בהבנותו דא בית ראשון, אבן שלמה מסע נבנה דא בית שני, ולקבלייהו אמר בנה בניתי תרין בנינין, חד אתקריאת בניינא דאימא עלאה, ותניינא בניינא דאימא תתאה:

ועוד ויבן, לישנא ואכנה גם אנכי ממנה, בניינא דיבום, וכמה דהאי נקודה איהי סוגרת ומסוגרת, הכי צריכה ברתא דאיהי בתולה, למיהוי סגורה ומסוגרת בבית אביה, (שם כ"ד) בתולה ואיש לא ידעה, ותרד העינה דא בת עינא, סוגרת ומסוגרת בעינא, ותלת גוונין סחרין לה, ועלייהו אתמר הן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר. וכד נחית לון משה אורייתא לישראל מינה, אמר היו נכונים לשלשת ימים אל תגשו אל אשה, שלשת ימים לקבל תלת גוונין דעינא, ואיהי טמירא וסתירא בהון, ואיש לא ידעה בהון, עד דאתפשט מנייהו:

ובהוא זמנא דאתפשט מאלין לבושין, אתייחדת עם בעלה בקרוב בשרא, הדא הוא דכתיב (בראשית ב') עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה כי מאיש לוקחה זאת, על כן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד, דכך דרכא לאתייחדא דכר ונוקבא בקירוב בשר, ודא דבוקא (נ"א קורבא) דיחודא דלעילא, דלא יהא דבר חוצץ, ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין, דכד בר נש מצלי ומייחד קודשא בריך הוא בשכינתיה דלא יהא דבר חוצץ בינו לבין הקיר, (שכינתיה קרקוריה דקיר קירות הלב), דלא יעביד פרוז וקצוץ בין קודשא בריך הוא ושכינתיה, ורזא דמלה ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו, ערומים בקרוב בשרא בלא לבושא כלל, ובהוא זמנא דקודשא בריך הוא ושכינתיה כחדא בלא לבושא כלל, אתמר ביה ולא יכנף עוד מוריך, והיו עיניך רואות את מוריך. אמר ליה רבי אלעזר, אבא, מאי סיומא דקרא ולא:

תיקוני זהר דף צב/ב

יתבוששו, אמר ליה ברי באתר דאית ערוה אית בשת, ודא איהו ירא בשת, ומאן דלית ליה בשת בודאי לא עמדו רגלי אבהותי על טורא דסיני, ובשת איהו בתלת גוונין חוור וסומק וירוק באנפין, דאתמר בהון (ישעיה כ"ט) לא עתה יבוש יעקב בגוון סומק וירוק, ולא עתה פניו יחווירו בגוון חוור, ואלין תלת גוונין דאית בהון בשת אלין אינון תלת גוונין דתלת קליפין דאגוזא, דאינון עריין דבהון אתלבשת קשת ואתחזיא בהון:

ובגין דאינון עריות תלת קליפין, אתמר בהון אין דורשין בעריות בשלשה, ואסיר לאסתכלא בהון, ובגין דא אסיר לעמא קדישא לאסתכלא בגוונין דקשת, ודא רזא דערלה דאית לה תלת קליפין, דצריך לאעברא לון מאות ברית קדש, ומיד וראיתיה לזכור ברית עולם, ועל אלין תלת קליפין אתמר של נעליך מעל רגליך, ומיד וראיתיה, ובזמנא דמשה הוה מתלבש בהון, מה כתיב ביה אל תקרב הלום, ומיד דאתפשט מנייהו אתקריב תמן:

ודא רזא דקרבנא, דהוה נחית אשא לאדלקא אלין תלת קליפין, הדא הוא דכתיב (ויקרא ו') זאת תורת העולה היא העולה על מוקדה וגומר, הא תלת גוונין דאשא, דהוה נחתין בתלת צלותין לאדלקא ולאוקדא אלין קליפין, ובהוה זמנא הוה קודשא בריך הוא מתקרב בשכינתיה, והוה מתקרבין אתוון דיליה י' בה' ו' בה', ובזמנא דהוה מתלבשין באלין קליפין, אתמר בהון לא תקרבו לגלות ערוה, ולא צריך לקרבא אתוון י' בה' ו' בה':

ובגין דא תקינו תלת צלותין בכל יומא, לאעברא תלת קליפין אלין דערלה מאות ברית דאיהי שכינתא, ובדא שריא בתלת גוונין נהירין, דאינון כהנים לויים וישראל, דעלייהו אתמר מה יפו פעמך בנעלים בת נדיב, ואינון נעילת חגין וזמנין ומועדין, דעלייהו אתמר שלש רגלים תחג לי בשנה, תלת קליפין עלייהו אתמר ויעש ה' אלקי"ם לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם, בקדמיתא כתנות אור, ולבתר דחאבו כתנות עור, מעור דאיהו משכא דחוויא, ולשבעין שנין אתפשט ההוא (חויא) (נ"א משכא) מניה:

דתלת גוונין דלבושין דשכינתא אינון תלת ווי"ן דויסע ויבא ויט, בזמנא דמתעברין כתנות עור דחוויא, נהרין תלת גוונין דנהורא דשכינתא, ומיד וראיתיה לזכור ברית עולם, ואינון תלת ווי"ן אינון תלת גגין דאת ב', חד לשמיא וחד לארעא וחד לימא, ומהאי ב' תליין שבעין גוונין, ואינון שבעין ותריין, דעלייהו אתמר הנה ה' רוכב על עב קל ובא מצרים, על ע"ב בשבעין ותריין גוונין נהירין, ומיד ונעו אלילי מצרים מפניו:

ואינון תלת גוונין רמיזין בה', ה' תלת גגין דילה אינון לבושין נהירין דברתא דמלכא, דאיהי י' בת עין, ואיהי חמש אלפין שנין דבריאית עלמא, ואיהי ה' זעירא דאברהם דדרגיה חס"ד, דסליק לשבעין ותריין, ה' י' מן אלקי"ם. ה"י מן יו"ד ק"א וא"ו ק"א. (נ"א יו"ד ק"י וא"ו ק"י). ה' לבושא דכסי על י':

תקונא תשעה וחמשיין:

בראשית כי באש ה' נשפט, דאינון כתנות עור דצריך בהון הבדלה, כד אמרין ישראל בורא מאורי האש, ואמרין המבדיל בין אור לחשך:

תיקוני זהר דף צג/א

חשך אוכם, כתנות עור דיליה אוכמין, דאתמר בהון שחורות כעורב. והנחש היה ערום מנייהו, דלכל חיה ברא לבושין, ולכל בריין דאתבריאו בשית יומי בראשית, ואשתארו גופין דמזיקין למעבד ולא עביד לון, בגין דהוה ערב שבת, ודא איהו אשר ברא אלקי"ם לעשות, ובגין דא והנחש היה ערום מכל חית השדה אשר עשה ה' אלקי"ם, דלכלהו עבד לבושין, וליה לא עבד, בגין דהוה מזיקין דעלמא:

ואמאי לא עביד לון, בגין דהוה ליה למברי לאדם ערב שבת, ובגיניה לא ברא לון, ובגין דא עאל קנאה בלביה דחויא עם אדם, בגין דאשתאר ערום בגיניה בלא לבושיין, ואיהו גרם לבתר דאתפשט אדם מלבושו, וירית לון נמרוד ועשו, דהוה עשו דיוקניה דחויא, ובגין דא והנחש היה ערום, ערום לביש, דגרם בערמה דיליה נוקבא בישא סם המות מיתה לאדם ולאנתיה, וערמה דיליה הוה דפתי לחוה, בגין דדעתן של נשים קלה, ומה אמר לה ויאמר (הנחש) אל האשה אף כי אמר אלקי"ם לא תאכלו מכל עץ הגן, וקודשא בריך הוא לא אמר, אלא מכל עץ הגן אכל תאכל, דאיהו לא מני ליה דלא למיכל אלא מעץ הדעת טוב ורע, דאיהו ערבוביא דטוב ורע, אילנא דשקרא, חד בלב וחד בפה, לביה מלי שקרא, ופתי בפומיה במלין דקשוט:

וחויא בישא אעבר הכא על לא תענה ברעך עד שקר, ועל לא תרצח, ועל לא תנאף, ועל לא תגנוב, ולא תשא את שם ה' אלקי"ך לשוא, על לא תענה ברעך דסהיד שקרא דאמר (אף כי אמר אלקי"ם לא תאכלו מכל עץ הגן ועל לא תגנוב דגנב דעת חוה כגוונא דא דאמר אף כי אמר אלקי"ם וגומר) כי יודע אלקי"ם כי ביום אכלכם ממנו ונפקחו עיניכם והייתם כאלקי"ם יודעי טוב ורע, בגין דלא תהוון בדיוקניה, ועבר על לא תנאף, דהטיל זוהמא בחוה, ועבר על לא תרצח, דקטיל לאדם ולחוה, דהכי ארחא דיצרא בישא מפתי לבני נשא, ולבתר סליק ואלשין ליה, ונטיל רשו ונחית ונטיל נשמה:

תקונא שתיין:

בראשית דא ברי"ת, דאתמר ביה עץ החיים, והא אוקמוה, ובהפוכא תבי"ר, דגרים תבירו לאדם הראשון, ודא עץ הדעת טוב ורע, טוב איהו אילנא, ההוא דכתיב ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאוה הוא לעינים, ואיבא דיליה רע, כפום חיזו דיליה הכי הוה (נ"א איהו) אתחזיא לה מלבר, כגוונא דפימא מלין שפירין מלבר, ולבא מליא טנופין מלגאו, ודא לא הוה ידעא דסם המות הוה מלגאו דאיבא, הדא הוא דכתיב ותקח מ"פריו ו"תאכל, ותתן גם לאישה וגומר, הרי איבא דאילנא דתמן מו"ת (מלגאו גרים לה דאכלה):

ואית קליפין דאיבא דאינון תהו ובהו וחשך ותהום, דקליפין אלין אינון רע, מוחא מלגאו טוב, אילנא דחיי קליפין דיליה שפירין ומוחא דיליה שפיר, ודא איהו (דניאל ג') עפייה שפיר ואנביה שגיא, ואית אילנא דכוליה ביש, מוחא וקליפה כלהו מרירן, ומיין דילהון מרירן, הדא הוא דכתיב (שמות ט"ו) ויבאו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם וגומר, וירחו ה' עץ וגומר, וביה וימתקו המים, עץ מתוק דמניה נפקין ענפין ושרשין, דאתמר בהון ומתוקים מדבש ונפת:

תיקוני זהר דף צג/ב

צופים, ובגין דא אית עץ דענפין דיליה מתיקן, ועץ דענפין דיליה מרירן, ואית מיין מתיקן ומיין מרירן, דדא לקבל דא עבד קודשא בריך הוא, ואית דאיהו פלגו דיליה מתיקא ופלגו דיליה מרירא, ודא עץ הדעת טוב ורע, כגוונא דכספא מעורב בעופרת, ואית אילנא דקליפין דיליה בישין מלבר ומוחא מתיקא מלגאו, הכי תשכח בר נש ביש במילי פומוי (נ"א ובפומוי מפיך ביש מלבר) וטב בלביה מלגאו, ואית מפומוי טב ולביה ביש, האי איהו עץ הדעת טוב ורע, הכא מקנן נחש רמאי:

הכי איהו בר נש דתשכח ליה גופיה שפיר, וסימנין דיליה כלהו שפירן (במדה), ונשמתייה נפש חייבא מלגאו, ותשכח בר נש גופיה ביש בכל סימנין דיליה, ונשמתייה מלגאו שפירא, דא איהו

צדיק ורע לו, אבל מאן דאיהו טב מלבר ורע מלגאו, איהו רשע וטוב לו, בגין דלא יהא ליה חולקא בעלמא דאתי, טוב מלבר ומלגאו צדיק וטוב לו, ביש מלגאו ומלבר רשע ורע לו, והא אוקמוהו:

טב מלגאו ולבושא דיליה ביש, דא איהו עני ורוכב על חמור, רע מלגאו ולבושא דיליה שפיר מלבר, על האי אתמר ראיתי עבדים על סוסים, וכלא אשתמודע בעובדוי דבר נש, מאן דאיהו מלגאו, ולא למגנא אוקמוה קדמאין לא המדרש הוא העקר אלא המעשה הוא העיקר, דשטיין מסתכלין בגופא דאיהו לבושא, הדא הוא דכתיב (איוב י') עור ובשר תלבישני, וצדיקא בעובדין טבין:

ועוד ויורהו ה' עץ, דא מטה דמשה, דהוה מתהפך ממטה לנחש ומנחש למטה, כגון להט החרב המתהפכת, ודא מטטרו"ן, דביה הוה משתמש משה רבינו, כגוונא דעמודא דאמצעייתא דהוה משתמש ביה, והוה מנהיג תתאין ביה, אוף הכי משה דהוה כגוונא דיליה, הוה משתמש במטה, ואמאי אתקרי מטטרו"ן מטה, דלזמנין מטה כלפי זכו לצדיקא, ולזמנין מטה כלפי חובא לרשיעיא, ובגין דא אתהפך ממטה לנחש לרשיעיא לאלקאה לון ביה, ומנחש למטה לצדיקא למיהב לון ביה אגרא:

דהכי איהו האי מלאכא לקודשא בריך הוא, כגוונא דנשמתא דרכיב על גופא, וצדיק בהאי אתר אתמר ביה צדיק מושל יראת אלקי"ם, בגין דאיהו מהפך דינא לרחמי, ובהאי אתר צריך שנוי מעשה, בגין דיתהפך מדינא לרחמי, ושנוי השם ושנוי מקום, וקודשא בריך הוא דאיהו מלגאו, אתמר ביה אני ה' לא שניתי, דאיהו רחום וחנון, לית ביה דינא כלל ולא שנויין:

וכד בר נש שליט על יצריה, נהפך נחש למטה, ואם יצריה שליט עליה, נהפך ממטה לנחש, ומיד וינס משה מפניו, מאי וינס, אלא הכא רמיז שנוי מקום, דברח מאתריה ומקמיה, ודא איהו רזא ותפקחנה עיני שניהם, ובמאי אתפקחו, למנדע טוב ורע, דאיהו מטה כליל מתרוייהו, כד אתהפך מנחש למטה אתמר ביה צדיק וטוב לו, וכד אתהפך ממטה לנחש אתמר ביה רשע וטוב לו:

תקונא חד ושתין:

בראשית דא מחשבה, אלקי"ם דא אימא עלאה עובדא, דתרוייהו דחילו ורחימו, את השמים דא קלא, ואת הארץ דא דבורא, ובכלא חאבו אדם וחוה, אפרישו בין אבא ואימא דאינון מחשבה ועובדא, ובין קול ודבור דאינון ברא וברתא, ובגין דא וישמעו את קול ה' אלקי"ם מתהלך בגן לרוח היום, א"ת קו"ל דא:

תיקוני זהר דף צד/א

עמודא דאמצעייתא, ושכינתא עמיה, ה' אלקי"ם אבא ואימא, ואינון ארבע אתוון יקו"ק, י' אבא ה' אימא ו' ברא ה' ברתא, דאינון מחשבה ומעשה קלא ודבורא, (ורזא דמלה מחשבה מצטרפא למעשה ודא רזא יו"ד דהיא י' וקלא ודבור דאיהו שמים וארץ וכל צבאם), קול דהוה אזיל בגן דא עמודא דאמצעייתא, שמע קליה דהוה אזיל בגנתא בענפי אילנא, מההוא אילנא דחאב ביה אדם קדמאה, דהוה אמר אילנא לסמא"ל חייבא נחש הקדמוני, רשע אל תגע בי, ובאן אתר הוה אזיל קלא בגנתא דאיהו אדנ"י דינ"א, לסטרא דשמאלא, דאתמר ביה ויהי היום ויבאו בני האלקי"ם להתיצב על ה', ודא איהו לרוח היום, ומה הו אמרין בני האלקי"ם, אלא אתו להתיצב

על מימרא דה', דכד אמר קודשא בריך הוא נעשה אדם בצלמנו כדמותינו, אמרו אינון מה אדם ותדעהו, (ס"א אמרו אינון מה אנוש כי תזכרנו וגומר):

ועוד וישמעו את קול ה' אלקי"ם, ההוא קלא הוה בגנתא דאיהי שכינתא, דתמן עץ החיים נטוע, חוה גרמת דאתעקר אילנא מגנתא, ואדם גרים במחשבתא דיליה דאסתליק נביעו דאילנא, דהוה נחית לגנתא, ואשתארת יבשה, יקו"ק דא אילנא, ה"ה ענפוי ושרשוי, ו' גופא דאילנא, י' איבא דיליה, נביעו דיליה, נקודה דיליה כגוונא דא יהוה, דאיהו אחד ושמו אחד, ומגלן דאתקרי נביעו אחד, כמה דאתמר יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד, ותראה היבשה אדנ"י:

ובגין דא ויתחבא האדם ואשתו מפני ה' אלקי"ם, וכי יכיל בר נש לאתכסיא מניה, והא כתיב (ירמיה כ"ג) אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם ה', אלא כסו פניו הרולים, אתכסיו אנפוי מבשת, דאתפקחו עינייהו וחזו מה דעבדו לעילא, דגרימו לאעקרא אילנא מאתריה, ונביעו לסלקא מתמן, ודא איהו ויתחבא האדם וגומר, תמן אתכסיו אנפוי, מן בשת, דתמן חאבו, במה דהוה בתוך עץ הגן, תמן אתכסיו אנפוי, אית מאן דאמר בתוך עץ דא צדיק, ובאתר דא ויסתר משה פניו, דאדכר מה דאירע ליה בקדמיתא, אדכיר חוביה ואתכסי מבשת, ובגין דא זכה ותמונת ה' יביט, ודא י' דאיהו חכמה תתאה, ואיהו איבא דאילנא, דהוה בריש צדיק, ו' גופא דברית, ה' דא אתר דערלה ופריעה, ארבע אתוון הוו על צדיק דאיהו עץ פרי, איהו גרים דאסתלקו מניה, ואתעקר איהו מגנתא, הכי אעקר קודשא בריך הוא לאדם מגופיה, ותריך ליה מגנתיה, כמה דאת אמר ויגרש את האדם:

תקונא שתין ותריין:

בראשית תמן ב"ת, תמן א"ש (נ"א תמן אשרי), בההוא זמנא אסתלק קודשא בריך הוא משכינתיה, ואשתארת בת יחידה, הדא הוא דכתיב איכה ישבה בדד, ורזא דמלה ויקרא ה' אלקי"ם אל האדם ויאמר לו איכה, איה כ"ה, אמר ליה, אף על גב דגרמת כולי האי, ועבדת פרודא באתוון דאסתלק י' מן ה' ו' מן ה', ואשתארת שכינתא לעילא יחידאה, ושכינתא לתתא יחידאה, בגין דא ויאמר לו איכה, אי"ה כ"ה, ויאמר את קולך שמעתי בגן, בגין דא ואירא כי עירום אנכי ואחבא, ועוד ואחבא, רזא דמלה, ערום ראה רעה ונסתר, מאי סתירה דבר נש, אלא תא חזי בזמנא דאית רשו למחבלא לחבל:

תיקוני זהר דף צד/ב

אתמר ביה כי תצא אש ומצאה קוצים וכו', ובההוא זמנא והיה כצדיק כרשע, ובגין דא אית ליה לבר נש בההוא זמנא לאתטמרא ולאתכסיא, דלא אשתכח בינייהו, דבההוא זמנא יש נספה בלא משפט, בגין דא ואירא כי עירום אנכי ואחבא, ובמאי נסתר בר נש מאלין דינים וקטרוגין דלא שלטין עליה, בתיובתא, הדא הוא דכתיב יושב בסתר עליון דא אימא, דאיהי סתר עליון מנה דא חכמה, דלא אשתמודע אלא בה', בצל שד"י יתלונן דא אימא עלאה, (נ"א תתאה) צל דשד"י דאיהו אות ברית קדש, דאתמר ביה אך בצלם יתהלך איש, ודא שכינתא תתאה, דאיהי צלמו דקודשא בריך הוא, ועליה אתמר ויברא אלקי"ם את האדם בצלמו, בצלמו ממש דא שכינתא, צלמו דקודשא בריך הוא, במדה דיליה בשעור דיליה דלא אוסיף ולא גרע, מאי האדם דא (שכינתא), (נ"א דא עמודא דאמצעיתא):

אמר רבי אלעזר והא בשכינתא לא כתיב בה בריאה אלא אצילות, ועוד דהוה ליה למימר ויברא ה' את האדם, מאי אלקי"ם אלא שכינתא אתקרי אלקי"ם, ועל ההיא נשמתא דאתיהבת כבר נש אתמר ויברא אלקי"ם את האדם בצלמו, בדיוקנא דשכינתא, ועל ההיא נשמתא אתמר אך בצלם יתהלך איש, דהא בזמנא דאסתליק מבר נש נשמתא לא יכיל לאתנענעא. אמר ליה, בריך ברי לעתיק יומין, וברי כל מאן דפגים האי דיוקנא, כאלו ממעט את הדמות, ושכינתא לא שריא תמן, ובהווא זמנא שלטין עליה כל מקטרגין מסטרא דהווא פגימו, ורזא דמלה על כי אין אלה"י בקרבי מצאוני הרעות האלה, הרעות מצאוני בגין דאסתלק שכינתא מני דאיהי אלה"י:

תקונא שתיין ותלת:

בראשית ברא אלקי"ם, מאי אלקי"ם מי אלה, ועל האי מי אתמר מי הגיד לך כי ערום אתה וגומר, אשר צויתך, ההיא דאתמר בה אשר קדשנו במצותינו, וההיא דאתמר בה אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים, דהיא רשות הרבים אשת זנונים, מאי רשעים דא סמא"ל ונחש, ההיא דאמר עלה פרעה מי ה' אשר אשמע בקולו, אשר דאתמר ביה אשר הוצאתיך מארץ מצרים, מי ודאי, דאיהי תיובתא, אסוותא לכל מרעין ומכתשין, הדא הוא דכתיב מי ירפא לך, ועלה אתמר ושב ורפא לו, רפאות תהי לשריך, זכאה איהו מאן דתב לגבי בעלה דידה איהו רזא דתיובתא, דיחזיר ויתוב ההוא דרגא דרחיק ליה מאתריה, דיחזיר לה לאתרה ויקרב לה תמן, בההוא זמנא דשכינתא מרחקא מבעלה, אתמר כבר נש והיו חייך תלואים לך מנגד, חייך אתקריאת, הדא הוא דכתיב ויפח באפיו נשמת חיים, זכאה איהו מאן דקריב לה לגבי בעלה, מאי (נ"א ומיד) קרוב ה' לכל קוראיו וכו', דמאן דקרי ליה בשקרא רחוק הוא מניה, אמת א' ברישא דאלפא ביתא, מ' באמצעיתא, ת' בסופיה, (נ"א ד' אתוון) עשורא דיליה יו"ד ק"א וא"ו ק"א אמת, דאיהו עישור דארבע מאה וארבעין וחד, הא רזא דחמשה וארבעין מ"ה, בזמנא דישראל משקרין בתורת אמת, באומאה דשיקרא, אתמר ביה ותשלך אמת ארצה, מאי ארצה דא שכינתא, ובזמנא דישראל מקיימין תורת אמת באומאה דקשוט, אתמר ביה אמת מארץ תצמח, ובגלותא אתמר:

תיקוני זהר דף צה/א

ותהי האמת נעדרת, ושקרא שלטא בעלמא, (ובזמנא דאתקן אמת ואסתלק לאתריה אתמחי שקרא מעלמא, הדא הוא דכתיב (משלי י"ב) שפת אמת תכון לעד, כוננת לא כתיב אלא תכון לעד (אמת), ועד ארגיעה לשון שקר, מאי אמת עמודא דאמצעיתא, שכינתא דיליה תורת אמת, היתה בפיהו), ומאן שקר דא סמא"ל, בזמנא דאמת שלטא אתעבר שקרא מעלמא, אמת איהו בסוף תיבין, ואינן בר"א אלקי"ם לעשו"ת, בר"א אלקי"ם א"ת, ביה ברא עלמא, ועליה אתקרי וקיימא כל עלמא, וכל מאן דאומי בשקרא כאלו ותשלך אמת ארצה, ושקרא שלטא כביכול באתר (נ"א אתתרך מאתר) דיליה דאיהו ירושלם, ודא גרים דאתחרב ביתא, ואתחזר עלמא לתהו ובהו, דהכי אוקמוהו חרב בית ראשון והארץ היתה תהו, חרב בית שני וחשך על פני תהום, דאמת הוא סביל עילאין ותתאין, ובזמנא דאתעביד שקרא יתהרס הבנין, בההוא זמנא אתמר בשכינתא (עמוס ה') נפלה לא תוסיף קום, הדא הוא דכתיב (ישעיה י"ד) איך נפלת משמים הילל בן שחר, נפלה עטרת ראשנו, דאינן ה' עלאה ה' תתאה, ו' עמודא דאמצעיתא סביל תרווייהו, יסודא דכלא י', דא ברית, כל מאן דמשקר ועבר ביה, כאלו אעקר כלא ואפיל ליה, והאי י' היא אבן השתיה דמינה הושתת עלמא, ועליה אתמר אבן מאסו הבונים וכו', ואיהי יסודא דכלא, ועלה אתבני, ווי ליה למאן דחאב באות שבת ובאות תפילין ובאות יומין טבין ובאות ברית מילה, כאלו אעקר ליה מאתריה, ואהדר עלמא לתהו ובהו:

אמר רבי אלעזר אבא, והא י' לעילא איהי, אמאי איהי לתתא הכא, אמר ליה ברי, דא רזא עלאה, מארבע אתוון תליין ארבע שמהן, מן י' יקו"ק, מן ה' קוי"ק (נ"א קוק"י), מן ו' וקי"ק, מן ה' קוק"י (נ"א הוה"י הוה"), עלייהו אתמר ודאי וראית את אחורי (ופני לא יראו), ומסטרא דאחורים איהי י' לתתא, ומסטרא דפנים לעילא, ודא איהו רזא דאתהפך שמא מדינא לרחמי ומרחמי לדינא, כד אתהפך לדינא איהו קוק"י י' לתתא, דאתמר ביה אבן מאסו הבונים, מאסו יסורין דילה, ואלין דחביבין יסורין אתהפך לון מדינא לרחמי יקו"ק, ובהווא זמנא אבן מאסו וכו', מה דהות י' לתתא אתחזרת לעילא, ומסטרא דוקי"ק איהי י' באמצע, בהווא זמנא אשתטח לגביה, ואמר זכאה חולקי דזכינא להאי, דדא עיקרא ויסודא דכלא:

תקונא שתין וארבע:

בראשית ברא אלקי"ם, תמן איש תמן אשה עם ה' דאלקי"ם, ועלייהו אתמר סמכוני באשיות, באיש ואשה, ומאן גרים דא, בגין דאתפשטו מכתנות אור אדם וחווה, ובגין דא סמכוני באשיות, בכתנות עור דאינון לקבל ועורות אילים מאדמים וכו':

וכי אדם גרים, והא כתיב ויאמר האדם האשה אשר נתת עמדי וגומר, ובגין דא אמר קודשא בריך הוא לאתתא מה עבדת, כמה דאת אמר ויאמר ה' אלקי"ם אל האשה מה זאת עשית, כל חובא דעבדת לשכינתא דאיהי זאת עבדת, ובגין דא מה זאת עשית, דאיהי מה שמו, מה זאת ודאי, מה ה' אלקי"ך שואל מעמך כי אם ליראה, ואל תקרי אם אלא אם (הדא הוא דכתיב (ויקרא י"ט) איש אמו ואביו תיראו דאיהו י"ק אבא ואימא עלאה), ואנת לא דחילת מאימא עלאה, לזאת עבדת כל דא ודאי, דאתקרי זאת אות הברית:

תיקוני זהר דף צה/ב

דאדם ואתתיה אתבריו בדיוקנא דקודשא בריך הוא ושכינתיה, ובגין דא חובא דאדם הוה תליא בעמודא דאמצעיתא, וחובא דחווה בשכינתא, ובגין דא מה זאת עשית, לזאת עשית ודאי, וחובא דא גרם דנחתת שכינתא בגלותא, דהוה ישראל עבדין מעשה אבותיהם (בידיהם), ובגין דא ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם לא מאסתים ולא געלתים וכו', ובה אמר דוד אם תחנה עלי מחנה לא יירא לבי וגומר, בזאת אני בוטח וגומר, דא אתמר במלחמת גוג ומגוג, ומאן גרים למהוי איהו נטיר בה, בגין דעליה אתמר אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה עד אמצא מקום לה' וגומר:

והאי איהו חכמת שלמה, ועלה אתמר וחכמת המסכן בזויה, ועלה אתמר כי מכבדי אכבד ובזוי יקלו, כד נחית שלמה ממלכותיה הוה חכמה דיליה בזויה בעיני שטיין, וכד אסתלק במלכותיה אתמר ביה ותרב חכמת שלמה, דאתרביאת עד דמטאת להאי אתר דאתנטילת מתמן, לאתר דחכמה עלאה, דאיהי חכמה ברישא, ואיהי חכמה בסוף, ואיהי תורה באמצעיתא, בעמודא דאמצעיתא תורת אמת, לעילא תורת חכם, לתתא חכמת שלמה, ובגין דא מסטרא דשלמה אתמר וחכמת המסכן בזויה, דנחיתת ביה, וסליקת ביה, כמה דאתמר ביה ותרב חכמת שלמה מחכמת כל בני קדם:

אבל בחייביא מה כתיב בהו, (איכה א') נתנני ה' בידי לא אוכל קום, (עמוס ה') נפלה ולא תוסיף קום, ואף על פי דלית לה רשו למיקם מגרמה, קודשא בריך הוא יוקים לה, כמה דאת אמר ביום ההוא אקים את סכת דוד הנפלת, ומאן גרים דנחתת לה מאתרה דא נחש, כמה דאת אמר ויאמר ה' אלקי"ם אל הנחש כי עשית זאת, דאיהי שכינתא, דגרמת דאשתכחת יבשה ונפלת מאתרה,

ארור אתה מכל הבהמה וגומר, לייט ליה דלא יהא ליה מלכין ושליטין על מה דסמיך, דאינון רגלוי וידוי דקציין לון, כמה דאיהו גרם קצוץ ופרוד לעילא, ובגין דא על גחונך תלך ועפר תאכל כל ימי חיך, ודא איהו דאמר יצחק לעשו משמני הארץ יהיה מושבך:

עשר לוטיא לייט לחויא, בגין דגרים דאתפרש שכינתא דאיהי עשיראה מבעלה, ועשר לאדם, ועשר לחוה, ותשעה לארעא, דחבאת לצדיק דאיהו תשיעאה, כלהו חאבו לעשיראה, וארעא לצדיק, וממאי (נ"א ואמאי) דחבאת לצדיק, דהא בעבורך אמר לאדם, ועוד בגין אדם לייט לארעא דאיתנטיל מינה, הדא הוא דכתיב וייצר ה' אלקי"ם את האדם עפר מן האדמה, אם כן מה חבאת לצדיק דאיהו תשיעאה:

אלא בגין דאתמר בה ויצמח ה' אלקי"ם מן האדמה כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל ועץ החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע, והוה ליה רשו לממחא בידא דאדם דלא ייכול מאילנא דמותא, ולא מחאת, בגין דא אמר בעבורך. אמר ליה רבי אלעזר, וכי אית דעת בארעא לכולי האי, אמר ליה אין, הדא הוא דכתיב (משלי ג') ה' בחכמה יסד ארץ, אמר ליה והא בחכמה עלאה ובארעא דקודשא בריך הוא אתמר האי קרא, אמר ליה ברי דא לקבל דא עבד קודשא בריך הוא, אית חכמה ואית חכמה, אית ארעא ואית ארעא:

אמר ליה אם כן מה חבאת ארעא לצדיק דלקתה תשעה, אמר ליה בגין דעץ הדעת טוב ורע איהו כגוונא דברית, אות ברית מלגאו טוב ערלה רע, דא מלגאו ודא מלבר, ובגין דחובא דעץ הדעת גרים פרודא בין צדיק ושכינתא, בגין דא לקאת ארעא תשעה, ואינון דחאבו בשכינתא דאיהי עשירית לקו עשר עשר:

ותא חזי שבעה ארעין אינון ארץ אדמה ארעא גיא נשיה ציה תבל ואדם חאב:

תיקוני זהר דף צו/א

בבת שבע, ואתמר ביה כי שבע יפול צדיק, הרהר תיובתא ואתמר ביה וקם והוה סליק, וכד נחית תמן הוה עביד עובדין ותולדין בכל ארעא וארעא, מנהון הוה צמחין ומנהון לא הוה צמחין, ואית תמן בריין מנהון בתרין רישין ואית מנהון בתלת עד שבע, ואית תמן אתר דנהרא שמשא וסיהרא וכוכביא ומזלי, ואית אתר דלית ביה נהורא כלל אלא חשוכא וקבלא:

הכי אינון אלין דנחתין לשבעה מיני עניותא, אית מנהון דלית לון נהורא כלל, דכל יומיהון אינון בעניותא, ואית מנהון דאית להון נהורא כל יומיהון ואינון בעותרא, ואית מנהון דלזמנין אית לון נהורא ולזמנין חשוכא, אלין אינון דאתיילידו באמצעיתא דסיהרא בינוניים, לזמנין אית לון עותרא וסלקין, ולזמנין עניותא ונחתין, ואית אחרנין דעבדין תולדין ומצליחין, ואית מנהון דלא מצליחין, ואית מנהון דמצליחין (נ"א צמחין) עד פלגו יומיהון ומייתין בקצרות יומין, אלין דאתיילידו במלווא דסיהרא אינון צמחין וחיין ומשלימין כל יומיהון, ואינון דאתיילידו בחסרונא דסיהרא לא צמחין ומייתין מיד, ואינון דאתיילידו באמצעיתא דסיהרא מתקצרין בפלגות יומיהון:

ואית ארעין דאתמר בהון והבור רק אין בו מים, מים אין בו אבל נחשים ועקרבים אית ביה, אוף הכי אית בריין דאינון עמי הארץ, דבתיהון מליין מלאכי חבלה, דאינון נחשים ועקרבים ונשכין לון בכמה נשוכין דיסורין, דאינון גרמו קדם דייתון לעלמא, (בגין דייתו) בגלגולא באלין גופים ובאלין בתים, וכד נשכין לון אינון נחשים ועקרבים בכמה יסורין אינון צווחין ווי ווי, ואית לון

קטטה לכלהו בביתא, וצווחין באלין מארי דגיהנם דנדונין בו, ואית אחרנין דכל יומיהון בחדוה ובשלוה בלא עציבו כלל, מכל מה דאתרבי בשבעה ארעין, ואתדנו בשבעה מדורי גיהנם, ואית בבני נשא כגוונא דא, וחכימי דרזין אלין לון אתמסר למנדע:

תקונא שתין וחמש:

בראשית ב"ר"א א"לקי"ם (רישי תיבין וסופי תיבין א"ב וא"ם תמן דאינון י"ה), תמן אם, ורזא דמלה ויקרא האדם שם אשתו חוה כי היא היתה אם כל חי, כגוונא דההוא דאתמר בה (משלי ב') כי אם לבינה תקרא, האי אם כל חי לאו איהי כאתתא קדמאה, דאתמר בה האשה אשר נתת עמדי, דגרמת מיתה לכל עלמא, דהא אם כל חי כתיב בה, דאתמר בה ראה חיים עם אשה אשר אהבת:

אמר ליה רבי אלעזר, וכי תרין נשין הוו ליה, אמר ליה אין, חד יצר הטוב וחד יצר הרע, חדא מסטרא דעצם תקיפא דינא קשיא, וחדא מסטרא דבשרא, מתמן אינון רכיכי לבא, ואינון דגרמא אינון קשי קדל, ועל אתתא דאתנטילת מגרמא אמר בן סירא, גרמא דנפיל בחולקך טב או ביש גרריה, ועל אתתא דגרמא אמר אדם האשה אשר נתת עמדי, לא קרא לה אתתיה, כגוונא דחוה דאתמר בה ויקרא האדם שם אשתו חוה, דאחרא שפחה הות דמסטרא דעץ הדעת טוב ורע, חדא רע וחדא טוב, ומסטרא דעץ החיים תרוייהו חיים:

ובסתי תורה חוה ח' ו"ה ח' חכמה כ"ח מ"ה, כללא דשמא קדישא, ח' איהי כגוונא דאימא עלאה דאיהי תמינאה לעשר ספירן מתתא לעילא, וחכמה בה אשתמודע, ועלה אתמר עץ חיים היא למחזיקים בה, ומסטרא דילה ויפח באפיו נשמת חיים, ועלה אתמר לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה זאת, ולא אחרא דאתנטילת מגרמא, דגרימת ליה מיתה, דהא שפחה גרמת וידעו כי עירומים הם, ובגין דא ויעש ה' אלקי"ם לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם:

תיקוני זהר דף צו/ב

אמר ליה רבי אלעזר אמאי אמר בגינה כי מאיש לקחה זאת, כי מאדם הוה ליה למימר, אמאי מאיש, אלא מאיש תמן א"ם ותמן י"ש, תמן י"ש הדא הוא דכתיב (משלי ח') להנחיל אהבי יש, תמן אם כי אם לבינה תקרא, ואינון אבא ואימא חכמה ובינה, דמתמן אתנטילת, ובגין דא כי מאיש לקחה זאת:

ואית ליה אחרא דאתקריאת בת זוגיה, הדא הוא דכתיב זכר ונקבה בראם ויברך אותם ויקרא את שמם אדם. תא חזי אדם הראשון בדיוקנא דיקו"ק אתברי, ובדיוקנא דעשר ספיראן דאינון יו"ד ק"א וא"ו ק"א, מסטרא דיקו"ק, מסטרא די' אתקרי איש, ומסטרא דה' עלאה אתתיה אתקריאת אשה אם כל חי, ומסטרא דו"ה חוה אתתיה, ומסטרא דיו"ד ק"א וא"ו ק"א חוה אתקרי אדם, ובכל מה דהוה בדיוקניה לקה:

תקונא שתין ושיתא:

בראשית ברא שית, דא אדם דכליל שית, ואינון תרין שפחות מסטרא דאילנא דטוב ורע עצם ובשר, איש ואשה דאתמר בה כי מאיש לקחה זאת, הא ארבע, אדם זכר ונקבה, הדא הוא דכתיב

זכר ונקבה בראם וגומר, הא שית, ובגין דא ויאמר ה' אלקי"ם הן האדם היה כאחד ממנו לדעת טוב ורע וגומר, ואוקמוה קדמאין כאחד ממלאכי השרת:

אדהכי הא אליהו אזדמן לגביה ואמר רבי כאחד מהם הוה ליה למימר אם על מלאכי השרת הוה אמר, מאי כאחד ממנו, ועוד הן אדם הוה ליה למימר, מאי האדם בתוספת ה', אלא ה' דהאדם היה כאחד ממנו, יהא (נ"א הוא) לא כתיב אלא היה, חד מארבע אתוון דאינון יקו"ק כחד מן ארבע אתוון דאיהו ו':

ועתה פן ישלח ידו דא י', אם זכה ולקח גם מעץ החיים דא ו' (נ"א ה'), ואכל וחי לעולם דא ו', חי ודאי, כד ה' הות יחידא מניה עאלת בין טוב לרע, הדא הוא דכתיב וייצר ה' אלקי"ם את האדם תרין יצירות טוב ורע, למנדע (ואתמר בהון ויפח באפיו נשמת חיים ודא ה' לדעת טוב ורע למנדע) מה דהו גרמין למעבד, ובגין דא אעלת בינייהו:

בתר דחאב אדם דיצירה, אתפרשת ה' עלאה ואסתלקת מניה, ובגין דלא אתחזרת לגביה, אמר אם זכה ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם, והאי עץ החיים הוה נטוע בעץ הגן, ובגין דלא זכה למיכל מניה, מה כתיב ביה וישלחו ה' אלקי"ם מגן עדן לעבוד את האדמה אשר לקח משם, ההוא דאתמר ביה וייצר ה' אלקי"ם את האדם עפר מן האדמה דלא הוה כדאי למהוי בגנתא דאורייתא, כיון דלא נטיר בה עץ הדעת טוב ורע באסור והתר, ועבר על מימרא דמאריה, דאם הוה נטיר דלא עבר על מימרא דמאריה, ולקח גם מעץ החיים דאתמר בה תורת חכם מקור חיים לסור ממוקשי מות, עץ חיים היא למחזיקים בה, ודא איהו ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם, גם לרבות נוקבא, איבא דאילנא פרי צדיק:

ועוד הן האדם היה כאחד ממנו, אמרו מלאכין קדישין בגין למהוי איהו כאחד מיננא כמה דאמר חויה והייתם כאלקי"ם יודעי טוב ורע, ודא איהו לדעת טוב ורע, דא גרים ליה מותא, דאם זכה למיכל מאילנא דחיי דאיהו עץ חיים היא למחזיקים בה, מה כתיב בה ולקח גם מעץ החיים וגומר:

אמר רבי שמעון ווי לון לאינון דמניחין לאשתדלא באורייתא דאתמר בה ולקח גם מעץ החיים, ובפקודין דילה דאינון איבא דאילנא דאתמר ביה ואכל וחי לעולם, ואזלין בתר אלין דמפתי לון מסטרא דנחש הקדמוני, דאמרי לון השתדלון במלאכיא דממנן על ככביא ושמשא וסיהרא, ועל אלין דממנן על רוחין ושדין, למיהוי כאלקי"ם יודעי טוב ורע, ועלייהו:

תיקוני זהר דף צז/א

אתמר, כה אמר ה' למזבחים ולמקטרים לככבים ולמזלות ולשמש ולירח ולכל צבא השמים אשר לא צויתי, ודא איהו דמני קודשא בריך הוא לאדם ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו וגומר, ויש"ו חייבא בהאי הוה משתדל, ודור אנוש ודור המבול ודור הפלגה, וקודשא בריך הוא אעקר לון מעלמא דין ומעלמא דאתי, ודא איהו כי ביום אכלך ממנו מות תמות, מות בעלמא דין ותמות בעלמא דאתי, וחובא דא גרים חורבן בי מקדשא וגלות ישראל בין אומין דעלמא ואתקטילו מנייהו:

דכל חד הוה מזבח ומקטר, והו נחתין חיילין דלעילא, וכד הוה נביא מייסר לון, מה כתיב בהון ולא שמעו לקול נביא וחזוה, ובמה הוה מייסר לון נביא, הוה אומר להון דיהון חזרין בתויבתא, ואי לאו ועצר את השמים ולא יהיה מטר והאדמה לא תתן את יבולה, ואינון הו מזלזלין ביה,

והווי אמרין אנן אומינן לאלין דממנן על מטרא, וכפינן להון לנחתא מטרא, וקודשא בריך הוא אחליף להון לממנן בשליחותיהו בגינייהו, וקטיל לון וחריב בי מקדשא בגינייהו, וגלו ישראל בין אומין דעלמא, ודא איהו חובא דאדם דגרם ליה חויא מיתה ליה ולא תתיה, דפתי לון בהווא אילנא, הדא הוא דכתיב כי יודע אלקי"ם וכו', ובגין דא מני קודשא בריך הוא לבר נש במה שהורשת התבונן אין לך עסק בנסתרות:

אמר רבי אלעזר במה הווי נחתין אלין חיילין, אמר ליה ברי מה את חשיב דהווי נחתין, ודאי הא רזא דאילנא דעץ הדעת טוב ורע, דלא עתיד קודשא בריך הוא לגליא ליה מפורסם לעלמא אלא ביני חבריא, עד דייתי דרא דמלכא משיחא, אמר ליה כיון דאיהו אתגליא ביני חבריא מאי ניהו, אמר ליה בני, ממראה מתניו ולמעלה הווי טוב, ממראה מתניו ולמטה הווי רע, נבוכדנצר הווי ידע ביה, והכי עביד צלמא דיליה, וביה אשתמודע אילנא דטוב ורע, הדא הוא דכתיב (דניאל ב') רישיה די דהב טב, חדוהי ודרעוהי די כסף, עד הכא הווי מסטרא דטוב, ובגין דא אמר די דהב טב, ממראה מתניו ולמטה רע, הדא הוא דכתיב מעוהי וירכתיה די נחש מסטרא דנחש הקדמוני:

ומהאי אילנא נחתין נשמתין דערב רב דאינון דערבוביא דטוב ורע, וכמה נימין תליין מהאי אילנא דאינון צבא השמים, די ממנן על כוכביא ומזלי, וכלהו מעורבין טוב ורע, והווי ענפין תליין מהאי סטרא ומהאי סטרא, אלין ממיתין ואלין מחיין, אלין שדים מסטרא דשמאלא, ואלין מלאכיא מסטרא דימינא, והווי ידעין כל גוונין דענפין דאילנא דאינון מזלות וככבים, והווי לקטין עשבין כגוונא דאלין גוונין, והווי עבדין דיוקנין כפום ההוא מזל דהווי בעאן לנחתא ליה, כגון טלה או שור או בתולה או תאומים דאיהו צורת אדם דו פרצופין, דאיהי דיוקנא דנוקבא, או סרטן או אריה או מאזנים או עקרב או קשת או גדי או דלי או דגים, והווי מקטרין לון באלין עשבין בכל גוון, לכל חד כפום גוון דיליה לעילא, והכי הווי עבדין דיוקנין דצורת חמה ולבנה ושבעה ככבי לכת, והווי מקטרין לכל צורה דהווי בעאן לנחתא לעלמא, ובגין דא אתמר עלייהו כה אמר ה' למקטרים ולמזבחים לככבים ולמזלות ולשמש או לירח או לכל צבא השמים אשר לא צוית:

אמר ליה מאי למזבחים, אמר ליה לכל דיוקנא הווי עבדין, דנטלין בעירן או עופין כפום ההוא מזל, והווי דבחין עלייהו, ודא איהו למזבחים, והווי נחתין לון וממללין עמהון והווי עבדי רעותהון, והווי סגדין לון והמנין בהון, אמר ליה במאי הווי נחתין לון, אמר ליה ברי הווי ידעין כל שמהון דשמא מפרש, והווי משביעין לון, ולבתר עאלין שמא מפרש:

תיקוני זהר דף צז/ב

בפומיהון דאלין דיוקנין והווי ממללן, ודא איהו רזא דקרא (ירמיה נ"א) והוצאתי את בלעו מפיו, נפל שמא מפרש ומיד נפלת צלמא על אנפיה, אמר ליה רבי אלעזר וכי איך הווי שמא דקודשא בריך הוא מליל בהון, אמר ליה ברי על האי אתמר לא תשא את שם ה' אלקיך לשוא כי לא ינקה וכו', אמר ליה וכי יכיל בר נש לאוליף שמא דקודשא בריך הוא למגנא, אמר ליה אין:

וכגוונא דא מאן דנפיק מרשות היחיד ועאל ברשות הרבים, או דאפיק זרע מניה מאות ברית קדש ואעיל ברשות נוכראה, כאלו האי נטע אילנא דטוב ורע, ובגין האי בר דנטע בזונה או שפחה או גויה או נדה, אתמר לא תעשה לך פסל, ועל ברית דאתעבידת בגוונא דא אתקריאת מסכה, ועלייהו אתמר ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה וגומר, ושם בסתר, מאי בסתר בסתרו דעלמא, ובגין דא אמר קודשא בריך הוא לא תעשון (אתי) אלקי כסף ואלקי זהב, והכי אוקמוה חבריא לא תעשון אתי כדמות שמי שמשמשין אותי (נ"א לפני) במרום, לציירא בסתר דיילי

שום ציור או דמיון, דכל מאן דצייר לעיל לקודשא בריך הוא, בסתר (דאיהי שכינתיה, כלילא מעשר ספיראן), שום ציור וצלם ודמות כגוונא דמציירין בשמשין דיליה, נשמתיה אתלבשא בההוא צלמא, כד נפקת מהאי עלמא, קלא נפקת לגבה לצלמא תוקדון בנורא, ובגין דא אמר קודשא בריך הוא (ישעיה מ') ואל מי תדמיוני ואשוה יאמר קדוש, ואל מי תדמיון א"ל ומה דמות תערכו לו:

וברי ודאי כל מאן דנפיק מרשות הרבים ואעיל ברשות היחיד או מרשות היחיד ואעיל ברשות הרבים, כאלו ערב שמא דקודשא בריך הוא בעבודה זרה, ועביד אילנא דטוב ורע, ודא הוא רזא דהוה נפיק בלעו מפיו, דביה הוה אמר צלמא דנבוכדנצר אנכי ה' אלקיך, ובגין דא לא תשא את שם ה' אלקיך לשוא, ועתיד הקדוש ברוך הוא לאעקרא האי אילנא מעלמא ולאוקדא ליה בגינהם, הדא הוא דכתיב (שם א') והיה החסן לנעורת וגומר:

אמר ליה רבי אלעזר, אם כן אסיר לעמא לאשתמשא בשום מלאך ולא בשמא בעלמא בתר דאית ערבוביא, אמר ליה ברי לאו הכי, דהא אמר קודשא בריך הוא לאדם מכל עץ הגן אכול תאכל, ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל, אמר רבי אלעזר האי הוה קדם דחאב, בתר דחב נחית מאתריה ואתערב באילנא דטוב ורע, אמר ליה ודאי הכי הוא, ובזמנא דישראל אינון בגלותא, כאלו הוו מעורבין באילנא דטוב ורע, ובגין דא אוקמוהו קדמאין, ישראל בגלותא עובדין עבודה זרה בטרהה הם:

אבל אלין דידעין אילנא דקודשא בריך הוא דאיהו עץ החיים, נטוע בגן דיליה דאיהי שכינתא דיליה, דאתמר בה לא יגורך רע, יכלין לנחתא חילא מתמן לגבי שכינתיה בלא ערבוביא כלל, בכל פקודא ופקודא, איהו עץ פרי עושה פרי למינו, נטוע בגן בלא ערבוביא כלל, ובגין דא אמר למינו, אבל עץ הדעת טוב ורע לא אתמר ביה למינו, אבל מעורב מין דלא במיניה, ובגיניה אתמר שדך לא תזרע כלאים וכו', שעטנז לא יעלה עליך:

זכאה איהו מאן דסליק אמונה דקודשא בריך הוא דאיהי שכינתיה כלילא מעשר אמירן, במחשבתא חדא ברעותא חדא בלא ערבוביא כלל, דכל ספירה וספירה נטועה ביה, ואיהי גן דכלהו ספירן בה אינון חד, וכל חד עביד בה פרי למינו, איהי מין דכל חד וחד, לא נפיק מניה זרעין לבר, הכי צריך בר נש דלא אפיק זרעא לבר מבת זוגיה, דאיהי מין דיליה יחודא דיליה, ובההוא זמנא דצריך בר נש לייחדא לקודשא בריך הוא בשכינתיה, צריך להפשיט מניה כל מחשבין דאינון קליפין, דאתמר בהון רבות מחשבות בלב איש, ולסלקא שכינתיה לגביה במחשבתא חדא, הדא הוא דכתיב ועצת ה' היא תקום, כגוונא דבר נש דמתיחד בבת זוגיה, ואתפשט מלבשושי למהוי עמה חד, הדא הוא דכתיב והיו לבשר אחד, הכי צריך לאפשטא מניה כל מחשבין אחרנין, בזמנא דמייחד לקודשא בריך הוא בכל יומא תרין זמנין, שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד:

תיקוני זהר דף צח/א

תקונא שתין ושבע:

בראשית ברא אלקי"ם דא מטטרו"ן, דברא ליה קודשא בריך הוא קדמון וראשית לכל צבא השמים דלתתא, ודא איהו אדם הקטן, דקודשא בריך הוא עבד ליה בדיוקנא (וציורא) דלעילא בלא ערבוביא, ועליה אתמר תוצא הארץ נפש חיה למינה, ואיהו עץ פרי עושה פרי למינו, כגוונא

דלעילא ווי מאן דעביד ערבוביא לעילא ולתתא, דהאי איהו אילנא דערבוביא, ערבוביא מאילנא דמותא, בגין דא אתקרי מטה, דאתהפך לנחש לאלקאה ביה לחייביא, ומאן איהו דאפיך ליה קודשא בריך הוא דשליט עליה והא אוקמוה:

אמר ליה רבי אלעזר אבא, כיון דקודשא בריך הוא הוה ידע דאילנא דא הוה עתיד לגרמא מיתה לאדם (ולכל בריין דעתידין למהוי אבתריה) אמאי ברא ליה לאדם דעתידי למחטי קמיה, אמר ליה ברי דיוקנא דלעילא לא הוה שלים עד דברא לאדם, דהכי הוה אדם דלעילא (כ"י לגבי אדם דלתתא), כגוונא דנשמתא לגבי גופא, וכמה דלא אית עובדא לנשמתא בלא גופא, הכי הוה צריך למעבד דיוקנא לתתא לאפקא ביה עובדא, וכלא כגוונא דלעילא, אד"ם איהו לחשבן זעיר דחנו"ך תשעה נקודין, פעולה דיליה שכינתא כלילא בכל אתון דאורייתא, וכלא כגוונא דלעילא:

אדם דלעילא לא הוה שלים בלא נוקבא, הדא הוה דכתיב זכר ונקבה בראם ויקרא את שמם אדם, אדם דכר, ואדם נוקבא, וכד אתברי אדם דלתתא דאיהו נוקבא, הדא הוה דכתיב ויברא אלקי"ם את האדם בצלמו, אשתלים דיוקנא דלעילא, ודא איהו רזא כי לא המטיר ה' אלקי"ם וכו', ואמאי בגין דאדם אין, ובגין דא מוכרח הוה אדם למברי ליה, לאשתלים ביה דיוקנא דלעילא, ונוקבא בהאי אדם בה הוה חד, הדא הוה דכתיב (ישעיה נ"א) כי אחד קראתיו וגומר, ודא רזא דנשמתא:

לבתר אמר לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו, דא גופא דאיהו עבד שפחה כלילא מטוב ורע, בגין למהוי ליה אגרא ועונשא, ובגינה הוה אמר ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע, ואמר ליה ובחרת בחיים, דאם לא יהבה בידיה, לא הוה ליה אגרא ועונשא, והוה כבעירא, ועם כל דא אחזי קודשא בריך הוא ליה, כל מה דאירע ליה, אם הוה מטה כלפי חסד דהוה כלפי זכו, או אם הוה מטה בה כלפי חובא, דאי קודשא בריך הוא בעא במיתתיה לא הוה אחזי ליה תרין אורחין דיליה, דאינון מות וחיים ביד לשון:

ואחזי ליה דלא הוה מערב טוב ברע, דאפריש לון קודשא בריך הוא, כמה דאת אמר ויבדל אלקי"ם בין האור ובין החשך, ורזא דמלה והבדילה הפרכת לכם, והכי עבד קודשא בריך הוא בגופא דבר נש טרפשא, דאפריש בין דרגין דאילנא דטוב, ובין דרגין דאילנא דרע, ומני ליה דלא לערבא טוב עם רע, כמה דאת אמר ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו, קודשא בריך הוא מני ליה לאסתמרא מניה, ולבתר אמר איהו האשה אשר נתת עמדי וגומר:

אדהכי הא סבא חד אזדמן ליה, ואמר רבי רבי, הא חזינא קרא דאמר באורייתא (במדבר י"ט) אדם כי ימות באהל, והא אורייתא קדם דאתברי עלמא הות, וחזינא דעלמא אקדים לאדם, דכל עלמא וצרכוי אתבריא קדם דאתברי אדם, אי הכי מאי תקנתא אית הכא, אמר ליה סבא והא כתיב דנשמתין דצדיקיא אתבריא קדם דאתברי עלמא, כמה דאת אמר בראשית ברא אלקי"ם, ולית ראשית אלא נשמה, דאתמר ביה נר ה' נשמת אדם, איהי נשמתא דאדם דלעילא, אלא אית אדם ואית אדם, אית אדם דאיהו אדם דנשמתא, ואית אדם דגופא, דאתמר ביה אדם להבל דמה, ועליה אתמר אדם כי ימות באהל, ועליה אתמר ארור הגבר אשר יבטח:

תיקוני זהר דף צח/ב

באדם ושם בשר זרועו, ודא סמא"ל אדם בליעל איש און, ואית ליה תרין נוקבין בישינ, ועלייהו אתמר על כל נפשות מת לא יבא, לאביו ולאמו לא יטמא, ולית אביו אלא קודשא בריך הוא,

ולית אמו אלא שכינתא, וכי לא אתמר בקודשא בריך הוא ובשכינתיה הלא כה דברי כאש נאם ה', מה אש אינו מקבל טומאה הכי איהו לא מקבל טומאה, אמר ליה והא כתיב (במדבר י"ט) את מקדש ה' טמא ודא שכינתיה, אמר ליה ודאי דקודשא בריך הוא ושכינתא לא מקבל טומאה, אבל כל מאן דסאיב אתר דאיהי שריא ביה, אתחשיב ליה כאלו עביד ליה, ובגין דא לאביו ולאמו לא יטמא, ולית אביו אלא קודשא בריך הוא, ולית אמו אלא שכינתא, ודא איהו רזא מאן דאעיל מרשות הרבים לרשות היחיד, ובגין דא אמר ולא תחללו את שם קדשי, ודא אדנ"י, דאיהו רשות היחיד דאיהו יקו"ק יחידו דעלמא, ודא איהו אדם:

(ובגין דא לאביו ולאמו לא יטמא, ודא איהו רזא מאן דאעיל מרשות הרבים לרשות היחיד, ובגין דא אמר) אדם כי ימות באהל, דא אדם בליעל, ומסטרא דא בר נש רשע קרוי מת מעיקרא מקמי דאתברי עלמא, אבל לא אתמר על אדם דאיהו מסטרא דקודשא, וכמה טפשין אינון בעלמא דאמרין הא קודשא בריך הוא גזר על בר נש דימות, הדא הוא דכתיב אדם כי ימות, ואיך אמרין דלא יהא מיתה מיניה, וי לון דטב לון דלא אתבריאו בעלמא, דאלין אינון דשוין לון, שוין לאדם דאתקרי ישראל ולאדם בליעל, ואמרין כאדם טוב כחוטא כלהון שוין, יהיו כמוץ לפני רוח אלין חייביא דאמרי הכי, ומלאך ה' דוחה מנייהו:

דאית אדם דאיהו ישראל, ואית אדם דאיהו מלאך ודא מטטרו"ן, ואית אדם בדיוקנא דקודשא בריך הוא דאיהו אצילותיה, ודא יו"ד ק"א וא"ו ק"א, ולית ליה בריאה ויצירה ועשיה אלא אצילותא, ובאתר דא לית חטא ולא מות, הדא הוא דכתיב לא יגורך רע, ועל האי אדם בליעל מני קודשא בריך הוא דלא למיכל מניה, ודלא לערבא ליה עם טוב, דהאי איהו כמאן דעריב כספא עם עופרת, ודא גרים בלבולא בפמליא דלעילא, וערב חשוכא בנהורא מה דאפריש קודשא בריך הוא, כמה דאת אמר ויבדל אלקי"ם בין האור ובין החושך:

ולא עוד אלא מאן דאעיל זרעיה בנדה או שפחה או גויה או זונה, כאלו מערב מה דאפריש קודשא בריך הוא, דכתיב ויהי מבדיל בין מים למים, דאינון מי נדה למי דכיא, דדא אסור ודא מותר, ודא כשר ודא פסול, דא טומאה ודא טהרה, אלין אינון שית סדרין דאתיהיבת (בהון משנה) (למשה), לאפרשא בין טוב לרע, דערב לון אדם ודרין דאתו אבתריה:

תקונא תמניא ושתיין:

בראשית ברא אלקי"ם, מאי אלקי"ם, להט החרב המתהפכת לשמור את דרך עץ החיים, מטה האלקי"ם ודאי, ודא מטטרו"ן, והא אוקימנא ליה דאתהפך מדינא לרחמי, וביה אשתניו (נ"א אשתכחו) כל דיוקנין דלא דמו דא לדא, כד אתהפך מימינא לשמאלא אחזי פרצופא דשור, וכד אתהפך משמאלא לימינא אחזי פרצופא דאריה, וכד אתהפך מתרווייהו למערב אחזיר אנפוי ואתהפך לנשר (נ"א לאדם), וכד אתהפך מתרווייהו למזרח דאיהו באמצעיתא אתהפך לאדם (נ"א לנשר), מלמטה לנשר, לית דיוקנא בעלמא דלא אשתמודע ביה:

תריין עשר מזלות אתחזיין ביה, וכל דיוקנין דמלאכיא ודיוקנין דנשמתין ודיוקנין דכל מה דאתברי בשמיא ובארעא, (לאו איהו דיוקנא דאדם שלים בכל תקונין, אלא אם הוא) (כלא הוה) כליל בשמיא וארעא ושמשא וסיהרא וככביא ומזליא וכורסיא ומלאכיא וגן עדן וגיהנם, מסטרא דתרווייהו אתיהיב יצר הטוב ויצר הרע, גן עדן מצא אשה מצא טוב, גיהנם ומוצא אני מר ממות את האשה, ותרווייהו בלבא, לב חכם לימינו, ולב כסיל לשמאלו:

תיקוני זהר דף צט/א

תקונא שתינ ותשעה:

בראשית ב' תרין חכמה ותבונה (ובינה), תליתאה יראת ה' ראשית דעת. ובהאי דעת אתמר והאדם ידע את הוה אשתו, דלית זווג אלא בדעת דאיהו עמודא דאמצעיתא. יחודא דאבא ואימא. הכי איהו לתתא צדיק יחודא דעמודא דאמצעיתא ושכינתא דלתתא, וגוף וברית עלייהו אתמר כי א"ל דעות ה' וגומר, ותריויהו עדות, דלית עדות פחות מתרין:

והא בן איהו יחוד דאבא ואימא, איהו עמוד סביל כלא, כגוונא דשמיא וארעא דאתמר בהון דעלמא על חד סמכא קיימא, כמה דאת אמר וצדיק יסוד עולם, הכי אבא ואימא סמכין על עמודא דאמצעיתא, ואיהו יחוד בין אם ובת כגוונא דא קו"ק, וביה אתעביד ה"ה אחד אחד י"ג הכא וי"ג הכא, ואיהו ו' יחוד דתרי אחיות, כגוונא דא וייצר ה', דא רזא דא, י' לעילא י' לתתא ו' באמצעיתא:

יחודא דתריויהו כלה וחמותה, (ה' מן אלקי"ם ו') (נ"א ה"י מן אלקי"ם ו' מלא), כללא דתריויהו ה"ה אמא וברתא, ו' בין תרויהו, לעילא לית ערוה, ובאתר דא אמר לא תדמה ליוצרך, לתתא בר מאתריה אמר לא תקרבו לגלות, והא אוקימנא לעיל. ועוד אשכחנא רזא עלאה, ערו"ה ע"ר ו"ה, כד ו' בין ער דאיהו רע אתעביד עור, הדא הוא דכתיב ויעש ה' אלקי"ם לאדם ולאשתו כתנור עור וילבישם, ועליה אתמר ולפני עור לא תתן מכשול, דהא רע מן עור:

איהו ערוה דאפריש בין ו"ה דאינון אח ואחות, כד אתלבש אילנא דחיי באילנא דטוב ורע, הדא הוא דכתיב ועץ החיים בתוך הגן, ועץ הדעת טוב ורע, בזמנא דאיהי (ס"א דהאי) ער בין ברא וברתא לא תקרבו לגלות ערוה, לא תקרבו ו' לה' דלא אתגליא רע בינייהו דאיהו אחר, דעליה אתמר וסוד אחר אל תגל, ערי"ה תעור קשתך, ער יה רע, בזמנא דאיהו בין י"ה ההוא רע לא תקרב י' בה':

והאי איהו קליפה דערלה, ע"ר מן ערלה ר"ע, אדם בהאי חאב, כמה דאוקמוה מארי מתניתין אדם הראשון מושך בערלתו הוה, ודא גרים עריין בעלמא, ובגין דא עריה תעור קשתך, תעור איהו ערות בהפוך אתוון, באן אתר קשתך דאיהו קשת הברית, דעליה אתמר ותלד רחל ותקש בלדתה, תק"ש איהי קשת, (ורזא דמלה בעצב תלדי בנים), ומתמן אמרה חנה אשה קש"ת רוח אנכי:

ודא רזא את קשתי נתתי בענן, ואוקמוהו חבריא מלה דאקיש לי, מוקש כתיב ביה, דביה הוה מוקש דאדם קדמאה, כמה דאוקמוהו אדם הראשון מושך בערלתו הוה, ומה דנטיר ליה איהו בהקש בשותפו עמי, בדיוקנא דילי, עלה אתמר ויברא אלקי"ם את האדם בצלמו, בגין דמאן דנטיר ברית זכה למלכות, הרי איהו בהקש לי בשותפי עמי, ואם לא נטיר ליה אתחזר ק"ש, קשה ליה קשה לאות ה', ועל האי קש אתמר ובית עשו לקש, ואיהו לק"ש בהפוך אתוון שק"ל, ואיהו שקל לצדיקים דנטרין ברית שקל הקדש, ווי למאן דלא נטיר ליה, וזכאה איהו מאן דנטיר ליה, ומאן דנטיר ברית האי איהו עד עליה ע' מן שמע ד' מן אחד, ואי לא נטיר ברית פרח מיניה קוצא מן ד' מן אחד, ואשתאר אחר (עד עד):

(כאן חסר):

והאדם ידע וכו', קם סבא פתח ואמר רבי רבי ועד הכא לא הוה ידע אדם לאנתתיה, אלא בזמנא דחאב אסתלק שכינתא מאתריה, והכי אוקמוהו מארי מתניתין, דבזמנא דלית שכינתא באתרה אסור בתשמיש המטה, בגין דעלה אתמר וישתחו ישראל על:

תיקוני זהר דף צט/ב

ראש המטה, ומאן אתר אסתלקת מימינא ומשמאלא דתמן הוה, ודא הוא רזא דעיבור (ס"א ויעבור"ר) ע"ב רי"ו, חסד גבורה, ולא למגנא אוקמוהו מארי מתניתין, הנותן מטתו בין צפון לדרום הויין ליה בנים זכרים, ואיהו גרים דאסתלק ההיא מטה מתמן, הכי אסתלק איהו מתשמיש המטה, ובתר דקביל עונשיה אתחזר מטה לאתרהא, בההוא זמנא והאדם ידע את חוה אשתו:

ועוד והאדם ידע את חוה אשתו, אית ידיעה לטב ואית ידיעה לביש, כגון וידעו כי ערומים הם, וכגון ואת ערום ועריה, ערום מאורייתא דבכתב, ועריה מאורייתא דבעל פה:

ועוד והאדם ידע, כגון ומרדכי ידע את כל אשר נעשה, הכי אדם ידע דגרים אפרשותא בין קודשא בריך הוא ובין שכינתיה, דאדם חאב במחשבה, וחווה חאבת במעשה, בההוא אתר דאתמר ביה ישראל עלה במחשבה, בההוא אתר דאתנטיל נשמתיה בארץ אצילות תמן חאב, וחווה במעשה דיליה, דאיהי כח דיליה כ"ח אתוון דמעשה בראשית, וכלא חכמ"ה כ"ח מ"ה:

ועוד והאדם ידע, ידע חובא דיליה במאי בקין, כמה דאת אמר ותהר ותלד את קין, בגין דעליה אתמר כי משרש נחש יצא צפע, דאיהו זוהמא דאטיל נחש בחוה, והוה ידע זוהמא דיליה דאתפשט עד קני חותן משה, וכד חמא גלגולא ותיובתא דיליה תמן, אמר קניתי איש את ה', כען ידענא ליה דקניתי ליה בקני חתן משה, ורווחנא ליה תמן, ובגין דא אתמר קניתי איש את ה', ודא איהו רזא ובכך ראיתי רשעים קבורים ובאו וכו':

אמר ליה רבי שמעון, סבא סבא, ואמאי טרח קודשא בריך הוא בהון, לאייתאה לון בגלגולא, אמר ליה בגין יקרא דצדיקיא לאעברא חובא מבנייהו, דעד דקין תב בתיובתא פגימו דאדם לא אשתלים, ובגין דא ליקרא דיליה טרח קודשא בריך הוא בקין, והכי בכל רשיעיא דאינון בני צדיקיא:

אמר ליה מאי איהו זוהמא דאטיל נחש בחוה, אמר ליה דא לילי"ת טפה סרוחה איהו זוהמא, ואיהי שאור שבעיסה דאתמר עלה מי מעכב שאור שבעיסה, ואיהו איבא דסמא"ל, דאתמר ביה ותקח מפריו ותאכל, דא מו"ת דאתמר עלה רגליה יורדות מות, ואיהי טפה בישא זוהמא דאל אחר, סם מות זוהמא וערלה דאילנא דמותא, ובגינה אוקמוה מארי מתניתין אדם מושך בערלתו הוה:

ותוסף ללדת את אחיו את הבל, פתח ואמר תוסף רוחם יגועון ואל עפרם ישובון, הכא רמיז גלגולא דצדיקיא, ואחזי ליה קודשא בריך הוא גלגולא דיליה בכל דרא ודרא, איך הוה אזיל מצדיק לצדיק, עד שתין רבוא, עד דמטי לההוא דאתמר ביה בשגם הוא בשר, בשגם זה הבל, ואוקמוה קדמאי בשגם דא משה, ומיד דחמא דעתידה אורייתא לאתייבא על ידיה, אוסיפת בגיניה כמה קרבנין לקודשא בריך הוא, וכמה צלותין ובעותין, ודא איהו ותוסף ללדת:

ובגין דא אתמר ביה דור הולך ודור בא, ולית דור פחות מששים רבוא, ולעילא דור הולך דא ו', דסליק לשתיין רבוא בשית ספירן, והארץ לעולם עומדת דא שכינתא, דאיהי עומדת ליה, ואיהי שעתא דקיימא ליה, ובגינה אתמר לית מזל יומא גרים אלא מזל שעתא גרים, ולית לכל בר נש קיימא שעתא, דהא אית בר נש צדיק דלא קיימא ליה שעתא, דלא קיימא שעתא אלא לבעלה, והאי שעתא מינה בני חיי ומזוני לבר נש, ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא אלא במזלא תליא מלתא, מאי מזלא דילה בעלה, ולבעלה לית מזל, כמה דאוקימנא אין מזל לישראל, ואף על גב דכלא תליא במזלא אפילו ספר תורה שבהיכל, היכל שכינתא תתאה, ספר תורה צדיק, ותריסר מזלות אינון ואינון ו' (דאשתכח ו') (נ"ל דאשתכחו מאת א') ודא רזא דוא"ו, וא' תמן ו' עלאה דאיהו מזלא עלאה דסליק במחשבה:

תיקוני זהר דף ק/א

דאיהו א' תמן, ו' דאמצעיתא דאת א', איהו מזלא דכלא, דסליק באת י' עלאה דאיהי ברישא דאת א', וכד סליק במחשבה אתמר ישראל עלה במחשבה, דאיהי י' דעל רישא דא', ובגין דא לית מזל לישראל, (דהא במחשבה סליק, וכל מזלא איהו ממנא על שעתא מי"ב מזלות), דאיהו מזלא דכלא, וכל מזלות מניה תליין דאינון ו' ו', די ממנן על תריסר שעת, דאינון ה"א ה"א, זכאה איהו מאן דקיימא ליה שעתא:

דאיהו גלגול דכלהו דא י' דאיהי גלגל, ועם ו' אתעביד גלגול, דאיהו ברזא דס"ו מן יסוד. דאתמר ביה כל הנפש הבאה ליעקב מצרימה ששים ושש, לאתערותא דעמודא דאמצעיתא ששים, לאתערותא דצדיק ושש, וכלא אתרמיז בצדיק דביה גלגול, ועוד יסוד תמן יו"ד, דאתגלגל ביה ונח ביה מכל גלגולין דאתגלגל, ובגין דא ויכל אלקי"ם ביום השביעי מלאכתו אשר עשה, ואות ו' דגלגול ביה סליק צדיק לשיתין רבוא, בצדיק אינון שית, ובעמודא דאמצעיתא סליק לשתיין, ובכתר עלאה דאיהו א' סליק לשתיין רבוא, ודא איהו דור הולך ודור בא:

אמר ליה רבי שמעון והא סבא אמר דאיהו גלגול ביסוד איהו, ותמן י' דמתגלגל ביה ושריא עליה ונח ביה מההוא טרחא דגלגולא דטרח בשית יומי, דסלקין לשית באת ו', ולשתיין בי' שית זמנין עשר, ולשית אלפיין באלף, ולשתיין רבוא בכתר עלאה, ודא איהו דור הולך ודור בא והארץ לעולם עומדת, ובכל זמנא דאתי ואזיל שעתא קיימא ליה, הדא הוא דכתיב והארץ לעולם עומדת:

דלהאי בת זוגיה קיימא ליה בכל אתר ובכל גלגולא ובכל שעתא, אף על גב דאזיל ואתי בכמה גלגולין, האי איהו צדיק וטוב לו, ולמאן דשעתא דיליה לא קיימא ליה אלא שעתא אחרא דלאו בת זוגיה קיימא ליה, והאי איהו צדיק ורע לו, כמה דאוקמוהו מארי מתניתין כל מי שדוחק את השעה השעה דוחקתו:

אמר ליה רבי אלעזר, והא ר' פדת צדיק גמור הוה, ואמאי לא נפל בשעתא דיליה דאיהי בת זוגיה בן גילו, אמר ליה ברי אית גלגולא דמחייב ליה דנפיל במזליה דאיהו בן גילו, דאתמר ביה ארץ אשר לא במסכנות תאכל בה לחם, דאיהי שעתא דמזוני ושעתא דחיי ובני, ואית גלגולא דמחייב ליה דלא נפיל בשעתא דמזוני דאיהי בת גילו, אף על גב דעביד כמה זכוון בעלמא, ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא אלא במזלא תליא מלתא, דגלגולא גרים ליה כאלו במזלא תליא מלתא:

ומה דאמר אי בעית דאחריב לעלמא והדר אבריה ואפשר דנפלת בשעתא דמזוני, הכי שמענא בודאי דכל צדיק וצדיק יש לו עולם בפני עצמו, דא גופא דבר נש דאתקרי עולם קטן, ובגין כך אתמר אי בעית דאחריב לעלמא, ואייתי ליה בגלגולא אחרא, ואולי דנפלת בשעתא דמזוני:

אדהכי הא סבא דסבין עתיקא דעתיקין קא נחית לגביה, ואמר עולם דכל צדיק דא שכינתא, כד אסתלק מינה עמודא דאמצעייתא ואשתארת חריבה, ובגינה אתמר תבעי דאחריב עלמא, דכל ספירה וספירה אתקריאת גלגל, ועם ו' איהו גלגול, ושית ספירן באתוון סלקין לששים רבוא, ודא איהו דור הולך ודור בא, ולית דור פחות משתינ רבוא, והארץ לעולם עומדת דא שכינתא:

דאיהי אתקריאת אולי, ועלה אתמר כולי האי ואולי דזכי לשעתא דמזוני, ועלה אתמר (דניאל ד') על אוכל אולי, דכבר אתחייב קדם דייתי לעלמא דאיהי שכינתא תתאה, והא אתחייב בספירה דאיהי לעילא מניה, עד דאתתקן לההוא אתר דאתנטיל בר נש נשמתיה, לית ליה תקנה בשכינתא תתאה, דאיהי שעתא דכלהו, ובגין דא שעתא לא קיימא ליה, ואם תליא במזלא עלאה אפילו דיעבד כמה זכוון לאו בזכותא תליא מלתא, דהא מחוייב הוא מלעילא, אמר רבי שמעון מהכא משמע גלגולא דתליא:

תיקוני זהר דף ק/ב

בשכינתא דאיהו במיניה, אבל אם אחרת יקח לו, אם ההוא רוחא ייתי בגופא אחרא, דהא לאו איהו מיניה, מה כתיב ביה קיימא לה שעתא תמן ואיהי בת זוגיה, אמר, ודאי קיימא ליה שעתא דאיהי בת זוגיה דאתגלגל עמיה, אם לא קיימא ביה שארה כסותה ועונתה לא יגרע, שארה דא גלגולא קדמאה, שאר בשרו, כסותה כי היא כסותה לבדה היא שמלתו לעורו דא גלגולא תניינא, ועונתה אדם יחודא דיליה דאיהו גלגולא תליתאה:

אמר רבי שמעון סבא סבא פתח מלין יתיר דהא סתימין מלין דילך, אמר ליה ההוא סבא, שארה דא מזונא מסטרא דימינא דמתמן כל מזונא קא אתיא, הדא הוא דכתיב פותח את ידיך ומשביע לכל חי רצון:

כסותה מסטרא דשמאלא דאיהו כסות עינים, דתמן עריין לשמאלא, בגין דסטרא שמאלא תמן פגימו, הדא הוא דכתיב מצפון תפתח הרעה, ובגין דא אתמר ביצחק ויהי כי זקן יצחק ותכהין עיניו מראות, ותמן צריך כסויא, ומשה בההוא אתמר ביה ויסתר משה פניו כי ירא מהביט אל האלקים, ובגין דא ציצית ותפילין אינון כסויא דילה, הדא הוא דכתיב כי היא כסותה לבדה היא שמלתו לעורו, (ובעור דתפלין, כסותה לבדה היא שמלתו לעורו), בעור דתפילין, כסותה על ארבע כנפות כסותך אשר תכסה בה:

ועונתה מסטרא דעמודא דאמצעייתא דאיהו ישראל שמע ישראל, לתמן יחודא דילה, הדא הוא דכתיב ואם שלש אלה לא יעשה לה ויצאה חנם אין כסף, דהן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר:

אבא דאיהו חכמה באלין תלת נחית בגלגול, והא כתיב באדם וחוה דסלקין במטה שנים וירדו שבע, אמר, ודאי הכי איהו דאינון אדם וחוה, קין ותאומתו, הבל ותרין תאומותיו, וקין בגין דהוה להבל תרין תאומות וליה לא הוה אלא חד, קני להבל, ודא גרים ליה כי שבע יפול צדיק וקם,

דחב בשכינתא דאיהי בת שבע, ובגין דא נפל בשבע, דאתתא גרים לה מיתה, ודא ירידה דיליה
דנחיתת שכינתא תתאה מאתרהא:

ולבחר דאשתרש בה (נ"א דאשתמש בהאי) אילנא, ונחית תמן נביעו למעבד איבא דאיהו פריה
ורביה, דא גרים אדם דאתברי בדיוקניה, דאסתלק נביעו משכינתא תתאה ומשבע דרגין דילה,
לבחר דנחיתו תמן, כלא סליק לאתריה, ורזא איהו וקם:

ומאי הוה נביעו דאסתלק מניה, ו' דאסתלק עד אין סוף דאיהו מזלא עלאה, דנחית ל' ו' דאיהו
אבא לאתריה, ולבחר סליק אבא כל בריה לאתריה:

(איהו שעתא דקיימא ליה זכאה איהו מאן דקיימא ליה ולא דחיקא ליה שעתא כמה דאוקמוה כל
הדוחק את השעה שעה דוחקתו והא רבי פדת דדחיקא ליה שעתא אמר ליה קודשא בריך הוא
אי בעית דאחריב עלמא ואפשר דנפלת בשעתא דמזוני אמר ליה בוצינא קדישא כולי האי אמאי
אמר ליה דא רזא רברבא שמענא דבר נש דאתי בגלגולא ואתחייב למריה קדם דייתי לעלמא אף
על גב דיעביד כמה זכוון לאו בזכותיה תליא מלתא דהא מזליה גרים ליה ומה דאמר אי בעית
דאחריב לעלמא ואפשר דנפלת בשעתא דמזוני בודאי הכי שמענא דכל צדיקא וצדיקא אית ליה
עולם בפני עצמו ודא גופא דבר נש דאתקרי עולם קטן ובגין דא אמר אי בעית דאחריב לעלמא
ואייתי ליה בגופא אחרא ואפשר דנפלת בשעתא דמזוני אמר ליה והא כתיב אם אחרת יקח לו
שארה כסותה ועונתה לא יגרע והן כל אלה יפעל א"ל וכו' ואם שלש אלה לא יעשה לה ויצאה
חנם אין כסף אמר ליה ודאי אתגלי הכא רזא עלאה כמה דאוקמוהו מארי מתניתין אשתו כגופו
דמיא ואשתכח דאיהי חיים דיליה הדא הוא דכתיב ראה חיים אם אשה אשר אהבת עץ חיים היא
למחזיקים:

תיקוני זהר דף קא/א

בה ואיהי פרנסה דיליה הדא הוא דכתיב ארץ אשר לא במסכנות תאכל בה לחם וכו' ומינה בני
חיי ומזוני). ולקבל אלין גלגולין שנוי מקום ושנוי השם ושנוי מעשה, שנוי מקום כגוונא דקודשא
ברוך הוא, דאתמר ביה הנה ה' יוצא ממקומו, וכד נפיק אשתני מדינא לרחמי ומרחמי לדינא,
כמה דאוקמוהו מארי מתניתין לא כשאני נכתב אני נקרא, בעולם הבא דאיהו אתריה נכתב
ביקו"ק ונקרא ביקו"ק, בעולם הזה נכתב ביקו"ק ונקרא באדנ"י, דא שנוי מקום לבר מאתריה,
דאיהו עלמא דאתי, עלמא דאתי לית ביה שנויא, הדא הוא דכתיב (ישעיה כ"ו) אני ה' לא שניתי,
נכתב בשם יקו"ק ונקרא בשם יקו"ק, אתקרי יקו"ק רחמי, לבר מאתריה אשתני ואתקרי אדנ"י
ואתקרי דין, ודא רזא עומד מכסא רחמים ויושב על כסא דין:

שנוי השם דא מצפ"ץ, דאיהו בא"ת ב"ש יקו"ק. שנוי מעשה דא שבת, דצריך כל כלאחר יד,
כל דאיהו צדיק, אחר יד דאיהי שכינתא, דא שנוי מעשה, ובזמנא דאיהו כלאחר יד לית תמן
סגידו, דאתמר ביה כל הכורע כורע בברוך, תעלה בעידניה סגיד ליה, דבזמנא דאיהו כלאחר יד
אתעביד זנב, ועם כל דא דאמר תעלה בעידניה סגיד ליה באתריה, אבל חוץ מאתריה הוי זנב
לאריות ואל תהי ראש לשועלים:

דהא צדיק גמור אף על גב דנחית מדרגיה ואתעביד זנב לאריות, עליה אתמר לא ראיתי צדיק
נעזב, מאי זנב דיליה ההיא קוצא דאת ד' מן אח"ד דאיהי י' זעירא שכינתא תתאה, עליה אתמר
כי שבע יפול צדיק וקם:

תא חזי גלגול דאת ו' איהו דנפיק בשעתיה, דעליה אתמר מזל שעה גורם, כמה דאוקמוה (מ"מ) אין מזל יום גורם אלא מזל שעה גורם, באברהם מה כתיב ביה כד אתיא בגלגולא, (בראשית י"ט) וישכם אברהם בבקר אל המקום, ובגין לאקדמא לה, יצחק מה כתיב ביה בגלגולא, (שם כ"ד) ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב, נפק לגבה לחקלא, בגין דאתמר בה מי יתנני במדבר מלון אורחים, חד אקדים לפשפשא בה בצפרא, ותניינא לפשפשא בה ברמשא, יעקב מה כתיב ביה (בראשית כ"ח) ויפגע במקום, פגע בה, זכאה איהו מאן דפגע בה כגון יעקב, דעליה אתמר וילן שם, וההוא לינה הוא לוייה, מיד דאערע בה ויפגעו בו מלאכי אלקי"ם, ועם כל דא דפגע בה הוה נטיר לה, ולא אתאחד עמה עד דאתא בעלה, ודא איהו וילן שם כי בא השמש, דבגיניה ויזרח לו השמש, דאיהו משה דאתא ביה בגלגולא רוחיה דמשה, ובגין דא יעקב ומשה הוו קיימי בדרגא חדא בעמודא דאמצעיתא, אבל דא בגופא ודא בנשמתא, ובגין דא לית שעתא קיימא לכל בר נש דאיהי שכינתא בלא בעלה:

ובגין דא כד דחיקת ליה שעתא לרבי פדת, ואמר אי בעית דאחרביה לעלמא ואפשר דנפלת בשעתא דמזוני, מאי ואולי, אלא ואולי אי בעי קודשא בריך הוא דנפלת בשעתא דמזוני, דהא אתתיה עביד, ואולי אי בעי בעלה דהוי קיימא מה דאיהי עבידת בלא רשותא דבעלה:

וכגוונא דא לית שעתא קיימא דאיהי שכינתא לההוא בר נש, אלא אם ייתי בגלגולא בההוא בר נש דההיא שעתא, ורזא דמלה בזאת יבא אהרן אל הקדש, ובלא בעלה אתמר ואל יבא בכל עת אל הקדש, והזר הקרב יומת, ולית מיתה אלא עניותא, והאי זר לאו בזר אחרא דמום זר, אלא זר מבעלה:

זכאה מאן דאיערע בשעתא דאתברי מששת ימי בראשית, דכל נשמתא אית לה עת וזמן בגלגולא, כמה דאמר קהלת (קהלת ג') לכל זמן ועת לכל חפץ תחת השמים, ודא שכינתא תתאה דאיהי זמן ועידן לכל ספירא וספירא, ולכל גלגולא וגלגולא, ואיהי עדן ועדנין ופלג עידן, עידן דכל עדנין שפיר, מאי ופלג עדן, אלא כגון פלג המנחה, בשמאלא אתפלגת לדינא, וכימינא לרחמי, בעמודא דאמצעיתא אשתלימת, וכד אתפליגת בימינא ושמאלא אתמר בה לאסתר (אסתר ה') מה בקשתך עד חצי המלכות ותעש, ואיהו כ"ח יקו"ק, פלגו דילה יד ימין, ופלגו דילה יד שמאל, ולקבל תרוויהו אדכר קהלת בה כ"ח זמנין עת:

תיקוני זהר דף קא/ב

תקונא שתין ותשע:

הדא הוא דכתיב עת ללדת ועת למות עת לטעת וכו', ואינון י"ד י"ד, יד ימינא רחמי, ללדת לטעת לרפוא לבנות לשחוק לרקוד כנוס אבנים לחבוק לבקש לשמור לתפור לדבר לאהוב שלום. יד שמאלא דינא למדן, למות לעקור להרוג לפרוץ לבכות ספוד להשליך אבנים לרחוק לאבד להשליך לקרוע לחשות לשנוא מלחמה, יד ימינא איהי פשוטה לקבל שבים, דכתיב (שמות י"ד) ובני ישראל יוצאים ביד רמה, ימינך ה' נאדרי בכח, יד ימינא רחמי. יד שמאלא דינא, דכתיב (שם ט') הנה יד ה' הויה, (דברים ב') יד ה' היתה בם להמם:

ובגין דא אית עת רצון ואתמר בה בזאת יבא אהרן אל הקדש, ואית עת דדינא דאתמר בה ואל יבא בכל עת אל הקדש, ובגין דא אינון כ"ח יומי דסיהרא, י"ד יומין איהי שלימתא, וי"ד חסרה, ומאן דאתייליד ביומי שלימותא איהו שלים בבנין בחיי ובעותרא במזוני בחזרה בשלוה בבנינא,

בכל י"ד עתות טוב. ומאן דאתייליד בזמנא דאיהי חסרה, בכל י"ד יומין אלין איהו חסר בכלהו, איהו עניא מסכנא בלא מזוניי ובלא חיי. מאן דאתייליד באמצעייתא יהא בינוני:

וכל דא מאן גרים דאתייליד ברישא או בסופא או באמצעייתא, דא גלגול דיליה דמחייב ליה, (ומאן גרים דאתייליד תמן בגין דמזליה גרים דאתחייב מלעילא) קדם דאתיא לעלמא, ובגין דא אמר לרבי פדת דאי בעי אחריב לעלמא וכו', (ומאן דאתייליד בחסרונא דסיהרא בכל י"ד יומין איהו חסר דמזליה גרים האי בר נש קשין לו מזונותיו כקריעת ים סוף), (נ"א אפשר דנפלת בשעתא דמזונא, דלהאי בר נש דאתייליד בי"ד שמאלא קשין מזונותיו כקריעת ים סוף, דמזונא דנשמתא אורייתא, מזונא דגופא נהמא, בין בהאי ובין בהאי קשין מזונותיו), בגין דאינון מסטרא דדינא דאתברי בדינא דאיהו אדנ"י, ומאן דאתברי ברחמי דאיהו יקו"ק, לאו אינון קשין מזונותיו, ומזונא דנשמתא אורייתא, מזונא דגופא נהמא מחמשת המינין:

ומאן דאיהו מסטרא דאדם דאיהו יו"ד ק"א וא"ו ק"א, אתמר ביה וירדו בדגת הים וכו', בכלא שליט במה דאתברי בשמיא ובארעא ובימא, ועליה אתמר מה שהיה כבר הוא, מה שהיה קדם דייתי להאי עלמא, כמה דאת אמר אין כל חדש תחת השמש, כבר הוא מחויב למיהוי בהאי עלמא, כמה דאת אמר בטרם אצרך בבטן ידעתך, ואשר להיות כבר היה, ואשר איהו למהוי בהאי עלמא, כבר הוא מחויב למיהוי קדם דייתי לעלמא הכא בגלגולא:

והאלקי"ם יבקש את נרדף, זה הבל דאיהו נרדף מקין, וקם קין וקטל ליה, הדא הוא דכתיב ויקם קין אל הבל אחיו ויהרגהו, ויקם ודאי, דהוה הבל עליה, וקם קין ויהרגהו, קין אתקרי על שם דקני על אחוה, בגין דחזא יקריה ותוקפיה לעילא, דקרבניה אסתלק לאתר דעתיק יומין, דאתמר ביה ועתיק יומין יתיב וכו', וקרבניה הוה מבכורות צאנו, ואתקבל ליה ברעוא:

אמר ליה, אם כן דקרבנא דיליה אתקבל, אמאי אתייהיב חילא לקין למקטליה, (בגין דא יש הבל אשר נעשה על הארץ וגומר אמאי), אמר ליה הכא ודאי רזא עלאה, דאיהו הוה דרגא דעץ הדעת טוב ורע דחאב ביה, ובמה דחאב ביה קביל ענשיה בהאי עלמא, ובהווא קרבנא דאתקביל מניה אשתזיב מענשא דהווא עלמא, דתרי ענשי הוה מחוייב חד לעילא וחד לתתא, הדא הוא דכתיב כי ביום אכלך ממנו מות תמות:

תיקוני זהר דף קב/א

אמר ליה, והא אדם דחאב בהאי אילנא, אמר ליה עובדא דאבוה הוה ליה ומת, אמר ליה כי ביום אכלך ממנו כתיב, אמר ליה בהווא יום הציץ ומת:

אמר רבי שמעון בגין דא כתיב (קהלת ה') יש הבל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים וגומר, והכא אתרמיז צדיק ורע לו רשע וטוב לו, צדיק ורע לו הכא אתרמיז, יש צדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים, ודא רזא דצדיק דאערע ליה כמעשה הרשעים, לאו דאיהו רשע ולאו בן רשע, אלא כמעשה הרשעים דחב בעובדא דחייביא, דאינון סמא"ל ונחש, אירע ליה עובדא דילהון, והאי איהו רזא פוקד עון אבות על בנים, בגין דמעשה אבותיהם בידיהם, דא גרים להבל מיתה, ומת בלא בן, ובגין דא אזיל בגלגולא, שי"ן דמשה איהו ש"ת מתמן רווח שי"ן (ס"א שת), הדא הוא דכתיב כי שת לי אלקי"ם זרע אחר תחת הבל כי הרגו קין, תחת הבל ודאי, דהבל רכיב עליה, ואתעביד שת הרכבה ליה, ואיהי סיומא דאלפא ביתא, ובגין דא תחת הבל:

הבל הלב, ועליה אתמר הלב רואה, ואיהו ה' ממשה, והלב איהו לשמאלא דאיהו אלקי"ם, הלב מבין, ואיהו סתיר בניינא ונפלת בגיניה, בגין דא ויסתר משה פניו כי ירא מהביט אל האלקי"ם, בגין דתמן הוה דחב באלקי"ם, דאיהו אלקי"ם דעובדא דבראשית, ודא איהו דחב במעשה, לכת אש ברתא דמלכא דחב ביה, ואתבייש כסי ליה בדיליה (ס"א בחיליה) בשת, ומה דהוה שת אתחבר עמיה ב' ואתעביד בשת, ודא איהו יר"א בש"ת, ועוד שת בא"ת ב"ש אינון אב, ש"ת לבתר דזכה באת יו"ד, ברא שית, ואיהו יו"ד דאתמר ביה ה' קנני ראשית דרכו, דאיהו עשרה דורות, ותב לה לאתרה, אתקרי בראשית, ומתמן זכה לאורייתא דאתייהבת על ידיה:

והאי י' איהו מיעקב וי' מישראל, י' מאדנ"י י' מיקו"ק, שי"ן ממשה איהו משת תמן רווח לה, וכד אזל לשם רווח תמן תרין אתוון ש"ם, וכד אזל עשרה דורות עד אברהם תמן רווח ה' דיליה, ואתקרי מש"ה, ורזא דמלה מוליך לימין משה זרוע תפארתו בוקע מים מפניהם לעשות לו שם עולם, ובה אפיק לבנוי מגלותא, ובה מחא למצראי, הדא הוא דכתיב (שמות ט') הנה יד ה' הויה, ה' חמש אצבעין, ובה בקע ימא, ודא איהו בוקע מים מפניהם, ובה עתיד למהוי בוקע ימא דאורייתא מימינא, ההוא זמנא מה דהוה לשמאלא בלבא, הוה הבל דאיהו הלב, הבל אסתלק לימינא, ומתמן סליק למוחא דאיהו חכמה, דהא לבא איהו אימא עלאה, עלה אתמר הלב מבין, ולבתר נחית על ארעא לנחתא אורייתא על ארעא:

ובגין דא יש הבל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים אשר מגיע אליהם כמעשה הרשעים, דא אדם והבל, דדא חב במחשבה ובעובדא, ודא חב במחשבה ובעובדא, במחשבה איהו י', עליה אתמר וינסו אותי זה עשר פעמים, ובגין דא כד אתא אדם בגלגול באברהם, אתנסי ביה בעשר נסיונין, ובגין דחאב במעשה כד אתגלגל ביצחק נתנסה במעשה, באברהם נתנסה במחשבה, וביצחק במעשה, יעקב כליל תרוייהו, מסטרא דיצחק קרא ליה יעקב, מסטרא דאברהם דתמן מחשבה קרא ליה ישראל, דאבא אתגלגל באברהם דאיהו לימינא, ואמא ביצחק דאיהו לשמאלא, יעקב בגין דאיהו כליל תרוייהו אבא ואימא, אתמר ביה ישראל עלה במחשבה בכתר עליון דאיהו מחשבה סתימא, וכד אתא אדם אצטרף באברהם, ואתפשטו שרשוי בארעא, ורזא דמלה (משלי י"ז) מצרף לכסף וכור לזהב, מצרף לכסף דא אברהם, וכור לזהב:

תיקוני זהר דף קב/ב

דא יצחק, ובוהן לבות ה' דא יעקב, לית ספירה דלא אתגלגל אדם עלאה, דאיהו יו"ד ק"א וא"ו ק"א, כ"ח מ"ה חכמה ודאי, בגין לצרפא וללבנא לאדם דברא בדיוקניה לתתא, ואציל ביה אצילותיה, וכל טרחא דלעילא לא הוה באדם אלא בגין אצילות דאדם דלעילא, דדא בדא תליא:

אמר רבי אלעזר אם כן מאי וישוב לימי עלומיו (ובגין דא ישראל עלה במחשבה, אמר ליה מנלן דאברהם תמן במחשבה, אמר ליה לאו למגנא תקינו מארי מתניתין הרוצה להחכים ידרים דאיהו חכמה ואיהו מחשבה, באברהם אתלבן אדם, וביצחק אצטרף, ורזא דמלה מצרף לכסף וכור לזהב, מצרף לכסף דא אברהם, וכור לזהב דא יצחק, ובוהן לבות ה' דא יעקב, והן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר, אמר ליה אם כן מאי וישוב לימי עלומיו):

אמר ליה לאילנא דהוה קשיש יומין ואתייבשו ענפין דיליה, קציצו ליה ואצמח בשרשוי, דקמו מניה ענפין חדתין כקדמיתא, כגוונא דהוה בעולמוי, ודא איהו וישוב לימי עלומיו, ודא הוה חלמא דחזא נבוכדנצר בחלמיה, אילנא רבא ותקיף, ובסוף חלמיה הוה אמר גדו אילנא וקציצו ענפויה,

ולבותר אמר ברם עקר שרשוהי בארעא שבוקו, ולית אילן הכא אלא אדם עלאה, דאתמר ביה כי האדם עץ השדה, והאי אילנא קודשא בריך הוא נטע ליה בכמה דרין ולא אצלח:

(עד דנטע ליה בארעא דישראל, וארכיב ליה בתלת אבהן ואצלח תמן, ובגין דא הן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר, מיד דאצלח תמן ואחיד תמן, אתפשטו שרשוי על ארעא דאיהי שכינתא, ואסתלקו ענפוי בכל רקיעין, ובכל מרכבין, דנשמתין ומלאכיא וחיוון ושרפים ואופנים, עד דאתחזר כקדמיתא (ס"א עד אין סוף), והא אוקמוה עץ החיים מהלך ת"ק שנה, רבא אילנא ותקיף ורומיה ימטי לשמיא, וחזותיה לסוף כל ארעא, תחותיה תטלל כל חיות ברא, ובענפוהי ידורון צפרי שמיא, דאינון נשמתין קדישין, ומניה יתזן כל בשרא):

וארכיב ליה עד אלף דור, כגוונא דשכינתא דאיהי סליקת לאלף דור בעשר ספירן, דבהון סליקא עשר זמנין מאה, עד דסליקת בהון לאלף דור, ומיד דאצלח אילנא בארעא נחית אילנא מלעילא, שרשוי בארעא דאיהי שכינתא, ואתרביאו תמן ענפוי עד אין סוף, ובה אתפשטו שרשוי עד אין תכלית, בההוא זמנא אתרבי אילנא כמלקדמין, הדא הוא דכתיב רבא אילנא ותקיף ורומיה מטי לשמיא, וחזותיה לסוף כל ארעא, ומניה יתזן כל בשרא, כל בני אדם דלתתא, בההוא זמנא אתרבי אילנא כמלקדמין, הדא הוא דכתיב רבא אילנא ותקיף וכו', חיות ברא אלין חיות הקדש, צפרי שמיא אלין נשמתין, ומניה יתזן כל בשרא לתתא. דבזמנא דחב אדם והוה מקצץ בנטיעות כביכול, כאלו אעקר חיוון ומלאכים ושרפים ואופנים מאתריהון, ולא הוה מאן דמקבל צלותין, דאתמר בהון כי עוף השמים יוליך את הקול, ובעל כנפים יגיד דבר, מאי יגיד דבר, בצלותין וזכוון דישראל:

אמר ליה רבי אלעזר, בודאי עלאין ותתאין הוו תליין באדם קדמאה, ולאן למגנא אוקמוה מארי מתניתין, לעולם יראה האדם על עצמו כאלו כל העולם תלוי עליו, אבל בר נש דטרח עליה קודשא בריך הוא בגלגולא ולא אצלח באתריה, אעקר ליה מאתריה ושוי ליה באתר אחרא, ושני ליה אתר, ורזא דמלה:

תיקוני זהר דף קג/א

ועפר אחר יקח וטח את הבית, ודא שנוי מקום, (כאן חסר והוא בתקונים ז"ח דף כח ע"ג) אם אצלח מוטב, ואם לא אצלח אעקר ליה מתמן וארכיב ליה באתר אחרא, ושני שמיא ודא שנוי השם, אם אצלח מוטב ואי לא אצלח אעקר ליה מתמן, ודא ונתן את הבית את אבניו ואת עציו, ונטע ליה באתר אחרא, ושני עובדוי מכל מה דהוה בקדמיתא, ומכל ציורין דיליה, משנה פניו ותשלחהו:

הן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר, קרקע דנטע ליה תמן ואצלח ומתפשט ענפוי ושרשוי עד אלף דור דא שכינתא, ודא שנוי מעשה, ועד כמה זמנין עד אלף כמה, דאת אמר דבר צוה לאלף דור, ועליה אתמר האלף לך שלמה, ואינון אלף עלמין, דנטע ליה עד דאצלח וארכיב ליה תמן, ורזא דמלה ועשה חסד לאלפים, למאן לאהביו ולשומרי מצותיו לאלף דור:

אמר ליה, ולרשיעיא מאי, דהא כתיב (קהלת ח') ובכן ראיתי רשעים קבורים ובאו וכו', מה תימא בהון, אמר ליה שמענא בהון רזא יפול מצדך אלף וגומר, הכי אמרו לי ברמיזא, אמר ליה אי הכי מאי אשר קומטו בלא עת וגומר, אמר ליה אלין תשע מאה ושבעים וארבעה דרין דאתקמטו ואסתלקו קדם זמנייהו, ודא איהי אשר קמטו בלא עת, דאסתלקו קדם זמנייהו, וזריק לון קודשא

ברוך הוא על כל דרא ודרא, דא איהו נהר יוצק יסודם, ודא הוא רזא, דאין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף, וכדין חדתין עתידין למית, אדהכי אסתלק סבא, אמר רבי שמעון לחבריא, חבריא, ודאי האי איהו סבא דסבין אדם עלאה, זכאה דרא דהאי רזא אתגליא ביה:

פתח כמלקדמין ואמר, יש הבל אשר נעשה על הארץ וכו', תא חזי שמענא דעובדא הוה בחד בר נש מאינן בעלי קבין, דהוה אזיל בארחה, אערע בתרין חכימין מארי דדרא מארי דחכמתא דאורייתא, אמר לון שלמא עליכו רבנן, שמענא עליכו דאתון חכימי דרא, לאן אתר אזלתון, אמרו ליה לדוך פלן וערב שבת הוה, אמר לון אנא אזילנא תמן (איזיל) ואתקין לכו אתר בי מותביכי, אי אתון בעיתון, אמרו ליה והא אנן בסוסוון ואנת בלא רגלין, איך יתכן למהוי האי, אמר לון אף על גב דאתון רכיבין בבעירי דרהיטי סגי, ואנא חגר בלא רגלין, אי אתון בעיתו אנא אקדם לתקנא לכו שבתא, תווהו, אדהכי אחזרו רישייהו לגביה וחמו ליה (נוסח אחר וזה לשונו והוא מכתב יד):

עובדא הוה דחד בר נש חגר בלא רגלין אשכח לתרין חכימין דלא הוי בכל דרא חכימין כוותייהו אערע בהו ההוא חגר אמר לון שלמא עליכו רבנן שמענא עליכו דאתון חכימי דרא אנה אתון אזלין אמרו ליה לדוך פלן וערב שבת הוה אמר לון אף על גב דאתון רכיבין בבעירן דרהיטי סגי ואנא חגר בלא רגלין אי אתון בעיתו אנא אקדם לכו לתקנא לכו שבתא תווהו אמרו ליה והלא את חגר ואיך את יכיל לאקדמא לבעירן דרהיטי טובא אמר לון שמא דמ"ב אתוון ודליג לון ת"ק פרסי ברגעא חדא אשכחו גרמייהו לפום מערתא חדא ופתורא לשמאלא בכל מעדני עלמא עלהא ומנרתא לדרום בשבעה נרין עלהא ומטה דכספא ודהבא ואבנין יקירין למערב בין צפון לדרום וכורסיא למזרח ותלת מאה תלמידין בההוא פתורא בתר דאכלו כלהו ואינון חכימין עמהון קם ההוא חגר ופשט גרמיה מההוא גופא בלא רגלין ואתלבש בגופא דאנפוי זהירין כזוהרא דאתמר ביה והמשכילים יזהירו וכו' ואנפי תלמידוי נהירין ככוכבים לעולם ועד והו פתחין ספרא דקהלת וקריין ביה הבל הבלים אמר קהלת כו' והו חזרין:

תיקוני זהר דף קג/ב

כמה זמנין אמרו ליה אינון חכימי דרא וכי שלמה לא עבד קרא אחרא בקהלת על להו ההוא דאתחזי חגר בארחה לשבעה היכלין מכספא ודהבא ואבנין יקירין ובהיכלא שבעה כורסיין דארבע חיוון ויונה תמן דכספא ועטרה דדהבא על רישה וכתוב בה כל מאן דלא ידע באלין הבלים עליה כתיב והזר הקרב יומת אינון חכימי דרא מיד דחזו הכי דהוה כתיב בההיא עטרה חזרו לאחורא אמר לון ההוא דאתחזי עלייהו כחגר וכי עליכו אתמר דאתון חכימי דרא לית אתון אלא טפשי דרא ולא חזיתון בכל למודייכו כי בי חשק עד אורך ימים אשביעהו לעלמא דכלא אריך אלין הבלים דקהלת אינון ברזא דשבע שמהן דבהו מ"ב אתוון לקבל שבעה יומי בראשית דאית בהו עשר אמירן ול"ב אלקי"ם ואינון מ"ב ועלייהו לב דאתמר בהו אלקי"ם האלקי"ם והיינו וגבוהים עליהם אלין שבע תיבין אבגית"ן עלייהו אתמר שרפים וגומר והאי שמא איהו סגולתא דיליה לכסאה לנשמתא כד סליקת לעילא בכל ליליא לאסדהא על עובדין טבין דבר נש ממלאכי חבלה ומכל מזיקין ורוחין וליילין ושדין ובהון פרחת לעילא בתרין אתוון מכל שם תכסה אנפאה מנהון ובתרין אתוון תכסה רגלהא ובתרין אתוון פרחת לעילא ואוף הכי לרוחא ואוף הכי לנפשא ואית שם בן מ"ב בצורת חותמא דשעוה נכתב ואית שם מ"ב בציור דיוקנא דמלכא:

תיקוני זהר דף קד/א

חקיק על חותמא ואית שם מ"ב דאיהו דיוקניה ממש שם מ"ב דאיהו דיוקניה איהו יקו"ק יו"ד ק"א וא"ו ק"א יו"ד וא"ו דל"ת ה"א אל"ף וא"ו אל"ף וא"ו ה"א אל"ף שם מ"ב דאיהו חותמא איהו אהי"ה אשר אהי"ה ציור מ"ב בשעוה דא אבגית"ץ ורשיעיא נשמתהון דשדין וממזיקין ולא פועלין בהון אלא כישוף ועובדי שדין כותייהו בגין דרשיעיא כל שמהן וכל הויי"ן דקודשא בריך הוא וכל מלאכים שנאין לון ובגין כך לא מועיל לא קמיע ולא שמהן קדישין ולא מלאכיא דלא תפיס אלא מין במינו ובגין דא לא תזרע כרמך כלאים דאתמר בהון כי כרם ה' צבאו"ת וגומר צבאו"ת נקודה דילה יקו"ק עליה אתמר רק באבותיך חש"ק חול"ם שב"א קמ"ץ ואינון זרע אברהם יצחק ויעקב דרגא דילהון חסד כהנא רבא גבורה לוי ישראל עמודא דאמצעייתא בגין דחול"ם כתר על תפארת קמ"ץ חכמה על חסד וביה הרוצה להחכים ידרים ובחכמה אשרי המחכה לתחיית המתים חכמה מחכ"ה קמו כלהו ואשתתחו קמיה וכו':

תיקוני זהר דף קג/ב

דהוה רהיט כשרביטא דככבא, עבד לון קפיצה ואשכחו גרמייהו לפום מערתא כהרף עין (ס"א, אמר לון שמא דמ"ב אתוון, דליג לון חמש מאה פרסי ברגעא חדא, אשכחו כו'), אמר לון רבנן עולו, עאלו אבתריה מערתא גו מערתא, עד דעאלו לחד פרדסא, והוה תמן ההוא בעל קבין מתפשט מההוא גופא, והוה מתלבש בגופא אחרא דאנפוי הוו נהרין כשמשא, והוה יתיב על כורסיא דמלכותא, ותלת מאה תלמידוי תחות כורסיא לרגלוי, והוו קראן הבל הבלים אמר קהלת, והוו קראן האי קרא זמנין בלא חושבנא, אמרו לון אינון חכימין מארי דדרא, מאי האי, וכי לית קרא אחרא בספר קהלת, מיד קם ההוא מארי קבין דהוה יתיב על כורסיא, ואחיד בידיהון, ואעיל לון לשבעה היכלין, ובכל היכלא והיכלא הוה כתיב הבל הבלים, ובהיכלא שביעאה הוה נשרא ועטרה בפומהא, ודמות יונה בההיא עטרה, והוה כתיב בעטרה כל מאן דלא ידע באלין הבלים וברזא דילהון, עליה אתמר והזר הקרב יומת, מיד אתחזרו אינון לאחורא, אמר לון ההוא בעל קבין אתון חכימין מארי דדרא, דאזלית אבתריכו עד כאן למנדע ית חכמתיכו, ובודאי לאו אתון חכימין, דודאי בהאי קרא עבידנא כל בנינא דא, וביה הוינא טס עלמא בטיסה חדא, ובזמנא בתרין, ובזמנא בתלת, ובזמנא בארבע, ובזמנא בחמשא, ובזמנא בשית, ובזמנא בשבע, ואנן בהאי ארעא כלהו אזלינן בעלי קבין, והאי קרא יריתנא מאבא, ואבא מאבוי, עד דרא כלהו, יהב לון ממונא סגיא ושוי לון באתרייהו כהרף עין:

ובגין דא יש הבל אשר נעשה על הארץ, אמרו ליה חבריא רבי אימא לן שום רמיזא בהאי קרא, דלא אתכסיא חכמתא דא מן חבריא, אמר לון רבנן בודאי רזא עלאה אית תמן, אבל אימא לכו ברמיזא, שבע הבלים אינון, וזכאה מאן דלא נטיל לאגרייהו בהאי עלמא, ואינון דכלילן בבת שבע, ואינון בהאי קרא, הבל:

תיקוני זהר דף קד/א

חד, הבלים תרין הא תלת, הבל הבלים תלת הרי שית, הכל הבל הא שבע, ולקבליהו שבע שמהן אבגית"ץ וכו', אלו שבע הבלים אינון כפולים, לקבל שבע שרגין דמנרתא, כפולים, דאתמר בהון שבעה ושבעה מוצקות, (ואינון שבע הויות, דאתמר בהון באמירה יהי אור, והוי מיד, ולבושין

דאינון שבע היות אינון שבע שמהן אבגית"ץ וחברוי, הבל איהו להב, הבלים להבים, ועלייהו אתמר קול ה' חוצב להבות אש, ומאן דידע באלין הבלים, כד אפיק לון מפומוי ומלביה ידע לכוונא בשכינתא עלאה, דכל הבלים מינה תליין, ומתלבשין בשכינתא תתאה, דכליל שבע שמהן אבגית"ץ וחברוי, דאינון אתוון דבהון אתבריאוי שמיא וארעא, דאלין תליין באמירה ואילין בעשיה, ברזא דאומר ועושה מיד, ואלין שבע הבלים אינון כפולים, לקבל שבע שרגין דמנרתא, כפולים, דאתמר בהו שבעה ושבעה מוצקות לנרות וגומר, אלין באמירה ואלין בעשיה), ואינון י"ה יו"ד ק"א, ו"ה וא"ו ק"א אלין אינון שבעה ושבעה מוצקות. (זכאה עמא דידעין לסלקא צלותין באמירה ועובדא, ועליה אתמר (ישעיה נא) ואשים דברי בפיך וכו', והא אוקמוה אל תקרי עמי, אלא עמי בשותפו, כמה דאתמר ביה (תהלים לג) בדבר ה' שמים נעשו כו', הכי אנת בשותפו עמי, דבמלוך אתעבידו שמיא וארעא:

ועוד הבל ה' לב, ה' אתפלג לד"ו פרצופין, ד"ו, ד' ארבע רגלין דכרסיא, ו', (מלכים א י) שש מעלות לכסא, זכאה איהו מאן דירית נשמתא מכרסיא יקירא, כלילא מעשר תקונון אלין, ועביד לה כרסיא ליהו"ה, דשמא דיקו"ק דאיהו בארז אצילות, לתקנא ליה כרסיא בר נש לנשמתיה, דהכי אוקמוהו קדמאין, כל הנשמות גזורות מכסא הכבוד, ותמן שריא שכינתא עלאה, ולית ה' בלא י', ובג"ד (שמות יו) כי יד על כס י"ה:

ו' שריא במטטרו"ן, ודא איהו רוח השכלי דאיהו אצילות, ה' שריא באופן, ודא נפש השכלית בארז אצילותא, דאית נשמה ורוח ונפש שכלית ולא בארז אצילות, אלא אתמר בהון גזורות, ואינון כסא ומלאך ואופן, זכאין אינון ישראל דסלקין הבלים דצלותין בהון, לגבי אתוון דקב"ה ושכינתא עלאה ותתאה, ובג"ד (קהלת ח) יש הבל אשר נעשה על הארץ, ויש הבל דרשיעיא, דאינון הבלים דשקרא, ונטלין לו מלאכי חבלה, ונטעין בהון רקיעין וארעין דשקרא, ועלייהו אתמר (ירמיה י) הבל המה מעשה תעתועים, (כאן חסר), קמו כלהו ואשתטחו קמיה, ואמרו אלו לא אתינא לעלמא, אלא למשמע דא די), (ס"א שבעה ושבעה מוצקות), (זכריה ד) לנרות אשר על ראשה, ואינון י"ה יו"ד ק"א, ו"ה וא"ו ק"א, ואינון שבע כפולות בג"ד כפר"ת:

תיקוני זהר דף קד/ב

לבושין לון, וכלהו סלקין מלבא לפומא, שבע הבלים סלקין, שבע נחתין לאשקאה לון, ובגין דא (זכריה ד) שבעה ושבעה מוצקות, תלת אינון גניזין לעילא, דלבושין דלהון אמ"ש, דאינון אש מים רוח, הא אינון עשר דסלקין מל"ב נתיבות, ואינון לקבלייהו עשר אמירן, ול"ב אלקים דבראשית, הא מ"ב, מלבא נפיק אשא, מכנפי ריאה רוחא, ממוחא מיא, ורוחא אחיד במים ואשא ואתעביד קול, כד אחיד במיא אתמר ביה (תהלים כט) קול ה' על המים, כד אחיד באשא אתמר ביה קול ה' חוצב להבות אש, כד אחיד ברוחא איהו רוח חזק מפרק הרים ומשבר סלעים, ועליה אתמר קול ה' שובר ארזים:

ותלת נקודין אינון לקבל אמ"ש, ואינון חש"ק, הה"ד (דברים י) רק באבותיך חשק ה', ואינון חל"ם שב"א קמ"ץ, קמ"ץ לימינא קול ה' על המים, וכד רוחא אחיד ביה דאיהו חל"ם, אתמר ביה (בראשית א) ורוח אלקים מרחפת על פני המים, שב"א איהו באש, וכד אחיד ביה רוח, איהו רוח חזק מפרק הרים ומשבר סלעים, מסטרא דגבורה דאיהו תקיף, כד אחיד ביה רוחא דאיהו חל"ם בין קמ"ץ שב"א דאינון מיא ואשא, דאינון תרין דרועין, דאית בהון יד ימין יד שמאל דאינון כ"ח פרקין, אתמר בהו קול ה' בכח, כד האי רוחא אחיד בעמודא דאמצעיתא, אתמר ביה

קול ה' בהדר, כד אחיד בתרין שוקין דאינון צר"י, אתמר בהון קול ה' יחולל אילות, דאינון תרי עוזלי דאיילתא, תרין אחים איש באחיהו ידובקו:

והכא רזא דיבום, דאם יפול אחיו הא תניינא דיוקים ליה, ורזא דמילה (איכה א) נתנני שוממה כל היום דו"ה, ודא הו"ד, דאתמר ביה (בראשית לב) כי נגע בכף ירך יעקב, בכף דיליה, שכינתא דוה איהי בגלותא, בגין דפרח מינה ירך דאיהו ו' מן ה', ואשתארת איהי ד' דילה (דלה), קול ה' יחיל מדבר דא (חירק) ודא צדיק, כד רוח אחיד ביה איהי יחיל מדבר, ז' קלין לקבל ז' שמהן אבגית"ץ כו':

רוח סליק באויר דאיהו כתר עלאה אויר קדמון, אש סליק לגבי ה' דאיהו אימא ואתעביד אשה, מים סליק לגבי י' ואתעביד ימים, ודא חכמה, והכי נחתין לגבי נצח והוד יסוד, מלכות מאנא דכולהו, ואיהי עפר כלילא מכלהו, ואיהי כללא דכל אתוון דאינון מאנא לנקודין, ועל אלין ז' קלין אתמר (שמות כ) וכל העם רואים את הקולות, ועל תלת גניזין אמר קול דברים אתם שומעים, בת קול דכלהו שכינתא תתאה:

ת"ח ג' נקודין אינון, חירק חלם שרק, חלם, קוצא די' לעילא איהו חלם, קוצא דאת י' לתתא איהי חירק, גו אמצעיתא איהו שורק, כד אינון תלת כחדא, אינון סגולתא ואינון שלשלת ואינון שרק ואינון סגו"ל, כתר על חכמה ובינה איהו סגולתא חל"ם על צר"י, סגו"ל איהו נקודה תחות צר"י, חס"ד גבורה, תפארת לתתא, נצח הוד, יסוד באמצעיתא איהו שרק, והכי כד תפארת באמצעיתא איהו שלשלת, ושב"א תרין נקודין, כד אתגבר מיא על אשא או אשא על מיא, או כד אינון יסוד על מלכות, כל ספירה דא ע"ג דא בכל אתר איהו שב"א, ורזא דמלה, את המאור הגדול ואת המאור הקטן, כד אינון שוין (אינון) הו"ו צר"י, את שני המאורות הגדולים, וכל נקודין אינון דבור ואתוון הבל הבלים, דתליין מן ה"ה, ואינון אתוון רברבין, ואתוון זעירן, (נקודין מ' בת קול ודאי, קלין אינון מן ו', ואינון אתוון ונקודין), וטעמי כלילן בהו, (נ"א נקודין מתלבשין במיא בימינא, דאתמר הרוצה להחכים ידרים), אתוון מן ה' ה', נקודין מן י', טעמי מן ו', נקודין:

תיקוני זהר דף קה/א

מתלבשין במיא בימינא, דאתמר ביה הרוצה להחכים ידרים, אתוון מתלבשין באשא בשמאלא, ועלייהו אתמר קול ה' חוצב להבות אש דאינון הבלים, טעמא מתלבשין באוירא באמצעיתא, וטעמי אינון מסטרא דכתר, ונקודין מסטרא דחכמה, ואתוון מסטרא דבינה, (דבגינה) ומתלבשין במיא אשא ורוחא, דאינון חסד גבורה תפארת, והכי מתלבשין בנצח הוד יסוד, מלכות מאנא דכלהו, כלילא מכלהו:

איהי פה דמינה הבלים נפקין וקלין ודבורין, כלהו אתכלילן בה, ואיהי לב דכלהו בה אתכלילן, ומינה נפקין דפיקו דרוחא לכל ערקין דדרועא, כד רוחא דפיק במיא דאיהי לימינא, אתמר ביה (שיר ה) קול דודי דופק פתחי לי אחותי, לההיא דאתמר בה (משלי ז) אמור לחכמה אחותי את, וכד דפיק לשמאלא דאיהי אשא, אתמר בה רעיתי, דביה אתוקד בכמה רשפי"ם דאינון שרפי"ם, דאתמר בהון רשפיה רשפי אש שלהבת יה:

מסטרא דעמודא דאמצעיתא יונתי תמתי, בגין דאיהי דרגא דיעקב דאתמר ביה (בראשית כה) ויעקב איש תם, ודפיקו דיליה תמן במשקל, לא סליק ולא נחית, די במיא נחית לגבי צדיק נביעו לגביה באריכו, וסליק ביה באריכו דתקיעה, באשא איהו דפיקו בשברים בתבירו, ובעמודא

דאמצעיתא נחית (נ"א אחיד) בתרוייהו שלשל"ת, בינוני ודא תרועה, קול דממה דקה לגבי שכינתא תתאה, תמתי, תם ההוא דפיקו בגין דהביאו לה בחשאי:

וכד שכינתא איהי בגלותא אתמר בה (שיר ה) אני ישנה ולבי ער, כד איהי ישנה לית בה דפיקו, בגין דקב"ה דאיהו קול דפיקו דילה אתרחק מינה, הה"ד (תהלים לט) נאלמתי דומיה החשיתי מטוב, למה נאלמתי, מי"ק דאיהו דומיה דאתרמיז באלקי"ם, דאיהו ל"ב אלקי"ם דמעשה בראשית, דדפיק רוחא דקודשא דאתמר ביה (בראשית א) ורוח אלקים, בגין דהחשיתי מטוב דאיהו קול, בההוא זמנא אשתארת בת יחידא בלא קול, בגין דא לית בת קול בגלותא, ובגין דלית בת קול בגלותא הביאו לה בחשאי, ובג"ד צלותא איהי בחשאי, אע"ג דרוזין סגי אין אית הכא, שבעין אנפין אית לאורייתא:

ובההוא זמנא לית לה דפיקו דאיהי כגוונא דנקודי דמנקדין בדפיקו דאצבען דאינון י', דבהון מנקדין בדפיקו דרוחא, ואינון מנקדין בנימין דכנור דדוד, דפיקו איהו כגוונא דקלא דסליק בנגונא, לקבל עשרה דפקין דאסתכל אסא בדפיקו, עבד דוד עשרה מיני נגונים בתלים, ארבעה אינון, (שיר ה) אחותי רעיתי יונתי תמתי לקבל יקו"ק, עשרה דפיקין לקבל יוד קא ואו קא, דפיקו נפיק מאודנא שמאלא דלבא, ודא הוא רוח צפוני דהוה מנשב בכנור דדוד דהוה מנגן מאליו, וכל ערקין וורידי גופא דאינון דפקין, מלבא אינון (נ"א הוה) דפקין, ורזא דמלה (יחזקאל א) אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו:

כבד הוא סמא"ל הוא עשר, דלית ביה רוחא דקודשא, לא דפקין ערקין דילה, ובג"ד לא שריא שכינתא באומין דעלמא, ובגלותא דאסתלק רוח דקודשא, דאתמר ביה (ישעיה יא) ונחה עליו רוח ה' וגו', לית דפיקו בלבא דאיהי שכינתא, ובג"ד אתמר בה אני ישנה ולבי ער, ולית בת קול בפומא (דהוה סלקת), (נ"א דבה סליק) קלא ברוחא בתקיעא באריכו, ובשברים בתבירו, ובתרועה שלשל"ת קלא בינונית לא באריכו ולא בקצירו, בת קול איהי קול דממה דקה זעירא, קלא נמוכא בחשאי, דהא קול באשה ערוה. וכד ייתי משיחא נחית רוחא דקודשא עליה, ומיד איהי אמרה קול דודי דופק, דפיקו סליק ונחית, סליק ה' עלאה:

תיקוני זהר דף קה/ב

לגבי י', ונחית ה' תתאה לגבי ו', דאיהו קרבן לה', קרבן עולה ויורד, ורזא דמלה ה' בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתבונה, באבא דאיהו י' יסד ברתא דאיהו ה' זעירא, דעלה אתמר ואביו שמר את הדבר, באימא דאיהו ה' עלאה כונן שמים דאיהו ו', ואיהו בן י"ק, וכד יהון מתקרבין אתוון אב עם אם בן עם בת כל חד בבת זוגיה, ה' עלאה סליק לגבי י', ה' תתאה נחית לגבי ו', האי איהו קרבן עולה ויורד, בההוא זמנא ותקרבו עצמות עצם אל עצמו, ורזא דמלה עצם מעצמי ובשר מבשרי, עצם מעצמי דא י' עם ה', ובשר מבשרי דא ו' עם ה', ועל כן יעזב איש את אביו ואת אמו וגומר:

ובגין דא כד סליק ה' לגבי י' אתמר בה זאת תורת העולה היא העולה, דהיא סליקת לגבי אבא, וכד נחיתת לגבי ברא אתמר בה ואש המזבח תוקד בו, אתוקד ביה בשלהובין דרחימו, והכי כד נחית ו' לגבי ה' דילה, וי' סליק לגבי ה' דילה, בההוא זמנא והנה מלאכי אלקי"ם עולים ויורדים בו, כל אליון דפיקין דשאר ערקין, והכי אוקמוהו סלקין תרין ונחתין תרין, סלקין תרי י"ק דא לגבי דא, ונחתין תרי ו"ק דא לגבי דא:

ועוד סלקין תרי רוחא ואשא, דאינון קלין וסלקין בדפיקו, ונחתין תרי מיא ועפרא, דאינון כבדין בדפיקו, ואינון מיכא"ל גבריא"ל נוריא"ל רפא"ל, מיכא"ל מיא, גבריא"ל אשא, נוריא"ל רוחא, רפא"ל עפרא, י' ברישא, ה"ה בידין, ו' בגופא, ה"ה הבל סליק הבל נחית, הבל סליק דא ה' עלאה דסליק לגבי י' דאיהו עשר אמירן, ובמאי סליק בקלא דאיהו ו', והבל נחית דא ה' תתאה דנחית לגביה ואתעבידת דבור, קריבו דכל הבלים וקלא ודבורא איהו פ"ה, דאיהו בחושבן מיל"ה, כליל כלא, איהו קריבו דאדנ"י בעמודא דאמצעיתא קרבן לה', ודא שכינתא תתאה, ואיהו יחודא דאתוון יקו"ק בצדיק, דאיהו אות ברית, וזכאה איהו מאן דקריב אתוון אלין בצלותין, דאיהו קרבנא דקודשא בריך הוא שכינתא דיליה בפיימוי, זכאה איהו מאן דמייחד לון בקריאת שמע ובצלותיה, דקריבו דילהון ודאי בעמודא דאמצעיתא, יחודא דילהון בצדיק, ומאן איהו דמייחד כלא ומקרב כלא עלת העלות:

אדהכי הא סבא קא אזדמן ליה דהוה נהיר עלמין רבי פנחס בן יאיר שמיה, ואמר רבי רבי, ודאי קריבו דארבע אתוון ויחודא דילהון בעמודא דאמצעיתא, וקריבו ויחודא דילהון הכי הוא בצדיק, ובתרין דרגין מייחדין לון ישראל, בקריאת שמע דערבית ושחרית, ומקרבין לון בצלותא דשחרית וערבית, ודא קרבן עולה ויורד, ה' עולה בעמודא דאמצעיתא, ו' יורד בצדיק, אף על גב דכלא קשוט, עולה ויורד ה' באות י', ה' באות ו', מיד דאמר מלין אלין פרח:

אמר רבי שמעון לחבריא, זכאה חולקנא דעלאין ותתאין אינון באסכמותא לסייע לן, האי איהו דאוקמוהו מארי מתניתין דבר נש דאשתדל בפולחנא דמאריה דכל בריין דעלמא אינון בסייעתא דיליה, כמה דאוקמוהו כל העולם כלו לא נברא אלא לצוות לזה, ואפילו שרפים וחיות ואופנים לא אתבריא אלא לסייעתיה, וכד בר נש אפיק הבלים ודבורים בצלותיה, כמה עופין פתחין גדפייהו ופומייהו לקבלא לון, הדא הוא דכתיב (קהלת י') כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר, ונטיל קודשא בריך הוא אלין מלין ובני בהון עלמין, דאתמר בהון כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עשה, ורזא דמלה ואשים דברי בפך ובצל ידי כסיתך, לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה:

תיקוני זהר דף קו/א

אל תקרי עמי אלא עמי בשותפו. אדהכי הא סבא קא נחית פתח ואמר אני ישנה ולבי ער, אני ישנה מרחימאי דאתרחק מני, ולבי ער כד אתיא לגבי, לכלה דהות נשואה לחתן, ואתרחק מינה, נפלת בבי מרעא, ואתכנשו כל אסיין לגבה, ולא הו יכלין למנדע מרעא דילה, אסיא קרטנא הוה תמן דהוה אשתמודע בדפיקו, בעשרה מיני דפיקין דבעי לאסתכלא בהון אסיא, לקבל עשר אצבעאן, ולא הו אשתמודעאן במרעא דילה אלא הוא, דכמה משקין וריחין טבין מתפוחין, דאתמר בהון וריח אפך כתפוחים, וכמה משקין מעסיס רמונים הו משקין לה אסיין אחרנין, ולא הו מהניין לה, עד דאתא אסיא קרטנא אסתכל בדפיקו דילה, ואיהו אשתמודעא באסיא, ואמרת קול דודי דופק, ואיהו אמר פתחי לי, פתחי לאת י' דאיהו עשרה מיני דפיקו, קול דודי דופק דא ו' דפיק לתרעא, בשית פרקין דדרועין, ורזא דמלה ידיו גלילי זהב ממולאים בתרשיש, בתר"י ש"ש, בתרין דרועין שית פרקין, וכלהו רמזין במלת בראשית דאיהו בר"א ש"י"ת:

ועלייהו אתמר פתחי לי באת ב', פתחו לי שערי צדק, שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד, ובגין דא פתחי לי באת ב', זה השער לה', ודא את ב' מן בראשית, אחותי באת א' מן בראשית, רעיתי באת ר' מן בראשית, יונתי באת י' מבראשית, תמתי באת ת' מן בראשית, שראשי באת ש' מן בראשית, נמלא טל, רזא דמלה יקו"ק אח"ד דסליק לחושבן ט"ל, דבר אחר

נמלא ט"ל באלקיי"ם, וביה איהי מליא"ה, באן אתר ביומא שביעאה דאיהו שתיתאה, ועל רישיה י' עטרה כלילא מעשרה, י' איהי טפה דאתמשכת מן מוחא לגבי אפיקי מים, ו' רוחא דנפיק מאזן שמאלא, רוח צפונית דהוה נפיק מאזן שמאלא דלבא, והוה מנשב בכנור דדוד והוה מנגן מאליו, ועליה אתמר קול דודי דופק, דבקדמיתא אמרת ה' זעירא אני ישנה מן י"ק, עד דאתער ו' לגבי דאיהו רוח, ומיד קול דודי דופק בשית אתוון מן בראשית, דאינון לקבל שית תיבין דיחודא, ואינון לקבל שית יומי בראשית:

ועוד פתחי לי ביומא קדמאה דאיהי ימינא, דעליה אתמר פותח את ידיך ומשביע לכל חי רצון, ידיך יודיך, דא י' דאיהו לימינא, אחותי ביומא תניינא דתמן ה', יונתי ביומא תליתאה דתמן ו', שראשי נמלא טל ביומא רביעאה, דאיהו כללא דיו"ד ק"א וא"ו דאיהו חושבן ט"ל, ודא איהו גופא וברית דחשבינן חד בחושבן, דאיהו וא"ו דסליק אחד, ו' עלאה עמודא דאמצעיתא, ו' תתאה צדיק, א' אחזי על תרוייהו דאינון חד:

קוצותיו אלין שית קצוות דאינון ה"א, שית פרקין דכלילן בתרין שוקין, דאינון יום חמישי ויום ששי, דעליהו אתמר שוקיו עמודי שש, רסיסי לילה דא שכינתא תתאה כלילא מיו"ד ק"א וא"ו ק"א, ואמאי אתקריאת לילה, דאיהי ליל שבת ליל שמורים, דאיהי ודאי לה', בהוציאו אותם מארץ מצרים. ועוד אני ישנה במשנה, ולבי ער באורייתא, דאתמר בה התאנה חנטה פגיה, דאינון תלמידי חכמים בל"ב נתיבות פליאות חכמה, בל"ב אלקיי"ם דעובדא:

תיקוני זהר דף קו/ב

דבראשית, בל"ב דאיהו ב' מבראשית ל' מן לעיני כל ישראל, והגפנים סמדר נתנו ריח אלין בעלי מצות, קומי לך רעיתי יפתי ולכי לך קומי לך באורייתא דבכתב, יפתי ולכי לך בהלכה אוריתא דבעל פה, ועוד אני ישנה בתלת מאה ושתין וחמש פקודין דלא תעשה, כחושבן אתוון ישנ"ה, ולבי ער ברמ"ח פקודין דעשה כחושבן ולב"י ור' מער, (רמז דאתייהבו מימינא ומשמאלא), מאי ע' מן ער דאיהו בתוספת, דא עמודא דאמצעיתא, דאתמר ביה עין יעקב, דאיהו עמודא דאמצעיתא דכליל פקודין דעשה ולא תעשה. דאתייהבו מימינא ומשמאלא ביה כלילן:

ועוד קול דודי דופק דא עמודא דאמצעיתא, דאיהו תור"ה כליל תרי"א, דאתייהבו מתרין דרועין דתמן אבא ואימא דאינון י"ק, ובהון אשתלים תור"ה דאיהו ו' כליל תרי"ג, ה' תתאה אורייתא דבעל פה כלילא מכלהו אתוון, ובה אשתלים יקו"ק:

ועוד אני ישנה, שניה ודאי לחכמה דאיהי י', כד אתרחק מיני רחימאי דאיהו ו', ורזא דמלה ה' בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתבונה, בחכמה דאיהו אבא י', יסד ברתא דאיהי ארץ, ה' זעירא הארץ ודאי, כונן שמים דא ו', בתבונה דא אימא עלאה, דבינה אתקריאת לעילא כד איהי עם בעלה, תבונה אתקריאת לתתא כד איהי עם ו', דאיהו בן, ו', ות' דאיהו תפארת, אשתארת איהי ה' עמיה, ובההוא זמנא דאת י' איהו עם אימא, ואיהו מרחק מינה, אתמר בה אני ישנה (ואיהי שניה לה):

ועוד ישנה בגלותא, דלא דפיק בה, ובההוא זמנא דייתי בעלה, קול דודי דופק דאיהו ו' רחימו דילה, רוח צפונית נפיק לגבה דנשיב בכנור דוד, ורוח דרומית מסטרא דימינא, ורוח אלקיי"ם מרחפת על פני המים, דאינון מים מסטרא דחסד דתמן חכמה:

ובזמנא דייתי פורקנא, דפיקו סליק ונחית כגוונא דקרבת עולה ויורד, סליק ה' עלאה לגבי י', ונחית ה' תתאה לגבי ו', ומה דהוה יק"ו, אתחזר יקו"ק, אבא עם אימא, ברא עם ברתא, ובגין דא אמר נביאה, כה אמר ה' אל יתהלל חכם בחכמתו, דאיהו לימינא בזמנא דקודשא בריך הוא מרחקא משכינתיה, ואל יתהלל הגבור בגבורתו, דתמן גבורה בצפון ותמן עותרא, הדא הוא דכתיב (איוב ל"ז) מצפון זהב יאתה, ובגין דא ואל יתהלל עשיר בעשרו, (תמן לצפון שנאמר מצפון זהב יאתה), בזמנא דאת ו' מרחקא מה' דיליה, כי אם בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי כי אני ה' וגומר, כד יהא יקו"ק כדקא יאות כל אות בחברתה, הדא הוא דכתיב (בראשית ב') עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה זאת, על כן יעזב איש את אביו ואת אמו, דא חכמה אביו, ובינה אימא, הדא הוא דכתיב (משלי ב') כי אם לבינה תקרא, ודבק באשתו דא ו' בן, ולבתר דאתדבק באתתיה דאיהו ה' והיו לבשר אחד, ודא איהו קרבן עולה ויורד, קרבן קריבו דאתוון דמתקרבינ י' עם ה' ו' עם ה', ובגין דא קרבן לה', דאתקריבת אתתא לבעלה, הדא הוא דכתיב (ויקרא א') אדם כי יקריב מכם קרבן לה', מאי אדם דא יו"ד ק"א וא"ו ק"א, דאיהו קריבו דאתוון, ומאן קריב:

תיקוני זהר דף קז/א

לגבי אתוון, דא עלת על כל העלות. בההוא זמנא דפיקו נחית וסליק מארבע דפיקין לעשר, דפיקו בארבע אתוון, סליק באשא ורוחא, ונחית במיא ועפרא, ורזא דמלה והנה מלאכי אלקי"ם עולים ויורדים בו, עולים תרי ויורדים תרי, ואינון מים קמ"ץ, שב"א אש, חל"ם רוח, שור"ק עפר מנא דכולהו, בגין דקמ"ץ דאיהו מים י', ביה סליק ה' דאיהו לשמאלא דאיהי שב"א אש, ואמאי סליק ה' בקמ"ץ, בגין דתמן י' דאיהי חכמה, כמה דאוקמוהו הרוצה להחכים ידרים, ויהון י"ק בימינא, ה' איהי עם אבא ואיהי ארץ, נחית לשמאלא דתמן רוחא דאיהו חל"ם, דאיהו רוח דנשיב באזן שמאלא דלבא, ויהון ו"ק בשמאלא לקבל לבא, בההוא זמנא אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו:

כל נביאיא מתנהגין אבתריה, כערקין דלבא דמתנהגין כלהו בתר רוחא דלבא, ומאי ניהו שמ"ה דא מש"ה, דאתמר ביה הולך אל דרום וסובב אל צפון וגומר, ולבתר דסלקין תרין ונחתין תרין, סלקין (ארבע) דפיקין לעשרה, כגוונא דא יו"ד ק"א וא"ו ק"א, באת י' סליק ה', ובאת ו' ה' תניינא, בא' סליק י' דאיהו בעשר אצבעאן דידין ובעשר אצבעאן דרגלין, כל אתוון סלקין בוא"ו דאיהו אחד, כחושבן ארץ דאיהי שכינתא, סליקת לנקודי לחושבן זעיר דחנוך, קמץ י"ד, פתח כ', צרי י"ב, שב"א ו', סגו"ל ח"י, חל"ם ט"ו, חר"ק י"א, חיר"ק בי"ב, שר"ק ו', שור"ק עם ו' י"ב, (נ"א מאי ניהו שורק דא איהו ארץ), לחושבן זעיר דחנוך, והאי איהו חושבן לכל נקודין לחושבן זעיר:

אמר ליה והא אתוון דיקו"ק דאינון קרבן עולה ויורד, מאן סליק בקדמיתא ומאן נחית ו', נחית בקדמיתא לגבי ה', ולבתר סליק י' לגבי ה' עלאה, דהכי אומקמוה מארי מתניתין, לא אבא בירושלם של מעלה וכו', לא ייעול י' בה' עלאה דאיהי ירושלם דלעילא, עד דיעול ו' בה' דאיהי ירושלם דלתתא:

אדהכי הא סבא דסבין קא נחית, ואמר רבי רבי, הא כלה איהי בבי מרעא מרחימהא, צריך לאתערא בדפיקו דילה יתיר, דהא קול דודי דופק, קול רחימהא דפיק לגבה בתקיפו סגי לארבע סטרין, הדא הוא דכתיב (יחזקאל ל"ו) כה אמר ה' מארבע רוחות באי הרוח, מסטרא דאזיר קדמאה דאיהו קדמון על כלא, דפיקו דרוחא איהו לח, מסטרא דחכמה איהו קר, מסטרא דאימא

איהו בחמימו סגי, בגין דאוריר קדמאה נטיל בעמודא דאמצעייתא ונטיל בצדיק, וחכמה דאיהו קר נטיל בחסד ונצח, ואימא דאיהי חמימא נטילת בגבורה והוד, ומסטרא דשכינתא תתאה איהי יבש דאיהי ארץ, דאתמר בה ויקרא אלקי"ם ליבשה ארץ, והא אינון ארבע, וסלקין לעשר, כגוונא דארבע אתוון דאינון יקו"ק, דסלקין לעשר יו"ד ק"א וא"ו ק"א:

ולתתא מיכא"ל גבריא"ל נוריא"ל רפא"ל, אינון לבושין לארבע רוחין, דאתמר בהו רוח ה', רוח חכמה ובינה, רוח עצה וגבורה, רוח דעת ויראת ה', רוח ה' דא אויר קדמאה, רוח חכמה ובינה תרין ספירן אבתריה, רוח עצה וגבורה ימינא ושמאלא, רוח דעת ויראת ה' דא עמודא דאמצעייתא ומלכות:

והריחו ביראת ה' דא ריח ניחח, ומאי ניהו ריח ניחח דא צדיק דביה נייחא, דנח איש צדיק, אשה לה' דא נצח והוד, עליהו אתמר את קרבני לחמי לאשי, אשי ה' אתקריאו, עליהו אתמר סמכוני באשישות, על כן באורים כבדו ה', וריח אפך כתפוחים, תפוחי זהב במשכיות כסף, ואינון תרי אופני המרכבה, דתלת דרגין אינון שרפים וחיות ואופני קדש, שרפים תרין דרועין ימינא ושמאלא, חיות גופא וברית, אופנים תרין:

תיקוני זהר דף קז/ב

שוקין, מרכבה דכלהו שכינה, בגין דאינון שית תיקונין מסטרא דאת ו', דאיהו רוחא קדישא (נ"א דקב"ה), דדפיק ומנשיב בכלהו. מלכות מרכבה דילה כלילא מארבע רוחין, ודא איהו רזא דו פרצופין, דאינון עשרה דפיקין, דאינון ה' דנפיק מלבא, דאיהו הבל ה' ל"ב, ד' ארבע מחנות, ארבע חיות לכסא, ו' שית דרגין, דאינון שש מעלות לכסא, דמתמן כל נשמתין בארזא אצילות, ולא איהו האי כורסיא בארזא בריאה, אלא בארזא אצילות, דשכינתא עלאה איהי כסא כבוד מרום מראשון דאיהו מלכות:

ובהון יקו"ק קי"ו (ס"א ההו"י) אתלבש בשית ספירן, דאינון שש מעלות לכסא, י' אתלבש בחכמה וסליק לעשרה, דאינון עשר גלגלים דכורסיא, א' לעילא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה, ודא אויר קדמון, ה' זעירא איהי לימינא, וחכמה לימינא נטיר לה, ובהאי אתר ה' בחכמה יסד ארץ, ה' לשמאלא אש על לבא, ו' רוחא דנשיב לגבה, ובעי רחמי מינה דלא אוקידת עלמא, בגין דגרמי לה דאתרחקא מבעלה, ומאריך רוגזהא:

ולזמנא דייתי פורקנא, אתמר לגבי ו' דאיהו דרגא דמשה, מוליך לימין משה, לסמכא ה' דיליה בימינא, ודא איהו חי ה' שכבי עד הבקר, בקר דאברהם, י' אזיל לשמאלא וזקיף לה' דיליה, ודא איהו קרבן עולה ויורד, ורזא דמלה, יעקב בהאי אתר שכל את ידיו. ולחכימא ברמיזא:

אתחזר י"ק לשמאלא דאינון שמור, ו"ה לימינא דאינון זכור, ודא איהו זה שמי וזה זכרי, י"ק עם שמי שס"ה לשמאלא, ו"ק עם זכר"י רמ"ח לימינא. בפסח יהון ו"ק לימינא, בראש השנה י"ק לשמאלא, שבועות אחיד בתרוייהו ודא עמודא דאמצעייתא, הדא הוא דכתיב (בראשית כ"ט) מלא שבוע זאת ונתנה לך גם את זאת, ביה אשתלים יקו"ק, ועם כל דא לא יהא שלם אלא בבת זוגיה דאיהי אדנ"י, ובאן אתר בסוכה, דאיהו כ"ו ה"ס דאיהי יאקדונק"י, ורזא דמלה ויבא יעקב שלם ביקו"ק, מיד ויבן לו בית דא סוכה, כמה דאת אמר ויעקב נסע סכתה ויבן לו בית:

בההוא זמנא, מה דהוה אני ישנה בגלותא, דאסתלק דפיקו דילה שלימו דילה, בההוא זמנא אתמר בשכינתא ולבי ער, לאתערותא דפורקנא, ובההוא זמנא נשיב רוחא דקודשא בה, דבזמנא דרוחא דקודשא לא נשיב, רוח סערה נשיב באודנא שמאלא דלכא, ויכיל למטעי עלמא:

והאי איהו דאתמר ביה והנה רוח סערה באה מן הצפון, דסעיר גופיה דבר נש, דאתמר ביה מצפון תפתח הרעה, ובההוא זמנא שלטין בעלמא כל רוחין ושדין ומזיקין בישין דמחבלין עלמא דאינון מלאכי חבלה, ודא דפיקו דמרעא, דסליק באשא דגיהנם דאיהו מרה, ומחמם לגופיה דבר נש, וביה וימררו את חייהם, דאברין דאינון ישראל, בעבודה קשה דא כבד, דאיהו כבד על ערקין (דמרה) דדמא, בחמר ובלבנים דא ליחא חוורא, דאיהי כבדה על בר נש, ומינה יתון ליה כמה מרעין בישין, דאינון מים הזדונים דמתגברין על אברין דיליה:

ובכל עבודה בשדה דא דפיקו דדמא, דאתמר ביה איש יודע ציד איש שדה, ומאי ניהו דפיקו דדמא רוח סערה, דאתגבר ביה דמא דערקין דכבד, דאיהו עשו הוא אדום, דערקין דיליה כי רגליהם לרע ירצו וימהרו לשפוך דם, אשר עבדו בהם בפרך, דפיקו במרה אוכמא, דאיהו יבש בריקניא, ובגין דא אתמר ביה בפרך:

וכד אתעבר רוח סערה, כמה דאת אמר ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ, אתער דפיקו בההוא רוחא עליה אתמר בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם, בההוא זמנא הבלים דצלותין סלקין ביה ברוחא דקודשא לגבי עילא, ויתערו לגבייהו הבלים עלאין, דאתמר בהון:

תיקוני זהר דף קח/א

כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם וכו', דאיהי הבל דלכא דשכינתא קדישא, להב המזבח, ומיד דסליקת בהבלים דפומייהו דישראל בצלותין, קודשא בריך הוא שאיל בגינה מי זאת עולה מן המדבר, מי בזאת עולה ודאי:

ובגין דא אית הבל ואית הבל, אית הבל דאתמר ביה ותוסף ללדת את אחיו את הבל, ואית הבל דצלותין ופולחנין טבין, ואית הבל דמלין בטלין מלין ריקנין, דאתמר בהון הבל המה מעשה תעתועים בעת פקודתם יאבדו, מאי בעת פקודתם, אלא בזמנא דאתי פורקנא ופקודא לישראל, יאבדו מעלמא, הבל תעתועים דתועים לבני נשא, ורוחא דקודשא שליט בעלמא, דאיהו דפיקו דאתמר ביה קול דודי דופק, דפיקו דסליק בגלגלי ימא דספינה דאיהי לבא, וכל גליא עלייהו אתמר, אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו, ובהון החיות רצוא ושוב, רצוא תרין ושוב תרין, ואינון יקו"ק, דאתמר בהון כה אמר ה' מארבע רוחות באי הרוח:

שכינתא עלה אתמר אשר שמתי חול גבול לים, ואיהו תחומא דכלהו, כגוונא דתחום שבת, וכד רצין גלין בארבע רוחין, מיד דחזיין שכינתא דאיהו חול לב (נ"א לים), דאיהי חול דאסחר לימא, אתמר בהון ושוב, חזראן לאתרייהו, ואלין ארבע רוחין כד נפקי מן לבא, תנועה דילהון איהו לארבע סטרין דספינה, תרי בתרין כנפי ריאה, ותרין בתרי בתי לבא, ותנועה דדפיקו דרוחא עביד תנועתיה, ודפיק בנקודה אחת או תרין או תלת, ואתחזר לאתריה, ובנקודין דדפיק אשתמודע דפיקו, לזמנין דפיק זמנא חדא ואתחזר לאתריה, ודפיקו דא אשתמודע בנקודין דאורייתא, בההוא זמנא דדפיק בנקודה חדא לתתא איהי חיר"ק, ואם היא לעילא איהי חל"ם, כד איהי באמצעייתא איהו שור"ק, אם היא לעילא אחזי דאתגבר אשא דאיהו חם ויבש ואיהו קל, דעליה אתמר וזאת תורת העולה, ואם הוא דפיק נקודה לתתא איהו חיר"ק, ונחית במיא דאיהו

קר ולח ואיהו כבד, ואי דפיק נקודי באמצעיתא שר"ק דנשיב (נ"א דנחית) ברוחא על מיא, ואחיד בתרוייהו ואיהו חם ולח:

והאי איהו דנקיד זמנא חדא לעילא ואסתלק דפיקו, או דפיק זמנא חדא לתתא ואסתלק דפיקו, או דפיק זמנא חדא באמצעיתא ואסתלק דפיקו, ואם דפיק תרי זמני דא בתר דא ואסתלק דפיקו, הא אינון צר"י דדפיקו דילהון שוין, אבל דפיק נקודה חדא לעילא ונקודה חדא לתתא דא בתר דא אינון שב"א, ותרין נקודין אינון אש ומים, ולזמנין דא סליק ודא נחית, כגון את המאור הגדול (לממשלת היום) ואת המאור הקטן (לממשלת הלילה), ולזמנין אינון שוין ואינון שמים אש ומים, ולזמנין דפיק תלת דפיקין חד לעילא ובתריה תניינא באמצעיתא ובתריה תליתאה לתתא, הא תלת יסודין יתערון ביה דאינון אש ומים ורוח באמצעיתא ודא שור"ק, ואם דפיק תרין דפיקין שוין דא בתר דא ונקודה בתר תרין לתתא הא אינון סגו"ל, דאינון מים ואש רוח לתתא, ולזמנין דפיקו בפותיא באריכו דא פת"ח, ולזמנין דפיק באריכו ונקיד נקודה אבתריה דא קמ"ץ, באריכו אחזי רחמי:

אם זכו דפיקו דפיק באלין נקודין תשע, שכינתא מאנא לכלהו עשירית לון, בגין דבה כלילן כל אתוון, ואתוון אינון לגבי נקודין כגופא לגבי רוחא, ובין כל דפיקו ודפיקו (י' שעוריה דאיהו שעור קומה), ו' שיעוריה דאיהו שיעור קומה:

תיקוני זהר דף קח/ב

וכד נקודין דפיקין ביה, אינון דפיקין כלהו דפיקין בנייחא ברחמי, וכד לית תמן ו' דפיקין במהירו, ואינון דינין דפיקין דדוחקא בתר דוחקא, ואינון עת צרה היא ליעקב וממנה יושע:

ומאנא דנקודין איהו נפש, נשמתא איהי כתר על כלהו, ומינה כתרין, דאינון טעמי תנועה דנקודין ואתוון, ואיהי תליא במחשבתא, ונקודין תליין באמירה, אתוון בעשייה, ודא איהו אומר ועושה, מסטרא דימינא אמירה, מסטרא דשמאלא עשייה, עמודא דאמצעיתא כליל תרוייהו אומר ועושה, ובמאי אומר ועושה, בהויה, דאתמר בה יהי אור ויהי אור, יהי אור יהי י' באור ואתעביד אור דאחיד בתרוייהו בעמודא דאמצעיתא:

ואית דפיקו דעץ הדעת טוב ורע, דמהאי אתר יצר טוב ויצר רע, ואיהו רזא דלהט החרב המתהפכת, דאתהפך ממטה לנחש ומנחש למטה, דפיקו דיצר הטוב אחזי בריאותא ואסוותא דכל אברין, ודפיקו דיצר הרע אחזי מרעא דכל אברין דגופא, וכל מאן דאלימ גבר, אי מתגברין זכוון אתהפך מנחש למטה, ומיד מטה כלפי חסד וכל גופא אתסי, ואם מתגברין חובין אתהפך ממטה לנחש ונשיך כל אברין בכמה נשיכין דכאיבין ומרעין, בההוא זמנא אתמר בדפיקו, אין קול ענות גבורה ואין קול ענות חלושה קול ענות אנכי שמע, קול דענויא קול דדפיקו דבי מרעא דגלותא אנכי שמע:

ואית דפיקו מאילנא דאיהו ביש, לית ביה טב כלל, דמניה נפיק רוח סערה, דאסעיר ביה גופיה דבר נש, ואתמר ביה רוח חזק מפרק הרים, דאינון גרמין דגופא, ומשבר סלעים, דאינון צלעות דגופא דאינון כגוונא דסלעים, והאי איהו נפיק בזדון ולית ליה משקל ושעור, וביה והאניה דאיהו גופא חשבה להשבר, והאי דפיקו סליק ונחית בגלי ימא, דאינון עשר כתרין תתאין, כגוונא דאיהי מלכות קדישא הכי איהי מלכות חייבא, כגוונא דמילה הכי איהי ערלה, דתמן סמא"ל ערל ובת זוגיה ערלה נחש ואשת זנונים:

לקבל תרי ירכי קשוט מסטרא דמסאבו תאומיא"ל תומיא"ל, ולקבלייהו אתמר תהומות יכסימו ירדו במצולות כמו אבן, לקבל עמודא דאמצעייתא איהו עוגיא"ל דמתמן עוג מלך הבשן, מסטרא דתרין דרועין אינון (אגניא"ל) עוזיא"ל אגניא"ל מתמן אגג, וביה כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים, עוזיא"ל מתמן עזאז"ל, ומתמן עז"א ועזא"ל, ואיהו חזריא"ל, יכרסמנה חזיר מיער, ועליה אתמר ועל חרבך תחיה, ואיהו שעריא"ל, דמתמן רוח סערה, ואיהו עשו איש שעיר, ומתמן שער באשה ערוה, ועליה אתקף ההוא דאתמר ביה עזי וזמרת י"ה ויהי לי לישועה, ה' איש מלחמה ה' שמו וגומר:

לקבל בינה דאתמר בה אלף בינה, אלין אלופי עשו, לקבל חכמה אדם בליעל איש און, לעילא כתיא"ל (נ"א כתיא"ל) לקבל כתר עליון, ומתמן כרת לכל אלין דעברין על אורייתא, ואינון כתרין תתאין אינון קליפין לעשר ספירן, ועשר ספירן מוחא בגוייהו, ואלין קליפין אינון מחיצה בין ישראל לאביהם שבשמים, באלין קליפין מתלבש קודשא בריך הוא ושכינתיה, לקיימא בשכינתיה ומלכותו בכל משלה, ולקיימא ביה כי מלך על כל הארץ אלקי"ם, אבל לעילא באתריה אתמר לא יגורך רע, אלא קליפין דיליה לעילא אינון לבושין מכמה גוונין שפירין דנהורא, דמנהון אתפשט קודשא בריך הוא בגלותא, ואתלבש באלין אחרנין, בגין לנטרא לישראל, דאינון מתלבשין באלין קליפין, ודא איהו בכל צרתם לו צר:

תיקוני זהר דף קט/א

וכו' בקדמיתא יהב לון בידא דשליח דאיהו גבריא"ל, ולא הוה מזונא לסמא"ל ולמשריין דיליה אלא על ידי שליחא, בגין חובין דישראל אתלבש הוא בהון, וכביכול אתי ליה על ידי דקודשא בריך הוא, להאי אם ישראל אזלין באורח מישר ומקיימין אורייתא ופקודין דיליה, ואם חס ושלום לא מקיימין אורייתא ופקודין דיליה, יהיב עשר כתרין בידוי דסמא"ל, ולא צריך מזונא לא מידא דקודשא בריך הוא, כל שכן משליחא דיליה, ודא לפרעה דאמר לי יאורי ואני עשיתני, בגין דחזא כתרין נוכראין בידא דסמא"ל, דבקדמיתא כד הוו כתרין תתאין בידא דקודשא בריך הוא, מה כתיב בישראל וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך, ובזמנא דאינון כתרין נוכראין בידא דסמא"ל, לא דחלין אומין דעלמא מישראל, ועבדין בהו כרעותייהו, עד שעתא דפורקנא דיתקיים בהו ואת רוח הטומאה אעביר וכו', דאלין קליפין גרמין אפרשותא בין קודשא בריך הוא ובין ישראל, ודא איהו רזא כי אם עונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלקיכ"ם, ועתיד קודשא בריך הוא לאעברא אלין קליפין, ולא תחזאה לישראל במוחא מלגאו, הדא הוא דכתיב (ישעיה ל') ולא יכנף עוד מוריך והיו עיניך רואות את מוריך, ולא יהיה מחיצה בין קודשא בריך הוא ושכינתיה ובין ישראל:

ובזמנא דעשר ספירן מתלבשן באלין קליפין, אלין דידעין בקליפין עבדין אומאה בשמהן ובהויו"ת דקודשא בריך הוא לאלין קליפין ובטלין גזרה, ועל אלין קליפין אמרו דצריך הבדלה, דקודשא בריך הוא אתלבש בהון ביומין דחול, ובשבת אתפשט מנהון ואתלבש בלבושין דקדש, ועשרה לבושין אינון דקדש, דאתמר בהון ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר, בד"ד עשר, כחושבן עשר קליפות דחול, כד אתלבש בהון אתמר בדד ישב מחוץ למחנה מושבו, בההיא קליפה דגרים בר נש לאתלבשא שם ה' ביה נטיל נוקמא, ובגין דא לא תשא את שם ה' אלקי"ך לשוא, ובגין דא תקינו בהבדלה המבדיל בין קדש לחול ובין אור לחשך, דלא יחבר קליפין דחול לקליפין דקדש, ולא יעביד לון תערובת:

ודא איהו שדך לא תזרע כלאים ובגד כלאים שעטנו, וכל מאן דערב לון אתמר ביה את מקדש ה' טמא וגומר, דבשבת דאתפשט קודשא בריך הוא מאלין לבושין ואתלבש בלבושין דקודשא, לא צריך לקרבא קדמוהי (נ"א קדמיהון) לבושין דחול, דמוחא לא מקבל טומאה, הדא הוא דכתיב הלא כה דברי כאש נאם ה', דביה לא יכיל לאתערבא שום עירוב, אלא בלבושין דאתלבש בשבת ויומין טבין יכיל לאתערבא, ובגינייהו מני למעבד הבדלה, דלתתא אית אילנא מעורב טוב ורע כלאים, ועליה אתמר ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו, בגין דההוא מוחא דיליה בבריאה יכיל לאתערבא עמיה קליפה, אבל מוחא דאיהו נהורא בארץ אצילות לא יכיל לאתערבא עמיה (נ"א ביה) שום תערובת:

ואית אילנא דטוב ורע דקליפין, דאינון גרעינין אינון מלגאו רע, ומוחא דקיק מלבר טוב, ואית דמוחא דקיקא מלבר טב ומוחא סגי ביש מלגאו, כגון דהבא וכספא זעיר מצופה מלבר, ועופרת סיגים מלגאו, דא מוניטא דשקרא, פומיה טב ולביה ביש, ואית דאיהו קליפה מלבר ומוחא מלגאו, ועלייהו אתמר גולל אור מפני חשך וחשך מפני אור:

ואית אילנא לתתא דעבודה זרא, דלית ליה מוחא אלא קליפה מלגאו ומלבר, ועליה אתמר לא כן הרשעים כי אם כמוץ אשר תדפנו רוח, ואיהי אשרה דנטעין אומין דעלמא קדם דמות עבודה זרה, דאיבא דיליה מוץ אשר תדפנו רוח, בזמנא דייתי מלכא משיחא:

תיקוני זהר דף קט/ב

עתיד קודשא בריך הוא לאעברא כל אלין קליפין לעילא ואמצעיתא ותתא, ולא יהא ערבוביא בפמליא דלעילא, בההוא זמנא ה' בדד ינחנו לישראל ואין עמו אל נכר, בההוא זמנא ותוסף ללדת, איתוסף רוחא דקודשא על ישראל, הדא הוא דכתיב (יחזקאל ל"ו) ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה אתן בקרבכם:

ועוד ותוסף ללדת את אחיו את הבל, רבי יוסי ורבי אלעאי הוו אזלי בארזא, אזדמן רבי אלעזר עמהון, אמרו ודאי עלך אתמר ויפגע במקום דאערענא בשכינתא, אמר לון עלייכו אתמר ויפגעו בו מלאכי אלקי"ם, מאי מלאכי אלקי"ם, אלין דאתמר בהון עושה מלאכיו רוחות, דרוחין דלכון מרוחא דקודשא בריך הוא, חזו כלהו בארזא. אמר רבי יוסי לרבי אלעזר מאי ותוסף ללדת את אחיו את הבל, ועוד מאי אתא לרבות ותוסף, ותרין אתין את אחיו את הבל:

אמר ליה ודאי ותוסף דא תוספת רוחא דקודשא דאיהו עמודא דאמצעיתא, מתמן אתוסף ליה רוחא דקודשא, תרין אתין לרבות ביה נשמתא ונפשא משכינתא עלאה ותתאה, ומאי הוה תוספת על רוחא דא חכמה מאדם עלאה:

אמר רבי יוסי שמענא דתלת רבויין אלין, אינון תלת טפין דאזדריקו ממוחא סתימא דכל סתימין, ואלין אינון תלת גלגולין, ואלין תלת טפין, שמענא דאינון לקבל תלת נשים, דאתמר בהון חכמות נשים בנתה ביתה, דחד אופה וחד עורכת וחד מקטפת, לההיא דאתמר בה ראשית עריסתיכם חלה, ודא חלה דפסח דאיהי סגולת"א, איהי טפה קדמאה ומינה אזדריקו תלת טפין, ואינון תלת יודין י' י' דאינון סגולת"א ודאי, ואינון י' י' ברכך י' יאר י' ישא, ובאן אתר אזדריקו בתלת אבהן, דתמן נחית אדם בתלת גלגולין, ומאן אתר אזדריקו מההוא דנחית בהון (דא יה"ו) מסטרא דחכמה עלאה, ולקבל תלת טפין אלין תקינו תלת מצות בפסח, חד:

תיקוני זהר דף קי/א

מצה דלעילא לברכא בה המוציא, תניינא לחם משנה, תליתאה לחם עוני בלא מלחא, דהא אתמר על כל קרבנך תקריב מלח, בגין דאיהי מצה פרוסה, כגוונא דפריס פריסת מלכותך, עד דתהא שלימה לא צריך לקרבא עלה מלח, דאיהו חל"ם, ומאי ניהו חל"ם (דאיהו) אמצעי (דכלהו תלת), תלת טפין עלאין אינון סגולת"א, דתליין ממוחא סתימא עתיקא דעתיקין:

תלת טפין אזדריקו בגולגלתא (נ"א בגולגולא) ממוחא תניינא ואינון סגול"ל, באן אזדריקו, בתרי סמכי קשוט וברית, דאינון לקבלייהו נח שם ויפת, נח אזדריק בצדיק, הדא הוא דכתיב נח איש צדיק, שם ויפת בתרי סמכי קשוט, ועלייהו אתמר ברא שית, תלת טפין עלאין דאינון סגולת"א, דאזדריקו ממוחא סתימא, אינון קוצא דאת י' לעילא וקוצא דילה לתתא וגו באמצעיתא דילה, מוחא דאזדריקו תלת טפין אלין מינה איהו י', ודא י' דאיהי לעילא מאת א', י' לתתא מן א' מוחא תניינא, ותלת טפין דאזדריקו מינה אינון סגול"ל, תלת טפין דאדם קדמאה דאינון תלת גלגולים, ותלת דאדם תניינא תלת גלגולין:

מאן אדם עלאה ואדם תניינא, אלא מה שמו ומה שם בנו, מה שמו אדם עלאה, מה שם בנו אדם תתאה, ותרוייהו אתרמיזו בההוא קרא דאמר משה, (שמות ג') ואמרו לי מה שמו מה אמר, תלת טפין חד אופה במוחא דאיהו לקבל ימינא, דאיהי אופה דאיהו שר האופים, וחד עורכת דא מוחא דאיהו מסטרא דשמאלא, דאתמר בה אף ערכה שלחנה, והא אוקמוהו שלחן בצפון לקבל לבא, וחד מקטפת לקבל מוחא דאיהו לאחורא כלפי כתף, ולקבל אלין תלת טפין אינון תלת יודי"ן דאינון ביו"ד ק"י וא"ו ק"י, דמעידין על עלת כל העלות, דעליה אתמר אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלקי"ם, דאיהו ראשון ואחרון ומבלעדי אין אלקי"ם:

ומשית תקונין אלין בעא קודשא בריך הוא למברי לשת, למהוי שמיא שית, למהוי ביה תלת גלגולין דאדם ותלת דהבל, אלא דפרח י' משת דאיהי נקודה אבן שתיה דמתמן הושתת עלמא:

ובהאי י' חב יוסף, הדא הוא דכתיב (בראשית מ"ט) ותשב באיתן קשתו ויפוזו זרועי ידיו, מאי ויפוזו, דאזדריקת טפה דאיהי י' בין עשר אצבעאן, ואתפליגת לעשר ניצוצין דאזדריקו מקשת דאיהו ברית, ובאן אתר אזדריקו בעשרה הרוגי מלכות, אמר ליה, והא שמענא דעשרה הרוגי מלכות בני יעקב הוו, אמר ליה חס ושלום, אלא בדיוקנייהו הוו:

אמר ליה ומאן גרים דאזדריקו תמן, אמר ליה דיוקנא דאבוה דאזדמן לגביה דהוה דיוקנא דאדם קדמאה, דא גרים דאזדריקו לון, ונעץ צפרניו בקרקע וברח גרמיה, ולא אזדריקו (בההיא זונה, דאי לאו דאתחזיאת ליה דיוקנא דאבוה לא הוו אזדריקו הכי, ודיוקנא דאבוה גרם דההיא טפה וינס ויצא החוצה, ולא בעבירה, ובשכר וינס), (נ"א בהאי זונה, דאי הוה זריק לון בההיא זונה, הוו ישראל טבעין בימא, ולא למגנא אוקמוה קדמאין, בשכר וינס). (אמר המגיה לשון זה מצאתי בספר אחר):

תיקוני זהר דף קט/ב

רבי אלעזר ורבי יוסי הוו אזלי בארחה אזדמן רבי אלעאי עמהון אמר רבי יוסי לרבי אלעזר שמעת בהאי קרא אמאי אתמר ביה את את תרי זמני בתר דאמר ותוסף ללדת את אחיו מאי אתי הבל והא תלת רבויין הכא תרין אתין רבויין ותוסף ללדת רבויא הא תלת רבויין אמר ליה שמענא תלת רבויין אלין אינון תלת טפין דאזדריקו מאדם קדמאה אמר ליה והא אנא שמענא אלה תולדות השמים והארץ תמן תה"ו אמר ליה ודאי הכי הוא דמתמן הוה קין יסודיה ועקריה קדם דאתא לעלמא אמר ודאי רזא עלאה אתגליא דלא שמענא עד השתא אמר ליה אם כן אלין טפין דאתוספו הכא מאי נינהו אמר ודאי על אלין תלת טפין שריין תלת חכמות חד איהו חכמת המחשבה ותניינא חכמת הדבור ותליתאה חכמת המעשה ואינון תלת עלמין סתימין תלת טפין דתליין מן מוחא עלאה סגו"ל קרינן ליה ואית תלת עלאין עלייהו דתליין ממוחא סתימא דעתיקא דעתיקין ואינון סגולת"א תלת עלאין אתרמיזו בי' עלאה דאית לה קוצא לעילא וקוצא לתתא וגו באמצעיתא ותלת טפין תניינין דאינון סגו"ל מן י' תתאה ורזא דמלה ברא שית תלת מאדם קדמאה ותלת מאדם תתאה ובאלין תלת נקודין אתמר אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלקי"ם ואלין אינון תלת גלגולין דאדם קדמאה דתלת טפין דאזדריקו בתלת אבהן דבהון י'. מספר אחר:

תיקוני זהר דף קי/א

יברכך ה' יאר ה' ישא ה' ותלת תניינין בברית ותרי סמכי קשוט דנח שם ויפת מתמן הוו דאתמר ביה נח איש צדיק מסטרא דצדיק חי עלמין שם ויפת מסטרא דתרין סמכי קשוט ורזא דמלה הכא מה שמו ומה שם בנו כי תדע מה שמו באימא עלאה דתמן חכמה ומה שם בנו באימא תתאה אשתמודעא אבל תלת גלגולין בתלת אבהן ותלת בתלת סמכין דלתתא ואלין שית הוו עתידין למהוי תלת בשת ותלת בהבל אלא דפרח י' משת דאיהי נקודה כו'. (ע"כ מס"א):

תיקוני זהר דף קי/ב

הים ראה וינס, ואי לא, לא הוו נפקין ישראל מן ימא, ואיהו קביל עונשיה באלין עשרה הרוגי מלכות, דהוו עתידין למיפק מיניה עשרה שבטין, ובגין דא הוו עשרה הרוגי מלכות כגוונא דעשרה שבטין דהוו עתידין למיפק מניה, והון חשבין חבריא דעשרה בני יעקב הוו:

אמר ליה אם כן מאן יהיב רזא דא בשת, (אמר ליה נשמתהון דצדיקיא אתבריאו קדם דאתברי עלמא, כמה דאוקמוהו קדמאין), (נ"א כ"ש בראשית, אין ראשית אלא נשמה כו', עי' לקמן קיב ע"א), אמר ליה בגין דא אמר קרא (ישעיה מ"ו) מגיד מראשית אחרית, ובגין דא שית איהו סיומא דאתוון, ומינייהו אשתמודעאן רישא דאתוון דאיהי אב בא"ת ב"ש, ועוד שית ש' דיליה אינון תלת ענפי אילנא לעילא, ואיהי שרש לתתא, ואחזי בהון תלת גלגולין לעילא, ותלת לתתא:

ת' תפארת [ש'] שלום, כליל שית סטרין, ודא דרגא דמשה, כליל תלת אבהן ותלת דרגין תחותיהו, ואינון גלגולא דאדם, שית אנוש הבל, נח שם יפת, ומשת ואנוש אתיחסו כל דרין, הדא הוא דכתיב (בראשית ד') אז הוחל לקרא בשם ה', אז ההוא דאתמר ביה (כי מן המים משיתהו), אז הוחל למיתי בגלגולא, ההוא דאתמר ביה אז ישיר משה:

ובגין דא שת מתמן הושתת עלמא, ובגין דא כי שת לי אלקי"ם זרע אחר תחת הבל, דאתמר ביה בשגם זה הבל, ואיוב עליה אמר מי שת בטוחות חכמה, חכמה מי"ם עליונים, מתמן אתמשך, ובגין דא כי מן המים משיתיהו, ש' תלת אבהו, ודא מ"ש מן משה, ה' שכינתא תתאה, הבל ה' ל"ב:

וכפל שמיה תרין זמנין משה משה, לאחדא בתרין ההי"ן ה' עלאה ה' תתאה, ולאחדא בתלת ענפיין ובתלת שרשין דאינון שית, תרי זמנין מ"ה ממשה איהו אחזי רזא מה שמו ומה שם בנו, דבתלת אבהו אתלבש מ"ה דלעילא, ובתלת דרגין דלתתא מ"ה דלתתא, ומשה כליל תרוייהו, איהו מרכבתא שלימתא עלאה ותתאה, כגוונא דא ש' מן משה תלת אבהו, דאתמר בה לפני אריה אל הימין לפני שור לפני נשר כו', מ"ה דמשה ודמות פניהם פני אד"ם, ובגין דאיהו מרכבה לעילא ותתא, אמר ואמרו לי מה שמו מה אמר אליהם:

אדהכי הא רבי יצחק ורבי יודאי ורבי יהודה ושאר חבריא קאתו, אמר להו רבי שמעון במאי עסקיתו, אמרו ליה שמענא בך ואתינא לגבך, דשאינא עלך לכל חבריא ולא אשכחנא מאן דאודע לן מינך, עד דאערענא ברבי יוסי ורבי אלעאי ורבי אלעזר דהוו מתעסקין ברזא דהבל בכל גלגלין דיליה:

אמר רבי שמעון ודאי עובדא דצדיקא לעילא תליא, ותמן אשתמודע כלא, ואתערותא דלתתא גרים אתערותא דלעילא, בודאי רזא דגלגולא באתר חד איהו, וכל גלגולים אינון כגוונא דגלגלים דסלקין ונחתין, וגלגל חד איהו קבוע באמצעיתא בינייהו, ואיהו לא מתנענע הכא והכא:

ורזא דמלה הא אוקמוה, דר הולך ודור בא והארץ לעולם עומדת, דאיהי קביעא בינייהו (כגוונא דא נפש איהו בקביעו דגופא, ורוחא סלקא ונחתא בגופא ומתפשטא בכל ורידי דלבא, כבר אמרנא דגלגולים אינון כגוונא דגלגלים דסלקין ונחתין בגלגול חד), כגוונא דא נפש איהי בקביעו דגופא, ורוחא נחתא וסלקא בגופא, ומתפשטא בכל ורידי דלבא דמתנענעין, הדא הוא דכתיב אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו, אבל נפשא קביעא בלבא, כאתתא דאיהי קביעא בביתא, הדא הוא דכתיב מושיבי עקרת הבית, ובעלה ויצא ושוב, הכי דור הולך ודור בא דא עמודא דאמצעיתא, איהו אזיל ואתי בגלגולא, אבל שכינתא לעולם עומדת, איהי לא אזלא בגלגולא, ולא אתרכיבת באתר אחרא, ובגין:

תיקוני זהר דף קיא/א

דא אתמר בה, אשתך כגפן פוריה, מה גפן לא קבילת הרכבה ממין אחרא מכל אילנא דעלמא, הכי שכינתא לא קבילת עליה הרכבה אחרא בעלמא אלא מבעלה:

קמו כלהו חבריא ואשתטחו קמיה, ואמרו אלו לא אתינא לעלמא אלא למשמע דא די, פתח ואמר וזרח השמש ובא השמש, וזרח השמש דא עמודא דאמצעיתא, דאיהו משה בדיוקניה, וזרח הדא הוא דכתיב ה' מסיני בא וזרח משעיר למו, ובא השמש כד אתכניש משה, ועם כל דא דאתכניש אל מקומו שואף זורח הוא שם, ודא יהושע דהוה כגוונא דסיהרא דאיהי שכינתא:

ועוד וזרח השמש דא משה, כד ייתי בגלגולא בצדיק גמור, וכד לא איהו בצדיק גמור ובא השמש, אתכניש מניה, ואזל ואתי בגלגולא עד דאשכח אתריה, ובגין דא אל מקומו שואף זורח הוא שם:

ועוד וזרח השמש דא קודשא בריך הוא, באן אתר, בבר נש דשכינתא עמיה, כמה דאת אמר בכל המקום אשר אזכיר את שמי וגומר, ותרגם אונקלוס באתר דתשרי שכינתיה תמן, ואי לית שכינתא תמן ובא השמש אתכנש מניה קודשא בריך הוא, ואשתאר בחשוכא ושלטין עליה כמה מחבלין וכמה יסורין בישין, דלאו אינון יסורין של אהבה, הדא הוא דכתיב (דברים ל"א) על כי אין אלק"י בקרבי מצאוני הרעות האלה, דאלין רעות ממנן על כל עתין ורגעין, דעלייהו אתמר ותפקדנו לבקרים לרגעים תבחננו, וזהו שאמר דוד בידך עתותי וגומר, ומאן גרים דלא שריא שכינתא עליה, ולא נהיר שמשא עליה, בגין הבל דשקרא ומלין דשקרא דנפקין מפומי, ובגין דא יש הבל אשר נעשה על הארץ, אית הבל ואית הבל, אית הבל ממארי דשקרא דאתמר בהון הבל המה מעשה תעתועים, דאינון תועים בעובדא דשקרא:

ויש הבל דאתמר ביה, כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם, ודא הבל דאורייתא, דאיהו ה' חומשי תורה, מן ב' דבראשית עד ל' לעיני כל ישראל, ודא הוא הב"ל, והא שית אינון עם זה ספר, אלא דא ו' דאיהו קול דסליק בהבל דאיהו ה', זכאה איהו מאן דמחבר לון כחדא, ואפיק לון מפומי ברחימו ודחילו די"ק, ובגין דא יש הבל וכו', אשר יש צדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים:

אמרו ליה חבריא רבי רבי אי הכי דאינון צדיקיא אמאי מגיע אליהם כמעשה הרשעים, אמר לון גלגולא גרים לון דייתי לון כעובדא דרשיעיא, כאלו הוו רשיעיא הכי ייתי לון יסורין ודחקין, והאי אינון דנשמתי דילהון מסטרא דאדם והבל, דדא חאב במחשבה ועובדא, ודא חאב במחשבה ועובדא, ובגין דא אמר עלייהו קרא בשגם זה הבל, גם לרבות אדם:

אמרו ליה ידענא דמחשבה איהי אדם קדמאה, מ"ה דלעילא, מ"ה שמו, עובדא כ"ח דיליה, כ"ח אתוון דעובדא דבראשית ברא וכו', וכלא חכמה כח מה, אם כן במאי הוו יכלי למחטי הכא, אמר לון בודאי כל מאן דחב בגופיה דתמן עובדא, ובנשמתייה דתמן מחשבה, כאלו חאב בהווא דאתברי איהו בדיוקניה, הדא הוא דכתיב ויברא אלקי"ם את האדם בצלמו וכו':

ויש רשעים שמגיע אליהם כמעשה הצדיקים, דאית לון עותרא ושלם ואריכו דיומין בהאי עלמא, אמרו ליה בתר דאינון רשעים אמאי אית לון כל האי יקר, אמר לון האי טובה דילהון איהו הבל ורעות רוח, דגלגולא דילהון גרים לון דהוו רשעים גמורים, ועבדו (זכוון כמה מנייהו, ואתקצר בקצרות שנין ולא אשתלים לון), כמה מיני טבין, אייתי להון קודשא בריך הוא בגלגולא לאשלמא לון אגרייהו בהאי עלמא, הדא הוא דכתיב (דברים ז') ומשלם לשנאיו אל פניו וכו', ועלייהו אתמר ובכן ראיתי רשעים קבורים ובאו וכו':

תיקוני זהר דף קיא/ב

אדהכי הא רבי פנחס קא נחית ממתבתא עלאה, ואתחזי תחות טולא דרבי שמעון, ואמר ליה מאי הבל אשר נעשה על הארץ, וכי על הארץ אתעביד הבל, אלא כמה דאת אמר ואד יעלה מן הארץ, דאית הבל אשר נעשה על הארץ, הבל דצלותין והבל דאורייתא אתעביד על ארעא דקודשא בריך הוא דאיהי שכינתיה, דאתמר בה והארץ הדם רגלי, ומאי ניהו הבל דאתעביד עליה, אלא הפוך הבל ותשכחיה הלב, ומיניה נפיק הבל ודא נפש וביה סליק דבור, רוחא נפיק מאודנא שמאלא דלבא, ומיניה נפיק קלא, וקלא איהו אילנא, דאתפלג לכמה קלין דאינון ענפין דאילנא, ואיבא דיליה דבור, ותרוייהו עץ פרי, ואינון גוף וברית, דא עץ ו', ודא פרי י' אות הברית:

ה' תתאה שרשא דאילנא, דאית ביה תלת ווי"ן לקבל תלת ענפין דש', ה' עלאה תלת ענפין, ואינון תלת ווי"ן מן ויסע ויבא ויט, האי איהו עץ החיים דאעקר ענפוי דקצץ בנטיעות ואסתלק איבא, ואתמר באילנא גדו אילנא וקצצו ענפויה וכו', ברם עקר שרשוהי בארעא שבקו, דאיהו ה' תתאה, אסתלק הו"י ואשתאר ה', ובגין דא שלש משמרות הו"י הלילה, ובכל משמר ומשמר יושב הקדוש ברוך הוא ושואג כארי וכו', ה' דהלילה עלה קודשא בריך הוא שואג בשלש משמרות דתמן הו"י, תמן הו"י איהו ודאי:

ומנלן דאעקר אדם אילנא ואיבא וענפין דיליה, ולא אשתאר תמן אלא שרשא דאיהי ה' תתאה, הדא הוא דכתיב (בראשית ג') ויאמר לו איכה, כגוונא דאיכה דאתמר ביה איכה ישבה בדד, איך ה' ישבה בדד, בגין דא אתגלגל אדם בתלת אבהן, דאינון ענפין דאילנא וגופא ואיבא דאילנא, ואתתקן מה דאעקר, נחית באברם ונטע ביה ה' דאיהי ענפין דאילנא, נחית ביצחק ועביד איבא דאיהו י' מן יצחק, נחית ביעקב ונטע ביה ו' דאיהו אילנא, דאתמר ביה ואלק"י יעקוב:

לבתר אתא משה דאתמר ביה בשגם הוא בשר, שגם זה הבל, ונחית ה' חומשי תורה, דאיהי שרשא דאילנא, ואשלים אילנא בשמא דיקו"ק, ובגין דא אשתלים ביה שם יקו"ק, כמה דאת אמר ואמרו לי מה שמו מה אמר אליהם, כי יאמרו לא נראה אליך יקו"ק, דלאבהן לא אתגלי לון, בגין דלא הוה שלים שמא באבהן לא אתגליא לון, הדא הוא דכתיב (שם ו') ושמי ה' לא נודעתי להם, במה דחב אדם אתתקן, ובמה דחב הבל אתתקן, ואתחזר כלא בתקוניה בענפוי בשרשוי בגופיה באיביה, וכלא אשתלים בב"ר דאיהו משה, ב"ר מן בראשית, מה דהוה שת נחית תמן י' ואתעביד שי"ת, ומתחיל בב' דאיהי ברכה לאפקא ארעא מלוטיא, דאתמר בה ארורה האדמה בעבורך, ולבתר נחית ר' עלה דאיהי ראשית חכמה, וכד קריב לטורא דסיני נחית א' מן בראשית דאיהי אנכי, ונחית עלה כתר, דאינון אתוון דעשר אמירן, ואשתלים אילנא בכל תקונית דיליה:

אמרו ליה רבי רבי, הא אילנא שלים ביקו"ק, אמאי נחית א' מן בראשית, אלא בגין דאיהו נביעו לאשקאה אילנא, דמתמן אלקי"ם מליא"ה מכל תשע ספיראן, דאינון בבראשית, שית אינון שית ספיראן, ברא תלת ספיראן עלאין, אלקי"ם איהו עשיראה מליאה מכלהו תשע, שלימו דכלהו, ובגין דא בראשית ברא אלקי"ם, בראשית ברא עם אלקי"ם, את השמים ואת הארץ, אתו לנשקא ליה פרח לעילא:

אמר רבי שמעון חבריא בוודאי קודשא בריך הוא אסתכם עמנא, עלאין ותתאין למהוי בהאי חבורא, זכאה דרא דהאי אתגליא ביה, דעתיד כולי האי לאתחדשא על ידא דמשה בסוף יומיא בדרא בתראה, לקיימא קרא מ"ה ש"היה ה"ו ו"א שיהיה, וביה:

תיקוני זהר דף קיב/א

מ'מכון ש'בתו ה'שגיה, אשרי העם שככ"ה לו בגימטריא מש"ה, אשרי העם שה' אלקי"ו, דעליה אתמר דור הולך ודור בא, ולית דור פחות משישים רבוא, ועליה אתמר דבר צוה לאלף דור, ואתפשטותיה הוא בכל דרא ודרא, בכל צדיק וחכם דמתעסק באורייתא, עד שתין רבוא, לאשלמא לכלהו מפגימו דלהון, ורזא דמלא והוא מחולל מפשעינו, דאיהו שקיל לכלהו, כמה דאוקמוה מארי מתניתין אשה אחת ילדה ששים רבוא, ומנו משה דשקיל לששים רבוא, ובגין דא אתמר עליה דור הולך (ודור בא) לההוא עלמא, ודור בא איהו ייתי כמלקדמין:

ועוד כי שת לי אלקי"ם זרע אחר, שת אתפשטותיה הוה עד יעקב, דפרח ביה י' מן שית ואשתאר שת, ואשתאר יעקב עקב, דיעקב דיוקניה דאדם קדמאה הוה, כמה דאוקמוהו שופריה דיעקב כעין שופריה דאדם הראשון, ובגין האי י' אתמר אבן מאסו הבונים, דאינון אברהם ויצחק, דאתמר ביה לגבי אדם הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב, דהו ידעין דהוה עתידה לאלקאה מחויה, ובגין דא אתמר בה אבן מאסו הבונים:

אמרו ליה חבריא, והא אמר רבי פנחס דאת י' איהו ביצחק, אמר ודאי י' עלאה איהי מן חכמה, והאי איהי י' זעירא, ובגין דא אתמר בה עקב, הדא הוא דכתיב ואתה תשופנו עקב, ודא כף ירך יעקב, דאתמר בה ויגע בכף יריכו, ואתמר ביה והוא צולע על יריכו, ודא י' מן אדנ"י, ואיהי י' מן קוק"י, דבה ויסתר משה פניו כי ירא מהביט לאתר דחב בדקדמיתא, קדם דייתי בגלגולא, כיון דאתא יעקב תמן, מיד ויעקב נסע סכתה ויבן לו בית, בת י', מיד אשתלים י' בעקב ואתעביד יעקב, ודא איהו דאמר קרא ויבא יעקב שלם, ולבתר אתא משה והפך קוק"י מדינא לרחמי ואתחזר יקו"ק, ודא איהו רזא אבן מאסו הבונים, בההוא זמנא אמרו כלהו מאת ה' היתה זאת כו':

(אמר המגי"ה זה הלשון מצאתי בספר אחר):

בראשית לית ראשית אלא נשמה אמר ליה מהכא אשתמודע דבהאי אות דברית מילה חאב אדם וכל דרין דאתו אבתריה ודא איהו דאמר קרא פוקד עון אבות על בנים בגין דמעשה אבותיהם בידיהם אמר ליה אשתכח דשת איהו גלגולא דאדם והבל דאתמר ביה בשגם הוא בשר בשגם זה הבל ורזא דמלא אז הוחל לקרוא בשם יקו"ק ואדעך בשם אז ההוא דאתמר ביה אז ישיר משה בשם ה' ואדעך בשם בתרין שמהן מה שמו ומה שם בנו ואתמר ביה הוחל דמתמן הושתת עלמא אדהכי הא רבי שמעון ורבי יצחק ורבי יודאי ורבי יהודא ושאר חבריא פגעו ברבי אלעזר וחברוי דהו עמיה אמר לון במאי עסקיתו אמרו ליה מספר אחר:

תיקוני זהר דף קיב/ב

ברזא דגלגולא דאדם והבל אמר ודאי ברזא עלאה דהוינא משתדלין הויתון אתון משתדלין פתח כמלקדמין ואמר יש הבל אשר נעשה על הארץ וגומר דא אדם והבל במחשבה ובמעשה חאבו כמה דאוקימנא לעילא ומאי ניהו מחשבה ומעשה אבא ואימא חכמה ובינה עלייהו אתמר כלם בחכמה עשית הרי עשיה בגין דתמן כח מה דא חכמה דאתפלג לתרין סטרין מה איהו אדם מחשבה חשב מה מה אדם תשכח דאיהו אדם מחשבה בינה תמן י"ה אבא ואימא וכן בגווייהו עמוד דסמיך לון ההוא דאתמר ביה בשגם הוא בשר בשגם זה הבל דאיהו משה מתמן הוה והכי אוקמוהו קדמאין בשגם זה משה הבל אתקרי על שם ב' מן בראשית ל' לעיני כל ישראל ה' חמשה חומשי תורה דעתיד לאתייבא על ידיה ודא איהו הבל דאתמר ביה כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם ואית הבל דסטרא אחרא דאתמר ביה הבל המה מעשה תעתועים ודא הוא הבל דנבלות הפה ופתגמין בטלין דלית בהו תועלת כלל ובגין דא יש הבל כו' שמגיע אליהם כמעשה הרשעים ויש הבל אשר מגיע אליהם כמעשה הצדיקים מאי הרשעים דא סמא"ל ונחש ש' דמשה איהי תלת ענפין דשרשא דאילנא ודא ש' מן שת מ"ה מן משה דא אדם דאיהו בדיוקנא דאדם דלעילא ודא איהו מה שמו ומה שם בנו והאי מ"ה ה' תורת ה' תמימה ה' חמשה חומשי תורה דאתייהבו ליה בארבעין יומין וארבעין לילוון דלחם לא אכל ומים לא שתה ובגין דעקר ש' דאיהי שרשא דאילנא מספר אחר:

תיקוני זהר דף קיג/א

מאתרה ואתעבידת תלת אנפין דאינון תלת זייני"ן כגוונא דא ש' דזרע דאיהי יורה כחץ אתעביד ז' דתלת טפין אתפשטו ואתעבידו שרביטין ובגין דאעקר לון מאתרייהו ומה דהוה שרשא חדא עקרא חדא אתפלגו לתלת הכי איהי אזדריק בתלת גלגולין חד בנח ותרין בשם ויפת ובגין דכד אתא נח לא בעא רחמי על אלין גוברין דטופנא אתבייש לבתר ואמר ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת ושם לאו למגנא הוה קבע מדרשות ויפת אתמר ביה יפת אלקי"ם ליפת וישכון באהלי שם באלין תלת הוה בעי לאשתרשא בשרשוי חמא דלא אצלח אעקר ליה מתמן ונטע ליה לבתר יחידאה אבל אדם אתנטע בתלת אבהן ואצטריף ואתלבן בהון ואשתרש בשרשוי ואצלח מיד אתא משה דאיהו בריה דאדם ויהיב קודשא בריך הוא אורייתא על ידוי לאשקאה אילנא לאתגדלא בשרשוי וענפוי בהווא זמנא אתתקן אילנא דעקר חובא דחאב באילנא הכא תקין כלא לבתר דאתכניש משה מעלמא אתמר ביה ורוח השמש ובא השמש ואתמר ביה הולך אל דרום וסובב אל צפון סובב הולך הרוח תלת זמנין סובב לקבל תלת גלגולין דרוחיה אסחיר תמן מיד דאשכח תמן לשריא מה כתיב ועל סביבותיו שב הרוח אמר ליה רבי אלעזר אשתמודע הכא רזא עלאה מרוחא דקודשא דלעילא דאיהו בן י"ק דאסחר לימינא ושמאלא ועמודא דאמצעיתא ולבתר לתלת תתאין דאינון צדיק ותרי סמכי קשוט והכי אדם עלאה אוף הכי בשית סטרין ודא רזא דבראשית ברא שית לעילא ברא שית לתתא י' דפרח מן מספר אחר:

תיקוני זהר דף קיג/ב

שת איהו י' דיעקב דפרח י' מיניה ואשתאר עקב ודא איהו רזא דהווא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב ובגין דא כד פרח י' מן שת מה כתיב ביה כי שת לי אלקי"ם זרע אחר אחר גרים דאתעבד י' דאיהי זרע מן שת ורזא דשת כל שתה תחת רגליו כל ודאי דאיהו זרע אות ברית קדש בהווא זמנא אתא משה בתרין לוחין דאינון ב' מן בראשית וכסי על שת ואתעביד בשת ובאן אתר כסי ב' על שת בזמנא דאמר ויסתר משה פניו ואת י' איהי תמונת ה' בשכר ויסתר משה פניו כי ירא מהביט ותמונת ה' יביט ואשתלים שת והיינו בראשית ברא אשתלים בשית שת סיומא דאלפא ביתא אב רישא דאלפא ביתא ודא הוא רזא דא"ת ב"ש הכא אתתקן אב עם בן תרוייהו דא על גב דא בכל אתר דאזלו לא אתפרשו דא מן דא בראשית תמן א"ת ב"ש א"ב ש"ת אשתאר ר"י מן בראשית עליה אתמר וירא ראשית לו דאיהו ראשית חכמה יראת ה' כגוונא דא בן בגו אבא וירא ראשית לו מתמן ירית לו נשמתא ואתקרי ראשית לו כשמיא ואתקרי אדם כשמיא בתלת אבהן דאינון ש' אתא אדם במשה ובמשה כליל כלא ובגין דא ש' מן משה שקיל ש' לתלת אבהן מ"ה דיליה כגוונא דאדם קדמאה מרכבתא שלימתא הות במשה בלחודוי כמה דהוה בתלת אבהן ואדם עלאה הוה במשה תלת ענפין דש' אריה שור נשר מ"ה ודמות פניהם פני אדם ואתמר ביה משה משה תרין זמנין לקיימא ביה מ"ה ש"היה ה"ו ו"א שיהיה ואשר להיות מספר אחר:

תיקוני זהר דף קיד/א

כבר היה דא אדם הראשון אשתטחו כלהו קמיה ואמרו זכאה חולקנא דאערענא כך למנדע רזין עלאין טמירין דעתיק יומין אמר רבי אלעזר אשתמודע מהכא דמשה מאתווי משמע דאיהו הבל

ואיהו שת ואיהו משה ואתפשטותיה דמשה בכל דרא ודרא ובכל צדיק וצדיק ואיהו אזיל בתלת תלת ובכל תלת דאיהו רכיב אתמר בהון לא ימושו מפין ומפי זרע ומפי זרע זרע מהכא אשתמודע דאיהו לא אשתכח אלא באתר דאית ביה אורייתא ובגין דא זכרו תורת משה עבדי אמר ליה רבי יהודה אתפשטותא דיליה בבני נשא אית ליה שעורא אמר ליה אין עד שתין רבוא ורזא דמלה דור הולך ודור בא ואוקמוהו קדמאין דלית דור פחות מששים רבוא ובגין דא אתמר ביה אשה אחת ילדה במצרים ששים רבוא בכרס אחד ומנו דא משה דאיהו שקול כששים רבוא מישראל אמר ליה רבי שמעון בריך ברי לעתיק יומין:

ויהי מקץ ימים ויבא קין מאי מקץ ימים אלא מההוא דעתיד לאתאמר ביה קץ כל בשר בא לפני ובגין דא ואל קין ואל מנחתו לא שעה ועוד מקץ ימים ולא אמר מראש ימים אלא משורין דיליה ולא משפירו כבר נש דאתי מסכנא לתרעיה ובזמנא דאיהו תאיב למיכל בגין דלא למיהב ליה משפירו דמאכל לא בעי למיהב ליה מדי בתר דאכיל שפירו דכלא כניף ההוא דאיהו בסופא ויהיב למסכנא דא דאתיאש מניה אמר ליה קודשא בריך הוא לכלבא תרמון ליה ובגין דא ואל קין ואל מנחתו לא שעה אבל הבל לא אקריב אלא משפירו דכלא הדא הוא דכתיב והבל הביא גם הוא מבכורות צאנו מספר אחר:

תיקוני זהר דף קיד/ב

ומחלביהן לא קריב לגביה שורין ובגין דא וישע ה' אל הבל ואל מנחתו ואל קין ואל מנחתו לא שעה ויאמר ה' לקין למה חרה לך ולמה נפלו פניך הלא אם תטיב שאת אמר ליה אם אנת תטיב עובדך שאת יסתלק קרבנך ואם לא תטיב עובדך לפתח חטאת רבץ דיתפרע מינך אתמר הכא רובץ ובאתר אחרא כתיב (שמות כ"ג) כי תראה חמור שנאך רובץ תחת משאו כו' (דברים כ"ב) לא תראה את חמור אחיך דא קין דאיהו רביץ מכובד ענוי ואי לא בעי לאהדרא בתיובתא וחדלת מעזוב לו דלא עביד עובדוי דאחוך ואי הדר בתיובתא עזוב תעזוב עמו מה עבד הבל קם עליה ואפליה לארעא ולבתר קם קין וקטליה דכן כתיב ויקם קין אל הבל אחיו ויהרגהו ובגין דא אמר בן סירא טב לביש לא תעביד ובישא לא מטי לך ויאמר ה' אל קין אי הבל אחיך אמר רבי שמעון וכי לא הוה ידע קודשא בריך הוא אי הבל דהוה שאיל אי הבל אחיך וכי איהו לא הוה ידע דקודשא בריך הוא לית מלה דיתכסי מניה אפילו מחשבה דלבא כל שכן מלה דעלמא דאמר לא ידעתי השומר אחי אנכי אלא ווי לון לטפשיין אטימין דלבא ועיינין לון ולא מסתכלין אלא בתבן למיכל מניה כבעירן דחכימין דידעין בחטה דאורייתא דאיהי שנים ועשרים אתון כחושבן חט"ה אלין זרקין תבנא מדאורייתא ואכלין חטה דאורייתא מלגו תו אחזי לכון רזין טמירין בהאי קרא בזמנא דקטל קין להבל סליק א"י מן אדנ"י ואשתאר ד"ן א' איהו אנכי אימא עלאה י' יקו"ק דיודי"ן אבא דסליקו למתבע דינא על בנייהו דאיהו הבל ובגין דא אמר קודשא בריך הוא אי הבל אחיך בההוא זמנא אמר איהו מספר אחר:

תיקוני זהר דף קטו/א

לא ידעתי השומר אחי אנכי חמא קודשא בריך הוא דלא אדכיר י' אלא א' דאיהו אנכי אמר ליה קול דמי אחיך צועקים אלי דם אחיך מבעי ליה מאי דמי אלא דא דם י' ועוד דמי איהו ד"ן כחושבן דאשתאר מן אדנ"י וכלא קשוט דתלת שמהן כלילן בההוא שמא אבא ואימא וברתא דאינון יקו"ק אקי"ק אדנ"י בגין דהבל הוה דיוקנא דאדם דלעילא דאיהו עמודא דאמצעיתא ואיהו קול דאתמר

ביה קול דמי אחיך ואית רזא אחרא קול דמי קול דם מבעי ליה אלא תרגם אונקלוס קל דם זרעין דעתידין למיפק מן אחוך ואינן שתיין רבו בההוא זמנא דחמא דחובא דא באתר עלאה הוה תליא הרהר בתיובתא ואמר גדול עוני מנשוא הן גרשת אותי היום מעל פני האדמה ומפניך אסתר והייתי נע ונד בארץ וכו' הכא אתרמיז גלגולא דרשיעיא דאתמר בהון ובכך ראייתי רשעים קבורים ובאו כו' ודא איהו הן גרשת אותי היום דא גלגולא קדמאה והייתי נע דא גלגולא תניינא ונד דא גלגולא תליתאה דא איהו רזא על שלשה פשעי ישראל אם תב בתיובתא בתלת גלגולין שפיר ואם לא כתיב ביה ועל ארבעה לא אשיבנו לא אהדר ליה בגופא אחרא אלא יד ליד לא ינקה רע והכי אזיל נע ונד עד שתיין רבוא ולכל חד כפום חיליה דההוא דקטיל הכי נטיל קודשא בריך הוא נוקמא מניה (ע"כ מספר אחר):

תיקוני זהר דף קיב/א

ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי האדמה מנחה לה', מאן אתר אייתי ליה מקץ ימים, משיורין דיליה, כגון בר נש דאיהו בסוף יומי חזר בתיובתא, כד לא אית ליה חילא למעבד טב וביש, ובעולמוי בתוקפיה לא תב, כמה דאוקמוהו מפני שיבה תקום, ובגין דא ואל קין ואל מנחתו לא שעה, אבל הבל מבכורות צאנו אייתי ליה קרבנא משפירו דיליה, ובגין דא וישע ה' אל הבל. ועוד אל קין ואל מנחתו לא שעה, בגין דקרבנא דיליה הוה מההוא אתר דאקרי ערוה, ומאי הוה פשתים, דאתמר ביה (שמות כ"ח) ועשה להם מכנסי בד לכסות בשר ערוה, אמר ליה רבי אלעזר, (אם כן) דאתכסי ביה בשר ערוה טב איהו, אמר ליה ברי לאו כל:

תיקוני זהר דף קיב/ב

עריות שוין, הא לא קריב קרבנא דא אלא לקרבא ערוה דיליה לה', דאתמר ביה איש איש אל כל שאר בשרו לא תקרבו לגלות ערוה אני ה', ומאי ערוה דיליה זוהמא בישא ערלה, נוקבא דערלה, ההיא דאתמר בה אדם הראשון מושך בערלתו הוה, ומאי ניהי אימא דערבוביא בישא, איבא דאילנא דטוב ורע, דאתמר בה ותקח מפריו ותתן גם לאישה עמה, ומאי ניהו לילי"ת, מתמן קא אתיין ערב רב דאינון מעורבין בישראל, דאתמר בהון הוי גוי חוטא, דאינון זרע מרעים בנים משחיתים וכו', ואמרו אלה אלקיך ישראל לעגלא, ובגין דא ואל קין ואל מנחתו לא שעה:

והא קודשא בריך הוא אתמר (בהון) ביה ורחמיו על כל מעשיו, ואתמר ביה כי לא אחפוץ במות המת, וקביל לון, כל שכן לקרבנא דקין, אלא דהוה רעותיה לביש כמה דאתמר, אבל הבל הוה רעותיה בקרבנא דיליה, לקרבא שכינתא לההוא דאתמר ביה ועתיק יומין יתיב לבושיה כתלג חוור ושער רישיה כעמר נקי, במאי, בההוא דקריב מבכורות צאנו ומחלבהן, ובגין דא וישע ה' אל הבל והא אתמר:

ומיד דלא אתקבל קרבנא דקין, ויחר לקין מאד, ויאמר ה' לקין למה חרה לך דלא מתקבל קרבנך, אם תטיב עובדך בגלגולא, שאת לך בעלמא, ותתקבל בתיובתא, ואם לאו לפתח חטאת רובך, אמר רבי אלעזר הכא לא צריך לאתכסיא רזא, מאי שא"ת, ולא אתינא לדרשא בהאי קרא, אלא דהא שאת משא איהו ובהפוך אתוון, שאת איהי אש"ת, הכא רמיז דעבר על ואל אשת עמיתך לא תתן שכבתך וכו', דאתא על תאומתו של הבל, ודא איהו ויקם קין אל הבל, קם על תאומתו,

ולבותר קטיר לבעלה, כגוונא דמצרי, ורזא דמלה ויפן כה וכה, ואמרו קדמאין מאי ויפן כה וכה, אלא ראה מה עשה בבית:

תיקוני זהר דף קיג/א

ומה עשה בשדה, ולית שדה אלא אשה, כמה דאת אמר כי בשדה מצאה, הדא הוא דכתיב ויהי בהיותם בשדה, ויפן כה וכה, אסתכל אם הוה ביה מסטרא טוב, דלזמנין אתפרש טוב מן רע ומתמן אינון גרים, ובגין דא אסתכל מכל סטרא עד שתין רבוא, ולא חזא תמן גיורא דנפיק מניה, ויך את המצרי:

ולבותר מה כתיב ואם לא תיטיב, אל תקרי ואם אלא ואם, דאיהו יתר שאת ויתר עז, לפתח חטאת רובץ, מאי רובץ, אלא כי תראה חמור שנאך רובץ כו', דאיהו לא יכיל למסבל על כתפוי חמרא דאורייתא, לא יכיל למסבל עליה עול מלכות בגלותא, וחדלת מעזוב לו, הכא אחזי לקין דעתידין למהוי ישראל בדוחקא בגלותא, עני ורוכב על חמור, דיהון כחמור משאוי על כתפוי, מעול המס בגלותא ומכובד המלאכה, ודא איהו רובץ תחת משאו בגלותא, ובנוי דקין דהוו עתירין ותקיפין כמלכים בתוקפא סגיא, ובגין דא אמר הלא אם תטיב שאת, הלא אם תטיב למהוי שאת לעניי ישראל דאינון כבדים במשא כבד (יכבדו ממנו), אנא אסביל לבריך בעלמא, ומאריך עליהו, ואם לאו לפתח חטאת רובץ, לתרעא דגיהנם אתפתחת, לנטלא נוקמא מינך ומברך:

אמר רבי שמעון, בריך ברי לעתיק יומין, דהא רוח קודשא אתער לגבך, לגלאה הכא חידושים דלא אשתמודעו עד השתא, אמר ודאי דא איהו קול דמי אחיך צועקים אלי, אינון דמים דישראל, דעתידין למגזל לון בנוי דקין ערב רב רשיעיא חייביא בגלותא, ודא איהו כי מלאה הארץ חמס מפניהם, ודא הוא קטולא דקין להבל, דעני חשוב כמת:

תיקוני זהר דף קיג/ב

ויהי מקץ ימים וגומר, פתח רבי שמעון ואמר מאי מקץ ימים, אלא מההוא אתר דעתיד למימר ביה קץ כל בשר בא לפני, קץ שם לחשך, ותרגם יונתן בן עוזיאל קץ כל בשר, חבילו דכל בשרא, מלאכי חבלה, חמא דעתידין למיפק מניה מחבלים כרמים, דאינון ישראל דאתמר בהון כי כרם ה' צבאות בית ישראל, בגין כך ואל קין ואל מנחתו לא שעה, וחמא דעתידין למיפק מהבל כמה צדיקיא, בגין דא וישע ה' אל הבל ואל מנחתו:

והא בשעתא דאתיליד קין אתמר ביה קניתי איש את ה', ולא הוה הכי, משום דלא אתבסמת, וחויא תקיפא אטיל בה זוהמא דדינא קשיא, ובגין דא לא הוה אתבסמת, וכד קין מסטרא דנוקבא נפק תקיפא קשיא בדינוי, כיון דנפק דא אתחלשת איהי ואתבסמת, בתר דא ואפיקת אחרא בסימא יתיר, וסליק קדמאה דהוה תקיף קשיא על אחרא, דהא כל דינין אתערו עמיה:

תא חזי, מה כתיב ויהי בהיותם בשדה, בשדה דאשתמודע לעילא, בשדה דאקרי שדה של תפוחים, ונצח האי דינא לאחוי משום דהוה קשיא מניה, ואכפייה ואטמריה תחותוי, עד דאתער בהאי קודשא בריך הוא, ואעבריה מקמיה ושקעיה בנוקבא דתהומא רבא, וכליל לאחוי בשקועא דימא רבא דמבסם דמעין עלאין:

ומנהוג נחתין נשמתין לעלמא, אינש כפום ארחיה, ואף על גב דטמירין אינון, מתפשטין דא בדא ועבדו חד גופא, ומהאי גופא נחתין נשמתהון דרשיעיא תקיפי רוחא, מתרויהון סלקא דעתך כחדא, לא אלא חד לסטרוי וחד לסטרוי. זכאין אינון צדיקיא, דמשלפי נשמתהון מהאי גופא קדישא דאקרי אדם דכליל כלא, אתר דכתרין ועטרין קדישין:

תיקוני זהר דף קיד/ב

מתחברין תמן בצרורא דאתכלא. ויאמר ה' לקין אי הבל אחיך כו', אמר רבי שמעון וכי לא הוה ידע קודשא בריך הוא אן הוה הבל דשאל ליה, והא לא אתכסי מניה מלה, כמה דאת אמר (ירמיה כ"ג) אם יסתר איש במסתרים וכו', אלא ווי לון לבני נשא טפשיא אטימין לבא סתימי עינא, דעלייהו אתמר עינים להם ולא יראו בנהורא דאורייתא, אלין אינון בעירן דלא מסתכלין ולא ידעין אלא בתבנא דאורייתא, דאיהי קליפה מלבר ומוץ דילה, דאתמר בהון מוץ ותבן פטורין מן המעשר, דחכימין דאורייתא מארי דרזין זרקין תבנא ומוץ דלבר, ואכלין חטה דאורייתא דאיהי מלגאו, כ"ב אתוון דאורייתא דסלקין לחושבן חט"ה:

תא חזי אלין בעירן חשבין דשאל ליה קודשא בריך הוא א"י הבל אחיך כמהן דלא ידע אן הוא, אלא א"י איהו דאסתלק מן אדנ"י, דאיהו א' אקי"ק אימא עלאה אנכי, י' יקו"ק דסליק עמה למידן לקין, בגין דא כד אסתלק א"י מן אדנ"י אשתאר ד"ן, ובגין דא אי הבל אחיך, ויאמר לא ידעתי השומר אחי אנכי, לא ידענא דשכינתא דאיהי אנכי עמיה תמן, א"י דאסתלק אימא וברא לגבי חכמה למיטל נוקמא מיניה, ואמאי לגבי חכמה, בגין דאיהו אדם עלאה דאתברי אדם תתאה בדיוקניה:

ויאמר קול דמי אחיך צועקים אלי, מאי דמי, דם מבעי ליה, אלא מאי דמי ד"ן כחושבן דמ"י, ודא איהו דן אנכי ואחרי כן יצאו ברכוש גדול. ועוד מאי קול דמי, קול דם מבעי ליה, אלא תרגם אנקלוס, קל זרעין דעתידין למיפק מן אחוך, אינון שתין רבוא דעתידין למיפק מהבל, בההוא דאתמר ביה בשגם זה הבל, כלהו צווחין מן ארעא, הכא רמיז ענוי הדין ועוות:

תיקוני זהר דף קיד/ב

הדין וחמס ושוד ושבר דעתידין בנוי דקין למעבד לבנוי דקודשא בריך הוא, ודא איהו קול דמי אחיך, אחיך אתקרי מסטרא דאינון דאתמר בהון והרגו איש את אחיו:

אמר רבי אלעזר אם כן אשתמודע דכל עאקו דא יהא בגלותא בתראה, אמאי אתמר קניתי איש את ה', אי תימא בגין קני דנפיק מניה זרעא מעליא, בתר דיתכניש איהו יתערוך בני דקין לחרבא עלמא, ומנייהו קול דמי אחיך צועקים, הדא הוא דכתיב (תהלים י"ג) משוד עניים מאנקת אביונים וכו':

אמר ליה רבי שמעון, ברי, קין מסטרא דאילנא דטוב ורע הוה, ואתפשטותא דטוב הוה בגלגולא עד קני חותן משה, מתמן ואילך אתפשטותא דרע, ובגין דאחזי ליה קודשא בריך הוא מה דעתידין למעבד בנוי לישראל בכל דרא ודרא, דכלא אחזי ליה, אמר גדול עוני מנשוא, ומגלן דאחזי ליה בגלגולא דיליה בכל דרא ודרא, הדא הוא דכתיב הן גרשת אותי היום מעל פני האדמה ומפניך

אסתר והייתי נע ונד בארץ, נע ונד ודאי, הכא רמיז גלגולא דיליה ובנוי, הדא הוא דכתיב (קהלת ה') ובכן ראיתי רשעים קבורים ובאו, והא אוקימנא לון, ומשלם לשנאיו וכו', הן גרשת אותי דא גלגולא קדמאה, היום כההוא דאתמר ביה היום אם בקולו תשמעו, והייתי נע ונד תרין גלגולין אחרנין, אסתר הכא רמיז ויאמר אסתירה פני מהם וכו', והן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר, ועלייהו אתמר על שלשה פשעי ישראל, ועל ארבעה לא אשיבנו, דלא אהדר לון בגופא רביעאה, ולא בפורקנא רביעאה, אלא אתמר בישראל (דברים ל"ב) ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר, בגין דא אוקמוה מארי מתניתין אין מקבלים גרים לימות המשיח:

תיקוני זהר דף קטו/א

ועוד אי הבל אחיך, תא חזי תרין אתוון אלין שמענא דלאתר עלאה הוו סלקין, א"י, א' אמון מופלא ומכוסה, י' מחשבה, דבהאי אתר חאבו אדם והבל, ואתמר דאינון א' כתר עליון, י' מחשבה, לעילא לעילא אסתלק האי חובא, אמר ליה רבי אלעזר, אבא, והא כמה מחשבות אינון, שכינתא אתקרי מחשבה, ואיהי י' מן אדנ"י, וחכמה מחשבה, וכתר דאיהי א' מן אדנ"י מחשבה, וכמה מחשבין אינון דא לעילא מן דא, דא על גב דא, הדא הוא דכתיב (קהלת ה') כי גבה מעל גבה שמר וגבהים עליהם, ולעילא מכלהו מחשבה סתימא דכל סתימין, עלאה על כל עלאין, דלית מחשבה אחרא לעילא מניה, וכמה מחשבין אינון לבושין דא לדא, ואיהו אשתמודע דלא חאב אלא במחשבה דאיהי לבושא, הדא הוא דכתיב (בראשית א') ואירא כי עירום אנכי ואחבא, אתמר באדם ואחבא, ואתמר במשה ויסתר משה פניו:

אמר רבי שמעון, ברי, בודאי בכלא חאב אדם, במחשבה דאיהי לבושא, ובמחשבה דאיהי מלגא, ובגין דא אמר למשה בזמנא דאמר הראני נא את כבודך, אמר, כי לא יראני האדם וחי, דאם זכה שיראני וחי לעולם, ובגין דא אמר ליה לא תוכל לראות את פני, ולא אינון פנים הכא, אלא פנים דלא נראין, באתר דאשתמודע עלת העלות, ובאתר דאתגליא, וחובא דאדם גרים דלא יכיל משה לאסתכלא ביה, כל שכן אחרא, דעלת העלות אסתלק ממחשבה דחאב בה אדם, ובגין דא עין לא תשורה, ומחשבה לא תכילהו, לא יכיל לאשגא ליה, דאיהו חי החיים, ובאתר דאיהו שריא לית מיתה תמן, ומחשבה דאסתלק מניה בודאי איהו חכמה, לבושא לחכמה סתימאה, בודאי בה חאב אדם, ובגין דא אתמר ביה ואירא כי עירום אנכי ואחבא. אמר רבי אלעזר והא מהכא משמע דלא חאב במחשבה עלאה, אלא בההוא דאיהי לבושא מינה, ואשתאר איהו:

תיקוני זהר דף קטו/ב

בההיא דאיהי מלגא, במוחא בלא קרקפתא, ובגין דא ואירא, דאזדעזע מההוא דלגו, מן מחשבה סתימא, דאיהו עלת העלות. אמר ליה רבי שמעון, ברי, במחשבה דאיהו מוחא אוף הכי חב, דזרעא מתמן נפיק, דאיהו נביעו דאילנא דחיי, דאיהו אור קדמון, ואור צח, ואור מצוחצח, תלת טפין דאתרמיזו בי' עלאה, קוצא דלעילא, וקוצא דלתתא, וגיו באמצעייתא, וערב תמן חשך, דאפסיק בין עלת העלות למוחא סתימא, ובגין דא כי לא יראני האדם וחי, עד דההוא חשך אתעבר מתמן, ודא איהו רזא כי אם עונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלקיכם, ובגין ההוא חשך לית מחשבה יכילא לאשגא תמן, כל שכן עין, עד דאתעבר מתמן ההוא חשך, וכגוונא דיליה לתתא, אית עננא חשוכא, דאתמר בה סתה בענן לך וכו':

אזדעזע רבי אלעזר וכלהו חבריא, ואזדעזעו סבין מארי דמתיבתא, אמר רבי אלעזר עד כען לא ידענא דחובא דאדם הכי הוה עלאה, דמטא לאתר עלאה דכל עלאין. אמר, אבא הב לי רשו למשאל, אף על גב דלא אתייהיב רשו לכל בר נש למשאל, כל שכן למנדע. אמר ליה אימא ברי, דהא רעוא אשתכח, ורשותא אתייהיב לגלאה כל מה דיכילנא, אמר ליה אבא, אשתמודע בגין ההוא חשך דאפסיק בין עלת העלות למחשבה סתימא, דעלת על כל העלות לא אשתתף בשום מחשבה סתימא, כל שכן גליא, ולא בשום אור גניזי וטמיר וקדמון, וצח ומצוחצח, אמר ודאי הכי הוא, דאם אלין נהורין ומחשבין הוו מניה, לא הוה יכיל חשך לאפרשא, אבל עלת על כל העלות איהו על כל נהורין גניזין וסתימין, כנשמתא בגופא, ואור קדמון אף על גב דאיהו סתים וגניז, ואיהו קדמון לכל ספירן, ולכל אתוון ונקודי וטעמי, הכי איהו לגבי עלת על כל העלות כגופא לגבי נשמתא, דבעלת העלות ליה ביה גוון, ולא צורה ולא דיוקנא ולא שותפון, ובאתר דעין לא שליט מאן יכיל למעבד דמיון:

בתר דהרהר תשובה אדם לתתא, הדרא לבושא לגבי מוחא, דאיהו אבא קרקפתא דתפלי, ואתחבר מוחא דאיהי חכמה באימא, מיד ויעש ה' אלקי"ם לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם, ואינון תפלין דאינון מעור, בההוא זמנא קמת תשובה דאיהי אימא קרקפתא דתפלי עם אדם, לאגנא עליה ולכסיא עליה דהוה ערום, כגוונא דאיהי כסי על מוחא עלאה, וברי כל מאן דאנח תפלין כאלו כסי על מוחא עלאה, ובגין דא שכינתא עלאה לא זזה מניה, ורזא דמלה אם עונות תשמר י"ה אדנ"י מי יעמוד, מ"י יעמוד ודאי, דאיהי אימא עלאה תשובה, הא קמת באדם עלאה, ושכינתא דאיהי תפלה של יד, באדם תתאה, שכינתא עלאה נחתת עם אדם, ושכינתא תתאה עם הבל, ועם כל דא מארי דדכיו דקא אתיין מנייהו, ובגין דא ותלכנה שתיהן:

מיד דחאבו ישראל בעובדא דעגלא, מה כתיב (ישעיה נ) ובפשעיהם שלחה אמכם, דאתמר בה כי אם לבינה תקרא, אשתלחת ואסתלקת מנייהו, ותרם מעל הארץ, דלא נחתת עלייהו אלא בשבתות ויומין טבין, ואשתארת שכינתא תתאה יחידאה לתתא, ושכינתא עלאה יחידאה לעילא, והא אוקמוה איכה ישבה בדד, דבקדמיתא לא הות שכינתא זזה מנייהו כגוונא דשכינתא תתאה. זכאין אינון מארי דתיובתא דנחתין לה עלייהו בכל יומא ושעתא ורגעא, ולא זזת מנייהו בכל אתר, דעלייהו אתמר בהתהלכך תנחה אותך כו', ולא אית לה עלייהו יומא ידיע, כגוונא דאחרנין דלא נחתת עלייהו אלא:

תיקוני זהר דף קטז/א

בשבתות ויומין טבין, אבל מארי תיובתא לא זזת מנייהו לעלם, ובגין דא ברי א"י הבל אחיך, אי יכלינן למימר, א"י מן אקי"ק אימא עלאה ואשתארו ה' ה', ואתמר עלייהו ותלכנה שתיהן, הכא חאב הבל, אדם חב בי"ו מן יקו"ק, ואסתלק י"ו ואתעביד ו"י, אמר רבי אלעזר והא י"ו אינון י' לעילא ו' לתתא, מאי ו"י, אמר ברי הכי איהו ודאי, דחובא דא איהו לעילא באת א', דאסתלקת במחשבה דאיהי י' עלאה דתמן עלת העלות, ואשתאר ו"י, כגוונא דא א', ועל י' עלאה אתמר כי ידע שמי, שם י', יקראני ואענהו, זכאה איהו מאן דנחית ליה במחשבתיה לאתריה. דהאי מחשבה עלה אתמר זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם ולמלואים ולזבח השלמים:

ואמאי אתמר באת י' כי ידע שמי, אלא כמה דלית באת י' שותפו דאת אחרא, הכי לית ביה שותפו, דאיהי אחד ואין שני לו, אחד בלא חושבן, הוא ברא כלא ולית בורא עליה, וכי אית דיכיל למיברי אפילו יתוש זעיר אלא הוא, אלא מים אית לון חילא למברי אילנין ועשבין, ואינון

אתבריאן, אבל בורא עלמין ברא ולית עליה מאן דברא ליה, ולחכימא ברמיזא, דבאתר דא לית לגלאה יתיר:

אמר רבי אלעזר, מהכא משמע דאית בורא בשותפו דאתון, כגון ב' מן בראשית דאיהי אימא, ר' מן ראשית דאיהי חכמה, ו' מן בורא דאיהו עמודא דאמצעיטא, א' מן בראשית דאיהו כתר, שי"ת שית ספירן, הא כלהו עשר, אם חסר חד לא אשתלים בריאה, אבל עלת על כל העלות איהו ברא כלא בלא שותפו כלל:

אמר רבי אלעזר, וכי הא שמענא דבעשר ספירן לא אתמר תמן אלא אצילות ולא בריאה, אמר רבי שמעון ומאן אמר דאית בהון בריאה, אלא כלהו עשר בשותפו דא עם דא עבדין בריאה בעלמא, ואנא אימא דאם הוה חסר חד מן מניינא לא אשתלים ההיא בריאה, אבל עלת על כל העלות איהו בורא בלא שותפו אחרא, דאיהו חד בלא שותפא כלל, לא לעילא ולא לתתא ולא באמצעיטא ולא מכל סטרא כלל, אמר ודאי כען אתגליא מה דלא אתמסר לגלאה אפילו מלבא לפומא, ורזא דא צריך לאתכסיא מכל בר נש, דלאו כל מוחא יכיל למסבל האי, אלא אלין דידעין ברזין אלין, דחכמתא דילהון סליק על כל נביאיא וחכימיא:

אמר רבי אלעזר, אבא, הא אתגליא א' ברזא עלאה, כד אסתלק עלת העלות באת י' ואשתאר ו"י אלא מאי או"י, אמר ליה (א' עלאה) (נ"א אות א') לעילא מן א', דאית א' מאתון רברבן, ואית א' מאתון זוטון, ואית א' מאתון בינוניים, (נ"א זה שייך לדף פג ע"ב, ועוד נעשה אדם), אינון אדם דבריאה, אדם דיצירה אדם דעשיה, ועלייהו אתמר כי גבוה מעל גבוה שומר, ואית תלת עלאין עלייהו בארץ אצילות, ועליהם אתמר וגבהים עליהם:

ואינון דבריאה אינון לבושין לאינון דאצילות, והאי איהו אור לבוש עליון, ואינון עשר מתלבשין בעשר, ואלין דאצילות אמרו לאינון דבריאה דמתלבשין בהון, נעשה אדם בצלמנו כדמותינו, כל ספירה יהיב ביה חולקיה מלגאו ומלבר, ואם חסר חד מעשר ספירן דלא הוה יהיב ביה חולקיה, לא הוה אשתלים בניינא דאדם, ובזמנא דחב אדם, כל ספירה וספירה נטל חולקיה מניה, ואשתאר אין, ורזא דמלה ומותר האדם מן הבהמה אין, ובגין דא אמרו מארי מתניתין, ואדם ביקר בל ילין נמשל כבהמות נדמו, אדם דהוה לן ביקר דלעילא ולא נטיר ליה, נמשל כבהמות, דמות דיליה דאינון חיות הקדש, אבל עלת העלות כד ברא ליה, כמה דאת אמר (נ"א ה"ד) ויברא אלקי"ם את האדם בצלמו, איהו נטיל כלא מניה, ויהיב ביה בלא שותפו דאחרא, דאבא ואימא עבדו ליה בציורייהו:

תיקוני זהר דף קטז/ב

בתרין ציורין, הדא הוא דכתיב וייצר ה' אלקי"ם, וייצר בתרין ציורין, ציורא דאבא דאיהו יקו"ק, וציורא דאלקי"ם דאיהי אימא, ודא איהו וייצר ה' אלקי"ם, ולבתר עבד ליה מאנא, הדא הוא דכתיב עפר מן האדמה, מן האדמה לא כתיב, אלא עפר מן האדמה, ודא שכינתא תתאה, דאתמר בה ואדם על עפר ישוב, דאיהי גלגולא דיליה:

אמר רבי אלעזר, אבא, בתר דרעוא אשתכח צריך למפתח מלין באתגליא, מאי אדם דברא עלת העלות בדיוקניה, דהא כתיב דלית ביה דמות, אמר ליה ברי, הכא לא אמר בצלמנו דאית ביה דיוקנא, אלא בצלמו, רוצה לומר כגוונא דאיהו רואה ואינו נראה דיהא איהו הכי, וכגוונא דלית

ביה דיוקנא דיהא איהו הכי, וכגוונא דלית קדמון עליה דיהא איהו הכי, וכגוונא דאיהו עלת העלות חד בלא שותפו ובלא חושבן דיהא איהו הכי, כלא כגוונא דיליה:

ואית אדם דבריאה ויצירה ועשיה בגוונא אחרא בלבושין וגופא (דלבר) (נ"א בלבד), ובאצילות הא אתמר דלית ביה בריאה ויצירה ועשיה כלל, אית בריאה דברא הוא לתתא בדיוקניה, אבל לאו דאתברי איהו:

ותא חזי אף על גב דאתמר בספירן, בריאה, בלבושא מלבר איהו, ולא איהו מלגאו, ובגין דא כתיב (בראשית א') ויברא אלקי"ם את האדם בצלמו, הכא רזא אחרא, בגופא אית ספירן דבריאה, ואית ספירן דאצילות, ובגין דא ויברא אלקי"ם את האדם דא עמודא דאמצעיתא, דאתמר ביה כתפארת אדם לשבת בית, בצלמו שכינתא תתאה, בצלם אלקי"ם שכינתא עלאה, וייצר ה' אלקי"ם את האדם דא צדיק חי עלמין, יצרו ביצירה עלאה וביצירה תתאה, דאינון י' י' מן א', ו' מן וייצר איהו ו' דאמצעיתא דאיהו בתרין יודי"ן באת א', ותרין יודי"ן עליהו אתמר חכמות נשים בנתה ביתה, ואינון חכמה קדומה וחכמה תתאה:

ואדם מסטרא דאות ברית י' אתיליד מהול, הדא הוא דכתיב (שמות ב') ותרא אותו כי טוב הוא, אמרו צדיק כי טוב, דתמן לאו קליפה דערלה כלל, והא דאתמר אדם הראשון מושך בערלתו הוה, דא אדם דעשיה, ומאי ניהו, דא קליפה דאתלבשא ביה (נ"א דאתלבשת בה) לשלטאה על כלא, הדא הוא דכתיב (תהלים ק"ג) ומלכותו בכל משלה, ובגין דא אתמר בה נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, לאתלבשא בכל דיוקנין וקליפין:

ועוד אתמר בה בשכינתא תתאה, נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, דתהא כלילא מכל ספירן, דכל עשר ספירן יהיבו בה כל חד חולקיה, ומאי חולקיה, אלא כל ספירה יהיב בה עשור דיליה, דכל ספירה סליק לעשרה, ויהבו ליה כל חד וחד עשור דיליה, אשתארו אינון תשע תשע, וכל חד וחד אשתלים בה לעשרה, ובגין דא מעשרין חד מעשרה, ובגין דאיהי כלילא מכולהו אתמר בה אהבת כלילותיך, כלילא מכלא, ולבתר דאתכלילת מעלאין, אתמר בה ורדו בדגת הים ובעוף השמים ובבהמה ובכל הארץ, אתכלילת בתתאין, ואפילו בכל קליפין דסטרא אחרא אתלבשת, לקיימא בה ומלכותו בכל משלה, ובכל מה דאתלבשת אתכלילת (נ"א אתקריאת) בשמיה, הא הכא אדם דעשיה ויצירה:

אדם דבריאה אוקמוהו על תפארת, מאי בצלמו בצלם, תרין דיוקנין לעילא, אלא (נ"א אלין) אינון וא"ו, תרין ווי"ן אינון תרין דיוקנין דא' דאיהו אדם דאמצעיתא, דשכינתא עלאה איהי דמות אדם עלאה דאיהו חכמה עלאה, ושכינתא תתאה דמות אדם דאיהו עמודא דאמצעיתא:

ועוד עמודא דאמצעיתא בדיוקנא דכתר, ודא אדם דבריאה, ואדם דיצירה צדיק בדיוקנא דחכמה, ובגין דא ויה' נתן חכמה לשלמה, דאיהו צדיק ברית שלום, שלם ה'. ושכינתא תתאה אדם דעשיה, דמות דשכינתא עלאה, וכלא קשוט, (ושכינתא ודאי אתכלילת בכלא), ובגין דא זמנין אתקריאת נשר, זמנין חיה:

תיקוני זהר דף קיז/א

זמנין יונה, זמנין צפור, בכל מה דשליטא אתקריאת בשמיה, ובעשבין אתקריאת שושנה, עץ פרי עושה פרי, וכד שלטא על ארעא אתקריאת ארץ, וכד שלטא על ימא אתקריאת ים על שמיה,

וכד שלטא על טורין אתקריאת סלע, לית בריה בעלמא דשלטא עליה דלא אתקריאת בשמיה, אבל עם כל דא דשלטא על כלא, עבידת אפרשותא בין דרגין דאינון מוחא ואיבא, לקליפין דסטרא אחרא, דאינון כקליפין דאגוזא דמכסיין על מוחא, ורזא דמלה ויבדל אלקי"ם בין האור ובין החשך, ווי ליה למאן דמערב קליפין דסטרא אחרא עם דרגין דסטרא דדכיו. (אמר המגיה עוד מצאתי בס"א זה הלשון):

והאדם ידע את חוה אשתו וכו', וכי לא אשתמודע בה עד ההיא זמנא, אלא מיומא דאתחרב בי מקדשא קודשא בריך הוא לא אתייחד בשכינתיה ביומין דחול, ולא הווי ישראל אשתמודען תוקפיה ביומין דחול, בגין דממשלה דעבד ושפחה בהון, בתר דיתעברון מעלמא, מיד וידע אדם עוד את אשתו, ובההיא זמנא כי מלאה הארץ דעה את ה', ובההיא זמנא אתקיים קרא (ירמיה ל"א) כי כלם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם, וביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד:

דבר אחר והאדם ידע את חוה אשתו ותהר ותלד את קין, ידע ודאי, כגון ומרדכי ידע, אית ידיעה לטב ואית ידיעה לביש, בזמנא דאולידת לקין ידע את כל אשר נעשה ההוא זוהמא, ועד ההוא אתר דמטי ואתפשט ההוא זוהמא בכל דרין, (ותלת גלגולי עלייהו אתמר הן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר בתר דיתגבר ביצריה דלא עביד חטאה), והאי ידיעה דקין איהו דאתגלי ליה, עד ההוא אתר דאתפשט, דעליה אתמר כי משרש נחש יצא צפע, בגין דאיהו משרש נחש דאטיל זוהמא בחוה, מלאך המות דגרם מיתה לאדם ולכל דרין דיליה, הכי האי דרכיה לקטלא, ובגין דא קטיל להבל:

והאי זוהמא דאתנטיל מניה איהי לילי"ת אימא דערב רב, עלה אתמר רגליה יורדות מות וכו', דאיהו סם מות דאל אחר דאיהו סמא"ל, ואיהי איבא דיליה, גם לרבות אל אחר נחש, בגינה אתמר ותקח מפריו ותאכל, הכא רזא דחוה, ותתן גם לאישה עמה ויאכל, גם לרבות, ולבתר חזא ליה דאתחרט כמה דאת אמר גדול עוני מנשוא, ובגין דא קניתי איש את ה', הכא רמיז קני חותן משה דעתיד לאהדרא בתשובה ולקבלא אות ברית, הדא הוא דכתיב וישם ה' לקין אות, אות ברית מילה לאגנא עלייהו:

ובגין דא ותוסף ללדת את אחיו את הבל, מאי ותוסף אלא רזא דמלה ולא יסף עוד לדעתה, בגין ההוא זוהמא דנפיק מניה, וחמא אתפשטותיה בכל דרא, כיון דחמא להבל דאתפשטותיה בכל דרא לטב, אמר ותוסף ללדת, אוסיפת איהי כמה קרבנין וכמה תחננונין וכמה בכיין בגיניה, כיון דאיהו הוה עתיד לדכאה זוהמא דיליה מעלמא, (והא קהלת אמר (קהלת ח') יש הבל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים אשר מגיע אליהם כמעשה הרשעים הכא אתגלי צדיק ורע לו רשע וטוב לו, אית הבל ואית הבל ועלייהו אתמר לב חכם לימינו ולב כסיל לשמאלו), בשגם זה הבל, והא אוקמוהו בשגם זה משה, משה זה שת, ואיהו שם, ואיהו הבל, והן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר:

ורזא דמלה איה השם בקרבן, דאיהו מה שמו, ודא אדם דאיהו רביעה, ובגיניה אתמר ועל ארבעה לא אשיבנו, לא אשיבנו בגלגולא יתיר, כיון דנח ביה אבוי דאיהו אדם, בההוא זמנא אשתמודע מה שמו ומה שם בנו כי תדע, ודא איהו רזא מה שמו מה אומר אליהם, ודא איהו מרכבתא שלימא, ש' תלת חיוון, דרכיב עלייהו מ"ה, ועלייהו אתמר הן כל אלה יפעל א"ל:

תיקוני זהר דף קיז/ב

פעמים שלש עם גבר. קם רבי שמעון ואמר, ותוסף ללדת את אחיו את הבל, ווי לעלמא דאית לון עיינין ולא חזאן, אודנין ולא שמעין ברזין דאורייתא, ואזלין בתר בצעין דהאי עלמא. תא חזי קין איהו יצר הרע, הבל יצר הטוב, הבל איהו הלב, ואינון תרי בתי לבא, הדא הוא דכתיב (קהלת י') לב חכם לימינו ולב כסיל לשמאלו, לב חכם לימינו דא הבל, דאתמר ביה ותוסף ללדת את אחיו את הבל, איהו תוספת רוח הקדש, קין איהו רוח הטומאה דאיהו גרע ולא אוסיף, קין גופא, קן לתרווייהו, ובגינה אתמר אל תסתכל בקנקן אלא במה דאית ביה, ודאי קין איהו לבא, דאיהו קליפה דאגוזא, לאו ההוא דלעילא דאיהו איבא דאילנא דחיי, ובגין דהאי קין אית ביה טב וביש, אתמר ביה ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו, עד דאתעבר ההוא קליפה מניה דאגוזא, איבא אתקרי מיתה וחי אור וחשך. הבל טב והבל ביש, הבל דאורייתא דאיהו להב, עלה אתמר קול ה' חצב להבות אש, ודא ה' דמשה, מ' משה, ש' שת, דאתמר ביה כי מן המים משיתיהו, ש' שם, ולא למגנא הוה שם קובע מדרשות באורייתא, והוה שת סיומא דאלפא ביתא, שת בגין כל שתה תחת רגליו:

והבל מסטרא דימינא איהו כליל שבע הבלים, ואינון אבגית"ץ וכו', שית סלקין, דאינון להבים בשית עזקאן דקנה, והבל דפה שביעאה, ולקבלייהו אמר דוד שבעה קלין דהבו לה' בני אלים, ועל אלין שבע אתמר כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם, ואלין שבע קלין סלקין בשבעה רקיעין, ואית שבעה דשמאלא דנחתין בשבעה ארעין, ועלייהו אמר קהלת (קהלת ג') (כי) מי יודע רוח בני האדם העולה היא למעלה וכו':

שבעה הבלים טבין אלין אינון שבע שני השבע, ולקבלייהו אחרנין לקבל שבע שני הרעב, אלין הבלים דחיי, ואלין הבלים דמיתה, ובגין דא יש הבל ויש הבלים, ה' לב, ד' ארבע חיוון דכורסיא, ו' שית דרגין דכורסיא, ועלייהו שריין עשר אמירן דאינון י', ו' דנפיק מהבל איהו קול דאיהו פורח באויר, דאיהו אור חמש אור ודאי אינון ה' עלאה, י' דבור ואמירה, ואינון הבלים הבל סליק בה' עלאה, והבל נחית בה' תתאה, נחית דבור, ובאלין הבלים סליק בחד קלא סליק, ובדא נחית בה' תתאה, סליק קלא דאיהו ו' בה' עלאה, נחית דבור דאיהו י':

והבלים סלקין ונחתין בלבא, והנה מלאכי אלקי"ם סלקין ונחתין תמן ואינון י"ו, ה' תתאה מוצב ארצה, וראשו מגיע השמימה דא ה' עלאה דאתקרי השמימה, ואם לא סלקין במחשבה דאיהו יו"ד ק"א וא"ו ק"א, לא מסתכלין בצלותין, אלין הבלים דלאו אינון מסטרא דיחודא, והבלים אחרנין אינון בפירודא, וסלקין במחשבה בישא, ובגין דאית תמן פרודא אתמר במחשבה דילהון מחשבה בישא מצטרפא למעשה, (והבלים דלית בהון פרודא מחשבה דילהון מצטרפא למעשה):

ועיקר דארבע אתוון ועשר אתוון איהי מלכותא, דאיהי כלילא מכל עשר ספירן, וביה צריך כלא לאכללא, דכל מאן דנטיל מלכות בלא תשע ספירן איהו מקצץ בנטיען, וכל מאן דנטיל תשע ספירן בלא מלכות איהו כופר בעיקר:

הבלים דסטרא אחרא עלייהו אתמר הבל המה מעשה תעתועים, דאינון הבלים סלקין בנבלות הפה ובשקריות, וכלהו סלקין לגבי מוחא, אית חמה ולבנה וכוכביא ומזליא ברקיעין דאינון קליפין, דעלייהו אתמר הוי מושכי העון בחבלי השוא, ועלייהו אתמר כי שמים כעשן נמלחו, וחפרה הלבנה ובושה החמה וכו', וכמה הבלים אית לון דכלהו מליין שקר ושוא, וכל מאן דאפיק מלין דשקרא כמה מלאכי חבלה פתחין גדפיהו לקבלון, הדא הוא דכתיב כי עוף השמים יוליד את הקול וכו', ואלין מלולין אינון בנין כמה בניינין:

תיקוני זהר דף קיח/א

אמר המגיה הנמשך אחר זה כבר נדפס בדף ק"ד ע"א, אמנם אחר כך מצאתי זאת הנסחא מדויקת יותר מהאחרת, וכדי שלא לכפול הדברים ארמוז לך החלוף שיש ביניהם בלבד, בזאת הנסחא לא מצאתי או אשא על מיא בשורה ל', ובשורה ל"ד נקודין מן י' טעמים מן ו' איהי בת קול, ובדף ק"ה ע"א שורה ז' צ"ל ואיהי לב דכלהו בה אתכלילן ומינה נפיק דפיקו, ובשורה ט' וכד דפיק, ובשורה י' צ"ל רשפים, ובשורה י"ג נחית צ"ל אחיד, דף ק"ד ע"ב בשורה י"ו דא צ"ל דמלה, בשורה י"ח ד' דילה צ"ל ד' דלה, שורה י' אויר קדמון צ"ל אוירא קדמאה:

אמר המגיה זה התקון מצאתיהו מפוזר ומפורד ומוטעה, והרבה עמלתי וטרחתי להגיהו ולסדר הדברים על אופניהם, ובמקומות ממנו כתבתי הדברים פעמים מפני חלוף הנוסחאות. עוד ראה זה מצאתי:

ותוסף ללדת את אחיו את הבל, תא חזי הבל איהו הלב, ואית תרין בתים בלבא, לב חכם לימינו הבל, לב כסיל לשמאלו דא הבל, קין איהו יניק מתרוייהו, ואיהו עץ טוב ורע, וקין איהו זוהמא דנחש דאטיל בחוה, ועליה אתמר כי משרש נחש יצא צפע, מה ארחה דחויא למקטל, כך דא קטל, ולבתר אתחרט, ובגין דא וישם ה' לקין אות, אות ברית מילה, ובגין דא אמר קניתי איש את ה', ואף על גב דקיי"ן איהו זוהמא, יכיל למעבד נק"י, כגון יתרו דאתמר ביה ובני קני חתן משה:

ורזא דמלה הבל הבלים אמר קהלת, ואמרו קדמאין אית הבל ואית הבל, יש צדיקים אשר מגיע אליהם כמעשה הרשעים וכו', אמרתי שגם זה הבל, הבל דימינא ה' כורסיא, ו' שש מעלות לכסא, ד' ארבע חיוון, אלין הבלים אינון לבושא לתפארת ומלכות דאינון ו"ק, י"ק כלילן, י' באויר, ה' תתאה דבור דסליק בהבל, וכלא אתכליל בשמא דבר נש דצלי צלותא או דעסיק באורייתא, אבל הבלים אחרנין דאתעבידן בארעא, סלקין באויר דהאי עלמא בקול ודבור דחול, וישראל מצלין בהון המבדיל בין קדש לחול, ואית אחרנין דאתמר בהון הבל המה מעשה תעתועים, ואינון הבלים דקול ודבור דנבלות הפה, אינון מסטרא דאלהים אחרים ממנן דשאר עמין דאינון סמא"ל ונחש, עלייהו אתמר בהבדלה ובין ישראל לגוים, כל חד כפום עובדוי כך בני בניינא, דזה לעומת זה עשה האלקי"ם:

ותא חזי מאן דבניינא דיליה לעילא בסטרא דדכיו, בעל אלין הבלים דאורייתא וצלותא, עליה אמר קרא (ישעיה נ"א) ואשים דברי בפיך וכו' ולאמר לציון עמי אתה, והא אוקמוהו אל תקרי עמי, אלא עמי, מה אנא במלולא דילי עבדית שמיא וארעא כמה דאת אמר בדבר ה' שמים נעשו, כך אנת בשותפו עמי תעביד במלולא, אבל אחרנין דמפקין מפומייהו הבלים דשבועה, עלייהו אתמר כי רבים חללים הפילה, ואלין אתקריאו חללים, דמחללין שם ה', ונפקין הבלים מפומייהו וקלא ודבורא לשקרא ואומאה לשקרא, ודכרין שמיא למגנא ולשקרא, בההוא שמא דנפקין לבטלא ולשקרא בנין לון בנינין דבטלין לון מעלמא, הדא הוא דכתיב (ירמיה ב') לשוא הכתי את בניכם, ווי לון לבני נשא דנפקין מפומייהו מלולין ואומאין דשקרא, טב לון דלא יתון לעלמא, קמו חבריא כלהו ואמרו רחמנא לשזבן רחמנא לשזבן:

אמר רבי שמעון רבנן, כל אלין בנינין תליין במחשבה, כמה דאשכחנא בקין והבל, קין היה עובד אדמה ומייתי בקרבנא פשתים, מההוא סטרא דערוה, הוה מחשבה לקרבא קמי קודשא בריך הוא ערוה, ומנין דפשתים איהו מסטרא דערוה שנאמר (שמות כ"ז) ועשה להם מכנסי בד לכסות בשר ערוה, הבל הוה רועה צאן, קריב קרבנא מבכורות צאנו, הדא הוא דכתיב (בראשית ד') והבל הביא גם הוא מבכורות צאנו:

תיקוני זהר דף קיח/ב

מחשבתיה הוה בההוא אתר דאתמר ביה, ועתיק יומין יתיב לבושה כתלג חוור ושער ראשה כעמר נקא, וקודשא בריך הוא מחשבתיה טבא צרפה למעשה, ובגין דא קביל ליה, ומחשבה רעה לא מצרפה למעשה, ודא הוא קרבנא דקין, ובגין דא חרה לו, מיד ויאמר ה' לקין למה חרה לך וכו', הלא אם תטיב שאת, אם תטיב עובדך שאת, אנא מאריך לך ואטול מטולך עלי, ומגלן דשאת מטולא דחובין הוא, דכתיב (ישעיה א') נלאתי נשוא, ואם לא תטיב עובדך לפתח חטאת רובץ, ודא פתח דגיהנם, דתמן חובין דילך שלטין עלך, ואם תטיב עובדך אתה תמשול בו:

רשיעיא לא שליט בהון מוסר אלא נטרין דבבו, כגוונא דעשו וישטם עשו את יעקב, יעקב כגוונא דהבל ועשו כגוונא דקין, ויאמר מה עשית וכו' חובה דא דקטלת לאחוך לא עבדת ליה אלא לשמא דאתקרי מ"ה, מ"ה אעידך ואסהיד עלך, ואיהי תבעה לך, ולא עוד אלא מ"ה דאיהו אדם דעבד לך, גרם דא דאפיק מלאך המות בך לעלמא, ודא איהו פוקד עון אבות על בנים, והא אתמר אם אוחזין מעשה אבותיהם בידיהם, אלא כך הוה עובדי אבוה הוה בידיה, על סבה דאשה הוה, כמה דאתמר ויהי בהיותם בשדה, ואין שדה אלא אתתא, אתתא גרמת מיתה לאדם, וגרמת מיתה להבל, כמה דאתמר ביעקב עם ממנא דעשו ויאבק איש עמו, כגוונא דא הוה קין והבל, ונצח הבל לקין, ואיהו מסטרא דרחמי דחיים עלוי ולא בעא למקטליה, וקם הוא וקטליה, ואתתא גרמא דא, עלה אתמר רגליה יורדות מות, ובקנאה דיליה קטיל ליה:

ויאמר קול דמי אחיך צועקים אלי מן האדמה, אנת הוא בריה דחויא דגרם מיתה לאדם, דאתמר ביה ארור אתה מכל הבהמה, כך אית לך לירתא מניה, דעובדא דיליה בידך, בגין דא ארור אתה מן האדמה אשר פצתה את פיה, דא הוה ארעא דלייט לה קודשא בריך הוא תשע לווטין, לייט לקין חד לאשלמא לעשרה, ובגין דא אמר ארור אתה מן האדמה וכו', כי תעבוד את האדמה וכו' דתהא תשש חילהא לגבך, ולא יפקון מינך מלכין ושליטין:

נע ונד תהיה בארץ, דאנא אמרית לאדם וירדו בדגת הים ובעוף השמים ובבהמה, דאינון בני נשא דתליין במזלות, דדמיין לחיוון ובעירן ועופות, כלהו אזלו לגבך לקטלא לך, ואנת תזיל נע ונד מקדמאי, נ"ע ונ"ד עו"ן ד"ן, ועוד נע ונד בגין דאנת עו"ן דנד"ה, ובנדה אתעבידת דאיהי זוהמא דהטיל נחש לחוה, בגין דא נע ונד תהיה, ועוד נע בגין דאנת מסטרא דסמא"ל, נד בגין דאנת מסטרא דנחש, נע בעלמא דין, נד בעלמא דאתי, דאינון שכינתא עלאה ושכינתא תתאה, דנטלין תרוייהו נוקמא מינך:

ובגין דא כד שמע דבאתר עלאה דא הוה תליא הבל, מיד ויאמר קין אל ה' גדול עוני מנשוא, הכא תב בתיובתא ואתחרט, בגין דא וישם ה' לקין אות, הכא רמז אות ברית מילה דקביל יתרו, דאתמר ביה ובני קני חותן משה שנפרד מקין, (נ"ל וחבר הקני נפרד מקין), וביתרו אתתקן קין מחוביה, ועוד בההוא זמנא קביל ליה, בגין דאחזי ליה בנוי דקני חותן משה דהוו עתידין למהוי בלשכת הגזית, אמר וכי לחייבא קביל קודשא בריך הוא בתשובה, על אחת כמה וכמה לצדיקיא, מיד ויצא קין מלפני ה', בהאי נפק מן דינא, וקביל עליה כל מה דאתגזר ביה, דכתיב וישב בארץ נוד, מה דאמר ליה נד, שוי עליה ו' ואתעביד נוד, ודא איהו דאתמר ביה וישם ה' לקין אות לבלתי הכות אות, דאם הוה נד אתמר ביה והיה כל מוצאי יהרגני, ובגין דתב בתיובתא וקביל עליה אות ברית, שוי עליה אות ו' לשזבא ליה, ולא עוד אלא דשוי ליה קדמת עדן, דבגיניה זכה לגן עדן:

תיקוני זהר דף קיט/א

וידע קין את אשתו ותלד את חנוך, כל אליו תולדין מנעין ליה לאתרעא בהון, ואינון חנוך ועירד ומחויאל ומתושאל ולמך, ולמך נטיל תרי נשין עדה וצלה, עדה חנוך לטב, חנוך לנער על פי דרכו, צלה חנוכא דביש, ודא מלאך המות דמחנך לבר נש בחנוכין בישין, עירד לבתר אעיל רעדה בבר נש באברין דיליה, ולביתר דאפיל לבר נש בחובין, אלשין עליה ואחזי לא"ל כל מה דעביד, ודא איהו מחויאל מחוי א"ל, ולביתר נחית ותשש חיליה וקטיל ליה, ודא איהו מתושאל דתמן מות שאל, ואין מות אלא עניות, ולביתר אמליך עליה ודא איהו למך אתהפך עליה למלך, ותרינ נשין דיליה חד עדה דמעיד על חובוי דבר נש, ותניינא צלה דאזיל עליה כצל, כמה דאת אמר כי צל ימינו עלי ארץ, וכתוב (תהלים קמ"ד) ימיו כצל עובר:

ותלד עדה את יבל, בתר דקטיל ליה בעניותא, ושלטין עליה עדה וצלה, יבל, כגוונא דשמיא וארעא דאתמר בהון כי שמים כעשן נמלחו והארץ כבגד תבלה, ויבל איהו אבי יושב אהל ומקנה, דכניש ממונא, ולביתר אתמר ביה לא יועיל הון, והא אתמר דשליט עליה עניותא דאיהו מות, ולית עניותא קמי קודשא בריך הוא כעניותא דאורייתא, ולית מות כאינון דעברין על פתגמי אורייתא דאתקריאו מתים, ובגין דא אמר קרא (יחזקאל י"א) שובו וחיו, ואחי יבל היה אבי כל תופש כנור ועגב, המנגנין בכל מיני נגונין, ובר נש דחדי בהו ואשתדל בהבלי עלמא, עליה אמר קהלת (קהלת י"א) שמח בחור בילדותך וכו', ולביתר מה אמר ליה ודע כי על כל אלה יביאך האלקים במשפט, דעלייהו אמרו מארי מתניתין, זמרא בביתא חרבא בביתא, אלא ושמתחם לפני ה' אלקיכם, כגוונא (דדוד) דאתמר (ביה) והיה כנגן המנגן ותהי עליו יד ה':

וצלה גם היא ילדה את תובל קין, לוטש כל חרש נחשת וברזל, דא יצר הרע, דאתמר ביה אם יצרך מתגבר עלך משכהו לבית המדרש וכו', ואחות תובל קין נעמ"ה דא אימן של שדים, ולמך בשעתא דשליט על בר נש ואיהו ביה תקיף כאבנא וכפרזלא, ולא עסיק באורייתא, שליט עליה וקטיל ליה, ועביד ביה פצע וחבורה, כמה דאת אמר כי איש הרגתי לפצעי וילד לחבורתי, בהווא זמנא עתיד לנטלא קודשא בריך הוא נוקמא מתרוייהו, הדא הוא דכתיב כי שבעתים יוקם קין ולמך שבעים ושבעה, הדא הוא דכתיב (ישעיה נ"ה) בלע המות לנצח:

וידע אדם עוד את אשתו ותלד בן ותקרא את שמו, ש"ת סיומא דאלפא ביתא, ועליה אמר איוב (איוב ל"ח) מי שת בטוחות חכמה, מאי חכמה דא דחסר מניה י', דבה הוה שית, דאיהו ברא שית, ואיהו ראשית, והוה אתמר ביה מגיד מראשית אחרית, הוה משמש שת באתר דהבל, ובגין דחסר מניה י' אתקרי אחר, בגין דכד חב אדם פרח מניה י', ועבד שת בלא י' דאיהו חכמה, ובגין דא שירותא הוה מן ח', דאינון ח' יומין דברית מילה, כמה דאת אמר אז הוחל לקרא בשם ה', ומתמן עברו ברית מילה, ואעברו מניה ערלה ופריעה למעלה בד' ולא בח', דשירותא דח' איהו בינה, למנצח על השמינית, ועלה אתמר אז הוחל, ועוד אז הוחל לישנא דצלותא, כמה דאת אמר אז תקרא וה' יענה, דא הוא נטורא טבא, דאף על גב דהבל קטיל ליה קין, דמניה הוה נפיק מאן דנוקים ליה, הדא הוא דכתיב (שמות ט"ו) אז ישיר משה, רועה נוקים לרועה, ולביתר אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה', אבל כד עמלק דאינון:

תיקוני זהר דף קיט/ב

בכורי מצרים ערב רב מעורבין בישראל, עלייהו אתמר תמחה את זכר עמלק, דלא אשתאר מנהון שריד, דאלין אינון ערבוביא מכל אומין ואפילו מקין, ומיד דיתמחון מעלמא אז הוחל לקרא בשם ה':

תקונא שבעין:

בראשית ברא שית, ודא מטטרו"ן, אות בצבא דיליה, ובגיניה אתמר וישם ה' לקין אות לאגנא עליה, ומה דהוה אזיל נע ונד בגלגולא, אתעביד נוד, מיד וישב בארץ נוד קדמת עדן, ודא אות דברית מילה דקנייה עליה באחווה בגין דנולד מהול, ובאן אתר זכי ליה, בקני, בגין דחזר תמן בתיובתא, ונפקו בנוי מניה דעאלו לגן עדן, ובגין דא וישב בארץ נוד קדמת עדן:

לבתר עביד תולדין מסטרא דרע, ואתפשטו בגלגולין בעלמא, ועלייהו אתמר וידע קין את אשתו ותהר ותלד את חנוך, חנוך מסטרא דקין, ודא יצר הרע חנוכא לביש, ואית חנוך מסטרא דאנוש, דאיהו יצר הטוב חנוכא לטב, ואתמר ביה ויתהלך חנוך את האלקים ואינונו כי לקח אותו אלקים, ודא חנוך דאתהפך בשריה ללפיד אש:

ותלתא אינון אדם שת אנוש, אנוש דמתמן אתיחסו כל דרין, הדא הוא דכתיב אז הוחל לקרא בשם ה', מתמן אתפשטו כל גלגולין דצדיקיא, חנוך דנפק מאנוש איהו מטטרו"ן דנהפך בשרו ללפיד אש, ואיהו נוריא"ל, ועל תרוייהו אתמר והחיות רצוא ושוב, רצוא דא נוריא"ל, ושוב דא מטטרו"ן, הכי סלקין בחושבן, כמרא"ה הבזק, אלא איהו כמראה הקשת אשר יהיה בענן, דאתמר ביה והיה בענני ענן על הארץ ונראתה הקשת בענן, ובגיניה אתמר ולא יהיה מבול לשחת כל בשר, בגין דאתהפך בשרו ללפיד אש, וכל מלאכין דממנן על נשמתין דגלגולין מתמן הוו:

ועוד כמראה הקשת, עליה אתמר למשה (שמות כ"ה) וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מראה בהר, כמראה אשר הראה ה' את משה כן עשה את המנורה, ודא מטטרו"ן, מ' דיליה מנורה, נוריא"ל נור דיליה, והוא ט"ט, והיו לטטפות בין עיניך, וכלא אתפשט מאנוש, ובגין דא אז הוחל לקרוא בשם ה':

(כאן חסר):

בראשית ברא שית, ואינון שית היכלין, אימא עלאה שביעאה, ובאלין שית וידע אדם עוד את אשתו ותלד בן ותקרא את שמו שת וכו', שת סיומא דאתוון, תחת הבל, הדא הוא דכתיב (תהלים ה') כל שתה תחת רגליו, אסתלק י' מן שית ונחיתת ביה ה' מן הבל ואתעביד שתה, כל שתה תחת רגליו:

ועוד שת על שם כי מן המים משיתהו, ועוד שת עליה אמר איוב מי שת בטוחות חכמה, ודא י' דבה הוה שית, או מי נתן לשכוי בינה דא ה' מן הבל, ושת איהו גלגולא קדמאה דהבל, לההוא דאתמר ביה בשגם זה הבל, בשגם זה משה, והא אוקימנא ההוא דאתמר ביה אז ישיר משה, ובגין דא אז הוחל לקרוא בשם ה', הוחל תמן התחלה דגלגולא קדמאה:

ואתפשטותא דאת י' לעילא משת (נ"א משית), אתפשטת עד ספירה שתיתאה דרגיה דיעקב, ודא אבן השתיה דמתמן הושתת עלמא, דאתמר בה משם רועה אבן ישראל, ואבתריה אז, ודא משה דדכרין ליה בתר יעקב, ובגין דא אז הוחל לקרוא בשם ה', מתמן ואילך אז תקרא וה' יענה, ובגין דא שתה, בתר שת ה', ואינון י"ק, י' מן שית ה' מן הבל, ואינון אבא ואימא, שית ו' ברא

באמצעיתא, ותלת אתוון אתכלילו ביעקב, כד אתא משה בתר יעקב אשתלים ביה ה' בתראה, ושריאי:

תיקוני זהר דף קכ"א

עליה יק"ו, ואשתלים ביה יקו"ק, ובגין דא ושמי ה' לא נודעתי להם, אבל למשה ואמרו לי מה שמו מה אומר אליהם, בגין דאשתלים יקו"ק במשה, אמר אז הוחל לקרוא בשם יקו"ק, דבקדמיתא ושמי ה' לא נודעתי להם, ובתר דאשתלים במשה יקו"ק שריא עליה יו"ד ק"א וא"ו ק"א, ואתקרי מ"ה, בההוא זמנא מה דאסתלק בקדמיתא אהדר ליה לאתריה, ואתתקן כלא:

ולא עוד אלא תרין זמנין אתמר בהאי קרא מה, הדא הוא דכתיב ואמרו לי מה שמו מה אומר אליהם, דכלא חזר לאתריה, מה דלעילא מה דלתתא, דאינון מה שמו ומה שם בנו, וחזר כלא על תקוניה, ועלת העלות נחית על כלא, בההוא זמנא דהדר אמונה (ס"א ממונה) לאתרה, אמר משה שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד, דהא כלא ביחודא חדא לית תמן קצוץ ופרוד, ואי חאב אבוי וחיה ועביד הפרשה, הא קבילנא עונשא, וחזרנא כלא לאתריה ביחודא שלים בלא קצוץ ופרוד:

ועוד בראשית ברא אלקי"ם, ברא שית, שית היכלין, אימא עלאה היכלא שביעאה. תא חזי שבע היכלין אינון דבניינא דילהון בשבע שמהן אבגית"ץ וכו'. היכלא קדמאה מרקמא בכל מה דאית ביומא קדמאה דבראשית, א' מן אבגית"ץ איהו כתר אמון מופלא ומכוסה, את ב' איהו שני אלפים (יום) דהוה אורייתא טמירא בחיקו, שעשועים יום יום ג', גומלת ומגדלת, ואיהי אימא עלאה גומלת חסד עם ספירה רביעאה דאיהי ד', ית"ץ י' חכמה, ת' תפארת, צ' צדיק, ומאן איהו חכמה י' הכא, דא חכמת שלמה:

א' אמון מופלא, רקים וצייר ציורא בהיכלא דאדם קדמאה דכל קדומים, דאית אדם ואית אדם, אית אדם דלית ספירה דלא אתקריאת אדם, אבל אדם קדמאה עלאה דכלהו, כתר עליון, סתים וטמיר, סתים דכל סתימין, עלת העלות, קדמון לכל קדומים, בגין האי אדם קדמון אתמר בעלת העלות ואהיה אצלו אמון, ולההוא קדמון אמר נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, אנת יהיב כל ציורין וכל דיוקנין וכל תקונין סתימין, וכל אברין דכל מינין, ואנת (נ"א ואנא) יהיב חילא ביה דאשתמודענא (דישתמודע) ביה, דאם לא יהיב ליה שכל הא לא יכיל למנדע אמונה דילי, ובדא יהא שליט על כל חילי שמיא וארעא וימא, הדא הוא דכתיב וירדו בדגת הים וגומר:

ומאי ניהו האי אדם דאמר עליה נעשה אדם, דא חכמה עלאה דאיהי בדיוקנא דכתר, ועוד נעשה אדם דא עמודא דאמצעיתא, בצלמנו דא חכמה, כדמותנו דא אימא עלאה, דכמה דאיהו אדם דבריאה אדם דיצירה אדם דעשיה, בדיוקנא דכתר עליון חכמה ובינה, הכי איהו בדיוקנא דעמודא דאמצעיתא וצדיק ושכינתא תתאה, דבספירן כלא איהו אצילות:

ועוד נעשה אדם, עלת העלות למאן אמר האי, אלא עלת העלות אמר ליו"ד ק"א וא"ו ק"א דאיהו לגו מעשר ספירן, ומאי ניהו עשר ספירן אל"ף ק"א יו"ד ק"א, וההוא דאמר נעשה אדם איהו יו"ד ק"א יו"ד ק"א, אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלקי"ם, תלת יודי"ן מעידין עליה דלית לעילא מניה ולית לתתא מניה ולא באמצעיתא, לית אלו"ק בכל צד בר מניה, בהאי שמא אשתמודע הוא בלא חושבן:

וציורא דהאי היכל, אינון עשר ספירן דמתלבשין בעשר דברים דאתבריאוו ביומא קדמאה, ואינון שמים וארץ, אור וחשך, תהו ובהו, רוח ומים, מדת יום ומדת לילה, שמים אית לעילא מן שמים דאיהו שמי השמים העליונים, ואית אור לעילא לעילא דאתקרי אור הגנוז לצדיקיא לעלמא דאתי, דעינא לא שליט עליה, ואית חשך סתים דאתמר ביה ישת חשך סתרו, ואית תהו ובהו לעילא, דאתמר בהון קו תהו ואבני בהו:

תיקוני זהר דף קכ/ב

ואית רוחא דקודשא, דאתמר ביה רוחו הקדוש המרחפת על אנפי מיא דאורייתא, מדת יום ומדת לילה, מדת יום שכינתא עלאה, מאי יום עמודא דאמצעיתא, דמניה יומין ארוכין, הדא הוא דכתיב (משלי ג') ארך ימים בימינה, הדא הוא דכתיב (תהלים מ"ב) יומם יצוה ה' חסדו, יומין זעירין מסטרא דזעיר אנפין צדיק, מדת לילה אימא תתאה, עד הכא א' מן אב"ג:

מאי ב', בה אשתמודעין דו פרצופין דאדם עלאה, ג' תלת דיוקנין, כגוונא דאדם דבריאה ואדם דיצירה ואדם דעשיה, ג' אית לה רישא וגופא וזנבא, רישא דא י', גופא פרצופא, קוצא דלתתא זנב, ובגין דא אמרו מארי מתניתין, אדם הראשון עשה לו פרצוף ולבסוף זנב, זנב עליה אתמר ויגדל הילד ויגמל, עד דיתעביד פרצוף:

ועוד אבגית"ן, א' איהי מורה על א"ל מסתתר מעיני כל חי ונעלם מכל היצורים כלם, אדירירו"ן עלה אתמר קומה אדיר ירון, ואית ממנא תחות ידיה דאתקרי אדי"ר אדירים, ותחות ממשלתיה אתני"ק, ואיהו נפיק מהאי פסוק (במדבר כ"ד) אית"ן מושבך ושים בסלע קנ"ך, תמן אית"ן ואיהו תני"א, ק' קנך, קנה חכמה קנה בינה, ה' קנני ראשית דרכו לעילא מכלא, קדם מפעליו מאז, מעולם נסכתי מראש מקדמי ארץ, מאי מראש, אלא הכי אמרת אורייתא דאיהי ראשית, אנה אקדימת למהוי רישא לעלם:

ב' ביהרירו"ן (נ"א ביהדירו"ן) כי בי"ה יקו"ק צור עולמים, ואיהו ב' ברוך, וסימן ברו"ך ראשי אתוון, ר' ראש, ו' ומקור, ך' כל, ב' ברכות, דדא הוא ראש ומקור לכל הברכות, ובגין דא ב' איהי חכמה, ומורה על הכתר דאיהו רישא ומבועא דכל ברכאן, ובגין דא ב' תרין לחושבנא:

ג' גיהרירו"ן, ואיהו תליתאה, ודא שכינתא ספירה תליתאה, (ובגין דא ב' איהי חכמה, ומורה על הכתר דאיהו רישא דמבועא דכל ברכאן), ועלה אתמר כל גיא ינשא, ואיהו גימטריאות פרפראות לחכמה:

ועוד ברוך ב' אחזי תרין, שכינתא עלאה ותתאה, ר' ראשית חכמה, ו' אחזי שית ספירן, ך' אחזי על כתר עלאה, ודא איהו רזא כל הכורע כורע בברוך מעילא לתתא, למכרע ביה לההוא דכל מבועין ומקורין דברכאן בידיה, דאיהו עלת העלות, וכל הזוקף זוקף בשם, צריך לזקפא ליה ביו"ד ק"א וא"ו ק"א דאיהו מלגאו דעשר ספירין, דאיהו עלאה וזקיף על כלא, ולית אלו"ק לעיל מניה, ובגין דא ב' אחזי על הכריעה, דכל הכורע כורע בברוך, דאתמר ביה וברוך א"ל עליון, ג' אחזי על הזקיפה דאיהו גאה גאה על כלא, ולית מאן דיתגאה עליה, ובמאי אתגאה על כלא, באת י' מן אבגית"ן, ודא יגבי"ה, ועוד אשכחנא בגוונא אחרא יגביה"ה (נ"א יגביה"ה), ואתוון דיליה גבי היה (נ"א גבוה היה), עלאה דכל עלאי:

ת' תלמי"ה, ת' תל שהכל פונים בו, דתמן איהו ההוא דכל עיינין ומחשבתיין סלקין לגביה, בגין דא ת' תורה קדומה דכל קדומין, תורת חכם מקור חיים, תורת ה' תמימה, ועוד תלמי"ה, תלמייה, רוה נחת גדודיה וגומר, בהאי שמא אתעביד ימא תלמים תלמים, ועוד תלמייה דא אורייתא, דתליין מינה כמה תלי תלין דהלכות פסוקות דלית לון חושבן:

צ' (צתני"ה) צתני"ה דא צדיק, עמוד סביל כלא, וביה אשתמודע מאן דאיהו לעילא מכלא, בגין דצדיק איהו כליל כל ספירן, וביה מתייחדין כלהו, ואתעבידו אגודה אחת, איהו לולב אגד דכלהו ספירן, ואת צ' ביה מצויירין כל ציורין דהיכלין דסחרין לגנתא דעדן דלעילא, בכמה ציורין דכל עובדא דבראשית, דירתין לון צדיקיא וביה:

תיקוני זהר דף קכא/א

נקודין כל נקודין דאורייתא, דאינון נקידין בהיכלא דאיהי שכינתא תתאה, ונהרין כלהו על ציורין, כאבני מרגלאן דנהרין על רישא דכתרא, וכגוונא דכוכביא נהרין ברקיעא, ובגין דכל נקודין דכוכביא ביה, אתמר ויתן אותם אלקי"ם ברקיע השמים להאיר על הארץ, דא שכינתא תתאה. (ס"א דא נשמתהון דצדיקיא דמשתדלין באורייתא להוציא לאור כל תעלומה, הדא הוא דכתיב והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע וגומר):

היכלא תניינא, מרקמא מכמה ציורין גלידין במיא, אבנין מרגלאן כלהו מליין מיא, ואינון אבני שיש טהור, דהיכלא תניינא בגויה, מנייהו איהו בנוי, בשמא דא קר"ע שט"ן, ואיהו רקיע קרע, דביה קרע ימא, ואפריש מתמן השטן דאיהו מיין מסאבין, ובגין דא יהי רקיע בתוך המים, ויהי מבדיל בין מים למים, דא הוא שמא דעקר שטן מן ימא דאורייתא, ואפריש ליה מתמן, בגין דאיהו עקר האמונה דישאל עלאה דכל עלאין, (ס"א מצאתי, סמוך דישראל וביומא תניינא לית תמן טוב בגין דביה אתברי גיהנם, כאן חסר):

זה ספר תולדות אדם, פתח רבי שמעון ואמר, סליקנא ידן למאן דברא עלמא, דיגלי לן רזין עלאין סתימין גניזין טמירין, למימר קמי שכינתא, ושתיין רבוא דחיילין דיליה דמלאכין קדישין דלעילא, ושתיין רבוא דמלאכין קדישין דלתתא דלא איעול בכסופא קדמך:

פתח ואמר, זה ספר תולדות אדם, זה ודאי כליל תרין עשר מזלות דאדם דלעילא, דאתמר עלייהו שבטי י"ה עדות לישראל, זה ודאי אינון ארבע אנפין דאריה, ארבע אנפין דשור, ארבע אנפין דנשר, דבהון אשתמודעין פרצופין דבני נשא, וכלהו אנפין אינון רשימין בארבע אתוון דאינון יקו"ק, מאי אדם יו"ד ק"א וא"ו ק"א, ועליה אתמר כתפארת אדם לשבת בית, מאן בית דיליה, דא שכינתא דאתקריאת דמות אדם, דכל דמיונין ופרצופין דבני נשא בה אשתמודעו, וכל ציורין דעלאין ותתאין, ובגינה אתמר וביד הנביאים אדמה:

(אמר המגיה, אתה בן אדם קודם שתכנס בעיון זה, להזהירך באתי שתעמוד על רגלך על במותי האמונה האמתית, ותקעת יתד במקום, נאמן פן יפתוך רעיונים זדונים, ויעלו דברים על לבבך, ומלין לצד עלאה תמלל, בראותך בתקון זה שידובר בו משערא ומצחא ואודנין ואנפין ושאר אברים גשמיים, השמר אל תפן אל און ליחס ולתאר לעלאה על כל עלאין סתימא על כל סתימין שמץ דבר מזה אפילו בהרהור, כי לעלת העלות לית מחשבה תפיסא ביה כלל, לית ביה לא דיוקן ולא דמיון ולא צורה ולא איברים גשמיים ולית ליה שם ידיע, אבל הוא ממלא כל שמהן, והוא שלימו דכלהו, ראה גם ראה מה שכתב התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי, כשרצה לגלות סתרי

התורה באדרא, פתח ואמר ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה, וזה להסיר מלב כל המעיינים כל דבר עתק, פן חס ושלום יכשלו ונפלו, ועברו ממשכיות לבב, ימיקו וידברו ברע, מאחר שהיה רוצה לדבר מראש ועין ואזן ושאר אברים גשמיים, היה ירא שמא יטעו ליחס ולתאר לבורא יתברך גוף ותמונה, ומשה אמר (דברים ד') כי לא ראיתם כל תמונה, וישעיה אמר (ישעיה מ') ואל מי תדמיון א"ל ומה דמות תערכו לו, ואל מי תדמיוני ואשוה יאמר קדוש, ודומיהם, שכולם יעידון יגידון שאין דמיון בינו יתברך ובינינו מצד:

תיקוני זהר דף קכא/ב

העצם והתבנית, אלא שהאברים שבנו הם עשויים כסימנים לדברים עליונים סתומים וחתומים שאין כח השכלי שבאדם יכול להשיגם, ואין שיח ואין שיג לו להבינם. וקצר מצע דעתי לרדת לעמקם, ואיני רשאי להכניס ראשי בן ההרים הרמים הלא הם בעלי הקבלה אשר העמיקו הרחיבו דבריהם על הדרוש הזה, רק מעי רתחו ולא דמו, מיראתי פן עובדי פשתים שריקות וארגים חורי קורי עכביש יארגו, בדעות כוזבות יאריכו למעניתם, לך נא ראה מה שכתב על זה רבי יוסף ן' גיקיטיליא בהקדמת שערי אורה, ובמה שכתב בעל החנוך בהקדמתו לפירוש התורה, והאלקי רבי מנחם מריקנאטי זכרונו לברכה בפרשת ויחי בפסוק בן פורת יוסף, ובמה שכתב רבי יהודה חייט בפירוש מערכת האלקות (ד' ל"ד), וזה לשונו, סוף דבר כל מקום שתראה שידברו בענין הספירות, דברים שאין ראוי לאמרם בבורא יתברך, כגון שעור וקומה והדומים להם, הכל נאמר על הספירות, וכשתראה שידברו על דרך שבח והודאה הכל נאמר על הבורא שבתוכן, וכן בחוצה להן, כי אין דבר שיגבילהו, ועל כן אין לומר בבורא יתברך לא ימין ולא שמאל ולא פנים ואחור ומעלה ומטה וכו' עיין שם:

עוד כתב (בד' ל"ה ע"ב) כי אף על פי ששעור הקומה מהפרסאות הוא במדות ולא בבורא, אפילו הכי אין לחשוב חלילה שהפרסאות הללו הם שעור כמותי, אלא הם מלשון (דניאל ה') פרס פריסת מלכותך, וכל הפרסאות הללו שבשיעור קומה הם אותיות, שכל אחת נקראת פרסה, על כי נחתכו מהעיסה, כאבנים הנחכתים מההר, ואמר שרבו הפרסאות שהזכיר בכאן, רומז לניצוצות המתפוצצות מהכאת הפטיש בקורנס, והם השמות הנעשים מחבור האותיות והצרופים הנעשים מהאלפא ביתות דספר יצירה, שעמהם נבראו הדברים וכו', ואם תדקדק היטב בדברי רבי שמעון בענין זה, תשכיל ותדע כי דברי רבי יהודה חייט זכרונו לברכה ואשר במסלתו ילכון, הם נכוחים למבין וישרים למוצאי דעת, ולא יעבטון ארחותם:

פתח ואמר, ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלקי"ם אנשי אמת שונאי בצע, אנשי חיל מסטרא דחסד דתמן י', ובגיניה אתמר הרוצה להחכים ידרים, יראי אלקי"ם מסטרא דגבורה דתמן ה', ובה אתמר הרוצה להעשיר יצפין, אנשי אמת מסטרא דעמודא דאמצעיתא דתמן ו' ותמן אמת, שונאי בצע מסטרא דמלכות דתמן ה', הא הכא ארבע תקונין דאינון פרצופין דבני נשא, אלין אינון מראה (ס"א מראין):

ואית ארבע דמתלבשין בהון דאינון דמיון ואינון אדנ"י, ועלייהו אתמר ושמט עליהם שרי אלפים מסטרא דא', שרי מאות מסטרא דאת ד', דאיהו ארבע מאות דאשתעבידו ישראל במצרים בגין דבה חאבו, הא דאתמר ביה ד' מאות שקל כסף, ושרי חמשים מסטרא דאת נ', ושרי עשרות מסטרא דאת י':

אשתארו עשר תקונין, עלייהו אתמר ואתה תחזה מכל העם, בשערא בגוונין דיליה באריכו דיליה בקמיטו דיליה, במצחא בקמיטו דמצחא באריכו דמצחא בפותיא דמצחא בשרטוטין דמצחא, באודנין (בס"א באודנין שערא דנחית עלייהו או תחותיהו), באלין אדרין דאודנין בשערא דתחת אודנין, באנפין בדיוקנין דאנפין בפרצופא דאנפין, בעיינין בגוונין דעיינין בקריצן דעל עיינין, בחוטמא באריכו דילה בפותיא דילה בקמיטו דילה, בפומא בפתיוח דילה בזעירו דילה, בצואר באריכו דילה:

תיקוני זהר דף קכב/א

בקמיטו דיליה, בידין בשרטוטין דידין בפתיוח דילהון בסתימו דילהון, בגופא בקומה דיליה באריכו דיליה בקמיטו דיליה. בשערא בגוונין דשערא, שערא חוורא איהו מאלין אנשי חיל, דאתמר בהון ועתיק יומין יתיב לבושיה כתלג חוור ושער ראשה כעמר נקא, שערא סומקא מאלין דאתקריאו יראי אלקי"ם, שערא ירוקא מאלין דאתקריאו אנשי אמת, ואינון מסטרא דיעקב דאתמר ביה תתן אמת ליעקב, ותלת גוונין, עלייהו אתמר תתן אמת ליעקב חסד לאברהם, תליתאה פחד יצחק, גוון אוכמא מסטרא דההוא דאתמר בה שחורה אני ונאווה, מסטרא דאלין דאתקריאו שונאי בצע, ואיהי שערא דילה אוכמא, ואיהי שערא דאתון דאורייתא, כל נימא ונימא דיליה, דאתמר עלייהו קווצותיו תלתלים שחורות כעורב, וכל נימא אית ליה מבועא דאיהי י', ונימא שערא דאת ו':

שערא קמיטא ברזא דה' זעירא דנטלת מאת י', שערא אריכא מסטרה דה' עלאה דנטלא מאת ו', עשר תקונין אלין, כל תקונא ותקונא אית ליה (נ"א ביה) ארבע שעורין דסלקין לעשר, כגוונא דרשות היחיד דרחבו ארבעה וגבהו עשרה, ארבעה יקו"ק עשרה יו"ד ק"א וא"ו ק"א, לית נימא דשערא דלא אחזי עלמא עלאה סתימא, דעלייהו אתמר ועלמות אין מספר, כל אלין עלמא תליין מכתרא דרישא, כגוונא דאבנין ומרגלן דנהרין בכתרא דספר תורה או בעטרה דמלכא, והכי אינון נהרין ככוכביא ברקיעא וביה קבועין:

והכי תליין צבא השמים מימינא ומשמאלא דקודשא בריך הוא, כגוונא דשערא דתליין מעל אודנין מימינא ומשמאלא, הדא הוא דכתיב (מלכים א' כ"ב) וכל צבא השמים עומדים עליו מימינו ומשמאלו, ובגין דא צריך לבערא שערא מעל (ס"א מגו) אודנין, דלא יהון סתימין תרעין דשמיעה דצלותא, דבהון שמע צלותין ההוא דאתמר ביה שומע תפלה עדיך כל בשר יבאו:

דארבע תקונין אינון, ראייה שמיעה ריחא דבור, ראייה איהו למזרח (נ"א לדרום), ועליה אתמר ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל, וכמה נטורי תרעין תמן דאתקריאו עיני ה', ועלייהו אתמר פקח עיניך וראה שוממתינו, שמיעה יראי אלקי"ם, ועליה אתמר הטה ה' אונך ושמע, ותמן דחילו ופחד יצחק, הדא הוא דכתיב (חבקוק ג') ה' שמעתי שמעך יראתי, ומאן די משתמע תמן קליה בין באורייתא בין בצלותא בין בצעקה בלא דחילו, מיד וישמע ה' ויחר אפו ותבער במ אש ה', וכמה נטורי תרעין תמן דאתקריאו אזני ה':

ריחא תמן אנשי אמת, ותמן סלקין כל ריחין וקטורין ועשנין דקרבנין, וצלותין דאתחשיבו כקרבנין, ואם לא סליק לון בר נש בדחילו ורחימו, מה כתיב ביה (דברים כ"ט) כי אז יעשן אף ה' וקנאתו באיש ההוא, דבור לקבל שונאי בצע, תמן סלקין קלין ודבורין דאורייתא וצלותא, אלין דאתמר עלייהו כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר, לא אית תקונא מאלין ארבע דלית תמן יקו"ק, ואיהו י' אסתכל, ה' ושמע, ו' ומריח, ה' וממלל, באלין ארבע תקונין:

אריה דא ראייה, ואתמר ביה ופני אריה אל הימין לארבעתם, בכל אתר ארבעתם דא יקו"ק, וארבע אתוון דיליה דשלטין על כלא, והפוך אריה ותשכח ליה ראייה, ואיהו לימינא דחסד, דאיהו יומא קדמאה, דתמן א' (נ"א י') אור, ראובן דאיהו לימינא על שמיה אתקרי אור בן, שמיעה לשמאלא, ועליה אתמר ופני שור מהשמאל, נשר ריחא באמצעיתא, עליה אתמר מי אסף רוח בחפניו, ואינון תרין נוקבין דחוטמא, פימא דבורא, דא אדם כליל ארבע אתוון וכליל עשר אתוון, ודא שכינתא, באלין:

תיקוני זהר דף קכב/ב

ארבע תקונין אמר למשה ואתה תחזה מכל העם וגומר וצריך לאחזרא עלייהו. ואתה תחזה בשערא, עליה אתמר ראשו כתם פז דא כתר עלאה, ומלגאו מוחא, דמניה נפקין מבויעין לכל סטרא, לאשקאה לכל נימא ונימא דאיהי עלמא סתימאה, וכל מבוועא אתעביד ניצוץ, וכל נימא אתעביד שרביט, מוחא סתימא אתקרי אין סוף, דאתפלג לתלת מוחין דאינון י' י' י', דאתרמיזו בהאי שמא יו"ד ק"א וא"ו ק"א (נ"א יו"ד ק"י וא"ו ק"י):

(קם סבא דסבין עתיקא דעתיקין, ואמר בוצינא קדישא, ודאי שמא דאתרמיזו תלת יודין דא יו"ד ק"י וא"ו ק"י) ודא איהו מלגאו, אבל שמא דאיהו יו"ד ק"א וא"ו ק"א, איהו כליל תלת אלפין א' א' א', אינון תלת אורין, דמתלבשין בהון תלת מוחין י' י' י', שמא חד איהו גופא, ושמא תניינא מוחא, דא מלגאו, ודא מלבר:

תלת וויין אית בהאי שמא, דאינון שרביטין, שער אתקרי על שם שער קומתיה דקודשא בריך הוא, וכל נימא ונימא אתקרי נשמתא, ואית נימין דאתקריאו מלאכין, וכל ניצוץ אתקרי אופן ואתקרי גלגל, ואית מנייהו דאינון נימין מאשא חוורא כלהו רחמי, ואית מנייהו דאינון נימין דאינון מאשא סומקא וכלהו דין, ואית נימין כלהו ירוקין מאשא ירוקא, ואית נימין כלהו מאשא אוכמא, אלין אתקריאו שער דקודשא בריך הוא:

כל ניצוץ שער מהלך דיליה עשר אלפין, וכל נימא איהי שעורא דאצבעא דקודשא בריך הוא, וכל אצבעא איהו פרסה זעירא, וכל פרסה אית בה תלת מיל, לקבל תלת פרקין דאצבעא, וכל מיל איהו עשרת אלפים, אבל מיל דפרסה עלאה איהו עשרת אלפים רבוא, והכי דרועא תשכח בה תלת פרקין, וכל פרק איהו י', וכל אמה איהו ו', אבל אצבע ואמה דא שעוריה זעיר מסטרא דזעיר אנפין, ודא שעוריה רב מסטרא דאריך אנפין:

ובכל אבר ואבר איהו יקו"ק, ואיהו שעורא דכל אבר ואבר, בגבהא בארכא עילא ותתא, ולארבע סטרין, ואיהו בין כל אבר ואבר, לית אתר פנוי מניה, כנשמתא דאשתכחת בכל אבר ואבר דגופא, ואית אבר עלאה דאתקרי יקו"ק על שמיה, דשולטנותיה באתר ידיעא, הדא הוא דכתיב (זכריה י"ד) והיה ה' למלך על כל הארץ:

ואית תרין אברין עלאין מניה, דאתקריאו יקו"ק אלקי"ם, דשלטנותהון בשמיא ובארעא, הדא הוא דכתיב (דברים ד') כי ה' הוא האלהי"ם בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד, ואית אבר דאתקרי אלקי"ם ושלטנותיה בכל ארעא, הדא הוא דכתיב (תהלים מ"ז) מלך (על) כל הארץ אלקי"ם, ואית אחרא דשלטנותיה איהו בתרין אברין במוחא ובלבא, ועליה אתמר (דברים ד') כי ה' הוא האלקי"ם אין עוד מלבדו, ואף על גב דהאי קרא על קודשא בריך הוא אתמר דאין עוד מלבדו, עם כל דא הכא רזא דדיוקנא עלאה דיליה, לאחזאה בכל אבר ואבר דגופיה שלטנותיה,

לאשתמודעא לבר נש איך אתנהיג עלמא, וינדע למקרי ליה בכל אבר כדקא יאות ליה, ואיך אשתני שמיה לפום ההוא אבר:

ואית אבר דאתקרי ביה יקו"ק רחמי, ואית אבר דאתקרי ביה אלקי"ם, ואית אבר דאתקרי ביה אקי"ק, ואית אבר דאתקרי ביה צבאו"ת, ואית אבר דאתקרי ביה א"ל, ואית אבר דאתקרי ביה שד"י, ואית אבר דאתקרי ביה אדנ"י. יקו"ק ממנא על קלא, הדא הוא דכתיב (תהלים כ"ט) קול ה' בכח, אקי"ק על הויה והבל דלבא, ההוא דרכיב על קלא דיקו"ק איהו עלת על כל העלות, סתים וטמיר ולא אתגליא, ואיהו רכיב ושליט על כלא, אקי"ק אחזי על עלת העלות דאיהו היה:

תיקוני זהר דף קכג/א

הוה ויהיה, ואיהו הבל דסליק עד אין סוף, וביה רכיב עלת על כל העלות. א"ל אחזי על אלקו"ת דעלת על כל העלות, ועליה אמר איוב (איוב ה') אני אדרוש אל א"ל, אל אלק"י האלקי"ם, וכד רכיב על א"ל אשתמודעין ליה כל אלקי"ם, ומזדעזעין מניה, וכל מלאכיא דאתקריאו בהאי א"ל כגון מיכא"ל גבריא"ל, כלהו מזדעזעין מהאי א"ל דאיהו אלק"י האלקי"ם, ומאן דקרא לון ביה, מיד עונין ליה בכל שעתא, והכי כל מלאכיא דאתקריאו קלין בשמא דיקו"ק, כל מאן דקרא לון ביקו"ק בעלת על כל העלות מיד עונין ליה בקליה, דעלת על כל העלות איהו חד בכל שמהן ולא אשתני בכלהו, דשנויין בשמהן אינון ולא ביה, דאיהו בכלהו כנשמתא בכל אבר, ואבר אית אבר דשמע ביה כגון אודנין, ואית אבר דמסתכל מניה (נ"א ביה) על עלמא, ואית אבר דארח ביה כל ריחין ובוסמין דצלותין, וריחין טבין דהבלים דנפקין מאורייתא מפימא דבני נשא, ודא ריחא דחוטמא, ואית אבר דמליל ביה, ובאלין אברין אית שנויא, אבל ביה לית שנויא, ואית אבר דממנא על דבורא ודא אדנ"י, ואבר דממנא על מחשבה, ואברין אלין כלהו בספירן:

רישא כתר עליון, מוחא חכמה, בינה לבא ובה לב מבין, תרין דרועין חסד גבורה, גופא עמודא דאמצעייתא, תרין שוקין נצח והוד, יסוד אמה, שכניתא אות דיליה. כתר אתקרי א"ל עליון, קונה הכל, (חכמה ובינה) אלקינ"ו בינה, ואלק"י אבותינו חכמה, ואיהו אלק"י אברהם אלק"י יצחק ואלק"י יעקב, הא"ל הגדול מסטרא דגדולה, והגבור מסטרא דגבורה, והנורא מסטרא דעמודא דאמצעייתא:

אדהכי הא אליהו קא נחית, ואמר רבי בוצינא קדישא, שמענא לעילא תקונא דילך בשמהן דקודשא בריך הוא, ובצלותא דיליה, חזור בך, דאת צריך לתקנא שמהן דקודשא בריך הוא כדקא יאות, דהא כלהו אזלין בתלת תלת, מסטרא דרחמי אתקריאו יקו"ק יקו"ק יקו"ק תלת אבהן, ואינון אש דלא איהו שורף, ואתקריאו בתלת שמהן אקי"ק אקי"ק אקי"ק, והאי איהו אש דאיהו שורף ולא אכיל, ואית שמהן דאתקריאו אדנ"י אדנ"י אדנ"י, ודא אש דאיהו שורף ואכיל ושצי כלא, הדא הוא דכתיב (ויקרא י"ט) ותאכל על המזבח את העולה ואת החלבים:

א' איהו כתר על כלהו שמהן, ואיהו אתקרי א"ל, אקי"ק, אדנ"י, אלקי"ם, אלק"י, אלו"ק, אלקינ"ו, אי"ה, או"ה, (ורזא דמלה א"ל אלקי"ם יקו"ק דבר ויקרא ארץ) ביה אתקרי י"ק, יק"ו, יקו"ק, יקי"ק, יקי"ק, כלהו שמהן דפתחין בהויו"ת בל', עיקרא דילהון בחכמה, וכלהו שמהן דפתחין בא', עיקרא דילהון אימא עלאה, וכמה דעמודא דאמצעייתא איהו כליל מימנא ומשמאלא, הכי כתר עלאה כליל תרין שמהן אלין דאבא ואימא, ואיהו כתר על רישיהו, ואשכחנא תקונא כגוונא דא, אקי"ק כתר עלאה, יקו"ק עמודא דאמצעייתא, אדנ"י שכניתא תתאה:

ומסטרא דכתר אתקריאו תלת ספירן אקי"ק אשר אקי"ק, חסד א"ל, גבורה אלקי"ם, עמודא דאמצעייתא יקו"ק, ורזא דמלה א"ל אלקי"ם יקו"ק דבר ויקרא ארץ, נצח והוד צבאו"ת, צדיק שד"י, מלכות אדנ"י. ובצלוחא ברוך אתה ה', כל הכורע כורע בברוך, ודא צדיק חי עלמין, ועליה אתמר והמלך שלמה ברוך, אתה את ה' זעירא, בה צריך לנחתא ברכאן, וכל הזוקף זוקף בשם דא יקו"ק עמודא דאמצעייתא, אלקינ"ו אימא עלאה, ואלק"י אבותינו אבא, הא"ל הגדול חסד, הגבור גבורה, והנורא עמודא דאמצעייתא, דביה אתכלילן מתתא לעילא ומעילא לתתא, כל ספירא בעמודא דאמצעייתא, ובגין:

תיקוני זהר דף קכג/ב

דא צריך לאכללא ביה, תתאין בהכרעה, ולבתר עלאין בזקיפה. א"ל עליון, גומל חסדים טובים קונה הכל, וזוכר חסדי אבות, דא כתר עליון על כלהו, ומביא גואל לבני בניהם דאבהן, אלין נצח והוד, למען שמו באהבה דא שכינתא תתאה, ועמודא דאמצעייתא איהו כליל תלת ברכאן קדמאין, דאינון אבהן וגבורות וקדושת השם, ואיהו כליל תלת בתראין בעבודה, ואיהו כליל אמצעייתא, לקיימא ביה אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלקי"ם, זכאה איהו מאן דידע לצלאה לקודשא בריך הוא בכל תקונין דיליה כדקא יאות, ולמשאל מניה בכל דרגא ודרגא כדקא יאות:

חכימין כלהו אינון רשימין דיוקניהון בחכמה, ונבונין רשימין דיוקניהון בבינה, ומארי גמילות חסדים דיוקניהון רשימין בחסד, וגברין ביצריהון כלהו רשימין בגבורה, ומארי תורה כלהו רשימין דיוקניהון בעמודא דאמצעייתא, ונביאים כלהו רשימין דיוקניהון בנצח והוד דאינון תרי סמכי קשוט, וצדיקים נטרי ברית כלהו רשימין דיוקניהון בצדיק, ומארי מלכותא כלהו רשימין במלכות, ומארי יחודא כלהו רשימין בכתר עלאה דאיהו מחשבה, דתמן צריך לסלקא יחודא במחשבה סתימא, ובכלהו תקונין אלין צריך לשבחה לעלת על כל העלות, דאיהו מלגאו כנשמתא בגופא, ובגין דבני נשא רשימין באלין דיוקנין, אמר למשה ואתה תחזה וגומר:

ואתה תחזה בשערא, אי ארוך, או קמוט, או עגול, שערא שעיע אריך, ארחא מתפלג ביה לכמה אורחין, עלה אתמר הנותן בים דרך, וארחין אחרנין דמתפרשין מינה, אינון נתיבין, הדא הוא דכתיב ובמים עזים נתיבה, תלתין ותרין שבילין מתפרשאן מהאי ארחא:

אדהכי הא אליהו אתי לגביה, ואמר ליה, והא דיוקנין אלין צריך לתקנא לון באתר דילהון, אמר רבי שמעון בודאי, אף על גב דבעלמא דפירוודא, דיוקנין אית סגיאיין דאכחשין עובדא דבראשית, דלאו אינון אורח מישור, ואינון חשוכין, מגו חשוכא אשתמודע נהורא, דיוקנין דגנתא דאנהרן בציורא דעובדא דבראשית, מרקמי בכמה גוונין נהירין, ואינון כלהו בקו ובמדה, ואלין דעלמא דפירוודא אינון כקליפין דאגוזא לגבייהו, דאינון מוחא מלגאו, ועם כל דא מגו חשוכא אשתמודע נהורא, ומגו אלין קליפין דאינון דיוקנין חשוכין, אשתמודען ציורין דגנתא דעדן דלתתא, דאינון דיוקנא דמאני משכנא, אמר ודאי הכי הוא:

פתח ואמר, שערא שעיע אריך איהו רחמי מסטרא דאריך אנפין, דאיהו א', תרין אנפין דיליה ו' ו', כגוונא דא ואו א' בינייהו, ואיהו סבא דסבין עתיק דעתיקין, ואיהו (ס"א ואתקרי) ארך אפים. שערא קמיטא ולא שעיע אלא קמיט וחריש (נ"א וחריט) איהו דינא, דא רחמי ודא דינא, דא אריך אנפין מסטרא דו', ודא זעיר אנפין מסטרא די', שערא לא קמיט ולא אריך איהו בינוני:

ואיהו שערא דאריך אנפין כגוונא דתקיעה, וקמיט וחריש (נ"א ואריך) כגוונא דשברים ו' ו' ו', לא אריך ולא קמיט איהו כגוונא דתרועה, שלשל"ת דתרווייהו, שערא בעגולא כליל כלא, ואיהו כמין כיפה דרקיע דאסחר כלא:

כגוונא דא יקו"ק דא מלכותא קדישא, אנשי חיל שערא שעיע אריך, יראי אלקי"ם שערא חריש וקמיט, אנשי אמת שערא לא אריך ולא קמיט, שלשלת דכלהו, שונאי בצע שערא בעגולא:

דוד שבעה מיני דהבא הוה בשערוי, זהב ירקרק, זהב אופז, זהב אופיר, זהב פרוים, זהב סגור, זהב תרשיש, זהב כליל כל גוונים, ואיהו:

תיקוני זהר דף קכד/א

זהב שבא, והאי איהו זהב מזוקק שבעתים, והכי אינון שבעה מיני חוורו, ושבע מיני סומקו, כל ספירן אתקריאו שביעיות מסטרא דצדיק, עמודא דאמצעיתא איהו כליל כל גוונים, שערא חוורא איהו מסטרא דימינא, סומקא מסטרא דשמאלא, ירוקא מסטרא דעמודא דאמצעיתא, וכלהו שבעה שבעה, שערא אוכמא מסטרא דשכינתא, דאתמר בה שחורה אני ונאווה, גוון יחידה (יחידאית) דלא תפיס בה גוון כלל, מלגאו דילה גוון חוור, ורזא דמלה ישת חשך סתרו:

שערא סומקא צריך לבערא ליה מכל וכל, בגין דאיהו בי דינא, ולויים בגין דהוו מסטרא דדינא, אתמר בהון והעבירו תער על כל בשרם, ואתתא בגין דאיהו מסטרא דשמאלא, לא צריך לאתגליא בה שערא, דלא ישתמודעין בה מארי דינא, ושערין אחרנין דבר נש צריך לבערא ליה תחות אודנין, בגין דלא יתקריבו ביה מארי דינין לגבי תרעין דשמעין בהון צלותין, (ס"א) ושערא דאיהו תחות אודנין, צריך לבערא, דאתקרי מארי דינא לגביכו) שערא שעיע עליה אתמר גדל פרע שער ראשו, וצריך לגדלא ליה, דלא צריך לאכחשא סדורא דעובדא דבראשית, אבל שערא דעמודא דאמצעיתא צריך דלא יהא לא אריך ולא קצר, ווי ליה למאן דשני ביה סדרי בראשית:

שערא אוכמא, ועיינין אוכמין, ואנפוי אוכמין, וגופיה אוכמא, אם הוא זכאה איהו מסטרא דשכינתא, דאתמר בה שחורה אני ונאווה, דכל גוונים דסטרא דדכיו הכי אינון כגוונא דא, ואם הוא חייבא הוא מסטרא דשבתא"י, פתיא אוכמא, מצד נוקבא דקליפה, דתמן כל קסמין דעורבין אוכמין ועופין אוכמין מסטרא דמסאבי, דאית עלייהו כמה ממנן דאתקריאו לילות, דעלייהו אמר דוד (תהלים ט"ז) אף לילות יסרוני כליותי, מפחד בלילות:

וכלהו נחתין תחות גדפוי דעורבין, ואחזי לון בתנועה דילהון כמה דינין דנחתין על עלמא, ואית אחרנין דממנן על קלין דילהון, וצווחין קלא בתר קלא כלהו בשברים, לאחזאה תבירו על בני נשא, ולזמנין צווחין בתלת סימנין דאינון קר"ק, דאיהו תקיעה תרועה תקיעה, לאחזאה דינא רפיא ברישא ובסיפא, ובאמצעיתא תבירא סגי, בתרועה דחקא בתר דחקא במהירו, ורזא דמלה ובחדרי משכבך אל תקלל עשיר, כי עוף השמים יוליך את הקול, נחש רכיב על קלא דעורבא אל אחר, בת זוגיה קסם סם המות, דבה אשתלים סמא"ל אל אחר:

רכיבת איהו על תנועין דגופא דעורב, ואיהו תנועה דכלהו, דנפקת לאסטאה לבני נשא בפרשת ארחין, תנועה דילה ברישא דעורבא, ובזנבא ובגופא ובגדפין דעורבא, נחש שריא בקריאה

ואמירה וקלא ודבור דעורבא, ובאלין תנועין שריין כל הולך על גחון וכל הולך על ארבע מסטרא דמסאבו:

ומנא ידעין כולי האי, בגין דסמא"ל ונחש ממנן על חובין דבני נשא, דאתדנו מסטרא דשמאלא דאיהו גבורה, וכד בר נש עביד חובין, כפום ההוא בר נש הכי סליק חוביה לאתר דאתגזר נשמתיה, ולא זז מתמן ההוא חובא עד דאתפרע מההוא בר נש, ואם בר נש איהו נשמתיה בארץ אצילות, אם חאב, חוביה מטי עד ספירן, ועונשא איהו סגי כפום דרגיה:

אמר רבי אלעזר אבא וכי חובא איהו בכר נש דתליא נשמתיה מההוא אתר, וכי אית ליה חובין, והא כתיב (משלי י"ב) לא יאונה לצדיק כל און, אמר ליה אין, הדא הוא דכתיב (ישעיה נ"ח) כי אם עונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלקיכם, מאי מבדילים, אלא דסליק האי נשמתא דאצילותא מניה ואתפרש מניה:

תיקוני זהר דף קכד/ב

ורזא דמלה, ויאמר אלקי"ם יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה וגומר, אסתלק נשמתיה מניה ואשתאר גופא יבשא, מאן גופא הכא, דא נשמתא דכורסיא יקרא (נ"א דקב"ה יהו"ה) דאשתארת יבשה, בגין דאסתלקת מניה נשמתא בארץ אצילות, דהאי נשמתא איהו גופא לנשמתא עלאה, ואי בעי לאתחזרא לגביה ההוא נשמתא, לית לה רשו לאחזרא לגביה, עד דההיא חובא אתעברת מניה, ורזא דמלה שובו אלי ואשובה אליכם:

אמר ליה רבי אלעזר לרבי שמעון אבוי, אבא אלין תנועין דעורבא מאי לאשתמודע בהו בר נש בגין דיחזור בתיובתא, אמר ליה ברי ודאי אסיר לאסתכלא בהון לעמא קדישא, הדא הוא דכתיב (במדבר כ"ג) כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל, אבל אם יזדמן לבר נש לפום שעתא וידע בהון, יסתכל בהון ובגין דיחזור מחובוי בתיובתא, והאי לבר נש דכל (נ"א דלא) עובדוי כיעקב וכישראל, דבר נש דיעביד עובדי דיעקב דאתמר ביה ויעקב איש תם, מה כתיב ביה (ירמיה י') לא כאלה חלק יעקב:

דמסטרא דיעקב וישראל בעא בלעם חייבא לאסתכלא בנחשוי ובקסמוי, ולא אשכח אתר לאעלה לגביה, ובגין דא אמר כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל. אמר ליה רבי אלעזר, והא בלבן כתיב (בראשית ל') נחשתי ויברכני ה' בגללך, אם כן אמאי אערב ביה, אמר ברי הכא רזא עלאה, דלזמנין שושנה אשתכחת בין קוצים, והכא רזא דגלגולא, אמר ליה ידענא, ועם כל דא ברי, אף על גב דאתמר כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל, בר נש צריך למנדע כלא ואפילו חרשין, כמה דאוקמוהו מארי מתניתין, לא תלמד לעשות, אבל אתה למד להבין ולהורות:

ובגין דא תנועי דעורבא, אית תנועה דסליק ברבי"ע, ואחזי דחובא דיליה תליא לעילא בעלמא דאתי, ואית תנועה דנחית לה בתבי"ר בשברים, ואחזי דחובא דיליה נחית לתתא בעלמא דין, למהוי ליה תבירו בגיניה, וכל אלין סימנין איהי אחזי בארשא, כגוונא דעמלק דאמר בגיניה אשר קרך בדרך, דסטרין אחרנין אינון כלסטים דנפיק בארשין, ובגין דא עורבין חילא דילהון באורחין:

ואינון דמזלהון תליא בשבת"י, אינון עציבין, ואינון דוחקין רגלי שכינתא בגלותא, דבזמנא דאלין אתפשטו בעלמא, אתמר ברגלי שכינתא ויאסוף רגליו אל המטה, אתכנישת לגבי זרעיה דיעקב

מטה שלמה, ובגין דא וישכון ישראל בטח בדד עין יעקב, דלא זזת שכינתא מנייהו בגלותא, בגין דלית בהו פסולא, ושבתא"י אית ליה תרין בתין, חד שפל ראש, ותניינא בית הסהר, דאסירי מלכא אסירין תמן בגלותא, ואינון דחקין שכינתא וישראל (נ"א ושעתא לישראל) בגלותא, ובשפל ראש ישראל אינון שפלין לתתא, ומהאי ככבא ייתי כפנא ועניותא לישראל, ומאן דבעי לאסתמרא מניה, צריך לשנויי שמיה ולשנויי אתריה ולשנויי עובדוי, ודא איהי שנוי מקום שנוי השם ושנוי מעשה, והא אוקמוהו הן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר:

שערא חוורא ועינוי חוורין ואנפוי חוורין וגופא חוורא, אי אית ביה עובדין טבין דא איהו מסטרא דימינא, מסטרא דרחימו דאיהו אהבת עולם אהבתיך על כן משכתיך חסד, שערא חוורא ועינוי חוורין ואנפין חוורין וגופא חוורא, דלית ביה גמילות חסדים ברחימו דאהבה, האי הוא רמאי מסטרא דלבן הארמי, אסתמר מניה, בהרת לבנה היא, ולילי"ת היא בהרת לבנה אוכמא סומקא ירוקא, הדא הוא דכתיב (ויקרא י"ג) ואם בהרת לבנה היא בעור בשרו ועמוק אין מראה מן העור, בהרת שחורה ושפלה איננה מן העור והיא כהה, תרין:

תיקוני זהר דף קכה/א

גוונין תניינין אינון ירקרק או אדמדם, כלהו מתהפכין עינוי בכעסא לחוורו ואוכמו וסומקו וירוקא, וכל דא במאי אשתמודע, דלית בר נש דלא אתכלילן ביה אלין ארבע גוונין, אלא ההוא גוון דשליט על כלהו אחרנין, ביה אתקרי, וביה אשתמודע לאתקרי חוור או אוכם או סומק או ירוק, ואלין ארבע גוונין בישין אינון ארבע קליפין דאגוזא, תהו ובהו וחשך ותהום, ואלין אינון נחש שרף ועקרב וצמאון, נחש גוון חוור בהרת לבנה, שרף ועקרב, אדמדם שרף, או ירקרק עקרב, וצמאון שחורה, אלין אינון ארבע גוונין דאשא דגיהנם:

ואתתא בישא מתמן קא אתיא, עלה אתמר ונתן את הבית את אבניו ואת עציו בעניותא, דלא אשתאר בביתא, ובגין דא חכמות נשים בנתה ביתה, ואולת בידיה תהרסנו, אלין אינון ארבע גוונין דאשא דגיהנם, דמסתלקי בעיינין באנפין בשערא, ומאן אתר מסתלקי, ממרה אוכמא דטחול, וממרה סומקא דכבד, וממרה ירוקא דמרה, וממרה חוורא דריאה, אלין אינון ארבע גוונין חשוכין דמלאכי חבלה, וכלהו כלילן בלילי"ת סם המות, מאדי"ם איהו במרה אדומה למשפך דמא, ואיהו מכת חרב והרג ואבדן:

והכי שכינתא אשתמודעת בארבע גוונין שפירין נהירין, גוון חוור מסטרא דחסד, סומק מסטרא דגבורה, ירוק מסטרא דעמודא דאמצעייתא, אוכם מסטרא דאימא עלאה, דאתמר בה שמע בני מוסר אביך ואל תטוש תורת אמך, ואתמר בה שחורה אני ונאווה, אימא תתאה נטילת גוון מאימא עלאה, שוקא ימינא נטיל גוון מדרועא ימינא, הדא הוא דכתיב (תהלים ט"ז) נעימות בימינך נצח, שוקא שמאלא נטיל גוון מדרועא שמאלא, אות ברית נטיל גוון מגופא, עמודא דאמצעייתא נטיל חכמה, אדם דרכיב על כלא, עלה אתמר חכמת אדם תאיר פניו, ועליה אתמר ה' כלם בחכמה עשית, כתר עלאה איהו סתים לא אשתמודע ביה גוון כלל לעילא, ובעמודא דאמצעייתא אחזי כל גוונין:

הא הכא רזא דשערא, דביה אשתמודעאן אנשי חיל בגוון חוור, יראי אלקי"ם בגוון סומק, אנשי אמת בגוון ירוק, שונאי בצע בגוון אוכם, ארבע אתוון מתלבשין בארבע גוונין אלין, י' בגוון חוור, ה' בגוון סומק, ו' בגוון ירוק, ה' בגוון אוכם, האי שמא איהו דרקים גוונין בכל אתר, ואיהו דצייר שרטוטין במצחא, כגוונא דא יקו"ק, ואינון ארבע רשימין דשרטוטין, דאינון עמק רום

ועמק תחת ועמק מזרח ועמק מערב, שרטוטין זעירין דקריצין דעינא מסטרא דאת י', שרטוטין באורכא בפותיא בגבהא מסטרא דתלת אתוון דאינון קו"ק, כלהו אשתמודעין בשעור קומה דבר נש, באורכא מסטרא דאריך קומה, דאינון אנשי חיל, בפותיא קצר קומה ורחבא דקומה, ואינון יראי אלקי"ם, בגבהא גבה קומה ואינון אנשי אמת, זעירין בעגולא שונאי בצע מסטרא דאת י', ודוד מסטרא דאת י' אתמר ביה ודוד הוא הקטן, ואלין אינון שונאי בצע, שרטוטין אלין בארמ מישר, כשרטוטין דגט פטורין דצריך שרטוטי, או אלין דמחייבא אורייתא, ועל אלין שרטוטין אתמר כל ארחות ה' חסד ואמת לנצרי בריתו ועדותיו, שרטוטין באריכו מסטרא דרבי"ע כגוונא דתקיעה, ואלין אינון אריכין דקומה מסטרא דימינא, אך אפים, אריכין בקלא בצלותין באורייתא, אריכין ברוגזא, אריכין בשערא בעיינין באנפין בחוטמא בשפון בדיקנא בגופא בדרועין ברגלין באצבען:

תיקוני זהר דף קכה/ב

רשימו דילהון חוור. ווי לון לאלין דמכחישין דיוקניהון לעילא, כאלו מכחישין סדרי בראשית, וכאלו ממעטין את הדמות, דאיהו שעור קומה דלעילא, דאלין דשרטוטיהון אריכין, וקומה דילהון ואברים דילהון, צריכין למהוי מארי דחסד, אריכין דרוגזא, מארי דרחימו, ההוא דאתמר ביה זרע אברהם אוהבי:

שרטוטין ברחבא, כגוונא דשברים, תנועה דילהון תבי"ר, ואינון רחבים וקצרים דקומה, ואנפין רחבין וקצרין, ועינוי רחבים, וחוטמוי רחבים, ושפון רחבים, אלין אינון יראי אלקי"ם, מארי דיראה מסטרא דיצחק, ווי למאן (לון) דאכחיש קומתיה בעובדין בישין, דירית נשמתא בישא דרכיב על דיוקניה, דאכחיש פמליא לעילא. שרטוטין גבוהין, ואנפין גבהנין, ועינוי גבהנין, וחוטמא ושפון גבהנין, וגופא גבוה, אלין אינון מארי דקשוט זרע אמת, מההוא דאתמר ביה תתן אמת ליעקב:

ואלין אינון אדנ"י, א' אריך אנפין ועליה שריא י', ד' רחבא דאנפין ועליה שריא ה', נ' גובה דאנפין ועליה שריא ו', י' רחבא דאנפין ועליה שריא ה', שרטוטין זעירין בעגולא בדיוקנא דאת י', שונאי בצע, מסטרא דדוד דאתמר ביה ודוד הוא הקטן, ואינון עיינין זעירין שפירין בעגולא, אנפין זעירין בעגולא שפירין, חוטמא זעירא פומא זעירא גופא דיליה זעירא, שפיר בכלא, ועליה שריא ה':

שרטוטין גבהנין מסטרא דתרועה, שלשלא"ה דתקיעה ושברים, דא סליק קלא בתרועה, ודא תבר לה בשברים, ודא בינוני בקליה, שלשלאה דתקיעה ושברים, לא אריך ולא קצר, מאן דאיהו בדיוקנא דאת יו"ד איהו קול דממה דקה, ודא מדה לכל אברין דאנפין לעילא, מתתא לעילא, איהי מדה לכל ספירה וספירה מעשר ספיראן, ובה סליקת כל ספירה לעשרת אלפים רבי רבבות, ו' שעוריה בכל ספירה וספירה ששת אלפים רבי רבבות, ה' ה' אינון מהלך בכל ספירה וספירה חמשת אלפים רבי רבבות, מעילא לתתא, ומתתא לעילא:

שרטוטין עקימין דלאו אינון רשימין בארמ מישר, אינון רשימין דנחש עקלתון, דשרטוטין כשלשלאה כגוונא דא (אינון מהלך דנונין דימא), (נ"א מהלך דלהון כנונין בימא), דאינון כגוונא דתלמידי חכמים דמתרבין בימא, ואינון רזא דתרועה, ושלשלא"ת והכי מהלך דנוניא כגוונא דתרועה, ואינון דרג"א לתתא, שלשלת לעילא, כגוונא דקדושא הכי אינון רשימין מסטרא דמסאבו, דהכי אוקמוה מארי מתניתין, זה לעומת זה עשה האלקי"ם:

שרטוטין אינן כגוונא דלולב, דאתמר ביה נפרצו עליו פסול, הכי שרטוטין דאית בהו פרידו ופריצו, דא אחזי בגלגולא דיליה קדם דאתיא לעלמא, דהוה מקצץ בנטיעות ועביד פרודא באילנא דחיי, באתר דאתגזרת נשמתיה, ובמאי אשתמודע, אלא שרטוטין דאינן אריכין כגוונא דא לית בהו פסק שלמין אינן, האי בר נש לא אכחיש דיוקניה, ולא עבד פרודא באילנא דחיי:

ואם אית בהו פסק כגוונא דא, האי בר נש אכחיש דיוקניה, ועבד פגם ומום, ובהווא פגם שריא מום, כפום מום דסיהרא, פריץ איהו, מצח אשה זונה, שריא ביה פריצו במצחו, מהווא אתר איהו פגים, וצריך לכסאה מצחו דלא יתגלי עריתיה למאריה דדינא, ואם חזר בתיובתא, יהא פגמו דיליה נחית לתתא, לקבל בה עונשא, ואם לאו איהו חוזר בתיובתא, מסתלקת לעילא לתבעא ליה דינא בעלמא דאתי, בהווא אתר דפגים, עליה אתמר מעם מזבחי תקחנו למות, ולא למגנא אמרו קדמאין, במקום שאמרו להאריך אינו רשאי לקצר, לקצר אינו רשאי להאריך, דלא יכחיש דיוקניה ויעבד:

תיקוני זהר דף קכו/א

פריצו בדיוקנא דלעילא. באורייתא דלעילא מאן דרשים וצייר אלין שרטוטין, איהו אמון מופלא ומוכסה. מאן דיסתכל בשפולי משכנא, אשתמודע באלין רשימין וצירין, דאתמר בהון רקמתי בתחתיות ארץ, ציורא דארבע שרטוטין אלין, אינן אריה שור נשר אדם, בכלהו ארבע רשימין, הדא הוא דכתיב ופני אריה אל הימין לארבעתם, ודא מיכא"ל שר החסד לימינא, ופני השור מהשמאל לארבעתן, דא גבריא"ל שר הגבורה, ופני נשר לארבעתן דא נוריא"ל (נ"א אוריא"ל) שר שלום עמודא דאמצעיתא, ודמות פניהם פני אדם, רפא"ל שר שכינתא, דתמן פאר, דאתמר בה פארך חבוש עליך:

מאן דלא אתחזיין שרטוטין ביה, לית ליה דיוקנא כלל לעילא, זכותיה נחית לתתא, עליה אתמר ימחו מספר חיים, אלא אם תב בתיובתא, דדא אשתכח דלית ליה במה דייתי בגלגולא, מאן דשרטוטין דיליה רכיבין כגוונא דא דא אחזי דקא אתיא בגלגולא חדא, ואם תרין שרטוטין מורכבין כגוונא דא אחזי תרין גלגולין, ואם תלת שרטוטין במצחיה מורכבין, הא אשלים הן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר, ואם לית ליה שרטוטין במצחיה, ואית שרטוטין על קריצין דעינין, דא אחזי על ארבעה לא אשיבנו:

שרטוטין אינן באתון דאינן יקו"ק, ציורין בנקודין דאינן יו"ד ק"י וא"ו ק"י, וצירין אינן בעינין באודנין באנפין בנוקבין דחוטמא בפומא, קמ"ץ שרטוט וציר, שרטוט לעילא ונקודה לתתא, דא אחזי על גלגולא קדמאה, דקא נחית לתתא:

ניצוץ איהו חיה תחות רקיע, הדא הוא דכתיב (יחזקאל א') ודמות על ראשי החיה רקיע, רקיע ודאי על רישא דחיה, איהו קמ"ץ, ניצוץ חיה, רקיע לעילא מינה, ניצוץ איהו י' סליק באות ו' דאיהו רקיע, שית זמנין עשר ואתעבידת ס', ובה סומך ה' לכל הנופלים, וחיה איהו סמך (נ"א איהו י' סמוך) לרקיע:

רקיע עם ניצוץ איהו גלגול, רקיע בלא ניצוץ איהו גלגל, כמה דאוקמוהו גלגל הוא שחוזר בעולם, דאחזיר לעלמא, ודא פתח, ולא אית ליה הרכבה בגלגול, ולית ליה חיה דרכיב עלה, ודא שרביט הככב, דאתמר ביה דרך ככב מיעקב, דרך בין שתי חיות דאינן צר"י, ואתעביד וייצר,

ובהון קא אתיא בתרין גלגולין, ודא אדם דיצירה, דקמ"ץ איהו אדם דבריא, וכד אתא בתלת גלגולין דאינון סגו"ל, אתעביד שלשל"ת משולש בהון, ודא אדם דעשיה:

והכי איהו שרביט דככב, כד איהו עובר בין שתי אופנים דאינון שב"א, אתעביד שור"ק, דרג"א, ואינון שלשל"ת לעילא, בסגו"ל, בסגולת"א, דרג"א לתתא בשור"ק, שב"א צר"י, חל"ם כד אסתליק בצר"י אתעביד סגולת"א, חר"ק דנחתא בצר"י אתעביד סגו"ל, וכד עאל בשב"א אתעביד שר"ק, וכלא נקודה חדא, חל"ם איהו לעילא בסגולת"א, חר"ק איהו לתתא בסגו"ל, שור"ק איהו באמצעיתא כגוונא דא ו', הן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר:

אחזי גלגולא קדמאה יקו"ק, אחזי גלגולא תניינא יקו"ק (נ"א וי"ה וי"ה), אחזי גלגולא תליתאה יו קו וו קו, (נ"א אתגליא ואחזי גלגולא קדמאה יקו"ק גלגולא תניינא תלת י' י' י'), הרכבה דכלהו תלת אדנ"י, ורזא דא י' י', חל"ם חר"ק שור"ק, תלת יודי"ן, אמון מופלא אמון נסתר אמון מכוסה, דאתרמיזו בהאי שמא יו"ד ק"י וא"ו ק"י, אמון מופלא דאשתמודע בכלהו, חד שריא בנפש הזכרון, ותניינא בנפש המחשבה, ותליתאה בנפש המצוייר, דאינון תלת מוחין י' י', ריהטא:

תיקוני זהר דף קכו/ב

דסחיר לון כגוונא דא איהי קרקפתא דתפלין, שרטוטין כגוונא דא יהוה, ה' בהון מלך הא הכא שרטוטין דמצחא. עיינין, בהון ואתה תחזה מכל העם, אנשי חיל בגוון חוור, יראי אלקי"ם בגוון סומק, אנשי אמת בגוון ירוק, שונאי בצע בבת עין דאיהי אוכמא, ודא רזא דשבת, ש' תלת ענפי תלת גוונין דעינא, ב"ת דשבת דא בת עין, ועלייהו אתמר ושמרו בני ישראל את השבת וגומר, והא אוקמוהו דאינון תרין שבתות, אימא עלאה בתלת דרגין, ואימא תתאה בתלת דרגין, עמודא דאמצעיתא כליל שית סטרין דאינון שית דרגין. עיינין דמסתכלין בארז מישר בחוורו, אלין אינון עיינין דרחימו, ובהון שכינתא איהי יפה כלבנה דלית בה פגימו, דאתמר בה הנך יפה רעיתי הנך יפה עיניך יונים:

ואית עיינין דההוא חוויא איהו כרוך בהון, נחש הקדמוני, ולא מסתכלין בארז מישר, בכל מה דאסתכל אתלטיא. עינא איהו כגלגל, גוון חוור כגוונא דימא דאסחר כל עלמא, ותניינא כגוונא דארעא, תליתאה כגוונא דארעא דישראל, נקודה זעירא דבת עין איהי כגוונא דציון, דאיהי נקודה דעלמא דמתמן הושתת עלמא:

ואית בר נש דגוון דיליה תכלת דאיהו דומה לרקיע, כמה דאוקמוהו מארי מתניתין תכלת דומה לים, וים דומה לרקיע, ורקיע דומה לכסא הכבוד. ותלת גוונין אינון בעינא חוור אוכמ תכלת, לקבל אש דלאו איהו שורף, ואש דאיהו שורף ולא אכיל, תליתאה דאיהו תכלת לקבל אש דאיהו שורף ואכיל, רביעאה לבת אש ודא שכינתא בת עין, ועלה אתמר וירא מלאך ה' אליו בלבת אש מתוך הסנה דא בת עין, וירא והנה הסנה בוער באש דא גוון דעל בת עין דאיהו גוון תניינא, והסנה אינון אכל גוון תליתאה, ויאמר משה אסורה נא ואראה וגומר גוון חוור דשרגא עלאה, ובתלת גוונין אלין אתאחדת (נ"א אתחברת) בת עין דאיהי שכינתא:

ובהון סלקא בתלת צלותין קדם ה', הדא הוא דכתיב (ויקרא ו') זאת תורת העולה וגומר, זאת תורת דא בת עין שכינתא דסלקא בתלת אבהן דתקינו תלת צלותין, ובגין דא זאת תורת העולה וגומר, זאת תורת העולה בימינא דאיהו אש דלא שורף, דתמן חכמה דאיהו מבועא דמיא, דאתמר

ביה הרוצה להחכים ידרים, דתשש חילא דאשא, דאיהו גוון חוור דשרגא דלא יהא שורף, ונקודה דילה קמ"ץ, דאתמר ביה וקמץ הכהן, וכהנא איהו לימינא, קמ"ץ נקודה דאת י' מסטרא דימינא לא אתחייב נקודה אחרא:

היא העולה גוון תניינא דאתאחיד בצלותא דמנחה, ביה סלקא ברתא לגבי שמאלא דתמן ה' עלאה, ובה הרוצה להעשיר יצפין, ובגין דאתתא מתמן, אמרי מארי מתניתין אוקירו נשייכו כי היכי דתתעטרון, בגין דמצפון אינון, ומצפון זהב יאתה, ונקודה דאיהי מחייבא לאת ה' מסטרא דשמאלא שב"א, ועליה אתמר בא"ש ה' נשפט, על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבקר דא גוון תכלת, דאיהו אחיד בצלותא דערבית, וביה סלקא שכינתא לגבי עמודא דאמצעיתא, וצלותא דערבית לקבל אמורין ופדרין דמתאכלין כל הלילה, ובגין דא תכלת דומה לרקיע, דאתמר יהי רקיע בתוך המים, דאפריש מחלוקת בין ימינא ושמאלא, ונקודה דרקיע חל"ם, ומאן רקיע דא ו' דאיהו כגוונא דא א' רקיע, וההוא ניצוץ חל"ם עליה, והאי נקודה איהי מחייבת לאת ו', ורזא דנקודה יקו"ק, ורזא דמלה רק באבותיך חש"ק ה', כי בי חש"ק ואפלטתהו, כי ב"י רזא דשמא דמ"ב, כ"י ב"י ירבו ימיך וגומר. ואית מאן דאיהו מפרש אלין:

תיקוני זהר דף קכז/א

תלת גוונין ברקיעא, דאינון חוור ואוכם ותכלת, חד חוור לעילא מן שרגא, וחד תכלת לתתא, אוכם באמצעיתא אפריש בתרוייהו, ולא אשתמודעו בקדרותא דיליה, ורזא דא מארי מתניתין אוקמוהו כגוונא דא, מאימתי קורין את שמע בשחרית, כדי שיכיר בין תכלת ללבן, מיד דאתעבר קדרותא דשמיא, דאתמר בה אלביש שמים קדרות, מיד נהיר שמיא ואשתמודע איהו בין תכלת ללבן, ואשתמודע הכא תכלת מסטרא דשמאלא, לבן מסטרא דימינא, עמודא דאמצעיתא אחיד בתרוייהו, וביה קורין קריאת שמע בשחרית, דאיהי שכינתא בת עין:

והכי קריאת שמע דערבית צריכין לייחדא לה בעמודא דאמצעיתא, כמה דתקיננו מארי מתניתין, לקרות קריאת שמע בככבים דאינון בינונים (כנויים), דהכי אוקמוהו, לא מן הכוכבים הנראים ביום, ולא מן הכוכבים הנראים בלילה, אלא מן הבינונים, דאינון מסטרא דעמודא דאמצעיתא, הא הכא תלת גוונין בשרגא, שכינתא נר דאתאחדת בהון, כי נר מצוה ותורה אור, אור דא אורייתא דבכתב, דאיהי נשמת אדם, דנהירת על נר, על תרוייהו אתמר, את המאור הגדול לממשלת היום, ואת המאור הקטן לממשלת הלילה:

גוון חוור ביה א"ל מלך יושב על כסא רחמים ומתנהג בחסידות, גוון תכלת כורסיא דדין, דאינון אימא עילאה אימא תתאה, אקי"ק אדנ"י, מלך דאחיד בתרוייהו יקו"ק יקו"ק, עליה אתמר מה שמו ומה שם בנו כי תדע, ואינון חכמה ועמודא דאמצעיתא, מסטרא דדין אמר קודשא בריך הוא אני אמית, ומסטרא דכורסיא דרחמי אמר קודשא בריך הוא ואחיה, ובגין דא תלמידי חכמים כד הוו מסתכלין בגוון תכלת דעינא הוו מענישין ביה, כמה דאוקמוהו מארי מתניתין, בכל מקום שנתנו חכמים עיניהם או מיתה או עוני:

דבגוון חוור מתלבש א"ל מן מיכא"ל שר החסד, ותחותיה נחש, ופורץ גדר ישכנו נחש, בגוון סומק אתלבש גבריאל"ל שר הגבורה, ותחותיה שרף, בגוון ירוק אתלבש אוריאל"ל נוריא"ל שר שלום, ותחותיה עקרב, בגוון אוכם אתלבש רפאל"ל שר דשכינתא, ותחותיה צמאון:

ובכל אתר דהו מסתכלין בגוון חוור הו מחיי, ובזמנא דאסתלק יקו"ק מכורסיא דדין ומכורסיא דרחמי, לית תמן עונשא ולא אגרא, ובגין דיקו"ק אסתלק במזלא קדישא עלאה דאיהו כתר עלאה, בההוא זמנא בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא, אלא במזלא תליא מלתא, ובההוא זמנא הכל תלוי במזל ואפילו ספר תורה בהיכל, מה דהוה קרוב ה' לכל קוראיו, בההוא זמנא אתמר ביה רחוק מה שהיה, ועמק עמק מי ימצאנו, לית מאן דאשיג ליה אלא בחכמה ובבינה, ובגין דא כד אסתלק להאי אתר לא משיגין ליה בכל ספירן, אלא בחכמה ובבינה, דאינון י"ם י' חכמה מ' בינה, ובגין דא רחוק מה שהיה, ועמק עמק מ"י ימצאנו, ורזא דמלה קרובים אל ה' אלקינו":

וכד אסתכל דוד ברוחא דקודשא, וחזא דאסתלק לאי"ן בגלותא בתראה, אמר עלייהו אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי, אי"ן א' כתר עלאה י' חכמה ה' בינה, חזא דלא הו משיגין ליה, אלא בתלת צלותין דתקינו אבהן, דאתקריאו הרי יקו"ק, אמר עלייהו אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי, עזרי מעם ה', דא מלך יושב על כסא רחמים, וכסא דין אסתלק מתמן, ודא יקו"ק דאיהו מלגאו דכל ספירה וספירה, עליה אתמר לך ה' הגדולה והגבורה וגומר, בעשר ספירן שבח ליה דוד, בגין דאיהו לגו מכלהו, ואיהו מלבר דכל ספירה וספירה, ואיהו בין כל ספירה וספירה, לא אשתני בכל אתר:

אית עיינין מכמה גוונים, כגון ארגמ"ן רגמ"ן, ר' רפא"ל, ג' גבריא"ל, מ' מיכא"ל, ה' נוריא"ל, ורזא דמלה מרכבו ארגמ"ן, א' אור דנהיר באלין ארבע גוונים, א' אורפניא"ל ואיהו:

תיקוני זהר דף קכז/ב

מטטרו"ן, אור פניא"ל, ובגין דא אתקרי שר הפנים, ואיהו רזיא"ל ואיהו אוריא"ל, דהכי סליק לחושבן רזיא"ל, ואיהו סליק לחושבן רמ"ח פקודין דאורייתא, כחושבן אברה"ם, ודא מלאך החסד, דמתמן, אורייתא אתייהיבת, הדא הוא דכתיב (דברים ל"ג) מימינו אש דת למו, ואיהו ממונא על רזי אורייתא, והוא גלי עמיקתא ומסרתא, ידע מה בחשוכא, בגין דחשך איהו לבושא דאור, וביה אל"י דאתמר ביה זה אל"י ואנוהו, אור הוא ר"ז, וכל מאן דידע ביה עליה אתמר וכל רז לא אניס לך, ואיהו נהיר בגוון חוור דעינא, ואיהו נוריא"ל נור דליק מסטרא דשמאלא, דתמן רי"ו גבורה, ומתמן פקודין דלא תעשה, כורסיא דרחמי לימינא כורסיא דינא לשמאלא, עמודא דאמצעיתא כליל תרוייהו וביה יקו"ק, דכפל שמיה תרין זמנין ה' ה', ומשה דאתאחיד ביה כפל שמיה משה משה, ובגין דא ואדעך ב'ש"ם בתרין שמהן:

עיינין מרקמן נקידין בנקודין חוורין, כגון נקודין דעל לול"א, אסתמר מניה רמאי איהו, ומאן דאיהו בנקודין סומקין אושיד דמא איהו, בנקודין ירוקין כעסן איהו מסטרא דמרה, בנקודין אוכמין גזלן איהו גנב, כל בישין דעלמא אית ביה, עיינין עמיקין אית בהון עמק טוב ועמק רע, האי לא ידע בר נש לביה, (לביה) עמוק עמוק מי ימצאנו, אם הוא עומק טוב לא יכיל בר נש למנדע חכמתיה, ואם הוא עם הארץ כמה עמוקין מחשבתיך דיליה בישין, האי איהו קבר פתוח, הדא הוא דכתיב (תהלים ה') קבר פתוח גרונם וכו', לשונם עמל ואון, אסתמר מעינא דא, בכל מה דאסתכל אתלטיא, איהו מסתכל לתתא למחשב כל מחשבין בישין, לית סופא לרשיעותיה:

עיינין גבהנין בהפוכא, עלייהו אתמר וגביהן וגבה להם ויראה להם, וגבותם מלאות עינים וגומר, כמה דעיינין עמיקין אינון דינא ומותא, הכי עיינין גבהנין אינון חיי ורחמי, ואית עיינין גבהנין מסטרא דההוא דאתמר ביה כי גאה גאה, סוס ורכבו רמה בים, ואית מנהון דאתחזיין (נ"א

דאחזיין על גבי) גבה רוחא, ואחרנין דאתקריאו גאונים באורייתא, וכלהו אית לון עקרא לעילא, ובגין דא וגביהן וגבה להם ויראה להם, מסטרא דההוא דאתמר ביה כי גבה מעל גבה שמר, ודא מרכבה לעילא מן מרכבה, וגבהים עליהם, הדא הוא דכתיב (ישעיה כ"ב) משא גיא חזיון מה לך איפא כי עלית כלך לגגות, ואלין אינון דרכבין על מרכבות:

ועוד וגביהן אלין אינון אופנים, דאינון כגוונא דאתוון, וגבה להם אלין אינון שרפים דאינון לקבל טעמי דלעילא, כתרין על אתוון, וגבותם מלאות עינים אלין נקודין, דאתוון מלאות עינים מנייהו, כמה דאת אמר עיני ה' המה משוטטים בכל הארץ, מאי לארבעתם, אלין תלת חיוון, אינון דאתקריאו בשמא דיקו"ק, תלת זמנין כגוונא דא יקו"ק יקו"ק יקו"ק אלין, אינון ארבע אנפין לכל סטר לכל חיה, וגבותם מלאות עינים כגוונא דא הא הכא שבעין ותרין עיינין דאינון לקבל שבעים סנהדרין, ומשה ואהרן על גביהו, אלין אינון וגביהן וגבה להם:

תיקוני זהר דף קכח/א

כגוונא דא א א א א הא הכא חמש וארבעין עיינין כחושבן אדם ואינון יק"ו קו"י וק"י. ועוד וגביהן דא שכינתא דאיהי על גבי חיוון ומשיריין כלהו, הדא הוא דכתיב (תהלים ק"ג) ומלכותו בכל משלה, וגבה להם דא עמודא דאמצעיתא, דשכינתא איהי על גבי אופנים, ועמודא דאמצעיתא דאיהו כליל שית ספירן על גבי חיוון, דאיהו כליל לון מטטרו"ן, ודא איהו כי גבה מעל גבה שומר וגבוהים עליהם, אלין אינון אבא ואימא, כתרא על ראשיהו, דאינון על גבי שרפים דתליין מכורסיא:

ועוד וגביהן דא אימא עלאה, דאיהי על גבי ספירן דאינון תחותה, דמינה כל אתוון, וגבה להם דא חכמה, דמתמן נקודין, ויראה להם דא כתרא דתמן טעמי, וגבותם מלאות עינים, אינון אור צח אור מצוחצח אור קדמון, וכמה נהורין דתליין מנייהו דנהרין מלגא, כנשמתא בגופא:

ועוד וגביהן אלין אינון שבעה גלדי עינא, דאינון דא על גב דא כגלדי בצלים, וגבה להם דא עינא דאיהו כליל כל גוונין, וגבותם מלאות עינים אלין כנפי עינא ועפעפי וכרובי עינא, דארבע גוונין אית בעינא לקבל ארבע אנפין דכל חיה, ותרין כנפי עינא דאינון עפעפים, ותרין כרובי עינא, אינון לקבל ארבע גדפין דכל חיה, ובאלין ארבע גוונין דעינא נהרין ארבע אתוון יקו"ק, ובארבע כנפי עינא נהיר אדנ"י, דא איהו כי גבה מעל גבה שמר, וגבהים עליהם אלין אינון יקו"ק אקי"ק אבא ואימא:

ועוד עיינין גבוהין מסטרא דימינא, ועיינין עמיקין מסטרא דשמאלא, דא ענו ודא ביישן, מסטרא אחרא דא גס רוח ודא עז פנים, כרובי עינא ועפעפי עינא עלייהו אתמר והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה, סוככים בכנפיהם על הכפרת, דא כפורתא דעינא, תלת גוונין דעינא אינון אקי"ק יקו"ק אדנ"י, כלל ופרט וכלל, ואינון יחודא ברכה קדושה, וסימן י"עננו ב"יום ק"ראנו, דהכי סליק חושבן תלת שמהן אלין כחושבן יב"ק, אקי"ק כתר עלאה, יקו"ק עמודא דאמצעיתא, אדנ"י שכינתא תתאה, אדנ"י כלל (נ"א יהו"ה), אקי"ק פרט, יקו"ק (נ"א אדנ"י) וכלל:

ועוד עינא כגוונא דגופא, תרין כרובין דיליה כגוונא דתרין שוקין, תרין עפעפי עינא לקבל תרין דרועין, אלין מסככין ואלין פרחין, ואית כרובי עינא רברבין ועינא זעירא, ואית כרובי עינא זעירין ועינא רברבא, בגין דא אמר לאהרן ולבש הכהן מדו בד, ואוקמוהו מארי מתניתין, מאי

מדו כמדתו, הכי צריכין לבושי עינא דאינון כרובי עינא, דאינון דו פרצופין כתנות עור, דיהון כמדה דעינא:

ובגין דא לא יהיה לך בביתך אבן ואבן איפה ואיפה גדולה וקטנה, דגודל איהו מדה לעיינין לחוטמא לשפון לאודנין לפומא, האי איהו מדה דכלא, ובגין דא אמר קרא (שמות כ"ו) מדה אחת לכל היריעות, ועל כנפי עינא אתמר עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש לוחט, אלין אינון גווי עינא, ולקבל תרין כנפי עינא אינון תרין שפון דפתחין וסגרין, ולקבלייהו תרין כנפי ריאה, ועינא לקבל לבא דאיהו אש לוחט, ובכנפי ריאה רוחא דנשיב בהון, עלייהו אתמר עושה מלאכיו רוחות:

וכל אבר ואבר ברא ליה קודשא בריך הוא במדה במשקל, ואם תשכח עיינין חד זעיר וחד רברבא, לאו איהו דא במשקל ובמדה, שקרן איהו, אסתמר מניה, או אם עיינין רברבין ופומא זעירא, וחוטמא אריכא ואנפין זעירין, דלא אזלין כלהו במדה, עיינין וחוטמא ואנפין ופומא, עולין איהו דא, ובגין דא לא תעשו עול במשפט במדה וגומר, במדה דא מדה דשיעור קומה:

תיקוני זהר דף קכח/ב

דכל מאן דלא איהו בעל מדות, אכחיש שעור קומה דלעילא, ולא אתנטיל מתמן, דעשר ספירן דלעילא כלהו אזלין במדה מסטרא דאת ו', ובמשקל מסטרא דאת ו', תרי מאזני השקל אינון ה' ה', מדה אחת:

תא חזי י' איהו רישא, ואיהו מדה דעיינין דאודנין דאנפין דתרין נוקבין דחוטמא, מדה דפומא, שקל הקדש דא ו', שקל דגופא, כנפי השקל ה' אצבען דימינא וה' דשמאלא, ובגין דשמא דיקו"ק איהו מדה ושעור ומשקל, אמר קרא (ויקרא י"ט) לא תעשו עול במשפט במדה במשקל ובמשורה, וכגוונא דא לא יהיה לך בכיסך אבן ואבן גדולה וקטנה, מאי כיס הכא דא פומא:

אדהכי הא סבא עלאה אזדמן לגביה, ואמר והא אם עיינין שקילין הא אינון במדה, אבל אם אינון עיינין רברבין ושפון זעירין לא אכחיש מדה, אלא אם עיינין דא רב ודא קצר, דא עב ודא כחוש, או אנפין דא אריך ודא קצר, דא עב ודא כחוש, אלא בתר דזיווגין שקולין כל חד למיניה, ודאי לא אכחיש עובדא דבראשית:

ב' בתוספת, תרין כיסות פומא ולבא, דהכי אוקמוהו מארי מתניתין עלייהו, מי שאין תוכו כברו אל יכנס לבית המדרש, דודאי איהו מאילנא דטוב ורע, דאיהו יימא חד בלב וחד בפה, מאן דאיהו מאילנא דחיי איהו תוכו כברו, פומא ולבא שוים, ועלייהו אתמר ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם, אבל אחרא דאין תוכו כברו דלאו פומיה ולביה שוין, עליה אתמר ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו, דודאי דא איהו ערבוביא בישא, דמשקר מוניטא דמלכא, דמערב כספא בעופרת. ודא הוה חטא דחיה דהטיל בה נחש זוהמא, דאיהו עופרת דאתערב בטפה (נ"א בכספא) חוורא כספא מזוקק, ולא אתדכי זוהמא מניה עד דאתא אברהם ועאל בנורא ואתלבן כספא, ונפיק עופרת לבר דאיהו ישמעאל, ואתמר באדם מושך בערלתו הוה, אתערב ערבוביא בדהבא, אצטריף ביצחק, ואפיק זוהמא לבר ודא עשו, ביעקב נח ואשתרש ואפיק תולדין, ואתרבי עץ החיים בענפוי ושרשוי:

עיינין בעגולא מסטרא דאת י', באריכו מסטרא דאת ו', כנפי עינא אינון ה"ה, בארבע אתוון אלין איהו עינא במדה במשקל ובמשורה, והכי כל אבר ואבר ביה תשכח יקו"ק, דאזיל במדה ובמשקל, ואיהו במדה ובמשקל דבורא, קלא איהו שקל, מדה דבור, כנפי תקלא תרין הבלין דאינון אמירה וקריאה:

גוונין דעינא, חוור לבנ"ה סומק מאדי"ם, ירוק חמ"ה, אוכם שבתא"י, תכלת צד"ק, ואינון כגוונא דחסד גבורה תפארת יסוד ומלכות, תרי כרובי עינא נצה והוד לקבלייהו נג"ה ככ"ב, כגוונא דסטרא דדכיו, הכי אינון מסטרא אחרא. שבעה ככבי לכת אינון שבע כפולות בג'ד' כ'פ'ר'ת' כגוונא דא ב ב ג ד ד כ פ ר ת, דינא רפיא ודינא קשיא, ובהון והחיות רצוא ושוב, רצוא בדג"ש ושוב ברפ"ה, ואינון דינא ורחמי, והכי אינון מסטרא אחרא שבע כפולות, לקבלייהו שבע רקיעין שבע ארעין, ואינון שבעה ושבעה מוצקות, והכי אינון שבע תרעין דגיהנם ושבע היכלין, מליין נחשים ועקרבים וחשוכא, דמתמן הוה מתנבא בלעם חייבא, ועלייהו אתמר כי שמים כעשן נמלחו והארץ כבגד תבלה, וככביא דילהון עלייהו אתמר ונמקו כל צבא השמים, המה יאבדו ואתה תעמוד, ובאבודא דילהון י"שמחו ה"שמים ו"תגל ה"ארץ דאתבריא בשמא דיקו"ק. אנפין אינון בארבע גוונין, אית בר נש:

תיקוני זהר דף קכט/א

דאנפוי חוורין מסטרא דאנשי חיל, ואית בר נש דאנפוי סומקא מסטרא דיראי אלקי"ם, ואית בר נש דאנפוי ירוקין מסטרא דאנשי אמת, ואית בר נש דאנפוי אוכמין מסטרא דשוניא בצע, לקבלייהו ארבע אחרנין מסטרא דמסאבו כלהו חשוכין, אנפין מסטרא דימינא בישא עופרת, דמתרבין מליחה חוורא, אינון עבים וגסים, ועינוי גסים ועבים, וגופיה עב וגס. מסטרא דימינא מוחא, חוורא ככספא, זרע אברהם אוהבי. ומאן דאיהו אנפוי וגופיה וכל אברין דיליה גסין ועבים, איהו עצל כבד חשוך, ומסטרא דהאי ליחא אתמר באברהם ותרדמה נפלה על אברם, והנה אימה חשכה גדולה נפלת עליו, והאי ליחה איהו זוהמא דהטיל נחש בחוה, ומסטרא דיליה תכבד העבודה, ומסטרהא ולא שמעו אל משה מקצר רוח ומעבדה קשה, ומסטרהא ויכבד לב פרעה ועבדיו, ואיהי כובד המס וכובד המלאכה:

אנפין ירוקין, אינון מסטרא דמרה, ירוקין חשוכין, והאי בר נש איהי קל, בהפוכא דליחה דאיהי כבדה, האי קל והאי כבד, האי פתי לביש והאי פקחא לביש, האי מזקין במהירו ואקדים בסיבו, והאי קשיש בסיבו, ואיהו מאוחר בסיבו, האי אתעביד פתי למפתי בני נשא ברמאות, בגין דאיהו מסטרא דנחש הקדמוני דמפתי לבני נשא, אסתמר מניה, והאי ירוקא פקחא לביש, האי כל מה דאית בליביה שפיך לבר, והאי גניז לון לגאו, האי כל עובדוי בעכובא, ודא כל עובדוי במהירו, ואיהו יבש גופא ואנפין וכל אברין דיליה, בהפוכא דאחרא, בגין דגיהנם דאיהי מרה ירוקא אוקיד ביה דאיהי כעס, כעסן איהו ודאי, דאוקיד ביה נורא לפום שעתא ומיד שכיך, הכי כל עובדוי בעי למעבד במהירו, ואחרא דאיהו כבד בנחת, דא בהפוכא דדא, דא נחש ודא שרף, דא מיא ודא אשא, מיא דמי טופנא דחביל כל בשרא, האי אחרא מניה גפרית ואש:

אנפין סומקין מסטרא אחרא, האי אתחזי בינוני לא גס ולא יבש, האי אתאדם מסטרא דמאדים, אושיד דמא איהו, אסתמר מניה, ותרין אינון בהפוכא סומק ואוכם, דא בינוני במתקלא, ודא בהפוכא מסטרא אחרא, דא שמחן ודא עציב, שמחן מסטרא דדם, שחוק הכסיל, ודא עציב מסטרא דמרה אוכמא, דא גזיל ושפיך דמא, ואיהו וותרן, ודא כניש קובץ על יד:

מסטרא דדכיו בהפוכא, אנשי חיל אנפין חורין מסטרא דמוחא, יראי אלקי"ם מסטרא דלבא, אנשי אמת מסטרא דפומא, שונאי בצע מסטרא דגופא, והא אוקמוה אנשי חיל יראי אלקי"ם אנשי אמת שונאי בצע מסטרא דאדנ"י, שעור ומדה דילהון יקו"ק מלגאו ומלבר, י' אתלבש באנשי חיל ודא מוחא דתמן חכמה, ה' ביראי אלקי"ם דאיהו לבא, ותמן דחילו ורחימו דאינון י"ק בימינא ובשמאלא, ואינון נסתרות במוחא ובלבא, ו' אתלבש בפומא מסטרא דאלין דאינון אנשי אמת, ה' אתלבש בגופא מסטרא דאלין שונאי בצע, ואינון תורה ומצוה, ועלייהו אתמר וה'נגלות:

אנפין עגולין מסטרא דנקודי, דאינון קמ"ץ פת"ח צר"י סגו"ל שב"א חל"ם חר"ק שר"ק שור"ק, מלכות עגולה דכלהו. תא חזי, תשע זמנין יקו"ק, בכל ספירה וספירה נקודה דיליה, ואיהו יקו"ק במלכות בלא נקודה, ואלין אינון נקודין דמחייבין כל ספירה וספירה, תשע נקודין אינון חד יקו"ק בקמ"ץ, תניינא יקו"ק בפת"ח, תליתאה יקו"ק בציר"י, רביעאה יקו"ק בסגו"ל, חמישאה יקו"ק בשב"א:

תיקוני זהר דף קכט/ב

שתיתאה יקו"ק בחל"ם, שביעאה יקו"ק בחיר"ק, תמינאה יקו"ק בשלש נקודות, תשיעאה יקו"ק בשור"ק, מלכות יקו"ק כלילא מכלהו. קמ"ץ אתקרי בנקודה דא מסטרא דכתר עלאה דאיהו סתים כקמ"ץ, דאיהו סתים במחשבה, דלא ידע בר נש מה דאית בגויה, ומאן דאיהו לגו סתים במחשבה, עלת העלות קרינן ליה:

ואתקרי פת"ח כנקודה דא מסטרא דחכמה, דבה אתפתח ואתגליא מחשבה סתימא, כגוונא דא לעילא כדיוקנא דא א', לתתא כדיוקנא דא א', ותרין נקודין אתגליאו באימא, בכתרא עלאה סתימין אינון, ואתעבידו צרי יקוק, עלייהו אתמר וייצר ה', כי בי"ה ה' צור עולמים, צייר תרין עלמין עלמא דין ועלמא דאתי:

סגו"ל דא חסד, ביה שכינתא איהו סגולת"א לעילא, סגו"ל לתתא, סגולתא ורחימא מסטרא דימינא. שב"א כגוונא דא מסטרא דשמאלא, כי באש ה' נשפט, ותפול שבא ותקחם, שבה עמדי דאיהי שכינתא דאתקרי שב"א מסטרא דשמאלא. ואתקרי חל"ם כגוונא דא מסטרא דעמודא דאמצעיתא, משם רועה אבן ישראל, אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה, כל מרגליתא יקירא איהי בחל"ם, הדא הוא דכתיב (שמות כ"ה) לשם שבו ואחלמה, וביה ונחלמה חלום:

חר"ק אתקרי מסטרא דשוקא ימינא כגוונא דא ביה חקירה, החקר אלוי"ה תמצא, ואיהו קרח הנורא, קרח מההוא נורא דאיהו עמודא דאמצעיתא. שר"ק הוד אתקרי, כגוונא דא יהוה, מתמן אתקריאת שכינתא שר"ק, קשר המרכבה, ואיהו הוד דמשה, ביה אשתלימו חמשה בריחים לקרשי צלע המשכן השנית, כחושבן ה' דיליה, אשתאר ו"ד דו פרוצפין, עליה אתמר עשר אמות ארך הקרש, קרש, קשר:

שורק יהוה, דא צדיק, דאיהו קושר המרכבה, דאיהי שכינתא עם קודשא בריך הוא, הדא הוא דכתיב כי כל בשמים ובארץ, ודא דמתרגמינן דאחיד בשמיא ובארעא, ועליה אתמר ואנכי נטעתיך שורק כלה זרע אמת, זרע אמת הוא ודאי, דאתמר ביה תתן אמת ליעקב, איהו זרע, ושכינתא עזר, הדא הוא דכתיב (בראשית ב') אעשה לו עזר כנגדו. כל אלין נקודין אתחייבו

בשמה (נ"א אתחייב שמא) קדישא מסטרא דתשע ספירן, ומלכות כלילא דכלהו, אהבת כלולתיך, הא הכא אנפין עגולין דלעילא, נקודין בנקודין:

ואית אנפי רברבי, ואנפי זוטרי, אנפין דרחמי, ואנפין דזעם, דבהון וא"ל זועם בכל יום, ובגין דא אמר למשה המתן לי עד שיעברו פנים של זעם, ומיד ויעבור ה' על פניו ויקרא, ה' ה' א"ל רחום וחנון, דאינון ברזא דאת וא"ו, תלת עשר מכילן, א' דבאמצעיתא דוא"ו אך אפים, מאי אפים דיליה ו"ו, דבהון מאריך אנפין על חייביא, ומרחם על עלמא, ועלייהו אתמר יאר ה' פניו אליך ויחנך, ישא ה' פניו אליך, ה' ה' אינון גוונין דאנפין חוור וסומק, וחוטמא איהו אריך אנפין, יו"ד פומא כללא דתלת דרגין, י' חוט בעגולא, ו' לשון, ד' כללא דארבע תקונין שפון ושינים וחיך וגרון:

תא חזי אתמר באדם משנה פניו ותשלחהו, ומאן גרים ליה שנויא דאנפין, לשנאה ליה דלא ישתמודען ביה מארי דדינא, האי איהו שנוי מקום שנוי השם שנוי מעשה. ועוד נקודין אינון סגולין נהרין (נ"א בהדין) נקודה דאורייתא, ואינון נענועין דאתוון, לקבל פרקין וערקין, דאינון נענועין דאברין דגופא. ואתקריאו באלין שמהן, ק"דומיאל (נ"א ק"דמיאל) (ס"י קמואל) מ"לכיאל צ"וריאל הא קמץ באתווי, פ"דאל ת"ומיאל ח"סדיאל הא פתח, צ"וריאל ר"זיאל י"ופיאל הא צרי, ס"מטוריה:

תיקוני זהר דף קל/א

ג"זריאל (נ"א ג"בריאל) ו"ענאל ל"מואל הא סגול, ש"מעיאל ב"רכיאל א"הניאל הא שבא, ח"ניאל ל"הריאל (נ"א ל"הדיאל) מ"חניאל הא חלם, ח"זקיאל ר"הטיאל ק"רשיאל (נ"א ק"דושיאל) הא חרק, ש"מועאל ר"עמיאל ק"ניאל הא שרק, ש"משיאל ר"פאל ק"דשיאל הא שרק, הא תמניא ועשרין שמהן, דאתמר בהון כח מעשיו הגיד לעמו, זכאין אנפין דנהרין בהון אלין שמהן, ואינון לקבל י"ד פרקין דיד ימינא ולקבל י"ד פרקין דיד שמאלא, יקו"ק אלקינ"ו יקו"ק, כוז"ו במוכס"ז כוז"ו, עלייהו אתמר לא יהיה לך אלקים אחרים על פני, ואם לאו עלייהו אתמר יד ליד לא ינקה רע:

חוטמא אריכא, דא הוא בר נש דאית ביה רחמי, חוטמא קמיטא מארי דרוגזא איהו, חוטמא עקימא מסטרא דחוויא איהו, בכל אבר דחב בר נש ההוא חוויא איהו כריכא תמן ועקים ליה, בין באודנין בין בעיינין בין בחוטמא בין בפיימא, ועליה אתמר מעות לא יוכל לתקון וגומר, וכל כאבין דבני נשא דאינון תקיפין, דאתמר בהון וחלים רעים ונאמנים, הוא דנשיך לון ההוא חויא בכמה נשיכין בההוא אבר דחב, עד דאתפרע מההוא חובא, ובגיניה אתמר אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק, לא יפסיק ביחודא בצלותיה, והא כתיב בכל פקודין (ויקרא י"ח) וחי בהם, ולא שימות בהם, אמר להם בגין דא אמרו אבל עקרב פוסק בגין דקטיל. תא חזי בחוטמא אית תרין נוקבין, מחד נפיק רוחא, ומחד נפיק תננא, הדא הוא דכתיב (דברים כ"ט) כי אז יעשן אף ה' וקנאתו באיש ההוא, ברוחא קריר אמר (שמות ט"ו) וברוח אפיך נערמו מים, בתננא דסליק כעשן אמר נשפת ברוחך כסמו ים:

אודנין אית בהון אדרין ואכסדרין, ועלייהו אמר דוד שיר למעלות, דאינון כי גבה מעל גבה שמר, וגבהים עליהם, אי אינון אטימין אודנין לתתא, הכי אינון אטימין תרעין דשמיעה לעילא לגבייהו, ואינון תרעין דאתמר בהון שומע תפלה, שמע ישראל, מתמן צריך לכוונא בשמיעה. אמר ליה רבי אלעזר, אבא, והא שמיעה באן אתר תליא לעילא:

אמר ליה ברי ראייה הוא כסא למזרח, דמתמן נהורא נפיק לעולם, כמה דאוקמוה מארי מתניתין, מזרח משם האור יוצא לעולם, יהודה איהו למזרח, ואתמר ביה גור אריה יהודה. מערב דא פומא דתמן ערוב דכלא, ותמן מתערבין כל חיילין וכל דרגין, ומחנה אפרים למערב, ומטה למערב בין צפון לדרום. שמיעה לקבל שלחן בצפון, ותמן דחילו, הדא הוא דכתיב (חבקוק ג') ה' שמעתי שמעך יראתי, ומחנה דן לצפון, ואזן דמות אל"ף, דאתמר ביה אלף בינה, דאיהי נמי עוז לצפון. ריחא לדרום, ריח ניחח לה', ואית לחוטמא תרין נוקבין, כלילין מדינא ורחמי, ואינון י' י', חוטמא ו' באמצעיתא, תרין צנורות אינון דיליה, ואתמר לגבי מחנה ראובן לדרום ראו בן, תרין נוקבין דחוטמא אינון לקבל לאה ורחל, חוטמא בארז מישור בינייהו דא יעקב:

אמר ליה רבי אלעזר, אבא, מנא לך דאימא (נ"א דבינה) איהי לצפון, ובה תליא שמיעה, אמר ליה ברי חמשיין תרעין אינון דבינה, ובה מייחדין כ"ה כ"ה אתוון תרין זמנין בכל יומא, וישראל איהו בן י"ק, בינה ודאי כללא דתלת אתוון אבא ואימא וברא, ובגין דא שמיעה בה תליא, לית תקווא מאלין ארבע (אתוון) דלא אתכלילן בה עשר ספירן, דאינון יו"ד ק"א וא"ו ק"א, וארבע אתוון דאינון יקו"ק איהו לא אשתני בכל אתר, איהו שמע דשמאלא:

תיקוני זהר דף קל/ב

לישראל, ואסתכל בימינא עלייהו, ובדרום איהו מרחף עלייהו, הדא הוא דכתיב ורוח אלקי"ם מרחפת על פני המים, ובמערב איהו ממלל עמהון, שנויין אינון במאני דגופא, אבל ביה לית שנויא כלל, הדא הוא דכתיב (מלאכי ג') אני ה' לא שניתי, ובכל אבר ואבר (דאיהו נרא דכל פקודא), בעי בר נש לאמלא לקודשא בריך הוא, ולתקנא ליה אתר דכיא ונקיא לשריא ליה תמן, ובגין דא צריך בר נש לבערא מיניה מכל אבר ואבר, כל מחשבין וכל הרהורין בישין דטנופין דאינון קליפין, וצריך לאוקדא לון בכל פקודין כשרין, דשריין על כל אבר ואבר, דאינון נרות, דכל פקודא נר אתקריאת, הדא הוא דכתיב (משלי ו') כי נר מצוה, נר ה' נשמת אדם, ובה צריך למהוי חופש כל חדרי בטן, ולבערא מנייהו שאור וחמץ מוץ ותבן, שאור וחמץ מן העסה (נ"א הטפה), מוץ ותבן מן החטה, לשריא תמן י"ק, י' בעסה דאיהי טפה, ה' בחטה, דאיהי לבערא חט מן ה' דאשתארת סלת נקיה:

דכל פקודא דשריא על כל אבר ואבר אית לה שם ידיע, וכל חיילין ומשריין דמלאכין דתליין מניה, כלהו אתכנשו לההוא אבר, ונטרין ליה מכל מרעין בישין, ומאן דחליף לון או קרא לון באבר דלאו דילהון, ולאוי אינון ממנן עלייהו, איהו אכחיש סדורא דעובדא דבראשית, ולאוי מתכנשין לגביה, למלא דשוי ממנן על מלכותיה, ופליג לון על כל אתר ואתר, ואמר לון אנת תהא ממנא על אתר כך וכך, ואנת כך וכך, ולכל חד שוי ליה באתר ידיע, ובמלה ידיע, לית ליה חלוף באתר אחרא:

אבל קודשא בריך הוא דשלטנותיה בכל אתר כנשמתא דשלטנותה על כל אבר ואבר, מלא כל הארץ כבודו, בכל אתר דקרי ליה בר נש עני ליה, אלא אם ההוא אתר דההוא אבר איהו פגום בחובה דעביד בר נש, קודשא בריך הוא לא שריא בההוא אבר, דעליה אתמר כל איש אשר בו מום לא יקרב:

ואברין דבר נש כלהו אינון מסודרין על סדרי בראשית, ובגין דא אתקרי בר נש עולם קטן, ומאן דאמליך לקודשא בריך הוא על כל אבר ואבר, כאלו אמליך ליה על כל עלמא, ואגרא דבר נש דאמליך ליה על כל אבר ואבר לא אתייהב רשו לגלאה, דאלין אינון טעמי מצוות דלא אתייהבו

לגלאה, בגין דלא יהא בר נש עובד לקודשא בריך הוא על מנת לקבל פרס, אבל ברי מלין אלין דלא צריכין לאתגליא, יהון טמירין בלבך, עלייהו אתמר לאכול לשבעה ולמכסה עתיק, מלין עתיקין דלא אתמסרי לגלאה יהון טמירין בלבך:

תא חזי כד בר נש מתעטף בעטופא דמצוה, ומנח תפילין, וקרי קריאת שמע, הא תקין ליה כורסיא בעטופא דמצוה, והא אוקמוהו והוכן בחסד כסא, ובתפלין איהו מעטר ליה, הדא הוא דכתיב (יחזקאל כ"ד) פארך חבוש עליך, וקרא ליה דישרי על כורסיא דתקין ליה בקרא דשמע ישראל, הכי קודשא בריך הוא מתקן ליה בההוא עלמא כורסיא ועטרה, וכמה דאיהו נחית ליה תמן, ויקום כורסיא בגיניה, ואמליך ליה על כל מלאכין ומשריין דתמן, הדא הוא דכתיב (בראשית א') וירדו בדגת הים ובעוף השמים וגומר, ורזא דמלה כי מכבדי אכבד ובוזי יקלו:

וכמה דנחית ליה בכמה נגונין דשירות תושבחות והודאות, הכי כד סליק לעילא כלהו חיוון דמרכבות, ומשריין דמלאכין קדישין, דחיות ואופנים ושרפים, פתחין ליה גדפיהו בחדווא בנגונא לקבלא ליה, הא הכא אגרא דצלותא ותקונין דילה דאיהי פקודא חדא:

פקודא דברית מילה, בגזירו דערלה ופריעה, כמה דאיהו אעבר מההוא אבר כל אלין קליפין דאלהים אחרים, ותקין ביה אתר לשריא ביה שכינתא תמן, דאיהו אות ברית מילה, הכי קודשא בריך הוא כד נשמתיה:

תיקוני זהר דף קלא/א

סליקת לעילא, הדא הוא דכתיב (דברים ל') מי יעלה לנו השמימה קודשא בריך הוא אעבר מניה כל מלאכי חבלה ומקטרגין דלא יקרבו לגביה בגין דשמא דה' שריא עליה דתשכח ליה באלין תיבין מי יעלה לנו השמימה, ראשי תיבין מיל"ה, וסופי תיבין יקו"ק, בשמיה סליק לעילא נשמתיה, ובההוא זמנא יתקיים ביה וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך, וכמא דאיהו מקבל עליה כל פקודין דעשה בדחילו ורחימו, הכי אמליכין ליה לעילא חיילין ומשריין, על אלין עלמין דתקין ליה קודשא בריך הוא לעילא, ומקבלין ליה עלייהו בדחילו ורחימו דמאריהון:

ובזמנא דבר נש אשתדל באורייתא דאיהו אור, ובמצוה דאיהו נר, כאלו נהיר עמודא דעננא ביממא קדם ה', ועמודא דאשתא בליליא, הכי כגוונא דא כד אזיל לההוא עלמא, מה כתיב ביה (שמות י"ג) וה' הולך לפניו יומם בעמוד ענן ולילה בעמוד אש להאיר להם, למאן לנשמה ורוחא ונפשא דיליה, דאינון לקבל כהן לוי וישראל, וכלא בזכו דאורייתא דאיהו אור ונר:

וכל מאן דנטיר שבת ואוקיר ליה ומענג ליה בגין יקרא דקודשא בריך הוא, הכי קודשא בריך הוא יהיב ליה אתר לעילא בניחא דלא טרח ביה, ונח תמן מכל טרחא דהאי עלמא דטרח בכמה גלגולין ועובדין, ברי תא חזי, כל פקודין אלין תליין בדיוקנא דמלכא, ואית פקודין דאינון על מנת לקבל פרס, ותליין מדיוקנא דההוא נער דלעילא, וצריך לפרשא כל פקודין דאינון בדיוקנא דמלכא:

אית (אלין) דתליין מרישא, ואית (ואלין) דתליין בעיינין, וכמה מלאכין ומשריין עלאין דאינון עיני ה' ממנן עלייהו, ואית פקודין דתליין מן אודנין, וכמה מלאכין דאתקריאו אזני ה' ממנן

עלייהו, ואית פקודין דתליין מאנפין, וכמה מלאכין דאתקריאו פני ה' ממנן עלייהו, דאתמר בהון וארבעה פנים לאחת, ואית פקודין דתליין מחוטמא, וכמה מלאכין דאתמר בהון עושה מלאכיו רוחות ממנן עלייהו, ואית פקודין דתליין מפומא, וכמה מלאכים דממנן על קלין דאורייתא ועל דבורין, דאתמר בהון כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר, ואית פקודין דתליין מיודי דמלכא, וכמה מלאכין ממנן עלייהו דאתקריאו ידין, הדא הוא דכתיב (יחזקאל א') וידי אדם מתחת כנפיהם, ואית פקודין דתליין מגופא כענבין דאתכלא:

אמר ליה רבי אלעזר, אבא, והא לעילא הא אוקמוה דלית גוף ולית גויה, אמר ליה ברי, לעלמא דאתי אתמר דאיהי אימא עלאה, אבל לתתא אית גופא בעלמא דין דאיהי שכינתא תתאה, וגופא איהי אורייתא, דמינה תליין כל פקודין, ואית פקודין דתליין מאות ברית, וכמה מלאכין ממנן עלייהו דאתקריאו מארי דאותות, דאתמר בהון והיו לאותות, ועלייהו אתמר למשה וזה לך האות, והאי איהו אות דכל צבא השמים ממנן עליה, ואית פקודין דתליין ברגלין, וכמה מלאכין ממנן עלייהו, דאתמר בהון והחיות רצוא ושוב, ואתמר בהון ורגליהם רגל ישרה, והכי תליין כלהו מגופא, בשערא דתליא מרישא, וכל נימא ונימא אחזי דאיהו מלאך דתליא מרישא:

וכל מאן דפשע בפקודא, כאלו פשע בדיוקנא דמלכא, זכאה נשמתא דאיהי בדיוקנא דמאריה, דמקיים פקודין אלין, דמינה תליין כל מלאכין אלין דאתקריאו עיני ה' אזני ה', וכל תקונין וחיילין משריין דגופא דלעילא, וכד סלקת נשמתא כל אלין חיילין סלקין עמה, וכד נחתא כל אלין חיילין נחתין עמה, איהי סלם, והנה מלאכי אלקי"ם סלקין ונחתין בה, בה ממש, וכד סלקא, קלא נחית ברומי רקיעין לכל חילין ומשריין, הבו יקרא לדיוקנא דמלכא:

תיקוני זהר דף קלא/ב

מצוה דכל פקודא, ביה שריא יקו"ק, הוא אשתכח בכל אבר ואבר, הוא אשתכח בארבע גוונין דשערא, ובארבע גוונין דעינא, ובארבע אדרין דאודנא, ובארבע גוונין דאנפין, ובקלא ובדבורא ובקריאה ואמירה, (ובעשיה דידין), ובכל אבר ואבר דגופא איהו יקו"ק, ממנא על כל מצוה ומצוה, דביה מצוה בא"ת ב"ש, מ"צ י"ה, פ"ץ ו"ה, הא מצוה יקו"ק, מצפ"ץ, יקו"ק בא"ת ב"ש מצפ"ץ. וברי, כל אברין אתקריאו כנויין לשמא דיקו"ק, וכל מלאכין דתליין מההוא אבר כלהו סלקין ונחתין בשליחותיה, וכל מאן דקרא למלאכין ולכנויין ולא בההוא אבר דממנא עליה, לית סליק פעולה בידוי:

רישא איהו כנויא דשם אקי"ק, וכל מלאכין, וממנן דהויו"ת, מהכא תליין, וביה שאלין מלאכין איה מקום כבודו להעריצו, אי"ה רשים באקי"ק, ותמן הי"ה דסליק בחושבן כ' דאיהו כתר, איהו רשים בא"ב ג"ד ה"ו ז"ח ט"י, (אקי"ק) אל"ף ק"א יו"ד ק"א איהו רזא דעשר אתוון מעילא לתתא, האי איהו כתר בריש כלהו שמהן, ולעילא מניה יו"ד ק"י וא"ו (נ"א וי"ו) ק"י, אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד, לעילא מניה יו"ד ק"א וא"ו ק"א, וכלהו סלקין לארבעין ותרין אתוון, ואלין אינון אתוון דאתבריאו בהון שמיא עלאין, וארצות החיים, דאלין אתקריאו שמי השמים, ומאן דברא בהון כלא, אומנא דכלא, עלת העילת מתעלה על כלא, הוא בריך לכלא, ולעילא מכל ברכאן, הדא הוא דכתיב (נחמיה ט') ומרום על כל ברכה ותהלה, ולא צריך איהו ברכאן מאחרא, דלית עליה מאן דאשפע ליה:

ברי אית פקודין דתליין ברגלין, דאתמר בהון ורגליהם רגל ישרה, על ארבעת רבעיהם, בלכתם ילכו, דא אדנ"י, דעליה אתמר צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו, ואינון מאת אדנים למאת

הככר, דנחתין למאה ברכאן, ודא ק' מן צדקה דאיהי צלותא, צ' תשעים אמנים, ד' ארבע קדושות, ק' מאה ברכות, ה' חמשה חומשי תורה, והאי צדקה איהי אימא עלאה, צדק אימא תתאה, דאתמר בה צדק לפניו יהלך, צדק יקראהו לרגלו, דא דינא, ודא רחמי, צדק אימא תתאה, צדקה אימא עלאה:

כל פקודין דהליכה תליין ברגלין, כגון הליכה לבי כנישתא, הליכה לברית מילה, הליכה למת מצוה, או לכל הליכה דמצוה, והאי פקודא דברית מילה תליא בצדיק, וצדקה בידין מן נתן נתן, כל פקודין אינון משולבין אלין עם אלין, הדא הוא דכתיב (שמות כ"ו) משולבות וכו', וכן תפלין תליין ברישא ובידא שמאלא, ציצית על כתפא, מצות ללמוד וללמד בפומא, וכן צלותין תליין בפומא, והכי מצות שופר ברוחא דנשיב ביה בפומא, וההוא רוחא אתעביד קלא, וכן קרבנין דאינון ריח ניחח לה' תליין בחוטמא, ואעי בוסמין דאבדלתא, וכל דינין תליין בדבורא, וכן בעיינין, כמה דאוקמוהו מארי מתניתין אין לדיין אלא מה שעניו רואות:

ואית פקודין דתליין בשמיעה כגון קריאת שמע, או פקודין אחרנין, דאתמר בהון אם השמיע לאזנו יצא, ודא תקיעת שופר, סוף סוף באלין אברין תליין כל פקודין, אלא פקודא דיראה ואהבה אלו תליין במוחא ולבא, וכל פקודין דעשיה כגון סוכה ולולב תליין בידין, ובאלין תקונין (י"א פקודין) צריך בר נש לאשתמודעא כל מלאכיא דאתקריאו עיני ה' אזני ה', ואינון דאתמר בהון עושה מלאכיו רוחות (משרתיו אש לוחט), דתליין בחוטמא, ומלאכין דאתמר בהון כי עוף השמים יולך את הקול דתליין בקלא, ובעל כנפים יגיד דבר דתליין בדבורא, ומלאכין דתליין בעשיה, כגון וידי אדם, ומלאכין דאתקריאו אותות, דתליין בצדיק:

תיקוני זהר דף קלב/א

דאתמר בהון ומאותות השמים אל תחתו, ומלאכין דתליין ברגלין, דאתמר בהון והחיות רצוא ושוב, ונענועא דכולהו יקו"ק, וצריך למנדע נקודה דיליה, בכל אבר ואבר נקודה דאתחייב למלאכא (דאיהו) אור מים, ולמלאכא דאיהו אש, ולמלאכא דאיהו רוח, דכל נקודין אינון אשא ורוחא ומיא, מלכות עפר מאנא דכלהו עלאין דתליין מספירן, ולתתא הכי אית מלאכין דתליין מכסא ומלאך ואופן, דמתמן נשמה ורוחא ונפשא, גופא מאנא דכלהו, מיכא"ל איהו מיא, ואיהו ממונא על ימא, ובגין דא כד אעבר משה לישראל בימא, ביה שבח לקודשא בריך הוא, הדא הוא דכתיב (שמות ט"ו) מי כמוך באלים יי גבריא"ל ממונא על אשא אוריא"ל על רוחא רפא"ל על עפרא מאלין תליין כמה רבי רבוון דמלאכיא דתליין מנייהו:

ברי, אגרא דאלין פקודין דתליין באלין אברים, הוא דמאן דמייחד לקודשא בריך הוא בשכינתיה בהאי עלמא, קודשא בריך הוא מזווג ליה בבת זוגיה לההוא עלמא, ומאן דקריב ליה לשכינתיה קרבנא, קודשא בריך הוא מקרב ליה בבת זוגיה, ומאן דעביד ליה בי מקדשא, הדא הוא דכתיב (שם כ"ה) ועשו לי מקדש, קודשא בריך הוא עביד ליה בההוא עלמא בית לדירא (ליה) תמן דאיהו קדש קדשין, ומאן דעביד ליה סכה, קודשא בריך הוא מסכך עליה בההוא עלמא, ואגין עליה מכל מלאכי חבלה כד נפיק מהאי עלמא ואזיל לההוא עלמא:

וכל מאן דמברך לקודשא בריך הוא, ומקדש ליה בצלותיה בהאי עלמא, קודשא בריך הוא מברך ליה בההוא עלמא, ומקדש ליה, ולית קדושה פחות מעשרה, אוף הכי עביד ליה קודשא בריך הוא עשרה חופות בגן עדן, דקדושין דקודשא בריך הוא עם שכינתיה, אינון קדוש קדוש קדוש, ושבע ברכאן דיליה אינון בקריאת שמע, בשחר שתיים לפניה ואחת לאחריה, ובערב שתיים לפניה

ושתיים לאחריה, הא שבע, ויחוד דיליה שמע ישראל, והכי קודשא בריך הוא מברך ליה ולכלה דיליה, ומקדש ליה עמה בקדושה, ומייחד תרוייהו, וכלא מדה כנגד מדה:

סוף סוף בכל מה דאשתדל בר נש בפקודוי דקודשא בריך הוא, בגיניה ובגין שכינתיה, הכי אשתדל קודשא בריך הוא בגין בר נש ובת זוגיה בההוא עלמא, זכאה חולקיה מאן דישתדל למעבד רעותיה, דלית פומא יכיל למימר אגרא דיליה בההוא עלמא דאיהי לדרי דרין, בר נש עביד לקודשא בריך הוא רעותיה דאיהו לפום שעתא בהאי עלמא, ובני ליה בניינא ביה, קודשא בריך הוא בני ליה לבר נש בעלמא דיליה בניינא לדרי דרין, זכאה מאן דשריא ליה בכל אבר ואבר דיליה למעבד ליה אתר לשריא תמן, ולאמלכא ליה בכל אבר ואבר, דלא יהא ביה אבר פנוי מניה, דאם חסר אבר חד דלא שריא עליה קודשא בריך הוא, בגין ההוא אבר אתחזר לעלמא בגלגולא, עד דאשתלים באברין דיליה, למהוי כלהו שלמין בדיוקנא דקודשא בריך הוא, דאם חסר חד לאו איהו בצלמו דקודשא בריך הוא:

פומא עקימא לא שריא ביה קודשא בריך הוא דאיהו מום, כל שכן אם דבורא דיליה עקים, עליה אתמר מעות לא יוכל לתקון, פומא ולבא אינון לקבל אורייתא דבכתב ואורייתא דבעל פה, קלא ודבור דנפיק מתרוייהו איהו ו"ה, צריך לאפקא ליה בדחילו ורחימו ד"ק, ואם לאו, לא שריא תמן יקו"ק:

שפוון אריכין מסטרא דאנשי חיל, רחבין מסטרא דיראי אלקי"ם, שפוון בינוניים מסטרא דאנשי אמת, זעירין בעגולא מסטרא דשונאי בצע, כמה קלין ודבורין נפקין מפומא מיד דנפקין מפימוי כמה מלאכים דאתקריאו עופין נטלין מלולין דפומא. חמש תקונין אינון בפומא, דאתמר בספר יצירה, אחה"ע בומ"ף גיכ"ק דטלנ"ת זסשר"ץ, ובהון אבנים:

תיקוני זהר דף קלב/ב

שלמות תבנה לקודשא בריך הוא בכמה צלותין ופולחנין, ועלייהו אמר יעקב וישכב במקום ההוא, וישכב וי"ש כ"ב אתוון במקום ההוא, י"ש להנחיל אוהבי יש, כ"ב כך יברך ישראל, כך בטחו אבותינו, כי כך ארוץ גדוד, ובך בחר ה', אשר נשבעת להם כך, נגילה ונשמח כך, בהון ב'רוך כבוד ה' ממקומו:

דיקנא, בספר בן סירא, קליל דקן קורטמן, עב דקן איהו ברבויה דליחא בלחותא דיליה, ובגין דא איהו פתיא שטיא, אמר רבי שמעון מאן דלית ליה דיקנא באנפוי ובפומוי אלא זעיר, הוא פקחא, דמרה ירוקא איהי אתגברת עליה, ולית ביה לחותא כלל, דיקנא בינונית דא איהו איש תם, דעתיה שלים, מאן דלית ליה דיקנא באנפוי כלל, מרה קרירא ויבשתא אתגברת עלוי, ליה ביה לחות וחמימות כלל, מארי דעציבו איהו, עובדוי כאתתא:

תא חזי אית בני נשא דממללן בנענועא דעיינין, ואחרנין בנענועא דידין, ואחרנין בנענועא דרישא, ואחרנין בנענועא דגופא, ואחרנין בנענועא דרגלין, דא איהו דבכל אתר דנשמתיא ביה, תמן עביד נענועא יתיר בההוא אתר:

אמר ליה רבי אלעזר, אבא, וכי נשמתא לא איהי באתר ידיעא בלבא, ואפשטותה בכל אברין דלבא, אמר ליה ברי, והא כתיב בה (רות ג') ותגל מרגלותיו ותשכב, כפום עובדוי דבר נש הכי נפיק לה מאתרהא, ונחית לה לבר מאתרהא, כגוונא דשכינתא דאתמר בה ובפשעייכם שלחה

אמכם, ותיובתא שלימתא, מאן דאטיב לה לאתרהא דהות בקדמיתא, דבזמנא דנשמטא איהי בלבא אתקריאת מטרוניתא, כד נפקת מלבא לא אתקריאת מטרוניתא, כפום חובוי דבר נש הכי נחית לה מדרגא לדרגא ומאבר לאבר, עד דנחית לה לרגלוי, וכפום זכוון דיליה הכי סליקת, עד דסליקת לאתרה, ובגין דא בכל אתר דנחתת, תמן עבדת תנועה יתרה בההוא אבר יתיר מאחרנין:

שרטוטין דידין אשכחנא דאינון כענפין דאילנא, מנהון אריכין, מנהון קצרין, מנהון משלבן, מנהון בעגולא זעירין:

אשכחנא ברזא דמתניתא, דטורין רמאין עמיקין, גו סוספיתא, קונטרא, קטרא דקטרין, תמן הוה חד אוכמא בלא רגלין, מפכפך הפוכין, גוף טריף, כד הוה יתיב אזיל, כד הוה אזיל יתיב, כד הוה אזיל מהפך טורין, כד הוה יתיב מעקר טנרין, מאן דאערע ביה טריף ליה וקטיל ליה, ולא אהני, זכאה איהו מאן דאסתמר מניה:

כל דיוקנין דבני עלמא ביה רשימין, כל ציורין ביה מצויירין, כל גוונין ביה מרקמן, דסטרין אחרנין כמה ענפין תליין מניה, דשרביטין דנורא מלהטא דזריק, כמה גלגלין סחרין ליה, כלהו מליין עיינין דגומרין דנורא מלהטין, מנהון מזדעזעאן חיילין ומשריין, לית בהון רחמנותא כלל, זכאה איהו מאן דאסתמר מניה:

ביה רשימין דיוקנין דחיוון בישין, דאינון מזל אריה, מזל שור מועד, מזל נשר, מזל אדם, כל נוני ימא מסאבין ביה מצויירין, ועופין וחיוון דסטרא דמסאבו ביה רשימין ומצויירין, דכלהו מועדין לקלקל, כמה שרביטין ונצוצין אדזריקו מניה על בני נשא, ואינון נשמתיין דחייביא, דקא מרכיבין על בני נשא, מנהון דכורין מנהון נוקבין, לזמנין מרכיבין נוקבין על דכורין, לזמנין דכורין על נוקבין, כד אדזריקו לא אדזריקו לאתר ידיעא, אלא כל חד באתר דלא:

תיקוני זהר דף קלג/א

מיניה. ווי לון לאינון טפין, דאינון נצוצין ושרביטין אערעו ביניהו, אלין שטיין דלא מסתמרין גרמייהו בזווגא דילהון, מרכיבין לון בהון, ואתעביד אילנא דעץ הדעת טוב ורע. נוקבא אית ליה דאתקריאת להט החרב המתהפכת, דכל גלגולין דנשמתיין ביה מתהפכין, לזמנין מטה לנחש, לזמנין נחש למטה, והכי מתהפכא דכורא לנוקבא, נוקבא לדכורא, ואלין דהפכין לשלחנם גרמין הפוכין אלין. הפכפך דכלהו להט החרב המתהפכת מרע לטב ומטב לביש, והכא רזא דצדיק ורע לו רשע וטוב לו, ודא איהו גולל אור מפני חשך וחשך מפני אור, מאן דאליים גבר, כד אליים נוקבא על דכורא בגלגולא דיליה לית ליה דיקנא, עקר הוא, עובדוי כבעירא, תועבה איהו:

והכי אינון מתהפכין דרגין מדינא לרחמי ומרחמי לדינא, כגוונא דסטרא דדכיו הכי מתהפכין מסטרא דמסאבו, אם אליים גבר, והוא יהיה פרא אדם ידו בכל, ואם אלימא נוקבא יד כל בו, אית שלטנותא לביש ואית שלטנותא לטב, אית שלטנותא דשליט דא על דא, ואית שלטנותא דניאופין, כד שליט זונה עליה, כלהו בעירן אתיין עליה, כמה דאשכחנא בנבוכדנצר, דאתמר ביה ומבני אינשא טריד ועשבא כתורין ליה יטעמון עד דשבעה עדנין יחלפון עלוהי, דאינון שבעה ככבי דיליה, יתחלפון עלוהי מדכורין לנוקבין, ובגין דא כד גלגולא דנוקבא קא רכיבת עליה, עובדוי איהו כאתתא, כד מליל מליל בפתחו דידין, וקליה ודבוריה וכל עובדוי כאתתא, תועבה איהו, ובגין דא מברכין ישראל עמא קדישא, ברוך אתה ה' אלקינו"ו מלך העולם שלא עשני אשה:

אמר ליה רבי אלעזר, אבא, שמענא דאית נפשא דמרכיבין לה בכלבא, ובגין דא אמר דוד הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי, מאי יחידתי דא נשמתא, וכי נשמתא אתרכיבת בכלב, אמר ליה ברי אין, בההוא ערל נחש הקדמוני דפתי לחוה ולבני נשא, דא איהו כלב, ודא יצר הרע דאתא בההוא עלמא מורכב עליה לקבלא עונשיה:

ואית נשמתין אחרנין דקא אתיין בגלגולא בכמה חיוון, דאתקריאו מזל אריה, מזל שור, מזל נשר, מזל בתולה, מזל עקרב, מזל טלה, מזל מאדים, מזל נחש, מזל דגים, כמה דאשכחנא בתרין עשר שבטין דאתמתילו לחיוון, דא לאריה גור אריה יהודה, יוסף בכור שורו, יששכר חמור גרם, יהי דן נחש עלי דרך, בנימין זאב יטרף, וברי כל דא רזא דגלגולא דיצר הרע, אית למאן דאיהו דמיא לאריה, ואית למאן דאיהו דמיא לחוויא, ואית למאן דאיהו דמיא כחמור, לכל בריין אשתני כפום עובדיהון, וכפום שעתא דאתעבידו בה:

ועם כל דא זכאה נשמתא דשליט עליה ורכיב עליה, כבר נש דרכיב על סוסיא או על חמריה, ווי ליה למאן דחוויא שליט עליה, האי אתקרי רשע גמור, ומאן דאיהו שליט עליה איהו אתקרי צדיק גמור, ועליה אתמר ואתן אדם תחתך, אדם בליעל איש און, ולאומים תחת נפשך, דכד בר נש איהו שליט על יצריה, הכי איהו שליט על כל שנאו, ואם יצריה שליט עליה שנאו שלטין עליה:

וברי אשכחנא במתניתין, ברזא דשרטוטין וציורין וגוונין, בסתרא דרזין טמירא דטמירין, דאדם דבריאה דאיהו קדמון לכל קדומים רכיב באריה, סטא לימינא, ועביד שרטוטין, דאינון אורחין ושבילין דימא דאורייתא, דעלייהו אתמר הנותן בים דרך ובמים עזה נתיבה, אדם דיצירה רכב בשור וסטא לשמאלא, ונטיל אשא בפומיה:

תיקוני זהר דף קלג/ב

וצייר ציורין, אדם דעשיה רכיב בנשר ונטיל רוחא בפומי וסטא למזרח באנפוי, ועבד גוונין בעיינין באנפין. אמר ליה מאן אדם דבריאה ויצירה ועשיה הכא, אמר ליה ברי האי איהו דאתמר ביה ואדם אין, ומותר האדם מן הבהמה אין, ואיהו אדם דבריאה, דבהאי ברא עלת העלות כל בריין, אדם דיצירה חכמה, עליה אתמר והחכמה מאין תמצא, דאיהו י' מאין, דביה צייר כל ציורין דעלמא, ביה צייר עיינין וחוטמא נוקבין דחוטמא נוקבין דאודנין ופומא, כל נקודין וציורין דאינון עזקא לאת י', ואיהי בהון כאבנא בריש עזקא. אדם דעשיה דאן י' מאין, בינה, איהי אם כל חי, מעשה בראשית, בה אתעבידו כל עובדין דעובדא דבראשית, וגוונין:

אריה דביה עביד שרטוטין, דא חסד ימינא, שור דביה צייר ציורין, דא גבורה, נשר באמצעיתא, דבה אשתמודעו כל גוונין, ודא תפארת, שפירו דכלא, דכל גוונין נהרין ביה, ונצח הוד יסוד אינון לקבל תלת אבהן:

כל שרטוטין וציורין ועובדין, אינון אתחזיין בשכינתא תתאה, דאיהי דמות אדם, ועלה אתמר וביד הנביאים אדמה, כלא אתחזי בה לתתאה, ולית בר נש יכיל למנדע ולאסתכלא בשרטוטין וציורין וגוונין דלעילא אלא בה, ובגינה אתמר וראית את אחורי, אבל לעילא מינה ופני לא יראו, דלית בריה דיכילא לאסתכלא תמן, בתקיפו דצחצוחים, ונהורא דגוונין, ועלייהו אתמר כי לא יראני האדם וחי, וכי באנפוי דמשה לא הווי יכלין לאסתכלא, כל שכן בעמודא דאמצעיתא, דאיהו כליל כל שרטוטין וציורין וגוונין, וביה נהרין כלהו, ואיהו כליל בכלהו:

ובגין דא אתקרי ש', כליל תלת ענפין דאינון תלת אבהן, ודא איהו רזא ושכבתי עם אבותי, ובגין דא מלכות איהי ב"ת יחידה, שב"ת, דבה אתגליין כל גוונין ושרטוטין וציורין לבני נשא, ובה יכלין למנדע כל מה דלעילא, ולא באתר אחרא, דאיהי כגוונא דאספקלריאה, דאשתמודע בה פרצופין דאנפין. שרטוטין דידין אינון אילנא דחיי, כד אינון פתיחן למעבד טיבו, כשושנה דאיהי פתיחא לקבלא, ולארקא ריחא טבא:

ואית עובדין טבין דאינון איבא לאילנא, כגון צדקה, וכמה פקודין דתליין בידין למעבד בהון טיבו, ידין דלא אתחזיין בהון שרטוטין, לאו איהו דיוקנא מאילנא דחיי, ואית שרטוטין בארז מישר מסטרא דיצרא טבא, ואחרנין מסטרא דיצרא בישא, דאלין פתיחין לטיבו, ואלין פתיחין לביש, ואית דמורכבין אלין באלין, אילנא דטוב עם רע, ורע עם טוב, אלין אינון דידיהון זמנין עבדין טב וזמנין עבדין ביש, ידין דעבדין טיבו כל יומי, אלין אינון מאילנא דחיי, ואינון דעבדין טוב ורע, אלין אינון מאילנא דטוב ורע, וידין דכל יומי עבדין בהון עובדין בישין, דא איהו מאילנא דאתמר ביה ויקו לעשות ענבים ויעש באושים, ואית אילנא דלא עביד פירין, ואיהו עקר, אלין אינון דלית בהון עובדין טבין, ובגין כך אמרו מארי מתניתין לא המדרש עקר אלא המעשה הוא העקר, ובגין דא עקרא דשרטוטין וציורין וגוונין איהו עובדא:

בת עין איהי אספקלריאה, אף על גב דאיהי אוכמא, בה אתחזיין כל פרצופין וגוונין דאנפוי דבר נש, כד סתים בר נש עינא איהו מחשבה סתימא קמ"ץ, איהו קמ"ץ סתים, עינא איהו י' בעגולא דיליה, ו' באורכא דיליה, כד אתפתח אתפתח בה' תתאה, כד נהיר נהיר בה' עלאה, בההוא זמנא דאתפתח בה' עלאה אתמר:

תיקוני זהר דף קלד/א

בעינא, נפתחו השמים ואראה מראות אלקי"ם, דאינון חמש אור דעובדא דבראשית, דכלילן בה' עלאה, חמש אור דנהרין בחמש גוונין. שבתא"י פתיא אוכמא, כל גוונין אתחשכאן ביה, איהו גוון גחון דחוויא, דאתמר ביה על גחונך תלך ועפר תאכל כל ימי חיך, עפר איהו קר ויבש, הכי טחול קר ויבש, ובגין דא ועפר תאכל כל ימי חיך:

תא חזי לאו למגנא אמרו קדמאין, אין הרוכב טפל לסוס אלא הסוס טפלה לרוכב, דסוס איהו נוקבא, לרוכב דאיהו אדם, אם זכה אתמר ביה אעשה לו עזר, ואם לאו כנגדו יצר הרע, עליה אתמר ומוצא אני מר ממות את האשה, ודא טחול שבתא"י, עזר דא שכינתא, עלה אתמר מצא אשה מצא טוב ויפק רצון מה', ובגין דא הווי אמרי מארי מתניתין, מצא או מוצא:

לזמנין תשכח סוסיא דאתגאה ואפיל לרוכבו תחותה, דא אתתא בישא, לזמנין תשכח אדם רכיב על סוסיא, לזמנין איש, לזמנין עבד, כגוונא דא תשכח לזמנין דאית גוף דאיהו סוס שפיר בכל תקונוי, ועביד עובדין בישין, בגין דאית ליה ההוא נפש דרכיב עליה, דאיהו אדם רע עבד או ממזר, ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין, לא המדרש עקר אלא המעשה הוא העקר, ולזמנין תשכח סוסיא בישא דאיהו גופא, דאית ליה דיוקנא בישא, ומאן דרכיב עליה איהו טב, וסטי ליה למעבד עובדין טבין, ודא איהו מטה כלפי חסד, ומאן דאית ליה דיוקנא שפירא ועובדין טבין, דא צדיק וטוב לו:

והכי איהו מאן דאיהו צדיק ובת זוגיה צדקת, מאן דאיהו דיוקניה בישא ואיהו שפיר בעובדוי, דא צדיק ורע לו, והכי איהו מאן דאיהו צדיק ובת זוגיה בישא, ומאן דאיהו דיוקנא בישא ועובדוי

בישין, דא איהו רשע ורע לו, והכי איהו מאן דאיהו רע ואתתיה רעה, הכא אשתמודעין תלת גלגולין, רשע וטוב לו מאן דעובדוי בישין ודיוקניה שפירא, ואתתיה צדקת שפירתא בעובדהא:

דגלגולא גרים דא למהוי בר נש צדיק וטוב לו, צדיק ורע לו, רשע וטוב לו, רשע ורע לו, דגופא בישא ואתתא בישא לצדיק איהו עונשא דיליה, דגלגולא מחייב ליה, אמר רבי אלעזר, אבא, אם כן מאי תקנתיה למאן דאיהו צדיק ואית ליה אתתא בישא, אמר ליה ברי, יעביד ליה שנוי מקום ושנוי השם ושנוי מעשה, ואי לא אתתקנת יתרך לה מניה בגט ויתסי, ואתנטע באתר אחרא, והן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר, עד הכא בשרטוטין דידין:

בקומה בצואר, פתח רבי שמעון ואמר, אליהו אליהו, הא שכינתא הכא, וכלהו חבריא עמה נטרין לך הכא, טול רשו מקודשא בריך הוא לנחתא הכא ליקרא דמלכא קדישא, אנת וכל מארי מתיבתאן דלעילא ותתא עמך, לתקנא שעור קומה דקב"ה כדקא יאות ליה, אדהכי הא אליהו קא נחת וכל מארי מתיבתאן דלעילא ותתא עמיה, וקודשא בריך הוא על כלהו:

פתח אליהו ואמר, רבון עלמא יהא רעוא דילך דאימא מלין בארעא מישר כדקא יאות, כלהו במדה במשקל בשעור קומה דשכינתך:

פתח ואמר, זאת קומתך דמתה לתמר ושדיך לאשכלות, מאי לתמר, אלא לההוא דאתמר ביה צדיק כתמר יפרח, כפת תמרים, קומתך ודאי דמיא ללולב דלית ביה קצוץ ופרוד, ולא למגנא אוקמוהו מארי מתניתין נפרצו עליו פסול, לולב איהו דומה לשדרה דגופא, דאיהו ו', קומה דכלא, ואיהו שית בחושבן, וחמש ענפין מתפשטין מניה, ואיהו גופא:

תיקוני זהר דף קלד/ב

דאילנא באמצעיתא, וחמש ענפין אינון תרין מהאי סטרא, ותלת מהאי סטרא, ועלייהו אתמר וענף עץ עבות וערבי נחל, ענף לשמאלא, עבות לימינא, עץ באמצעיתא, ערבי נחל תרין, עבות תלת, וכלהו חמש, ואינון לקבל תרין שוקין וברית, ותרין דרועין, אתרוג לב באמצעיתא, עקרא דאילנא וענפוי, ואיהו איבא דאילנא, וביה איהו עץ פרי עושה פרי למינו:

צואר על כלהו אימא עלאה, מוחא אבא, (ודא) וביה נביעו דאילנא, דמקורא דיליה אתקרי אין סוף, עליון דאילנא אינון קווצותיו, עלייהו אתמר ראשך עליך ככרמל, כלהו ירוקין, דהכי צריכא שערא דאתתא דאיהי ברתא דמלכא למהוי ירוק כשבעה מיני דהבא, ואתרוג איהי ירוקא, ואסתר מתמן הות ירקרוקת:

שעורא דרצועין דתפלין אינון עד לבא, והכי שערן לון מארי מתניתין, והכי שעורא דשערא דברתא דמלכא עד לבא, וכל ענפא וענפא דאילנא דילה, דאינון קני מנורה, כלהו צריכין במדה במשקל ובמדה חדא, דלא יהא דרועא חדא אריך מחבריה, ולא שוקא חדא אריך מחבריה, אלא כלהו במדה במשקל דא בדא, והכי עיינין דיליה שקילין דא לדא, והכי אודנין, והכי נוקבא דחוטמא דילה, והכי אנפין דילה, והכי שפון דילה, דלא יהא חד אריך וחד קציר, אלא כלהו בשקולא חדא:

מבועא דמיא הכי צריך לאשקאה ולדכאה לכל גופא, וכלא אצטריך במדה ובמשקל כמבועא דמיא, (הכי אצטריך לאשקאה ולדכאה לכל גופא) ולכל אבר ואבר דאיהו ענפא דאילנא, במדה

מכתרא עלאה, כל שמא דאיהו מתרין עשר אתוון, איהו ברזא דאל"ף, דאיהו פל"א, ועליה אתמר אודך על כי נוראות נפלאתי נפלאים מעשיך, ותרין עשר שמהן אינון אחצצביההירו"ן, (ס"א יואחצצבירו"ן), (ס"א אהצצביההירו"ן), (נ"א אהה נצב הדירו"ן), כל חד מתרין עשר אתוון, ואינון ממנן על תרין עשר צנורין, דנפקין ממקור עלאה דלית ליה סוף, ואינון מסטרא דאריך אנפין דאיהו וא"ו, ואינון ה"א ה"א, יו"ד איהו כ' כתר ברישא דא' (נ"א דא) דאיהו ארך אפים, דאיהו וא"ו, א' איהי אורייתא, דאיהי אתייהיבת בתרין לוחין דאינון ו' ו', ואית כתר דזעיר אנפין דאתמר ביה כתר לי זעיר ואחוי, וכמה כתרין אינון, כתר תורה וכתר כהונה וכתר מלכות:

מאי אית בין כתר לעטרת, אלא כתר איהו מסטרא דא', דאיהו בדיוקנא דאת יו"ד, דסליק כ', ודא א' מן אקי"ק, דאיהו כתר דאריך אנפין, א' מן אדנ"י כתר דזעיר אנפין, י' מן יקו"ק איהי עטרה על ספר תורה דאיהו ו', ואית י' לתתא ואיהי י' מן אדנ"י, דאיהי עטרה ברישא דכל צדיק, לית ספירה דלא אית לה עטרה על רישא וכתר, ועטרה דאיהי י' איהי עטרה דברית מילה, דסליק למאה, עשר זימנין עשר מאה, ואיהי על כל פקודא ופקודא, וכמה עלות אינון על עלות דסלקין על כל ברכאן ופקודין:

וכל ספירן סלקין כל חד וחד למאה באת י', ובאת א' סלקין לעשרת אלפים, ואית לעילא מנייהו ההוא דאתקרי עלת על כל העלות, דסליק על כל עלאין, ולית מאן דסליק עליה, וכמה אתוון אית באורייתא מעוטרים ומכותרים, ומאלין עלאין נחתין ברכאן ומבועין לכל ספירה וספירה:

תיקוני זהר דף קלה/ב

דאינון י"א, על כל ספירא וספירה, ואינון י"א מן י"קוק א"לקינו י"קוק א"חד, בא' אתקרי א"ל עליון, בי' יקו"ק, וכן בא' אתקרי אלקינו"ו אקי"ק אלקי"ם אדנ"י והא אוקמוה. ועוד כתר עלאה אף על גב דאיהו אור קדמון אור צח ואור מצוחצח, איהו אוכם קדם עלת העלות, וכל חיילין דתליין מניה אתמר בהון קווצותיו תלתלים שחורות כעורב, לית נהורא קיימא קמי נהוריה, דכלהו נהורין אתחשכאן קמיה:

תא חזי כמה עלות סתימין, דאינון מתלבשין ואינון מורכבין בספירן, וספירן מרכבה לגבייהו, דאינון טמירין ממחשבות בני אדם, ועלייהו אתמר כי גבה מעל גבה שמר וגבהים עליהם, נהורין מצוחצחין אליון על אליון, ואליון דמקבלין אינון כחשוכין מאחרנין דעלייהו דמקבלין מנייהו, ועלת על כל העלות, לית נהורא קיימא קמיה, כל נהורין מצוחצחין מתחשכאן קמיה:

וכל נהורין דאינון לעילא מנהורין אינון כתרין על רישיהו, ורזא דמלה אל"ף ק"א יו"ד ק"א, דא רזא דעשרה כתרין דאינון מורכבין על עשר ספירן, ודא איהו כי גבה מעל גבה שמר, וגבהים עליהם יו"ד ק"א וא"ו ק"א, יו"ד ק"י וא"ו ק"י, אליון על אליון, עשר נהורין בעשר, הדא הוא דכתיב (במדבר ז') עשרה עשרה הכף בשקל הקדש, לעילא על כלהו עלת העלות דרכיב על כלא ושליט על כלא, וכלהו שמהן אינון מרכבה דיליה, ולית דרכיב עליה, דלית לעילא מינה, ובגין דא אתקרי עלת על כל עלאין:

ושמהן אליון אינון צנורין, ושמהן דעלייהו נביעין (נ"א מבועין) דנחתין לצנורין, וכל צנורין אינון כאברין דשעור קומה, דאזלין בשעור ובמדה ובתקלא, הדא הוא דכתיב (איוב כ"ח) ומים תכן במדה, והא אוקמוה (כל חד איהו מקבל כפי שעוריה), וכפי מדה דיליה, ואית נביעו לעילא דלית ליה מדה ושעור ומשקל, והא אוקמוה כל חד איהו כפי שעוריה, לא תעשו עול במשפט במדה

במשקל ובמשורה, במדה בחמש תקונין דה' עלאה, במשקל דא ו', במשורה דא ה', משפט דכלא דא י', הדא הוא דכתיב (ישעיה ה') ויגבה ה' צבאות במשפט, דאיהו גבה מעל גבה שמר:

חמש זמנין כגוונא דא אא א, וסימנך פתוחי חת"ם. אמר ליה רבי אלעזר, והא הכא שור"ק בנקודה חדא בפתוחי חותם, והכא בתלת נקודין באתריה, אמר ליה, באתר דאית ו' איהו שור"ק בנקודה חדא, באתר דלית ו' איהו שור"ק בתלת נקודין באתריה, עלאה ואמצעיתא ותתאה:

חמש נקודין אינון אלקי"ם, כגוונא דא א א אא, תמניא נצוצין אינון תמניא יודי"ן דסלקין תמנין, רקיע דאיהו דיוקנא דו' דאיהו רמיזא בקמ"ץ, הא פ"ו כחושבן אלקי"ם, ואלין נקודין עלייהו אתמר פתוחי חותם, פתוחי דאימא עלאה, דאיהי חותם, כלהון פתוחין (נ"א מפותחין) בה וכלהו מצויירין בה ומתגלפאן בה, ואיהו חותם דכלהו, תשע נקודין אינון גליפין בה, תמניא ניצוצות ורקיע, ואיהי עשירית לון, תשע נקודין עד צדיק, ואיהי חותם דכלהון, כמה דאת אמר וצאצאיו חתם באות ברית קדש, והני אינון תשע מתתא לעילא, ואימא עלאה חותם דכלהו, כתר על כלהו, ובה נהרין כמרגלאן דנהרין בכתרא:

ומסטרא דאלין נקודין אתקריאת שכינתא שיחה דכלא, שיחה דמלאכי השרת, שיחת דקלים, שיחת הרוחות, שיחת עופין, שיחת כל בריין דעלמא, אלקי"ם בלא נקודין אתקרי אלם, ודא רזא דמלה או מי ישום אלם, או מי, מ"י ודאי, אימא עלאה, מאן שוי אלם לאימא עלאה, עלת העלות דחילא דכלא בידיה. (אמר המגיה זה מצאתי בס"א וטוב לשומו כאן):

תיקוני זהר דף קלו/א

דבר אחר זה ספר תודלות אדם וכו', זה תרין עשר אנפין, דאתמר בהון לפני אריה אל הימין לארבעתם, לפני שור וגומר, לפני נשר וגומר, ביום ברא אלקי"ם אדם חיה רביעאה, וצריך לאסתכלא בהון, באנפין בארבע גוונין דנהרין בהון ארבע חיות, דאתמר בהון פנים בפנים דבר ה' עמכם, ובמשה נאמר (שמות ל"ג) ודבר ה' אל משה פנים אל פנים, בתר דאהדרו לאחורא, קודשא בריך הוא הדר לון אחורי, ודא איהו וראית את אחורי לפני לא יראו, ואלין אינון פנים דנראין לפני נראין:

אנפין חורין בענוה, אינון אנשי חיל, אנפין סומקין בבשת, דאית לון כסופא מן שמיא, אינון יראי אלקי"ם, אנפין ירוקין באורייתא, אינון אנשי אמת, אנפין אוכמין במצוה, דאיהי תפלה דיד, ותפילין במשכא אוכמא, אינון שונאי בצע, אבל אנפין בלא ענוה ובלא בשת ובלא תורה ומצוה, אינון תהו ובהו וחשך ורוח, דאתמר בהון והארץ היתה תהו ובהו וכו', דאינון אחזרין עלמא לתהו ובהו, אנשי חיל מזרעא דאברהם, דביה שכינתא תתאה, יראי אלקי"ם מזרעא דיצחק, דביה שכינתא עלאה, דהיא אוצרא לחכמה, אנשי אמת מזרעא דיעקב דאתמר ביה תתן אמת ליעקב, וביה ו' דאיהו תפארת, שנאי בצע מסטרא דדוד דאיהו רגלא רביעאה וביה י', דאתמר ביה בגינה ודוד הוא הקטן, האי איהו שמא קו"י, ובגוונא אחרא אתפריש לזמנין קוק"י, שכינתא עלאה ותתאה, עמודא דאמצעיתא בינייהו, ובגוונא אחרא יקו"ק מסטרא (דמשה) דמטרו"ן, גוונין מתהפכין לשית סרי בשכינתא. ספרים אחרים:

תיקוני זהר דף קלו/ב

כד איהי צריכה לתתאין, ודא איהו דאמרו מארי מתניתין, דבר נש דצריך לבריות אנפוי משתנין ככרום, דאתהפך לכמה גוונים, ואית הפוכא דגוונים לטב דנהרין בנהורא, ואינון מרקמן מכמה גוונים, וכל האי בגופא, כגוונא דעדן דאתברי בשמא דיקו"ק:

כל גוונין וציוורין דאלין גופין, ואינון כגוונא דנובלת אורה דלעילא גלגל חמה, ועלייהו אתמר פני משה כפני חמה ופני יהושע כפני לבנה, וכך דיוקנא אית ליה ארבע גוונין, דאית גוונא חוורא סומקא ירוקא אוכמא, נימין אינון כוכביא ומלאכיא וממנן דתליין מאנפין כחושבן נימין, וכלהו משמשי לאנפין:

פומא פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות, פה איהו ברזא דכרובים, דאתמר בהון והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה, אלין שפון כד אתפתחו אתפתחו באדנ"י יקו"ק, כמה דאת אמר אדנ"י שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך:

ואמרו מארי מתניתין, כל הכורע כורע בברוך, וכל הזוקף זוקף בשם יהו"ה, כד איהו כורע כרובים סוככים בכנפיהם, ודא איהו סכוך דסוכה, דאיהו כ"ו ה"ס, וסימנא יקו"ק אדנ"י, פרשי כנפים למעלה איהו רמ"ח, כל הזוקף זוקף בשם, בתרין שמהן דאינון אקי"ק יקו"ק, וסימנא י"א י"א, יקו"ק אלקינ"ו יקו"ק אחד, חכמה ובינה עלייהו אתמר והיו הכרובים פרשי כנפים למעלה, יקו"ק אחד עלייהו אתמר סוככים בכנפיהם על הכפרת ואינון ו"ה:

דבר אחר והיו הכרובים, אינון צורת אדם, דאיהו יו"ד ק"א וא"ו ק"א, פורשי כנפים למעלה י"ק, סוככים בכנפיהם ו"ק, דאינון ארבע גדפין, ועלייהו אתמר ואשא אתכם על כנפי נשרים, וכרובים תרי:

תיקוני זהר דף קלז/א

שפון, על נס היו עומדים, דא לישנא, וישמע את הקול, קלא דנפיק מגרון, וידבר אליו דבור דפומא, וקלא ודבור תפארת ומלכות, ועשר אמות ארך הקרש, ועלייהו אתמר תורת אמת היתה בפיהו, דא פומא היכל, ועליה אתמר אדנ"י שפתי תפתח:

מלגאו מניה קדש הקדשים ודא לבא, כרובים כנפי ריאה, עלייהו אתמר והיו הכרובים פרשי כנפים למעלה סוככים בכנפיהם על הכפרת, דא כפרת הלב, דתמן נר ה' נשמת אדם, ופניהם איש אל אחיו תרין כליין:

בלבא דאיהו קדש הקדשים אית תרי בתי, בחד סם חיים, ובחד סם מות דאיהי אש, כהנא רבא דעאל לקדש הקדשים, אם זכה סם חיים הוה נפקא מתמן ונהירא באנפוי, וקלא ודבור הוה נפיק מתמן מקודשא בריך הוא ושכינתיה, ואם לא זכה סם המות הוה נפיק מסטרא דשמאלא, והוה קטיל ליה, ומאי ניהו כהנא בגופא, אלא נשמה ורוח ונפש, אינון לקבל כהנים ליום וישראלים, תלת צלותין לקבל תלת קרבנין, ואינון מאכלין דקודשא בריך הוא ושכינתיה:

אם הוה עאל בשכינתא דאיהי סם חיים, סם חיים הוה נפיק לקדמותיה, ואם לאו הא סם המות לקבליה, דאיהי מרה אוכמא, ומינה ימות בר נש בעניות, ואיהי לסטרא שמאלא דלבא, ודא טחול:

בני אהרן רוח ונפש, דאהרן איהו נשמה, תרין בנוי נצח והוד, אם יעלון קרבנא כדקא יאות, הא סם חיים, ואי לאו הא סם מות, דאיהי מרה, אש זרה אוקיד לון, דכתיב (ויקרא י') ויקריבו לפני

ה' אש זרה וגומר, ותצא אש וגומר, אינון סליקו לה מאתרהא, ועאלו לה קמי מלכא ללבא, ולא הוה להו רשו למיעאל לתמן, בה קודשא בריך הוא נטיל דינא בהון. שפון ספרים אחרים:

תיקוני זהר דף קלז/ב

עקימין, לית רשו לכהנא לקרבא בהון קרבנא, דעאל קדם ה', דעלייהו אתמר מעוות לא יוכל לתקון וכו', וכן עיינין עקימין פטורין מן הראייה, דנחש עקלתון תמן, דאיהו נטיל נהורייהו, ופומא אטימא אתקרי טומטום, ואנדרוגינוס איהו דיוקנא דזכר ונקבה, כגוונא דא איהו בר נש דקליה ודבוריה כנוקבא, ומאן דאיהו חציו עבד וחציו בן חורין, חציו עבד דיצר הרע, וחציו בן חורין דיצר הטוב, כל אלין פטורין מן הראייה, בזמנא דנפקין מן גופא, נפשא דאיהו כגוונא דא, לית לה רשו לאסתכלא בשכינתא, ולא תחזיא קדמהא בשעת פטירתה מן גופא:

פומא דאטימא בדבור, אבן דאיהו יצר הרע שליט עלה, ואתקרי טומטום, בגין דא פטור מן הראייה, דנשמתא ורוחא ונפשא בגין דא ייתון בגלגולא, עד דאתחזרן שלמין לאתרייהו כמה דאתייהבו, כמה דאת אמר והרוח תשוב אל האלקים אשר נתנה, ומינה אוליפנא קל וחומר באחרנין דאינון נשמתא ונפשא, ולא עוד אלא דקרא אסהיד עלייהו (איוב ל"ג) הן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר, ומאן דייתי בגלגולא זמנא קדמאה אם ייתי חוור, אתקיים ביה קרא (ישעיה א') אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו, ובמה יתיידע בר נש דאיהו בגלגולא קדמאה, אם הוא קליה ספרים אחרים:

תיקוני זהר דף קלח/א

כשברים או כתרועה, וגופיה ואנפוי חוורין, אם הוא קליה כשברים איהו מזמנא קדמאה, ואם קליה כתרועה איהו מזמנא תניינא, ואם גופיה ירוקא ואנפוי ירוקין וקליה תקיעה איהו מזמנא תליתאה, ואם הדר לגוניה, קליה כתקיעה וגופיה חוור ואנפוי חוורין, דא איהו כגוניה קדמאה, כמו דאוקמוהו ביין דהחמיץ דחזר לגוניה קדמאה, כגוונא דא בהפוכא לטב, וכן אנפוי סומקין וקליה כשברים, ואנפוי ירוקין וקליה תרועה, הא אתתקן:

ועוד אשכחנא, בר נש דכל ציורין דיליה בארז מישר, שקילין בתקלא, ולזמנין שפון אינון עבים, ונפקין מתקונא דציורין ודיוקנין אחרנין, או אינון ארוכין או אינון קצרים, תא חזי ואתה תחזה מכל העם, הכא אוקימנא למנדע תקונין אלין, אנשי חיל עיינין, יראי אלקים אודנין, הדא הוא דכתיב (חבקוק ג') ה' שמעתי שמעך יראתי, אנשי אמת חוטמא, שונאי בצע פומא, אם חוטמא לאו איהו בשוה עם תקונין אחרנין, דעיינין אריכין, ואנפין אריכין, ואודנין אריכין, ופומא אריכא, וחוטמא עבה, תמן אתגליא גלגולא דנפשא, ואם עיינין לא בשוה מאחרנין, תמן אתגליא גלגולא דנשמתא, ואם אודנין לאו בשוה, תמן אתגליא גלגולא דרוחא, פומא בגין דאיהו כללא דכלא, אם לאו איהו בשוה, הא אתמר ביה פקד עון אבות על בנים על שלשים ועל רבעים, ואם על ארבע גלגולין לא אתתקנת, אתמר בהדיא שעתא ועל ארבעה לא אשיבנו:

וכל נשמתין דאתיין תלת זמנין ולא מתתקנין, אתקריאו פושעי ישראל ערב רב, אבל צדיקיא דבכל זמנא דייתון מתתקנין, יתון עד ארבעה, אפילו עד שתין דור, ודא איהו דור הולך ודור בא, ודא נשמתא דאיהו משה רבינו, כלילא משתין רבוא, ושכינתא עלאה דאיהו נשמת חיים כד שריא

במשה, אתחשב ליה כאלו אתא בשתיין רבוא, ובגינה אתמר אשה אחת ילדה ששים רבוא בכרס אחד:

ואינון מרעין דבני נשא, דאתמר בהון וחלים רעים, רפאות תהי לשרך, כד אינון ברישא דצדיקיא, אבל כד אינון ברישא דרשיעיא, כנסת ישראל אמרת לגבייהו אל תראוני שאני שחרחרת, דאלין שריין לון לפתאה לבני נשא, כמה דהוו מפתי לישראל בעגלא בשית שעתין, הדא הוא דכתיב (שמות ל"ב) וירא העם כי בשש משה, הא אוקמוהו בשית שעתין עבדו ית עגלא, בין שש לשבע, אפרישו בין עמודא דאמצעיתא לשבע, דגופא ושכינתא, ובגין דא מני קודשא בריך הוא לאפרשא לון משבע, הדא הוא דכתיב (שם י"ב) אך ביום הראשון, אך חלק בין שית לשבע, בגין דא אמרה כנסת ישראל ששזפתני השמש, שש זפתני השמש, דאסתלק מני ו' דאיהו השמש, דנהיר בשית תיבין דאינון שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד, והא אתמר:

דבר אחר זה ספר תולדות אדם, אמר רבי שמעון, זה ספר דא צדיק חי עלמין, דאיהו אפיק תולדין, זה ספר ודאי ולא אחרא, ואינון תולדות אדם, ההוא דאתמר ביה כתפארת אדם לשבת בית, מאן בית דיליה, דא שכינתא, ורעיא מהימנא אנת הוא כדיוקניה, ולך חילא לאסתכלא בדיוקנין דבני נשא, בצירין דההוא דאתמר ביה בדמות אלקי"ם ברא אותו, דכל צירין דבני נשא אינון רשימין בכורסאי, ובגין דכל כורסאי ומרכבתא דאנת זקיקא, אנת אית לך חילא לאסתכלא, בגין כך ואתה תחזה מכל העם וגומר (עד כאן ההג"ה מספרים אחרים):

תיקוני זהר דף קלו/א

דבר אחר זה ספר תולדות אדם, זה ספר, דהא כמה ספרין אינון, ספרא דרב המנונא סבא, ספרא דחנוך, ספרא דרבי כרוספדאי. תא חזי, יומא חד אערענא באתר דרב כרוספדאי, אנא וחבריא, ותקינת לן אמיה דרבי כרוספדאי מנרתא בשבעא בוצינן, ואפקת ספרא דרבי כרוספדאי, כי הוו קראן בספרא דא הכי הוו נחתין חיילא דמלאכיא לסחרא לון, כבני נשא דמתקבצין לחופה במזמוטי חתן וכלה, וקודשא בריך הוא הוה נחית בכל משריין דיליה, למשמע מלין מההוא ספרא, ואבוי דרבי כרוספדאי הוה נחית ליה קודשא בריך הוא עמיה, למשמע מלין דבריה רבי כרוספדאי, וליליא דא ליל דשבעות הוה, והכי הוה חדי קודשא בריך הוא באלין מלין כיומא דאתייהבת אורייתא בטורא דסיני:

ליליא חדא אזדמן לן למהוי אושפיזין בבית אמיה דרבי כרוספדאי, ותקינת לן פתורא ומנרתא, והוה רבי כרוספדאי אתכנש לההוא עלמא, אמרת אמיה רבנן, והא לא הויתון שריין לפתורא דא בלא אורייתא, מאי אשתני זמנא דא משאר זמנין, אמינא לחבריא נפתח במילי דאורייתא, דלא ייתי תקלה להאי עניא על ידנא, דאם ידעת דברה איהו מת, ייתי תקלה על ידנא ותמות קדם זמנה, אפתח באורייתא:

פתח ואמר, בראשית ברא אלהי"ם דא נשמתא, כד נפיק ממעי אמיה אתמר בה והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום, דנפיק עינוי סתימין, אפתח עינוי מיד ויאמר אלקי"ם יהי אור ויהי אור, בתר דאתכניש מהאי עלמא נשמתיה, מה כתיב ביה (בראשית א') ויאמר אלקי"ם יקו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה, כיון דאסתלק נשמתא מניה גופא אשתאר:

תיקוני זהר דף קלו/ב

יבשה, אמר לון, רבנן, מלין אלין לאו אינון אלא מההוא עלמא, אזלת לההוא שרגא דהוה לה סימנא ביה, דכד רבי כרוספדאי הוה חי הוה שרגא מתנענע ונהרא בכמה נהורין מרקמן, חזתה לנהורא דאתחשכת, מיד אמרת, רבנן רבנן, אבדה קא אתאבידת לי, ואנא בעינא למיזל לפשפשא בגינה, אמרו ודאי הא אשתמודעאת לה, אזלו לארחייהו, ואיהי נפקת לפרשת אורחין, ואשכחת יונה נוקבא, אמרת לה יונה יונה אנת דהוית שליחא מהימנא למאריך, הדא הוא דכתיב (בראשית ח') וישלח את היונה מאתו, ואתמר בכך ותשב אליו היונה לעת ערב, תבת ליה בשליחותה, באומאה עלך בההיא יונה (בההיא שמא) קדישא, דתיזיל בשליחות דילי, ותדע אי ברי חי או מת, מיד לעידן רמשא חזרה בשליחותה, דהכי חזרת לנח לעת ערב, הדא הוא דכתיב ותבא אליו היונה לעת ערב, והות ממרטת גדפהא, וחפרת כוכא, מיד יהבת קלא ואתכנשת לההוא עלמא:

לבתר דהווי אזלין בארחא רבי שמעון וחברוי, שאילו ליה, אמאי כד נפיק ינוקא ממעי אמיה איהו עינוי סתימין, אמר לון ודאי דא איהו רזא ותכהן עינוי מראות, באלין מראות דאחזיאו ליה במעי אמיה כמה נהורין, כמה דחמא יחזקאל במרכבה, לכל ינוקא אחזיין ליה כפום דרגיה, אחזיין ליה מאתר דאיהו נשמתיה, דאי ישתדל באורייתא ובפקודין, דינהיר ההוא אתר דאתנטילת נשמתיה, בכמה נשמתין:

ואיך נחתין בגיניה כמה מרכבות, ואולפין ליה כל אורייתא, ואי אשתדל בה אדכיר ליה כל מה דהוה אולפין ליה במעי אמיה, לבתר אחזיין ליה גיהנם, דאם עבר על פקודי אורייתא מהו עונשא דיליה, כמה דאחזיאו ליה אגריה, לבתר דנפיק ממעי אמיה סתים:

תיקוני זהר דף קלז/א

עינוי מכל אינון נהורין, כמה דאתמר ותכהן עינוי מראות, ואלין תה"ו ובה"ו, הדא הוא דכתיב והארץ היתה תהו ובהו וחשך וכו', והכי איהו מאן דלא אשתדל באורייתא, עינוי סתים מעלמא דאתי, בתר דאשתדל באורייתא, מיד ויאמר אלקי"ם יהי אור ויהי אור, דנהרין ליה בנהורא דההוא עלמא, מיד דאזיל לההוא עלמא, מיד יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד, אתכנשת נשמתא לאתר חז, הדא הוא דכתיב (קהלת י"ב) והרוח תשוב אל האלקי"ם אשר נתנה, וגופא אשתאר יבשה, הדא הוא דכתיב ותראה היבשה, לבתר דאתכנשת נשמתיה, קודשא בריך הוא יימא לשכינתא, תוצא הארץ נפש חיה למינה, מאן חיה אלין חיות הקדש, ונהרין ליה, דנחתין ליה לקבלא ליה, הדא הוא דכתיב על כפים ישאונך וכו':

ועוד תוצא הארץ נפש חיה לקבלא ליה, למינה דא בת זוגיה דאתייהיבת ליה בההוא עלמא, בהמה ורמש וחיתו ארץ למינה, כמה חיילין ומשריין ליקריה, ולבחר אפיק ליה אילנין ועשבין בגנתא דעדן, הדא הוא דכתיב ויאמר אלקי"ם תדשא הארץ וכו', כל מה דאתברי בשית ימי בראשית כולהו מזומן ליה בההוא עלמא, בגן עדן עלאה ותתאה:

דבר אחר זה ספר תולדות אדם, דא ספרא דחנוך נער, דעליה אתמר ויתהלך חנוך את האלקי"ם ואינונו כי לקח אותו אלקי"ם, ואמאי קארי ליה תולדות אדם, אלא הכא רזא דגלגולא, תולדות אדם אתקרי, דמניה נפק, ואיהו הוה תולדה דיליה, ואמאי אתקרי נער, אלא הכא רזא, ישוב לימי עלומיו, כמה דהוה בקדמיתא לעילא, ולבחר נחית בההוא דאתמר ביה והוא נער את בני בלהה ואת בני זלפה נשי אביו, ויבא יוסף את דבתם רעה, מאי דבתם רעה אלא דהווי מגזעא:

תיקוני זהר דף קלז/ב

דאלין דאמרו מה אנוש כי תזכרנו ובן אדם כי תפקדנו ותחסרהו מעט מאלקי"ם, דיהבת ליה כל גנזי שמיא, וכל מפתחן דיליה בידיה, ואשלטיה בכל דיליה, כגוונא דמלכא דאמר ליוסף רק הכסא אגדל ממך:

אמר ליה והא עז"א ועזא"ל הוּו אלין, אמר ליה והא אחרנין הוּו מתכנשין עמיה, אמר ליה רבי אלעזר והא קודשא בריך הוא עד דאתייעץ בחיילין דיליה לא הוּו עביד לאדם, דאמר נעשה אדם, אמר ליה לאולפא דרך ארץ לבני נשא, דנטיל רברבא עצה מדזעיר מניה, ולא עוד אלא רזא אחרא אית הכא:

למלכא דהוּו ליה שליחא מהימנא, והוּו בעי למיהב ליה אגריה, אמר לחיילוי אנא בעינא לשלטאה האי שליחא דילי עלייכו, בגין דהוּו מהימנא, אי אית מאן דידע ביה מלה אחרא יימא, בזמנא דלא אשכח מקטרגא עליה, אמר נעשה אדם:

ותו נעשה אדם, בעינא אדם דיעביד פקודי אורייתא, וישתדל באורייתא, לעבדה ולשמרה, ויהא ליה אגרא טבא, ושולטנו עלייכו, ודא איהו נצר מטעי מעשה ידי להתפאר, דהא מלאכי עלאי אף על גב דאינון גבורי כח עושי דברו, לא עבדי גבורה בפולחנא דקודשא בריך הוא, דאינון פלחין בהכרח, ולית לון ערובא דבשרא ויצרא בישא, ובגין דא נעשה אדם, וישלוט בכו, הדא הוא דכתיב (בראשית א) וירדו בדגת הים ובעוף השמים וגומר:

ותו נעשה אדם אנא יהיב ביה נשמתא, דכתיב בצלמנו, וכתיב (תהלים ל"ט) אך בצלם יתהלך איש, ואתון יהבו ביה (צ"ל רוחא ונפשא), וארעא ארבע יסודין, וידמה לכלא עלאין ותתאין, ומה דרעינא דלהוי שליט וממנא עלייכו, אצדיקו דינא דילי, ויהא ברעו דלכון, דאנא אשרי שמי עליה, וחותרמא דילי בידיה, דאיהו חותם הברית, מלאכיא דסטרא ימינא ברכו ליה, ואמרו נעשה ונשמע, הדא הוא דכתיב (תהלים ק"ג) ברכו ה' מלאכיו גברי כח עשי דברו לשמע בקול דברו, ודא מטטרו"ן, לקבליה יוסף לתתא, והוּו אחרנין דהוּו שנאין ליה ואמרו מה אנוש כי תזכרנו, ובגין דא ויבא יוסף את דבתם רעה, וישנאו אתו ולא יכלו דברו לשלום, ולא דאינון אלין עז"א ועזא"ל, אלא אינון אחרנין דאתכנשו (ס"א דאתכללו) עמהון:

תיקוני זהר דף קלח/ב

ויחי אדם שלשים ומאת שנה ויולד בדמותו כצלמו ויקרא את שמו שת, ש' תלת חיוון דמרכבתא, ת' איהי נר ה' נשמת אדם, דאתמר בה ודמות פניהם פני אדם, ודא איהו ויולד בדמותו כצלמו. ויהיו כל ימי אדם אשר חי תשע מאות שנה ושלושים שנה וימות, מאי וימות, אלא כל יומין דהוּו חי הוּו תשע מאות ותלתין שנין, ושאר שנין בתוספת הוּו מית. ושבעין דחסרו מאלף, יהב לדוד משנוי, בגין דהוּו עתיד לאשלמא לון ביה, והכא רזא דפורקנא:

עשר דרין הוּו מאדם ועד נח, ויחי למך שתים ושמנים שנה ומאת שנה ויולד בן ויקרא את שמו נח, לאמר זה ינחמנו ממעשינו ומעצבון ידינו, ואמאי, דבקדמיתא הוּו טרחין בגלגולין, עד דאתא נח דאיהו שבת, וביה נחו כלהו, וביה אתיישבו, ואפיק לון לעלם:

אמר רבי אלעזר אמאי הוּו קדמאין חייין יומין סגיאין, כגון אדם דאתמר ביה ויחי אדם תשע מאות שנה ושלושים שנה, ונח תשע מאות וחמשים שנה, וכן כלהו דרין עד נח הוּו חייין שנין סגיאין, ומאברהם (נ"א ומנח) ואילך הוּו מתמעטין בשנין, אמר ליה ברי, רבוי שנין ואריכו דיומין אינון מאריך אנפין, ומעוטא דיומין ושנין מזעיר אנפין, ובגין דא באברהם אתמר אלה תולדות השמים והארץ בהבראם בה' זעירא. ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

תיקוני זהר דף קלט/א

(אמר המגיה אלו התקונים מצאתי בספר אחר כתובים מאחד ועשרים תקונים ולהלאה, ולמען לא ימצא זה החבור נעדר מאלו המרגליות יקרות וטובות, גמרת אומר לשים בעט ברזל ועפרת את שרשרות העבותות על המשבצות, ומצא מין את מינו ונעור):

תקונא תנינא (זהו תקון כ"ב וכ"ג):

בראשית ברא אלקים, בראשית בר"א תי"ש, דא אילו דיצחק. בראשית תמן א"ש לעולה דיצחק, ורזא דמלה (ועל אלין תלת גלגולין אתמר מה יפו פעמים בנעלים בת נדיב וזאת לפנים דא אימא עלאה עלמא דאתי דא לגביה צריך חליצה והדא הוא דכתיב (שמות ג') של נעליך וגומר ואם לאו לית לון רשו לרווחא רמתאה לסלקא לעלמא דאתי ובגין דאיהי יום הכפורים אסור בנעילת הסנדל) הנה האש והעצים ואיה השה לעולה, נפק קלא ואמר משית יומי בראשית אתברי לעקדה דיצחק:

בגין דלא אית קרבן דבטיל מותנא כעקדה דיצחק, דאתמר ביה ויעקוד את יצחק בנו, אתקשר מדת הדין ואתעקד לעילא, ולא הוה ליה רשו לקרבא לבי דינא רברבא דאיהו גבורה, לתבעא דינא, ועקדה דנא מועילה לגלותא, דהוה עתיד לאתקטלא משיח בן יוסף, וקלא נפיק מההוא זמנא ואל תעש לו מאומה, בגין דאתגברו רחמי על דינא, ורזא דמלה (תהליים צ"ח) הושיעה לו ימינו, ולבחר זרוע קדשו, דגבר ימינא על שמאלא:

כד אתגבר טפה דדכורא על טפה דנוקבא איהו בן, רחמי איהו ודאי, אבל כד אתגבר טפה דנוקבא על דכורא, בת איהו ודינא איהו, ורזא דמלה דכורא שליט על נוקבא גרים דשליט ימינא על שמאלא, ויפקון ישראל ברחמי ולא בדינא, ודא איהו כי גבר עלינו חסדו, ורזא דמלה בטרם יבא חבל לה והמליטה זכר:

ובשמא דקודשא בריך הוא, יקו"ק רחמי, אדנ"י דינא, כד שליט יקו"ק על אדנ"י יאקדונק"י רחמי איהו, וכד שליט אדנ"י על יקו"ק אידהנוי"ה דינא איהו, ורזא דמלה אדנ"י ה' בחזק יבא, בתקיפו דדינא, ובדא עקדה דיצחק דאתעקד קמי אבוי, ומסר גרמיה למיתה בגין דישיזב משיח וישראל דלא ימותון, ולא עוד אלא דאפילו אי ישראל להו עברין בגלותא, על שפיכות דמים וגלוי עריות ועבודה זרה, זכות אבהן יגן עליהון משריפה הרג וחנק, בגין דאברהם נתנסה בנורא, ויצחק בסכינא, ויעקב בגלותא, זכות אבהן יהא מגין עליהון:

ועוד נסיונא דתלת אבהן מעידין, דלא עבר אדם דאיהו ישראל על תלת פקודין אליו, דמני לון קודשא בריך הוא, הדא הוא דכתיב (בראשית ב') ויצו ה' אלקים על האדם, ויצו דא עבודה זרה, לאמר דא גלוי עריות, על האדם דא שפיכות דמים, דנשמתא דאדם עאלת בגלגולא דאברהם, ואם איהו עבד עבודה זרה, כד עאל בנורא הוה אתוקד, הדא הוא דכתיב (דברים ז')

פסילי אלהיהם תשרפון באש, דאש אית ליה תלת גוונין, חוור וירוק ואוכם, ורביעאה תכלת, ואינון דבקיין בגחלת דאיהו סומקא הא חמשה, כחושבן ה' (חמש) דאיהי אמונה דקודשא בריך הוא דאיהו ו', דאתלבש בחמש גוונין ונהיר בהון, וביה סלקין גוונין דאינון כלילין בה, והיא סליקת בהון לגבי ו', הדא הוא דכתיב (ויקרא ו') היא העלה, וכד סלקין תרין דאינון ו' ה' בקרבנא, נחתין תרין מלעילא דאינון י"ק:

תיקוני זהר דף קלט/ב

ומתקרבין אתוון ומתייחדין ומתקשרין דא בדא, ודא איהו רזא דקרבנא, ורזא דמלה והנה מלאכי אלקי"ם עלים ויורדים בו, סלקין תרין באשא, ונחתין תרין. ואשתזב אברהם בשמא דיקו"ק, דאף על גב דאית ארבע מלאכים דאינון ממנן דשמא קדישא, לא בעי קודשא בריך הוא לאשתדלא באברהם לשזבא ליה אלא איהו ממש, בגין דקני על שמיה, וביה אתלבן אדם הראשון דאיהו ישראל, דלא עבר על ויצו דאיהו עבודה זרה, לבתר אתלבש ביצחק ואצטריף ואמר ואל תעש לו מאומה, דההוא דאצטריף ביה לא עבד מדעם, דלא עבר על שפיכות דמים, וכן יעקב אתגלגל ביה, כד נחת לגלותא דמצרים (דחוצה לארץ) דדחיל דלא הוה סליק, בההוא זמנא אמר ליה קודשא בריך הוא אל תירא מרדה מצרימה וגומר, אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה:

תקונא תליתאה (זהו תקון כ"ד):

בראשית תמן אר"י דקרבנא, דהוה נחית בקרבנא בדיוקנא דארי אכיל קרבנין, ודא איהו קדמאה לחיוון דהווי אכלי קרבנין. אמר ליה רבי אלעזר ואמאי הווי נחתין חיוון למיכל קרבנין, אמר ליה ברי ארבע חיוון אינון בכורסיא, אריה שור נשר אדם, ובגופא דבר נש ארבע יסודי, דממנן עלייהו ארבע חיוון, דנפש כלילא בהון, ובגין דא פרנסה דנפשא מאלין ארבע, כד חאב בר נש בארבע יסודי דיליה כאלו חאב בנפשא, הדא הוא דכתיב (במדבר ו') מאשר חטא על הנפש, ובההוא זמנא אתפרש מיא מאשא ורוחא מעפרא:

דמעפרא נפקין זרעין דאינון פרנסה דאדם, וממיא חיוון דאינון פרנסה דארי, ומאשא בעירין דאינון פרנסה דשור, ומרוחא עופין דאינון פרנסה דנשר, וכד חב בהון אתפרשן יסודין ואית בהון מחלוקת דאיהו פרודא, וסליק שם ה' מניה, ועאל יצר הרע דאיהו סמא"ל שטן, דה' לא שריא בפרודא, ורזא דמלה חלק לבם עתה יאשמו, ובגין דא צריך קרבנא מאלין מינין דחב בהון, לקרבא בהון אינון ארבע יסודין דאית בהון פרודא, ובההוא זמנא דמתקרבין יסודין דא לגבי דא, מיד נחית קודשא בריך הוא עלייהו וברח שטן, ואי לא ברח הא אשא דקרבנא אוקיד ליה, הדא הוא דכתיב (ויקרא ו') והאש על המזבח תוקד בו:

ורזא דקרבנין עור ובשר תלבישני ובעצמות וגידים תוסככני, עור איהו לבושא דאדם, הדא הוא דכתיב (בראשית ג') ויעש ה' אלקי"ם לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם, אם זכה כתנות אור מרקמן מפקודין דעשה, דאגרא דלהון לעלמא דאתי דאיהו אור הגנוז לצדיקיא, ואם לא זכה משכא דחוויא דכליל ארבע יסודין, דתמן רשימין פקודין דלא תעשה דעבר בר נש עלייהו, ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין עונותיו של אדם חקוקים לו על עצמותיו, וקריבו דמשכא דאדם פקודין דעשה, דאינון קריבו דאתוון דשמא דקודשא בריך הוא:

ועלייהו אתמר אדם כי יקריב מכם קרבן, מכם ודאי, לאפקא משכא דחוויא דביה מרקמין פקודין דלא תעשה, ואדם דעבר עלייהו אתמר ביה אדם להבל דמה ימיו כצל עובר, אדם כי ימות באהל,

כי ימות ודאי, ודא איהו קריבו דקרבנא דעשו יצר הרע, דאתמר ביה יקם אבי ויאכל מציד בנו. בשר איהו שבר מן שברים, ואיהו סומק, מסטרא דחיה דאיהו שור, בשר חי בשר טהור, ואית:

תיקוני זהר דף קמ"א

אחרא דבשר בשדה טריפה דשריא ביה רוח הטומאה, מלאך המות דרכיב על קרנוי שור מועד בשר טמא. עצם, אית עצם טמא ואית עצם טהור, ובשר דדכיו ועצם דדכיו, עלייהו אתמר עצם מעצמי ובשר מבשרי, ועצם איהו אריה, גידים איהו נשר, נשר, נשרא דדכיו ונשרא דמסאבו, עצם ובשר וגידים עלייהו שריא ברכה וקדושה ויחוד, דאינון כהן לוי וישראל, בעצם כד שריא ברכה ביה, מיד ותקרבו עצמות עצם אל עצמו, מתקרבין ומתקשרין דא בדא בקרבנא, ומיד נחית עלייהו משחא ושריא עלייהו ברכה, בשר שריא עליה קדושה, דאיהי מסטרא דלוי, הדא הוא דכתיב וקדשת את הלויים, מיד מתקרבין ערקין דמא לגבי לבא, דברכאן מכהני אינון, הדא הוא דכתיב (במדבר ו') דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו. גידים מישראל, ואינון יחודא וקדושה וקשורא דגרמין ובשרא, וכד מתקשרין בתרוייהו אתקריאו יחוד, ויחוד איהו בישראל, הדא הוא דכתיב שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד:

משכא איהו דמות אדם מלכות, כל דיוקנין אתחזיין בה, ואיהי כלילא מבשרא וגידין וגרמין, ואיהי תמונת כל, ואיהי ברכה וקדושה ויחוד, כהנים ולויים וישראלים, דאינון קשירן בתלת אבהן, דאתמר בהון האבות הן הן המרכבה, בבשר כד מתקדשא, נחית עליה דם טהור, וגידים כד מתיחדין נחית עלייהו רוחא קדישא, גרמין נחית עלייהו מיין דדכיו, דא איהו רזא דקרבנין. חדא רבי אלעזר וחדו חבריא ואמרו אילו לא אתינא להאי עלמא אלא למשמע דא דיי:

אמר רבי שמעון ברי, ועוד ברזא דקרבנין, לבא איהו מזבח דביה דם דקרבנין, ועל דא אתמר וזבחת עליו, אם זכו אריה הוה נחית למיכל קרבנא, ואי לא כלבא נחית, ובאן אתר בכבד, דתמן מרה גיהנם, דאיהי עלוקה דאית לה תרי בנות הב הב, כמה דאת אמר לעלוקה וכו', וכלבא בהון צווח הב הב, ומרה איהי גיהנם, חרבא דמלאך המות דאית לה תרי פיות כגוונא דגיהנם, דאתמר בה לעלוקה שתי בנות הב הב, כגוונא דא אתמר בחרבא ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות:

וכבד איהו סמא"ל, מרה סם המות דיליה, כד שלטא מרה על ערקין דילה ומתגברא בחובין, אתמר בפרקין דכבד ומרה, ויבאו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם, בהווא זמנא אינון ערקין דלבא בדוחקא ומתטמרין בלבא, כגוונא דנח ואתתיה ובנוי וחיוון ובעירין ועופין דמתטמרין בתיבה, ולבא איהו בדוחקא בהון, דאם מרה מטא ללבא מיד ימות בר נש, ומרה לא מתגברה על ישראל דאינון לבא אלא בחובין, אי חזרין בתיובתא דאיהי נשמת חיים שכינתא עלאה, הא אסוותא תהא ללבא ולערקין דילה, ואתמר בהון וימתקו המים ואתסין ערקין (גופא) ואברים דיליה:

טחול דא לילי"ת אימא דערב רב, שחוק הכסיל, מאן כסיל דא אל אחר סמא"ל, וערב רב אינון בנהא, דאינון מעורבין בישראל רשעים גמורים, ועלייהו אתמר אם ראית רשע שהשעה משחקת לו אל תתגרה בו, עלייהו אתמר למה תביט בוגדים תחריש בבלע רשע צדיק ממנו, רשע דא כסיל, ערב רב בגלותא אינון רשע, בבלע צדיק ממנו דא ישראל, ומאן גרים דבלע לון, בגין דלאו אינון צדיקים גמורים, כמה דאתמר צדיק ממנו בולע אבל צדיק גמור אינו בולע, וטחול איהי לילי"ת, מארת ה' בבית רשע, ואיהי אסכרה לרביי דאינון חייביא, חייכת בהון בעותרא בהאי עלמא:

תיקוני זהר דף קמ"ב

ולבתר קטילת בהון, ואמאי אתקריאו רביי, בגין דלית בהון דעת לאשתזבא מניה, אבל לב מבין אשתזב מניה, דתמן צדיק, ורזא דמלה טוב לפני האלקי"ם ימלט ממנה, וחוטא ילכד בה. כליות אינון יועצות, אם זכו עאל בהון נבואה דאיהי נר ה' נשמת אדם, ואתעבידו נביאים, ואינון יועצים לטב, ואית בהון עצה ותושיה. כנפי ריאה, אם זכו שריא בהון רוח קודשא, ואתמר בהון ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה', ועליהו אתמר והיו הכרובים פורשי כנפים, הכרובים כגון צורת אדם, פרשי כנפים לקבל תלת חיוון דפרשין גדפין לקבליה דאדם, ואינון שית גדפין, תרין לכל חיה, מסטרא דשכינתא גדפין דחיוון מרובעים, שית גדפין לקבל שש מעלות לכסא, ארבע גדפין לקבל כורסיא מרובע, פרשי כנפים למעלה סככים בכנפיהם על הכפרת, דא כפרת דלבא קדש קדשין, ודא לבא:

נפש רוח נשמה, כהן לוי וישראל, כהן איהו נשמה, אם זכה נר ה' נר הוה נהיר ביה מלבא כשמש זורחת, ורוחא דקודשא הוה נפיק מבין גדפוי דכרובין דאינון כנפי ריאה, והוה ממליל עמיה, ואם לאו נורא, ודא נפש הוה דליק, ונפיק אשא מלבא ואוקיד ליה. קרקבנא וקיבה כד נאים אתקרי קיבה ישן:

ואית שינה לטב ואית שינה לביש, לטב כגון חלום דאיהי סלם (נ"א כגון חלום) דחזא יעקב, וביה דביק קנה, ושית עיזקין דקנה איהו שית דרגין דנבואה, וסלקין לשתינ נשמי, דהוה נאים בהון דוד, דהכי אוקמוה, דוד הוה מתנמנמ כסוס, וסוס לא נאים אלא שתינ נשמי, ואית שינה לביש חלמא בישא, דאתמר ביה לגבי אברהם ותרדמה נפלה על אברם, והנה אימה חשכה גדולה נפלת עליו, והא אוקמוה בארבע גליות, ובגין דחלום ייתי בתרין דרגין, אוקמוה קדמאין, כמה דאי אפשר לבר בלא תבן כך אי אפשר לחלמא בלא דברים בטלים, בגין דייתי חלמא כאן על ידי מלאך, כאן על ידי שד, בגין דחלמא איהו מסטרא דאילנא דטוב ורע, אבל סטרא דאילנא דחיי לא אתיא (עליה אלא דקיבה) אלא על ידי קיבה (דקב"ה) דאיהי שכינתא דיליה, ולית תמן קיבה רע דאיהו שד:

קרקבן טוחן, אי בר נש זכאה איהו טוחנת מן לצדיקים, דאינון אברים קדישין בפקודין דעשה, ואי לא אזלין בפקודין טבין, מתפרנסין בלחם הקלוקל מזונא (הקלוקל) קלא בקלון. וושט שטו העם ולקטו, שטין (שטיין) לקטין בשטותא, וטחנו בריחים בדוחקא, אלין אינון טוחנות בפומא, או דכו במדוכה דא חיך, ובשלו בפרור דא אצטומכא:

ברי, רזא עלאה הכא, אם זכו ישראל הוה נחית לון אורייתא מן שמיא בלא דוחקא, ולא הוה צריכין לאלפא חד לחבריה, הדא הוא דכתיב הנני ממטיר לכם לחם מן השמים, דלית לחם אלא אורייתא, לא זכו בגין ערב רב דאינון שטין, אתמר בהו שטו העם ולקטו, דיטרחון לאולפא דא לדא, לפרנסה כל חד בדוחקא, ולחכימיא ברמיזא. אבל לעתיד לבא יתמחון ערב רב מעלמא, ואתמר בהון ולא ילמדו עוד איש את אחיו וגומר, ובגין דא וושט איהו לביש ואיהו לטב, חוור וסומק, דינא ורחמי:

וברי, בודאי אינון שלוחיא דצבורא, צריכין כד קראן ספר תורה דיחתכון מלין, ולא יימרון להון בהלעטה, כגוונא דערב רב דאתמר בהון הבשר עודנו בין שיניהם, והוה אכלין בהלעטה, (וכגוונא דעשו דאתמר ביה הלעיטני נא), ולא הוה טחנין ליה, אתמר בהון ואף ה' חרה בעם. הדרא דכנתא דא איהו נחש בריח נחש עקלתון, דזמינין צדיקיא:

תיקוני זהר דף קמא/א

למיכל ליה. ואית חלב טמא דאיהו נחש, דאיהו אסיר למיכל עמא קדישא, בגין דעליה אתמר
ארור אתה מכל הבהמה:

תקונא רביעאה (זהו תקון כ"ה):

בראשית תמן י"ש, להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא, ובגין דתמן אוצר דאיהי יראת ה',
מניה אתמליא לצדיקיא, ואינן דחלין לקודשא בריך הוא ירתין האי יש, וערבוביא בישא לא הו
דחלין לקודשא בריך הוא אלא בגין עותרא, והו מנסין ליה, כגוונא דא היש ה' בקרבנו אם אין,
וכל אינן דמנסין לקודשא בריך הוא ודחלין ליה בעותרא ולא דחלין מניה בעניותא כמו בעותרא,
לאו אינן אלא ערבוביא בישא, דאית יראה ואית יראה, אית אהבה ואית אהבה, אית מאן דדחיל
לקודשא בריך הוא בגין דיחון בנוי או דלא נחית לעניותא, או דרחים ליה בגין דיהיב ליה עותרא,
ומנסה ליה כגון נעביד האי פקודא הכי, ונחזי היש ה' בקרבנו ויהיב לן אגרא בגיניה אם אין, דאי
לא יהיב ליה אגרא בגינהא לא רחים ליה, ולא יהיב ליה צדקה ולא יעביד פקודא, ומנסי לקודשא
ברוך הוא בכל פקודא ועובדא, בודאי האי איהו מאלין ערבוביא בישא, דאתמר בהון היש ה'
בקרבנו אם אין:

אלא רחימו ודחילו דקודשא בריך הוא, שלים בכל פקודא ופקודא דעביד, בין דיהיב ליה אגרא
בטיבו בין דלא יהיב ליה, ובגין דא מני באורייתא, ואהבת את ה' אלהי"ך בכל לבבך ובכל נפשך
ובכל מאדך, ואוקמוהו קדמאין, אם חביב עליך נפשך מממונך לכך נאמר בכל נפשך, ואם חביב
עליך מממונך מנפשך לכך נאמר בכל מאדך, דאית בר נש דצלי ואזיל בכל פקודין דלא יהיב
עלייהו אגרא, ואם הוה יהיב אגרא עלייהו לא הוה עביד לון, דודאי סגיאין אינן מבני נשא
דאינן עתירין בעותרא סגיא, ואינן חביבין עותרא דלהון יתיר מנשמתא דלהון, דעותרא דנפשא
איהו פקודין טבין בעלמא דאתי, ועותרא דגופא ממונא ועדונא בעלמא דין:

ואינן דמחבבין ממונא מנפשא, אם הוה יהיבין ליה כל אורייתא במאה זוזי לא הוה יהיבין להו
בגינה, בגין דממונא חביב עלייהו מנפשא, ומה דדחיל ורחים ליה לאו איהו אלא בגין ממונא,
האי דשוי ממונא עקרא ואורייתא דרחים קודשא בריך הוא טפל, האי רחימו ודחילו לא חשיב
ליה קודשא בריך הוא, אלא עקרא דרחימו ודחילו דקודשא בריך הוא, דאף על גב דאיהו רחים
ממוניה מנפשיה, דירחים ליה בממוניה, במה דאיהו חשיב עליה, ולא בטפל דיליה, לכך נאמר
בכל מאדך, וכן מאן דחשיב נפשיה ממוניה, והוה יהיב כל ממונא דעלמא ולא הוה נזיק אפילו
באבר זעירא דאית ביה, לכך נאמר בכל נפשך במאי דרחים ליה:

תקונא חמישאה (זהו תקון כ"ו):

בראשית (ישעיה ס"ו) כי באש ה' נשפט, אלקים מארי דדינא, ועליה אתמר אלקים לא תקלל,
בודאי כמה דלעילא אתמר (תהלים ע"ה) כי אלקי"ם שופט זה ישפיל וזה ירים, כך איהו צריך
למהוי דיינא לתתא, לדא ישפיל דינא ולדא ירים, כפום:

תיקוני זהר דף קמא/ב

עובדוי, לדא מטה כלפי חסד, לדא כלפי גבורה, אמת באמצעיתא, ובגין דא אתקרי דיין אמת, אלקי"ם הכס"א בחושבן, דתמן י"ק דאיהי חכמה ובינה, זה שמי עם י"ק שס"ה מסטרא דשמאלא, ודא י"ק מן אלקי"ם, ה' על י' נוקבא:

וכד דיין איהו דן, צריך למהוי איהו יתיב ובעלי דינא קיימין, כגוונא דלעילא, דאתמר בקודשא בריך הוא ויבאו בני האלקים להתיצב על ה', איהו יתיב, ואינן קיימין למתבע דינא, ובגין דשטן יעול בינייהו למתבע חוביהון דבני ישראל, אינן במטולא עליה, עד דהוה דן להון ודא איהו להתיצב על ה'. ועוד להתיצב על ה', לשאלא ולמתבע דינא לגבי (נ"א קמי) קודשא בריך הוא יקו"ק, כד נהיג עלמא ברחמין, ומקטרגין תבעין דינא, ודא איהו להתיצב על ה'. ותו להתיצב על ה', יקו"ק עמודא דאמצעיתא, דשאלין ותבעין דינא מגבורה בי דינא רברבא, דקיימא על עמודא דאמצעיתא, ודא הוא על ה', על דמקרבין דינן קדם גבורה אתמר בהון להתיצב על ה', דאף על גב דבנוי אינן ישראל לית ליה רשו לאעברא על דינא, דאורייתא בדינא אתייהבת, ואומי עלה דלא יעבר עלה, ולגבי דינא גבורה איהי באמצעיתא, וחסד מימינא, ועמודא דאמצעיתא משמאלא, וכל דינן מהאי אתר תליין, וכל ספירן כלהו אתקריאו דינן גבורה ואפילו יקו"ק:

דינא קדמאה חזא אתקרי דין לדון בחנק, ואתמר (דברים כ"א) לא תלין נבלתו על העץ. אמר ליה אלעזר ברי, הכא צריך לחדשא מילין, אית עץ ואית עץ, הדא הוא דכתיב (שם כ') כי האדם עץ השדה, ואית אדם דאיהו עץ הדעת טוב ורע, וחובא דאדם איהי נבלתו דאדם קדמאה דאיהו עץ החיים, לא צריך לתליא ביה חובא דא, הדא הוא דכתיב לא תלין נבלתו על העץ, דמאן דאכל מעץ דיליה דאיהו עץ החיים, אתמר ביה ואכל וחי לעולם:

ועוד לא תלין נבלתו על העץ, עץ דהכא דא תלמיד חכם דאשתדל באורייתא דאיהי עץ החיים, הדא הוא דכתיב (משלי ג') עץ חיים היא למחזיקים בה, לא תלין בו נבלתו, דאיהי חובה דחב ביומא לא תלין עמיה בלילה, דמיד יתוב בתיובתא, כמה דאוקמוה מארי מתניתין אם ראית תלמיד חכם שחטא ביום אל תהרהר אחריו בלילה, דודאי עשה תשובה, (נ"א שמא עשה תשובה, שמא ס"ד, אלא אימא ודאי עשה תשובה):

ועוד לא תלין נבלתו על העץ, דא תלמיד חכם, נבלתו דא בת עם הארץ דאיהי ריחשא, דאם אנת תליא לה ביה, או קוברה או קוברתו, ודא איהי כי קבור תקברנו, כי קבור הוא לה או תקברנו איהי ליה, אתתא דא לאו אקרי זווגא ויחודא דיליה, אלא איהי כמטולא תליא עליה, כחוויא קשיר על קדליה, ובגין דא כי קללת אלקים תלוי, דאיהי קללה, דקטילת ליה או אייתי ליה לידי עניותא:

דבר אחר לא תלין נבלתו על העץ, דא שבת, דירית ביה בר נש נשמתא יתירה, לא צריך לאתחזיא קדמאה נפשא דשלטא בבר נש ביומין דחול, במלאכה דאיהי אסורה בשבת, אלא קבור תקברנו ביום ההוא, דלא אתחזיא קדם זכור ושמור דשבת, ובגינה אתמר של נעליך מעל רגליך כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא, ולא תטמא את אדמתך, דנשמתא יתירה איהי ארץ ישראל דלעילא, אדמת קדש, דאתמר בה קדש ישראל לה! ועוד לא תלין נבלתו על העץ דא בר נש דאיהו נבל, עליה אתמר כל המעמיד תלמיד דלאו איהו הגון כאלו מעמיד אשרה, ובגין דא לא תלין נבלתו על העץ דאיהו עץ החיים. דבר אחר לא תלין וגומר, העץ אליו ישראל דאתמר בהו:

כימי העץ ימי עמי, חובא דעבדו עם נבל, לא תהא תליא ליה בישראל, דכד עבדו ית עגלא חשיב משה דישראל עבדו ליה, ואמר למה ה' יחרה אפך בעמך, אמר ליה קודשא בריך הוא לך רד כי שחת עמך, מיד נחית וחזא עגל דיוקנא דשור וחמור, שאיל ליה מאן עבד לך, אמר חמור, ערב רב אשר בשר חמורים בשרם, שור אמר נמי הכי, טבעת דעלה מזל שור, בזמנא דאתמר בערב רב ויתפרקו כל העם את נזמי הזהב, אזדמנת תמן, וארמי כלא אהרן בנורא, ונפקת עגלא דיוקנא דשור וחמור, בההוא זמנא צווחת רוח הקדש ואמרת, ידע שור קונהו וחמור אבוס בעליו, ישראל לא ידע עמי לא התבונן:

ורשיעיא מה חזו למעבד עגל, אלא ודאי אינון הוו מכשפין דפרעה, יונו"ס וימברו"ס בני בלעם, דאתמר בהון ויעשו כן החרטומים בלטיהם, וחזו דלא הוה ממשו בהון, אתחזרו עמיה דמשה וקבילו ברית מילה, וקודשא בריך הוא דידע גלויים וסתירין, דהוה ידע בהון דאינון מגזעא בישא, כד הוה נחתא שכינתא אתמר בה ויסע מלאך האלקי"ם ההלך לפני מחנה ישראל, ולא אמר לפני העם, ובגין דא נטלו קנאה בלבייהו, ואמרו קום עשה לנו אלקים אשר ילכו לפנינו, כגוונא דהוה אזיל קדמיכו, ובגין דא עבדו ית עגלא בחרשין דלהון, ודא איהו ידע שור קונהו וכו', ישראל לא ידע חרשין, עמי אהרן ומשה בני עמרם לא התבוננו, ודא איהו לא תלין נבלתו על העץ, חובא דא דעם נבל לא תלין נבלתו על העץ דאינון ישראל. דבר אחר לא תלין וכו', דא גיורא דלא אתגייר לשמא דקודשא בריך הוא, לא תליא ביה בישראל דאינון עץ, כמה דאוקמוהו כימי העץ ימי עמי:

ועוד לא תלין נבלתו, דא נבלת הפה, על העץ דא לישנא בישא, דחובא דא גרים דימות קדם זמניה, ודא איהו כי קבור תקברנו. דבר אחר לא תלין נבלתו, דא יצר הרע, על העץ דא נשמת חיים, דמאן דחלל בה אתמר ביה כי קבור תקברנו, וימות בעלמא דין ובעלמא דאתי, דא איהו דיניה בחנק מאן דעבר על דא:

דבר אחר לא תלין נבלתו על העץ, דא נפשא דחול דלא תתחזיא קדם נפשא יתירא בגינה אמר למשה של נעליך מעל רגליך):

תניינא הרג, הרג לגנב, ולגזלן עונשא, ובגין דא הממשכן לחבריה צריך למחזר ליה משכוניה בעידן דצריך ליה, כיון דלית ליה אחרא, הדא הוא דכתיב (דברים כ"ד) השב תשיב לו את העבוט ואתמר בקרא אחרא (שמות כ"ב) אם חבול תחבול שלמת רעך עד בא השמש תשיבנו לו, האי בנשמתא דבר נש ממלל, אם חבל תחבל נפשא ורוחא, שלמת רעך דא נשמתא:

ואם חבול תחבול תפלין דיד. ותפלין דרישא, שלמת רעך כסויא דמצוה, עד בא השמש, דאתמר ביה כי שמש ומגן ה' אלקי"ם, תשיבנו לו קדם דיתכניש מניה, דעליה אתמר וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה, מאי צדקה צלותא, ומרפא בכנפיה כנפי מצוה דאינון תפלין כנפי יונה, כנפי מצוה ציצית, היא שמלתו לעורו משכא דתפלין, ואם את לא תחזיר אלין כסויין ליה קדם דיתכניש מניה שמשא דאיהו קודשא בריך הוא, דאתמר ביה כי שמש ומגן ה' אלקי"ם, הכי יתכניש מינך נשמתא, דאתמר בה כסאו כשמש נגדי, מדה לקבל מדה, ובגין דא עד בא השמש תשיבנו לו, לו לעני דאיהו צדיק, ולשכינתא דאיהו עניה בגלותא, כד יתי ליליא דאיהו גלותא, במה ישכב:

תיקוני זהר דף קמ"ב

שכינתא, דודאי שמשא דאיהו קודשא בריך הוא לא נהיר לה בגלותא דאיהי ליליא, ואשתארת בחשוכא, ובגין דא צריכין ישראל לאנהרא לה בגלותא באור ונר, דאיהי תורה ומצוה, אור נשמתא, נ"ר נפש רוחא דאינון סימן נ"ר, בתי דתפלי למשכב בהו שכינתא בגלותא, וכסויא דציצית לאתעטפא ביה במשכבה:

ובגין דא אי בר נש לא אנה תפלין וציצית, במה ישכב איהו בגלותא, עלה אתמר אשרי משכיל אל דל ביום רעה ימלטהו ה', ובזכות פקודין אלין ירתין בני נשא תלת קטרין, דאינון נשמתא ורוחא ונפשא, ובהו צריך למקרי לישראל עלאה, דינחית לאנהרא בשכינתא בנהורא דפורקנא, דאיהי שמש צדקה, ומרפא בכנפיה לישראל דאינון בני מרעא בגלותא. דצדקה איהי שכינתא עלאה, עלה אתמר מי ירפא לך, ואיהי כ"ה כ"ה אתוון דקריאת שמע ערבית ושחרית, וביה נחתא לישראל למפרק שכינתא, אבל בימינא אוקים לה ורחם עלה, הדא הוא דכתיב (ישעיה נ"ד) ובחסד עולם רחמתך, ובגין דא נשמתא ורוחא ונפשא אינון משכבא (משכונא) דשכינתא בגלותא, ועליה אתמר ושכב בשלמתו וברכך, ובגין פקודין אלין שריא שכינתא על בר נש:

ועל נשמתא אתמר משכבת חיקך שמר פתחי פיך, דלא תדור אם לא תשלם, הדא הוא דכתיב (משלי כ"ב) אם אין לך לשלם למה יקח משכבך מתחתך, ואשתארו רוח ונפש יתומים, ואם נשמתא עברת על פקודי אורייתא ואנחת חובין בגופא, דין איהו ליפרע מנכסי יתומים, בפקודין דעשה דאשתאר לון מנשמתא, דבגין חובין נטלין מחייביא משכונא דאיהי נשמתא, ודא איהו אם חבל תחבל שלמת רעך:

ואי אית ליה חובין ואית ליה זכוון, אתפרעו חובין בזכוון, ואתמר יצא שכרו בהפסדו, מיד חזרין ליה לגופא קדם דייתי שמשא, ודא איהו עד בא השמש תשיבנו לו, דכד נאים בר נש נשמתא סלקא מניה, ולא נחתת בגופא עד דפרעת כל חובין דעבד בר נש בההוא יומא, ובגין דא ממשכן לה ההוא בי דינא דלעילא, בגין דמקטרגא סליק אבתרהא למתבע מינה דינא, בארבע מיתות בית דין, תרין דאתמר לעיל, ותרין דאינון שריין על אינון דמגלין עריין דאורייתא, זכאה איהו מאן דנטיר לה בכל יומא:

ובזמנא דחובין אינון רברבין, ומלוה בר נש חובין על משכונא, אבד משכונא דאיהי נשמתא, ולא חזרת לגביה, וכלא איהו בדין דדן לה גבורה דאיהו בי דינא רברבא, בכל ליליא בתרין עשר שעתין ובשבעין ותרין רגעין כחושבן חס"ד, דאתמר ביה (ישעיה מ"ז) והוכן בחסד כסא, ורזא דמלה ותפקדנו לבקרים, לרגעים תבחננו:

ואית חובין דאינון בסתר, ולא יכלין לאסהדא בהון מלאכין דאזלין עם נשמתא, דאתמר בה כי מלאכיו יצוה לך, הא שכינתא סהידת עליהו, הדא הוא דכתיב (ירמיה כ"ג) אם יסתר איש במסתרים, בגין דשכינתא על רישיה, דאתמר בה דע מה למעלה ממך, עין רואה ואוזן שומעת וכל מעשיך בספר נכתבין, (לזמנין נשמתא לא הות מודה בחובין דתבע עליה יצר הרע, וחשיד יצר הרע בהאי), (נ"א ולזמנין נשמתא לא חבית וחשיד יצר הרע בהאי), ואזלין לגבי בי דינא ודן עליהו דין הנשבעים, אומיאית נשמתא עליהו ואתפטרות, ואם לאו פרעת:

ואית חובין דאתמר בהון וביד כל אדם יחתום, ומראין לה חתימות ידהא. ואית חובין דאינון על תנאי דאתני עליה לפרעא לון בהאי עלמא, דחובין דיליה באתריה, דלא יגבה לון תובע אלא באתריה, ואלין אינון חובין דעשרין שנין, ואית חובין לתתא, דאוקמוהו קדמאין דעד עשרין שנין:

תיקוני זהר דף קמג/א

מענישין לתתא ולא לעילא, ואית חובין דמענישין לעילא ותבעין לון לעילא בי דינא רברבא, ובגינייהו ממשכנין נשמתא לעילא, ולא מניחין לה לנחתא לתתא, אבל בחובין דמענישין עלייהו לתתא, לא מענישין ליה לעילא, ולא מעכבי ליה תמן, ואית חובין דנשמתא דגבין מנייהו בכל אתר, כגון ומקלל אביו ואמו, אתמר ביה מות יומת, מבי דינא דלעילא ובי דינא דלתתא, דאתדנת בתרין דינין, ובגין חובא דא בכל אתר דאשכחין לה לעילא גבין מינה, ובכל אתר דאשכחין לה לתתא גבין מינה, ולית פקודא דלית לה (נ"א דלא אית לה) רשו לאגנא עלהא, דאית חובין דדיינין לה בדינים חמורים לנשמתא, ויתי מצוה דאיהי מטרוניתא כגון מצות תפילין, ואגינת עליה ופרישת גדפהא עלה, ולית רשו למקטרג לקרבא תמן, ואית חובין דמטרוניתא לית לה רשו לאגנא עלייהו, הדא הוא דכתיב מעם מזבחי תקחנו למות:

אבל פקודין אית דאינון שפחות, מאלין פקודין דאינון על מנת לקבל פרס, אף על גב דיייתון לאגנא עלה, נטלין לון מקטרגין תחות רשותייהו, (נ"א נפקין לה מקטרגין מרשותייהו), ואית חובין אחרנין דאתקריאו חלוקי דיינין, על חובין דחולקין בהון, מנהון מטה כלפי חסד, ודיינין לה לנשמתא בממון דאיהו דיני ממונות, ואית אחרנין דחולקין עלייהו ואינון נוטין כלפי חובה, למידן לה בדיני נפשות, אם זכוון מתגברין על חובין דנין לה בדיני ממונות, וגבין מזכוון דאינון גמילות חסדים דיליה, ואם חובין מתגברין דיינין לה בדיני נפשות מסטרא דגבורה, וגבין בה נפש ורוח:

ולעילא לית משוא פנים בין זכאה לחייבא, וכן צריך להשוות לתתא גבי דינא זכאה עם חייבא, מסטרא דאמת עמודא דאמצעיתא, ולא יהא דיינא רשאי למעבד משוא פנים לחד מינייהו בדינא, דבדינא דלעילא אתמר לא ישא פנים ולא יקח שחד, ווי ליה לדינא לתתא דאשתני מדינא דלעילא, דאכחיש עובדא דבראשית, ולא יימא דא מהימנא מדא, דכמה דאיהו לתתא שופטים ושופטים תתן לך בכל שערך, לדינא גופין, הכי אית לעילא שופטים ושופטים לדינא נשמתא, ולא יוקיר לדא יתיר מדא, אלא תרווייהו בהשוואה בדינא, ואינון צריכין למשמע קדם דיינא, ולא ימללון עד דשאל לון דיינא, ויהיב לון רשו למללא, ויהון קדמיה בדחילו, בגין דשכינתא שריא עלייהו, ומאן דתבע קשוט כאלו מקיים על עלמא דיינא אמת (נ"א דין אמת), וכל שכן מאן דדן דין אמת, כאלו מקיים אמת מארץ תצמח, ווי ליה למאן דאוקים שקרא ואפיל אמת, דגרים ותשלך אמת ארצה, ומאן גרים דא דיינא דלא דן דין אמת, ובודאי דיינא דדן דין אמת כאלו הוא אפיק לשכינתא ולישראל מגלותא, ואוקים לון מארעא:

קם רבי שמעון על רגלוי, וסליק ידוי לגבי עילא, ושבח למארי עלמא, ואמר, רבון עלמא עביד בגין שכינתא דאיהי בגלותא, ואם איהי באומאה הא אבא ואמא דאינון חכמה ובינה יכלין למעבד התרה, הדא הוא דכתיב (ישעיה י"ד) ה' צבאו"ת יעץ ומי יפר, אם התלמיד אומי הרב יכיל למעבד התרה, ואם נדר או נשבע בן דאיהו ו' דלא יפרוק לה אלא דתהי בגלותא עד זמנא ידיעא, ונדר או שבועה איהו בי"ה דאינון חכמה ובינה, ואיהו אתחרט, הא תלת בני נשא יכילן למפטר ליה, ואינון תלת אבהן לעילא לקבלייהו, ואם לא תתחרט, אנא בעינא מנך, ומכל אינון דמתיבתא דלעילא ותתא, דתעביד בגין רעיא מהימנא דלא זז משכינתא בכל אתר, ואיהו עאל שלם בינך ובינה זמנין:

תיקוני זהר דף קמג/ב

סגיאין, ומסר גרמיה למיתה בגינה ובגין בנהא, הדא הוא דכתיב (שמות ל"ב) ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת, ואם הוא נדר מסטרא דאבא ואמא, ולא בעי, אנא סליק לגבי ההוא דאתמר ביה כי יפלא ממך דבר, דאתמר ביה במופלא ממך אל תדרוש, דיפטור נדר, ואף על גב דשכינתא היא בגלותא לגבי בעלה כנדה, דאיהי יפריש בין דם לדם, ואתפתח מקורא דילה, לדכאה לה במים דאורייתא, מים חיים דלא פסקין, ואפריש מינה דם נדה דאיהי לילי"ת, דלא אתקריבת בהדה, דאיהי חובא דנשמתא דסאיבת לה, ולית לה רשו לסלקא נשמתא לגבי בעלה, לההוא אתר דאתייהיבת מתמן, ואתדנת בין דין לדין, בין דיני נפשות לדיני ממונות, דאית מאן דאתפרע בממוניה, ואית מאן דאתפרע בנפשיה, ובין נגע לנגע, כמה דאוקמוהו איכה ישבה בדד, דאיהי חשיבא שכינתא בגלותא כמצורע, דאתמר ביה בדד ישב מחוץ למחנה, מחוץ ודאי, דא גלותא, דאיהי לבר מארעא דישאל, דאיהי מותבא דאת ה', ואי מקורא לא יכיל למפתח עד דיפתח ליה ההוא דסגיר ליה, אנא מפייסנא ליה בגין יו"ד ק"א וא"ו ק"א, דאיהו יחודא (דיחודיה תמן), ובגין לבושין דאתלבש, מיד אתפתחת מקורא ואתדכיאת שכינתא, ורזא דמלה מקוה ישראל ה' מושיעו בעת צרה, מושיעו ודאי, ההוא דמקורא דמקוה בידה:

תקונא שתיתאה (זהו תיקון כ"ז):

בראשית תמן תרי אש, ואלין אינון תרין אשין דאינון בורא מאורי האש, ועלייהו אתמר סמכוני באשישות, בתרי אשות, ואמאי אמר בהון סמכוני, אלא בלילי שבת נשמה יתירא קא נחתא לסמכא שכינתא תתאה בגלותא, דאתמר בה נפלה לא תוסיף קום, וכד אתא מוצאי שבת אסתלקת נשמתא יתירתא דבה וינפש, וינפש מיד דאיהי אסתלקת וי נפש, דלית מאן דסמיך לה, בההיא זמנא איהי אמרת לישראל סמכוני באשישות דאינון מאורי האש, ומה ניהו תרי תורות, דאינון חצובות מאש דאיהי אלקי"ם מדת הגבורה, ומאי ניהו למודי ה' תרין שפון דאקרון להבות אש, ואינון תרין תפוחין, דמנהון רוחא דמשיחא נפיק, דאתמר ביה (ישעיה י"א) ונחה עליו רוח ה':

לבת מלך דהוה בבי מרעא מרחימו דבעלה, דאזל בעלה איהי נפלת למשכבה, צווחת ואמרת סמכוני באשישות, הא איהי בבי מרעא, היא אומרת רפדוני, במאי בתפוחים דמתרבים בעצי היער, ואלין אינון עצי בשמים:

קם סבא תליתאה ואמר רבי רבי, הא אנן בעצי בשמים מבדילין, והכא איהי לא אמרת אלא בתפוחים, אלא אנן מברכין על עצי בשמים בגין דאתמר בהון וריח אפך כתפוחים, ולא עוד אלא כל מיני בשמים אינון טבאן לברכא עלייהו, ואנן דעבדין בהדס בגין דאית ביה תלת עלין, דאתקריאו תלת הדסים, דרמיזין לתלת אבהן, אבל תרין נוקבין דחוטמא אינון לקבל תרין תפוחין דאינון תרי נביאי קשוט, די בהון עתיד לאפקא רוחא דקודשא דאיהו רעיא מהימנא דלעילא, דביה אתישבת נפשא דילה, ובגין דא איהי אמרת רפדוני בתפוחים כי חולת אהבה אני:

תיקוני זהר דף קמד/א

בליליא דשבת אתמר קמתי אני לפתוח לדודי בשבת, וכד נפיק שבת אתמר ודודי חמק עבר, ובההוא זמנא בקשתיהו ולא מצאתיהו קראתיו ולא ענני, עד דאומינא דבזמנא דייתי זמנא אחרא דאוחיד בידיה ולא אשבקיניה למיזל, כמה דאתמר אחזתיו ולא ארפנו עד שהבאתיו אל בית אמי, דא בי מקדשא דלעילא, ואל חדר הורתי דא בי מקדשא דלתתא:

ובזמנא דאחיד בידיה בפורקנא בתרייתא, לא יהא לי כזמנין אוחרנין, דבכל פורקנא ופורקנא הוה אתי, ולבתר הוה פרח מנאי, אבל בפורקנא בתרייתא אנא אחיד ביה וקשיר ליה בכמה קשורין דרחימו, דלא יזוז מנאי לעלם ולעלמי עלמין, דבכל גלותא וגלותא הוה אזיל מנאי, והוינא שאיל עליה לכל עובר ושב, הדא הוא דכתיב כמעט שעברתי מהם עד שמצאתי את שאהבה נפשי, וזמנין לא הוינא אשכח מאן דיימא לי מידי מניה, והוינא אומי בגיניה לכל בני קרתא, הדא הוא דכתיב השבעתי אתכם בנות ירושלים אם תמצאו את דודי מה תגידו לו שחולת אהבה אני, וכמה זמנין על משכבי בלילות דאינון גליות, בקשתי את שאהבה נפשי ולא הוה מאן דיימא לי, עד דאיהו הוה אתי, וכען בפורקנא (נ"א בגלותא) בתרייתא ברח דודי בכעסא סגיא, ושאינא בגיניה ולא אשכחנא מאן דיימא לי מידי, ובגין דא אנא אומינא, דבזמנא דייתי ואחידנא בידי דלא יזוז מנאי, ואנא אחזתי ולא ארפנו, אחזתי בקשורא דתפלין דיד, ולא ארפנו בתפלין דרישא:

תא חזי, דודהא כד יתי לגבה, יימא לגבי תרין משיחין נשכימה לכרמים דאינון ישראל, די בהון אתמר כי כרם ה' צבאות בית ישראל, נראה הפרחה הגפן דאיהי שכינתא בהון, הנצו הרמונים אלין אינון דמליין מצות כרמון. קם רבי שמעון ואמר סבא סבא, נשכימה לכרמים, הא אית כרמים דלאו אינון ישראל, כגון דשמוני נוטרה את הכרמים כרמי שלי לא נטרתי, ואינון ערבוביא דערב רב, דאינון מעורבין בהון בישראל בגלותא, ובגין דא כד ייתי קודשא בריך הוא לגבי שכינתא, איהו יימא לגבה, נשכימה לכרמים, נראה אם פרחא הגפן בהון, דאתמר בה כי כרם ה' צבאות בית ישראל, הנצו הרמונים אלין ודאי אינון דמליין מצות כרמונים, שם אתן את דודי לך, אלין דאינון רחימין דילך, תמן יהיבנא לון לך, כי הנה הסתו עבר שולטנו דשאר ממנן דאומין, הגשם חלף הלך לו שלטנותא דערב רב:

בההוא זמנא יימא לגבה, שובי שובי השולמית, בתרי בתים דאינון בית ראשון, ובית שני לתתא, שובי שובי בבית ראשון ושני לעילא, ונחזה בך. דבר אחר, שובי שובי ארבע זמנין, בארבע אתוון דילה דאינון אדנ"י, ונחזה בך בארבע אתוון דילה דאינון יקו"ק, אמר קודשא בריך הוא לגבי ישראל, ארבע זמנין שובי בשכינתא בתיובתא, ונחזה בך בארבע כוסות דפורקנא דאינון בפסח, דחייבין ביה ישראל למשתי ארבע כוסות, כגוונא דארבע גאולות, שובי שובי בארבע יחודין (ס"א יסודין) דילך, ונחזה בך בארבע חיוון, ונחזה בך בשמיא וארעא, ומיד ישמחו השמים ותגל הארץ ויאמרו בגוים ה' מלך:

בההוא זמנא הנצנים נראו בארץ אלין אבהן, זכוון דלהון אתגליאן על שכינתא דאיהי ארץ החיים, ועל בנהא דאתמר בהון והיה זרעך כעפר הארץ, עת הזמיר הגיע, אז ישיר משה ובני ישראל, וקול התור נשמע בארצנו, קול צופיך נשאו קול יחדיו ירננו, כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון, בההוא זמנא קודשא בריך הוא משבח לה, הדא הוא דכתיב ראשך עליך ככרמל, דא תפלין:

תיקוני זהר דף קמד/ב

דרישא, ורצועין תליין מכאן ומכאן כזמורות, דאינון ככרמל דתליין מגפן, ודלת ראשך כארגמן דא תפלה דיד, מה דהות דלת בגלותא עניה, הדא הוא דכתיב (תהלים ק"ב) תפלה לעני כי יעטוף, תהא לבושא כארגמן, דאיהו סוד א"וריאל ר"פאל ג"בריאל מ"יכאל נ"וריאל, מלך אסור ברהטים דא קודשא בריך הוא יקו"ק, דיהא אסור בארבע בתים דילה דאינון אדנ"י, ארבע רהטי מוחא, דיהא אסור ברהטים כגוונא דא יאקדונק"י, כי שמך בך ובך שמך, ודא איהו סוד אמן מן ארגמן:

דבר אחר ראשך עליך ככרמל, דא ראש דברך אמת, דלת ראשך כארגמן דא שכינתא, מלך דא אברהם, אסור דא יצחק בעקדה, בקשרא דתפלין דדרועה שמאלא, ברהטים דא יעקב בארבע רהיטי מוחא דתפלין דרישא, דאתמר ברהטים בשקתות המים:

קם רבי שמעון ואמר, אתכנשו חיילין קדישין עלאין ותאיין, למחמי בקשוטהא דכלה, דהא חופה מתתקנא לגבה, וחתן קא נטיל לה תמן, פתח ואמר אליהו אליהו נחית הכא, אנת וחיילין דנשמתהון דצדיקיא במתיבתא עלאה ותתאה, לקשטא לכלה, מיד הא נחית אליהו בכמה חיילין דמלאכין וכמה נשמתין:

פתח ואמר ראשך עליך ככרמל, כלה כמה מתתקנא ראשך בתפלין דאיהו (נ"א דאינון) פאר על ראשך, דעלייהו אתמר פארך חבוש עליך, ורצועין תליין מהאי סטרא ומהאי סטרא, מה דהו תלתלים שחורות כעורב, הא אינון ירוקין ככרמל, כעלין ירוקין דאינון בגפנין ככרמל, ומה דהו בגלותא דלת, תפלה לעני, ודא תפלה דיד, דבה הוה מתעטפא עני בגלותא ס"א בצלותא), הדא הוא דכתיב תפלה לעני כי יעטף, כען אתמר בך ודלת ראשך כארגמן, מלך אסור ברהטים, אלן ארבע רהיטי מוחא, ארבע בתי דתפלין דאינון אקי"ק, וכן ביד אקי"ק, כחושבן חד ועשרין אזכרות דתפלין דרישא, וחד ועשרין אזכרות דתפלין דיד, וסליקו לחושבן אקי"ק אקי"ק, הוא מלך אסור ברהטים, אש"ר אקי"ק, ואיהו רא"ש יקו"ק קרינן ליה, אסור בכלהו אזכרות:

דבר אחר ראשך עליך ככרמל, רישא דילך כלה, על כלהו חיילין סלקא, על ששים המה מלכות דאינון שתין סדרי משנה, וסלקין לשית מאה, ולששים רבוא, ושמינים פלגשים דהו תמנין ספרי דאגדתא, ועלמות אין מספר אינון הלכות דלית לון מספר וחושבן, דאינון נימין דשערין דכלה דלית לון חושבנא, ואנת כלה סליקת על כלהו, הדא הוא דכתיב (משלי ל"א) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה:

דבר אחר ראשך עליך ככרמל, שיערא דילך כמה איהו מתתקנא בתלת עשר תקונין, דאינון תרי עשר מזלות וסיהרא תלת עשר, ונימין דילך אינון כוכביא ומזלי דלית לון חושבן, ודלת ראשך, אנת (הוא) דהוית סיהרא עניה תחות כלהו ככביא, מהדקא בין רגלין, הדא הוא דכתיב (רות ג') ותגל מרגלותיו ותשכב, כען הא אנת רישא לכלהו, כארגמן דאיהו אמ"ן יאקדונק"י, אנת אדנ"י, מלך דאיהו יקו"ק, אסור ברהטים דילך, ארגמ"ן א"וריאל ר"פאל ג"בריאל מ"יכאל נ"וריאל, חיילין קדישין שמעו, כד חתן דאיהו שמשא ייתי לאנהרא לסיהרא, איהי אתקשטת בשערהא דילה, מתתקנא בתלת עשר (נ"א בתריסר) דיקנין (דרגין, תקונין), דאינון תריסר מזלות, שמשא (צ"ל וסיהרא), והוא כחתן יוצא מחופתו, ואיהו ישיש כגבור לרוץ ארחין ברקיעא, יציץ לגבה ודאי, הדא הוא דכתיב (שיר השירים ב') משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים, לאסתכלא לגבה ברקיעא:

תיקוני זהר דף קמה/א

דאיהו (ס"א דא איהו) ישיש, מאי כגבור, מה גבורה עביד בהאי, אלא תרין עשר משקופין אית ברקיע, וכלהו חיילין מקטרגין לגבייהו נטורי תרעין, שמשא מתעטרא באתוון דתפלין דאיהו שם יקו"ק, ואתלבש בגבורה, הדא הוא דכתיב (ישעיה מ"ב) יקו"ק כגבור יצא, ודא איהו ישיש כגבור לרוץ אורח, ובקע חלונות כלהו דרקיע, ועביד תרין עשר ארחין, כמה דעבד משה על ימא, ודא איהו לרוץ ארח, ובגין דנטיל בקדמיתא מגבורה, שמשא נפיק סומקא:

לבתר אתלבש בחדס דאיהו חוור, וביה אשתכך רוגזיה דשמשא, ירוק הוה מסטרא דעמודא דאמצעיתא, וכד אתלבש (נ"א אתלבן) בחדס בנהורא חוורא, מניה יהא נהיר לסיהרא, מקצה השמים מוצאו, דא עמודא דאמצעיתא, קצה דילה צדיק, ותקופתו על קצותם תרי סמכי קשוט, ובהון אין נסתר מחמתו, דא שכינתא עלאה דאיהי חמה, מן תמן יצטבע בגוון ירוק דאיהו רחמי, בההוא זמנא מסתכלין שמשא וסיהרא כחדא, ואין נסתר מחמתו, דאיהי חופה דילה:

ובההוא זמנא נטלת היא מתלת גוונין, לאתפארא קדמיה בתלת גוונין דעינא, דאינון חוור סומק ירוק, ובההוא זמנא איהו ימא לגבה, הסבי עיניך מנגדי שהם הרהיבוני, מוקדין לי בשלהובין דרחימו דילך, ובוצינא קדישא תרין עינין אינון תרין לוחין יקירין דאורייתא, דאתמר בהון (שמות ל"ב) לחת אבן כתובים באצבע אלקים כתובים משני עבריהם, ומרקמן מתרין עשר גוונין מהאי סטרא, ומתרין עשר גוונין מהאי סטרא, דאינון ארבעה ועשרין סטרין, ועלייהו אתמר מזה ומזה הם כתובים, ז"ה וז"ה תרין זמנין ארבעה ועשרים ספרים:

ואינון תרין עשר אנפין ותרי עשר גדפין דחיוון, הדא הוא דכתיב (יחזקאל א') מפני אריה אל הימין לארבעתם גוון חוור דעינא, מפני שור מהשמאל לארבעתם גוון סומק דעינא, מפני נשר לארבעתם אינון גוון ירוק דעינא, דאתמר וארבעה פנים לאחת וגומר, וארבע כנפים וגומר, הא ארבעה ועשרים, גדפין אינון כנפי עינא, ועלייהו אתמר מזה ומזה הם כתבים, וחיוון בהון כתיב (ישעיה ו') וקרא זה אל זה ואמר קדוש קדוש קדוש ה' צבאו"ת מלא כל הארץ כבודו, זה אל זה ודאי, כגוונא דלוחין דאורייתא דאתמר בהון כתובים משני עבריהם מזה ומזה הם כתובים, לחת אבן כתבים וגומר, לחת אבן, מאי אבן, דא אבן השתיה, שממנה הושתת העולם, והיא בת עינא, עלה אתמר על אבן אחת שבעה עינים, ואינון שבעה גלדי עינא, ועלייהו אתמר שבע ביום הללתיך, ודא מלכותא קדישא, דאתמר בה אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה, מאי הבונים אלין אינון מארי מתניתין דאינון בנאן בנינין דעלמא, ופוסקי הלכות, דמאסו בה בגלותא, אתמר בה היתה לראש פנה, בגין דאיהי הלכה למשה מסיני קבלה למשה, ומה דהות בת עינא אוכמא, מינה ובה יהא קודשא בריך הוא נהיר עלמא, בגין דאיהו נהיר בה:

ועיינין דנהרין באורייתא, עלייהו אתמר עיני כל אליך ישברו ואתה נותן להם את אכלם בעתו, וצריך בר נש לאתעסקא בהון תדיר ערב ובקר וצהרים תמיד, לאסתכלא בה קודשא בריך הוא בעיניו, הדא הוא דכתיב (דברים י"א) תמיד עיני ה' אלקי"ך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה, ואוליפנא תמיד מתמיד, תמיד דערב ובקר, מתמיד דתמיד עיני ה' אלקי"ך בה, והא תמיד דערב ובקר דקריאת שמע איהו, אלא מכאן אוליפנא דמאן דקרי קריאת שמע ערב ובקר בכל יום תמיד, כאלו קיים והגית בו יומם ולילה באורייתא, הדא הוא דכתיב (יהושע א') לא ימוש ספר התורה הזה מפיך והגית בו יומם ולילה, וספר תורה:

תיקוני זהר דף קמה/ב

איהו עין, תרי כנפי עינא תרי לוחי, ועלייהו אתמר תמיד עיני ה' אלקי"ך בה מראשית השנה, ומאי בה, בבת עין דאיהי שכינתא, וכנפי עינא עלייהו אתמר פתחו לי שערי צדק, תלת גוונין כלל ופרט וכלל, ואינון אהי"ה אשר אהי"ה, דאינון כלל בכל אורייתא, אהי"ה כלל, אשר פרט, אהי"ה כלל. קריצין דעל עיינין, עלייהו אתמר תלתלים שחורות כעורב, ואינון תלי תלים. מצחא דעל עיינין בה ציץ נזר הקדש, מרוקם בגוונין וציורין דבי מקדשא דלעילא, וציורין דילה שרטוטין בפותיא ובאורכא, מנהון דקיקין מנהון רברבין, ועלייהו אתמר במקום שאמרו להאריך אינו רשאי לקצר, לקצר אינו רשאי להאריך, להאריך מסטרא דו', לקצר מסטרא די':

אנפוי דמטרוניטא, אינון מ"ט אנפין טהור, נהרין כשושנה חוור וסומק, נטלין מימינא ושמאלא, גוון חוור בליבון דענוה, סומק בשת דדחילו, ירא בשת, כד אתחזרו ירוקין, הא חתן דילה אסתלק לגבי חמה דאיהי אימא עלאה, ומאלין תלת גוונין דאנפין תליין שבעין ותרין אנפין כחושבן חס"ד, ובהון יר"ו אתוון כחושבן גבור"ה, ודא איהו רזא דויעבר ה', רזא דעיבור, נהיר בהון לגבי כלה בארבע אנפין, הדא הוא דכתיב וארבעה פנים לאחת, ועמודא דאמצעיתא איהו וא"ו עיבור השנה, דאית בה תלת עשר ירחין, ואינון (נ"א ואיהי) בראשי תיבין ו"הו א"ני ו"הו, וביה איהו אשה (נ"ל איש) ואיהי אשה עוברת, סוד העבור יסוד, דאיהו יסוד טפה, דמינה אתעבידת עבור, דאיהו וא"ו, דהא וא"ו בלא טפה לית לה עבור, ודא איהו מוחא דתמן חכמה:

וא"ו איהו חוטמא מתתקנא באנפין, עלייהו אתמר וייצר ה' אלקי"ם, ונהרין בחוור וסומק, וחוטמא דאזלא בארע מישר איהי חותם אמת, ואם לאו איהי בארע קשוט לאו איהי חותמא דגושפנקא דמלכא, ובגין דא ציורא דמטרוניטא דיוקנא דילה דחוטמא, מתתקנא באנפין ובארע מישר על אנפין, ותרין נוקבין דחוטמא תרי נביאי קשוט, פומא ברתא דמלכא, ובה לשון למודים דאיהו צדיק, ועלה (נ"א ועלייהו) אתמר כחוט השני שפתותיך ומדברך נאוה באורייתא, פומא כללא דכלא, מינה קול ודבור דאינון ו"ק, מינה הבל דאיהי ה', פומא דקיקא סתימא באות י', מתתקנא בשמא דה', ובגין דא כחוט השני שפתותיך ומדברך נאוה:

צוארך כמגדל השן, דא ירושלם, עלה אתמר כמגדל דוד צוארך, תכשיטין דילה כהנים לויים ישראלים, בנוי לתלפיות דא צדיק דאיהו תל שהכל פונים בו, פנות דיליה תרין נביאי קשוט, דשכינתא ודאי איהי ירושלם, תכשיטין דילה תלת אבהן, חרוזין דילה תרי סמכי קשוט:

דבר אחר צוארך דא אורייתא, תכשיטין דילה רמ"ח פקודין דילה, חרוזין וקמיעין דילה אינון ממנן על שס"ה לא תעשה, דנטרין לה בהון, וכד אסתלק צואר בתכשיטין דילה לגבי חתן, כמה ריחין טבין סלקין בה, הדא הוא דכתיב מי זאת עולה מן המדבר, דא טורא דסיני דאיהי צואר עלמא, מקטרת מר דא קודשא בריך הוא, דאתמר ביה אלך לי אל הר המור, ולבונה דא סיהרא קדישא, עלה אתמר ואל גבעת הלבונה, מכל אבקת רוכל דא צדיק, דאיהו כל כליל בכלא:

דבר אחר צוארך דא אורייתא דבעל פה, הלכה למשה מסיני, מקוטרת מור אמר מר, ולבונה לבון הלכה, מכל אבקת רוכל דא צדיק דאית ביה מכל מינים, ודא נהיר לה לאורייתא דבעל פה, ומיד:

תיקוני זהר דף קמו/א

דאיהי מתקשטא בכל מיני תכשיטין, ירושלם דאיהו צואר עלמא, קודשא בריך הוא אסחר לה, הדא הוא דכתיב (זכריה ה') ואני אהיה לה נאם ה' חומת אש סביב, ואיהו מחבק לה בתרין דרועין, הדא הוא דכתיב (שיר השירים ב') שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. וידין דמטרוניטא כלה קדישא, אינון רשימין כלהו בשמא דיקו"ק, כגוונא דא (אמר המגיה הלשון מוטעה ונ"ל שהלשון כך) בכף י', בחמש אצבעאן ה', בדוועא דילה ו', בכתף דילה ה', בכף דילה מצויירין כמה שרטוטין כענפין דאילנא דחיי, לרשמא ביה דאיהו עץ החיים, הדא הוא דכתיב (משלי ג') עץ חיים היא למחזיקים בה ותמכיה מאשר, מימינא דיליה אתייהבת אורייתא דבכתב, משמאלא דיליה אורייתא דבעל פה, ובאן אתייהבו בתרין לוחין, דאתמר בהון שני שדיך כשני עפרים תאמי צביה:

ועוד ו' איהו אורייתא דבכתב, דאתייהיבית בתרין דרועין דאינון שית פרקין, ובאן אתייהיבת בתרין לוחין, דאינון שני שדיך, ואינון י', י' (ובהון צורת ז'), ובהון צר, הדא הוא דכתיב וייצר, ואינון (תרין) בתולין דעולימתא דאיהי אורייתא דבעל פה, דאתמר בהון (שמות ל"ב) וישבר אותם תחת ההר חתן דילה, ההוא דאמר לא נמצאו בתולים לנערה, וענשו אותו מאה כסף אלין מאה ברכאן, ולו תהיה לאשה לא יוכל לשלחה בגלותא כל ימיו:

שבחא דגופא, זאת קומתך דמתה לתמר, ומאן דידע שעור קומה דילה איהו ירית עלמא דאתי דאיהו ו', דאתמר ביה מקוה ישראל יקו"ק, מקוה דאיהו קומה דילה שעור דילה, שעור קומה דא צדיק, דאתמר ביה צדיק כתמר יפרח, ועלה אתמר דמתה לתמר:

דאתמר בה, ויבאו אילמה ושם שתיים עשרה עינת מים ושבעים תמרים, תרין עשר עינות אלין אינון תרין עשר פרקין, דאינון שית בתרין דרועין ושית בתרין שוקין, הדא הוא דכתיב (שיר השירים ח') ידיו גלילי זהב ממלאים בתרשיש, מאי בתרשיש בתרי שש, בתרין דרועין שית פרקין, וכן שית אחרנין בתרין שוקין, שוקיו עמודי שש, אלין אינון תרין עשר עינות מים. שבעים תמרים די בהון צדיק כתמר יפרח הא אינון חמש אצבעאן, ובהון תליסר פרקין, אינון ח"י, וכן ח"י ביד ימין, תלתין ושית, וכן ח"י ח"י בתרין רגלין, הא ע"ב, ((אמר המגיה תימא כי הפרקין ארביסר ואיך אמר תליסר)), שבעין דלהון שבעין תמרים, תרין צדיקי כתמר יפרחו בהו:

ובהון כתיב (שם ז') מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב, נעלים דילה נעילת החג ונעילת הפסח, ולא צריך לאתחזאה קדם נעלים דחול, דאינון שאור וחמץ, ועלייהו אמר למשה של נעליך מעל רגליך, דתרומה וחולין כגוונא דא לא צריך לאתערבא תרומה בקדש, וכן מלאכה דחול לא צריך לאתחזאה קדם מלאכה דקדש דאיהו מלאכת הכהנים, וכן אש דחול לא צריך לאתחזאה בשבת קדם אש דקדש, דכלהו חול ואחרנין קדש, ובגין דא מני המבדיל בין קדש לחול:

הא ציון דאיהי שכינתא נפקא בכל קשוטין דילה, וכל עלמא מורין לה באצבע, הדא הוא דכתיב (ישעיה ל"ג) חזה ציון קרית מועדנו, וחתן נפיק מעוטר לגבה, וכל עלמא אמרי צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו וביום שמחת לבו, חתונתו שכינתא עלאה, שמחת לבו שכינתא תתאה, יום דתרוייהו עמודא דאמצעיתא, בוצינא קדישא הא כלה מתקשטא לגבי בעלה דאיהו יקו"ק, ברא דמלכא:

תיקוני זהר דף קמו/ב

תקונא שביעאה (זהו תקון כ"ז):

דא איהו בראשית ברא אלקי"ם, בראשית אבא ואימא, יקו"ק אלקינ"ו, ברא יקו"ק, ברא דאבא ואימא, אלקי"ם ברתא, ועלייהו אתמר איש אמו ואביו תיראו, כבד את אביך ואת אמך, אביך דא קודשא בריך הוא, אמך דא שכינתא, דחילו דילה בפקודין דלא תעשה, אוקירו דילה בפקודין דעשה, וכל אינון דמקיימי פקודי דעשה עלייהו אתמר כי מכבדי אכבד, ואינון דעברין על לא תעשה עלייהו אתמר ובזי יקלו. אמר בוצינא קדישא רבי רבי, ומה הוא אוקירו ובזיון לקודשא בריך הוא בפקודין דעשה ולא תעשה, אלא בודאי כד שכינתא איהי בגלותא, כל מאן דעביד מצוה לאקמא לה מן גלותא, כאלו אוקיר לקודשא בריך הוא:

למלכא דהוה ליה קטטה עם מטרוניא, וארמא לה מן היכליה, ואיהי אזלת לגבי שכינהא, והלא כל מאן דמקבל לה בביתיה ואוקיר לה (ודאי אוקיר למלכא), ועאיל שלם בינהא ובין בעלה, הלא כל יקרא דעבד לה למלכא עבד, דאם מלכא כעס עלה זמנא חדא או תרין, יהא ליה שלם עמה ויחזיר לה לביתיה, ואיהו שאיל לה מאן אוקיר לך או מאן זלזל בך, או אם תריך לה למלכותא אחרא:

כגוונא דא קודשא בריך הוא תריך לה לשכינתא, וארמי לה מביתיה, הדא הוא דכתיב (ישעיה ג) ובפשעכם שלחה אמכם, והלא כל מאן דאוקיר לה בגלותא לקודשא בריך הוא אוקיר, או מאן דמזלזל בה לקודשא בריך הוא מזלזל, ובגין דא כי מכבדי אכבד ובזי יקלו, דאף על גב דקודשא בריך הוא זבין לה בחובין דבנהא בגלותא רביעאה, איהו נטיר לה ואיהו יפרוק לה, ורזא דמלה וכי ימכר איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים, אלא תפוק בת חורין, בגין דבגלותא קדמאה דלא הוה לה בעלה דאיהי אורייתא חירו דילה, לא נפקת לה בת חורין, ונפקת בחפזון כעבדא דברח מרבוגיה ולא אית לה שטר חירו, אבל בפורקנא בתרייתא דאית לה בעלה דאיהו בן חורין, לא תצא בחפזון ולא תצא כעבדין, דאתמר בהון עבדים היינו לפרעה במצרים, אלא תפוק בת חורין, ובגין דא כי ימכור איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים, ומגלן דאורייתא איהו חירות, הדא הוא דכתיב (שמות ל"ב) והמכתב מכתב אלקי"ם הוא חרות על הלחת, ואיהו יהא לה בפורקנא בתרייתא חירות ממלאך המות, דלא ימות משיח בן אפרים חירות משעבוד מלכיות דלא ישתעבדון בה ובבנהא לעלם, ויהא לה חירו ולבנהא מכל מרעין בישין דעלמא דאינון ערב רב, וישראל דאינון מסטרא דהווא נער או מכורסיא קדישא, אף על גב דהוון מחוייבין בכמה חובין, כמה דאמרין אין בן דוד בא עד שיהיה דור שכולו זכאי או כולו חייב, אתמר בהון אם רעה בעיני אדוניה אשר לא יעדה, עם כל דא והפדה בגלותא, ולא ימשול למוכרה בגלותא, בבגדו בה, בגין דבגדו בעבודה זרה:

ועוד כי ימכור איש את בתו לאמה, דא נשמתא קדישא, דמכר לה בגופא דאיהו אמה דילה, ואתמר ושפחה כי תירש גבירתה, כד תפוק מגופא לא תצא כצאת העבדים, דאינון נפשות דאינון משותפין עם גופא תתאה, דהנאה דלהון לאו איהי לעלמא דאתי, לאשתדלא באורייתא דאיהו חירו ממלאך המות, אלא לירתא לעלמא דין, ובגין דא נשמתא דאיהי אשתדלא באורייתא, לא תצא כצאת העבדים מגופא בדוחקא, כנשמתא דעם הארץ דאיהי עבד, אלא תפוק בר חורין ממלאך המות:

תיקוני זהר דף קמז/א

תקונא תמינאה (זהו תקון כ"ח):

בראשית, דא באר, ואינון תרין, חד באר חפרוה שרים כרוה נדיבי העם, חד איהו באר דאתמר בה ויריבו גם עליה, ותניינא באר אחרת ולא רבו עליה, באר דרבו עליה דא אורייתא דבעל פה, דאתמר בה ויריבו רועי גרר עם רועי יצחק לאמר לנו המים, אלין מקשין על אלין, ואלין חולקין על אלין, אלין מטהרין ואלין מטמאין, אלין פוסלין ואלין מכשירין, אלין אוסרין ואלין מתירין, בשית סטרין, ואינון בראשית ברא שית וכו':

תקונא תשיעאה (זהו תקון כ"ט):

בראשית ברא שית סטרין דאיסור והיתר כדקאמרן, ועליה אתמר ועתה יגדל נא כח ה', ואיהי כ"ח אתון דעובדא דבראשית, בהאי כ"ח תלמידי חכמים ויחפרו באר אחרת ולא רבו עליה, דאיהי הלכה למשה מסיני קבלה למשה מסיני, ומשה בגינה בזמנא דאמר ליה קודשא בריך הוא אין שלום בעירך, אמר ועתה יגדל נא כח ה', ואיהי תלמוד דאתמר למשה, משה קבל תורה מסיני, משנה שפחה דילה, דא אתעביד להלכה דאיהי ברתא דמלכא לבושא, וברתא דמלכא איהי בת קול מלגאו, וברייטא איהי שפחה לה מלבר, ואלין תרין סמכין לה לברתא דמלכא בגלותא משנה וברייטא:

ואית שפחה בישא דאתקריאת שטנה, הדא הוא דכתיב ויקרא את שמה שטנה, אתתא דנחש דאיהו שטן, ודא איהי מחלוקת וקושיא, ועלה אתמר וימררו את חייהם בעבודה קשה, דודאי דא איהו קושיא, בחומר דא קל וחומר, דא נחש עקלתון מחלקת, זמנא איהו קל בשעבודא דישראל כד חובין קלין עליהו, וזמנא דאיהו חמור כבד, ומסטרטא דיליה תכבד העבודה:

ונחש איהו אזיל בקושיא ומחלוקת, כגוונא דגלי ימא, כגוונא דא כד חשיב בר נש דאיהו בקושיא ומחלקת לתתא בסיפא דמתניתין, אשכח לה ברישא, וכד חשיב דאיהו ברישא, אשכח לה בסיפא, ולבתר פליג באמצעיתא דמתניתין, ויחפרו באר אחרת דא פסיקתא, דתמן פסקי הלכה ואיהו תרוץ, ולא רבו עליה ויקרא שמה רחובות, ואלין פסקין ותרועין אינון לבנים, דאינון לבון ההלכה, ודא איהו ובלבנים, ובכל עבודה בשדה ודאי דא ברייתא, דעלה אתמר כי בשדה מצאה וגומר, את כל עבדתם זו משנה, שפחה תניינא לברייטא, אשר עבדו בהם בפרך, הכל תלוי עד שיבא אליהו, דא שפחה תליתאה דאיהי אקרי עבודה (עיבוד ה'):

קם ינוקא חדא, פתח ואמר צעיר אני לימים ואתם ישיים, בראשית וכו':

תקונא עשיראה (זהו תקון ל'):

ב"ראשית ב"רא א"לקים דא בב"א, ואינון תלת בבי דאתרמיזו בתלת אלפין ברא"שית בר"א א"לקים, ועלה אתמר על כל דבר פשע על שור על חמור דא בבא קמא, על שה על שלמה דא בבא מציעא, על כל אבידה אשר יאמר כי הוא זה דא בבא בתרא, על שור ביה מתוכחים מארי מתניתין דא עם:

תיקוני זהר דף קמז/ב

דא, ואית שור ואית שור, שור תם ושור מועד, ואית חמור ואית חמור, ועל אלין דסטרא דמסאבו אתמר בהון לא תחרוש בשור ובחמור יחדו, ויעקב בגינייהו אמר ויהי לי שור וחמור, צאן דא שה דאתמר ביה על שה, ועבד ושפחה דא איהו על כל אבדה:

ושור מועד, ארבעה ועשרים תולדות דנזיקין תליין מניה, וכלהו תליין מארבע אבות דאינון קרן ושן וגוף ורגל, נגיחה בקרן, שן דהוה אכיל בגזל, רבצה בגופא על מאני ותבר לון, ולית מאני אלא תלמידי חכמים, וכן הזיק ברגליו, וכלהו במתניתין אתמר, חמור איהו חמור בחומרא דמתניתין, ותלמיד חכם דשליט עליה אתמר ביה עני ורוכב על חמור, ומאי ניהו דשליט עליה, ח'כם מ'ופלא ו'רב ר'בנן דא שליט עליה, אבל אחרא איהו מחמרא בתריה בחומרא דמתניתין, וכן שור נגח לון בקושיא, ונשיך לון, ורביץ עלייהו ותבר לון, ודא איהו מחלקת, וכן ברגל תביר מאני, ובגין דא בשור ובחמור דאינון ממנן דעשו וישמעאל, יתון רכיבין עלייהו תרין משיחין

ושלטין עליהו, ומארי מתניתין שלטין עליהו, ועליהו אמר יעקב ויהי לי שור וחמור דשליט עליהו, בתלמודא ובמדרשים, ובקשירו דתפלין וציצית שליט עליהו, דאינון מועדים לקלל, דאתמר בהון וימררו את חייהם בעבדה קשה בחמר ובלבנים:

מיד נפק קלא ואמר, אנחו ליה לינוקא ויסלק לאתריה, דהא שתין הלכות דאינון ששים המה מלכות תליין באוירא, ואיהו אתי לסלקא לון לאתריהו, מיד פרח ולא חזו מדי, אמר רבי שמעון ודאי דא איהו תינוק יונק משדי אמו, ודא נער, דאיהו אנהיג ארבין בימא, דאינון תלמידי חכמים דאזלין בימא דאורייתא, בארבע רוחין, די בהון אתמר כה אמר ה' מארבע רוחות באי הרוח, ואית ארבע רוחין אחרנין מסטרא דשטן דאתיין בקושיא ומחלוקת, וטבעין ספינות דאינון תלמידי חכמים בימא דאורייתא, ולא יכלין לנפקא מתמן, וגלגלין סלקין ונחתין בהון:

אדהכי הא ינוקא קא נחית, פתח ואמר בוצינא קדישא פתח פיך באורייתא, דהא פומך איהי סיני, קלין והבלין דנפקין מפומך עליהו אתמר וכל העם ראים את הקולות ואת הלפידים וגומר, וכלהו צייתין למלוך עלאין ותתאין, דאינון שתין רבוא דמתיבתא עלאה, ושתין רבוא דמתיבתא תתאה, ואנת הוא בדיוקנא דמארך, דבזמנא דפתח באנכי שור לא נגח אריה לא שאג עוף דאיהו נשרא לא פרח, וכל חיילין דתליין מנייהו בכרסיא יקרא, ואדם לשבת על כרסיא דאיהו קודשא בריך הוא, איהו ציית למלין דילך, בגין דמטרוניתא דיליה דאיהי אורייתא קדישא סליק בפומך:

תקונא אחת עשרה (זהו תקון ל"א):

מיד פתח ואמר, בארשית, ברא שית, ואינון שית ימים ברא אלקי"ם מאי אלקי"ם ימא שביעאה, ורזא דמלה כל הנחלים הולכים אל הים, והים אינו מלא. עלאין שמעו, נונין דרחשין בימא דאורייתא, עלה אתמר שם רמש ואין מספר חיות קטנות עם גדולות, וכלהו שאגין על טרפין, ושכינתא אתמר בה ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה, כל הנחלים דאזלין לימא הא שבע אינון, ואינון שבע נערות:

תיקוני זהר דף קמח/א

הראויות לתת לה לאימא קדישא דאיהי בת שבע, ים אוקינוס כלילא משבע ימים, ואמאי אתקריאת אוקיינוס, בגין דכל מיני מיא ונונין ורחשין דלאו אינון דילה, ויתון לאעלא בה, איהי מקיא לון, ומתמן הם שבים ללכת, כגוונא דתיבת נח דלא הוה מקבלא ממינא אחרא, אלא מאלין דמני קודשא בריך הוא, ובגין דא כל הנחלים דאינון תלמידי חכמים כלהו משתדלי באורייתא הולכים אל הים, ובעאן לאעלא לשכינתא, ואיהי לא מקבלא לון בגווה, אלא לאלין דמני קודשא בריך הוא לאעלא לגבה, דאינון שבע רועים, ולשבטין דנפקין מנייהו, ולכל דאתיין מסטרייהו ויתערבון בהון, ימא קבילת לון ויתערבון בגווה, אבל לאחרנין לא קבילת לון, ומתמן אינון שבין ללכת:

דודאי איהו ה' ימא, נחל דילה ו', כל אינון דירתין נשמתין מן ימא ונחל דילה, בדחילו ורחימו די"ה, איהי קבילת לון, ואחרנין דלאו אינון חלק ה' איהי לא קבילת לון, ודחיא לון מתמן, ומתמן הם שבים ללכת. קמו כלהו וברכו ליה, ואמרו פומא דשכינתא, סיני סיני, זכאין אודנין דשמעין מלין אלין מפומך:

(אמר המגיה ע"כ מצאתי, ואולי אלו הי"א תקונים הם בכלל השבעים אלא שלא הושמו איש על ידו לדגליהם, וכבר מצאתי לקוטים אחרים, ולפי שלבי אמר לי שאינם מכלל התקונים רק מאמרים מפוזרים מספר הזהר, הבדלתי אותם לי למשמרת עד אשר אראה מה יהיו, ואם יהיה אלקים עמדי והנחני בדרך אמת עוד אוסיף להדפיס דברים יקרים ונוראים שלא נראו בגלוי עד היום הזה, וברוך ה' אשר לא הסיר תפלתי וחסדו מאתי שגלגל זכות זה על ידי):